

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Ι Α Μ Β Λ Ι Χ Ο Υ

Χ Α Λ Κ Ι Δ Ε Ω Σ

τῆς κοίτης Συρίας

αὐτοὶ δέ.

I A M B L I C H I C H A L C I D E N S I S

ex Syria cœle

De Vita P Y T H A G O R Æ, &

Protrepticæ orationes ad Philosophiam

L I B. I I.

Nunquam hætenus visi: nunc verò Græcè & Latinè primùm editi cum necessariis castigationibus & notis,

Addita sunt in fine Theannus, Myia, Melisse & Pythagora aliquot epistolæ Gr. & Lat.

I O H A N N E A R C E R I O T H E O D O R E T O

Frisko AÜthore & Interprete.



In Bibliopolio Commeliniano

ANNO CIQ ID XCVIII.



ΦΙΛΟΛΟΓΟΥΣ

πρὸς ΓΑΜΒΛΙΧΟΥ.

Οὗτος ἦεν Ἑλλὰδος κῦρ' ἵσταιται
 Ὀφλῦσι Μαιονίδῃ, ἢ Στρυγείνῃ
 ΠΕΠΑΩ. Θανόντες ὁμνέμενοι, ὡς δὲ δὴ
 Τούτῳ ἔδωκε Σωφρονίσκου ζῆθος
 Θεῶν Πλάτων' ἰδὲ Ξενοφῶντ' ἠδ' Ἀλβόγῳ
 Ὅσον ὁ μὲν ἐν Σάμῃ κομήτης Γαμβλίχῳ,
 Τῷ τῷ Πλατωνικῷ ἀρίστῳ χ' ἁφ' ἑαυτοῦ
 Πόσον ἔνι ὁ μὲν Διακρίσιος ᾧ ἰαφείῳ
 Καὶ σῶζον Ὀφλήσῃ, ὅς ἀνέστης τάφου
 Καὶ σπητιδόνος ὅς ἀναβίασεν; πᾶτα δὲ,
 Σὺν εἰματ' ἐνέβλεψε βροτῶν συστήματι
 Καὶ ὁμίλῳ ἐνθρονίσῃ ἀν' ὀφωτάτῳ;
 Δεῶτ' οὐκ ἴσιν μυσσηγὰς ἀσπάζεσθαι
 Τὲ δ' ἰρ' ἀειγνῶν κ' ἀφ' αὐτῶν μυστήρια.
 Καὶ τὸν ἀναγκάσαντα νῦν φιλέσθαι.

Ι. Θι. Α. Ε. Ε.

In vitam Pythagora

ipsiusque Symbolorum expositionem

I A M B L I C H O
A U T H O R E S C R I T A M
& ab IO. ARCE. THEOD.

nunc primum Graecè & Latinè editam.

A Desto, quisquis & rei literariz
Faves, & indagator es scientiz
Antiquioris. En resludit jam tibi
Priscas Favillas ~~scilicet~~ ^{hactenus}
Clauſas malignitatis improba obice.
In queis patent ~~ausus~~ ^{ausus} Sacra
Consortii vitæ, velut coloribus
Depicta. Non Homertis expressit suis
Nympham OEbalin sic versibus: nec hanc
Sic pinxit artifex penicillo suo
Zeuxis tabella, quæ ferens imagines
Vivas ocellos pascit obtuenteium.
Sed I A M B L I C H U S, quàm pingit, illa mentium
Refectiones conferet suauissimas.
Ringente Momo, & invidente litteris
Bonis, reductum Iamblichum in sedem vides
Et dignitatem pristinam, ut Chalcis suum
Civem recognoscat: suumque Philosophum,
Iam secla mortuum & sepultum plurima,
Quæ dicta coele est Syria, omnisque Achaia.
Ægyptus agnoscat OEnotris inditum
Tellus procul dubio loquentem, seu sua
Balbutientem linguâ & ore, FRISIUS
Quod fixit Oceani ortus oram ad extimam.
Verùm hactenus tenebris Comatus obrutus,
Et consilens injuriâ xvi I A M B L I C H U S,
Non Syriæ, nec Græciæ soli, ut solent:
Sed universo orbi loquentur postmodum.
Mortalium ægras ergo res perambulent,
Easque restituant. Fave lector animis
Linguisque. Et auctorem ~~magis~~ ^{magis} iuua ~~et~~.

ILLUSTRIBUS
Generosis Amplissimisque & Nobilissimis
DOMINIS

D D.

ORDINIBUS
FRISIAE
TRANSRHENANAE

inter Amisum amnem & Flevum antiquum

RHENI ostium Rempubl. sapienter sancteq; admini-
strantib. Dominis & Mecænatib. suis unice colendis.

S. D.



N N u s jam est penè tertius & trigessimus, ge-
nerosissimi Nobilissimique Domini & Mecæ-
nates honorandi, ex quo linguæ & studiorum
gratia cum nobilissimis Patriæ & summæ spei
adolescētibus, perveteris & illustres sanè fami-
liæ, in Gallias ablegatus, mirabili quodam
casu, seu Dei destinatione, in hosce Iamblichi Chalcidensis Pla-
tonici philosophi libros, Græcè scriptos incidi. Nam cum mi-
hi illorū inspiciendorū ad dies aliquot copia facta esset, ilico me
eorum exscribendorum, cum quò elegantissimè manu descri-
pti, tum verò quò illius essent authoris, quem Proclum illum
Diadochum in Platonem scribentem nunquam non *divis* vo-

E P I S T O L A

citare legeram, ut & EUnapium postea in ejus vita, *Σαυμωνα*,
 cupido incescit. Itaq; hominem, cujus istos beneficio habebam,
 eos à me reposcentem, per amicitiam, quæ inter nos mutuò
 esset, perq; Musas omnes rogavi obsecratúsq; sum, ut illos de-
 scribendi mihi copiam concedere vellet. Non enim ille, qui
 lumen de suo lumine accendi sinit (ut ex Marco Tullio dice-
 bam) efficit, ut nihilo minùs ipsi non luceat, cùm alii accende-
 rit. Verùm cùm nec prece nec pretio hoc primum ab eo obti-
 nere valerem, tandem improba instantia hominem & ipsum
 longè eruditissimum permollivi, ut haud ægrè quidem: sed
 tamen cum conditione voto meo annueret. Siquidem cùm
ἀρχαῖον ad certum quoddam tempus, intra quod foret ex-
 scribendum, domino suo esset ex pacto restituendum, nec so-
 lus, quod id esset angustius, posset facere, mihi partem descri-
 bendam concessit: ea tamen conditione ac lege, ut ipse non
 ederem. Se namq; eum authorem vertendum suscepisse. Igi-
 tur recepta conditione, & sepositis aliis, quatenus ejus fieri
 potuit, studiis & occupationibus, quibus complusculis tum
 per morbum, & postea mortem unius ex meis præclarissimæ
 spei adolescentis distingebar, ad descriptionē properè me ac-
 cinxi. Quare nocteq; diēq; admolitus operi manus, totū, quod
 ferme fidem excedit, ipso incio intra sesquimensem ad umbi-
 licum duxi. Recognovi quidem interea temporis, & à mendis
 penè infinitis repurgavi omnia: sed de editione illis superstiti-
 bus ne gry quidē cogitare potui. Quocirca scrinio inclusa cum
 nonnullis aliis hætenus pressi. Cæterum cùm jam uterq; tam
 dominus, quàm alter *ὁ πρῶτος*, cui me bona fide obstrinxeram,
 in fata concessissent, nec quicquam conversum, & non nisi
 pau-

pauculis aliquot locis quædam in eo castigata deprehenderem: præterea ipsum ἀρχιτεκτον, quo fueramus usi, jam etjam in aliorum manus venisse fortè intelligerè: tandem erio, ut ille dicebat,

Μή τις κῦδος ἔλατο βαλὼν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλδου,

animum ad illorum editionem adjicere occœpi. Itaque I atinè, ut quidem existimo, à me conversum, & non credendis laboribus ac vigiliis, quantum tamen ingenio assequi potui, unius solum exemplaris adjutus ope, emaculatum quasi è tenebris in lucem, & è sepulchro atque abyssò in vitam extrahere ac producere volui. Nam cum superioribus seculis plurima emerferint, atq; etiamnum hodie in lucem emânèt, prophanis & petulantibus hominibus authoribus, quæ æternis tenebris atq; oblivione adobruì, potiusque flammis aboleri exstinguiq; præstaret: profectò hoc genus scriptorù ejus esse generis duco, ut putem ipsorum tum sanctis laboribus gravem injuriã, tum communi studiorum utilitati non exiguum detrimentum allatum iri, si porrò æternum premerentur & quasi sepelirentur. Quippe qui in Schola Socratica, penèq; ut mox dicemus, Moisaica, bellè instituti, de Deo, quatenus quidem naturæ melioris ductu, sine Deo & Scripturæ adjutorio potuerunt, de virtutibus & vitiis germanè differuerunt, exempla itidem salutaria reliquerunt, quibus in communi vitæ usu juxta, ac reipub. administratione apprimè conducibilibus uti queamus. Et si verò de μεταφυσικός, & aliis id genus diliriis tam Plato, quam hic noster, quæ ex Pythagora hauserant, scriptis suis interseverint: hic etjam ex professo Pythagoræ non ita sani, ut multis, sed ut mihi semper visum est, summi religiosissimi que Philosophi vitam & dogmata describat: haud ideò tamen confestim

E P I S T O L A

repudiandi vel fastidiendi erunt. Etenim si Aristoteles, Philosophorum meritò maximus, qui de mundi æternitate sua somnia, ne dicam deliria habuit, nec sensit de eo quod debuit: nec item Plinius diligētissimus alioqui naturę indagator, maximęq; admirabilis scriptor, qui præceptorē καὶ ἀπονομοῦν Ἀριστοτέλην secutus se continere non potuit, quin admirando sui operis, imò præclarissimo Mundi thesauro de naturali historia initio, idem sentiret, adeoque passim intermiscuerit palam impia, de Deo alio, quàm ipse conceperat, ambigēs, in dogmate de Dei omnipotētia hallucinās, inferos esse dubitās, animos non esse im mortales, atq; id genus alia manifestò statuens, non propterea reprobantur: quinimò scriptores, qui eos suis commentariis illustrarunt, ut Porphyrium, Plotinum, ac cæteros Christiani nominis hostes non aspernamur: sed potius in summo pretio & deliciis habemus, lectitamus, & tantum non adoramus, quid? an Pythagoram, quem rectè de Deo sensitse, testis est locupletissimus Clemens ille Alexandrinus, cum aliàs, tum in ἀπορίαις, rejiciemus? an Platonem, qui tam de Deo, quàm de immortalitate animorum, de pœnis inferorum, & cætera præclare & sensit & tradidit, ejusque sectatores, quorum omnium facilè princeps Iamblichus, etsi purus putus Pythagoreus, quatenus tamen Plato, fuisse videatur, cum ignominia usu mortalium exturbabimus? Sanè ut Pythagoras & Plato Mosen legerunt, quo nomine etjam quidam veterum hunc Mosen Atticum vocitarunt: illum D. Ambrosius Mediolanensis Episcopus gravissimus sanctissimusque scriptor quoque Epistola ad Irenæum, quosdam putasse ex populo Iudæorum genus duxisse, ut ex ejus disciplina derivarit etjam præcepta magi-

magisterii, meritòque magnum apud Philosophos habitum, æqualem vix repperisse, disertè scribit: ita persanctè præcepta de moribus, de vita piè instituenda tradiderunt. De castitate intra & extra matrimonium, de institutione atque educatione liberorum, de verecundia, de pudore, de temperantia, continentia, cæterisque virtutibus, uti postea quoque Aristoteles, adeò copiosè graviterque differuerunt, ut ex Dei tabulis verè esse petita, videri possint. urbes perfectas condunt, easque legibus penè Mosaicis ornant & firmant. Itaque eos mehercule non magis repudiabimus, quàm naturam terræ non damnamus fecundam rerum matrem, verè πολυβότρων καὶ ζείδωρον, ut eam Poëtæ indigitant, quæ & largè venena producit, & medicas herbas, seminaque ad escas salutaria. Nec multa Sc-plasiariorum aut pharmacopolarum optima tum unguenta, tum medicamenta propter opium aut arsenicum, atque alia, quæ pyxidiculis inclusa suis usibus servantur, improbamus vel refugimus. Haud enim omninò abs re est, quod Deus ille Opt. Max. atque æterna sapientia hosce authores mortalibus incolumes salvosque esse voluerit, cum tam multa, adeoque infinita aliorum, eorumque bonorum scriptorum, volumina funditus interire sit passus, quorum hodie solum nomina, & vix, non parvo cum dolore, tenemus. Dei proculdubiò hoc fuit consilium, partim ut veluti in speculo cerneremus, quousque miseræ illæ mentes solo naturæ suæque Philosophiæ ductu in cognitione summi boni, Dei, inquam, ac virtutum omnium praxi fuerint progressæ, etsi φασφύρις, quo de sanctus ille Θεοδωρίης, ἀνὴρ, καὶ ὁ ἁλμυρὸς ὁ ἁλμυρὸς, ut loqui solet divinus ille Theodoretus, meminit, non esset in ipsorum cordibus exortus.

Itemq;

E P I S T O L A

Itemq; quid ab nobis exigit, quibus dies ille jam pridem & illuxit, & exortus est lucifer. partim etiam, ut sicubi lapsi sunt, illorum verenda non cum lascivis ingeniis, quorum omnia sæculi non minùs, quàm hoc nostrum fœcundum est, detegamus: sed providè potius, sapienterque contegamus ac velemus. Non nescio quidem mundum hodie librorum scriptorumque inutilium ac prophanorum multitudine onerari, quibus bullientes carnis nostrę æstus non tam reprimuntur, quàm excitantur, mores corrumpuntur ac vitiantur: errores & monstrosę opiniones ac hæreses perniciales vel disseminantur, vel confirmantur, Deus denique summè ad iram irritatur: verùm hîc author meritò etiam inter castos & pudicos mediique generis, & tantùm non religiosos piòsque scriptores, ut dixi, accenseri potest. Ut minimè metuam hinc dicam nobis aliquam scriptum iri, quasi per nos hac in parte boni mores violentur, vel Dei in nos offensam iramve accersamus, propter erroneas de Deo ipsiusque cultu, quas propaget, opiniones. Proinde quod quædam apud Comicum dicebat, licet alio sensu, hîc etiam valere debet,

Multa ex quo fuerint commoda, ejus incommoda ferre æquam est. Equidem illum longè, Plotino, tametsi magno per omnem modum Philosopho, Porphyrio, etsi hujus nostri magistro, Hipponensis præsulis ejusdemq; sancti hominis testimonio, sic & Themistio, Simplicio (qui etiam in hocce libros justos Commentarios scripsisse memoratur) Philopono, Ammonio Hermæ, ipsique Proclo, jam pridem editis & doctorum tritis manibus, multis modis præfero. Quippe qui Platonis, quem ipsum etiam vetustissimi & orthodoxi Patres

DEDICATORIA.

Patres meritò *Δῖοι* vocarunt, vestigiis adedò insistit, ut multa ex ipsius dialogis ad verbum in hæc sua commentaria transfulerit, & vix unguem latum ab ipsius mente & dogmatis deflexerit. Quamobrem quantum Plato reliquos omnes Philosophos studio, lingua & synceriori Philosophia antecessit, eosque longè à tergo reliquit, tantum hunc ceteris suis coetaneis, quique tam antè, quam post ipsum scripta aliqua posteritati reliquerunt, semper præferendum esse judicavi. Ut eo nomine jure *τῷ Δῖῳ* Epitheton utrique tributum videri possit. Colloco autem eum in eodem planè ordine & gradu, quo summus per omnem modum, idèaque Platonici Philosophus Maximus Tyrius, meritò sanè collocatus est. Qui teste Suida sub Commodò Cæsare Romæ, in orbis, ut tum dicebatur, Epitome philosophatus est: cuiusque itidem aliquot *ἑρμῆες*, hoc est, sermones, seu disputationes sanè quam elegantissimæ, & *ἐπιλογοποιήματα* etiamnum hodie existant. Hunc verò clarissimum ac longè nobilissimum auctorem hactenus cum non parvo rei literariæ detrimento & injuria suppressum in lucem extrahere, & in illustribus generosisque nominibus vestris mundo apparere volui: primum ut vestro præsidio ac patrocinio tutus exerto capite prodeat, vulgiquè censuram non eximescat. Deinde quia noster hic labor & conatus ab multis fortasse impetetur, & ab non nemine suggillabitur, (quid enim uspiam ab obsecratorum Criticorumque fannis *ἡ δὲ ἡμεῶν* liberum est?) hoc nimirum mihi etiam atque etiam agendum fuit, ut quemadmodum princeps Ille poetarum Homerus de Teucro inquit, qui sub Ajacis clypeo septemplex, ut puer

E P I S T O L A

in gremio matris delitescerebat, ipse quoque sub nobilissimo potentissimoque *ἐπιτροπείῳ*, ut ille agebat, *σάνει* vestro *ἀρτυρίσσειον*, malevolorum spicula, quantumvis virulenta ac *λοιδορίας* tincta non modò non reformidem, verùm etiam contemnam & rideam. Vestris autem amplitudinibus & generosissimis nominibus hic noster labor, quâ authorem, quâ etiam me, qui illum nunc primus produco, jure meritoque debebatur. Quâ authorem quidem: nam quibus potius conveniebat Philosophus tam insignis, tam clarus, tam omni exceptione major, qui jam tenebris & caligine disculsis, extersusque ab omnibus penè sordibus, nostra solius, ceu obstetricis, opora lucem aspicit, quam hominibus sapientibus, claritate tam insignibus, omniq̃ue exceptione, sive nobilitatem, sive *παιδείαν*, ejusque administrationem longè saluberrimam spectemus, majoribus? Denique quam illis, qui superioris ævi Barbarie Ro. Agricola & D. Erasmo authoribus discussa, humaniores literas, in nostram quoque Patriam illorum beneficio illatas, sectamini, fovetis, adeoque provocatis? Magni igitur estote, generosissimi Nobilissimiq̃ue, & omni virtutum genere cumulatisimi Domini, & thronos vestros hisce nunquam intermorituris elogiis magis magisque decorate, hæc literas salutariter nobiscum fovendo, commendando, amplectendoque. Quâ me verò, nullis aliis honestè cum inscribere potui, nec debui. Quippe cum apud vos, quos summo atque avito jure Frisios Orientales, perperam hodie *πρεσβυτέρους* dictos, appellare soleo (nam qui hodie ita compellari gaudent olim Cauchi minores erant) & apud quos Divum RADBODUM reliquosq̃ue Fri-

DEDICATORIA.

ſiæ reges quondam potiſſimè, viciffimèque in urbe, quæ
tum mediæ Friſiæ, regionis item multo nobiliſſimæ, quæ
nunc ferè Friſia Occidentalis nuncupatur, nomine STA-
RIA, tunc Metropolitana, ſuam regiam habuiſſe ex multiſ
indiciis minimè dubitandum ſit: apud vos, inquam, ante
annos ſexaginta honeſtis parentibus, agricolis, majoribus-
que, antiquis Friſonibus, ut tum mos atque uſus obtinebat
loquendi: & peculiaris dialectus ac lingua (quæ adhuc in
veſtris ſylvis, licet paullo ob vicinorum commercia inqui-
natio, & alibi remanſit) ab aliis populis & gentibus adve-
nis discriminabat, opulentiffimæque & inculpatiffima fami-
lia prognatus: & poſtmodum in Schola veſtra Clariffimo
doctiſſimoque & piſſimæ memoriæ homine ἀρχιδιανδρου
D. REGNERO PRÆDINJO, (quem honoris cauſſa no-
mino, cujuſque nunquam non libentiſſimè, jucundiſſimè-
que, ut & Rodolphi Agricolæ noſtri & Veſſeli, cui vulgò co-
gnomen erat Soeſſen, manium recorder,) inſtitutus,
& ad hæc literas illo quaſi Μουſηρᾶ & Myſtagogo adductus
ſim: nimirum hoc veſtris auguſtiſſimis nominibus ratione or-
tus veluti que διδὰκτεται & διπλῆναι vice in gratiſſimi animi ſi-
gnificationem ad æternam memoriam merito perſolven-
dum erat. In eam verò Friſiam quam modò occidentalem
vocari dixi, quæque itidem mediam nominavi, Aquilona-
ris, quæ veteribus ciſ-Rhenana vocata eſt, nuncque bore-
alis Batavia appellatur & orientalis Friſia reſpectu, ipſe
Regneri, cujuſ modo memini, interceſſione voluntateq;
adoleſcens viginti plus minus annorum traductus & ab no-
biliſſima clariffimæque & longè honorificentiffima, uti &

E P I S T O L A

antè memini, familia, (cui nunquam non mea omnia transcribo, quamque lubens colò & veneror) cum honore adscitus, sanctissimè in literis cum domi, tum peregrè per integrum decennium cum filiis fatus educatusq; sum. Deinde cum post aliquot annorum curriculum ad summos, adeòq; varios & diversos in ea honores, atque ultimò ad quietissimum maximèque liberale vitæ genus, publicam Græcarum literarum professionem in nobili Schola promotus, idq; ab iis, qui partim quidem in Domino obdormiverunt, partim verò etiamnum *ἐν τῇ αἰ*, ac profectò homines sunt omni laude dignissimi prudentissimique, optimè cum de me, tum de omnibus bonis, cunctisque literis humanioribus præclarissimè meriti: equidem, ut ingenuè fatear, mortalium omnium ingratissemus forem, si tam eximia in me beneficia ac merita non agnoscerem, gratòque animo non recolerem, summamque de tantis tamque augustis Meccenatibus vicissim non semper benè mereri studerem. Itaque jampridem hoc diligentem operam dare volui, ac debui quoque, viri amplissimi, ut in vestro Lyceo jam aliquot annos constitutus, singularis meæ observantiæ, animique pergrati publicum aliquod pignus ac monumentum, quod perpetuò exstare posset, darem. Quod cum non potuerim hætenus quidem excussis omnibus facultatibus meis aliter præstare, nec ullo alio, quàm hoc solo scribendi genere contestari, rogo & oro vestras illustres Amplitudines, primum, ut hoc meum studium in optimam partem benignoque vultu & fronte serena accipere dignemini. Deinde nostrum hunc autorem, nostròsque in illum labores, sub illustribus vestris nominibus

jam

DEDICATORIA.

jam primùm ex vestra Schola in lucem prodeuntes ita asseratis, ne quid incommodi vel detrimenti patiantur. Meque itidem, ut hominem toto pectore vestris amplitudinibus obsequentissimum ac deditissimum amare porro, & ita ab omni injuria defendere & protegere velitis, ut in hac grandævitate atque otio literario, vestra sultus benignitate, reliqua tum hujus authoris, tum alia, quæ præ manibus, & nonnulla, quæ jam etiam planè confecta habeo, in usum nostræ maximè gentis ad posteritatem transmittere queam. Deum porro rogo & oro, ut vos indies sapientia prudentiæque & omni fortitudine magis magisque instruat, & cum omnibus subditis vestris omnigenere benedictionis cumulet ac beet. E Schola vestra Anno ab Christo ex sanctissima virgine nato, mundi quæ redemptione MD. LXIX. ipsis Idibus Novembribus.

Vestrarum illustr. & generosissimarum

Amplitud. longè deditissimus & obsequentiss.

IOA. AR CER IUS THEOD.



ᾠδὴς

ΦΙΛΟΛΟΓΟΥΣ

ᾠδῆς

ΓΑΜΒΛΙΓΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ.

Οὔτ' ὅσων Ἡρώεις Ἑλλάδος κυδίσταται
 Ο'φλῦσι Μαιονίδῃ, ἢ Σπαργιρίτου
 ΠΕΠΛΩ, θανόντες ὑμνεομένους, οὐδ' ἂν
 Τραπεζῶν ἢ Σαφρονίσκου ζάδειο
 Θείῳ Πλάτων' ἰδέεονοφῶντ' ἠδὲ λόγῳ
 Ὅσων ὁ μὲν ἐκ Σάμου κομήτης Γαμβλίχῳ
 Τὰ τῶν Πλατωνικῶν ἀρίστῳ χ' ἱερτάτῳ.
 Πόσον οὖν ὁ μὲν θιαυτίτας αἰ λαβεῖν
 Καὶ σῶστρον ὀφλήσῃ, ὅς ἀνστήσας πάφου
 Καὶ σπινθιδόνοσ' ὄν ἀναβιώσῃ; καὶ τα δέ,
 Σὺν ἑμῶν εὐσέλω βροτῶν συστήματι
 Καὶ ὁμίλῳ ἐνθρονίσῃ ἀν' σοφωτάτων;
 Δότ' οὖν ἴοι μουσηγετὲς δασύζῃ
 Τοῦδ' ἱρ' ἀεργνώτου κ' ἀφατα μυθήματα.
 Καὶ τ' ἀναγνῆσάν τε νυὶ φιλήσεται.

Ι. Θ. Α. Ε. Ε.

X
-F-

IN

IAMBlichI . ChALCIDENSIS

. PLATONICI PHILOSOPHI

*Vitam Pythagoræ, ejusdemq;
Protrepticas Oraciones ad Philosophiam;*

NUNC PRIMUM
ab IOAN. ARCERIO THEODORETO FRISIO
Græcè & editas, & Latinitate donatas.

A Desto, quisquis & rei literariæ
Faves, & indagator es scientiæ
Antiquioris. En recludit jam tibi
Priscas Favissas hæc, hæc, hæc, hæc, hæc
Clausas malignitatis improbæ obice.
In queis patent æthereæ Sacraria
Consortii vitæ, velut coloribus
Depicta. Non Homerus expressit suis
Nympham OEbalin sic veribus: nec hanc
Sic pinxit artifex penicillo suo
Zeuxis tabella, quæ ferens imagines
Vivas ocellos pascit obtuentium.
Sed IAMBlichus, quam pingit, illa mentium
Refectiones conferet suavisissimas.
Ringente Momo, & invidente litteris
Bonis, reductum Iamblichum in sedem vides
Et dignitatem pristinam, ut Chalcis suum
Civem recognoscat: suumque Philosophum
Iam secla mortuum & sepultum plurima,
Quæ dicta cœle est Syria, omnisque Achaia
Ex ægyptu agnosceret OEnotriaclytium
Tellus procul dubio loquentem, seu sua
Balbutientem linguâ & ore, FRISIUS
Quod finxit Oceani ortus oram ad extimam,
Verum hæc tenebris Comatus obrutus,
Et consilens injuriâ ævi IAMBlichus,
Non Syriæ, nec Græciæ soli, ut solent:
Sed universo orbi loquentur postmodum.
Mortalium ægras ergo res perambulent,
Easque restituant. Fave lector animis
Linguisque, Et auctorem hæc, hæc, hæc, hæc, hæc.

I. AR. Tho. FIL.

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

OF THE

AMERICAN PEOPLE

FROM THE FIRST SETTLEMENTS TO THE PRESENT TIME

BY

JOHN F. JOHNSON

OF THE

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

NEW YORK

1900

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

OF THE

AMERICAN PEOPLE

FROM THE FIRST SETTLEMENTS TO THE PRESENT TIME

BY

JOHN F. JOHNSON

OF THE

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

NEW YORK

1900

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

OF THE

AMERICAN PEOPLE

FROM THE FIRST SETTLEMENTS TO THE PRESENT TIME

BY

JOHN F. JOHNSON

OF THE

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

NEW YORK

1900

THE HISTORY OF THE UNITED STATES

OF THE

AMERICAN PEOPLE

FROM THE FIRST SETTLEMENTS TO THE PRESENT TIME

BY

JOHN F. JOHNSON

OF THE

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

Ο Τ Ο Τ Γ Α Μ Β Λ Ι Χ Ο Τ

Χ Α Λ Κ Ι Δ Ε Ω Σ Β Ι Ο Σ

κατὰ ΕΥνάπιον τὸν Σαρδανῶν,
ἐκ τῆ αὐτῆς βίῃ.



ΕΤΑ' τέτους ὀνο-
μασθέντος ἐπαγί-
νεται. φιλόσοφος
Ἰάμβλιχος, ὃς ἦν

καὶ κατὰ γένος μὲν
ἐπαφανὲς καὶ ἡρώδης, καὶ ἡρώδης ὡς δαι-
μόνων. Πατρὶς δὲ ἦν αὐτῷ χαλκίς·
καὶ τὴν κοίλῃν προσαναγορεύοντι
Συρία ἐστὶν ἡ πόλις. ΟΥ'τος Ἀ'να-
τολίῳ ἡρώ καὶ Πορφύριον τὰ διύ. 10
περα φερόμενον συγκαθήμενος, πολὺ
καὶ ἐπιδιδάκει καὶ εἰς ἀπὸν φιλοσοφίας
ἤκμασεν. Εἴτα μετ' Ἀνατόλιον
Πορφυρίῳ προδίδει αὐτὸν, ἐκ ἑστῆ
ὅτι καὶ Πορφυρίῳ δίδηκε, πλὴν ὅσον 15
καὶ τὴν σωθῆκεν καὶ δύναμιν τῆ
λόγου, ὅτε γὰρ εἰς Ἀ' φροδίτην αὐτῷ καὶ
χαρὶν τὰ λειβόμενα καὶ καπνοί. ὅτε
ἔχει λαοκτόνητα τὴν αὐτῶ καὶ τῶ καὶ τῶ
καλλωπίζεται. ὁ μὲν ἐπὶ ἀσκήσει 20
παιτελῶς τυγχάνει, ἐπὶ καὶ τὴν
λέξι καὶ μὲν τὴν αὐτῶ, ἀλλ' ὡς αὐτῶ ἔλε-
γα περὶ Ξενοκράτους ὁ Πλάτων, ταῖς
Ερμῶ καὶ εἰς τὴν αὐτῶ καὶ τῶ καὶ τῶ. ΟΥ'τος
ἐν κατὰ καὶ ἀπὸ τῆς, καὶ τῶ 25
ταῦτοι πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἀπο-
στρέφει καὶ ἀποκταίει καὶ ἀποκταίει.
Διχαριστικῶς δὲ ἀσκήσας εὐνοίας

I A M B L I C H I C H A L

C I D E N S I S V I T A

ex EVnapio Sardiano de vitis Philo-
sophorum

Hadriano Iunio interprete.



Is successit Iambli-
chus, ut clarissimi no-
minis philosophus, ita
& illustris genere, natus
familia amplissima &

locuplete. Patria illi Chalcis, Syria,
quam Coelen nominant, civitas. Hic
cum Anatolio, qui à Porphyrio se-
cundum locum obtinuit, consuetu-
dinem aluit, sed multis cum modis
superavit, & ad summum Philoso-
phiae gradum ascendit. Ab eo con-
iunxit se Porphyrio, quo nulla in re
fuit inferior, praterquam in concinna
orationis structura, dicendique facul-
tate: neq; enim pari venere & gratia
ab eo dicta, instructa fuere: neq; can-
dorem habebant, & perspicuitatem:
neq; puritate sermonis exornare scrip-
ta laborabat, quanquā non omnino
obscuritate involuta sit aut vitium
habeat oratio: sed (quod de Xe-
nocrate dictitabat Plato) non sa-
crificavit Mercurialibus gratiis. Ita-
que lectorem non detinet, non
obrepat illecebris quibusdam, &
ad lectionem invitat, quin potius
avertere & obtundere aures vide-
tur. Ob iusticiæ cultum, facilem

ad deorum aures accessum habuit :
 itaque plurimos nactus est contuber-
 nales & discipulos, qui undecumque
 gentium ad eum affluabant ad hauri-
 endum animi cultū, quos inter diffi-
 cile fuit iudicium, quis precellerit.
 In iis fuere Sopater Syrus eloquentia
 in dicendo ac scribendo summus, AE-
 desius, EVstathius Cappadox, & Gra-
 cia Theodorus & EVphrasius, virtute
 excellentes viri, aliq; multi non mul-
 to in dicendi facultate inferiores, ut
 mirum videri possit, quomodo unus
 omnibus suffecerit, erga cunctos ex-
 æquo comis & benignus: quid, quod
 vix quidquā in suam gratiam agebat
 extra discipulos & sodales numinis
 religione tactus: plerumq; verò cum
 suis cōversabatur, convictum facilem
 sequēs & frugalem prisci seculi men-
 sam apponens: in symposio presentes
 exhilarabat, & cœu nectare delibutos
 replebat: qui verò indefesso ejus audi-
 ēdi studio ardebāt, neq; satietatē ejus
 ce voluptatis capere poterāt, assidui illi
 erant convivē, & productis in mediū,
 qui ceteros antecellebāt, his cum cō-
 pellabāt verbis. Quid ita solus, divine
 præceptor, seorsum agitas? neque de
 absoluta tua sapiētia nobis quā im-
 pertis? rumor tamen ad nos emanavit
 per tuos ministros, te interfundēdum
 preces videri ab humo plusquā cubi-
 tos 10. sublimem rapiatq; attolli, cor-

ήνυχθαι θεῶν προσώπῳ, ὥστε πλη-
 θος μὴ ἵσταν οἱ ὀμνῶντες, πάντα
 χόδον δὲ ἐφοίτων οἱ παιδοὺς ἐπι-
 θυμῶντες ἢ δὲ ἐν αὐτοῖς τὸ κάλλι-
 πον δὲ σκεπτοῖτο. Σώπατρος γὰρ ὁ
 ἐκ Συρίας ἀνὴρ εἰπεῖν τε ἐν ῥησὶ καὶ
 δρῶντι, Αἰδῆσιος ἐκ, Εὐστάθιος
 ἐκ Καππαδοκίας, ἐκ δὲ τῆς Ελ-
 λῆδος Θεόδωρος τε καὶ Εὐφράσιος,
 οἱ καὶ ἀρετῇ ὑπερῷον ἔχοντες, ἄλλοι τε
 πολλοὶ ὅσοι λαμπρόθυμοι καὶ ἀ-
 τὴν ἐν λόγοις δυνάμει, ὥστε θαυμά-
 ζον ἦν, ὅτι πᾶσι ἐπὶ ἤκει· καὶ γὰρ ἦν
 πρὸς ἀπαντας ἀφθονός. ὁ λόγος μὲν
 οὐκ χωρὶς τῆς ἐπαγγελίας καὶ ὀμνῶ-
 ντος ὑποκρίνεται ἐφ' ἑαυτῷ, τὸ θεῖον
 σβαζόμενος. τὰ δὲ πάντα τοῖς
 ἐπαγγελίαις συνῆν· τὴν μὲν δὲ αἰῶνα ὡς
 εὐκόλος ἐστὶν ἀρχαῖος· τῇ δὲ ὡς
 20 πρὸς ὀμνῶντας, τὰς παρόντας καὶ με-
 λῶν καὶ δεξιμῶν ἀσπρύνει.
 παρὸς οἱ δὲ ἀλλήλους ἐχθροί, καὶ ἀ-
 κορῆς τῆς ἀπολαύσεως, πρὸς αὐτῶν
 αὐτῶν συνιέντες καὶ προσσημαίνοντες
 25 γὰρ τὰς ἀξίας λόγου πρὸς αὐτὸν ἐ-
 φασι· τί δὴ ταῦτα μόνος ὁ διδάσκαλος
 θεῶν τε καὶ ἑαυτοῦ τινα φράτ-
 τεις, ἢ μεταδιδόναι τὴν τελευταίαν
 σοφίαν ἡμῖν; καί τοιγα ἐκφύρεται
 30 πρὸς ἡμᾶς λόγος ὑποτῆς σὺν ἀν-
 δραπόδον, ὡς εὐχόμενος τοῖς θεοῖς,
 μετατρέχει μὲν ἀπὸ τῆς γῆς πλῆθος
 ἢ δὲ καὶ πᾶσι οἰκιστῶν τὸ σω-

με δὲ οἱ καὶ ἡ ἐσθλὴ εἰς χρυσίδαίς τι
 πάλλος ἀμύβεται. πνευμένη δὲ
 εἰς ἐχθρὰ, σῶμα τε γίνεται καὶ τῶ
 ὅρῳ ὡς χαθὰ δμοιον καὶ καταλθὼν
 ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς ποίη
 σκευάσαν. Οὐ γὰρ τι μέγα γλασσίαν
 ἐγείλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις
 Ἰαμβλῖχος· ἀλλ' εἰπὼν πρὸς αὐ-
 τὸν, ὥς ὁ μὲν ἀπατήσας ἡμᾶς ἐκ τῆς
 ἐχθρᾶς. πάντα δὲ ἐχέτω εἰς ἑαυ-
 τὸν, 10
 λοιπὸν δὲ εἰδὼν χωρίς ὑμῶν περὶ
 ζῆται. Τοιαῦτα ἐπιδείξαντο· οἱ δὲ
 εἰς ταῦτα γράφοντες ἤλθοι παρὰ
 τοῦ διδασκάλου Χρυσοστόμου τῷ ἐκ
 Σάρδων ἐκείνῳ, δὲ ἦν ἈΓΓΙΩΝ ΜΑ- 15
 ΘΑΝΤΗΣ, ἈΓΓΙΩΝΟΣ δὲ ἀπὸ τῶν πρῶ-
 τῶν τοῦ Ἰαμβλῖχου, καὶ τῶν παύται
 πρὸς αὐτὸν ἐπικύβηται. Εἰς τὸν δὲ
 παρὰ τῶν αὐτῶν μεγάλῃ τῆς θεο-
 πρεΐας γογγυῖσθαι τὰς δεῖς. Ἡ δὲ 20
 μὲν ἐφαίνετο πρὸς τὸ δὲ ὄντας δεῖς
 ἀπὸ τῆς συμπεριέλλαν τῆς καλῆς
 πνεύμας, καὶ τῆς κατὰ τὸν ἦν. Ἡ δὲ ἐν-
 ῖν πρὸς ἐν τῇ τῆς ἐκείνου προση-
 ὤντος δὲ τὰ πρῶτα εἶχε ἐχθρὰς, 25
 ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν ἐκείνου, βαδίζ-
 ον καὶ ἐκείνου πρῶτον καὶ τὸν ἐκ-
 ἄλλῳ ἦν αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τῆς δια-
 κρινέσθαι· τὸ τῶν ἐκείνου καὶ Ἰα-
 μβλῖχος μὲν αὐτὸν διὰ τὸ γογγυῖσθαι, ἀπὸ τῶν 30
 ὑποκοπιεῖς τῶν φωνῶν καὶ τὰ δμοιω-
 εἰς τὸ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ· χρεῖον τῶν
 ἐκείνου, ἀπὸ τῶν ἐκείνου, καὶ τῶν ἐκείνου.

pus & vestimentum in antrosum co-
 lorem migrare, mox finitis precibus,
 in pristinam redire speciem corpus, ac
 tum demum ad terram descendere,
 & in congressum colloquiumq; no-
 biscum venire. Quibus dictis assilic,
 quæqu岸 ad risum non periinde pro-
 nus Iamblichus, & in hæc verba re-
 spondit. Illepidus atque inventus
 non fuit, qui istam in vos fallaciam
 intendit, ac de cetero nihil absque vo-
 bis actitabitur. Hoc ille de se docu-
 mentum præbuit, quod à Chrysan-
 thio Sardiano doctore suo A Edessâ
 discipulo, harum rerum scriptor ac-
 cepit, qui quidem A Edessius inter pri-
 mos Iamblichi familiares fuit, cor-
 que unus, qui superioribus verbis a-
 pud eum usi fuerunt. Adiecit idem
 & ista divinitatis viri non obscura in-
 dicia. Finitoris circuli extremos ter-
 minos sol illustrabat, quo tempore
 cū Canē coelesti signō oritur simul:
 jamque tempus erat faciendū sacrifi-
 cii, quod apparatus in suburbio
 rum uno, mox peractis ritē sacris ad
 urbem revertebantur lento gradu
 tandemque inambulantes, cunctis dispo-
 natione de Deo, non absque sacrifi-
 cio. Tum forte Iamblichus animo
 inter disceptandum occupato al-
 lenatoque, & voce veluti interci-
 sa, atque oculis aliquandiu in ter-
 ram defixis, & animoq; ad quā-

lotusq; excoellit: obstupefacto comitum & familiarium coetu, qui ab eo tempore scrutari quicquam desierūt, & argumentis ac signis, quæ viderant, tanquam validis habenis pertracti, in omnibus credulos se præbuerunt. Ferebantur de illo in vulgus, & alia fidei absona, monstriq; similia, quorū ego nihil scriptis mandare volui, ratus id parum tutum esse. Deoq; invisum, si quis historię veraci & solida fide nixæ fabulas inaneis, commentitiis ac fluxas inserat. Quid, quod & hæc ipsa scribo nō sine religione quadam, metuens ne rumores sint & fictæ auditiones, nisi quod viros fortes, qui fidem nō exhibētes aliis, rei visæ sensu permoti fuerunt: quicquid sit, nemo omnium eius æqualium, quod equidem sciam, istud, quod dixi, prodidit, referente modestē A. Ede-
sio, nec ipsum scripsisse, nec aliam quempiam eo audaciæ processisse. Atente Iamblichus vixit Atypius in dilecticiis exercitacionibus, corpusculo exiguo admodum, paulloq; quam cubitale aut Pygmaei, maiore: quod intucti videri poterat ab imā spirītusve esse, vique adeo quod corruptioni obnoxius erat, nihil adolefcebat, sed in divinā quandam naturā cōsumebatur. Ut igitur magnus ille Plato, divina corpora ait esse diversa ab iis, quæ sūt animis circumfusa: ita dicit nō ab iis

καὶ συμβαζομένων τῶν ἰταίων ἔχθροι
λευδάμωτος· ἔδην μετὰ τὸ τοῦ ἐλλή-
νων ἡ τῶν ὁμηλοῦντων πηλὸς, ἀλλὰ
ὑπὸ τῶν φανέντων δειγμάτων, ὥστε
5 ὑπ' ἀρρήτου ρυτίδος εἰλκοιτο, καὶ
πᾶσιν ἐπίκειτο. ἐλέγητο δὲ καὶ πα-
ροξύνεσθαι καὶ τρεσσεῖν. ἐγὼ
δὲ τῶν αὐτογραφῶν ἔδω· σφαλι-
κῶς τι καὶ θεωμὸς πρᾶγμα ἡγούμε-
10 τος εἰς συγγραφὴν εἰσίστημι καὶ συνε-
γχαίνομαι ἐκείνου ἀκοῇ διὰ φαρ-
μίαν· ὁ ῥέουσιν ἀλλὰ καὶ ταῦτα
περίφω δὲ οὕτως ἀκονέουσιν, πᾶν
δυσχερὲς ποιεῖ ἀνδράσιν οἱ τοῖς ἀν-
15 λος ἀποσύνειται πρὸς τὴν τῷ φα-
νέντος ἀποσύνειται μεθ' ἑαυ-
τοῦ· αὐτὸ τῶν ἐταίρων ἀνδρα-
γῶν, ὅσα καὶ ἡμᾶς εἰδέναι· τὸ δὲ εἶ-
πον μετρίως· Αἰ' δὲ οὐκ ἔφασκεντος,
20 μήτι αὐτὸν γράφειν, μήτι ἄλλον
συναπολογιστικῶς κατὰ τὴν Ἰα-
μβλίχην καὶ ῥῶν καὶ ὁ διαλεχτικῶς
πρὸς Αἰ' ἡλικίος, ὅς ἔτυχεν μὲν σώμα-
τος μακροτάτου, καὶ τὸ σῶμα παρ-
25 ὤθεν παρέβαιεν ἐλάττω· ἐν-
δύκει δὲ καὶ τὸ φανόμενον σῶμα,
ψυχὰς ἑνὸς· ὅ· ὅτι τὸ φανόμε-
νον αὐτὸ ἐδύκει εἰς μέγεθος δι-
παικῶν· εἰς τὸ θεωρεῖσθαι
30 ὁ αὐτὸς εἰς ὁ μὲν Πλάτων φασί
τὰ θῆα σώματα τὸ ἀνάπαλιν
ἔχειν ἐκείνῃ τὰς ψυχὰς·
ἔτος αὖ τις εἴποι κακίαν ἐμ-
βιβῆναι

βελόνῃ τῇ ψυχῇ καὶ συνίχεσθαι
 καὶ παραείδῃ ἢ ἀπαρὰ τῶν κριτῶντος.
 ἔχλωταί, μὴ εἰς ἵκε πολλὰς ὁ Ἀλ-
 λυπὸς· ἀλλ' ἡ παρὰ δὲ τις ἢ μί-
 χρι συνουσίᾳς μόνης· βελόνῃ δὲ
 ἀπορίσκειν εἰς αἰετὶς· ὥστε καλὰ ἀσμέν-
 τως ἀπὸς τὸν Ἰαμβλίχου ἀσέβη-
 ρος, ὡς ἐκ πηγῆς ἰσχυρὰς ὕδατος,
 εἰ μὴ οὐκ ἐκ αὐτῆς, ἐμφορῶν
 μὲν καὶ πρὸς μὲν κατὰ δὲ τὸ κλί-
 ος ἀμφοῖν ἀσέβητοι ἀνὴρ καὶ συν-
 τυχόντες ἀλλήλοις ἢ συνουσίᾳς
 ἀσέβητοι ἀπὸς καὶ πρὸς αὐτὴν γὰ
 αὐτὴν· διαφῶν οἷον ἐκαστὴν μεγα-
 λυμυσίᾳ· Ἰαμβλίχου δὲ τὸ ἐπι-
 ρωτῆσθαι μᾶλλον ἰσομενῶντος·
 ἢ τὸ ἐπιρωτῆσαι· ὁ Ἀλλυπὸς ἀπαρ-
 ἀσέβητοι ὑπὸ νομίας ἀφίς ἀσέβητοι
 φιλόσοφος ἐρωτῶν· τοῦ δὲ δια-
 φῶν γινόμενος, ἐπὶ μοι φιλόσοφος
 ἀπὸς αὐτὸν ἔφη, ὁ πολύσιος, ἢ
 ἀσέβητος, ἢ ἀσέβητος κληρονομῶν, καὶ
 τοῦ· τούτων γὰρ μέσος οὐδὲν· ὁ δὲ
 γὰρ ἀσέβητος τὸ λόγῳ μυσίᾳς·
 ἀλλ' οὐχ' αὐτὸς γὰρ ἐφ' ὅσον θαυμαστί-
 αῖται πάντων διδρῶν ὁ γινόμενος
 τῆς ἡμετέρας ἐκλεξίᾳς, εἰ τὸ
 τι ἀσέβητος ἔστι κατὰ τὰ ἀ-
 τὸς, ἀλλ' εἰ τὸ πλεονάζει καὶ
 τὴν οὐρανὴν ἀρετὴν φιλοσοφῶν καὶ
 ἀσέβητος· Ταῦτα εἰπὼν ἀ-
 πειχάμενος· Καὶ ὁ ἄλλος ἀνέ-
 σκεν ἢ ὁ σέλλορος·

aliquis etiam illū in animā inest nigrasse, a
 qua detineatur possideaturq; velut a
 Deo. Hic Alpinus multos habuit se-
 ctatores, sed eius institutio intra col-
 logi deprivatę disputationis terminos
 stabat, librūq; nemo proferebat, qua-
 propter summa alacritate animi ad lā-
 blichū defluerūt illi, tanquā ē perēt-
 nis sōtis exūdāte, nec intra alveū se se
 cōtinēte scatebra exstiaturi se & affa-
 tiq; hausturi. Gliscēte aut utriusq;ue
 fama, evenit ut casu obvii mutuo sibi
 occurrerēt, veluti stellę quępiā, circū-
 scssiq; adeo spisso theatro & auditorū
 coetu, ut ingētis Musęi vicem repen-
 sentaret, tenerētur. Itaq; dñ lāblichus
 cunctatur, interrogari, quā prior quę-
 stionem intentare, magis exspectans,
 Alpinus pręter omnem exspectatio-
 nem, postpositis Philosophicis quę-
 stionibus, corona hominum septum
 se videns, ad Iamblichum conversus,
 Dic mihi Philosophę, inq; verū mne
 sit an nō, Dives aut iniustus, aut iniq;
 sit hęc: nihil enim hic medium. Ille
 quęstionis aculeum perosus, Alienus,
 inquit, a nostra ratione iste disputati-
 onis modus est, vit eximie, si quis in
 rebus externis pręter alias excellat,
 sed si virtutum, quib; Philosophum
 proprię ornatum esse decet, copiis cir-
 cumfluat atque abander. Quę verba
 locus discessit, simulq; eam af-
 surgente confusus omnis discessit.
 Post

Post discessum seipsum colligens, ac
 quæstionis acutè secum adnitatus
 frequenter in eius congressum collo-
 quiumque privatim venit: supra mo-
 dum admiratione ac laudibus virum
 prosecutus ob iudicii subtilitatem &
 ingenii sagacitatem, defunctiq; vitam
 historice absolvit: nam qui ista scribit,
 cum librum nactus fuit, multa caligi-
 ne de industria obteclū, & quasi alta
 nube persussū, nō tam propter dicto-
 rum obscuritatem, quā quod prolixā
 Alypii cōtineat magistrum exerce-
 ntis disputationem, cum rērum disco-
 ptaturum, quatenus ratione nitantur
 nulla exstet memoria. Loquebatur i-
 dem liber prosecutiones Romam ver-
 sus incredibiles, quib; causa nulla sub-
 erat, nec animi par magnitudo respo-
 debat: ostendit tamē multos fuisse vi-
 ri illius admiratores: sed nullum illic
 testimonium facti dictive memora-
 bilis adfertor. Videtur certe præclarus
 illo Iamblichus eodē laborasse malo,
 quo pictores, qui formosulos in zō-
 tis flore cōstitutos dū pingūt, volūtq;
 picture lenociniū quoddā & gratiā de
 suo adijcere, totā depravāt representa-
 tā effigē, sic ut & ab exoptari propo-
 sito pariter, & à vera forma aberrēt. Si-
 mili modo & iste, dū veritatis studio
 laudare virū satagit, demonstrat, quā
 atrocē in iudiciis suo seculo exercita
 supplicia, quā granib; ærūnis pressū fu-

ἐπὶ λαθὼν δὲ ἐν ὁμιλίᾳ τοῦ ἱα-
 μβλίου τὴν ἐξ ὑπὸ θαυμάσια, πολ-
 λὰς τιδὲ αὐτὸν αὐτῶν, καὶ
 ὡς ἱερὰ ἀδελφὰ τοῦ ἀνδρὸς τῆς
 5 ἐκρίβειας καὶ σωφροσύνης, ὡς καὶ ἀ-
 σκελῆς βίον συνέγραψε. καὶ ἰσ-
 τῶν οὐ ταῦτα γράφει τοῖς γεγραμ-
 μένοις, τὰ γεγραμμένα δὲ ὑπὸ τῆς
 σωφροσύνης ἐμελεῖτο, καὶ ἴσως αὐ-
 10 τοῖς ἐπὶ τῇ χεῖρὶ οὐδὲ τι δι' ἀσά-
 φειας ἢ ληθιμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς
 σπουδῆς εἶχε τὸν Ἀλυσίου λόγον
 μακρόν τινα, καὶ διαλέξαντί αὐτὸν
 ἢ μήνισιν λόγον ἔχουσιν, ἀποδύ-
 15 μίας τε ὡς τὴν Ρωμαίων ἱστορίαν
 βιβλίον, ὡς ἔτι αἰτία αὐτοῦ, ὡς
 τὸ αὐτὸς ψυχρῶς συνάφαιτο μὴ ἐ-
 ἴδος ἀλλ' ὅτι ἐκπεπαιστωμένοι πολλοὶ τε-
 20 ραπῆτες τὸν ἀνδρα παραδεδυτάς
 οὐδὲ τιδὲ εἶπεν ἢ ἔπραξεν ἐξ ἱστορίας,
 ἀκ' ὑποφαιδῶν ἀλλ' ἵσταν οὐ θαυ-
 μάσιος Ἰάμβλιχος ταῦτα ἀπο-
 σπένδει τοῖς γράφουσιν, οἱ τοὺς
 25 ἐν ἄρᾳ γράφοντες, ὅπως χαρίσασθαι
 τι παρ' ἑαυτοῦ οἰς τὴν γραφὴν
 βουλευθῶσι, τὸ πᾶν εἶδος τῆς ὁμο-
 ὐσιως διαφθεῖρουν. ὡς ἄμα
 30 καὶ τῇ παραδείγματις ἡμετέρας ἐ-
 ναι καὶ τῇ κάλλους, ὡς καὶ καὶ
 30 νος, ἐπὶ πάντῃ προεὐλόγητος, ὅς
 τὴν ἀλήθειαν, τὸ μὴ μέγας
 ἀμφαίνει τῶν κατ' ἑαυτὸν ἐν
 τοῖς διαπραγμασίαις καλεῖται καὶ
 αὐτ-

ἀτυχημάτων αἰτίας δι' ἐπὶ ταῖσι
 ἢ ἀποφάσεις, ἢ περὶ φυσικῶς ἐξη-
 γηῖσθαι πολιτικῶς, ἢ περὶ ἀπολι-
 μνός, τὸν πάντα χαλεπὴν συν-
 χεῖται βίῳ· μόλις τὸτο καταλιπὼν
 τοῖς ὀφειδοῦσι συλλαβεῖν, ὅτι ἂν
 ἀνδρᾶ ἐθαύμαζε, καὶ διαφερόντως
 αὐτῇ τῇ τε παρὰ τὰ δὲσιν καρτε-
 ρίας, καὶ τὸ ἀνέκπληκτον ἦν τε ἐν τοῖς
 λόγοις ὀξύνεται καὶ τομὴν πατισκου-
 αῖζοτο· ὅς ἂν ἀφ' αὐτοῦ δὲ ἔτα-
 ῖν καὶ τὰ μὲν εἰς Ἀλύσιον, ταῦ-
 τα καὶ ἐτελεύτα γὰρ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
 γεωγῶς, Ἰαμβλίου χῶς τι ἐπ' αὐτῇ,
 πολλὰς ρίζας τε καὶ πηγὰς φιλο-
 σοφίας ἀφίε. Ταύτης ὁ ταῦτα γρά-
 φων τῆς φορᾶς ἐτύχησεν. Ἄλλοι
 μὲν γὰρ ἀλλαχόθεν ἢ ἐκ μὲν οὐκ ὁμ-
 λητῶς διακρίβησαν εἰς ἀπαρτῆν τὴν
 Ρωμαϊκὴν ἐκτεράττειν. Αἱ δὲ εἰσὶν
 δὲ καὶ λαβεῖν τὸν Μόσιον Πέργαμον.

Τίτλος τῆς βίης τῆς Ἰαμβλίου
 ἐκ Εὐδαίμων.

Τ ΟΥ ΑΥΤΟΥ ΒΙΟΣ
 ΕΚ ΣΟΥΙΑ Α.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ Χαλκίδος τῆς
 Συρίας φιλόσοφος, καὶ ὁ δὲ Περ-
 φύριον τῷ φιλοσόφῳ τῷ Πλάτῳ
 ἀκούσας, γηγῶς κατὰ τὸν χρόνον
 Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως, ἔγραψε
 βιβλίον φιλοσοφίας διαφόρων.

erint mortales, sed causas & primas
 origines, sive illa nata sint, cum expli-
 care politicè non valeret, neq; magnū
 in eo laborem collocaret, totam vitæ
 formulam lineamentaq; omnia con-
 fudit, vix oculatissimis quibusq; per-
 cipendum illud relinqueris, quod A-
 lypium suspiceret, quod eius in peri-
 culis malisq; constātiā & animi fir-
 mitatē præterea orationis acrimoniā
 & penetrationem probaret. Erat autē
 Alexandrinus gente Alypius, de quo
 hæctenus, decessitq; in patria senio
 cor. lectus: & post eum Iamblichus,
 multis emissis sparsisq; philosophiæ
 radicibus ac fontibus. In hūc erudito-
 rum hominum proventū incidit, qui
 ista scribit: nam ē cōmemoratis disci-
 pulis alius aliō per universam Rom.
 Imperii ditionem variè distracti sunt:
 in quibus A Edesius Pergamum My-
 siæ sedem sibi delegit.

Iamblichi vita per Eusebium
 Sardinum scripta Finis.

EIUSDEM IAMBlichI VITA
 ΕΚ ΣΥΛΛΑ.

IAMBlichus ex Chalcide
 urbe Syriæ oriundus philosophus,
 discipulus Porphyrii philosophi qui
 Plotinū fuit auditor, vivit circa tempora
 Constantini Imperatoris. Scripsit va-
 rios libros in Philosophia.

Meminit Commentarius Græcus Sopatri, Syriani

Et Marcellini in Hermogenem pag. *Alde. edit. 383.*

Καὶ Πυθαγόρας δὲ, ὡς Ἰαμβλίχης φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως, μίστε νυκτὶν ἀστρονομίῳ, γένειαν τινὰ συνῶλην τῇ κοινῶντα μετὰ λαμπρόδος κατὰ ὕλην ἔδος, τότε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆσαι ἀνύδοντα δὲ ζήλοτυπίας, ἐπέχει τῆς μενίας παρὰ καλεῖσθαι μίστε τῷ αὐλῆϊδῃ μεταβάλλειν τὸν ρυθμὸν ἐπὶ τὴν κατασκευῇ κωτερον μέλος τὸ καλεῖσθαι ἀνύδον. Locus est lib. I. cap. 25.

Meminit Iulianus Imperator. Cujus aliquot ad ipsum

Epistolas perquam elegantes subdere placuit.

IULIANUS IMPERATOR

IAMBΛΙΧΟ ΦΙΛΟΣΟΦΟ.

Pet. Martinio Merentio Navarrete interpreti.

VLYSSI satis fuit ad filii de ipso opinionem coercendum dicere,

Non sum de superis, quid me inimicos talibus equas?

At ego hic hominem quidē esse me dicere ausim, ut est in proverbio, quādiu absum ab Iamblichō. Verū hramē eius studiosum cupidumq; esse me concedam, sicut ille pater Telemachī. Quamvis enim indignum me a. Nquis fortasse dixerit, attamen non propterea me a tui amorē abstrahet. Nam & multos egregiarum statuarum auctores fuisse audio, qui nō solum artifices laudē nihil obfuerint, verum etiam suo erga illas amore veram vīamq; voluptatem operi addiderint. Quod autem me veteribus illis sapi-

IΟΥΛΙΑΝΟΣ

ΓΑΜΒΛΙΧΩ ΦΙΛΟΣΟΦΩ.

Οφυστει μὲν δέχεται τὴν παῖδος τὴν ἐφ' αὐτῇ φαντασίαν ἀναεῖλλοιτι, λίγην.

Οἱ τοι τις Θεὸς ἐμὲ τί μ' ἀβυσσάμπαν ἱστικῆς;

Ἐγὼ δὲ οὐδ' ἂν ἀνθρώπων εἶναι φαίλωμαι, ὡς ὁ λόγος, ἔως ἂν Ἰαμβλίχῃ καὶ σπουδῇ ἀλλ' ἐργασθῆς μὲν εἶναι ὁμολογῶ, καθάπερ ἐκείνος τὴν

10 Τηλεμαχίω πατρί. Καὶ γὰρ ἀνὰ ξίον καὶ ὁρῶν τις, ἐπὶ οὐρανῷ ποσειδῶν ἀφανίσαντα. Εἰπε δὲ ἀγαλμάτων κελῶν. ἄλλοι πολλὰς ἐργασίας, καὶ δὲ μὴ μίστε τῷ αὐλῆϊδῃ μεταβάλλειν τὸν ρυθμὸν ἐπὶ τὴν κατασκευῇ κωτερον μέλος τὸ καλεῖσθαι ἀνύδον.

15 καὶ τὸν βλάπτουσας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπὶ αὐτῇ παῖδος τὴν ἐμὴν καὶ ἰδού τὸ ἔργον. ὅπως δὲ ἴππος, ἐπὶ γὰρ μὴ ἀνθρώπων, σοφῶν ἀνδρῶν, οἷς ἡρώς.

non modò præsentis docendo :
sed etiam absentes , quoad licet ,
scriptis tuis ornando . In quo sanè
Orpheta illum nobilem superas .
Ille siquidem Musicam suam in
beluis demulcendis consumebat : tu
tanquam ad salutem humani gene-
ris in hoc mundo collocatus , o-
mnibus locis AEsculapii manum
imitaris , voceq; ista facunda & sa-
lutari omnes orbis partes perlu-
stras . Quocirca mihi videtur Ho-
merus , si reuisceret , multò iusti-
us illud de te usurpare posse :

*Vnus adhuc vicinis lato versatur
in orbe.*

Nam ignis ille antiquæ formæ nobis
tanquam scintilla quædam sacra vera-
atq; uberis doctrinæ à te uno fovetur
atq; alitur . Atq; utinam (ò Scruator
Iupiter , & sancte Mercuri) contingat
Iamblicum optimum , id est , com-
mune orbis terrarum commodum ,
longissima vita frui . Certè cum vete-
res pro Homero , Platone , Socrate , &
si quis alius in orbem hunc incidit ,
iusta vota feliciter atq; ex animi sen-
tentia fecerint , vitamq; illorum hoc
modo produxerint : non erit incom-
modum , hominem nostra ætate viris
illis & vita & oratione parem , simili-
bus votis ad summam senectutem
cum omnium felicitate transmitti-
tere .

ἔμουν τοῖς παρῶσι τὰ ἐκδοτὰ ξυ-
τῶν· ἀλλὰ ἐκ παρθίας, ἐφ' ὅσον ἔξει-
τοις παρὰ σαυτῆς σμύνηται . Νικῶς δ'
αἰετῶν καὶ Ὀρφῆα τὸ καλὸν, οἷς παρὰ
5 τρεῖς· εἰ γὰρ μὴ τ' οἰκίας Μουσικὴν εἰς
καὶ τ' θηρίων ἀγωγὰς καταναλίσκει·
σύ δ' ὡς ἀνθρώπου σωτηρία τῷ κοινῷ τ'
ἐν θρόνῳ γίνεσθαι ταχθεὶς, Ἀσκλη-
πίου χάριτι παρὰ τοῦ ἑλῶν, ἀπαντὰ
10 ἐπὶ ἐρχη λογίφῃς καὶ σωτηρίᾳ πνέουσα
τι . ὥς τε μοῖρα δοκεῖ καὶ Ὀμῆρος, εἰ
ἀνθρώποις, πολλῶν δικαιοτέρων δύναιτο
ἐπὶ φοιτᾶν τοῦτο ἔπος αἰνέσαι· τὸ
Εἰς δ' ὅτι πῃ ζωὴς καταρτίζε-
ται· ὑπὲρ κόσμου .

15 Τὸ γὰρ σὺρ τῷ παλαιῷ κόμματος ἡ-
μὴν οἰοῖται ἀπὸ παρθίας τις ἰερὰς ἀλυσθῆς
καὶ γονίμου παιδείας ὑπό σοι μή-
τω ζωπυρεῖται . καὶ εἴη γὰρ Ζεὺς σῶ-
20 τερ, καὶ Ἑρμῆς ἀγῶν, καὶ κοινὸν ἀπάσης
τῆς οἰκουμένης ὄφελος, Ἰάμβλιχος
τὸν καλὸν ἐπὶ μήκιστον χρόνον
πυρεῖται· πάντως συνεκὼν ἐφ' Ὀμή-
ρω καὶ Πλάτῳ καὶ Σωκράτει, καὶ
25 εἰ τις ἄλλος ἄξιός τῷ χορῷ τῷ τῷ,
δικαίως ὡς ἂν ἐπίτευγμα τοῖς
πρότερον ἐν ταχέει, ὡς τῶν ἐκείνων
καιρὸς ἐπὶ μέλλοντι πῦξιν· ὡς δ'
δὴ καλῶς καὶ ἐφ' ἡμῶν ἀνδρῶν ἐλ-
30 γων καὶ βίᾳ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀν-
ταξίαν, ἐφ' ὁμοίαις ὡς καὶ ἐς τὸ ἀ-
κρότατον βίᾳ γῆρας ἐπ' ἐνδομότητι
τῶν ὅλων συνεκτρίβεται .

β. Ἰ. αμ.

B. Γ' ΑΜΒΑΤΙΧΩ.

ΑΓ' ἄνομά σου τῆς ἐν τῇ μέμ-
 φει λυκούπτος, καὶ ὡς ἐκεί-
 ρον ἔξ' ἰσὺ πρῶτ' αἰς, καὶ οἷς γρα-
 φεις τιμῶν, καὶ οἷς ἐγκαλῆς παυ-
 ῶν. ἐγὼ δὲ εἰμὶν τισὺν ἡδὲ ἐμὺν
 τῶν τῶν πρὸς σε γίνουμένων καὶ κατὰ
 μικρὸν ἐλπίσας, πᾶσι τῶν ἡ
 προφάσας ἐν λόγῳ εἰπὼν, ἐπειρά-
 ν, ὡς ἐπὶ, τὴν μέμψιν ἐκκλίνειν, ἢ
 συγνώμην ἀμαρτῶν αἰτεῖν ἐκ ἡρ-
 νήμων. ἐπεὶ καὶ ἄλλως ἀσέ-
 λῳσι οἱ δ' αὖτε πρὸς τὰς σὺς, εἴ τι
 τῶν πρὸς σε φίλων ἔξ' ἡμαρτον
 ἀκούσας. τὴν δὲ ἐγὼ ἢ ἔτι παροφ-
 θῆναι θέμης, ὅτε καὶ ἀμελῶν, ἵνα
 τυχοίμην αὐτῶν ζητούσης ποδο-
 μῆν φέρεσσι καθάπερ ἐν δρῶν γρα-
 φῆς ἀπολογησόμεναι, καὶ δέξασθαι
 δὲ ἐμαυτὸν αὐτὸν ἐχρῆν, εἰς σε παρι-
 δῆν, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῶν πολυ-
 ῶν. ἤλθον ἐκ Πανονίας ἥδη ἔ-
 τος ταῦτ', ἐν ᾧ αὖτε οἱ δ' αὖτε
 κινδύνους καὶ πόνους σὺνδῆς. ὑπερ-
 βὰς δὲ τὸν Χαλκεδόνιον πορθῶν
 καὶ ἐπιστὰς τῇ Νικομήδει πόλει,
 σοι πρῶτον καθάπερ παρ' ἑαυτοῦ
 τὰ πρῶτ' αἰς ἐγὼ ἐμαυτὸν σῶσθαι
 ἀπέδωκα, σύμβολον τῆς ἀφῆρας
 τῆς ἐμῆς, οἷον ἀπὸ ἀναθήματος ἑρῆ-
 εἰς σὲ πρὸς ῥῆσιν ἐκπέμπειν, καὶ ἢ
 κομίζων τὰ γράμματα ἀπὸ βασιλείων
 ὑπασπιστῶν εἰς, Ἰουλιανὸς ὄνομα,

II. Γ' ΑΜΒΛΙΧΩ.

Sentio tuam in reprehendendo
 dulcedinem, & quemadmodum
 utrumq; pariter efficias, ut & nos
 scribendo ornes, & reprehendendo
 erudias. Ego verò si mihi essem con-
 scius vel tantillum officio erga te
 meo defuisse, certè aliqua proba-
 bili ratione crimen conarer effuge-
 re, quantum possem, aut delicti
 veniam petere non recusarem: præ-
 sertim cum te sciam non esse tuis
 implacabilem, si quid per impru-
 dentiam in amicitia offenderint.
 Nunc autem (neque enim cunctatio-
 nem aut inertiam res ferebat, si mo-
 dō assequi aliquandō volumus, quas
 semper optavimus) constitui tibi tam-
 quam coram iudice res esset, causam
 dicere, nihilque à me, secus quàm o-
 porteret, vel negligentia vel tarditate
 commissum esse, probare. E Pan-
 nonia veni tertio ab hinc anno, vix
 ex illis periculis & laboribus, quos
 tu minimè ignoras, ereptus. Cum
 autem fretum Chalcedonium tra-
 jecissem, & ad urbem Nicomedis
 appropinquassem, tibi primo quasi
 patrio deo prima pro salute mea
 vota persolui, cum ad te signum
 adventus mei, quasi donarium ali-
 quod sacrum, salutationem misi.
 Literas autem ferebat unus è re-
 gis satellitibus, nomine Iulianus,

Bacchylī filius, genere Apameus, cui propterea libentius Epistolam tradidi, quod & istuc ire & te optimè nosse aiebat. Postea verò mihi abs te tanquam ab Apolline sacra Epistola allata est, qua te libenter de meo adventu cognovisse declarabas. Fuit verò mihi tanquam latum omen, & initium benè sperandi, sapiens ille Iamblichus, & Iamblichi literæ. Quid hīc commemorem quantoperè lætatus fuerim, aut quemadmodum legendis tuis literis affectus? Si enim de hac te literas nostras accepisti (quas tabellario cuidam ex iis, qui ad nos istinc veniūt, dedimus ad te perferendas) certè quantam ex iis voluptatem cepserim, è nostris verbis intelligis. Iterum autem cum domum rediret ducator meorum liberorum, alteras ad te literas misi, quibus & tibi de prioribus tuis literis gratias agebam, & simul in posterum mutuas à te literas flagitabam. Postea venit ad nos legatus clarus vir Sopater, ut quæ hominem agnoui, continuò exsilui, eumquæ complexus fleui præ gaudio, quod nihil nisi te ac tuas literas augurarer. Quas ut accepi, osculatus sum, & ad oculos admovi, mordicusquæ tenui, quasi veritus, ne inter legendum imago vultus tui ex oculis meis sensim evolarret. Et quidem statim rescripsi, non

Βαχχύλου παῖς, Ἀπαμεὺς τὸ γένος, ὃ δὲ διὰ τοῦτο μάλιστα ἦν ἐπιστολὰς
 ἡμετέρων, ὅτι καὶ πρὸς ὑμᾶς ἔχων,
 καὶ σὺ ἀκριβῶς εἰδέναι καθυποχρίντο.
 5 καὶ ταῦτά μοι καθάπερ ἔξ Ἀπόλλωνος
 ἱερὸς ἐφοίτα παρὰ σὺ γραμμάτων
 ἡν ἄφριξεν ἡμεῖς ἀσμένως ἀκηκοῖται
 δοκῶντος. ἥντι τὰς τοῖμα διέδοται
 οἰάνισμα καὶ χρηστὴν ἐλπίδα ἀρχήν.
 10 Ἰάμβελιχος ὁ σοφὸς ἐταῖρος ἡμετέρων
 γραμμάτων· τί μοι δὲ λίσσιν ὁπῶς
 ἀφράθην, ἢ ἀπερὶ τῆς ἐπιστολῆς
 ἡμετέρας σημείωσιν; καὶ γὰρ εἰδὲς τὰ
 15 ἀπὸ ἡμῶν ἔστα ἡμετέρων γραμμάτων ἡν δὲ
 δι' ἡμερὸς ῥόμῃ τῇ ἐκείνῃ ἡμετέραν ὥς
 σὺ κατεφθέρῃ· ἀφ' ὧν ὁπῶς ὁπῶς
 ἡμετέροις ἐδόθη ἔχον, ἀφ' ὧν ἡμετέροις
 20 ἡμετέροις, πάλιν ἡμετέροις οἰκადὲς
 ῥοφίαν τῇ ἡμετέρῃ πατρίδι, ἐτέρῃ
 ἡμετέρῃ σὺ πρὸς σὺ γραμμάτων, οὐκ καὶ
 25 ἐπὶ τοῖς φθάνουσιν ἡμετέροις ὁμολογῶν,
 πρὸς τὸ εἶναι ἐν ἡμετέροις σὺ τῇ ἀφ' ἡμῶν
 σὺ αὐτῇ, μὴ δὲ αὐτῇ ἐφ' ἡμετέροις
 ἡμᾶς ὁ καλὸς Σώπαιρος ἐγὼ δὲ ὡς
 30 ἔγνω εὐθὺς ἀναπνέουσα ἡμετέρα, καὶ
 ῥιπτακίς ἐδ' ἀκρὺς ὧς ἡδ' ὁπῶς, ἐδ' ἐν
 ἄλλο ἢ σὺ πάλιν παρὰ σὺ πρὸς ἡμᾶς
 ὁπῶς ὁπῶς ἡμετέρων γραμμάτων, ὡς δὲ ἐλα-
 35 βον, ἐφίλει, καὶ τοῖς ὁφθαλμοῖς ὁπῶς
 ἦτον, ἐὰν πρὶς εὐχόμεν, ὡς πρὸς δι-
 ὡς μὴ λάθῃ με ἀπὸ πᾶν ἐν τῇ ἡμετέρῃ
 ἡμετέρων ἀναπνέουσα τὸ αἶνός τῃς εὐχόμενος
 ὁπῶς καὶ δὲ καὶ ἀφ' ἡμετέρων εὐθὺς,
 ἐπὶ πρὸς

[illegible]

ad te solum, sed etiam ad illius fili-
um Sopatrum clarissimum, quasi
ludens quoddam communem ami-
cum ex Apamea tanquam obli-
dem pro vobis absentibus acce-
pissentus. Ex eo tempore cum
hanc ad te scripserim, nullam abs-
te Epistolam accepi, præter istam,
qua me videris accusare. Ac si
ob id nos accusas, ut hac spe-
cie accusationis maiorem nobis
occasionem scribendi præbeas, ac-
cipio libenti animo totam accusa-
tionem tuam, atque ex his ipsis li-
teris, quas abs te accipio, omnem
gratiam & suavitatem decerpo. Sin
autem omnino peccatum aliquod
meum erga te accusas, quis me mi-
serior, qui per tabellarios in-
juriam aut negligentiam tibi satis-
facere officio non possum. Quan-
quam ego certè, licet non per-
pè scriberem, attamen iure possem
aut veniam obtinere, non propter
negotium, quod in manibus ha-
beo, (abs enim ut adeo sum miser,
ut te meis rebus omnibus, sicut
Pindarus ait; non anteponam) sed
quod ad te tantum virum, cuius
vel monuisse sine timore non licet,
qui scribere etiam enotatur, sapien-
tior est meo iudicio, quam is qui ni-
hil ausdet. Nam sicut qui in solem
assidue suspicere audet, nisi divini-
re qua-

re quadam natura præditi sint, ejusq;
 radios tanquam aquilarum veri fœ-
 tus intueantur, neq; ea, quæ nefas est
 videre, possunt cernere, & quo magis
 contendunt, eo magis se id assequi
 non posse ostendunt: sic qui ad te au-
 det scribere, quo plus audere niti-
 tur, eo magis timendum esse liquidò
 demonstrat. Tibi verò, vir clarissime,
 qui ad Græciam totam servandam, 10
 ut ita dicam, constitutus es, consenta-
 neum erat & ad nos crebras literas
 mittere, & nostram desidiâ inerti-
 amq;ue, quantum posses, coercere.
 Nam quemadmodum sol (ut iterum
 ex eodem deo ad te similitudinem
 mea ducat oratio) ut, inquam, Sol
 cū purus totus ac lucidus radiis col-
 lucet, non dispiciens, an quod lumi-
 nis occurrat, sit consentaneum, suum
 munus perficit: sic te oportebat libe-
 raliter bona tua tanquam lucem, in
 universam Græciam effundere, neq;
 eo desistere, quod aliquis metu aut
 verecundiâ erga te impeditus respō-
 dere tibi scribendo non audeat. Neq; 25
 enim A Esculapius mercedis sp̄e ho-
 mines curat, sed humanitatem suam,
 tanquam disciplinam aliquam in o-
 mnes homines explicat. Idem te face-
 re oportuit, cū sis animorum studi-
 oforum medicus, & omnibus in reb.
 virtutis præceptum servare, ut bonus
 sagittarius, qui tamen si adversarium

τις ὅσι καὶ τῶ ἀκτίνων αὐτῆ κα-
 θέσται οἱ τῶ ἀντὶ γήστοι κα-
 θάρσιν, ἔτι δὲ μὴ θέμεις ὀφθῆναι
 θεωρεῖν ἔχουσι, καὶ ὁσάκις μάλλον
 φιλοκαύει, τοσούτω πλέον ὅτι μὴ
 δυνάμνται τυχεῖν, ἐμφαίνουσιν. Οὐ-
 τω καὶ ὁ πρὸς σε γράψαντα τοῦ μὲν, ὁ-
 σάκις ἀνὶ ἐβίλη θάρρειν, τοσούτω
 μάλλον, ὅτι καὶ διδόνται, καθαρώς
 10 δέκνυνται σὺ γὰρ μὲν δὲ γυναικί, παν-
 τός, ὡς ἐπεί, τῷ Ἑλληνικῷ σωτή-
 ρι καθύπερθε, ἀπὸ τοῦ ἡ ἀφθόνως
 πρὸς ἡμῖν γράψαντα, καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν
 δύνον, ἐφ' ὅσον ἔχῃ, καταπέλλειν.
 15 ὥσπερ γὰρ ὁ ἡλιος· ἵνα δὲ πάλιν ἐκ
 τῷ θεῷ πρὸς σε τὴν εἰκόνα λάβῃ ὁ
 λόγος· ὁ δ' οὖν ἡλιος, ὥσπερ ὅταν
 ἀκτῖσι καθαρθῇ, ἔλθῃ λαμπρῶς
 ἐκείνα ποικίλῃ τῷ πρὸς τὴν αἴγλην
 20 ἐλθόντος, δὲ μὴ πρὸς οὐκ εἰς ἔργα ἔσται
 ἔτι δὲ καὶ σε χρὴν ἀφθόνως τῶ πα-
 ρά σε καλῶν, οἷον φωτός τὸ ἑλλη-
 νικὸν ἐπαρδύνειν, μὴ δυνάμναι, εἰ-
 τις ἡ αἰδῶς ἢ δέος ἔτι καὶ τῷ πρὸς σε,
 25 τὴν ἀντίδοσιν δυνάμνεται· ἐπὶ γὰρ
 ὁ Ἀσκληπιός ἐπ' ἀμειβῆς ἐλπίδι
 τὸς αἰθεράπυς ἰάται, ἀλλὰ τὸ οἰ-
 κῶν αὐτῷ τὴν φιλοκαυθῆναι δυνάμει,
 30 καὶ σε χρὴν, ὥσπερ οἱ ψυχῶν ἐλλοβή-
 μων ἰατρὸν ὄντα, ποιεῖν καὶ τὸ δ' ἀρετῆ
 παρὰ γὰρ ἑλπίδα διὰ πάντων σώζειν
 οἷον ἀγαθὸν πρὸς ἑαυτῷ, δὲ καὶ μὴ τὸν
 ἀντι-

ἀντίπαλον ἵχνη, πάντως ἐς τὸ καί-
 ριον αἰ τὴν χρεα γυμνάσει. Εἰ
 κεν δὲ σκοπὸς ἐκατέρωθεν αὐτὸς ;
 ἡμῶν τῶν παρὰ σὺ διεξιὼν τυχεῖν,
 καὶ σε τοῖς παρ' ἡμῶν διδόμενοις ἐν-
 τυχεῖν. ἀλλ' ἡμεῖς καὶ μυριάκις
 ἰσάμεθα, ἵσα τοῖς Ὀμπερικοῖς παι-
 σὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῆρας θ-
 τιαν ἐκ πολλῆς πλάσσωσι, ἀφ' ἧσιν
 αἰγιαλὸν κλύζουσιν. παρὰ σὺ δ' ἐκ
 μικρὸν γράμμα πάντος ὅσι γοῖ-
 μι ρύματος κρεῖττον καὶ διεξαίμιον
 ἀνέγνω. Ἰαμβλίου καὶ πολλοῦ ἐπι-
 στολὴν μία, ἢ τὸν ἐκ Λυδίας χρυσὸν
 κοκκίον. οἱ δὲ μίλει τί σοι τῶν ἱερ-
 ῶν τῶν σῶν. μίλει δ' εἰ μὴ σφάλ-
 λομαι καὶ περὶ τῆς ἀπὸ νιοτῆς
 ἡμῶν αἰετῶν παρὰ σὺ τρωφῶν ἐν
 χρεῖα τυγχάνοντες. ἀλλὰ καὶ γρά-
 φει σμικρὰ καὶ τοῖς ὡς αὐτοῖς κα-
 20 τοῖς ἐσὶν καὶ καλῶνται. καὶ ἐλλείπω-
 μιν, αὐτὸς ἐκείνου τὸν χεῖρον οἶον,
 καὶ αὖθις δίδωκε. ὅτι αὖθις ἡμῶν τὸ ἴσον
 ἀφιστάμεν, ἀφ' ἧς δ' ἔρμυ λόγιον
 κερδοῦν, εἰ δὲ βέλαι ἔρμυρον ὄντα
 25 σε μαθητὴν ἐκείνου, ῥαβδὸν ἐκ τῆς
 καθ' ἑαυτὸν ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τῷ κινεῖν, καὶ
 δυνάμειν καὶ πολλὸν ἔχειν μισθόν.

ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ 7.

Εἰς τὴν μὲν ἡμῶν τῶν γράμματι
 30 ἀφιστάμεν τὸν Δελφικὸν ἱερ-
 οσκεῖν ἐαυτοῖς, καὶ πολλοὺς ἀνδρὰς ἀ-
 ποκαῖς τοσούτοις καθ' ἑαυτοῖς ἢ καὶ ὅφ-

non habeat, tamen semper manum
 exercet, ut opportuno tempore ca-
 tatur. Nam neq; scopus utriq; nostrū
 idem est, ut nos videlicet tuis eruditis
 5 scriptis fruamur, & tu nostra legas.
 Sed nos quamuis millicies scribamus,
 similiter ut Homericī pueri ludimus,
 qui juxta littora quicquid è luto fin-
 xerunt, arena obrui sinunt : cum in-
 terim tua licet parua epistola cumis
 fertili flanio antepōnda sit. Ac sanè
 epistolam unatū Iamblicti malim,
 quàm totum Lydiū aurum posside-
 re. Quod si amatorum tuorum ulla
 tibi cura est, (est autem aliqua, nisi fal-
 15 lor) ne nos quasi pullos negligas, qui
 cibo tuo magnopere egemus : sed
 scribe assidue, neque tuis bonis pa-
 scere nos desine. Quod si fortè offi-
 cio defuerimus, ipse utrumque mu-
 nus præstato, tum ad nos, tum pro
 nobis vicissim scribendo. Etenim
 Mercurii facundi discipulum aut eti-
 am alumnū, qualis tu es, virga uti
 decet, non ad somnum inducendum,
 sed ad movendum & excitandum,
 atque hac ex parte maxime illum i-
 militari.

E I D E M III.

30 Oportebat sanè juxta Delphi.
 cum oraculum nos ipsos nos-
 se, neque tantī viri auribus ob-
 strepere : quem vel aspicientem,

ἐν ὑμῖς ὑπὸ τοῦ σὺ πάλιν ῥηθὲς εἰδὼς
 ὡς ἡ χηστὴν ἀπαρτοῖς τῇ χορῷ ἀτή
 ῥως τὸ ἀνέκκλημα τὸ ρυθμὸν συνα-
 κτῆσαι. ὅτε ῥῶτα δὲ σοὶ τὸ λόγιον, ἔσ-
 βασιλεὺς καλεῖσάσιν, ῥως τὸ ἀείδει-
 μιν τὴν πορθημὴν ζυγὸν ἑταγχοῦ ὅ-
 κειρα σάμεθα, ἐπειδὴ τὰ τὸ ἐστὶ δο-
 κῶν, ἀπαρξώμεθα, μικρὰ μὲν ἀντὶ
 μεγάλων τοῖς παρὰ σε, καὶ τὰ δὲ οὐκ
 χαλκὸν χρυσὸν ἀντιδιδόντες. οἷς δὲ ἰ-
 ῥομεν ξενίοις τὸ Ἑρμῆν τὸν ἡμέτε-
 ρόν ἐσιώντες. πάντως ἐδὲ τῆς Εὐ-
 κλῆς ὁ Ὀνηύς, τὴν δὲ εἶπεν τὸ λῆδον
 ἀπηξίωσεν, ἀλλ' ἴδ' ἐκ μὲν προίσις τὸ
 ἀναγκαῖον ἀρκέει, ὁ Πάν δὲ ὁ Νόμι-
 ος τὰ παιδὸς τὰ βυκόλου τὸ σύριγγα
 προσαρμόσας τοῖς χεῖλεσιν ἐκ ἡτέ-
 ρου. ῥώσιν δὲ καὶ ἡμῶν τὸ λῆδον ὡ-
 μενὶ νεύμεθα, καὶ μὴ ἀποκνήσῃς ὀλί-
 γον μὲλ' ἐκ ἀλλήλων ἀκοῇ ἐνδέναι. ἀλλ'
 εἰ μὴ ἔχη τι δεξιόν, αὐτὸς τὸ λό-
 γος εὐτυχῶ, καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ τῆς
 παρὰ τὴν Ἀθηνᾶς ψόφου τὴν μαρτυρίαν
 προσλαβάν. εἰ δ' ἔτι χαρὸς ἐντε-
 λὲς εἰς τὸ πᾶν πόλεμον ἀποσ-
 δείτῃ, μὴ ἀπαξιώσῃς αὐτὸς τὸ ἐν-
 δειν προσθεῖναι. ἡ δὲ περὶ καὶ ἀνδρῶν
 ἔστιν ἀνακλῆς ὁ Ὀνὺς παρῆν, καὶ αὐτὸς
 ῥῶτα τοῦ βίβλου, καὶ καθάπερ δὲ τὸ ῥ-
 θῆν ἀδούλῃ, πρὸς τὸ ἑλλεῖπον τὸ χο-
 ροῦ ἔστιν ὡς τὸ πᾶν τὸ ἐστὶν ὁ Πόθι-
 ος ἀντιφθίγγατο. Παιδείας ὁρῶν
 ἵνα τομίζομεν, οὐ τὴν ἐν τῷ

ad plectrum tuum respondentus :
 perinde ut qui præsultorem ad
 numeri pròvocationem sequun-
 tur. Accipies igitur primum, quan-
 do ita vis, orationes, quas nuper
 Imperatoris jussu in nobilem il-
 lam freti conjunctionem elabora-
 vi. Parvum certè munusculum,
 si cultu tuo conferatur, omnino-
 quæ as pro auro reddimtis. Sed
 tamen quo possumus munere no-
 strum Mercurium prosequiatur.
 Theseus quidem certè mensam
 Hecales, licet tenuem, non est al-
 pernatus : sed necessitati obsecu-
 tus exiguo contentus fuit. Pan
 ille Nomius non erubuit, cum
 pueri bubulei fistulam suis labris
 admovit. Quare tu quoque li-
 brum nostrum amico animo ac-
 cipe, neque te poeniteat exiguo
 carmini magnam aurem præbe-
 re : sed si quid erit boni, & liber
 felix est, & eius auctor, ut cui
 Minerva ipsa testimonium laudis
 dederit : sin extremam manum,
 quo perficiatur, desiderat, ne sit
 tibi grave, quod deest, addere. Sic
 olim sagittario invocanti Deus af-
 fuit, & telum unà direxit. Sic
 Citharœdo Orthium canenti, cum
 nervus deficeret, Apollo ipse
 cicadæ specie respondit. Doctri-
 nam rectam esse arbitramur, non

verborum linguæque magnificum & exquisitum sonum: sed mentis bene constitutæ sanam affectionem, & veras certasque de bonis & malis, honestis & turpibus sententias. Quare quisquis aliud sentit, aliud suos discipulos docet, is tantum videtur à scientia, quantum à probitate abesse. Ac si de parva res sit linguæ animique dissensio, in hoc ipso etiam est improbus, tamen si modum non excedat sceleris magnitudo: sin verò in maximis rebus aliud sentit, contraque ac sentit, docet, nonne hæc cauponum, non dico bonorum, sed nequissimorum vita est? quippe cum id maximè doceant, quod maximè malum existimant, fallentes atque inescantes eos laudibus, quibus cum sua, ut arbitror, mala commutare volunt. Quamobrem omnes qui quidvis docere profitentur, bonis moribus esse debent, neque opinioniones novas, & à sensu populari abhorrentes afferre: sed in primis tales esse debent, qui adolescentes in veterum scriptis instituunt, sive sint Rhetores, sive Grammatici, & præcipuè Sophistæ, qui non solum verborum, sed etiam morum magistros se esse volunt, & ad se philosophiam de admini-

ρήμασιν, ἢ δὲ τῇ γλώττῃ πολυτελεῖ
κίρυσθαι· ἀλλὰ διὰ διανοίας. ἔτι νῦν
ἐχέσθης διανοίας, καὶ ἀληθείας δόξας
ἔχεις τε ἀγαθῶν καὶ κακῶν καλῶν
καὶ αἰσχρῶν. ὅστις ἐν ἑτέρᾳ μὲν φρονεῖ,
διδάσκει δὲ ἑτέρα τὰς ἀληθειᾶς
τάς, αὐτὸς ἀπολειφθῆναι δοκεῖ το-
σούτω πασιδύας, ὅσῳ καὶ τῷ χρηστὸς ἀ-
κὴρ εἴηαι. καὶ εἰ μὲν ἐπὶ σμικροῖς εἴη
10 τὸ διάφορον τῇ γνώμῃς πρὸς τὴν αἰσ-
τάς, κακὸς μὲν εἰς ἴσθδε, ὁμοίως ἰφ πο-
σθὶ γίνεσθαι. εἰ δὲ ἐν τοῖς μέγιστοις ἀλ-
λο μὲν φρονοῖν τις, ἐπὶ ἐναντίον δὲ ὧν
φρονεῖ, διδάσκει, πῶς ἐν τούτῳ ἐκείνῳ
15 κατῴησαν εἶναι, ἢ τὴν χρηστῶν, ἀλλὰ
παμπονήρῳ εἰός, ἀνδράπων, οἱ μά-
λιστα παιδεύουσιν, ἃ μάλιστα παύλα
νομίζουσιν, ἔξαπατῶντες καὶ δολι-
ζομένους τοῖς ἐπαίνοις, εἰς οὗς μεταβί-
20 ναι τὰ σφέτερά ἐθέλουσιν, οἷμαι, κα-
κά. πάντας μὲν ἐν χρῆν τὴν καὶ ὅπῃ
διδάσκειν ἐπαγγελλομένους, εἴηαι τῷ
ῥάπτον ἐπιεικέως, καὶ μὴ μαχόμενα
τοῖς δὴ μωσὶα μέγα χαράσσειν ῥή-
25 τῶν ἐν τῇ ψυχῇ φέρων δόξασματα·
πολὺ δὲ πλέον ἀπάντων οἶμαι εἶναι
ἐναντίον μέγιστος, ὅσοι ἐπὶ νέους τοὺς λό-
γους συγγίνεσθαι τῷ παιδείῳ ἐξηγη-
ταῖς γὰρ ὁμοῖοι συγγραμμάτων, εἰς ἡρώ-
30 τες, εἴτε γραμματικοί, καὶ ἐπὶ πλε-
ον οἱ σοφισταὶ βύβλῳσαι γὰρ πρὸς τοῖς
ἄλλοις ἐλέξαντο μόνον, ἢ ὧν δὲ εἰ-
ναὶ διδάσκαλοι. καὶ τὸ καὶ σφᾶς εἰ-
ναὶ φασί

καὶ φασὶ * πολυτλήτη φιλοσοφία.
 αἱ μὲν ἔνθα λυθεῖς, ἢ μὴ, τὸ τοῦ φείδων
 αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ αὐτῇ δὲ αὐτοῦ εἴδους ἐκπα-
 γλάματων παλῶν ὁρεομένης, ἐκπα-
 εῖσα αἱ αὖ ἐτι πλέον, εἰ μὴ ψευδο- 5
 σο, μὴδ' ὅξελος γαίης αὐτῆς, ἔτι εἰ
 μὴ φρονεῖς, δὲ δ' αὐτοῦ δὲ τῆς
 πλυσία ζοῖας ἐτραπὶ εἰ; Οὐκ ἄρα
 μὴ τοι καὶ Ἡσίοδος, καὶ Δημοκρίτης μὴ
 τοι ἔκ Ἡροδότου, καὶ Θουκυδίδης, ἔϊσο- 10
 κρεται, καὶ Λυσία θοοὶ πατρὸς ἡγῶν
 παρθέας. Οὐχ οὐ μὴ Ἐριμύθας ἰ-
 ρεῖς, αἱ δὲ Μισοὶν ἐνὸς μὲν; ἀποποι-
 μὴν οὐκ εἰς τῆς ἐξ ἡμεῶν; ἀ τῆτων,
 ἀτιμᾶζον τῆς ὑπ' αὐτὴν τιμηθῆναι 15
 θύς. Οὐ μὲν ἐπεὶ ἦ ἔτο ἀποποι-
 μᾶν, φησὶ δ' εἰν αὐτῶν μὴ ἀτιμῶν
 τοῖς ἴσοις, σὺν δ' ἡμεῖς δὲ αἴρεσιν, μὴ
 διδᾶσκον δ' μὴ τομᾶζον ἀποποι-
 βυλομένης δὲ, διδᾶσκον ἔγωγε 20
 τον, καὶ πείθω τῆς μαθητῆς, ὡς ἦτε
 Οὐκ ἄρα, ὅτε Ἡσίοδος, ἔτε τῆ-
 τω τις, ὅς ἐξήγαγται καὶ πείθω
 τῆς ἴσοις ἀποποι, ἀποποι, καὶ πεί-
 νη εἰς τῆς θύς, τῶντος ὅς ἐστι. ἐπὶ 25
 δ' αὐτοὶ ὅς ἐστι γεγραμμένοι παρ-
 ἔφουμαι μὴ ἀποποι, ὅς ὁμολοῖ-
 σιν αἰχμηροὶ ἐπὶ τοῖς, καὶ δευτέρῳ ὁ
 λήσαν ἴσοις ἀποποι, ἀποποι. ὅς
 μὴ ἐν τῇ τῇ ἀποποι, τῇ ἀποποι 30
 μὴ φαίνεται εἰς τὰ ἡρᾶ καὶ ὁ παρ-
 χόδοι ἀποποι, ἀποποι, ἀποποι, ἐπὶ
 δου συγγράμμιον ἀποποι, ἀποποι, τῆς

arandis Rebuspubl. pertinere con-
 tendunt. Hoc verum sit, nec ne, in
 presentia omitto: laudo eos, quòd do-
 ctrinam tam præstantem expectant;
 plus: certè laudaturus, si non menti-
 rentur, neque seipsi refellerent, dum
 aliud sentiunt, aliud discipulis tradūt.
 Quid? Homerus, Hesiodus, Demos-
 thenes, Heròdorus, Thucydides, Iso-
 crates, Isylas, deos habet doctrine sue
 duces & auctores. Nonne eorum alii
 Metcuro, alii Musis sacros se esse ar-
 bitrabantur? Quare absurdum est, qui
 horum libros exponunt, deos vitu-
 perare, quos illi coluerunt. Neque
 tamen, quia id absurdum puto, ic-
 circo eos discipulorum causa sen-
 tentiam mutare iubet: verum do-
 optionem, ut ne doceant, quæ non
 bona essentent: sin docere malunt,
 doceant re ipsa primùm, & persua-
 deant discipulis, neque Homerum,
 neque Hesiodum, neque quenquam
 eorum, quos interpretati sunt, quosi-
 que impietatis, amentia, & erroris erga
 deos condemnarunt, talem esse.
 Nam alioqui cum ex illorum scriptis
 alantur, mercedemque capiant, ava-
 rissimos planè & sordidissimos se fa-
 tentor, si paucis drachmis id facere
 sustineant. Atque hæcenus quidem
 multa erant, quæ eos templorum ad-
 itu prohiberent: & timor undique
 impendens excusabat, quo minus

verissimas de diis sententias explicarentur. Nunc autem cum deorum munere atque concessu libertate potiamur, absurdum mihi videtur, ea homines docere, quæ non bona esse arbitrentur. Quod si in iis, quæ docent, & quorum quasi interpretes sedent, sapientiam esse ullam arbitrantur, studeant primùm illorum in deos pietatem imitari. Sin in deos sanctissimos putant ab illis authoribus peccatum esse, eant in Galilæorum Ecclesias, ibiq; Matthæum & Lucam interpretentur: quibus vos obtemperantes, à sacris abstinere jubetis. Cupio ego & aures & linguam vestram, (sicut vos loqueremini) renasci in iis rebus, quarum utinam & ego sim semper particeps, & omnes, qui me diligunt. Doctoribus quidem & præceptoribus communis hæc lex statuatur. Adolescentes enim, qui ire volent, minimè prohibentur. Iniquum siquidem fuerit, pueros adhuc ignaros quod se vctant, ab optima via rejicere, ac metu coactos ad patria instituta deducere. Quanquam autem verum erat istos tanquam impotentes & infanos etiam invitos ac repugnantes curare: attamen licet at omnibus per nos isto morbo destineri. Docere enim ammentes, non punire opus est.

ἀληθεύοντας ἐπὶ τοῖς θεῶν δόξαι.
ἐπειδὴ δὲ ἡμῖν οἱ θεοὶ τὴν ἐλευθερίαν
ἔδωκεν, ἑτοίμων ἵνα ἰσχυροῦς
διδάσκωμεν ἐκείνην τὴν ἀνθρώπων,
ὅσα καὶ νομίζουσιν εὐεχέως. ἀλλὰ ἐν
μὴ αἰσγὰται σοφὰ, ὅτι εἰσιν ἐξηγη-
ταὶ, καὶ ὡς ὡς προφῆται καθή-
και, ζηλώτωσαν αὐτὸν πρῶτον τὸν
τῶν θεῶν κτίστας, καὶ οὐ τοῦ
10 μικροτάτης. ὑπολαμβάνουσιν ἐπι-
πλαῖν, βαδίζοντες εἰς τὰς τοῦ
Γαλιλαίων. Ἐκκλησίας ἐξηγησά-
μενοι. Ματθαῖον καὶ Λουκᾶν, οἷς πε-
ρὶ τῆς, ἡμεῖς ἐμὲς ἀπεχόμεθα
15 νομοθετεῖν. βέλομαι ὑμῶν ἐγὼ
καὶ τὰς ἀκούας, ὡς ἀνὴρ ἐκείνους
ἐπὶ τὴν γλῶτταν ἐκκαλεσάμενοι
ἐτάμεν, ὡς ἡμεῖς ἐν μεταχειρίδι,
καὶ ὅς τις ἐμοὶ φίλος τοῦτο καὶ παρὰ
20 τοῖς μὲν καθήκουσιν καὶ διδασ-
κάλοις οὕτως κοινὸς καὶ τοῖς
μὲν οὐ βουλόμενος γινώσκων φοι-
τῶν οὐκ ἀποκρίνεται. οὐδὲ γὰρ οὐ-
δὲ ὁ λόγος ἀποδοῦναι. ἔτι τοῦ
25 παιδὸς, ἐφ' ὃ, τι βίβωμαι, καὶ βίβ-
νισις ὑπακούειν. ὁ δὲ φόβος δὲ καὶ
ἀκούων ἀξίον ἐστὶν παρὰ τοῖς
τοῖς δίκαιοις ὡς ὡς τῶν φημιτί.
ζῶντας, ἡμεῖς καὶ τοὺς ἀκούων ἐ-
30 ἀδελφῶν, πλὴν ἀλλὰ συζητῶμεν ὑπάρ-
χοντα πᾶσι τὸ τοιαύτης ἰσχυροῦς γὰρ
οἱ μὲν διδασκῶν, ἀλλὰ οὐ καλῶ-
ζῶν καὶ τοῦ ἀκούων.

Memi-

Meminit Eustathius in Homerum.

Item in pag. Rom. edit. 114. v. 18. Ἰσικλησιος, ὡς δ' ἔκπετος χρη-
σιν, καὶ ἐν τοῖς Ἰαμβλίου τοῖς τῷ Πύθῳ ἔστι.

Rursum in Γλαδ. β. p. 190. v. 26. Ἰσοκλῆς γὰρ καὶ ὁ σοφώτατος Ἰαμ-
βλιχος, τὰ Πυθαγορεῖα σοφίστια μὴ ἔχει πλείον, ἢ δέκα ἀνθρώ-
πους συνῶν χεῖρας. Locus, quem invenit Eustathius, est lib. 1. de
vita Pythagorae, cap. 24. (τοῦτο δὲ τὸν Ἰσοκλῆν τὸν Πύθῳ ἔστι.)

Rursum in Γλαδ. ζ. p. 626. v. 19. Ἰσοκλῆς γὰρ καὶ Ἰαμβλιχος ὅς οἱ
μήτε λαβὼν ἐφιλοσόφησεν, ὥς ἀναγερέσθαι ἡμέμαρμένη θυσίᾳς
καὶ αὐτῷ καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλο οὐδὲν.

Item in Γλαδ. δ. p. 371. v. 19. Ὁ Πλάτων δὲ οὐκ ἔστιν Ἰαμβλιχος, καὶ οὐ
καὶ Πυθαγόρας οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὅς μαθητὴς δὲ καὶ μὴ, ὁ κληρὸς δὲ
αἰς μάθῃσιν, καὶ ὁ ἄλλος μαθηματικὸς ἀνὴρ μαθητὴς οὐδὲν ὅς
αὐτοῦ μὲν οὐκ ἔστιν τὴν τῶν παιδευομένων μάθῃσιν. Locus ille est apud
Iamblichum lib. 1. c. 5. & lib. 2. caput. in expositione Symb. 36.

Item in Ὀδυσ. β. p. 1439. v. 2. Ἰσοκλῆς γὰρ δὲ τὸ πρῶτον ἐπεὶ καὶ Ἰαμ-
βλιχος οἶδε τοιούτους ὄντας; οἱ ἀπορήσασιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ
ἀναίρουσιν ἐπὶ δηλώσει μάλλοντός τινος, ὅτι οὐ κατὰ φύσιν
ἔστι φησὶν, ἀλλ' ἰσχυρῶς.

Rursum in Ὀδυσ. γ. p. 1461. v. 48. ὅτι γὰρ Ἰαμβλιχος παρὰ τὸ
ἔστι, ὅτι καὶ Ἰσοκλῆς φιλοσοφῶν. Innot. opinor ea, quae Iambli-
chus differt in explicatione quatuor primorum symbolorum.

Meminit & Proclus in Timaeum Platonis scribens pag. 5. v. 6. ὅς
δὲ ἀναφύει ὁ δῖος Ἰαμβλιχος ὅς ἄλλω τῷ Πλάτωνος διαρί-
ων ἐν τοῖς δόξαι τοῖς περὶ τῶν διαλόγων Τιμαίῳ καὶ Παρ-
μενίδῃ.

Item p. 6. v. 48. ὅς γὰρ Ἰαμβλιχος ὁ φιλοσοφώτατος ἐν ταύτῃ τῇ
ρήσει τοῦ περὶ τῆς ζωῆς διατίθηται τὸν ἀνθρώπου ἀσύνετον ἀσύνε-
τον ἔχει φησὶ πρὸς τὴν περὶ τὰ αἰσθητὰ διεξέρχεται.

Rursum pag. 64. v. 27. ὅς γὰρ Ἰαμβλιχος τοιαύτῳ ἰσορίᾳ οὐ
διηκῆται ἀπορίᾳ ἐν τοῖς προκειμένοις.

Pag. 94. v. 8. ἀλλὰ δὴ μετατέρον ὁ θνός Ἰάμβλῃχος περὶ αὐτῶν
 τηράσας πρὸς τὴν Πορφύριον δόξαν, καὶ ὡς Πλωτίνιον αὐτὴν εἶπεν
 καταβαλὼν, αὐτὸς δὲ τὴν αὐτῆς περὶ τοῦ θνολογίου, περὶ ταῦτα τὰς
 ἰουδαίων πρὸς μὲν ἀποκαλῆθαι δὴ μαργῶν.

Meminerunt Hieronymus & Augustinus allquoties.

Ioannes Stobæus non raro ejus testimonia allegat.

Citat item Iamblichi aliquot loca ad minimum viciēs Suidas.

Meminit Maximus Monachus.

Georgius Pachymerius in lib. 4. de ortu & interitu cap. 7. inter cæ-
 tera ait, partium namq; & temporis expert ævum etiam à Iam-
 blichO esse existimatur, diciturque omnia continere.

Meminit quoque Georgius Cedrenus in compendio historiarum.

Finit Iamblichi & de eo testimonia

apud varios auctores.

I A M B A I C.



Γ Α Μ Β Λ Ι Ξ Ο Υ

Χ Α Λ Κ Ι Δ Ε Ξ

ἡ κοίτης Συρίας

ἐν τῇ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ βίῳ

ἔστι Πυθαγορεῖς ἀντίκρυ

Λ Ο Γ Ο Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ .

Τοῦ α κεφαλ. ὑπόθεσις.

Προοίμιον ἐστὶ τῇ Πυθαγορεῖ φιλοσοφίᾳ. ὃ
 ὅτι παρὰ πολλοὺς ἀποφύεται, καὶ τὸ
 χρίσματος καὶ δυσκολοῦ τῇ περὶ μαθημάτων
 συνημφοῦται.



ΠΙ' πάσης μὲν φιλο-
 σοφίας ὁρμῆς οὖν δὲ
 περὶ παρακαλεῖν ἔσθ' ὅς
 ἀποσυστοίς γὰρ σφόδρο.

σιν. ἐπὶ δὲ τῇ τῷ θείῳ Πυθαγόρῃ
 μετὰ δικαίως ἐκινῶμεν νομιζόμε-
 νῇ, πολλὸν δὲ περὶ μάλλον ἐμμε-
 λει τὸ ποιεῖν. Ἐκ θιῶν γὰρ ἀπο-
 τῆς παροδοθείσης τὸ κατ' ἀρχάς,
 ἐκ ἑνὸς ἄλλως, ἢ ὅς τῷ ἀντι-
 λαμβάνειν. ὅρως γὰρ τὸ καὶ
 τὸ καλλῶν αὐτῆς καὶ τὸ μέ-
 γαλον ἑφαίρει τὴν ἀνθρωπι-
 νὴν διύαμιν, ὥστε ἑξαιρέτως αὐ-
 τὴν κατίδωκεν. ἀλλὰ μόνως ἀν-
 τὶς τῷ θιῶν ὡμῶς ἐξηγούμε-
 να καταβραχὺ ὁρροσίων, ἡρῆμα
 ἀν' αὐτῆς παραπλάσσειν τι δι-
 νηδύν. ὅς πᾶντα δὲ ἐν ταῖς
 παρακαλίσαντες τοὺς θεοὺς ἡγε-
 μόνας, καὶ ὁπρὶς αὐτοῖς

I A M B L I C H I

C H A L C I D E N S I S

ex Syria Caele philosophi

de vita PYTHAGORAE

Secta PYTHAGORICA

LIBER PRIMUS.

Capitis primi argumentum.

Prooemium de Pythagora Philosophia: in quo
 Deorum advocatio principem locum tenet,
 ὅτι nullas juxta ac difficultas operis simul
 inducitur.



MNES quidem pruden-
 tes & coelesti mente præ-
 diti homines, qualēcunq;
 Philosophiæ tractatū ag-

gressuri, omnino Deum advocare cō-
 sueverunt. At in ea Philosophia, quæ
 divi Pythagoræ existimata, & jure ab
 illo Pythagorica cognominata est,
 multo sanè magis hoc facere conve-
 nit. Quippe cū illa initio ab Diis tra-
 dita sit, nequaquā fas fuerit aliter, quā
 deorū ipsorū adiutorio eā in manus
 suscipere. Ad hoc. n. cū pulchritu-
 do, tū magnitudo ipsius humani-
 genii potentiā ac vim attollit, ut eam
 cōfestim intueatur. Quinimō Deorū
 aliquo solum benignè placidēq; præ-
 cunte exponenteq;, paulatim quispiā
 aggrediēs, sensim aliqd ab ea, quod si-
 bi ex usu sit, avellere poterit. Hisce igitur
 omnib. de causis advocato Deorū
 numine, iisq; ducib. impetratis, q no-

bis præcāt & nobismetipsis illorū du-
ctui unācūnq; oratione cōmissis ac cō-
mendatis, quacunq; iusserint, sequa-
mur, susq; deq; habētes, adeoq; nihil
reputātes, quod hæc philosophia ac se
ita multo jam tēpore neglecta jacue-
rit, itēq; peregrinis & absurdis doctri-
nis, atq; abditis infandisq; quibusdā
symbolis & signis occulta fuerit ac cō-
tecta. Adhæc mēdacib. & adulterinis
libellis & cōmētariis obūbrari, & ceu
tenebris involvi, aliisq; id genus per-
multis difficultatib. ne quis eā assequi
possit, præpedi. Nam decorum nobis
voluntas abidē sufficere debebit, cu-
jus præsidio ea etiā, quæ hisce lōgē abs-
trusiora sunt, sustinere perfacile crit.
Post deos autē ipsoꝝ ducē ceu prin-
cipē præfectū, & divinæ Philosophiæ
patrē adjiciemus, nōnullis paulō alti-
us de genere ac patria ipsius repetitis.

CAP. II.

*De Pythagora & eius genere ac patria, de eiusdē
educatione et prima institutione, de peregrina-
tionib. et reditu in patriā, ut de excessu patriæ
Italiam versus, summatisq; de tota eius vita.*

FErunt igitur Anceum, illum in-
quam, qui Samum, quæ in Cepha-
lenia est, incoluit, originem & genus
ducere ab ipso quidem Iove, vel pro-
pter virtutes, vel propter animi ma-
gnitudinem quampiam singularem
hæc de ipso fama & opinio obrinuit:
prudencia verò ac gloria cæteros
omnes Cephalenos antecelluisse.

ἑαυτὸς, καὶ τὸν λόγον, ἐπὶ μέ-
θαι ἂν τὰ τῶσιν, ὡς ἐν ὑπολο-
γίζομενοι, τὸ πολὺν ἤδη χρό-
νον ἡμελλόμενοι τὴν αἰρίσιν ταύ-
την, καὶ τὸ μαθήμασιν ἀποξενω-
μένοις, καὶ τισὶν ἀπορρήτοις
συμβόλοις ἀπακρύφθαι. ψιν
δοιοι τε καὶ νόθοις συγγράμ-
μασιν ἐπισκιάζεσθαι, ἀλλὰ
πολλὰς τοιαύταις δυσκο-
λίαις παρεμποδίζεσθαι. ἔχα-
κεν γὰρ ἡμῖν ἡ τῆς θείας βού-
λησις, μετ' ἧς καὶ τὰ τούτων
ἔτι ἀπορρώτερα διωκτὸν ὑπομέ-
νειν. καὶ δὲ θεοὺς ἡγαμέδνα ἑαυ-
τῶν προοδησόμεθα τ' ἀρχὴν ἐ-
πατίεα τῆς θείας φιλοσοφίας,
μικροὶ γὰρ ἄνθρωποι ἀπολαβόντες
περὶ τὰ γένους ὧν καὶ τῆς
πατρίδος.

Κεφ. β.

Περὶ Πυθαγόρου ἐπὶ γένεσιν αὐτοῦ, ἐπὶ πε-
τείδῃ, καὶ τῇ ἀνατροφῇ καὶ παιδείᾳ, ἐ-
πὶ ἀποδημίᾳ, καὶ τῇ εἰς ἄγην ἐπιστάσει, ἐπὶ
ἐπιστῇ εἰς Ἱταλίαν ἰδέσθαι, καὶ ἔλκει ἀπὸ
παλῶς τὴν καὶ αὐτὴν βίαν.

ΛΕγεται δὲ οὖν Ἀγκαῖον τὸν
κατοικήσαντα τὴν Σάμω τὴν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γεννηθῆναι με-
τὰ Διὸς, εἴτε δι' ἀρετὴν, εἴ-
τε διὰ ψυχῆς τὴν μέγας, ταύ-
την τὴν φημὺν αὐτῷ ἀπειργα-
μένου. φρονήσει δὲ καὶ δόξῃ τῆς
ἄλλων Κεφαλλήνων, ὁρροφύειν.

Τέτα

Τούτω δὲ γένεσθαι χρησμένοι πα-
 ρὰ τῆς Πυθίας σωμαμαγῆν ἀ-
 ποικίαν ἐκ τῆς κεφαλῆνίας, καὶ
 ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τῆς
 Σαρταλίας, καὶ προσλαβεῖν ἐ-
 ποίκλους ὡς τὴν Ἀθηναίων,
 καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων, καὶ
 παρὰ τῶν Χαλκιδέων, καὶ τούτων
 ἐπάντων ἡγούμενοι οἰκίσαντες, οἱ
 τῇ δὲ ἀρίστῃ τῇ ἐδάφους καὶ τῆς
 γῆς Μελαμψόλοι καλεμίνω, προσ-
 ἀγορεύουσι τὴν πόλιν Σάμον
 ἀπὸ τῆς Σαμῆς τῆς ἐν κεφα-
 λῆναι. τὸν μὲν χρησμένοι σιμῶσι
 γένεσθαι ταύτων,

Ἀγκαίη Εὐταλίας ἦσαν Σά-
 μον ἀπὸ Σάμης οἱ

Οἰκίζον κέλομαι· φυλλὰς δ'
 ὀνομάζεσθαι αὐτήν.

Τοῦ δὲ τὰς ἀποικίας ἐκ τῶν τό-
 πων τῶν ποσειδημένων σιωπῶν,
 σημῖον ἐστὶν οὐ μόνον αἱ τῶν Θεῶν
 τιμαὶ καὶ θυσίαι, διότι μετηγμέ-
 ναι τυγχάνουσιν ἐκ τῶν τόπων, ὅθεν
 τὰ πλεῖστα τῶν ἀνδρῶν σιωπῶν. 25
 ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενῶν, ὧς καὶ μὴ
 ἀλλήλων σιωπῶν, ὥς πεινῶντες
 οἱ Σάμοι τυγχάνουσι. φασὶ τοῦτο
 Μήμαρχον καὶ Πυθαῖδα τὰς Πυ-
 θαγόρας γενήσαντας, ἐκ ταύτης 30
 οἰκίας, καὶ τῆς συγγε-
 νίας τῆς ἀπὸ Ἀγκαίης γενήσαντος
 τῇ ἀποικίας εἰδαντος. Ταύτης δὲ

Huic autem Ancæo itidem fama est,
 oraculo ab Apolline Pythio editum
 fuisse, ut ex Cephalenis hominibus,
 Arcadibus Thesaliisque coloniam
 collectam deduceret. Ceterum ex
 urbe Athenarum, & ex Epidauriis &
 Chalcidensibus, qui indigenis per-
 missi viverent, advenas ascisceret.
 Eumq; horum omnium præfectum
 & quasi ducem insulam habitabilem
 redditurum, quæ ob soli terræq; præ-
 stantiam Melamphylos, hoc est, nigra
 tribus seu gens vocitata est. Civita-
 temq; pro Samia, quæ est in Ceph-
 alenia, Samum denominant. Oracu-
 lum quidem hujusmodi exstitit,

Ancæe marinam insulam Samum loca-

Samem: id habitabilem reddere jubeo.

Ipsa vero Pbyllas nominatur, quasi
thorus foliaceus dicas.

Hujus verò colonias scilicet ex lo-
 cis iis, de quibus antè dictum est,
 convenisse, argumentum est, non
 deorum modò honores & sacrificia
 ex locis, unde virorum multitudo
 convenit, translata esse: Verum etiam
 integræ familiæ & cognationes mu-
 tuique cōvivētus, quos Samii faci-
 unt hoc tēstantur. Ajunt igitur Mn-
 einarchum & Pythaidem Pythagō-
 ras parentes ex hac domo & cog-
 natione coalitioneq; hominum,
 quæ ab Ancæo coloniam deducen-
 te facta est, ortos esse. Hac verò

genero sitate apud cives decātata, quidā Poëtarū apud Samios indigena cū Apollinis filium esse ait, sic iniquiens:

*Pythais ex Samius peperit pulcherri-
ma canēis*

*Pythagoram Clario, qui Iovi a-
micus erat.*

Onde verò fabula hæc invaluerit, cō-
memorare operæpretium est. Huic
Mnemarcho Samio, negociatiōis cau-
sa unā cū uxore jam tum obscure ad-
huc ventrem ferente Delphos profe-
cto, Apollo Pythius prædixit, si Syriā
versus navigationem institueret, eam
quidem gratissimā lucrosissimāq; fo-
re: verum uxorem jam tum & uterū
gestare, & filium parituram, qui for-
ma quandoq; ac sapiētia multis mor-
taliū præferendus, quiq; humano ge-
neri per omnē vitam maximū com-
modum utilitatemq; allaturus esset.
Cum autē Mnemarchus reputasset, &
cum animo expendisset, Deū sibi ne-
quaquā sciscitanti, nihil oraculo pro-
tulisse de nato, nisi eximiū quid in illū
privilegiū, & verè divinitus & ab Deo
collatū munus futurū esset, confestim
uxorem pro Parthenide, quæ nomine
antè vocabatur, Pythaidē, trās nomi-
navit, ab genitore scilicet & vate A-
pollinis. Cæterum cū ipsa apud Si-
donios Phoeniciæ partuēnixā esset, re-
cēter editū filium a prædicōdo Pytha-
gorā nominaverunt, nempe quod ab

τῆς εὐγυνίας λειτουργίας παρ' ὅτε
πολίταις, ποιητής τις τῆς παρ'
τοῖς Σαμίοις γυναικείων, Ἀπόλ-
λων (ὡς αὖθις ἐστὶν) φησὶ, λέγων ἔτι, &

5 Πυθαγόρας τ' ὃν τίτλει Διὶ φίλον
Ἀπόλλωνι

Πυθαίς, ἢ κάλλος πλείστον ἔ-
χον Σαμίως.

Ο' πόθεν δὲ ὁ λόγος ἔτος ἐπεκράτη-
10 σεν, ἄξιον διελεῖν. Μημάρχῳ γάρ
τῳ τῷ Σαμίῳ καὶ ἐμπορίας ἐν Δελ-
φοῖς γινόμενῳ, κατ' ἡγεμονίαν ἀ-

δύλως ἔτι κενόσῃ, προῖπεν ἡ
Πυθαία, γυναικὶν περὶ τῶν εἰς Συ-

15 ρίαν πλῆ, τὸν μὲν θυμὸν ῥέσαντα ἴσθ-
αυ καὶ ὀπίσθῃ. τὴν δὲ γυναῖκα
κύνει τι ἡδὴ καὶ τέξεται παῖδα τὸν

σώποτι κάλλει & σοφία διοίσον-
τα, καὶ τῷ ἀνδραπνίῳ γένει μέ-

20 γιστον ὄφελος ἐς σύμπαντα τὸν
βίον ἰσόμενον. Ο' δὲ Μημάρ-
χος συλλογασάμενος, ὅτι οὐκ ἂν

μὴ πυθομένην αὐτῇ ἔχρησε σὺ
περὶ τέκνου ὁ θεὸς, εἰ μὴ ὀξεί-

25 ριτον φροσίνην ἐμελλε περὶ αὐ-
τὴν, καὶ διαδάρητον, ὡς ἄλλῃ
θῶς, ἵσταται, τότε εὐθὺς ἀντὶ

Παρθενίδος τὴν γυναῖκα Πυθαί-
δα μετωνόμασεν, ὡς τὸ γένος

30 καὶ φροσίνης. Ἐν δὲ Σιδόνι
τῆς Φοινίκης ἀποταχούσης αὐτῆς,
τὸν γαμβρὸν ἦν Πυθαγόρα

προσηγόρευσα. ὅτι ἔφατ' ὑπὸ τῷ
Πυθίῳ

Πυθίου

Πυθίου

Πυθίου προσηγορεύθη αὐτῷ. Πα-
 ραιητικοί γὰρ Ἐπιμενίδης καὶ Ἐπύ-
 δόξος καὶ Ξινοκράτης, ὑπονοούν-
 τες τῇ Παρθενίδι τότε μνηστῆρας
 τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ κυούσης αὐ-
 τήν, εἰ μὴ οὕτως ἐχούσης κατα-
 σῆσαι τε καὶ προαγγείλαι δὲ τὸ
 προφήτιδος. τοῦτο μὲν οὖν οὐ-
 δαμῶς προσέειπε. Τὸ μὲντοι
 τὴν Πυθαγόρην ψυχὴν ὑπὸ τῆς
 Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας οὔσα, εἴ-
 τε αὐτοπαδὸν, εἴτε καὶ ἄλλως οὐ-
 κείνῳ, εἴτε πρὸς τὸν θεὸν τῆ-
 τον σιωπεταγμένη καταπεσέμε-
 φθαι εἰς ἀνθρώπους, οὐδεὶς ἀν-
 ἀμφισβητήσει. τῶνδε γὰρ οἱ μὲν
 τῇ τε γένεσι ταύτῃ, καὶ τῇ σο-
 φίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτῇ τῇ παλαιο-
 διαπῇ. καὶ περὶ μὲν τῆς γένεως
 τοσαῦτα, ἐπεὶ δὲ ἀπεκομίσθη εἰς
 τὴν Σάμον ὑπὸ τῆς Συρίας ὁ
 Μνήσαρχος μὲν παμπόλλῃ κέρ-
 δους καὶ βαθείας περιουσίας, ἐν-
 ρὸν ἰδύματα τῷ Ἀπόλλωνι Πυ-
 θίου ἐπιγράψας. τὸν τε παῖδα
 ποικίλοις παιδευέμεσι καὶ ἀξιο-
 λογητάταις ἐνέχευε. οὖν μὲν Κρε-
 οφίλῳ, οὖν δὲ Φερεκύδῃ τῷ Συ-
 ρίῳ, οὖν δὲ χεῖδ' ἐν ἅπασιν τοῖς
 τὸ ἱερὸν προῖκα μύνηται παραβά-
 λων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων, ὡς ἀν-
 τὴν μορφωτάτης τε τῷ πᾶσι
 ἰσορροπῶντων, καὶ ἀποκριπύτων

Apolline Pythio ipsi prædictus esset
 talis factus. Nam Epimenides, Eudo-
 xus & Xenocrates hinc rejiciendi sunt,
 suspicantes tum Apollinem cum Par-
 thenide consuevisse eamq; gravidasse
 hocq; ita constituisse, & per vatem ac
 sacerdotem suam prædixisse, quod u-
 tiq; non potuisset, nisi taliter affecta
 foemina. Hoc, inquā, nullo modo re-
 cipiendū est. Ceterum animā Pytha-
 goræ ab dispensatione imperioq; Ap-
 pollinis exsistere seu comitem, seu a-
 liter etiam cum Deo hoc propinquū
 us in eadem dignitate ac ordine con-
 junctam, in homines coelo demissam
 esse, nemo quidem dubitarit. Equi-
 dē indicium sumo tum ex hac ipsius
 nativitate, tum etiam omnigena ani-
 mi ejus sapiētia, qua erat præditus. Ac
 de nativitate quidē & origine ejus hæc
 dicta sūto. Postquā verò Mnesarchus
 rursus è Syria Samum versus cum lu-
 cro nō exiguo, adeoq; gravi proluxaq;
 rerū omniū suppellectile copiaq; tra-
 jecisset, Apollini Pythio templū in-
 scriptū adificavit. Porro natū hūc va-
 riis & memoratu dignissimis discipli-
 nis imbuat, nunc quidē Creophilo,
 nunc verò Pherecidē Syro, nunc autē
 cunctis tantum non templi sacroscq;
 præfectis eū admovēs & concredens,
 ut illorū, de quib. unquam fando au-
 ditū est, formosissimus juxta, ac maje-
 state quasi Dei excellentissimus bene

beateque ageret. Iam patre mortuo honestissimis ac temperantissimis moribus præditus crevit, & in virum evaluit. Imò verò admodum adhuc adulescens omni genere honoris & reverentia ab illis etiã, qui annis gravissimi erant, affectus fuit. Visus auditusq; quotiescunq; loqueretur, omnium in se oculos converterebat. Itaq; illi, quæcunq; etiam intuitus fuisset, adeo mirabilis videbatur, ut à plerisque meritò affirmaretur, eum Dei filiū esse. Ille verò partim ab talib. honoribus, partim ab institutione, qua à prima infantia efformatus erat, partim etiã ab naturali divinaq; pulchritudine cōfirmatus, scilicet etianum magis magisque singulis diebus dignū præstetib. prærogativis declaras exornabat, tam religionibus quã disciplinis vivendiq; rationib. eximiis: ite stato animi & corporis stabili amictu. Quæcunq; loquebatur vel agebat, serena & inimitabili quadã trã quillitate, neq; ira unquam, nec risu, nec amulatione, nec contetione, nec ulla perturbatione vel temeritate captus loquebatur vel agebat: sed instar boni alicujus genii in Samo insula peregrinabatur. Quapropter nondum pubertatis annos egressus, cum magna nominis existimatione Miletem ad Thalem, & Prienem ad Biantem viros sapientes profectus est, urbesque Athenis vicinas adiit,

ἐπισημαίνων. ἀποθανόντος τε τοῦ πατρὸς, σπουδαιότατος, σπουδαιότατος τε καὶ ἀνέκτου. καὶ οὐκ ἔτι ὑπάρχων, ἡρώδης πάσης καὶ αἰδοῦς ἡξιοῦτο ἡδὲ καὶ ὑπὸ τοῦ περιβυτάτων ὁφθαλμοῦ τε καὶ φθιγγαλμοῦ, ἐπὶ τοῖς πᾶσι καὶ ὅτι οὐκ ἀποβλέψας θαυμάσιος ἐφαίνετο, ὅτι ὑπὸ τοῦ πολλῶν εἰδόντων βεβαιῶσθαι, τὸ τοῦ πατρὸς αὐτὸν εἶναι. ὃ δὲ ἐπὶ πρῶτον μιν ἐπὶ τῶν ποιούτων δοξῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βροτῶν παιδείας, ἐπὶ τῆς φυσικῆς θεωρίας, ἐπὶ πολλοῖς αὐτὸν κατέσταν ἄξιον τῶν σπουδαιότων προσημαίνων ἀποφαινων, καὶ διεκόσμηι θεωρίαις τὴν καὶ μαθήμασι, καὶ διαίταις ὁχραίοις, ἐπὶ τοῖς τε ψυχῆς καταστολῇ σώματος. ὅτι ἐλάλει ἢ ἐπαρτεῖν εὐδία καὶ ἀμύμῳ τινι γαλήνῃ, μήτε ὀργῇ ποτὶ μήτε γέλωτι, μήτε ζήλῳ, μήτε φιλονεικίᾳ, μήτε ἄλλῃ ταύτῃ ἢ ἀποπειρῇ ἀλισκόμινος. ὡς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπὶ δημῶν τῇ Σάμῳ. Διόπερ ἔτι ἐφῆβου αὐτοῦ ὅστις πολλῇ δόξῃ εἰς τὴν Μίλητον πρὸς Θαλήν, καὶ εἰς Πριένην πρὸς Βιάντα διακομίσθη τοὺς σοφοὺς, καὶ τὰς εὐγενέτας πόλεις ὁχραίοντι καὶ

σι. καὶ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτιν ἥ-
 δη ἐν παροιμίᾳ πολλοὶ πολλα-
 χοῦ τὸν νεανίαν ἐπιδρημοῦντες
 ἔξεθιάζον καὶ διευρυλλοῦν ὑπο-
 φερόμενης δὲ ἀρτί τῆς Πολυκρά- 5
 τους τυρανίδος ἀπὲρ ὅκτω καὶ
 δέκατον μάλιστα ἔτος γιγνῶς
 προορώμενος τε οἱ χωρόσῃ, καὶ
 αἷς ἐμπόδιος ἔσαι τῇ αὐτοῦ προ-
 δίοσιν, ἐάντι πάντων αὐτῷ παρ- 10
 δαζομένη φιλομαθία, νύκτωρ
 λαβὼν πάντα καὶ τῷ Ἑρμόδα-
 μωτος μὲν τὸ ὄνομα, Κριοφύ-
 λου δὲ ἐπικαλουμένου, ὃς ἐλέ-
 γετο Κριοφύλου ὑπόγονος ἔχῃ, 15
 Ὁμήρου ξίου τῷ ποιητῇ γενέσθαι
 φίλος καὶ διδάσκαλος τῶν ἀπάν-
 των, καὶ τούτου παρὰ τὸν φι-
 ρευσδὲν διεπρόθμει, καὶ πρὸς
 Ἀναξίμανδρον τὸν φυσικόν, καὶ 20
 πρὸς Θαλῆν ἐν Μίλῳ. Ἐπα-
 ρχιστόμενος πρὸς ἑκάστου αὐτῶν
 ἀνὰ μέρος οὕτως αἰμίλησεν, ὥ-
 στε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ
 τῇ φύσει αὐτοῦ θαυμάζον, καὶ 25
 ποιοῖσθαι τῶν λόγων κοινωνόν.
 καὶ δὴ ἐὼν ὁ Θαλῆς ἀσμεῖται αὐτὸν
 προσέειπε. καὶ θαυμάσας τὴν
 πρὸς ἄλλους νέους παρελλαγήν,
 ἐπὶ μίλῳ τε καὶ ὑπερβόρῃ 30
 ἦν τὴν προσφροσίνην αὐτῶν ἡδὲ
 δόξαν, μεταδούς ὅσον ἡδύνα-
 το μαθημάτων τὸ γῆρας τε τὸ

& adolescentulum jam Samium co-
 matum, proverbialiter plerūq; pas-
 sim laudātes, eiq; fausta precantes in-
 divis habebant, & in vulgus spargo-
 bant. Suboriente verò jam tum Poly-
 cratis tyrannide, natus circiter annos
 duo de viginti sibi ipsi abitione pro-
 spiciens, & quasi ipsius proposito im-
 pedimento futurus, in primis verò
 quia & studiosus & cupidus erat di-
 scendi, noctu insciis omnibus cum
 quodam, cui quidem Hermodonti
 nomen erat, cognomento verò Cre-
 ophylo, qui nepos esse dicebatur illi-
 us Crecophyli, qui, ut fertur, Home-
 ri hospitis & poetæ amicus fuit, &
 præceptor omnium: cum hoc, in-
 quam, ad Pherecydem transfretavit,
 & ad Anaximandrum Physicum, &
 rerum naturalium indagatorem, i-
 temq; ad Thalem Miletum conten-
 dit. Præsens cum unoquoq; ipsorum
 vicissim ita consuetudinem familiari-
 tatemq; junxit, ut oēs eum iuxta ama-
 rent & diligerent, eiusq; naturā sum-
 mopere admiraretur, deniq; orationū
 participem faceret, & cū eo palam lo-
 queretur. Imò verò Thales eū libenter
 quoq; excepit. Atq; admiratus disse-
 retiam illius cū reliquis juvenib. quia
 illa major erat longeq; superarat, opi-
 nionē & gloriam, quæ jam advenerat,
 postquam, quantum poterat, in disci-
 plinis ei contulisset, & cum senectutis

sua ratione, tum corporis sui imbecillitate culpata, in Aegyptum ipsum traicere, & cum Memphiticis ac maxime Iovis sacerdotibus domesticum usum inire, adhortatus est. Ab illis enim seipsum quoque hisce ceu viatico accepto dimisisse. Quapropter plerisque sapiens aestimatur. Non quidem sciam tam excellentium prerogativarum participem factum ajebat, vel à natura vel ab exercitatione, quantum Pythagoram definiebat assecutum. Itaque semper ferè commemorabat ceu felicem & auspicatum nūcium ipsum divinissimum & mortalium omnium sapientissimum evasurum esse, si cum sacerdotibus, quos dixi, viveret.

CAP. III.

Qua ipsum in Phœniciam enavigatio, quodque eius ibi studium, quae inde & qualis in Aegyptum profectio.

Permultum igitur ab Thalete cum in reliquis rebus adjutus est, tum maxime in eo, ut temporis parcus esset dispensator, hujusque gratia & vini potui, & esui carnis, atque ante omnia edacitati valedixit, & tenuibus ac digestu distributuque per totum corpus, facilibus cibis, quasi dimensio usus est, cumque hinc brevitate somni & vigiliis animique puritate, ad hanc sanitatem corporis certissimam maximeque stabilē sibi comparavisset, Sidonē navigavit, partim quod persuasus esset, eā

ἑαυτὸ αἰτιασάμενος, καὶ τὴν ἑαυτὸ ἀδεινείαν, προσβίβωτο εἰς Αἴγυπτον ἐξελθὼν καὶ τοῖς ἐν Μέμφει καὶ Διὸς μάλιστα συμβαλεῖν ἱερῶσι. περὶ γὰρ ἐκεῖθεν καὶ ἑαυτὸν ἐφωδίασεν τῶν τῶν διδασκάλων παρὰ τοῖς πολλοῖς νομίζεται. ἔμνητοσέων γε προσηρημάτων, ἔτι φυσικῶς, ἔτι ὑπ' ἀσκήσεως ὁμιλιετο γυμνάζειν ἑαυτὸν ἐλθὼν, ὅσον τὸν Πυθαγόραν καθορῶν. ὥστε ἐκ παντὸς ἐκκλησίετο, εἰ τοῖς δηλωμένοις ἱερῶσι συγγενεῖς ὄντας αὐτὸν καὶ σοφώτατον ἑστῶτα παύσαι ἔσται ἀνθρώπων.

Κεφ. γ.

Τίς ἐστὶν τὸ φαινόμενον αὐτῷ ἐκπλεῖν, καὶ πῶς ἐκείνῳ ἀφελῆται, καὶ πῶς ἐκείνῳ ἐστὶν τὸν Αἰγυπτίον ἀποδεχόμενον, ὡς πῶς γενομένη.

Ωρεθηδὺς ἐν παραθάλασσῃ τὰ τε ἄλλα καὶ χρόνι μάλιστα φρίδισθαι. καὶ χάριν τῆς οἰνοποσίας τε καὶ κρεωφαγίας, καὶ ἐτι κροτῆρον πολυφαγία ὑποταξάμενος τῇ δὲ ἑστῇ λεπτήν καὶ ὑγιαίνουσαν ἰσοδὴν αὐμμεθηδὺς, καὶ τῆς ὀλιγοπρίας καὶ ἐπαγρίας καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος ὑγιαίνει τὸ ἀκριβεστάτω καὶ ἀπαρέγκλιτον τὸ σῶματος, ἐξελθὼν εἰς τὴν Σιδόνα. φύσει τε αὐτῷ πα-

παρίδα πεπεισμένος εἶναι, καὶ
 χαλῶς οἰόμενος ἐκείθι ἑνπεί-
 ραίνα τὴν εἰς Αἴγυπτον ἵσταται
 ὁρῶσιν. Εἰπαύδα δὲ συμβαλὼν
 τοῖς τε Μάχου τῷ φυσιολόγῳ περὶ
 φήταις ἀπορίτοις, & τοῖς ἄλλοις,
 καὶ Φοινικοῖς ἱεροφάνταις, καὶ πᾶσι
 τελειῶνς τελειαῖς ἐν τῇ Βύβλῳ καὶ
 Τόρῳ. καὶ κατὰ πολλὰ τῆς Συρί-
 ας μέρη ὅς αἰρίσσεως ἱερουργοίμε-
 ναι καὶ ὁὐχὶ δεῖσθαι μυσταῖς ἐπὶ
 τὸ τοιοῦτον ὑπομείνας, ὡς αὖ περ
 ἀπλῶς ὑπολάβοι παλὺν δὲ μᾶλλον
 ἔσθ' ἐν τῇ ὁρίῳ θεωρίας καὶ εὐλαβεί-
 ας, τῇ μὲν αὖτ' ἐν τῇ ἀξιομαθίᾳ
 τῶν ἀφελῶν, ἐκ δὲ τῶν ἀπορίτων
 ἢ τελειῶν φυλαττόμενα, ἐπομα-
 βάν τε ὅτι ἀποικία ἔσθ' ἵνα καὶ
 ἀπόγῃνα ἦν ἐν Αἴγυπτι ἱερῶν
 τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν τοῦ-
 τε τε ἑλπίδας καλλύοντι καὶ θεί-
 οτέρων & ἀρετῶν μαθήσε-
 μιν καὶ ἐν τῇ Αἴγυπτι, καὶ
 γὰρ κατὰ τὰς θάλασσας τῇ δι-
 δασκαλίου ὑποθήκαι, διανοη-
 μέθ' αἰματὶ ὑπὸ τῶν Αἴ-
 γυπτιῶν παρ' ἑμῶν. καὶ ἐξ ὧν
 ἐποσορμίσαντων τοῖς ὑπὸ Κρο-
 μάλῳ τὸ Φοινικὸν ὄρεθ' αἰγί-
 αλοῖς. εἶδα ἑμὸν αὖτε τὸ πολ-
 λὰ ἐν Πυθαγόρῳ κατὰ τὸ ἐν-
 ρόν, οἷον ἀσμενοὶ ἐδίδκοντο αὐ-
 τόν, τῇ τε αἰσθ' αὐτὸν περὶ ἡσυχίας,

natura patriam suam esse, partim etiā
 quod rectè iudicaret inde sibi facilitio-
 rem in Aegyptum transitum fore.
 Hic cum prophetis, qui ab Mocho-
 retum naturalium conjectore oriun-
 di erant, cumq; aliis Phœniciz sacris-
 tis congressus, consiliisque sacris cum
 in Byblos urbe, tum etiam Tyro initi-
 atus fuit, quæq; in multis Syriæ par-
 tibus ex inslituto ac heresi sacra peragi
 solent, perfecit. Neq; verò causâ su-
 perstitionis tam multa sustinuit, ut quis
 simpliciter suspicetur: sed multò po-
 tius amore ac desiderio cōmētationis
 ac reverentiæ numinis ductus: nempe
 ne quid eorum, quæ digna scitu &
 observatu sunt, in deorum arcanis
 vel sacrificiis, ipsum fugeret: tū quia
 antea jã didicerat, ibi locorū quodam
 modo esse ex sacris Aegypti quasi de-
 ductas colonias, liberorūq; ab illis na-
 tos: tū etiā quia ex eo se præstantiorū
 sacrationūq; & syncerorum in spe ha-
 buit, & verorū monū ētorū in A-
 gypto participem fore, juxta Thaletis
 magistri præceptiones & cōsilia isthuc
 latus. Porro negligēter partūq; sollicitè
 ab Aegyptiis quibusdā nautis opor-
 tunissimè in littora, quæ sub sūt Car-
 melo mōti Phœniciz, appellentibus
 transvectus fuit Pythagoras. Ubi solus
 in tēplo ut plurimū degabat. Homi-
 nes aut loci istius benignè ipsū datis
 dextris exceperūt, lucrari scilicet, hoc,

urejus formam conspicerentur, & si quid contulissent rerum summā hominis affirmationem pretiumq; praevidentes libenter conferebant. Ceterū cum inter navigandū ipse tēperanter & honestē, imō verō cōgruēter cōvictui, in quē se dediderat, sese disposeret, melius de ipso sēcantes, ac magis quāquā pro humana natura in decoro pueri ornatu cernētes, recordati sunt, quēadmodū sibi cōtinuō ad litus appellentib. jam tum descendens ab sūmis extremisq; Carmeli collis jugis, visus fuerit, nempe ab aliorum montiū sacris abstinerunt. Atq; hic mōs multis etiā inaccessus erat. Lemē simul & irrevocabili pergens gradu, neq; praecepti praeruptōne neq; visui objecto saxo, quod obstatet. Cūq; sūmā navis administrationē haberet solūq; voce sublata, navis ipsi armamentibus & dicto audientib. in Aegyptū delata est. Et quietē tacitēq; eo maxime loci, ubi nautis p totā navigationē minus esset impedimenti allatururus confedit. Atq; in una eadēq; corporis cōformatiōe ac figura duas noctes ac dies tres, nec cibū, nec potū, nec somnū capies, permāsit. Quia nō nisi omnib. clam, uti se habebat in illo sedetario stabiliq; loco, in quo versabatur, breves somnos capiebat. Atq; hac cōtinēter faciebat, & prae ter expectationem sago vestitus. Ibiq; loci nautē,

καὶ οἱ ὑποδύντες τὴν πολυτιμίαν προσεδόμναι. ἐπὶ μὲν τοιαυτὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτῷ
 5. συνῆρθε. ὁππότε δὲ οὖσε διατάττωτος, ἀμεινον σφελ αὐτῷ διατίθεντες, καὶ μάλιστα τι ἢ κατὰ ἀνθρώπινον φῦσιν ἐνδόντες, τῇ τοῦ παιδὸς εὐνομίᾳ. ἀπομακρύντες ὡς προσορμίσσασιν, ἐν δὲ αὐτοῖς ἀφῆκε κατὰ ἀπὸ ἀκροῦ καὶ Καρυήλου λόφου. ἡρῶ δὲ τὰ τῆς ἄλλαν ὁρῶν ἀσίστατο. αὐτὸ καὶ πολλοὺς ἔβρα-
 15. τον. χολαίως τε καὶ ἀνεκρεπὶλῆσαι, οὕτω κρημαίνοντες πείρας, οὕτω, ὡς ὁρᾶται σίτησις ἐν ταμίᾳ, καὶ ἵππας τὰ σπασθεῖς μόνον τὸ ἐπιφθονῆς αὐτοῖς, εἰς
 20. Αἰγύπτου. ὁ ἀπὸ πλοῦς κατὰ ἰσάδων αὐτῶν ἐνέβη, καὶ σιναίᾳ ἐκείνῃ, ἐνθα μάλιστα οὐκ ἔμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιος εἶσθαι ναυτιλλομένοις παρὰ δὲ
 25. ἔλασ τὸν πλοῦν. ἐφ' ἑνὸς τε καὶ τοῦ αὐτοῦ χήματος διέμενε δύο νύκτας καὶ τρεῖς ἡμέρας, μόνον τὸ φῆς μήτε ποταμῷ μεταχῶν, μήτε ὕπνου. ὅτι ἢ μὴ λαθὼν ἀπαντα,
 30. ὡς εἶχε ἐν τῇ ἰδραίᾳ, καὶ ἀσπασθῶν ἐπὶ πλοῦν, κατὰ τὴν βίαν καὶ ταῦτα δινηκῶς καὶ σαρμμένου παρὰ προσδοκίαν. ἐν δὲ
 35. τε νῆς

turam paulum roborasset, in vicina
diversoria conservavit, eundem mo-
rem ac consuetudinē ubiq; à turbati-
one remotā moderatāq; custodiens.

C A P. IV.

*Quod ipsius in Aegypto studium fuerit. Et quo-
modo inde in Babyloniam abierit, item quod pri-
mo ibi cum Magis familiarem consuetudinem
habuerit.*

I Am inde cum maximo studio sta-
taq; indagatione omnia sacra fre-
quentavit, & admirationis fuit atq; ad-
amatus ab sacerdotibus & prophetis,
quorum consuetudine utebatur. Et
perquā accuratē edoctus fuit, de qua-
q; re non intermittens vel eos, qui il-
lius iudicio laudabiles esset, vel eos,
qui intelligentia rerum clari notiq; e-
rant, audire, vel sacra eorum, qui qua-
licunq; modo colebantur. Nullū etiā
locum, in quem profectus arbitra-
tur se excellentius magisq; singulare
quid reperturū, nō est contemplanus.
Unde ad omnes sacerdotes peregrina-
tionem suscepit. Apud unūquemq;
quasi rerum sapientia quīsq; prædictus
erat, utilissimē profecit. Porro annos
omniū viginti duos in Aegypto sa-
crariis & arcanis remotisq; repletis ver-
satus est. Astronomiæ & Geometriæ
operantur dans, cunctisq; sacris initi-
atus, haud temerē & quasi salutari-
bus captus Babylonē abductus fuit.

θρήσας τὰν διώμων εἰς τὰς
ἐγγύς θύσας συνοικίας, τὸ
αὐτὸ ἦδος ἐν πατρὶ ἀταραχὸς καὶ
ἐπαικὸς ἀσφαλέσιν.

Κεφ. δ.

Τῆς αὖ Λαμπροτέρου τοῦ Ἀβελίου & πα-
τρὸς τοῦ ἀειμήτου ἑς Βαβυλῶνα, καὶ
πᾶς ἐκείνους Μάγους συνήγαγε.

ΕΚΑΘ' ἑκάστου τοῦ εἰρησίου ἐφορ-
οῦντα ἰσχυρὰ μετὰ πλείους ἀν-
δρῶν καὶ ἀπειροῦς ὄξετάσας θαν-
μαστικῶς τε καὶ ἐργόμειος ὑπὸ
ἐκείνων συζητούμενοι ἡρίως καὶ ἀπο-
φασίζοντες καὶ ἐκδοκαστικῶς ἐκ-
15 κινούμενοι ἀπὸ ἐκείνων οὐκ ἔτι
ἀέτιον ὥστε ἀκρίτως ἀπὸ τοῦ
ἐκείνων ἐπαυμένον, ἔτι ἀνδρῶν
ἐκείνων συνήσας γινώσκουσιν, ὅτι
τελευτῶντων ὅπου δὲ ἀπὸ τοῦ
20 ἀέτιος, ἔτι τούτων ἐκείνων
ὡς ἐκ ἀποκρίσεως ἀέτιος καὶ
πλείονος εὐφροσύνης ὅπου ἀπὸ τοῦ
παντός τῶν ἡρίως ἀπεδύμενοι
ἀφελόμενοι τῶν ἐκείνων
25 ἀπὸ τοῦ ἀέτιος ἀπὸ τοῦ ἀέτιος
ἀπὸ τοῦ ἀέτιος ἀπὸ τοῦ ἀέτιος
ἀπὸ τοῦ ἀέτιος ἀπὸ τοῦ ἀέτιος
ἀπὸ τοῦ ἀέτιος ἀπὸ τοῦ ἀέτιος
30 ἀπὸ τοῦ ἀέτιος ἀπὸ τοῦ ἀέτιος
ἀπὸ τοῦ ἀέτιος ἀπὸ τοῦ ἀέτιος
ἀπὸ τοῦ ἀέτιος ἀπὸ τοῦ ἀέτιος
ἀπὸ τοῦ ἀέτιος ἀπὸ τοῦ ἀέτιος

πάντοι τοῖς Μάγισι δαίμονι οὐ-
 διαφύλας καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὰ
 παρ' αὐτοῖς, σπουδὴ καὶ θεῶν θρη-
 σκεῖαν ἐνταλασάτω ἐκμαθὼν,
 ἀειδὺς δὲ καὶ μουσικῆς, καὶ
 τῶν ἄλλων μαθημάτων ἴτα' ἀ-
 κρὸν ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα-
 τε δώδεκα σπουδασίας ἔτη.

Κεφ.

10

Πῶς ἱκανοὶ ἦν αὐτοῖς οἱ τῶν Σάμων. τίς ἡ
 ἐν τῇ Σάμῳ πόλις καὶ πόλις ἐπιδεικνύμενη ἰσχυ-
 ροῦς καὶ ἀρετῆς καὶ πᾶσι τὸ ἐμάνθημι αὐτῶν
 θαυμάσιον τέχνην ἐκμάθοντες, ἀπιδραμεὶς τὴν
 αὐτῆς οὐκ ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ τῶν ἄλλων
 ἀρετῶν ἐν τῇ Σάμῳ.

Εἰς Σάμῳ ὑπέρβατον ἐπὶ ἑκα-
 τὼν πρὸς τὸν ἑσπερινόν ἔτος
 ἦδη γεγραμῶς. διαγινωσκόμενοι δὲ
 ἐκ τινῶν ἀριστευμένων, ἐν ἑκ-
 ἑτάτοις ἡ πόλις θαντασμασθεῖς,
 κινδύνῳ τε καὶ σφοδρῶς ἐ-
 νεικωπιέστερος αὐτοῖς ἵσταν, πα-
 ρακαλοῦσιν αὐτὸν Δημοσίαν τῆς
 πατρίδος ἀφελεῖν ἀπαντας, ἐν ἑ-
 ταδιδόται τῶν ἐνδυμῶν, οὐκ
 ἀποκτενῶν, τὸν τῆς διδασκαλίας
 καὶ βόττης συμβαλλόντων οὐκ ἐ-
 πιχέροις ἐπὶ πάντα θυμῶν τοῖς
 ἐν Αἰγύπτῳ διδασκαλαῖς καὶ
 ἐκπαιδευθῆναι, καὶ καὶ ὅτι ὁ πόλις πόλις
 ἔστω τὸν τοιοῦτον βόττη οἱ Σά-
 μων, μὴ δὲ ἀρμενίως καὶ ὡς ἐν
 ἑκτῇ ἀρμενίᾳ αὐτῶν. ἰσχυ-

Atque ibi cum Magis suis studiosis &
 benevolis conversatus est, & in ipso-
 rum mysteriis eruditus fuit, eaq; quæ
 seria essent, & ad religionem cultūq;
 numinis pertinebant, exactissimè per-
 didicit. Itē in arte numerandi ac Mu-
 sice, reliquisq; disciplinis apud illos
 ad summū fastigiū pervenit, alios præ-
 reā duodecim annos cū illis versatus.

CAP. V.

Quomodo rursus Samū redierit. Quod ipsis
 interea, dum in Samo peregrinaretur, statum
 fuerit, & quo pacto eum, qui simile secum vo-
 mē habebat, admirabili arte instituerit, ita quæ
 ipsi ad Græcos peregrinationes, & modi ex-
 orationis, quibus in Samo insula usus est.

Natus annos circiter quinquā-
 ginta sex Samum reversus est.
 Cum verò reversum esset ab seniori-
 bus quibusdam, rediisse, nec minus,
 quàm antè, in admiratione esset, (nā
 & pulchrior juxta ac sapientior, & di-
 vina quædam maiestate eminentior
 ipsis est visus) patria cum publicè vo-
 cavit, ut de omnibus benemeretur,
 & homines suarū cogitationum par-
 ticipes faceret, minimè reoricens stu-
 debat modum doctrinæ allegoricæ
 & symboliscæ mysteriis tectum red-
 dere, pleneq; Aegyptiorum doctri-
 nis, prout in iis ab prima ætate insti-
 tutus erat, similem, etsi Samii huius-
 cemodi tradidit morem non admo-
 dum appeterent, neq; decenter nec
 convenienter ei adhererunt. Itaq; ne-

mine ad eum accurrente, nec germa-
nè & ex animo doctrinas expetente,
omnibus modis apud ipsos habitare
studebat, Samum nec contemnens
nec vili, quod patria esset, æstimās,
omninoq; volens cōterraneos discipli-
narum pulchritudinem & elegātiā,
etsi invitos, degustare. Cæterum cum
observasset quendam pugilum, corū-
q; qui se quidem corpusq; exercere a-
mant, verum pauperē alioquin & te-
nuium fortunarū hominē, cum mēte
& ratione compendioq; scitē admo-
dum & agiler, idq; cum decora cor-
poris mobilitate in gymnasio pila lu-
dentem, ratus se cum dicto audicem
habiturum, si ipsi securo & nihil tale
cogitanti, affatim, quæ vitæ necessaria
sunt, suppeditaret, juveni post lotio-
nem ad se advocato ultrò promisit se
commeatu abundè sufficientes ad
sustentationem exercitationis corpo-
ris præbiturum, seq̃ue continenter e-
jus curam habiturum. Ipsum verò
paulatim utraq; laborem ullum &
assiduè accepit, ne confertim doctri-
narum aliqua onerarentur, quas ipse et-
iamnum adolescens à Barbaris didi-
cerat. Verum hæc jam tum ipsum pro-
pter senium memoriæq; defectum
destituebant. Adolescente verò obe-
dientiam pollicente, adeoque rerum
necessarium spe ad hoc animum
facile inducente, ipse et Arithme-

νός οὖν αὐτῷ προσέχοντος, μή-
δε γνησίως ὀρεζομένου τῆς μα-
θημάτων αὐτοῖς ἐροῖσθαι παύ-
σι βότῃ ἐπειρίτω, μὴ περι-
5 φρονῶν μᾶτε ὀλιγοῦν τῆς Σά-
μου, ἔχῃ τὸ παρὶς αὐτοῦ. γῶσαι-
τε πάντας βουλόμηνος τῆς τῆς
μαθημάτων καλλοῦς τοὺς πα-
τεριώτας, εἰ καὶ μηδεὶν. ἀλλ'
10 οὐδ' ὀλιγοῦ καὶ μηδεὶς παρὶς
τηρήσας εὐφυῶς τινα καὶ ἐ-
κλήτως ἐν τῇ γυμνασίᾳ σφαι-
ρίζοντα τῆς φιλογυμναστικῆς
μὴ καὶ σωμασκούντων, αὐτῆ-
15 των δ' ἄλλως καὶ ὑποφύσσει,
λογισάμενος ὅτι ἔπειθ' ἔχει,
εἰ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκπαιὰ τις αὐ-
τῷ ἀμελεῖται παρὶς, προσ-
καλεσάμενος μετὰ τὸ λουεῖν
20 τὸν ναῦται ἐπηγυῖατο αὐτῷ.
καὶ αὐτῷ ἐφάδα εἰς τὴν τῆς πα-
ροῦσας ὑποφύσσει καὶ ἐπιμα-
λέας διπλοῦς παρὶς, ἐνδι-
αδύματο αὐτὸν καταβραχὺ καὶ
25 καὶ ἀπὸ τῆς ἐνδιελχῶς τε, ἔ-
τε μὴ ἔδρῃσι φορταδύματα μα-
θημάτων τῶν, ἀπασα Βαρβα-
ροὶ μὴ ὄξεναι αὐτὸς νόος
30 ὢν. ἀπολείπει δ' αὐτὸν ταῦτα
ἔχῃ δια τὸ γῆρας καὶ τὴν πύκτου
ἀμνηστικῆς. ὑποχαιρέων δ' αὖτε
ναίου καὶ τῇ τῆς ἐπιτηδεύων ἐλ-
πίδι ὑπομέναντος, τὴν δι' αὐτῶν
μῆτι

ἡδὲ μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐπα-
 γαῖν αὐτὸν ἐπειράτο. ἐπαμβολοῦ-
 τας ἐκείνου ὑποδείξεις ποιού-
 μινος, καὶ διδάσκων πάντος
 σχήματος, ὁ ἐστὶν διὰ γράμμα-
 τος, μὲθδον καὶ ἀντίστονον πα-
 ρεῖχε περὶ νουρίαν ἑρπύλλον. Ἐ-
 ταῦτο μέχρι πολλοῦ χρόνου
 διητέλεισι ποιῶν. φιλοτιμότητος
 μὲν καὶ παρουσίας, τάξεσσι 10
 βελτίστη ἐμβιβάων ὡς τῇ δι-
 ωρίαν. Καθ' ἐκείνου δὲ χήμα-
 τος παράληψιν ἑρπύλλον ἐπι-
 δίδους. ἐπεὶ δὲ ὁ νουρίας ὁδὸν
 τῇ ἐμμελεῖ ἀγόμενος, ὃ ἐκπε- 15
 πείας ἦδὲ ἀνελαμβάνει καὶ τῆς
 ἡδονῆς καὶ τῆς ἀκολουθίας τῆς ἐν
 τοῖς μαθήμασι, συνιδὼν τὸ γε-
 νόμενον ὁ σαρδὸς, καὶ ὅτι οὐκ ἀνί-
 κων. ἔτι ὑποταίμιν ἐδὲ ἀπόχοιτο 20
 τῆς μαθήσεως, ὡς εἰ πάντα
 πᾶσι ποιῶν, ὑποτιμήσας
 καὶ ὑπορίαν τῇ ἑρπύλλων. Ἐκεί-
 νου δὲ εἰπὸς, ἀλλὰ καὶ χάρις
 τέτων οἷος τοῦ ἐμὲ μανθάνειν, 25
 καὶ διαδέχεσθαι σου τὰ μαθή-
 ματα, ἐκπύγχει. Ἀλλ' οὐδ'
 αὐτὸς τὰ σαρδὸς ἑρπύλλον ἐπιτή-
 δεα ἔχω ἐπὶ οὐδ' εἰς ἐμμελεῖν.
 διὸ τοῦν σχολάζειν εἰς ποιεῖν 30
 μὲν τῇ καθ' ἡμέραν ἀναγκα-
 ῶν, Ἐ τῆς ἐρπύλλων τρε-
 φῆς, οὐ καλῶς ἔχιν ἀμβαν-

metices & Geometrix disciplinam
 instillare conabatur, cujusque ar-
 tis demonstrationes in abaco faci-
 ens, figurarumque omnium for-
 mas docens per literas, mercedem
 & laboris compensationem juveni
 dedit triobolum, idque aliquandiu
 facere non destitit. Honoris stu-
 diosissimus erat, & perstudiose,
 cumque optimo ordine in re-
 rum contemplationem inducebat.
 Porro pro cujusque figuræ excep-
 tione triobolum numerabat. Sed
 postquam adolescens commoda &
 concinna quadam via ductus eam
 jam, quæ excelleret, maximeque affi-
 ceret, accepit, & consecutionem
 ordinemque, quæ in disciplinis po-
 tissimè requiruntur, edoctus esset,
 sapiens ille re intellecta, quodque
 ab ea disciplina non deficeret li-
 benter, nec absinturus esset, etsi
 vel omnem paupertatem foret sub-
 iturus, honoravit indigentiam eius
 etiam triobolis. Illo verò dicente, at-
 qui sine illis & discere possum, &
 tuas doctrinas excipere, subjecit:
 sed nec ipsemet habeo, quæ ad me-
 alendum sufficiunt. Quare men-
 tem vacare oportebit, ut, quæ
 quotidiano victui necessaria erunt,
 inveniam. Iam sustentationem quo-
 tidianæ vitæ habere non satis bellè
 sufficienterque possumus ex abaco,
 inani-

inanibusq; & fructus expertibus literis, ut sc quis vel maximè torqueat maceretq;. Ita ut agrè admodum adolefcens ab eo avelleretur, quò contemplationem continuaret. Verùm ca illum contra fari: equidem tibi reliquum fufficiam inquit, & beneficiū quodammodo cicōniarum in morē rependam. Siquidē pro quaq; forma ipse tibi triobōlum dabo. Atq; ex eo tēpore ita literarū amore captus est, ut Saniōrū solus unā cum Pythagōra, quò cum idem pontem habebat, sed Eratoclis erat filius, extolleretur. Hujus verò etiam Commentarii feruntur *αλειπτικοί*, hoc est, Unguentarii: & Athletarum illius temporis constitutio de esu carnium loco caricarum: quæ malè ad Pythagoram Mnemarchi filium ab nonnullis referuntur. Circa hoc ipsum tempus ipse in summa admiratione fuisse perhibetur in Delo insula, cū cum, qui dicitur incruentus, accessisset, simulq; Apollinis genitoris aram, ejusq; administros, qui ipsius sacris essent operati, unde ad omnia oracula se contulit. Item legū causa in Creta ac Sparta quoque versatus est, earumq; omnium auditor simul & discipulus factus, cū dum maximum reversus esset, acriter ea, quæ omissa fuerant indagare aggressus est. Ac primum quidem omniū locum,

καὶ ἀνοήτοις καταμετήμασιν ἐ-
αυτὸν ἂν τι περιπατῶν. ὥστε τοὺς
ναύτας δυσταπώσας τοῦ συνε-
εῖρειν τὴν θωρίαν ἔχοντα. καὶ
ταῦτ' εἰπὼν. Ἐγὼ σοι λοιπὸν
πορεύω, καὶ ἀντιπαραστήσω βό-
ποιον τινα. κατὰ γὰρ ἔκαστον χρό-
μα βιάβολον καὶ αὐτὸς σοι ἀν-
τιπαρέξω. καὶ τὸ ὑπὸ τοῦδε ἐ-
10 τῶς ἰάλω ὑπὸ τῶν μαθημα-
των, ὥστε μόνος Σαμίῳν σωμα-
επῆρε Πυθαγόρα ὁμώνυμος αὐ-
αἰτῶν, Ἐρατοκλείους δὲ ὑβός. τὰ
του δὴ καὶ τὰ ἀληπτικά συγ-
15 γράμματα φέρεται. καὶ ἡ ἀντί-
χάσθαι τοῖς τότε ἀθλητοῖς κρε-
αδουε βροφῆς ἀφάστεις, οὐ κα-
λῶς εἰς Πυθαγόραν τοῦ Μη-
μάρχου τούτων ἀναφερομένων.
20 λέγεται δὲ περὶ τὸν αὐτὸν χρό-
νον θαυμασθῆναι αὐτὸν περὶ τῆς
Δήλων, προσελθόντα αὐτὸν πρὸς
τὸν ἀναίμακτον λεγόμενον, καὶ
τὸν γενέτορος Ἀπολλωνίου βω-
25 μόν, καὶ τούτων διεραπίσυντας,
ἂν εἰς ἀπαντα τὰ μυστήρια
παρέβαλε καὶ ἐν Κρήτῃ δὲ ἐ-
ν Σπάρτῃ τῶν νόμων ἑκατα δι-
ἔστη. καὶ τούτων ἀπάντων
30 ἀκραιφνέως τε καὶ μαθητῆς γενόμε-
νος εἰς οἶκον ἑκαταλεθῶν ὥρμη-
σεν ὅτι τῶν παραλειμμένων ζή-
τησον. καὶ πρῶτον μὲν ἀφ' ἑβρίων
ἐν τῇ

ἐν τῇ πόλει κατεσκάδατο, Πυ-
 θάγορας * κακούμενον ἐπὶ καὶ τοῦ
 ἡμικυκλίου, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι
 περὶ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι,
 τομίζοντες περὶ τῶν καλλῶν καὶ
 τῶν δικάσιων καὶ τῶν συμφο-
 ρόντων ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ποι-
 εῖσθαι τὴν ζήτησιν. ἐν ᾧ κατε-
 σκεύασεν ὁ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν
 τὴν ἐπιμελείαν, ἔξω τε τῆς
 πόλεως οἰκίαν τῆς αὐτῆς φιλο-
 σοφίας ἀνὴρον ποιοῦσαν, ἐν
 τούτῳ τὰ πολλὰ τῆς νυκτὸς
 καὶ τῆς ἡμέρας διέτριβε, καὶ τὴν
 ζήτησιν ἐποιεῖτο, τῶν ἐν τοῖς
 μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐ-
 τὸν ῥόπον Μίνω πατρὸς τοῦ Διὸς
 ὑπὸ διακοσμήσεως. καὶ τοσούτοις διή-
 νεικεν ὕστερον τῶν τοῖς ἐκείνου
 μαθήμασι χρησιμῶν, ὥστε ἐκ-
 εῖνοι μὲν ὅτι μικροῖς θεωρήμα-
 σι μέγετος ἐφρόνησαν. Πυθα-
 γόρας δὲ συνετέλεισε τὴν πε-
 ρὶ τῶν οὐρανίων ἐπιστήμην, καὶ
 ταῖς ὑποδείξεσιν αὐτῆς ὅλως
 ταῖς Ἀεὶσματικαῖς καὶ ταῖς
 γαμψικαῖς διέλασεν. οὐ μὲν
 ἀλλὰ καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ
 παραχθέντων, ἔτι μᾶλλον αὐτὸν
 θαυμάσιον. ἥδη γὰρ μεγάλῃ
 ἐπίδοσιν τῆς φιλοσοφίας ἐχού-
 σης, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης
 θαυμάζον αὐτὸν θεωρούμενος,

in quo commoraretur, in urbe con-
 struxit, à semicirculo etiamnum Py-
 thagoræ hemicyclium vocitatum,
 quo in loco Samii hodie de rebus
 publicis consultant, æquum esse ju-
 dicantes, ut de honestis & virtutibus,
 de æquitate ac justitia, deq; iis, quæ
 spectarent ad publicam utilitatē, illo
 in loco quæstiones instituantur. In eo
 iste, qui omnium curam habuit, hoc
 gymnasium construxit, extraq; ur-
 bem proprium philosophiæ suæ ac
 literis antrum effecit, in quo maxi-
 mam partē noctesq; diesq; versaba-
 tur, & quæstionem instituebat eorum,
 quæ in disciplinis utilia essent, e-
 undem morem cum animo vo-
 lutans, quem Minos Iovis filius te-
 nuerat. Cæterum tantum postea ab
 iis, qui ejus dogmatibus erant usi,
 differebat, ut illi quidem in disqui-
 sitionibus & præceptis exiguis ma-
 ximi habiti essent: Pythagoras verò
 de rebus coelestibus scientiam con-
 summarit, eamq; demonstratio-
 nibus universis tam Arithmeti-
 cis, quam Geometricis percurrerit.
 Nec hoc solum: Verum etiam
 ipsemet postea magis ob ea, quæ
 ab illo acta sunt, admirandus
 fuerit. Cum enim Philosophia
 jam magnum incrementum for-
 tita esset, & tota Græcia, ipsam
 in primis admirari constitisset,

optimis quibusq; & philosophiæ, studio deditissimis ejus causa Samum profectis, volentibusq; ejus institutionis, quā traderet, participes esse, ab civibus suis ad nullas non legationes tractus, cumq; iisdē ministris publicis cōgredi & communicare coactus fuit. verū cū prudēter vidisset, legib. patriæ parenti difficile fore, si sibi remaneret, studio philosophiæ incumbere, in agrum aliquem remotum se abdidit. Idq;, quod omnes, qui ante se olim philosophiæ operam dedissent, peregrē extra patriæ solum in locis remotis vitam finivissent.

CAP. VI.

Causa, ob quas in Italiam est profectus, deq; hac ejus peregrinatione. Idē universalis & distincta de Pythagora, cuiusmodi scilicet fuerit, cōmemoratio, deq; ipsius Philosophia.

PYthagoras hisce omnibus diligenter secum expensis cumq; animo consideratis, adhuc fugiēs politica negotia atq; occupationes, ut verō nō nulli discitant, eorum, qui tum Samū incolebant, oscitationem ac negligētiā in discēdis literis devitans, in Italiā discessit, patriam reputans eam regionē, quē quam plurimos haberet bene erga literas affectos, qd; ardentem modestēq; discere averet. Cumq; Crotonē, quæ nobilissima urbiū erat, primitus adhortationē instituisse, permultos sectatores habuit, ut palā narretur, ipsū homines sexcētos habuisse, nō ab

καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τῶν φιλοσοφωτάτων εἰς τὴν Σάμον δι' ἐκείνων παρεγγυητότων, καὶ βουλευμένων κοινωνεῖν τῆς παρ' ἐκεί. 5
νυ παιδείας, ὑπὸ τῶν αὐτῶν παλαιοῦν εἰς τὰς θεωρίας πεισθέντων ἐλκόμενος, καὶ μετέχειν ἀναγκαζόμενος τῶν αὐτῶν λεγερῶν. καὶ συνιδῶν, ὅτι τοῖς τῆς 10
πατρίδος νόμοις περιθρομένῳ χαλεπὸν αὐτῷ μένοντας φιλοσοφεῖν καὶ διότι πάντες οἱ ὑπὸ τῶν φιλοσοφῶσάων ὅλῳ ξήνης τὸν βίον διπύελλαν.

Κεφ. 5.

15 Αἱ τὴν δὲ αὐτὴν ἀπεδήμουν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ πάλιν τὴν ἀποδημίαν αὐτῶν ταύτης. καὶ θαυμάσιος ἐστὶν ὁ λόγος περὶ Πυθαγόρου, ὅτι αὐτὸς ὡς πάλιν αὐτὸν φιλοζῶντας.

Ταῦτα πάντα παρ' αὐτῶν διαπονήεις, ἐφύγων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δ' ἐνιοὶ λέγουσι, τὴν αὐτῶν παιδείαν ὀλιγορίας τῶν τότε τὴν Σάμον οἰκονομούντων παραυτέμενος, ἀπήρην εἰς 20
τὴν Ἰταλίαν. πατρίδα ἡγεσάμενος τὴν πλείονων ἐνεχόντων πρὸς τὸ μετὰ τὸν * οἰκῶντος ἔχουσας χάρας. καὶ ἐς τὴν Κρότωνι ὀπισθοπορεύσας πρὸς 30
ἑνὶ ἑαυτοῦ πολλὰς ἔχει ζήλως, ὡς ἐπαίρεται, ὅτι ἀποστρέφεται αὐτὴν ἀνθρώπων ἐγκλίται, οὐ μόνον ὑπ' αὐ-

ὅπ' αὐτὰ κακιστάτους εἰς τὴν
 φιλοσοφίαν, ἥς μετεδίδου, ἀλ-
 λὰ καὶ τὸ λογιζόμενον, κοπο-
 βίους, καθὼς προσέταξε, γη-
 νομένους. καὶ ἔποι μὴ ἦσαι οἱ
 φιλοσοφοῦντες, οἱ δὲ πολλοὶ ἀ-
 προαταί, ἧς ἀκουσματικούς κα-
 λούσι, ἐν μὲν μόνον ἀκροάσθ,
 ὡς φασιν, * ἢν πρῶτ' ἴδω καὶ πάν-
 δημον, μόνον ἐπιβάς τῆς Ἰταλί-
 ας ὁ ἀνθρώπος ἐποίησας πλεί-
 οντες ἢ διχάλιοι τοῖς λόγοις ἐ-
 γρήθησαν. ἀλλὰ ὁμοῦ παισὶ
 καὶ γυναιξὶ ὁμαχόειον παμμί-
 γιδες ἰδρυσάμενοι καὶ πολίσαν-
 τες αὐτοῖς τὴν πρὸς πάντων
 ἐπικληθεῖσας μεγάλῃ Ἑλλά-
 δα. τόμους τε παρ' αὐτῶν δεξά-
 μενοι καὶ προσάγματα ὡσανεὶ
 θείας ὑποθήκας. ὧν ἑκάτος ἕ-
 δὲν ἑκατὸν παρέμειναν ὁμοιο-
 ῦντες ὅλοι παρ' ἡμῶν ὁμιλητῶν ἀ-
 θροίσματι εὐφημέμενοι, καὶ πα-
 ρ' ἡμῶν ἀνέμεινον μακαρίζμενοι. τὰς
 τε οὐσίας κοινὰς ἔδωκεν ὡς
 προσέλεχθη. καὶ μετὰ τῶν θείων
 τῶν Πυθαγόρας λοιπὸν κατη-
 ρίθυμον, ὡς ἀγαθὸν τίνα δαί-
 μονα καὶ φιλανθρωπότατον. οἱ
 μὲν τὸν Πύθειον, οἱ δὲ τὸν Ἑ-
 Ἱπερβορίων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ
 τὸν Παιῶνα, οἱ δὲ τῶν τὴν σε-
 λήνῃ κατοικοῦντων δαιμόνων

se modò ad philosophiæ, quãtrade-
 bat, studium motos excitosque: ve-
 rum etiam ab communi, quod dici-
 tur, vivendi modo, uti instituit, cec-
 nobios, quasi convivas dicas, factos.
 Atque hi quidem erant, qui Philoso-
 phiæ operam dabant. Plurique verò
 auditores, quos ab præceptis, quæ au-
 diunt, ἀκουσματικούς appellant, unica
 solum prælectione, * ut ajunt, quam
 primam & inspectante omni popu-
 lo publicam, vel ingressus solum in
 Italiã, hic homo habuit, amplius bis
 mille homines orationib. capti fue-
 rūt. Sed pueris & foeminis simul ὁμα-
 χόειον, hoc est auditoriũ publicum, ad
 quod oēs simul cōvenirēt, idq; pma-
 gnũ & amplũ ædificarunt, urbisq; in-
 star ipsis fabricarūt, ab omnib. magnã
 Græciã vocitatũ. Legibusq; ab illo ac-
 ceptis, & edictis tanquã divinis præce-
 ptionib. (citra quas nihil administra-
 bāt) pmaferūt uno eodẽq; animo cō-
 cordes, ab universo coetu discipulorũ
 & familiariũ prædicati, & ab vicinis o-
 mnib; q̄ circũ circa erāt, habitũ sūt fe-
 lices & beati, simulq; facultates suas,
 uti modò dictũ est, cōmunes habue-
 rūt. Tãdẽq; Pythagorã divis anume-
 rabant, ceu bonũ aliquẽ hominũq; a-
 mātissimũ geniũ. Nōnulli quidẽ Py-
 thium, at alii Hyperboreũ Apollinẽ,
 rursum quidã Ρεονẽ, alii certum quen-
 dã ex geniis, qui Lunã inhabitabant.

Nec deerāt, qui quempiam esse deorum coelestium predicabant, in usū & correctionem vitę mortaliū sub figura humana datū esse aiētes, atq; hominibus, qui tum erāt, apparuisse ut salutare felicitatis & Philosophiæ calcare & incitamentum mortaliū generi donaret, quo majus nec venit, nec venturum unquā est bonū, quā quod deorū beneficio per hunc ipsum Pythagorā gratis collatū erat. Quamobrē etiamnum proverbium, SAMIUS CAPILLATUS, de honestissimo ac religiosissimo homine dici solet. Aristoteles in libris de Philosophia Pythagorica commemorat talem quampiam divisionem ab viris, inter ea, quę maxime arcana sūt, asservari, animantium ratione præditorum, aliud quidem est Deus, aliud verò homo, aliud autem ut Pythagoras. Ac valde probabiliter ipsum talem habebant. Quippe cujus solius beneficio de diis, de heroib. de subtiliorib. spiritibus, mundi; tum globosis corporibus, tum omnigeno stellarū motu, adhęc de accremētis & defectib⁹, item de inequalitatib. & aculeatis & circularib. revolutionibus, deq; omnib. quę in mundo habētur, naturis tam coeli terręque, quā illarum rerum, quę medicę inter ipsa sunt, & manifestis & abstrusis, recta quadam, & similis rebus existentibus intelligētia sciētiāq; hominib. patefa-

ίνα. Ἄλλοι δὲ ἄλλον ἤβ' Ὀλυμπίων θεῶν ἐρήμιζον, εἰς ἀφίλειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶ θνητοῦ βίου, λέγοντες ἐν ἀνθρώπινῃ μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἑναυσμα χερσίσῃται τῇ θνητῇ φύσει, οὐ μᾶλλον ἀγαθὸν οὐτε ἥλθιν, ἔτε 5 ἤξει ὥστε, σωρηθῆν ἐκ θεῶν διαπύτε τοῦ Πυθαγόρου. διότι περ ἔστι καὶ οὖν ἡ παροιμία, τὸν ἐκ Σάμου κομήτῳ ἐπὶ τῷ σκινοτάτῳ δεχκρύττει. ἰσορεῖ δὲ καὶ Ἄ' εἰσοτέλης ἐν τοῖς Πυθαγορείκῃς φιλοσοφίας, διαίρεσιν τινα τοῖ. διδῶ, ὑπὸ ἤβ' ἀνδρῶν ἐν τοῖς πᾶσι ἀπορήτοις δεχκρύλαττεσθαι. τοῦ λογικοῦ ζώου, τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δὲ ἀνθρώπος, τὸ δὲ οἶον Πυθαγόρας. καὶ πᾶσι εὐλόγως ποιούτων 20 αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' ὃν περὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ δαιμόνων καὶ κόσμου σφαιρῶν τε καὶ ἀστερῶν κινήσεως παντοίας * ἐπὶ ποροδήσεων τε, καὶ ὑπολείψων ἐ ἀνωμαλιῶν ἐκκινεῖσθαι τὸ καὶ ὀπισθόκλων, ἐ ἤβ' ἐν κόσμῳ πάντων ἕσπου καὶ γῆς, καὶ 30 ἤβ' μεταξὺ φύσεων ἐκδήλων τε καὶ ἀποκρύφων ὁρθεῖ τις ἐ ἰοικῆα τοῖς οὖσι παρεστῆλθιν ἑναυοια.

νοια. μηδὲν τῶν φασματίων, ἢ
 δι' ἐπινοίας λαμβανομένων,
 μηδαμῶς ἀντιπαύουσα μαθή-
 ματα καὶ θεωρίας, καὶ τὰ ἐπιση-
 μονικά πάντα, ὅσα περιου- 5
 ματοποια τῆς ψυχῆς, ὡς ἀληθῶς,
 ἔκ καθαρίαν τῆς ὑπὸ τῶν ἄλ-
 λων ἐπιηδονμάτων τῇ νῦ τυ-
 φλώσεως ὡρὸς τὸ χαλιδεῖν διωπ-
 θῆναι τὰς ὄντως τῶν ὄλων ἀρ- 10
 χὰς ἔκ αἰτίας, ἐνωκίῃ τοῖς
 Ἑλλησιν. πολιτεία δὲ ἡ βελ-
 τίση καὶ ὁμοθυμία, καὶ κοινὰ τὰ
 φίλων, καὶ θρησκεία θεῶν, καὶ
 ὁσιότης προσκατοιχομένη, νο- 15
 μοθεσία τε ἔκ παιδεία, καὶ ἐ-
 χεμυθία, ἔκ φειδῶ τῶν ἄλλων
 ζῶων, ἔκ ἐγκρατεία, καὶ σω-
 φροσύνη καὶ ἀγχινοία καὶ θειότης,
 καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὡς ἐν ὁ, 20
 νόματι περιλαβεῖν, ταῦτα πάν-
 τα τοῖς φιλομαθοῦσιν, ἀξιόεσ-
 σα καὶ φιλοσπουδάσα δι' αὐτὸν ἐ-
 φάνη. εἰκότως δὲ οὖν δεῖ πάν-
 τα ταῦτα ὅ δὴ νῦν ἔλεγον, ἔ- 25
 τως ἰσχυρῶς ἐθαύμαζον τὸν
 Πυθαγόραν.

ita est. Nulla in re eorum, quæ appa-
 rent, vel mentis perspicacitate perci-
 piuntur, contra bonas artes ullo mo-
 do, & contemplationem cunctaque
 quæ scientia comprehenduntur, sese
 opponens. Nimirum quæcunq; ve-
 re animi oculos efficiant, & purgent
 mentem ab cæcitate aliis studiis indu-
 cta: ita ut videre reipsa possis rerum
 omnium tum initia tum causas, in
 Græcis habitavisse. Optimus autem
 Reipub. status itemq; popularis con-
 stitutio, tum amicorum communio,
 decorum religio, pietas eorum, qui
 jampridem decesserunt, legumlatio,
 disciplinarum traditio, ἐχεμυθία, vel
 silentium, abstinentia & parcitas ab
 animalibus, temperantia, animi læti-
 tia, prudentia, divinitas, aliaq; virtu-
 tes, ut uno verbo complectar, hæc,
 inquam, omnia discendi studiosis per
 ipsum ostensa sunt digna esse, quæ a-
 marentur studioq; compararentur.
 Hisce igitur omnibus de causis me-
 ritò, ut jam dixi, effectum est, ut adeò
 incredibiliter Pythagoram passim
 homines admirarentur.

Κεφ. ζ.

CAP. VII.

Κοινὸν τίς ἔστιν ἡ τύποι τῶν ἱταλῶν
 αὐτῶν πράξιν, καὶ τῶν ἐν ἀνδράπο- 30
 ἰσμοποιήσιν ἐν τῇ κοινῇ λόγον, ὅσοις
 τῆς κοινῆς.

Communes quædam quasi adiunctiones eo-
 rum, quæ ab eo gesta sunt in Italia: tum cu-
 iusmodi fuerint sermones eius publici, quos ad
 homines proferebat.

AT enim jam deinceps dicendū est, quemadmodum peregrinationē sit ingressus, quibusq; primū & quas orationes habuerit, & quibus de rebus, & ad quos. Ita enim facile à nobis colligetur, quæ & qualia ejus fuerint studia in eo vitæ genere, in quo tunc vixit. Fertur itaque, cum in Italia & Sicilia peregrinaretur, accepisse civitates quasdam servitute ab se mutuò, partim quidem jam multos annos, partim verò non ita pridem pressas fuisse. Eas igitur liberali prudentia complevit per auditores, qui singulis diebus ad ipsum meabant, atq; in libertatem asseruit. Item libertate donavit Crotonem, Sybarinque & Catanem, Rhegiumque & Himeram, Acragantem & Taromenas, aliasque nonnullas, quibus etiam leges tulit per Charondam Catanzum, & Zalcucum Locrum, quorum legibus optimè & institutæ & dignæ fuerunt, idque per diu, quas maximæ quæque sequerentur & vicinæ urbes. Funditus autem seditionem dissensionemque, & uno verbo factionem, non ab notis modò ipsisque majoribus ad multas usque, uti narratur, familias: Verùm etiam ab omnibus cum Italiæ tum Siciliæ civitatibus, ubi & intestina & externa dissidia & contentiones fervebant, sustulit. Frequens enim ei in ore erat apud

ΔΕἰ πίνω μετὰ τούτῳ ἐπίπλησας ἑπιδήμῳσι, καὶ τισὶ πρῶτοις, τίνας τε λόγους ἐποίησας. ἔγω γὰρ ἂν γένοιτο ὑληπία ἡμῖν τὰ τῆς διαβίβης αὐτῶν, τίνα ἦν, καὶ ὅποια ἐν τῷ τότε βίῳ. λέγεται τοίνυν ὡς ἐπιδήμῳσαι Ἰταλίᾳ, καὶ Σικελίᾳ, ὅς κατέλαβεν πόλεις διδωλόμενας ὑπ' ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλὰν ἰσχυρῶν, τὰς δὲ ῥωστῶν, ταύτας φρονήματος ἐλάττωσαν ὑποπλήσας ὅς τῶν ἐφ' ἐκείνης ἀκυστῶν αὐτῶν ἀνερρύσκατο. * καὶ ἐλάττωσαν ἰσοκρίαν ἐποίησαν Κρότωνα καὶ Σύβαριν, καὶ Κατάνην, καὶ Ῥήγιον καὶ Ἡμέραν καὶ Ἀκράγαντα καὶ Ταρμενᾶς, καὶ ἄλλας τινὰς, αἷς. καὶ νόμους ἔδωκε ὅς καὶ Χαρόνδα τῷ Καταναίου καὶ Ζαλείκου τῷ Λόκρου, δι' ὧν εὐνομώταται καὶ ἀξιοζήλωτοι ταῖς * ὑπερρίκτους μέχρι πολλοῦ διέτελεισαν. ἀνέπλησεν δὲ ἄρδην χάσιν καὶ διχοφάνειαν, καὶ ἀπλῶς ἱεροφροσύνην, καὶ μένον ὅσοι τῶν γνωρίμων καὶ τῶν ἀπογόνων δὲ αὐτῶν μέχρι πολλῶν, ὥς ἰσπεύεται, γενεῶν, ἀλλὰ καὶ καθόλου ὅσοι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ πόλεων πασῶν, κατὰ τι ἰαυτὰς καὶ πρὸς ἀλλήλους. πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶν πρὸς

πρὸς ἀπαντὰ πασηχῇ πολλὰς
 καὶ ὀλίγους ἀποφθγγμα, χρησ-
 μαῖ θεῶ συμβουλευτικῶ ὁμοιοι, *
 ἐπὶ τὸ μὴ τις ὥσπερ εἰ ἐξ ἀνακ-
 φαλαίωσις τις τῶν αὐτῶ δοκῶν-
 τωι, τὸ τοιοῦτον ἀπόφθγγμα.
 »φυλαδύτιον πάση μηχανῇ, ὥσπε-
 »ρικοπῆτον πυρὶ καὶ σιδήρῳ, καὶ
 »μηχαναῖς πασσοῖσι, ὅπο μὴν
 »σώματος, ὅσων ἀπὸ δὲ ψυχῆς 10
 »ἀμαθίαν· κοιλίας δὲ, πολυ-
 »τέλειαν· ἀόλως δὲ, εἴσιν.
 »οἴκου δὲ διχοφροσύνην, ἐμοῦ δὲ
 »πάντων αἰμρίαν δι' ὧν φιλοσοφ-
 »γότατα ἀνιμίμνησκιν ἔκασον τῶν 15
 »αῖριων δογματων. ὁ μὲν οὐκ
 »κοπὸς τύπος αὐτῆ τῆς ζωῆς ἐν
 »τε τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσι,
 »τοιοῦτος ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ· εἶδ' ὃ
 »δεῖ καὶ τὰ κατ' ἑκαστον δογματι- 20
 »μονεύσαι, ὧν ἐπραξεν καὶ εἶπε,
 »ῥητιονὶ ὡς παριγίνετο μὲν ἐς Ἰτα-
 »λίαν κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν
 »δωδέτην ἐπὶ ταῖς ἑξήκοντα, καθ'
 »ἣν Ἐρυξίδας ὁ Χαλκιδεύς εἰσέ- 25
 »εινέκησεν. ὡς δὲ περὶ βλε-
 »πτος καὶ περιεστως ἐγέρτο, κα-
 »θ' ὅσον καὶ ἀρότερον, ἅτε τις
 »ἄλλον κατέπλευσεν. ἐκείνῃ γὰρ
 »πρὸς μόνον τὸν βωμὸν ἡγούμενος 30
 »Ἀπέλλωνος προσδύξαμενος, ὅς
 »μὲνος ἀνιμίμνησκιν ἔσθην, ἰδαν-
 »μαθὶ παρὰ τοῖς ἐν τῇ πόλει.

quosvis ubiq; sive illi multi essent, si-
 ve pauci, celebre illud apophthegma,
 scitumve & memorabile dictum, Dei
 consultantis oraculo simile, quasi
 quaedam epitome & summaria co-
 rum, quæ ipsi laudabiliter visa fuere,
 enumeratio. Est autem tale. Procul
 relegandum quavis machina & co-
 natu, ignique ferroq; præcidendum
 & omnibus machinis seu præsidiiis
 ab corpore quidem, morbum: ab
 animo verò, imperitiam: ab ventre,
 luxum, & oppiparum apparatus:
 ab civitate seditionem: ab ædibus
 familiaribus factionem: simulque ab
 omnibus partium studium, quibus
 tenerrimè indulgētissimeq; quemq;
 optianorum dogmatū admonebat:
 communis igitur ejus vitæ cum in
 dictis, tum factis descriptio istius-
 modi tum temporis erat. Quod si
 verò ea etiam sigillatim commemo-
 randa sint, quæ fecit dixitque, cum
 in Italiam circiter Olympiade sexage-
 sima secunda venisse dicendum est,
 qua Eryxidas Chalcidensis stadium
 vicit. Continuo autem suspici coepit
 illustris cunctisq; conspicuus, uti &
 prius erat, quū Delum navigavit. Ibi
 enim ad solam aram Apollinis geni-
 toris, utpote quæ sola omnium in-
 cruenta est, vota precesque fecit, & in
 summa apud homines insulares ad-
 miratione atque admiratione fuit.

CAP. VIII.

*Quo tempore & quomodo Crotonem abierit,
& qua fecerit prima aggressione, quosq; ad
iuvenes sermones dixerit.*

PORRÒ circa id tempus ex Sybari-
de Crotonem versus profectus in
piscatores retia trahentes in littore in-
cidit. Cæterùm everriculo disperso,
inq; maris fundo etiamnum onera-
to, quantam piscium copiam attrahe-
rēt, numero omnium expresso, dixit.
Ac viris expectatibus, ecquid nā præ-
cepturus esset, ut effectum darēt, num
hoc ita se habiturū esset, omnib. præ-
cepit, ut vivos pisces, prius tamen ex-
actè numeratos, dimitterent. Quod-
q; magis adhuc admirandum est, ne
unus quidem ex omnibus piscibus
toto illo temporis spatio, quo nume-
rus inibatur, ex aquis extractus ipso
quidem altante exspiravit. Sed nu-
merato piscatoribus piscium pretio,
Crotonem abiit. At illi rem gestam
passim divulgaverunt. Cumq; ejus no-
men ab pueris acceperint, illud nullis
non patefecerunt. Quotquot autem
audiverunt, cupidine accensi fuerunt
magnum hunc hospitem, videndi.
Quod factu proclivè erat. Quippè si
quis ejus obtutum jam intuitus esset,
eo viso planè veluti percussus fuisset.
Nam prout eum esse suspicabatur,
talis revera erat. Deinde paucis dic-

Κεφ. η.

*Πότε καὶ πῶς εἰς Κρότωνα ἐπεδήμει. τίνα
τὴν ἱπράειν & τὴν πρώτην ἐπιφοιτήσει, καὶ
τίνας λόγους ἀπὸν εἰς τοὺς νεανίσκους.*

ΚΑὶ καὶ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν
ποροδύμενος ἐν Συβαρίδος
εἰς Κρότωνα περὶ τὸν αἰγιαλὸν
δικτυουλκοῖς ἐπέστη. ἐτί τῆς σα-
γῆνης καὶ βυθῷ ἐμφόρτου * ἐ-
10 σφαμένης, ὅσονται πλήθος ἐπι-
πῶνται ἵππων ἰχθυῶν θεισας
ἀειθμῶ. Ἐ τῶν ἀνδρῶν ὑπο-
μενάντων ὅτι ἂν κελεύσῃ ἀπα-
ξεν, εἰ τοῦθ' οὕτως ὑποβαίη,
15 ζῶντας ἀφῆμαι πᾶσι κελεύσας
τοὺς ἰχθύς, ὑποτίτρον γε ἀπει-
βῶς ἀπειθίσαντες. καὶ τὸ θαυ-
μασιώτερον, οὐδεὶς ἐν τοσού-
τῳ τῆς ἀειθμίστως τὴν χρόνῃ,
20 τῶν ἰχθυῶν ἐν τῷ ὕδατος με-
νάντων, ἀπέπιδον ἐξῶτος γε
αὐτῆς. δούς δὲ καὶ τὴν τῶν ἰχ-
θυῶν τιμὴν τοῖς ἀλιεύσας ἀ-
πῆει εἰς Κρότωνα. οἱ δὲ τὸ ἀπ-
25 παραμένον διήγγαλιν. Ἐ τῶνο-
μα μαθόντες ὡρᾶ τῶν παί-
δων εἰς ἅπαστας ἐξήνεγκαν. οἱ
δὲ ἀκαύσαντες ἐπεθεύμουσι δὲ
τὸν ξένον. ἅπερ ἐν ἐταίμῳ κα-
30 τέστη. τὴν τε γὰρ ἄμειν τῶν αἰῶν ἐξ-
επλάγη τις ἂν ἰδὼν. καὶ παρ'
ὑπονοῖε εἶναι τὸν τοιοῦτον, οἷος
ὡς ἀληθῶς ἐν καὶ μετ' ὁμο-

γας

γας ἀμείρους ἐσθλόντων ἐς τὸ γοι-
 νάσπον. ἀπειχθύντων δὲ ἡβ-
 νανίσκων, παρορῶνται λόγους
 τῆς δὲ χελεχθῆναι πρὸς αὐτάς,
 ὅς ὦν εἰς τὴν αὐτὴν καὶ παρὰ λαί, 5
 τῇ περὶ τὰς περισβυτέρους ἀπο-
 φαινῶν, ἐν τετρὰ κόσμῳ καὶ τῷ βίῳ,
 καὶ ταῖς ἐκβάσει καὶ τῇ φύσει καλλόν-
 τιμώμενοι τὸ ἀρετῶν, καὶ τῶν
 τὸ τῷ χρόνῳ ἐπόμενοι. οἷον τὴν 10
 ἀνατολὴν τῆς δύσεως, τὴν ἡμέ-
 ραν τῆς νυκτός, τὴν ἀρχὴν τῆς τε-
 λείας, τὴν γένεσιν τῆς φθοράς,
 περὶ ἀλλοσίως δὲ καὶ τοὺς ἀν-
 τὶχρόνους ἡβὴν ἐκπύδων. ὁμοίως 15
 καὶ δὲ αὐτῶν τοῖς ἐν ταῖς ἀπο-
 κείναις, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς οἰ-
 κίας δὲ ἡβὴν ἀνέλκων, Ἐκ δὲ αὐ-
 τῶν καὶ οὐκ ἡβὴν ἀνέλκων, ἐκ δὲ
 τῶν δὲ ἡβὴν ἀνέλκων, τὰς ἀρετὰς 20
 δὲ ἡβὴν ἀνέλκων. ἐν τούτων δὲ
 καὶ αἰτίας τῆς ἀρετῆς. τοῖς
 νεώτεροις, ἐκ τῆς ἀρετῆς δὲ ἡβὴν
 πᾶσι ἔλατ, πρὸς τὸ περὶ πρῶ-
 οἶος ἀνέλκων τοὺς γονεῖς ἐαυ- 25
 τῶν. οἷς ἐφίη πᾶσι καὶ τῷ ὅφει-
 λει αὐτοὺς χάριν, καὶ τῷ ἀντὶ τῆς
 τῶν ἀρετῶν ἀποδοῖν τῇ δυνάμει
 τῇ ἀνέλκων αὐτοὺς ἐς τὸ φῶς
 ἀγαγῶν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ μὴν 30
 τοὺς ἀρετῶν, καὶ τοὺς τὰ μέγιστον
 ἀνέλκων. ἡβὴν ἀνέλκων ἀ-
 γαπῶν καὶ μὴν ἀνέλκων. μὴν ἀνέλκων

bus post, gymnasiū ingressus est. Cir-
 cumfulis autem adolescentibus, tra-
 ditur sermones quosdam ad ipsos dis-
 seruisse, e quibus ad serium studium
 invitabat, maximè seniorum, tam in-
 ornatu, quàm vita omni. Siquidem
 urbibus ab natura quoque honora-
 tius est, quod preit, motuque pri-
 mum est, eo, quod tempore sequi-
 tur: ut exempli gratia, oriens occi-
 dente, aurora vespere, principium
 finis, generatio corruptione. Simili
 modo autochthonēs, hoc est, indi-
 genæ advenis. Consimiliter lis, qui
 in coloniis agunt, præfides ducto-
 resque urbium, & ut semel comple-
 ctar omnia, dii dæmonibus vel spiri-
 tibus, hi rursus semideis vel heroi-
 bus, heroes hominibus honorabi-
 liores sunt. Ex hisce verò genera-
 tionis causas, id est, parentes juni-
 oribus, idque ingressus causa in o-
 rationem, talia adolescentibus dis-
 serbat, nempe ut parentes suos
 quàm plurimi facerent. Quibus
 tantam deberi ab liberis gratiam
 asserbat, quantam mortuus red-
 deret ei, qui ipsum posset rursus
 in lucem adducere. Deinde omni-
 nò æquum esse, ut illos, qui primi,
 maximæque in nos beneficia contu-
 lerunt, præ omnibus diligamus &
 amemus, neque unquam eos in ali-
 quæ maiorem conjiciamus. Solos

verò parentes generationis beneficiis priores esse; & majores omnium, quæ ab nepotib. & post se natis laudabiliter recteque geruntur, causam authoresque esse, in quibus cum declarant se nihilo illis inferiores esse ad beneficia conferenda, fieri non potest, ut in eos ullo modo peccent. Acquum enim est, ut dii illis ignoscant, qui nihilo minus ipsis genitores honorant. Nam ab illis divinum numē didicimus colere & honorare. Vnde & Homerus eodem cognomento, deorum regem auxit, patrem deūmque hominumque appellans. Per multos verò etiam ex reliquis fabularum auctoribus tradidisse memorant, eos, qui deorum regna tenent, divisum, quem liberi in utrumque parentem habent, amorem magno studio ac conatu, ut erga sese declararetur, effecisse. Atque hanc ipsam ob causam patris matrisque, speciem personamque simul accepisse. Enimvero Iovem perhibent Minervam, Iunonem verò Vulcanum contra procreavisse, naturam habentes in hoc, ut tum propriæ suæ amicitie, tum etiam magis remotæ participes forent. Quum verò omnes, qui præsentibus adessent, deorum immortalium iudicium efficacissimum esse concessissent, ipsum Crotoniatis demonstravisse, Herculem indigenis

δὲ τοὺς γονεῖς ἀριστεροὺς τὰς γενέστας ταῖς κληρονομίαις, καὶ πάντων κληρονομήσαντας ὑπὸ τῇ ἐγγύτητι αἰτίας εἶναι τοὺς παρὸντας, ἐν οἷς οὐδεὶς ἐλαττωτέρως οὐκ ἐργαζομένην ἀποδεικνύεται, εἰς ἃς οὐχ ὁλίγα ἐξ ἀμαρτανίων. καὶ ὅτι τὰς θεὰς οὐκ ἔστι συγγνώμην ἀνέχοντες τοῖς ἀνθρώποις ἡτίτοις τιμῶσι τοὺς πατέρας. καὶ ὅτι τὸ θεῶν παρ' ἀνθρώπων μεγαλόπαιμον τιμῶν. ἔδωκε γὰρ ὁ Ὀμήρου τῇ αὐτῇ ἀποσηγορίᾳ τὴν βασιλείαν τῶν θεῶν αὐξάνει, ὑπομαρτυροῦντα πολλὰς δὲ τῶν ἄλλων μυθοποιῶν παρὰ δὲ δόξαντας τοὺς βασιλεύοντας τῶν θεῶν τὴν μεγαλοπαιμονίαν φιλοσοφίᾳ παρὰ τῶν τέχνηταισιν ἐπὶ τῇ ὑπάρχειν συγγνώμῃ τῶν γονέων καθ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι * πεφιλαιμένους. καὶ ὅτι ταῦτα τὴν αἰτίαν ἔχοντες τὴν τὴν πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ὑπόθεσιν λαβόντας, τὸν μὲν τὴν Ἀθήναι, τὴν δὲ τὴν Ἥφαιστον ἐναλίσιον * γνησίως φύσει ἔχοντας τὴν ἰδίαν ἑαυτῶν, καὶ τῆς πατρὸς ἐφεσώσης φιλίας μεταχειρῶν. ἀπάντων δὲ τῶν ὄντων τὴν τῶν ἀθανάτων κρίσιν ἰχυροτάτην συνεκχρησάντων, ἀποδείκνυνται τοῖς Κροτωνιάταις, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοῖς κατωκισμένοις οἰκίστην

οἰκοῖσιν ὑπάρχειν. * διότι δὲ τὸ
 προσετιθέμενον ἰκυσίως τοῖς
 γυνώσκειν ὑπακούειν, παρεληφό-
 τας αὐτοὺς τὸ δίδον ἑτέρῳ προσ-
 βυτίῳ προσδίδουσι, ὁμοῦ δὲ αὐτοῖς
 τοὺς πότους, ὃ καὶ παρὰ δύναι
 ὅτι κατορθωσάντων ὁλοκλήρως,
 τὸν ἀγῶνα τὸ Ὀλύμπιον. ἔπειτα
 φαίνεται δὲ ἐν ταῖς πόρῃ ἀλλήλους
 ὁμιλίαις αὐτοὺς ὡς χερμαῖους ἐ- 10
 πιπυχάνειν, ὡς μίλλουσι τοῖς
 μὲν φίλοις μηδὲ ποτε ἐχθροὺς κα-
 τὰς ἡμέρας. τοῖς δὲ ἐχθροῖς, ὡς
 τὰ χερμαφίλοι γίνεσθαι, καὶ μελετᾶν
 μὲν τῇ πόρῃ τοὺς προσβυτίους 15
 ὡς κοσμίᾳ τὴν πόρῃ τοὺς πατρί-
 ος ὡς τοῖς. ἐν δὲ τῇ πόρῃ ἄλ-
 λους φιλοφρονεῖν, καὶ πόρῃ οὗ-
 ἀδελφῶς κοινοῦναι. ἰσχυρῶς δὲ
 ἔστιν αὐτοῖς συμφροσύνης, φάσ- 20
 κων τὸν τῶν νεότητων ἡλικίαν
 ποιεῖν τῆς φύσεως λαμβάνειν,
 καὶ ὅτι καὶ ἀκαμάτους ἔχου-
 σι τὰς ἐνδυνάμεις. ἔπειτα προσ-
 τίθεται διὰ τὴν ἀξίαν. ὅτι μὲν 25
 τῆς τῶν ἀρετῶν ταύτης, ὃ καὶ
 δὲ καὶ παρὰ τὴν καὶ γυναικὶ καὶ τῇ
 τὴν προσβυτίῳ ταῖς ἀφῆσαι
 εἶδει προσεῖναι, καὶ μάλιστα τὰς
 πάλιν, ὅτι δὲ μὲν αὐτῇ ἀπο- 30
 φαίνειν παρεληφέναι καὶ τὸν σῶ-
 ματος ἀγῶνα, καὶ τὸν ψυχῆς ἀγῶ-
 να ὡς τὸν ὅτι, καὶ τὸν τῶν

ideo proprium esse, ut nati, quod
 ab parentibus præceptum esset, in
 eo promptè libenterque ipsis obse-
 querentur. utpote qui per manus
 traditum acceperant, ipsum di-
 vum alii ætate superiori parentem,
 labores exantlassent, ac patri eo-
 rum, quæ gessisset, ἐπιτίμιον,
 hoc est, pacis victoriæ celebra-
 tem, certamen scilicet Olympicum,
 statuisse. Declarabat autem eos, qui
 ita uterentur mutuis congressibus,
 etiam assequi, ut amicis nequaquam
 inimici statuatur: contra verò inimi-
 cis, quam celerrimè amici fiant. Me- 15
 didenturque deceter comiterque erga an-
 nis graviore benevolentia, quàm patri-
 bus debet: in amore verò communi,
 quo erga alios affecti sunt, commu-
 nicationem, qualis fratribus exhibe-
 tur. Præterea verò etiam de tempe-
 rantia differebat, juvenum ætatem
 naturæ experimentum capere asse-
 rens, quo tempore rectas animi dis-
 positiones habent florèntes ac stabiles.
 Deinde adhortabatur eam dignam
 esse acuratori inspectione: quia
 hanc virtutum solam puero & vir-
 gini & foemine sexui & senum or-
 dini apprehendere & affectare con-
 venit, maximeque adolescentibus.
 Adhæc virrus illa sola declarat se
 percepisse & corporis & animi bo-
 na, dum sanitatem scilicet, &

τὴν παιδείαν ἐπιδεικνύων κοι-
 νὴν οὔσαν εὐφυΐαν, τῶν ἐν ἐκά-
 στῷ τῷ γένει πεπρωτόκωτων.
 τὰ δ' ἐκείνων εὐρήματα, ταῦ-
 τα τοῖς ἄλλοις γιγνόμεναι παι-
 δείαι. οὕτω δ' ὅτι καὶ φύσιν αὐ-
 θαίων τοῦτο, ὥστε τῶν μὲν ἁλ-
 λων τῶν ἐπαινουμένων, τὰ μὲν
 οὐχ οἶοντι εἶναι παρ' ἑτέρου μετα-
 λαβεῖν. οἷον τὴν βίωσιν, τὴν κάλ-
 λον, τὴν ὑγίαν, τὴν ἀνδρείαν.
 τὰ δὲ τὸν * πορεύμενον ἐκ ἔχουσιν
 αὐτὰς, οἷον τὸν πλοῦτον, τὰς
 ἀρχάς. ἔτι τε πολλὰ τῶν παρὰ
 λειπομένων, τὴν δὲ δύνατον εἶ-
 ναι καὶ παρ' ἑτέρου παραλαβεῖν
 καὶ τὸν δόντα μὴ εἶναι ἥττω αὐ-
 τὸν ἔχον. παρὰ πλείους δὲ τὰ
 μὲν οὐκ ὅτι τοῖς ἀνθρώποις εἶναι
 κτήσασθαι. παιδευθῆναι δὲ ἐν
 δέχεται κατὰ τὴν ἰδίαν πο-
 ρείαν, εἰδ' οὕτως πορεύον-
 τα φαίνεται πρὸς τὰς τῆς πα-
 τριδος πράξεις οὐκ εἶναι ἀναιδέ-
 ας, ἀλλ' ἐκ παιδείας. γὰρ οὐδ' ἐν
 ταῖς ἀγῶναις ἀναφέρειν τοὺς μὲν
 σὺν βράβειοις τῶν θυρίων, τοὺς δὲ
 Ἑλλήνας τῶν βαρβάρων, ὥς δὲ
 ἐλευθέρους τῶν οἰκιστῶν τοὺς δὲ
 φιλοσόφους τῶν τυχόντων. δ.
 λως δὲ πλείους τῶν ἔχοντες
 ὑποφύει, ὥστε τοὺς μὲν θάπτεον
 βίοντας καὶ ταῖς ἄλλαις, ὡς καὶ

Puerorum institutionem communem
 ingeniorum felicitatem eorum, qui in
 quoque genere primas obtinuerunt,
 indicans. Quæ enim ab illis inventæ
 sunt, ea reliquis sunt puerorum insti-
 tutio. Adeo verò hoc naturæ utile, ac
 præclarum est, ut ex reliquis quidem,
 quæ laudibus celebrantur, quorundam
 ab aliquo participes fieri nequeamus.
 Veluti exempli gratia, robur, pulchri-
 tudinem, sanitatem, fortitudinem ne-
 mo nobis impartiri potest. Alia verò
 ejus generis sunt, ut ipse, qui ea appe-
 tit, non possideat, uti exempli loco,
 divitias, magistratus & dignitates. Sic
 multa alia, quæ deferuntur: hanc ve-
 rò etiam ab alio percipi posse, ut qui
 det, nihilo minus interest habeat. Si-
 militer quædam ejus esse naturæ, ut
 ea comparare in nullius mortalium
 potestate situm sit. Verum qui se insti-
 tuti, idque à prima pueritia juxta pro-
 prium animi delectum propositum a-
 que libes admittit, hic postea ita ad pa-
 tris administrandæ gubernacula non
 ex impudentia, sed ex institutione,
 qua à puero imbutus est, conspici
 posset accedere. Quippe homines à
 bestiis, Græcos à Barbaris, liberos ab
 servis, ite philosophos & sapientes stu-
 diosos ab vulgo, sola penè educatiōe
 & institutione differre. Summatimque
 tantam eos excellendam habere, ut,
 qui reliquis celestius curant, unius

quinquennii tempore ex illis septem circa Olympiam Elidis locum inventi sint: at qui sapientia antecellunt ex universo terrarum orbe septem omnino connumeratos fuisse. Posteris verò & consequentibus, quibus ipse vixit, temporibus, unum philosophia & sapientie studio omnib. præcellere. Hoc enim nomine scipse loco sapientis nominavit.

CAP. IX.

Quos formosius inter mille viros illos, qui antea Reipubl. administrationi præerant, de optimis dicendarum rationibus studiisq. differunt.

ATque hæc adolescentibus in gymnasio differuit. Itaque cum hæc jam dicta ab adolescentibus ad patres annunciata essent, mille viri Pythagoram ad se in confessum vocarunt, & ab illis, quæ ad filios differuisset laudatum, iusserunt ut si quid haberet, quod Crotoniatis proferre ex usu esset, libera sententia ad urbis præfectos, enunciaret. Ille primum illis consulere, Musarum aliquod sacrum exstruendum esse, item ut principis provincie mutuum consensum servent. Has enim deas omnes hanc eandem, quæ cunctis tribuitur, appellationem habere, ipsasq. communibus planè honoribus simul

ὑπὸ τῆς ἐκείνων ἐπὶ τὰ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν εὐρεθῆναι. τοὺς δὲ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ὡς ἀπάσης τῆς οἰκουμένης ἐπὶ τὰ σωφροδυναθῆναι. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς χρόνοις, ἐν οἷς ἦν αὐτὸς, ἵνα φιλοσοφία προέχον τῶν πάντων. καὶ ὅτι τὸ τοῦ διομα αἴτι τῷ σοφῷ αὐτοῦ 10 ἐπιπόμασι.

Κεφ. θ.

Τὸν ἀρχαῖον διελχὲν ὁ τοῖς χιλίοις τοῖς πρεσβεύουσιν ἑὴν πολιτείαν, ὅτι τῇ ἐπιπόμασι τὴν ἐπιποδύματι.

ΤΑῦτα μὲν ἐν τῇ γυμνασίᾳ τοῖς νέοις διελχόν. ἀπαγγελλόντων δ' οὖν ὑπὸ τῶν νεανίσκων πρὸς τὰς πατέρας τῶν ἐφημέρων, ἐκάλισαν οἱ χίλιοι τὸν Πυθαγόραν 20 εἰς τὸ συνδριον, καὶ ἐπαύσαντες ἐπὶ τοῖς πρὸς τοὺς ἡγούς ῥηθυσιν, ἐπέλδον εἰ τι συμφέρον ἔχει λόγῳ τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφασίζοντες πρὸς τοὺς τῆς πολιτείας προκαθημένους. ὅθι πρῶτον μὲν αὐτοῖς συμβουλεύοντες 25 ἐδύσαντο μευσῶν, ἕνα τῶν σι τὴν ὑπάρχει ὁμολογῶν. ταῦτα δὲ τὰς θιάς, καὶ τὴν προσπορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσαι ἔχον, καὶ μὴ ἀλλήλων παραδιδόναι, καὶ ταῖς κομαῖς τιμαῖς μέλειν χαίρειν, καὶ τὸ

καὶ τὸ σύνολον ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν
 αἰὶ χρόνον εἶναι τῶν μουσῶν. ἔτι
 δὲ συμφωνίαι, ἀρμονίαι, ῥυθ-
 μὸν ἅπαντα περιεληφθῆναι τὰ
 παλαιὰ διδάσκει τὴν ὁμόνοιαν. 5
 ἐπιδείκνυσθαι δὲ αὐτῶν τὴν δύ-
 νامي, οὐ περὶ τὰ κάλλιστα
 θεωρήματα μόνον ἀνήκε· ἀλ-
 λά καὶ περὶ τὴν συμφωνίαν καὶ
 ἀρμονίαν τῶν ὄντων. ἔπειτα 10
 ὑπολαμβάνειν αὐτοὺς ἐμφεῖν
 κοινῇ παρὰ καταθήκην ἔχειν
 τὴν πατρίδα περὶ τὴν πλείους
 τῶν πολιτῶν. δύνει οὖν ταύτην
 διοικεῖν οὕτως, ὥς μέλλουσι 15
 τὴν πόλιν παρὰ δόξιν τοῖς
 ἑξ αὐτῶν ποιεῖν. ἵσταται δὲ
 πρὸ βιβλίου, ἐὰν ἄπαντες ἴσιν
 τοῖς πολιταῖς ὅσι, καὶ μηδὲν
 μάλλον, ἢ τῇ δικαίᾳ ἀπο- 20
 λυσι τοὺς ἀνθρώπους, εἰδόν-
 τας ὅτι νόμος ἅπας προσδει-
 ται δικαιοσύνης, μὴ ποιεῖν τὴν
 αὐτὴν τάξιν, ἔχει παρὰ τῇ 25
 Διὶ τὴν θέμιν, καὶ παρὰ τῇ
 Πλούτωνι τὴν δίκην, καὶ κατὰ
 τὰς πόλεις, τὴν νόμον. ἢ ὅ
 μὴ δικαίως, ἐφ' ᾧ τίταται,
 ποιεῖν ἄμειν φαῖναι τὰ πάντα
 τὸν κόσμον συνεδρῶν. προσ- 30
 ἔκει δὲ τοῖς συνεδρῶσι κα-
 θεῖν κατὰ χρήσασθαι τῶν θεῶν
 εἰς ἄρπην, ἀλλὰ τοιούτους παρὰ

& affici & gaudere: utq; paucis omnia
 complectar, unum eundēq; semper
 chororum cōtūmve Musarū existere.
 Adhuc verò consonantiam, concen-
 tum, modulationem ea, quæ efficiunt
 cōsensum & cōcordiam, omnia cō-
 plexa esse. Ostensa autem ipsorum vi
 nō circa optima modo praecepta, quæ
 cōmēplativa vocatur, pertingere: ve-
 rū etiam ad ipsam consonantiā con-
 cētumq; rerū naturæ omniū penetra-
 re. Deinde se existimare eos summo
 opere delectari, quod habeant publicē
 depositū ipsam patriam, multitudinē
 civium innōēs. Hanc igitur ita admi-
 nistrandā esse, tanquā qui nepotibus
 ipsorū quasi hereditariā fidei traditari
 sint lampada. Hoc autē certissimē fu-
 turum esse, si omnibus civibus equa-
 les fuerint, nullaq; alia re ceteros mor-
 tales magis antecedant vincantq;ue,
 quā iustitia & aequitate, sciētes quē-
 vis locū iustitia in primis indigere, eo-
 q; eundē ordinem fabularū figmentis
 stabilire, nimirum se apud Iovem ha-
 bere Themis, hoc est, honestatis deā,
 apud Plutonem autē poenā & iudiciū,
 oppidatim verò Legem, ut quisquis
 non iuxta iustitiæ regulam ea quibus
 p̄fectus est, administravit, univer-
 sum mūdū simul iniustitiæ involvere
 videatur. Collegiis itē curiūq; cōve-
 nire, ut nemo diis abutatur ad p̄stā-
 dū iusiurandū: sed tales sermones pro-
 ferendos

ferendos esse, ut illi etiam absq; iure-
jurando tales sint, quibus credi possit.
Adhuc domum cuique suam ita gu-
bernandam esse, ut in eam inferre li-
ceat propositi subsidium, atq; erga c-
os, qui ex se nati sint, germanos affe-
ctus gerant. Quippe qui reliquorum
animantiū soli affectus huius sensum
à natura acceperunt, & cum foemina
vitæ socia consuescentes, perinde ac
illi, qui cum aliis mortalibus foedera
pangunt, illa tabulis columnisq; in-
scribunt: ita qui cum uxoribus con-
grediuntur, in liberis veluti pignorib.
ca insculpunt, hocq; operam dant a-
pud eos, qui ex se se geniti sunt, ut di-
ligantur amenturq;ue, non tam pro-
pter naturam, cuius causa & authores
non existerunt, quam propter liberū
animi propositum. Hanc enim volū-
tariā esse beneficentiam. Adhuc stu-
diosē & illud agendum esse, ut ipsi &
solas eas norint, & ne uxores itidem a-
dukterinis foetibus genus inficiāt, ne-
gligētia ac malitia eorū, qui cum illis
habitant. Præterea reputandū est eos
ab Vestā cū libationibus foederibusq;
uxorē accepisse quasi supplicē, eamq;
veluti in cōspectu deorū ad eā intro-
ductā esse, ut & ordine & animi mo-
deratione exēplar existat, & illis, qui
domū, quā habet, incolūt, & foeminis
passim in urbe habitātib. Ediligenter
ante etiam atq; etiam videndū esse, ne

χαρίζεσθαι λόγους, ὥστε καὶ χαρὲς
ὄρων ἐν πτωχῶν καὶ τῶν ἰδιῶν
οἰκίαις οὕτως οἰκοδομῶν, ὥστε
τὴν ἀναφορὰν ὄξυναι τῆς προ-
5. αἰρέσεως, εἰς ἐκείνῳ ἀντιγινώσκοντι.
πρὸς τι τὰς ὅξιν αὐτ. γνωμένης
διακρίσθαι γνώσεως, ὡς καὶ τ' ἄλ-
λων ζώων μόνος ταύτης τῆς ἐν-
τοίας αἰσθῶσιν εὐληφόντας, καὶ πρὸς
10. τὴν γυναῖκα τὴν βίου μετέχου-
σαν ὁμιλουῦτας. ὡς τ' αὖ πρὸς
τοὺς ἄλλους σπουδαίῳ τιθε-
μένων ἐγγραμματοδιδίους καὶ σὴ-
λας, τὸ δὲ πρὸς τὰς γυναῖ-
15. κας ἐν τοῖς τέκνους, καὶ περὶ
ῥᾶδ' ὡς παρὰ τοῖς ὅξιν αὐτῶν ἀ-
γαπᾶσθαι, μὴ ὅξιν τ' ὄψιν, ἥς
ἐκ αἰτίων γινέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν
προαίρεσιν. ταύτῃ γὰρ ἐν τῇ
20. ἐργασίᾳ ἐκούσιον, ἀποδοῶσιν
δὲ καὶ τοῦτο, ὅπως αἱ τοὶ τὰ
μόνου ἐκείνης εἰδῆσθαι, αἱ τὰ
γυναῖκες μὴ κομπᾶσιν τὸ γένος
ὀλιγωρία καὶ κακία τ' σπουδαίον-
25. των. ἐπὶ δὲ τὴν γυναῖκα ταμίαν
ὅπο' ὅς ἐστις εὐληφόντας μετὰ
ἀποδοῶν, κατὰ πρὶν ἰστίαν ἐναν-
τίαν τῶν θεῶν εἰσὴν ἔχειν πρὸς
αὐτὴν, καὶ τῇ τάξει καὶ τῇ σὺν-
30. φροσύνῃ παραδεδωκεν γινώσκειν
τοῖς τε κατὰ τὴν οἰκίαν ἢ οἰ-
κίᾳ, καὶ ταῖς κατὰ τὴν πόλιν
καὶ πρὸς τοὺς, τὴν μετέπειτα μὴδ'
ὅτι

ὅτι οὐδ' ἔξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ
 φοβούμενοι τιμῇ ἐκ τῆς νόμων ζη-
 μίας, ἀδικοῦντες λανθάνουσιν·
 ἀλλ' αἰχμαλώμηναι τὴν τῷ ἔσπου
 χαλοκραθείαι εἰς τὴν δικαιοσύ- 5
 νην ὁρμῶσι. δυναλεύεται δὲ κα-
 τὰ τὰς πράξεις ὑποδοκιμαζέειν
 τὴν ἀργίαν. ἔῃ γὰρ οὐχ' ἑπὶ τὸν
 τι ἀγαθόν, ἀ τὸν ἐν ἐκείνῃ
 τῇ πράξει χαιρόν. ἀρίζεται δὲ 10
 μέγιστον εἶναι τῆς ἀδικημά-
 ταν παίδας καὶ γυναικας ἀπ' ἀλ-
 λήλων ἔξαπατῆν. νομίζειν δὲ
 πράττειν μὲν ἔῃ τὸν κατ' αὐ-
 τὸν δυνάμειον προῖδέν τὸ συμ- 15
 φερόν. δεύτερον δὲ τὸν ἐκ τῆς
 τοῖς ἄλλοις συμβεβηκόταν κα-
 τανοοῦντα τὸ λυσιτελοῦν. χρί-
 ειςιν δὲ τὸν ἀναμένοντα ἔῃ
 τῷ κακῷ παθεῖν αἰδιόδιαι τὸ 20
 βέλτιστον. ἔφην δὲ καὶ τοὺς φιλο-
 τιμεῖσθαι βουλομένους, οὐκ εἴ
 ἔξαμαρτάνειν μισθουμένους τοῖς
 ἐν τοῖς ὁρμίαις στεφανουμένους·
 καὶ γὰρ ἐκείνους οὐ τοὺς ἀντας 25
 γυναικας κακῷς ποιεῖν, ἀλλ' αὖ-
 τοὺς τῆς νίκης ὀφειδόμεναι πᾶ-
 ρειν, καὶ τοῖς πολυτιμομένοις
 ἀρμόττειν, οὐ τοῖς ἀντιλήγουσι
 δυσαρτεσθῆναι, ἀλλὰ τοὺς ἀκούοντας 30
 ἀφιλοῦν. παρακαλεῖ δὲ τῆς ἀ-
 ληθινής ἀντιχόμενοι εὐδοξίας
 ἔκαστον, εἶναι τοιοῦτον, οἷον

quisquā vel minima in re quicquā de-
 linquat, neque ne quomodo fiat, ut le-
 gi poenam non extimescentiū injustarū
 actiones clā maneāt: sed erubescētes
 pudētēq; suspiciētes morū honesta- 5
 tē cū impetu ad justitię studiū ferātur.
 Itē ignaviā atq; otium in omnib. vitarū
 actionibus fugiendū & procul ex ho-
 minibus ejiciendum esse hortabatur.
 Non enim aliud ullum esse bonum,
 quā in quaq; actione tempus. Omni-
 um verō maleficiorum maximū esse
 definiebat, liberos ac parentes ab se
 mutuo divellere. Caterū existimā-
 dum, optimum illum esse, qui per se
 praevidere possit, quod est conducibi-
 le. Secundū aut locū illum, qui ex illis,
 quæ aliis mortalibus acciderūt, quod
 ex usu est, praevidet. At deterrimū il-
 lum, qui propter malorū, quæ perpe-
 titur, sensum, id, quod optimū est, ex-
 spectat. Dicebat etiā, qui alicujus no-
 minis & existimationis haberi voluit,
 recte saneq; facturos esse, si imitentur
 eos, qui in curulib. certaminib. coro-
 nantur. Illos. n. adversarios pugiles nul-
 lis incommotis ac malis afficere, sed
 hoc unice expetere, ut victoriā cōse-
 quātur: ita etiā illis, qui Remp. admi-
 nistrāt, cōvenire, ut nō morose iis, qui
 cōtradiciūt, infestī sint, sed ut auditori-
 bus suis vel subditis prosint. Adhorta-
 batur etiā unūquemq;, q. verā gloriā
 ἀπλεῖν cupit, ut talē se praestet, qualis

aliis videri velit. Siquidem cōcilium non esse rem tam sacram, quàm laus est. quandoquidem illius quidem apud solos homines usus est, hujus verò multò magis apud deos ipsos. Deinde in præsentia omnium dixit, ipsorum civitatem ab Hercule condi coepisse, quum is boves per Italiam agebat, injuria ab Lacinio latrone affectus. Sed cum Croto noctu ipsi opem auxiliumq; ferret, per errorem & imprudentiam, perinde ac si ex hostibus aliquis foret, obtruncatus periiit. Postea cum jussisset circa ejus tumulum urbem illi cognominem ædificari, ut hac ratione ipse immortalitatis compos fieret, & hanc gratiam beneficentiæ ipsius rependeret, decere ipsos ait, ut justè & cum æquitate Rempubl. administrarent. Quibus illi auditis, gymnasium veluti Musarum sacrarium ali-quod crexerunt, & concubinas, quas habere illi regioni peculiare usitatumq; erat, ab sese dimiserunt. Et separatim cum ad pueros quidem dicere in Pythii Apollinis templo, ad mulieres verò in cede Iunonis differe-re sunt dignati.

ἀν βέλοιο φαίνεσθαι τοῖς ἀλλοῖς. ἔ γὰρ ἔταως ὑπάρχειν τὴν συμβαλὴν ἱερὸν, ὡς τὸ ἔπαυον. ἐπὶ δὲ τῆς μὲν ἡ χρεῖα πρὸς υἱὸς ἔστι τὰς ἀνθρώπους. τὸ δὲ πολὺ μᾶλλον πρὸς τὰς θεοὺς. εἰθ' ἔταως ὅτι παῖσιν εἶπεν, ὅτι τὸ πόλιν αὐτῶν οἰκείῃς συμβίβηκεν Ἡρακλῆα, ὅτι τὰς βῆς δὲ τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ Λακινίου μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθούτα τῆς νυκτὸς παρὰ τὴν αἰγυρία ὡς ὅτι αὐτῶν πολεμίων, διαφθέρωντος. καὶ μετὰ ταῦτα
 15 ἐπαγγελαμένῃ φησὶ τὸ μήμα σμῶνυμον ἐκείνῳ κατοικήσεσθαι πόλιν, ἀντὶ αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀθανάσιας, ὥς τὴν χάριν τῆς ἀποδόσεως εὐεργασίας, προσ-
 20 ὀφείναι αὐτὸς ἔφη δικαίως οἰκο-νομεῖν. οἱ δὲ ἐκείσποτες τότε μυσέων ἰδρύσαντο, καὶ τὰς παλ-λακίδας, αἷς ἔχειν ἐπιχώριον ἢ αὐτοῖς, ἀξήκασ. καὶ διαλε-
 25 χθῆναι χωρὶς αὐτῶν ἐν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς τὰς παῖδας, ἐν δὲ τῷ Ἡραεῖ ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

CAP. X.

Qua in hac (sua peregrinatione) Crotoniatarum
 filium Pythae & Apollinis adyto consul-
 unt.

Κεφ. ι.

Τίμῃ τοῖς παῖσι Κροτωνιατῶν τυτβή-
 λουσιν. ὃν τῷ Πυθαίῳ καὶ αὐτῷ ἐ-
 πιτήμιον.

Τὸν δὲ

Τὸν δὲ περὶ τὰ λεγούσιν
 ἠγήσασθαι τοῖς παισὶ τοιαύ-
 δι. ὥστε μὲτε ἄρχην λοιδορί-
 αν, μηδὲ ἀμυνέσθαι τοὺς λοι-
 δορμένους. καὶ περὶ τὴν παιδεί-
 αν τὴν ἐπώνυμον τῆς ἐκείνων
 ἡλικίας, κελύσσει σουδάζειν.
 ἔτι δὲ ὑποθέσκει τῷ μὲν ἐπει-
 κτῇ παιδί, ῥάδιον πεφυκέναι
 πάντα τὸν βίον τηρεῖν τὴν καλο-
 καγαθίαν, ὥδε μὴ εὐπεφυκότα
 κατὰ τῷτον τὸν καιρὸν χαλεπὸν
 καθεστάναι. μάλλον δὲ ἀδύνα-
 τον ἐκ φαύλης ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ
 τέλος εὐδεχεσθῆναι. περὶ δὲ τῶν
 τοῖς φιλοφιλιστάτους αὐτοὺς ὄγ-
 τας ὑποφῆναι, καὶ διὰ τῶ φῆσαι
 κατὰ τὰς αὐχμῆς ὑπὸ τῆς πό-
 λιων ὑποσελλέσθαι παρὰ τῶ δυν-
 ὑδαρ αἰτησόμενος, ὡς μάλιστα
 ἐκείνους ὑπακέσασθαι τῷ δαιμονίῳ,
 καὶ μόλις διὰ τέλους ἀγνέου-
 σιν, ὅξουσας ὑπαρχούσης ἐν
 τοῖς ἱεροῖς διατίβειν. διὰ ταύ-
 τιν δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τοὺς φι-
 λανθρωποτάτους τῶ δυν, τὸν
 Ἀπόλλων, καὶ τὸν Ἑρῶτα πάν-
 τας ζαγαρεῖν καὶ ποιῆν τὴν τῶ
 παιδων ἔχοντας ἡλικίαν. συγχε-
 χωρήσας δὲ καὶ τῶ σημαντῶ ἀ-
 γώνων τιθέσθαι διὰ παιδίας. τῷ
 μὲν Πυθικῷ, κερσθέντας τῷ Πύ-
 θωνος ὑπὸ παιδός. ἐπὶ παιδί

Quō verò fidē invenisset, phibe-
 tur talib dictis pueris praevisse.
 Etiā atq; etiā cavēdum esse, ne cōvicia
 superiores partes obtineant, neve eos,
 qui cōvicii alios gravant, ulciscantur.
 Et quoad literarū institutionē cum i-
 psoꝝ ætate idē cognomētū habentē,
 eā ut seriō & studiosē excolerent, pre-
 cepisse. Adhęc proposuisse, ingenuo
 māsuetiq; animi puero, per facile esse,
 ut per omnē vitam honestatē servet.
 Cōtra verò qui ita feliciter natus non
 sit, cum isto tēpore difficulter admo-
 dū inculpatū permansturū, seseq; mo-
 deraturum esse. Imò verò fieri nullo
 modo posse, ut quis rectū cursum ex
 mala causa ad finē usq; tenere queat.
 Hisce adde, ipsos videri Deo acceptiss.
 gratissimosq; esse, eo quod dicantur,
 quo tēpore arva siccitate ac sterilitate
 laborāt, ab urbib. emitti, ut ab diis plu-
 viam deprecetur, quasi Deus illos po-
 tissimē exauditurus foret. Et vix con-
 tinēter assidueq; se perpurgāt expiāt-
 q; cū facultas est in locis sacris versan-
 di. Imò hac de causa etiā deorum, qui
 studiosissimi amantissimiq; hominū
 sunt, Apollinē Cupidinemq; ab picto-
 ribus puerorū ætate exprimi fingiq;.
 Concessum verò etiam esse certami-
 na coronata per pueros edere. In Py-
 thico quidem certamine, qui Pytho-
 nem serpentē vicerunt, sub pueri hoc
 figura effecisse memorantur. In pueri

forma etiam certamē in Nemea, inq; Isthmo Archemoro & Melicerto mortuis editū fuit. Præterea verò quæ jam dicta sunt, ferunt, interea dū urbs Crotoniatarū fūdaretur, Apollinem architecto promississe, se illi progeniē daturum, si in Italiam coloniam e-ducerent. Atq; inde existimatum esse, oportere Apollinem generationis ipsorum quidem providentiam fecisse: ceterum omnes cujuscunq; etiam ætatis deos ipsorum dignos esse amicitia, hocq; meditari, quò audiant, ut re ipsa dicere queant. Item si ad justī senii spatia pertingent, hanc illico erumpentes, eos, qui jam venissent, subsequi, nullaque in re senioribus contradicere. Ita enim jure meritoq; postea reputaturos esse dignos, ne ipsis junioribus injuria ulla inferatur. Porro admonitionibus hisce tantum ipsum effecisse in confesso atq; adeò consentaneum est, ut nemo ipsum suo, quod ipsi inditum erat, nomine compelleret: sed ab omnibus divinus appellaretur.

CAP. XI.

*Quæ Crotoniatarum fœminis in templo Itoniæ
vota sua apud ipsas peregrinationis diffundunt.*

Fœminis aut Crotoniatarum fertur aliquid in medium proposuisse de sacrificiis. Primum quidem, ut quemadmodum filius quispiam ipsarum nomine diis immortalib. vota

δὲ τὸν ἐν Νεμέᾳ, καὶ τὸν ἐν Ἰσθ-
μῷ ταλάντωντος Ἀρχαῖου
καὶ Μελικέρτου. χειρὶς δὲ τῆς εἰ-
ρημίων ἐν τῇ πατοιαδῆναι τὴν
σώλιν τῆς Κροτωνιατῶν, ἐπαγ-
γείλας τὸν Ἀπόλλων τῇ ἡγε-
μόνι τῇ οἰκισμῷ δώσει γενε-
αν, εἰς ἀγαθήν εἰς Ἰταλίαν
ὑποικίαν. ὃς ἂν ὑπολαβόντας
10 δέῃ, τῆς μὲν γῆσιως αὐτῆς
σώλιν πατοιαδῆναι τὸν Ἀ-
πόλλων. τῆς δὲ ἡλικίας ἀπα-
τας τὰς θύας αἰεὶς ὅς τ' ἐκεί-
ναι φίλας, καὶ μελετᾷ ἀκούει
15 ἡ δὲ δύνανται λέγειν. ἔτι δὲ ἂν
μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βαδίσ-
ξω, ταύτῃ ἐν θύς ὁρμασῆναι
τοῖς ἐκλυθῶσι ἐπακολεσθῆναι, καὶ
τοῖς ἀριστῶν τοῖς μὲν ἀνιλε-
20 γιν. ἔτω γὰρ ἐκόντως ὕστεροι ἀ-
ξιώσιν, μὴ δὲ ἀνιλεῖς τοῖς πωλῶν
ἀδικεῖν. ὅς δὲ τὰς παρρησίας
ὁμολογῶντας παρρησιασάτω, κα-
θένα τὴν ἐκείνην προσσηγῆναι ὄνο-
25 μάξω, ἀλλὰ πᾶσι θείων αἰὼν
καλῶν.

Κεφ. ια.

*Τὰ τῶν Κροτωνιατῶν γινώσκοντες οἱ τῇ
Ἡραὶ διελθόντες τὴν ἰωνίαν.*

30 **Τ**αῖς δὲ γυναῖξιν ἑαυτῶν μὲν
τῶν θουσιῶν ὑπερίνασαι λέ-
γεται. πρῶτον μὲν καθ' ἑαυτὴν ἰ-
τέρου μέλλοντος ἑαυτῆς ποι-
εῖν

εἶδαι τὰς εὐχαῖς βούλουσιν· ἂν
 ἐκείνοι καλὸν ἀγαθὸν, ὡς τῆς
 θεῶν τέτοις προσεχόντων, ὅπως
 αὐτὰς περὶ πλείους ποιῶνται
 ἐπιεικίας, ἢ ἰσοίμως ἔχουσι
 τοὺς ταῖς εὐχαῖς ὑπακούουσμέ-
 νους. ἔπειτα τοῖς θεοῖς προ-
 φέρειν ἃ μέλλουσι ταῖς χερσὶν
 αὐταὶ ποιῆν, καὶ χερσὶ οἰκῶν
 πρὸς τοὺς βωμοὺς προσεγγί-
 νειν, οἷον ὀρόπαια, καὶ ψαίδια
 καὶ κηρία καὶ λιβανωτῶν φόνω δὲ
 καὶ θυσίᾳ, τὰ δαίμονι μὴ
 τιμᾶν, μηδ' ὡς οὐδέποτε πᾶ-
 λιν προσίουσας ἐν καιρῷ πολ-
 λὰ δαπανᾶν. περὶ δὲ τῆς πρὸς
 τοὺς ἀνδρας ὁμιλίας κελεύσκει
 κατανοῆν, ὅτι συμβαίνει καὶ
 τοὺς πατέρας ὅτι τῆς θηλεί-
 ας φύσεως παρὰ χερμαίνειαι, 10
 μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι τοὺς γα-
 μπεύτας, ἢ τοὺς τελευτώντας
 αὐτούς. διὸ καλῶς ἔχουσιν, ἢ μή-
 δε ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοὺς ἀν-
 δρας, ἢ τότε νομίζουσιν ἵκεῖν, ὅταν 25
 ἐκείνων ἡγήσονται. ἔτι δὲ τὸ πε-
 ρὶ βίῃς ἡρώδης ὑποφθιγγεῖσθαι
 καὶ ἃ σιωποῦσιν, ὡς ὑπὸ μὴ τῶ συν-
 οισυῦντος ἀνδρὸς ὁσίων ὅσον ἀνδρ-
 μετρὸν προσίεναι τοῖς ἡρώδης. ὑπὸ δὲ 30
 τῶ μὴ προσήκειν, ὅσον ὅσον
 παρὰ γένει δὲ καὶ ἀπὸ πάντων ἢ
 βίον αὐτὰς εὐφραίνειν, καὶ τὰς ἄλλας

precesq; facturus esset, nō sint admis-
 surę nisi virum honestum ac bonum,
 nempe quia talib. dii faciles aures pre-
 bere simulq; auscultare soleant : sic i-
 pse quoq; quam plurimi modestiam
 ac humanitatem faciant, ut veluti in
 parato dictoq; audientes habeant,
 qui preces sunt exauditori. deinde ut
 diis offerant, quę ipsęmet suis manib.
 effecturę, & absq; servorum admini-
 culo ad aras oblaturę forēt, ceu sunt
 exempli gratia, placentę, liba, coctilia
 ex melle, thus. Cęsis aut̃ mactatisq;ue
 animalib. Dei numen non esse hono-
 randum, neq; quasi nūquam rursum
 accessurę sint, uno tempore multa in-
 sumere decere. In congressibus verò
 cum viris iussit eas etiā atq; etiam cū
 animo expēdere, quod scilicet etiam
 contingit patres foeminae naturę
 cōcessisse magis amando diligendoq;
 uxores, quā, qui se progenuerunt,
 parentes. Eoq; rem se pulchrę habe-
 re, vel si nulla in re cum viris pugnēt,
 vel si tum se vincere aliquid reputēt,
 cū ab illis vincūtur. Adhęc verò il-
 lud fama p̃celebratū fuit, in publico
 conventu liberē dixisse, ab viro coha-
 bitate cōdēstatim die ad sacra accede-
 re pium esse: ab eo verò qui cognatus
 & affinis non sit, accedere, nequaquā.
 Adhortatus verò etiā eas est, ut toto
 vitę curriculo bene honestęque lo-
 queremur, utq; reliqui mortales

videant, quæ & quanta sint, quæ pro ipsis honestè loquentur, & gloriam, quæ vulgo sparsa sit, non dissolvant, neque fabularum scriptores coarguant, qui foeminarum justitiam intruentes, ex eo quòd non repudiant amicum mundumque testimonii expertem, cum alia aliqua re uti oporteat: non autem fiant ex fide judicia nec contradictiones, fabulam confinxerunt tres foeminas uno omnes oculo eoque communi utentes, propter facilem promptamque communicationem. Quod ad viros translatum est, uti prior oratio tradidit, promptè parateque rerum suarum copia facta. Dictum autem neminem suscipiendum esse, nisi suæ indoli ac naturæ affinem. Adhæc verò qui omnium dictus est sapientissimus, quique vocem hominum construxerit atque efformarit, utque paucis multa complectar, qui nomen inventorem constituit, sive is Deus, seu genius, seu divinus aliquis homo simul considerarit, (quia sexus foemininus pietatis maximè proprius ac studiosus est) quamque ætatem illarum Deo cognominem effecit. Ac vocasse quidem eam, quæ nupta non sit, puellam: eam verò quæ viro copulata sit, uxorem. Porro quæ natos

ἔραν, ὅπῃ οὐκ αὐτῇ εὐφροσύνησιν, καὶ τὴν δόξαν τὴν διαδομένην, μὴ καταλύσῃσι, κἀκεῖνους μυθογράφους. ἔξελξεσιν, οἱ θεωροῦντες τὴν τῇ γυναικῶν δικαιοσύνην, ἐκ τῆ προσέειπαι μὲν ἀμάρτυρον τὸν ἱματισμὸν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν τινι ἄλλῳ χρῆσται δὲν, μὴ γίνεσθαι δὲ ἐκ τῆς πίστεως δίκας, μήδ' ἀντιλογίας, ἐμυθοποιήσας τρεῖς γυναῖκας ἐν κοινῇ πάσαις ὁφθαλμοῖς χρομένας, διὰ τὴν εὐχρηστὴν κοινωνίαν. ὅπερ ἐπὶ τοὺς ἄρρενας μετατεθεῖν, ὡς ὁ παραβλὼν ἀπέδεικται, εὐκόλως καὶ ἐτοιμῶς τῇ αὐτῇ μεταδιδούς. οὐδένα αὖτ' προσδίδεσθαι λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκτεῖν αὐτῶν τῇ φήσει. ἔτι δὲ τὸν σφωτάτορον τῶν ἀπάντων λεγόμενον, καὶ συντάξαντα τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ συνέλον εὐρετὴν καταστάντα τῶν ὀνομάτων, εἴτε θεῶν, εἴτε δαίμονα, εἴτε θεῶν τινα ἀνθρώπων συνιδόντα (διότι τῇ εἰσβείας οἰκειότατον ὅστις τὸ γένος τῇ γυναικῶν) ἐκείνῃ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν συνώνυμον ποιήσασθαι θεῶν, καὶ καλεῖσθαι τὴν μὲν ἄχαμον κόρην, τὴν δὲ πρὸς ἀνδρα διδομένην * τὴν δὲ τέκνα γῆνη.

χρησιμοποιήσω μπιτρεα, την δὲ
 παῖδα ἐκ παίδων ἐπιδούσαν,
 κατὰ τὴν Δωρικὴν διαλέκτον,
 Μαῖαν, ᾧ σύμφωνον εἶναι τὸ
 ἐ τοὺς χρησμοὺς ἐν Διδώ- 5
 νῃ καὶ Δελφοῖς δηλοῦναι διὰ
 γυναικὸς· διὰ δὲ τῶν εἰς τὴν
 εὐχέσθαι ἐπαίνων, πρὸς τὴν
 ὑπέλειπεν τὴν κατὰ τὸν ἱμα-
 τισμὸν ηλικαύτῳ παραδέδο- 10
 ται κατασκευάσασθαι τὴν μεταβο-
 λὴν, ὥστε τὰ πολυτελῆ τῶν
 ἱματίων, μηδεμίαν ἐνδύσθαι
 τολμᾶν, ἀλλὰ θῆναι πᾶσας
 εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν πόλλας 15
 μυριάδας ἱματίων. λέγεται δὲ
 ἐ τοιοῦτόν τι διελεῖν, ὅτι
 περὶ τὴν χώραν τῶν Κροτω-
 νιατῶν ἄνδρος μὴ ἀρετὴν πρὸς
 γυναικᾶ διαβιβόηται. Ὁ δὲ 20
 σίως οὐ δεξιμένον ὡρᾷ τῆς
 Καλυψοῦς ἀθανασίαν ἐπὶ τῇ
 ἢ Πηνελόπειᾳ καταλιπεῖν ὑπο-
 λοίποιτο δὲ ταῖς γυναιξὶν εἰς
 τοὺς ἄνδρας ὑποδείξας ἢ κα- 25
 λοκαγαθίαν, ὅπως εἰς ἴσον κα-
 ταστήσονται τὴν εὐλογίαν. ἀπλῶς
 δὲ μνημονεύεται διὰ τὰς εἰρη-
 μένας ἐντυξείας, περὶ Πυθα-
 γωρεως οὐ μύθῳ τιμὴν καὶ πρὸς 30
 δὴν, καὶ κατὰ τὴν πόλιν τῇ Κρο-
 τωνιατῇ γένεσθαι, ἐ διὰ τῇ πόλει
 περὶ τῇ Ἰταλίᾳ.

pererit, matrem. Iam quæ ex
 natis natum det, ceu auctarium,
 Dorica loquendi consuetudine ac
 lingua, Majam, hoc est, avi-
 am. Cum quæ consentit & il-
 lud, oracula scilicet, in Dodona
 ac Delphis per foeminam indicari
 & explicari. Per encomia verò ac
 laudem ad rectum numinis cul-
 tum, ad frugalitatem tantam, quæ
 in vestitu est, mutationem effe-
 cisse traditum est, ut sumptuosarum
 magnoque constantium ve-
 stium nullam vel ulla induere au-
 deret, sed omnes multa palliorum
 milia in templo Junonis colloca-
 rent atque offerrent. Fertur verò
 etiam tale quid commemorasse, in
 regione Crotoniatarum virorum
 virtutem ab foeminis celebrari. V-
 lysses ab Calypso immortalitatem
 accipere recusavit, quod illa ideò
 offerri videretur, ut Penelopem uxorem
 relinqueret. Vxoribus autem
 hoc saluum maneat, suam erga vi-
 ros bonitatem honestatemque de-
 clarasse, ut in æqualitatem benefi-
 centiam adducant. Simpliciter au-
 tem commemoratur propter jam
 dicta, quæ habuit, colloquia, non
 mediocrem Pythagoræ honorem
 ac studium tributum fuisse, & ad-
 huc tribui in Crotoniatarum urbe,
 propterque illam per Italiam.

CAP. XII.

*Qua ipſius ſententia de Philoſophia diſputatio,
quodq; primus ſe Philoſophum, & quibus de
de cauſis nominaverit.*

PYthagoras dicit ſeſe primū philoſophū, hoc eſt, ſtudioſū amantēq; ſapientia, vocatū, non qui inani nomine ſolūm præditus ſit: verū etiā qui rē ipſam antē utiliter edoceat. Aiebat .n. hominū in hanc vitā ingreſſū ſimilē ſibi videri turbe cętūq; ſibi mutuo occurrēti, euntīq; ad publicos convētus, qui in Attica totius Græciæ celebrare habetur. Nam ut illuc varii diverſīq; mortales cōmeantes, ille hac, alter illa de cauſa eo loci advenit: ille qdē quaſtus & lucri gratia onus mercēq; venūdare ſolicitās, hic verō glorię cauſa corporis robur viresq; oſtēſurus venit. Eſt itē tertīū quoddā gen^o corū, idq; vel liberaliſſimū maximeq; ingenuū, quod eō quaſi ad diverſoriū quodpiā confluit, nēpe cauſa viſendi loca, quodq; ſtudioſe ſpectacula, quæ publicē ederentur, corūq; modū perſpicerent, adhęc virtutis, quæ in dictis factiſq; & ludis exprimitur, ergo, quorū omniū ſpecimina in publicis hiſce totius Græciæ conventib. edi ſolex: ita etiam in vita varios & ſtudiis diverſos homines in unum eundēq; locū congregari oportere. Enimvero hos qui dē pecuniariū diliciarūq; deſideriū trahit, illos verō imperii & gubernatiōis cupiditas, itēq; glorię cōtentiones in-

Κεφ. ιβ.

Τίς ἐστὶ φιλοſοφίας αὐτῷ ἀλλοίω,
καὶ τίς πρῶτος αὐτοῦ φιλόſοφος
κατόμασι, καὶ ἄλλ' αὐτοῦ αἰτίας.

ΛΕῖποι δὲ Πυθαγόρας πρῶτος φιλόſοφος αὐτὸν προσαγορεύσαι * οὐκ ἐνοῦ μόνον ὀνόματος ὑπάρχεις, ἀλλὰ καὶ πράγμα οἰκτεῖον προσηκιδιάσασθαι χρησίμως. εἰκέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸν βίον ἡμῶν ἀνθρώπων παράδοτον καὶ ἐπὶ ταῖς πανηγύρεσι ἀπαντῆσαι τι ὁμίλῳ. οἷς γὰρ ἐκείνοι παντοδαποὶ φοιτῶντες ἀνθρώποι ἄλλος καὶ ἄλλου χρεῖαν ἀφικνεῖται, ὃ μὴ χρηματισμοῦτι καὶ κέρδους χάριν ἀπυπολῶσαι τὸν φόρτον ἐπετεγνύουσιν, ὃ δὲ δόξης ἕνεκα ἐπιδείξομαι. ἢ καὶ τὴν ῥαμίαν τῷ σώματος. ἔστι δὲ καὶ εἶς τοῦ εἶδους, καὶ τὸς ἐλαδιστάτους σινναυλίζομενοι, τὸπων θείας ἕνεκα καὶ δημιουργημάτων καλῶν καὶ ἀρετῆς ἔργον, καὶ λόγον, ὧν αἱ ἐπιδείξεις εὐαίσθηται ἐν ταῖς πανηγύρεσι γίνεσθαι. ἔγω δὲ καὶ πρὸ βίῃ παντοδαπούς ἀνθρώπους ταῖς πνευματικαῖς εἰς ταυτὸ συναθροίζωμαι. τοὺς μὲν γὰρ χρημάτων καὶ βουφῆς αἰρεῖ ἀνθρώπους· τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἡμῖρας, φιλονεικίαντες δε-

ξομα-

ἔοικεν κατέχουσιν. εὐλακρεῖται
 τὸ δὲ εἶναι τῶτον ἀνδρώπου βόπον
 τὸν ἀποδείξαι μῦθον τῶν καλλίστων
 θεωρίων, ὃν καὶ προσπομαίνει φιλό-
 σοφον. καλὴν μὲν ἐν εἶναι τὸ σύμ- 5
 πατος ἔχειν θεῶν, καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς
 φορεῖσθαι ἀστέρας, ἥ τις καθορώη
 τὸ τελεῖν. κατὰ μετουσίαν μὲν τοι
 τὰ πρῶτα καὶ τὰ νοτιὰ εἶναι ἰού-
 τὸ τοῦτον. τὸ δὲ πρῶτον ἦν ἰ- 10
 κείνο, ἢ τῶν ἀρίθμων καὶ λό-
 γων φύσις δι' ἀπάντησιν δια-
 θέσει, καὶ ἔς τὰ πάντα ταῦ-
 τα συντίκταται τι ἐμμελὲς ἐ-
 κεχόσμηται ἀριπρότως. καὶ σο- 15
 φία μὲν ἢ τοῦ ὄντος ὁμοιότης,
 ἢ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα καὶ θεῶν
 καὶ ἀκέραια, καὶ αὖ κατὰ τὰ
 αὐτὰ καὶ αὐταύτως ἔχοντα ἀχο-
 λουμένῳ ὡς μετοχῇ, καὶ τὰ ἀλ- 20
 λα αὖ εἴποι τις καλῶ. φιλο-
 σοφία δὲ ἢ ζήλωσις τῆς τοι-
 αύτης θεωρίας. καλὴ μὲν οὖν καὶ
 αὐτὴ παιδείας ἦν ἐπιμέλεια ἢ
 σωτηρίου αὐτῶν πρὸς τὴν τ- 25
 ἀνδρώπων ἐπιμελέειν.

Κριτ. γ.

Ὅτι καὶ εἰς τὰ θεῖα ἀφείκοντο καὶ
 τὰ ἀλογαζῶν, τὸν δὲ λόγον πα-
 ντοῦ καὶ πανταχοῦ ἔχει Πυθαγόρας, καὶ 30
 τὸν τοῦ τελεῖν πλάττει.

Εἰ δὲ καὶ περὶ αὐτὸν τοσούτοις
 * ἰσορροπῇ περὶ αὐτὸ, παλαι-
 οῖς τε ἀρχαῖς καὶ ἀξιολόγοις,

sanz possident. Hunc autem homi-
 nis morem integerrimū esse, qui rerū
 pulcherrimarum contemplationem
 ostenderit, quem etiam cognomento
 Philosophum appellare soleat. Enim-
 verò pulchrū esse universi coeli specta-
 culum, siderumq; , quæ in eo serun-
 tur, si quis ipsa intueatur, ordinem.
 Iuxta communicationē quidem pri-
 mi, ejusq; qui mente ac cogitatione
 percipitur, hoc tale esse. Primum au-
 tem illud erat, numerorum ac ser-
 monum per universa media discur-
 res natura, quibus omnia hæc suo or-
 dine, quasi numerosè scireq; cōstituta
 ac decenter ornata sunt. Ac sapientia
 quidem, quæ reapse scientia quædam
 est, quæq; primo loco circa pulchra &
 divina, itemq; immortalia semperq;
 eodem loco ac modo se habetia ver-
 satur & occupata est, quorū particeps
 esse queat, aliāq; quæ quis dicere que-
 at pulchra. Philosophia verò seu sapi-
 entia studium hujus contemplatiōis
 imitatio est. Atq; hæc erat pulchra
 institutionis cura studiumq; , quæ so-
 cum simul tenderent ad hominum
 emendationem correctionemq; .

CAP. XIII.

*Quod & in feris & animalia rationis exper-
 tia Pythagoras habuerit vixit ex oratione in-
 sistendi, & non pauca horum argumenta.*

Quid si verò etiam magnis ade-
 oq; insignibus viris ex priscis
 juxta ac memorabilibus & fide dignis,

qui de eo aliquid literis consignarūt, credendū est, traditur Pythagoras usq; ad belluas ratione carentes orationē suam direxisse in dicendo. ut illarū feritatem immanitatemque quodam modo dissolveret, et mētes formaret recteq; disponderet. Nimiriū isto agendi modo quasi ex collatione necessario probās, doctrinam ijs, qui mente prādicti sunt, cōtingere, quū & immitib., & ijs, qui ratione sermonisq; usū carent, obtingat. vrsā namq; ex Apulia inquilinos gravissimē savissimēq; vastantē detinēs, ut aiūt, & nō exiguo tēporis spacio manib. contrectatā, ad hanc panem madefactō ac in frustra minuatū fracto, & arborū fructib. pastā, cū iure jurando, q̄ exegit, se nūquā in posterū animalia spirātia invasurā, dimisit, cū verō illa cōtinuō se in mōtes condēlasq; sylvas cōtulisset, ex eo tēpore in universū visa nō est vel ulli animaliratione earēti adesse. Bove itidē Tarētī cōspecto in pascuis cōmunibus, qui virides fabas attingeret, bubulco astitit, & cōsultuit, ut bovi diceretur, quo a fabis abstineret. Verū cū bubulcus eicillūisset huius dicti causa, ac diceret se βοῖς, i. e. bovine, ut sic dicatur, loqui nescire: sed si quid ipse amplius calleret, cōsiliūq; quid maius haberet, quod monēdus esset bos, hoc proferret, ipse metacecessit, inq; aurem multo tēporis spacio tauro insulsurā.

μήχρι τῆς ἀλβων ζώων ἀνα-
 λετικόν τι κῆ τυδιτικόν ἐλά-
 ττω Πυθαγόρας ἐν τῷ λόγῳ,
 ὅτι τοῦτου συμβιβάζων, ὡς
 διδασκαλία περιγίνεται τοῖς
 νοῦν ἔχουσιν, ὅπου καὶ τοῖς
 ἀνήμεροις τε καὶ ἀμοιρῆν λθ-
 ρον νομιζομένοις*. τὸν μὲν γὰρ
 Δαυρίαν ἀρκτοῦ χαλεπώτατα
 10 λυκαπορόντων τοὺς ἐνόητους κα-
 ταχῶν, ὡς φασί, καὶ ἐπα-
 φροσμένῳ ῥέοντι συχρὸν, ψα-
 μίσας τε μάλῃ καὶ ἀκροδρυ-
 οὺς ὄρεώσας. μήκετι ἐμφύχου
 15 κεδάπτεσθαι, ἀπέλυσεν. ἢ
 δὲ κινδύς ἦν τῷ ὄρει καὶ
 τοῖς δρυμοῖς ἀπαλλοτρεῖσθαι
 οὐκ ἔτ' ἐκ τούτου ἔφθην τὸ πα-
 ράπαν ὀποιῦσα, οὐδὲ ἀλβ-
 20 ων ζώων. Βοῦν δὲ ἐν Τάρωντι
 ἰδόν * ἐν συμμυγῇ νομῇ, καὶ
 κυάμωι χλωρῶν παρὰ τὸ
 μινον, τῷ βουκόλῳ παρ-
 εἶς συμβουλεύσας ἐπέειπεν τῷ
 25 βοῖ τῆς κυάμων ἀπὸ χιτῶναι,
 προσπαίξας δὲ αὐτῷ τοῦ
 βουκόλου περὶ τοῦ ἐπεῖν, καὶ
 οὐ φήσαντ' ἰδῆναι βοῖς.
 30 ἐπεὶ, εἰ δὲ αὐτὸς αὐτὸς πε-
 ριστὸς καὶ συμβουλεύσας, δέ-
 ον τῷ βοῖ παρὰ τῆς, προσ-
 ἐλθὼν αὐτὸς καὶ εἰς τὸ οὗς
 πολλὰν ὥρην προσψιδυρίσαι
 τῷ

τῆς ταύρου, οὐ μόνον τότε αὐ-
τὸν ἀμελεῖσι ἐκόντα ἀπέστησε
τοῦ κυμαίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ εἰς-
κυθίς λίθουσι μακίτι γαγυ-
δαί κυάμων τὸ παράπαν, 5
τὸν βοῦν ἐκίηον. μακροχρο-
νιάτατον δὲ ἐν τῇ Τάραντι κα-
τὰ τὸ τῆς Ἡρας ἱερὸν γηρῶν-
τα ὀφειμένον τὸν ἱερὸν ἀ-
παλοῦμενον Πυθαγόρου βοῦν, 10
ὑπὸ πάσι τῶν ἀνθρώπων ἐδο-
φάις σιτοῦμιον, ἀς οἱ ἀ-
παντῶντες αὐτῷ προσώρε-
ρον. αἰτὸν τε ὑπερίστανον ὀ-
λυμπιάσι προσομιλοῦντες αὐ- 15
τῷ * ταῖς γιγάρμοις ὑπὸ τοῦ-
χης, περὶ τῇ οἰωνῶν καὶ συμ-
βόλων καὶ διὰ σημείων, ὅτι ἐπὶ
τῷ θιῶν εἶσιν ἀγαλλία τινες καὶ
αὐτοὶ τοῖς ὡς ἀλλοδαῖς θεο- 20
φίλοις τῶν ἀνθρώπων, μετα-
γαγὼν λέγεται, καὶ καταψάσαν-
τα πάλιν ἀφίναί. διὰ τούτων
δὲ καὶ τῶν παρακλήσεων τούτοις
δίδεσθαι τὴν Ὀρφίως ἔχον 25
ἐν τοῖς θηρίοις ἡγεμονίαν, καὶ
κυκλῶν αὐτὰ κατέχον τῇ ὑπὸ
τῆς εὐμενείας τῆς φωνῆς προσ-
ῶσθαι δύναμει.

uit, & non modò effecit ut sponte ac
volens prompteq; ab locis fabis con-
sitis absteret, verùm etiam in poste-
rum ajunt, taureum illum nunquam
inter ceteros prorsù vel fabas gustas-
se. Cum autem multo admodum
tempore Tarenti circa templum Iu-
nonis magis ac magis senesceret, per-
mansit sacer Pythagoræ vocitatus
bos, qui ab omnibus pasceretur hu-
manis eduliis, quæ ipsi ab obvianti-
bus potrigebantur. Item aquilam su-
pervolitantem Olympiadibus seu
quinquenniis, cum ipse sermones
misceret cum illis, qui præclarissimi
essent à fortuna, & de auguriis, omni-
bus, prodigijsque & quasi Iouis signis
contulit, quia & sint ceu nunciationes
quædam deorum, quæ fiant Deo re-
vera charis Deiq; amantibus homini-
bus, hanc, inquam, aquilam ad se tra-
duxisse fertur, cumq; eam demulsis-
set, rursus dimisisse. Hisce horumq;
similibus exemplis declaratum est,
ipsum Orphei inter feras supremum
tenuisse imperium, & circum circa
se habuisse eas vi & potentia qua-
dam vocis, quæ ab ejus ore ad ipsas
allaberetur.

CAP. XIV.

Ἰνβιβασίῳ τῷ πρῶτῳ τῆς ζωῆς γεννητὴν recordationem faciebat, quæ animæ pueritiam audit, quæm in corpore, in quaui tunc habitauerat, uenerat.

CAeterum in initium studii & diligentia erga homines omnium optimum faciebat, quod anticipasse oportebat eos, qui & de aliis rebus vera discituri essent. Etenim clarissime ac luce manifestius in memoriam reducebat non paucis eorum, qui se accederent, prioris vitæ statum, quem illorum animus quondam, & quidē antē, quàm huic corpori illigaretur, vixit. Scipsum verò sine ulla ambiguitate & dubitatione eius indicium declarabat, nempe Euphorbum fuisse Panthi filium, adversariū Patrocli, atq; ex Homericis versibus maxime illos prædicabat, & ad Iyram concinnissimè canebat; & de ipsis eos clara voce frequenter recitabat, qui sepultura eorum mentionem faciunt.

- „ Hinc maduere comæ, quas gratia pueritias, astro
 „ Sanguine, casarioq; argento aureoq; rovinilla,
 „ Qualem vir sole lætè semperq; virentem
 „ Agricola in campo plantam seu germen olivæ
 „ Fluminis ad solidi ripas, undaq; potuunt
 „ Florentiq; rigas atque excolit. Illa mouetur
 „ Ventorum vario fluctante, flabitibus albis
 „ Undiq; vestitur, & amœnos spirat odores,
 „ Sed si ferid ruens vehementior aëre turbo
 „ Illam corripit, scrobe discit, extenditq;
 „ Per terram lætè susam vadicitus udam.
 „ Talem Panthoidem bellacem postquā Euphorbū
 „ Strāvū humi Atreides, viā privabat & armis

Quæ enim memoriæ prodita sunt, Mycenis unā cum spoliis Trojanis in

Κεφ. ιδ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐκείνῳ τῷ παιδιῶν τῶ ἀνέμῳ (ἢ προτέρῳ βίῳ) ὡς αἱ ψυχὰι πρῶτον ἀφίσταντο πρὸ τοῦ σώματος ἀφαιέοντες, οὗ οἱ τότε ἰσχυρὰ ἐπύχοντο.

Aλλὰ μὴ τῆς τε τῆς ἀνδραπαιῶν διαμελείας ἀρχὴν ἐποιεῖτο τὴν ἀρετὴν, ἥπερ εἶεν ἰσορροπία τῆς μέλλουσας καὶ περὶ τῆς ἄλλης τὰ ἀλλήτῃ μαθησάται, ἐνέργειά τε καὶ σωφροσύνης ἀνέμῳ τῆς ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς πάλαι τὸν πρότερον βίον, ὅν αὐτῷ ἢ ψυχῇ περὶ τὴν δὲ τὴν σώματι ἐπιδιδῆναι, πάλαι περὶ ἐβίωσεν, καὶ αὐτὸν δὲ ἀναμφισβητῶς τεκμηρίον ἐπέχειν. Εἴθερον γεροντῶν Πάνθου υἱόν, τὸν Πατρόκλου καταγωνιστὴν, καὶ τῷ Ὀμηρικῶν εἶχεν μάλιστα ἐκείνους ἀκέραιον, καὶ μετὰ λύρας ἐμμελίσματα ἀνέμελπει, καὶ συναντῶς ἀνέφαιε τῆς ἐπὶ τῆς

- 25 Φίλῳ αὐτοῦ.
 Αἱματῖοι δύνοντο κόμην χαλεπὴν ὁμοίῳ, καὶ
 Πλοχμαῖοι χυρῶντι καὶ ἐργασίᾳ ἰσχυρῶς.
 Οἱ οὐδὲ τέρφοντο ἐν τῇ ἀντιθέσει τῆς ἐλπίδος.
 Χάρις οὐκ ἐστὶν, οὐδὲν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος ὅσον
 30 Καλὴν ταλαίαν, τὴν δὲ τὴν πρῶτῃ δόξῃ.
 Παιδοὶ δὲ ἀνέμῳ, ἐπὶ τῇ βίῳ, ἀντὶ τῆς ζωῆς.
 Ἐλάνθῃ τῆς ἀνέμῳ οὐδὲν καὶ τῆς πολλῆς.
 Βίῳ δὲ τῆς ἀνέμῳ ἐπὶ τῇ γαίᾳ.
 Τῷ Πάνθου υἱὸν ἐν τῇ ἐλπίδι Εἴθερον
 35 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, τῇ ἐλπίδι, καὶ

Τὰ δὲ ἰσορροπία περὶ κατὰ τὴν Μυκῆναις σωφροσύνης λαφύροις

τῇ Ἀργεῖᾳ Ἡ' ρα· ΕΥ' ὀρθρου εἰ
φρυγὸς τέτι ἀπιδὸς παρὶς μου
(ὡς πάλιν δηλώει πάλιν ὅτι
διὰ πάντων τέτων βουλόμην
δεικνύται), ἡμεῖς ὅτι αὐ-
τὸς τε ἡμέτερος τὸς περὶ τοὺς
ἡμεῖς βίαι, καὶ τῆς τῆς ἄλλων
ἐπιμελείας ἐν τούτῳ ἐπὶ τῇ ἐκ-
μακροσύνῃ αὐτῶν ἡς εἶχον ἐν-
τινον ζῶντες.

Κεφ. 16.

Τις ἡ δὲ αἰδήσιμος πρώτη εἰς παιδείαν
ἀγαθὰ παρ' αὐτῶν, καὶ πᾶς ἡλικίας
τὰς ψυχὰς ὅτι προσομιλεῖται ἀπο-
στασι, καὶ πᾶσι ταῦτα αὐτοῖς τῶν ἡμε-
τέρων ἐκείνων εἶχον.

15

Ἡ' γὰρ οὖν δὲ πρῶτον εἶ
τοῖς ἀνθρώποις τῶν δι' αἰ-
δήσιμος ἀποφερομένην ὅτι μάλιστα
αὐ, εἰ τις χαλὰ μὴ ὁρᾷ καὶ
ἀκρίβεια καὶ εἶδη, χαλὰν δὲ * d-
κέει ῥυθμῶν καὶ μελῶν τῆς ὁρᾶς
μετὰ τῆς παιδείας πρῶτον κατε-
στήσατο, ὅτι τῆς μελῶν τῶν καὶ
ῥυθμῶν. ἀφ' οὗ ἔδωκεν τῇ καὶ
παθῶν ἀνθρώπων ἰσχύς ἐν
νότῳ, ἀρμονίᾳ τε τῆς ἡλικίας
διωμάτων, ὡς περ εἶχον ὅτι ἀρ-
χῆς σιμῶντο σιμῶν τε καὶ
ψυχῶν νοσημάτων καὶ ἀσθενειῶν
* ἀφ' ὧν αὐτοῖς ἐπενοῦν-
το. καὶ πάλιν διὰ τὸ ὅτι πάντα ταῦ-
τα λόγων ἀξίον, ὅτι τοῖς μὴ γνο-
ρίμοις τὰς λεγόμενας ὁρᾶς.

20

25

30

honorem Iunonis Argivæ suspende-
runt cum hac inscriptione:

hocaβ ἡμεῖς σκαῖ EUphorbi Phrygini

Quæ valdè popularia erant, præter
hoc, quod per ea omnia significare
voluit. Quia ipsemet etiam cognovit
prioris vitæ sui ipsius, quam vixisset,
& studii aliarum rerum hinc cœ-
pit his in memoriam revocare de
vita instituto, quod antè egissent.

10

C A P. X V.

*Quæ prima fuerit apud eum per sensum ad in-
stitutionem vivendi ratio, & quæ patet cor-
rigere animos, & accedentium sonum, vi-
ventium Musice, & quo modo ipse hanc cor-
rectionem perfectam habuit.*

Existimabat autē primam esse ho-
minibus curam & industriam illā,
quæ per sensum profertur, si quis pul-
chras quidē videat figuras & formas:
pulchros verò audiat & cōcinnos nu-
meros ac carmina, constituit primā
per Musicam institutionem, cum per
ducticia quædā carmina, tum etiā nu-
merosas modulationes. Ab quibus
morū juxta ac perpeffionū morbo-
rumq; humanorū curationes & me-
dela exstiterunt: simulq; cōcentus a-
nimi facultatum, quæ admodum ab
initio habuefūt, cogebantur, corporū
simul & animi morborū habitus &
sanctificationes vel purificationes ab
illo excogitabantur. Et medius fidius
præter hæc omnia illud, ut plurib' ver-
bis prosequamur, dignum est, quod

nobis quidem apparatus, uti vocantur, unaque & contrectationes con-
struebat coniungebatque sonorum
misturas divinè moliens, carminum
& vehementer intenorum & Chro-
maticorum, hoc est, coloratorum, de-
nique & numeris concinnorum. qui-
bus perfacile in contraria converte-
bant circumducebantque animi per-
turbationes, quæ recenter in ipsis præ-
ter omnem planè rationem existunt,
formant & procreant dolores atque
iras: item miserationes atque amores
monstrosos & inauditos, metus, va-
riarumque & omnis generis cupiditates, ex-
candescencias atque appetitiones, mol-
litudines, desidiaque & vehementias
seu temeritates ad virtutem corri-
gens & emendans. Horum vitiorum
vnumquodque decentibus congru-
entibusque cantilenis, seu quibusdam
salutaribus inter se mistis pharmacis
vespere discipulos in somnum con-
versos omnino liberavit ab turbatio-
nibus diurnis, ac molestiis, quas ab
vivæ vocis institutione pertulerant,
& cogitationes quasi fluctibus turba-
tas perpurgavit, eosque quietos & pla-
cidissimi fausti que somni, adhuc ve-
rò somnos illis vaticinos & prælagos
reddidit. Iam cum cubitu exfurge-
rent, ab gravedine capitis noctu con-
tracta, & imbecillitate atque igna-
via eos cantionibus quibusdam uni-

τι & ἰσαφᾶς σωμάτων τε
σωτηριάζετο διανοίᾳς μηχαν-
ώμενος παράγματα τοιῶν, με-
λῶν δεκτονικῶν τε καὶ χρο-
ματικῶν καὶ ἰσαρμονικῶν, δι' ὧν
ῥαδίως εἰς τὰ ἑαυτῶν σω-
εῖντοι, & περιεργάζετο τὰ τῆς
ψυχῆς πάθη, οἷον ἐν αὐτοῖς
ἀλόγως συνιστάμενα καὶ ὑπο-
10 φούμενα λύπας καὶ ὀργῆς, καὶ
ἐλπίδος καὶ ζήλου ἀτόπους καὶ
φόβους ἐπιθυμίας τε παρ-
τοίας, & θυμῶς καὶ ὀρέξεις
& χανώσεως καὶ ὑπτιδνπται,
15 καὶ σφοδρότητας ἰπατορδούμενος
πρὸς ἀρετὴν. τοῦτων ἑκά-
στη διὰ τῆς προσοχόντων με-
λῶν ὡς διὰ τινῶν σωτηρι-
ῶν συγκαταμύχονται φαρμά-
20 κων, ἐπὶ τε ὑπνοῖσι ἑαυτί-
ρας τροπομένῳ τῆς ἐμμελη-
τικῶν, ἀπῆλθατε μὲν αὐ-
τοῦς τῆς ἡμερῶν ταραχῶν
καὶ * ἐπιχημάτων, διακαθί-
25 ρετε συγκεκλυσμένῳ τὸ νο-
ητικὸν ἡσυχίᾳ τῇ καὶ ἡσυχίᾳ
νέουσι, ἐπὶ δὲ μαθητικῶν τῶν
ὑπνοῦ αὐτοῖς ἀπειργάζετο.
ὑπὸ δὲ τῆς αἰῆς πάλιν ἀ-
30 νιστάμενοι, τοῦ νυκτερινοῦ
πάρου, καὶ τῆς ἐκλύσεως, καὶ
τῆς τωχολίας αὐτοῦς ἀπῆλ-
λασσι, διὰ τινῶν ἰδιοπόρων
ἀσμά-

ἀσμάτων καὶ μελισμάτων ψα-
 λῇ τῇ χρυσῇ διαλύσεως, ἢ
 καὶ φωνῆς συντελουμένων. ἱ-
 αυτοὶ δὲ οὐκ ἔδ' ὁμοίως δι'
 ὄργων, ἢ καὶ ἀρτηρίας τὸ
 τοιοῦτος ὁ ἀνὴρ συνίσταται καὶ
 ἐπὶ βελίξιν, ἀλλὰ ἀρήτων συνί-
 καὶ δυσανηχῶν θεοτότητι χρω-
 μέτος * ἐντείνεταί τις ἀποδὲ καὶ
 τοῦ νοῦ. * ἐνίρηθε ταῖς με- 10
 ταστάσι τοῦ κόσμου συμ-
 φωνίαις ἠακοίων, ὡς ἐνίφω-
 τε μόνον αὐτὸς καὶ συνίης
 τῆς καθολικῆς ἡδὺ σφαιρῶν
 καὶ ἡδὺ κατ' αἰτὰς κινουμέ- 15
 των ἀστέρων, ἀρμονίας τὴν
 συνοδίας πληρεστέον τι ἡδὺ
 θνητῶν, καὶ * κατακορεσθὲν μέ-
 λος φθιγγομένης διὰ τὴν ἐξ
 ἀπομοίων μὲν καὶ ποικίλως 20
 διαφύονται ροιζήματων, τα-
 χῶς δὲ καὶ μεγαλῶν καὶ ἐ-
 πόχῃων, ἐν λόγῳ δὲ τίτι
 πρὸς ἀλλήλα μευσικωτάτω
 διατεταγμένων; κίνησι καὶ 25
 ἀνταπόδοσις ὡμνῶν ἀτὺν ἀ-
 με καὶ ποικίλως ἀντακαλ-
 λῶν ἀτὺν ἀνταλουμένων. ἀφ'
 ἧς ἀρδόμενος ὡσπερ καὶ τὸν
 τοῦ νοῦ λόγον εὐτακτοῦμε 30
 ρος, ὡς εἰπῶν, ἀντακτοῦμε-
 ρος εἰκόνα τῆς ταύτης ἐπε-
 νθε παρὲχον τοῖς ὁμιληταῖς ὡς

us toni generisq; & amoenis cantile-
 nis tenui temperatura cōpositis, item
 lyra, vel etiam voce perfectis vindica-
 vit. Sibi verò non amplius simili mo-
 do instrumentis, vel etiam gutture ta-
 lia vir ille cōponebat & excogita-
 bat: sed ineffabili quadam atq; incō-
 prehensibili divinitate usus, intentè
 fixisq; oculis in auditum ac mentem
 respiciebat. Porro accommodabat ea
 sublimibus mundi concentibus, in-
 audiens (quod ipse solum indicabat)
 quæ & intelligeret optimè, & præ
 cunctis mortalibus plenissimè uni-
 versum globorum, quæque circa il-
 los moventur, astrorū simul & con-
 centum & consonantiam loquentes,
 dulcissimum carmen, quoque satiari
 nullus posset, propter morum, qui
 ex dissimilibus quidem varicq; diffe-
 rentibus sonis, item celeribus & ma-
 gnis unctionibus, in oratione verò
 quapiam cōpositione inter se elegan-
 tissima, & musicis numeris astricissi-
 ma ritè ordineque collocatis, item-
 que propter circumactionem facile
 limam & in primis propitiam ac be-
 nevolentem, simulque à varia perfe-
 ctione pulcherrimam. Ab qua ir-
 rigatus, uti & mentis sermonem
 concinnè in ordinem disponens, &
 ut sic dicat, parturiens horum ima-
 gines quasdam excogitabat, discipu-
 lis, prout fieri poterat, exhibiturus,
 maxime

maximè verò instrumentis Musicis & nuda arteria seu voce cum concentū imitans. Nam sibi mundana verba orationemq; soli mortalium omnium intelligibilia exaudibiliaq; esse autumabat, idq; ab ipso naturali simul & fonte & radice, scq; dignū reputabat cum doceri, tum etiam perdiscere aliquid, item exaquari iuxta desiderium atque imitationem rebus coelestibus. quippe qui se adeo ab Deo, à quo spiritum vitalem hausisset, factum reliquisq; mortalibus gratum amicumque ac dilectum esse censebat, sursum ad ipsum respiciētibus, & gratuita beneficia per imagines ac demonstrationes ad usum cōmūnem redigere atq; homines iis juvare, actionesq; corrigere illorū, qui nequeunt verè apprehendere sincera rerum initia. Quem admodū exempli gratia & eos, qui solem ipsum cōtinentèr intueri nō valent, propter radiorū summum splendore, in profunda aquarū coitione & coagmento, vel etiā per picem perforatā & extētiā, vel speculū quodpiam nigro splendidum ejus defectus ostēdere excogitamus, imbecillo ipsorum obtutui & acici oculorum parcentes, & compensantem æqualemq; quodammodo perceptionem illis, qui hoc impensè diligunt, cū remissiorē paulò fabricantes. Hoc ipsum videtur & Empedocles de eo latenter

διωπτόν μέλιστα διὰ τὴν ὀργάνων, καὶ διὰ ψυχῆς φάρμακας ἐμμιμῶμενος. ἑαυτὸν γὰρ μόνον τῆς ἐπὶ γῆς ἀπάντων συνιστα καὶ ἐπὶ πύκτου καὶ κοσμοῦ φέγγεσσι ἐνόμιζεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν φυσικὴν πηγὴν τε καὶ ρίζην, ἃς οἱ ἑαυτὸν ἡγεῖτο διδάσκειναι τι καὶ ἐκμεταθάσθαι, ὥς ἔχομαι ἑδὼς καὶ ἴφισον καὶ ἀπομίμῃσιν τοῖς ἑσπέροις, ὅσων ἔτι πρὸς τὴν φύσιν αὐτὸν δαιμονίῳ διοργανωμῖνον. ἀγαπῶν δὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐπιλαμβάνει εἰς αὐτὸν καὶ ἀφορῶσι καὶ τὰ παρ' αὐτῷ χειρὶς ἐκείνου δι' ἐκείνου τε καὶ ὑποδείγματός αὐτοῦ καὶ διορθώσεως, καὶ διὰ τῶν πραγμάτων ἐκείνου ἀρχαὶ τυπῶν ἀνθρώπων ἀντιλαμβάνεσθαι. καὶ ὅτι ἀπὸ ἀμέλειας τοῖς ἐχθροῖς ἀντιπροσέτις ἐστὶν ἡλίου διὰ τὴν τῶν ἀκτίων ὑποφύγειαν, ἐν βαθείᾳ οὐρανῶ ὕδατος, ἢ καὶ διὰ τὴν ταμίαν αἰσῆος ἢ κατὰ τὴν ἐνδὲς μελαγχολίαν δεικνύειν ἐμπροσθεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς τῶν ὀφθαλμῶν ἀδυναμίας αὐτῶν, καὶ ἀντὶ τὸν τινα καλῶς αὐτοῖς τὸ τοῦτον ἀγαπῶσιν, οἱ καὶ ἀντιμωπότερον, μηχανώμενοι, τὸ φαίνεται καὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν ἀντίτιδος καὶ

καὶ τῆς. Ἐξαιρέτου καὶ Θεοδώρητου
καὶ τῆς ἄλλης διοργανώσε-
ως, ἐν οἷς φησὶν.

- » Ἡν δὲ τις ἐκ τῶν οἰσὶν ἀνὴρ περὶ
» ὥσια εἰδώς.
» Οἱ δὲ μή τις οὖν παραπίδωκεν
» τῆσιν αὐτοῦ πλεονέκτημα,
» Παύσειν τε μέγιστα σοφῶν ἐπι-
» ἥρατος ἔργων.
» Ὅτι πῶς γὰρ πᾶσι δόξαιτο 10
» παραπίδωκεν,
» Πῶς γὰρ ἴσῃ δόξαιτο πᾶσι λεύ-
» σσειν ἔκαστον.
» Καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶν εἰκοσὶν
» αἰώνισι.

Τὸ γὰρ περιόσια, καὶ, ἴσῃ δόξαιτο
πᾶσι λεύσειν ἔκαστον, καὶ,
παραπίδωκεν πλεονέκτημα, καὶ τὰ τοιαῦ-
τα, ἐμφαντικὰ μέγιστα τῆς ἔξ-
αιρέτου καὶ ἀκριβοῦς τοῦ 20
τῆς ἄλλης διοργανώσεως ἦν, ἐν-
τε τὰ ὁρᾶν καὶ πρὸ ἀκούειν, καὶ
τὰ νοεῖν.

Κεφ. ις.

Τίς ἡ πραγματικὴ παρὰ αὐτῶν ἀσκασίς, ἢ 25
καὶ αὐτὸς δι' ἑαυτὸν, τίς τε ἡ τελειώ-
σις αὐτῶν φιλικῆς καὶ φιλοσοφίας, καὶ αὐ-
τῆς πραγματικῆς ζωῆς ἐν φιλοσοφί-
ᾳ καὶ τελειότητι.

Αὐτῇ μὲν οὖν ἡδὴ μουσικῆς 30
ἐπιτηδεύει αὐτὸς κατὰ
τῆς ἴσῃ ψυχῶν. ἄλλῃ δὲ κα-
θάρσις τῆς διανοίας ἀμείβεται καὶ ὅλως

innuere, de eximio illo, inquam, &
divinitus collato præ cæteris appara-
tu, quibus inquit,

Illis qui spiritum etas, qui multis superflua
petas,
Qui summas animi sibi prolixasq; ra-
tavit,
Devotus, & cunctorum jucundus a-
masor,
In primis qua sunt cæta in actibus:
omnibus illa
Nam cum præbuerit animisq; im-
probitis unum
Quodq; palam rerum cunctarum
prompta videbat.
Tamq; hominum in rebus, quam sine
que æterna futura.

Quod enim inquit superflua, & rerum
omnium utamquodque videbat, &
mentium devotus, & id genus alia,
maximè evidentia erant eximii illius,
& exactioris præter reliquos appara-
tus, cum in videndo, tum etiam in
audiendo cogitandoq;.

Cap. xvi.

Quæ πραγματικὴ ἀπὸ ἑαυτοῦ ἀσκασίς ἐστίν, qua
& ἑαυτοῦ ἐκτελεστέα, & rursum quod per-
fectius amicitiæ studio ἐστίν, quo etiam ante
ἑαυτὸν & ἀπὸ φιλοσοφίας studio παρα-
ταται.

HAEC igitur ei Musices in
frequenti usu erat ad ani-
mos applicatio. Alia verò co-
gitationis mentisq; vel universi

animi purgatio, variis diversisq; studiis ita apud ipsū exercebatur. In universū labores circa disciplinas & studia existere oportere autumabat, & intēperatias simul & omnis generis avaritię, seu plura habendi cupiditates omnib. inuatas, itē diversissima vel experimēta vel tormēta, punctionesq; ac p̄cisiones ferro atq; igni p̄fectas quas legib. latis, iis, qui utūtur, instituit, quas nec sustinere nec pati q̄squā, qui malus sit, potest. Adhęc verō ab iis omnib. quę anima p̄dita forēt, abstinentiā, simulq; à cibis quibuscūq; ceu rebus, quę rationē perfringerent ei; vim inferrēt, & mentis sinceritati integritatiq; officerent, indixit. Inter amicos oris sermonisq; continentia, atq; omne prorsū silentiū in hoc, ut linguā in officio cōtinerēt, edomarentq;, p̄cepit simul exerceri, itē in annos plurimos continentē minimeq; interspirantē contemplationū inquisitionē apprehensionēq; quę circa res difficillimas, neq; facile comprehēsbiles vertantur. Hisce verō etiam de causis, vinabstinentiam & ciborum paucitatē, somni; brevitatē p̄cipiebat, ac glorię & divitiarū similitudinēq; rursū negligētē formabat: cōtrā verō prudētiā & erectiōnē animi urgebat. Et verecūdia quidē stimulationis experte erga cognatos, at erga discipulos æqualitate & similitudine minime sicta comitatēq;, & simul ve-

ψυχῆς ὡς παποδαπῶν ὁλιγῶν δδμάτων οὕτως ἡσκέτο παρ' αὐτοῦ. τὸ γυμνὸν τῷ σφελὲ τὰ μαθήματα, καὶ ὁληγοῦντα πόνων ὥστε δεῖν ὑπάρχειν, καὶ τὰς τῷ εὐφύτου πᾶσι ἀνεσίαις τε καὶ πλεονεξίας, βασιλείας τε ποικιλωτάτας καὶ κολασίας ἀνακοπὰς πρὸς τὸ σιδήρῳ συνι-
 10 **Ι**στολουμένας δεξιόμοδετῆσαι τοῖς χερσμένοις, ὥς ἔτι καρτερεῖν οὔτε ὑπομένειν δύναται τις κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τοῦτοις ἐμψύχων ἀποχὴν πάντων, καὶ ἐπιβρωμάτων τινῶν ταῖς ἐπειρίαις τῷ λογισμῷ καὶ ἐπιχειρήσεσιν ἐμποδίζοντων κατέδειξεν. ἐπὶ τοῖς ἑτέροις ἐχρησάμενος τε καὶ σωτηρίῃσι πᾶσι πρὸς τὸ γλῶσ-
 20 **Σ**σης κρατεῖν συνασκοῦσαι ἐπὶ ἑτῇ πόλλῃ συντοσίῃ καὶ ἀδιάπινδοντι περὶ τὰ δυσληπίδματα τῷ θεωρημάτων ὁληγοῦσιν τε ἐσθλὸν ἔμψυν. διὰ ταῦ-
 25 **Τ**α δὲ καὶ εὐνοίας καὶ ὀλιγοσιτίας καὶ ὀλιγοπνίας, δόξης δὲ καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀειπνιδόλων, φρονησὶν τε καὶ κατεχάσασθαι. καὶ αἰδῶ μὴ ἀνυ-
 30 **Π**όκειτο πρὸς τοὺς προσήκοντας, πρὸς δὲ τοὺς ἐμμελεῖς ἀπλᾶστοι ὁμοιότητα, καὶ φιλοπροσώλῳ συνωπίασιν τε καὶ παρόρ-

παρόρμησιν πρὸς τοὺς νεωτέ-
ρους, φθόνη χωρὶς, φιλίας δὲ
πάντων πρὸς ἀπαντας, εἴτε
θιῶν πρὸς ἀνθρώπους δι' ἐ-
σιβείας ἐπισημονικῆς θεωρίας,
εἴτε δογματικῶς πρὸς ἄλλοις, καὶ
καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα,
λογικῶς τε πρὸς τὰ τῷ ἀλόγῳ διὰ
φιλοσοφίας, καὶ τῆς κατὰ ταύ-
την θεωρίας, εἴτε ἀνθρώπων
πρὸς ἀλλήλους. πολὺ μὲν
* ἔχονομιτο ὕμους, ἐτιροφύλασ-
σεν δὲ διὰ φυσιολογίας ἁρμό-
διος δὲ πρὸς γυναικαὶ ἢ ἀ-
δελφούς ἢ οἰκέτους, ὅς * καὶ 15
γωνίας ἀδιασρόφου. εἴτε συλ-
λάβειν πάντας πρὸς * καὶ καὶ φυ-
σικῆς ἐπιποικίης καὶ κοινότη-
τος, εἴτε ἢ σῶμα * καὶ * αὐτὸ
θιπὲρ τῶν ἐγκυρμμένων αὐ- 20
τῶν πᾶντων δυνάμειον εἰρη-
σιν καὶ συμβιβασμῶν δι' ὕλης,
καὶ εἰς ταύτην διαίτης καὶ σα-
φροσύνης, κατὰ μέμνησιν τῆς ἐν
τοῖς κοσμικοῖς ταῖς αἰ- 25
τηρίας. πάντων τοῦτων * ἐν ἑνὶ
καὶ τῷ αὐτῷ κατὰ σίληψιν καὶ
συγκριτικῶς ἐν ἑνὶ καὶ
τῆς φιλίας ὡς τῆς καὶ τομο-
της ὁμολογουμένης. Πυθαγό-
ρας. καὶ διόλου τῆς ἐπιποικί-
ατος πρὸς τοὺς ὁμιλίας ὅπως
καὶ κατὰ τὴν ὕπνους αἰτιώτα

hempia ac cōcitata adhortatiōe erga
adolescētes, citra invidiam, utebatur:
erga oēs verò amicitia communi, sive
decorum erga homines per pietatem
& scientificā contemplationis, sive dō-
gmaturgum erga se mutuo & in ge-
nere animo ad corpus, item ratio-
ne perditis erga ratione carentes per
studium sapientiē, & contemplationē
erga hanc: sive hominū inter se mu-
tuo. Civibus quidē salubriter omnia
disponebat: aliis verò nationibus per
rectam naturā inquisitionē provide-
bat. Eodē modo viris erga uxores aut
fratres ac familiares per indivulsā cō-
munionem pręscribebat. Sive, ut ora-
tionem in pauca contraham, omnes
erga eos & naturalis conjunctionis af-
finitatisq; & communionis, sive etiā
corporis per se mortalis, quę faculta-
tes in se contrarias occultasq; habet,
pacificationem & conciliationem ad
amicitiam per sanitatem, & ad hanc
dictā & continētē, ad foderis bonę
q; operationis imitationē, quę in mū-
di elementis conspiciuntur cōmonefacie-
bat. Illorum omniū in unius ejusdēq;
nominis juxta cōceptum & summa-
riam collectionē amicitie inventor ac
legislator Pythagoras sine ulla con-
troverſia existit. Et paucis omnino,
discipulis auditoribusq; suis canſſe fu-
it, ut summo decorum immortalium
ad eos colēdos studio, & in sōno & in-

somniis, ut ajunt terrentur, quod neq; animo ab ira unquam turbato, nec ab dolore, nec voluptate, nec ab ulla alia turpi peregrinatione mutato neutiquam mebecule fieri potest: denique nec ab horum omnium & nefandissima & morosissima inscitia. Iam ab hisce omnibus divinius sanabat atque expurgabat animum, & id, quod in ipso divinum erat cum ignem excitabat, adeoque servabat & rectâ ducebat ad id, quod sensu percipitur, estq; divinus oculus, quem latius est, juxta Platonē, infinitis oculis carnis servari. Etenim si quis eo solo viderit, & subsidii, quib⁹ convenit, intentus & quasi per mēbra compositus fuerit, deus omnibus rebus, quæ sunt, veritas pervidetur. Huc igitur omnia sua referens, mentis animiq; purgationem efficiebat. Atq; institutionis talis ei ferē erat ratio & modus eoq; respiciebat.

CAP. XVII.

Quædam Philosophos se quendam accedentes amicos exploravit, quæ de ipsorum moribus, antequam ad Philosophia adyta admitterentur, pericula faceret.

POTRò accedētib⁹ ipsum ad institutionem ac disciplinā discipulorum, ita comparatū ei & in more erat, ut amicti, ac volentibus domestico cum illo frui cōtubernio, non statim annuere sit solitus, donec non eos prius exploravisset, deq; iis judicium

τοὺς τοῖς περὶ αὐτόν. ὅπερ ἔτι ὑπὸ ὀργῆς τεθολομένη περιεγίγνετο ποτὲ ψυχῇ, ἔτι ὑπὸ λύπης ἔτι ὑπὸ ἡδονῆς, ἔτι τῇ αἰσθητικῇ αἰσθῶν ἐπιδημιᾷ παραλλαβήνῃ καὶ Δίῳ ἐδὲ τῆς τέττων ἀποσπαστῶς ἀποσπαστῶς τοῦ καὶ χαλεπωτάτης ἀμαρτίας. διὰ δὲ τούτων ἀπάντων δαιμονίως ἴατο, καὶ ἀπεκαθαίρει τὴν ψυχὴν, καὶ ἀνελωπύρει τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῇ. ὡς πείσσει καὶ ἀπειλῶν. ὅτι τὸ νοήον τὸ θεῖον θυμὸν κρεῖττον ἐκ συνδύσαι, κατὰ τὸν Πλάτωνα, κυρίως σαρκινῶν ὁμιλιῶν. μήνε γὰρ αὐτῶν ἀναβλέψαι καὶ οἷς προσήκει βουθήματα ποιῶντι καὶ διαβροθεῖν περὶ τούτων ἀπάντων ἀλήθεια διαρῶνται, πρὸς δὲ τὸ νόον ἀφίενται ἐποιεῖτο τὴν τῇ διανοίᾳ καθάρσιν. καὶ ἦν αὐτῇ τῆς σωδύσεως ἡ τύπος ταύτης καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων.

Κεφ. ιζ.

Πῶς τὸν ἀπομαρτυρῶν ἐκείνους τὴν πρώτην προσέειπεν ἰταίρην ὁ Πυθαγόρας, καὶ τίνας ἐποιεῖτο πείρας αὐτῇ τῇ τέρψει καὶ τῇ φιλοσοφίᾳ ἐπαγαγόντι.

Παρασπασσάμεν δὲ αὐτῇ οὕτως εἰς τὴν παιδείαν τῆς ἡμετέρας, προσείδωκεν ἑβὲ ἰταίρας, καὶ βουλομένων σπουδάζειν, ἐκ αὐτῆς συνεχάρει, μέχρις ἂν αὐτῇ τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν ποιήσῃ.

παύσονται. πρῶτον μὲν πω-
 θανόμενος πῶς τοῖς γονεῦσι &
 τοῖς οἰκείοις τοῖς λοιποῖς * πα-
 ρεῖσι ἀμυληκότες. Ἐπειτα θ-
 ωρῶν αὐτῶν τοὺς τε γέλωτας 5
 τὰς ἀκαίρους, καὶ τὴν σιῶπλιν, καὶ
 τὴν λαλιάν παρὰ τὸ δέον. ἔτι
 δὲ τὰς ἐπιθυμίας, τίνες εἰσὶ, καὶ
 τὰς γνώριμους, οἷς ἐχρῶντο, καὶ
 τὴν πρὸς τέλους ὁμιλίαν, & πρὸς 10
 τίνι μάλιστα τὴν ἡμέραν χολα-
 ζεσσι. καὶ τὴν χάριν & τὴν λύπην
 ἐπὶ τισὶ τυγχάνουσι ποιέμενοι.
 προσεθίωρει δὲ καὶ τὸ εἶδος καὶ
 τὴν πορείαν καὶ τὴν ὄλιν τῆ σώ- 15
 ματος κίνησιν. τοῖς τε τῆς φύ-
 σεως γνώρισμασι φυσιογνω-
 μιωῶν αὐτὰς σημῆμα τὰ φανε-
 ρὰ ἐποιεῖτο ἧς ἀφανῶν ἡδυνῶν
 τῇ ψυχῇ. καὶ ὅν τινα δοκιμά- 20
 σεν οὕτως, ἐφίει βίωσιν ἐτῶν
 ἑσπεροῦσθαι, δοκιμάζων πῶς
 ἔχει βεβαίωτους καὶ ἀλυσθῆς.
 φιλομαθείας, καὶ ἡ πρὸς δόξαν
 ἡλικίως παριστάσθαι, ὥστε κα- 25
 ταφρονεῖν τιμῆς. μάλιστα δὲ τῶν
 τοῖς προσκίτοις προσέταττε σιω-
 πλὴν συνταξίῃ διαπείρωματος πᾶς
 ἐκπελάως ἔχουσι πρὸς χαλεπό-
 τερον ἢ ἄλλων ἐκπελάσματων 30
 τῶν, τὸ γλώσσης κρατεῖν, κα-
 θὰ καὶ ὑπὸ τῶν ταυσεύων νο-
 μοθετησάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν.

fecisset. Primum quidē, quemadmo-
 dum cum parentib⁹ reliquisq; famili-
 aribus praesentibus fuissent versari, ex-
 quirebat. Deinde attentis valdē ocu-
 lis intempestivos eorum risus ac silē-
 tium, itemq; sermonem non necessa-
 rium nimiamq; loquacitatem obser-
 vabat. Adhuc ipsorum cupiditates,
 quo pacto illae se haberent, item fa-
 miliars ac notos, quorum notitia u-
 rebantur, mutuanq; cum illis con-
 suctudinem, & cui rei potissimum in-
 terdiu vacarent. Praeterea quas ob res
 laetitia juxta ac dolore perfunderen-
 tur. Quinimō accuratē quoque oris
 speciem, incessum, totumq; corporis
 motum considerabat. Cumq; ex na-
 turae notionibus diligēter perscrutatis
 eos judicaret, morū in animo nō ap-
 parentiū perspicua signa faciebat. Et
 quemcunq; ita exploravisset, trienniū
 jubebat aspernari & usq; deq; habe-
 re, explorās insuper, ecqua futurus es-
 set constantia veraq; discendi cupidi-
 tate praeditus, & num satis instructus
 foret, ut honorem contemptui habe-
 ret. Postea accedentibus praescribebat
 quinquennale silentium, periculū fa-
 ciens, quomodō temperanter affecti
 forent erga aliquam continentiarum
 speciem hāc longē difficiliorem, lin-
 guam scilicet cōpescere: prout & ab
 hisce, qui quasi lege lata mysteria pro-
 mulgarunt, liquidō nobis apparet.

Porro hoc ipso tempore cujusq; res,
 h. e. facultates cōmunes reddebantur,
 notis cōmissæ, qui publicis suffragiis
 ad hoc destinati erāt, qui vulgō poli-
 tici, h. e. Rempubl. administrantes, &
 oeconomici vel rerū familiariū cura-
 tores dispensatoresq; quidam, & quasi
 legislatores, dicebantur. Ipsi verò qui
 quidem digni videbātur, ut dogmatū
 fierēt participes ex vita, quam transge-
 gissent, partim ex reliqua vitæ morū.
 q; moderatione, & æquitate judicati
 post silentiū quinquēnale, postea fie-
 bāt interiores, h. e. ad interiorē secre-
 torum traditionē admittebantur. At-
 q; intra sindonē audiebant Pythago-
 ram, adjuncto quod itidem viderent
 ipsū. Prius verò extra illā etiā neuti-
 quā cum aspicientibus ejus dogmata
 instillabantur, nuda auditione diu dā-
 tibus experimentū morū, quibus præ-
 dicti foret. Quod si rejecti & repulsam
 passi fuisset, fortunas suas duplices ca-
 piebāt. Monumentū verò ipsis haud
 aliter quàm mortuis ab condiscipulis
 excitabatur. Sic enim oēs ejus audito-
 res loquebātur. Quoties aut cum ipsis
 congregerētur, ita congregi solent, ut
 cū aliis quibusvis. Imperitiores verò
 illos mortuos esse dicebant, quos ipsi
 formatos institutosq; expectātes fo-
 re, ut ex disciplinarū traditione boni
 honestiq; viri evaderent, imparatos si-
 mul, & ut sic dicā, imperfectos steris

ἐν δὴ τῇ ἡλικίᾳ τούτῳ, τὰ μὲν
 ἐκείνου ὑπάρχοντα, ταῦτα αἱ
 οὐσίαι κοινουῦντο, διδόμενα
 τοῖς ἀποδεδειγμένοις εἰς τοῦ-
 5 το γινώριμους, οἵπερ ἐλαλοῦντο
 το πολιτικοῖ, καὶ οἰκονομικοῖ τι-
 νες, καὶ νομοθετικοὶ ὄντες. αὐ-
 τοὶ δὲ οἱ μὲν ἄλλοι ἐφαί-
 νοντο τῷ μετέχειν δογματῶν,
 10 ὅκατε βίου καὶ τῆς ἄλλης ἐπει-
 κείας κερδύντες μετὰ τὴν σπν-
 ταιτῇ σιωπῇ, ἰσχυριχοὶ λοι-
 πὸν ἐγένοντο. καὶ ἐν τῷ σπ-
 δόνος ἐπήκουον τῷ Πυθαγόρου
 μετὰ τῷ καὶ βλέπειν αὐτόν. ὅρα
 15 τούτῳ δὲ ἐκείνους αὐτῶν καὶ μηδέ-
 πῃ αὐτῶν ἐνοραῖντες μετέχον
 τῆς λόγων, ὅρα ψαλῆς ἀκοῆς ἐν
 πολλῶν χρόνῳ διδόντες βάσανον
 20 τῆς οἰκείων ἡθῶν. εἰ δ' ἀπο-
 δοκιμαδείησαν, τὴν μὲν οὐσίαν
 ἐλάμβανον διπλῆν. μετῴμα δὲ
 αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχώντο
 25 ὑπὸ τῆς ὀμαλῶν. οὕτω γὰρ
 ἐλαλοῦντο πάντες οἱ περὶ τὸν
 αἰῶνα. σωματικῶν δὲ αὐ-
 τοῖς, οὕτω σωματικῶν, ὡς
 ἄλλοις τισὶν. ἐκείνους δὲ ἐφα-
 σαν τιθῆναι, ὡς αὐτοὶ ἀνε-
 30 πλάστοντο καλοῦς καὶ κακοῦς
 προσδοκῶντες ἵσταται ἐκ τῆς
 μαθημάτων ἀδιοργανώτους τε,
 ὅ, ὡς εἰπεῖν, ἀτελεῖς τε καὶ σπν-
 ραδαίς.

πρῶτοις ὄντο τοὺς δ' ἀμαθεις-
 ρες. εἴη μὲν τὸ ἐκ μορφῆς τι
 ἐ βαδίσματος, καὶ τ' ἄλλης
 κινήσεως τι ἐ καίσεσσιως ὑπ'
 αὐτῶν φυσιογνωμοθῆναι καὶ ἐλ- 5
 πίδα ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ πα-
 ραχῆν, μετὰ πεπαιγῆ σιω-
 πῃ ἐ τὴν * μὲν τοὺς ἐκ τῶν
 τοσῶνδε μαθημάτων ὀργασμῶς
 ἐ μύηται; ψυχῆς τι ὑπορρύ- 10
 ψης καὶ καθαριῶς, τοσῶνδε τι καὶ
 τηλικύτους καὶ ἐκ ποικίλιν οὐ-
 τω θεωρημάτων προσοδιδύσας,
 δι' οὓς ἀγχινοῖα τι καὶ ψυχῆς
 εὐάγεια παῖσιν ἐκ παύδος ἐν- 15
 φύοιο, δυσκλήτος ἔτι τις καὶ
 διαπαροκολέθηος εὐρίπλοος, ἥ-
 λω δ' ἢ τινα πρ' τοιούτῳ καὶ
 μυτιῶν ἐν τῇ διατριβῇ χά-
 σάντες. καὶ θὰ καὶ Περικλῶ πρ' 20
 Θυρίῳ λήξαι, καὶ Κύλωνι πρ'
 Συβαρίῳ ἔξάρχῃ ὑπογνοῦν-
 σιν ὑπ' αὐτῶν ἐξήλαντο εἰ τῇ
 ὀμακοῦν, φοβίσαντες χρυτοῦ
 τι καὶ ἀργύρου πλῆθος. κοι- 25
 νὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ ταῦτα ἀπέ-
 κειτο ὑπὸ τινῶν εἰς τῆτο ἐπι-
 τηδείων, καὶ νῆ Δι' οἰκονομικῆς,
 οὓς προσηγόρῳ οἰκονομικοῦς
 ὑπὸ τῶν τέλους. καὶ εἰ πῶς σι- 30
 τήχουν ἄλλως αὐτὰ πάντα, ὅν-
 τιν' οὐκ μάλλον, ἢ ἐκείνοις ἡ-
 γῶντο ἔ) τὸν καὶ αὐτοῖς τε-

lesq; reputabant. Quod si verò, post-
 quam ita ipsorū indoles ac natura ab
 illis explorata ex forma esset & inces-
 su reliquoq; motu & corporis con-
 stitutione etiam spem bonam de se
 preberet post silentium quinquenne,
 & experimentum morum gestuum-
 q; item post ceremonias tam multa-
 rum disciplinarum & initiationes a-
 nimique ablutiones, expurgationes-
 que tales ac tantas, atque ex tam
 multis ac variis contemplationibus
 fructibus perceptis, propter quas &
 mentis sagacitas animique puritates
 omnibus passim ingenerabantur, et-
 iam num quis segnis actorpidus &
 ad sequendum piger difficilisq; in-
 veniebatur, huic columna quapiam
 & cippo, monumentoque in audi-
 torio erecto, quemadmodum & Pe-
 rialo illi Thurio & Cyloni Sybarita-
 rum principi ab ipsis rejectis publi-
 co iudicio factitatum fuisse fertur,
 hominem ex publico auditorio ex-
 igebant, magna auri argenti que vi
 oneratum. Publica enim eis & hæc
 quoque reposita erant ab quibus-
 dam ad hanc rem idoneis, & me-
 hercle administrata, quos ab hoc
 seu sine seu honore œconomicos,
 hoc est, rei familiares administrato-
 res vocabant. Et si ei unquam aliter
 contingerent omnia, quemvis potius
 quam illum iudicabant apud se mor-
 tuum

tuum esse. Quapropter & Lysis Hip-
 parcho cuiusdam oburgando, oratio-
 nem cum prophanis & religionis ex-
 pertibus communicanti, & absq; dis-
 ciplinis & contemplatione inharen-
 » tibus inquit: Ajunt & publicè philo-
 » sophari consueſſe iis, qui fortè fortu-
 » na obringerēt, hocq; expeterent, quæ
 » Pythagoras nullo modo admisit, sed
 » indigna reputavit, uti cum studio tu
 » quidem Hipparche didicisti. Postquā
 » gustasti ô optime, nō cavisti luxus Si-
 » culos, quos tibi nō cōveniebat adesse.
 » Deinde si illa quidē immutaris, per-
 » fūdere gaudio: sin minus ea cogitaris,
 » jam obiisti. Pium enim esse ait memi-
 » nisse, juxta mentem divinarū huma-
 » narumq; adhortationum, ne sapiētiae
 » bona iis communia faciamus, qui ne
 » per somniū quidem animum habent
 » à sordibus repurgatum. Siquidem fas
 » non est quibusvis, qui expetunt, post
 » tantorum certaminum circumfusa
 » libamina, neq; profanos Eleusiniarū
 » dearum, id est, Cereris & Proserpinæ
 » mysteria degustare, qui cum simi-
 » liter injusti ac impii talia designa-
 » rint, bonum est secum colligere &
 » ratiocinari, quantum temporis in-
 » tervallū impenderint emensisq; sint
 » sordibus eluendis, quæ in nostris pe-
 » ctoribus sese insinuarunt, donec an-
 » nis aliquando præteritis idonei redditi
 » simus excipiendis ejus sermonibus.

θνητότα. διόπερ καὶ Λύσις Ἰπ-
 πάρχῳ τινὶ ἐπιπλήτῳ μιτα-
 δίδοντι τὸν λόγον τοῖς ἀνει-
 σάχοις, καὶ ἀνὰ μαθημάτων
 καὶ διαρίας ἐπιφουμένοις φησί.
 5 φαντὶ δὲ γὰρ καὶ ἀμφοτέρω φιλο-
 σοφεῖν τοῖς ἐν πυγῇ νομοῖσι, τὰ περ
 ἀπαξίωσι Πυθαγόρας. αἷς ἔ-
 μαδες μὲν Ἰππάρχῳ μετὰ αὐτοῦ
 10 δᾶς. ἐκ ἐφύλοξαι δὲ γόσάμε-
 νος ὁ ἡγεταῖς Σικελικῶς πο-
 λυτελείας, ἃς οὐκ ἐχρῆν τοῖς γὰρ
 ἡδέαι, δεύτερον. εἰ μὲν ὦν με-
 ταβάλλοι, χάριστον μὲν. εἰ δὲ
 15 μή, τέθνηκας, διαμεινωῖται
 γὰρ φησὶν, ὅσιον εἴη κατὰ τῆς
 τοῦ νομοῦ τῆς καὶ ἀνὰ μαθημάτων
 ὡς παρὰ γλυπτῶν, μετὰ καὶ
 20 ποιεῖν τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς
 ἐδ' ὅτι τὰν ψυχὰν κίχαθαρ-
 μήτοις. εἰ γὰρ θύμις ὁρῶντων ἀ-
 παύωσι, τὰ μετὰ τοσούτων ἀ-
 γόνων ποιεῖν, περιχρῆνται,
 οὐδὲ μὲν βεβάλοιστε ταῖς ἑλπί-
 25 σιν αἰνῶν διατῆς μετέπειτα διαγυῖ-
 εἶναι, καὶ * τί σὸ ταῦτα δὲ ἀ-
 δικοὶ καὶ ἀσβήεις τοιαῦτα πράττου-
 ντες διαλογίζεσθαι καλὸν, ὅσα
 30 χρόνους μάκρος ἐμμενῶμεν ὑπορ-
 ρηπόμενοι. τὰς ἡν τοῖς εἰσὶν
 σὶν ἀμφοτέρω ἐγκολασυμένως ἕως
 πότε διελθόντων ἰτίων ἡγενοῦ.
 μετὰ δὲ καὶ τοῖς τῶν τήνου λόγων.
 κατὰ.

„ καθάπερ αἱ βαφεῖς ποικιλικαθαί-
 „ ρακταις ἐσφαιν τὰ βέλματα τῶν ἰ-
 „ ματίων. ὅπως αἰετὰ πλοῦτοι τὰν
 „ βαφαὴν ἀπείωντι, ἔμμεδῖποτε
 „ ἡρησμένης ἐξέταλον· τὸν αὖθις
 „ ῥόπος, ἢ ὁ δαυμάτιος ἀνὴρ πο-
 „ παρσενδαίει τὰς ψυχὰς τῶν φι-
 „ λασοφίας ἐρεσθῆσιων, ὅπως μὴ
 „ διαψαύῃ περὶ τῆς τ' ἐλπιόθεν
 „ τῶν ἐσθῆται καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν.
 „ οὐ γὰρ κινδύλους ἐν πορεύσει λό-
 „ γους. ἐδὲ σάγαι, αἷς οἱ σολ-
 „ λοι τῶν σοφιστῶν τὰς νύας ἐμ-
 „ πλίκουσι, ποτ' οὐδὲ κρήγυον
 „ χολάζοντες, ἀλλὰ θύειν καὶ
 „ ἀσθροπίνου παραγμάτων, ἢ ὅ-
 „ πτε μὴ. τοὶ δὲ ἀρόχημα σοι-
 „ ησάμενοι τὰν τῆς διδασκαλίας
 „ πολλὰ ἐδιδάσκοντο καὶ ἰσχυροῦ.
 „ οἷτες, ἔμμεδῖποτε, οὐδ' ὡς
 „ ἔτυχε τὰς νύας. τοιγὰρ ἢ χα-
 „ λειπῶν τε καὶ ἀποαλλεῖς ἀπεργα-
 „ ζονται τὰς ἀκυστάς. ἐγκρίνεται
 „ γὰρ ἡδύς τι ἀεργαμένοις τε καὶ δο-
 „ λεροῖς διαρρήματα καὶ λόγους θύει.
 „ ὡς. καθάπερ εἰ τις εἰς φρέαρ
 „ βαθὺ βορβορὸν πλῆρες ἐγχέῃ κα-
 „ θαρὸν καὶ διαδίδῃ ὕδωρ. τοῖς τε γὰρ
 „ βορβοροῖς ἀντιθέσθαι, καὶ τὸ ὕδωρ
 „ ἡφανισθῇ. ὁ αὐτὸς δὲ ῥόπος τῶν
 „ ἔτοιμα διδασκόμενοις τε καὶ διδασκο-
 „ μένοις. ποικιλὰ γὰρ ἐλάσαι λόγ-
 „ μαί περὶ τὰς φρένας καὶ τὰν καρ-

Haud aliter quàm tinctores, postquàm
 omnia prius repurgarint, tum colori-
 bus pannos induunt & quasi constri-
 gunt, ut tincturam alioquin eluibiles
 panno remittente, illa nequaquam fu-
 tura sit evanida & fallax. ad eundem mo-
 dum quoq; divinus ille virores, qui sapi-
 entiae studiū adamabant, animos præ-
 parabat, ne quomodo iam quoquā fal-
 leretur ex iis, de quibus concepta spes
 erat, fore aliquandò bonos & honestos
 viros. Nam in orationibus haud fuca-
 te & fictè versabatur, neq; fontes, quos
 platiq; literatores & sophistæ juveni-
 bus turbidos reddunt, nulli unquam
 vacantes rei idoneæ ac bonæ: sed rerū
 divinarum humanarumq; oppidò pe-
 rit erat. Illi prætextu factò ejusdoctrinæ
 nam * * quasi everriculo capiebant,
 non juxta ornatū, nec juvenibus etiā
 persuaſoriè. Cæterum illi difficiles si-
 mul & præcipites ac temerarios audi-
 tores reddebant. Quippe infundebant
 moribus & cōfusis, & turbidis theore-
 mata & præcepta orationesq; divinas.
 Eodem planè modo ac si quis in pro-
 fundum puteum coeno plenum a-
 quam putam ac limpidam infundat.
 Coenum namq; aqua illa infusa com-
 movit & aquam corrumpit: nempe eo-
 dem modo se res habet cum iis: qui
 ita & docent simul & discunt. Crebri
 chim' densiq; luci latebras habenti-
 ces circa præcordia ipsumq; cor.

"nati sunt eorum, qui disciplinis pu:
 "re initiati non sunt, qui luei, quid
 "quid in animo tranquillum, man:
 "suetum & rationale est, obumbrant,
 "palamque & manifeste augeri & suc:
 "crescere prohibent. Atque hoc prius
 "cipem causam nominabat, ne qua res
 "prius superueniens, intemperantiam
 "& avaritiam, ipsorum mores, quae
 "utraque foecunda erit, causam di:
 "ceret. Ex intemperantia, quidem
 "pullularunt illicitae nuptiae, ne eo:
 "puditates, & corruptiones, ebrieta:
 "tes, voluptates naturae contrariae,
 "& vehementes aliquot concupis:
 "centiae usque ad altissima barabre
 "& precipitia penetrantes, laet eorum
 "quosdam coegerunt concupiscenti:
 "tiae ad ea flagitia patranda, ut nec
 "ab matribus nec filiabus abstinere:
 "rent: sed potius urbem & leges re:
 "pellentes & evergentes, circumdum:
 "scatesque foras instat cuiuspiam
 "tyranni ἀγκώνας, id est, obscuros
 "tetroisque carceres, haud secus quam
 "captivum violentè ad extremum ex:
 "itum trahentes constituerunt. Iam
 "ex avaritia enatae sunt rapinae, la:
 "trocinia, parentum obtruncationes,
 "sacrilegia, veneficia, quaeque his
 "sunt affinia. Igitur primum qui:
 "dem materias, in quibus haec vitia,
 "quasi sedes posuerunt, addeoque, vigent,
 "ferro atque igni, cunctisque disciplina,

δίαις ἐμπροσθεν τῶν καὶ τῶν
 διαρῶς τοῖς καθήμασι ὄντι
 ἀδύνατον, πρὶν τὸ αὐτοὺς καὶ
 ἄλλοις ἐκ λογιστῶν τὰς ψυ:
 χὰς ἐκλογισθῆναι ἐκ καλῶ:
 καὶ φρονησῶν καὶ αὐξάνει
 * ἐκ φρονήσεως τὸν νοῦν οὐ
 νόμαζε, μὴδ' ἐκ φρονήσεως
 δὲν αὐτῶν τὰς καλὰς, ἀ-
 ιοπερίου, τὴν καλοσύνην, ἀλλ'
 φησὶ πολλοὶ παλαιῶν τὰς
 μὴ εἰς ἀκαθάρτην ὁδεύσαντων
 ἀδύνατον γίνεσθαι, ἡγεμονίαν ἐκ
 φθορῶν, καὶ μίδαι, καὶ παρὰ φύ:
 λεισιν ἀδοκαί, καὶ σφόδρα τινος
 ἡγεμονίαν, μὴδ' βαρβαρῶν
 ἐκ φρονήσεως ἀδύνατον, ἢ δὲ
 τὸ τιμὰν ὑπακούσαν ἐπιδυ:
 μίαι, μὴδ' καλῶν, μὴδ' δυ:
 λογιστῶν διαφύλακται, ἐκ δὲ
 παρὸς αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ τῶ
 καὶ, καθάπερ τύραννοι ἐκ
 περιμαρτυρίας τῶν ἀγνοῦντων
 ὡς αἰχμηάτων ἐπὶ τὸν
 25 ἐχάτοιν ὁλεθρῶν μετὰ βίας ἀ-
 λουσαι κατέστησαν τὰς δὲ πλε:
 οντίνας ἐκπερικαταί, ἀρῶν
 καὶ τὴν λαοῦ, ὡς ἀπολο:
 νταί, ἀρῶνται, φαρμακῶν,
 10 καὶ ὅσα πύττω ἀδελφά, δεῖ μὴ
 φρατῶν καὶ τὰς ὕλας, αἷς ἐκ
 δικητῆται πάντα τὰ πάθη, καὶ
 πρὸς σφάραξ φάσας μαθημα-
 τῶν

ἢ τῶν μηχανῶν ἐκκαθάρε-
 ἢ τῶν καὶ ἐννοημάτων τὸν λογισ-
 μὸν ἐλευθερὸν ἢ τὸ ποιοῦντων
 παρὰ τὸ πηγαῖον ἐκφυγεῖν.
 ἢ ἐπὶ χρησίμῳ αὐτῶν. καὶ πε-
 ραίδομεν ποταμὸν ἐπιμύλων
 αἰ, καὶ οὕτως ἀναγκασιότατον
 ἢ τὸ διὰ μνηστικῶν ἀπὸ
 φιλοσοφίας ποιῶνται Πυθαγό-
 ρος, τιμὴν τε ἀξίαν, ἐπὶ 10
 θῆο, ὅθεν αὐτὸν ἀνεβασάντων
 ἀπὸ τῆς διδασκαλίας, καὶ μὴ ἐ-
 δοσῇ, ἢ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ,
 βασιλεύοντι καὶ ἀρχαίᾳ τὰς
 ἢ ἐν πυγμαίᾳ ἐννοίας, δι- 15
 δάγμασι τε ποικίλοις καὶ
 θύραις ἐπιστημονικῆς μυστικῆς
 εἶδει.

KIO. in.

Εἰς πόλιν γὰρ καὶ πᾶσι διὰ τὸς ἐ- 20
 ρηλότες τῶν Πυθαγόρου, καὶ διὰ
 τῶν αἰτίας αὐτῶν διέκειτο.

Μετὰ δὲ τὰς λέξεις αὐτῶν
 πρὸς τοὺς ἐκκαθαίροντες
 ἐκαστὸν διήρηκε χωρὶς καὶ τὴν ἐ- 25
 ξίαν ἐκάστω. οὕτως γὰρ ἢ αὐ-
 τῶν μέλει ἐπὶ τῆς αἰτίας ἢ
 ἀξίᾳ, καὶ τῆς θύρας ὄντας
 φύσεως. οὕτως ἀξίᾳ ἢ τοὺς
 πρὸς αὐτῶν τῶν τιμωρίων ἐ-
 προαράτων μέλει, τοὺς δὲ 30
 ἀποδόντες, ἢ μὴ ὅλως μέλει.
 καὶ γὰρ τὰς ἢ ἀποδόντων καὶ

rum machinis expurgare, quicquid in-
 ti fuerint mentem rationemque, tamis-
 mallis ac vitis liberam habere, tum a-
 nimo confestim utile aliquid ac salutare
 inferere oportet. Et tale tantumque curam
 ac studiū tradim⁹. Atque ita Pythagoras
 censibat quā maximē necessariam ex-
 plorationē disciplinarū faciendam esse
 quasi præexercitiamentū quod præ, an-
 tequā ad philosophiæ mysteria admit-
 teretur, & insignē honore statuebat,
 itemque; longē exactissimā inquisitionē
 circa doctrinā & communicationē co-
 rum, quæ ipse docebat, discipulorum,
 qui ad se adducebantur mentes & do-
 ctrinis variis, & infinitis formulis sciē-
 tiam parantis contemplationis, explo-
 rans simul & discernens.

CAP. XLIX.

In quos genera & quomodo discipulos suos Py-
 thagoras diviserit, tum propter quas causas i-
 pso discerneret.

Item deinceps dicamus, quemad-
 modum ab se in cohortem suam
 admissos, separatim discreverit singu-
 los, prout dignerant. Neque enim eo-
 rundem omnes æqualiter participes
 fieri, non ejusdem existentes nature
 & ingenii, æquum erat. Neque etiam
 conveniebat nonnullos quidem om-
 nium auditionum pretiosissimarū,
 alios verò nullius, vel etiam q-
 mino non participes, evadere.
 Hoc enim parum civile, imò verò

inequale erat. Itaq; unumquemq; quę
cuiq; conveniret, partē sortēmye ora-
tionū, quę optimē respondeat, partici-
pē reddere studebat, utilitatemq; pro
virili sua parte omnibus attribuebat, 5
iustitięq; rationem servabat, unicuiq;
quā maximē dignam & cōvenientem
auditionē assignans. Hac ratione alios
quidē Pythagorę, alios verō Pytha-
goristas, h. e. Pythagorę studiosos vo-
cavit. Perindē atq; Atticos quosdam
nominamus, alios verō Atticistas, vel
Atticę linguę studiosos: Ita decēter
nomina dividēs, illos quidē germanos
esse constituit: alios verō amulatores
illorū declarari lege sancivit. Illorū igi-
tur, qui Pythagorę vocabantur, fortu-
nas simul & cōvictum toto vitę tēpore
cōmunē transigere pręcepit. Reliquos
verō proprias quemq; possessiōes ha-
bere iussit. Quotiescunq; autem eun-
dem in locum velut in scholam con-
venissent, inter se mutuō, quod condi-
scipulos decet, studere mandabat. Atq;
ita seriem ac successionē hanc ab Py-
thagora juxta utrumq; modum con-
stitisse. Rursū juxta alium modū duę
erant Philosophię formę seu species.
Duo quippe eorum quoq; qui cā tra-
ctarent, & manib; quāsi versarētur, ge-
nera erāt: alii quidē ακουσμαῖκοι, h. e.
auditores, alii verō μαθηματικοί, h. e. di-
sciplinis vacantes dicebātur. Illorū, qui
disciplinis vacabāt, ab aliis agnoscebā-

ντιστοι. τὸ μὴ πρὶ μεταδιδόναι
τῶν δὴ παλαιότων λόγων ἐπα-
νοῖς τῇ προσέκρουσιν μοῖραν,
τὴν τε ἀφάλασιν ἀπέναντι ἀ-
παισι κατὰ τὸ διωκθῆναι, καὶ τὸν
αὐτῆς διακρούσας λόγον ἐφύλατ-
τειν, ἀπὸ μάλιστα τὴν ἀξίαν ἐ-
κείνοις ἀποδιδόναι ἀπρόσβαν. κα-
τὰ δὲ τοῦτον τὸν λόγον, ταῦς
10 μὲν Πυθαγορείους καλεῖσθαι,
τοὺς δὲ Πυθαγορείους. ὡς περ
Ἀττικιστοὺς οὕτως διαμαρτυροῦνται, ἐ-
τέρους δὲ Ἀττικιστάς. διελθὼν
οὕτως περιπλοκῆς τὰ ὀνόματα
15 τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἡγε-
σάμενοι, τοὺς δὲ ἑλλήους τοῦ-
των διηλεῖσθαι ἐπιμερόμενοι. Τῶν
μὲν ἔν Πυθαγορείων κοινῇ ἔχον
τῇ ὁσίᾳ δόξασι, καὶ τῇ συμβί-
20 ωσιν ἅμα διὰ πάντας τῶ χρό-
νῳ διατελεῖν. τοὺς δὲ ἑτέρας ἰ-
δίας μὲν κήρυξις ἔχον ἐκείλους.
συμβιβάτας δὲ εἰς ταῦτά συγχολά-
ζουσιν ἀλλήλοις. καὶ ἔστι τὴν δι-
25 αδοχὴν ταύτην ἀπὸ Πυθαγόρου
καὶ ἀμφοτέρους τοὺς χρόνους συστῆ-
ναι. καὶ ἄλλον δὲ αὐτῶ χρόνον
δύο ἦν ἰδὴ τῆς φιλοσοφίας. δύο
γὰρ ἦν γένη, καὶ τῶν μεταχρονολο-
γῶν αὐτῶν, οἱ μὲν ἀκουστικ-
τικοί, οἱ δὲ μαθηματικοί. τε-
ταῶν δὲ οἱ μὲν μαθηματικῶν,
ἀμολογούντων Πυθαγόρου εἶναι
ἴστω.

ὑπὸ τῶν ἐπὶ τούτοις δὲ αὐτοῖς
 μαθητῶν οὕτως αὖτε ἀμολύβουσι,
 οὕτως ἐν κορυφαίᾳ αὐτῶν ὡς
 Πυθαγόρου, ἀλλὰ Ἰππασίου.
 τὸ δὲ Ἰππασίου, οἱ μὲν Κρότων
 καὶ τῶν παλαιῶν οἱ δὲ Μεταπολίτιν.
 ὅτι δὲ, ἡ μὲν τῶν ἀκουσμάτων
 ἀκροατικὴ, ἀκούσματα ἐνα-
 πόδευται καὶ ἀνὰ λόγον, ὅτι
 καὶ ἀκροατικὴ, καὶ τ' ἄλλα, ὅσα
 παρ' ἑαυτοῦ ἱρράθη, ταῦτα πε-
 ραίνει διαφυλάττειν ὡς θεῖα
 δόγματα. αὐτοὶ δὲ παρ' αὐ-
 τοῦ ὑπολαμβάνουσι τοῦτες ἔ-
 χειν βέλτερον πρὸς φρόνησιν, οἱ
 τινες πλεῖστα ἀκούσματα ἔχον.
 πάντα δὲ ταυτὰ ἀκούσματα
 διήρηται εἰς τρία εἶδη. τὸ μὲν
 γὰρ αὐτῶν, τί ὅτι, σημαίνει. τὰ
 δὲ, τι μάστις. τὰ δὲ, ἵδ' ἀπ' αὐ-
 τῶν, ἡ μὲν ἀπ' αὐτῶν. τὰ μὲν οὖν
 σι ὅτι, ποιῶνται. οἶον, τι ὅτι
 καὶ μακάρεσσι τῶσι, ἢ λυθῶ, ὅ-
 ληντι. τι ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς μα-
 τῶν, τῆς αὐτῆς, ὅτι ὅτι ἡ ἀρ-
 μονία, ἢ ἡ αἱ Συρήναι. τὰ δὲ
 σι μάστις, οἶον, ἢ τὸ διακρίνομεν;
 οὐδὲν. τι τὸ σοφάτατον. Δελ-
 φός. δεύτερον δὲ, τὸ ὅτι περὶ
 μασι τὰ ὀνόματα τιθίμεθα.
 τι σοφάτατον τῶν παρ' αὐ-
 τῶν. τα καλλίστα; ἀρμονία.
 τι κράτιστον; γαμήν. τι ἀριστον;

tur Pythagoræ esse. Porro iisdem audi-
 toribus, id est, auditores in eorum nu-
 merū non accensebat, neque eorū opus
 actori actionē Pythagoræ esse, sed Hip-
 pasi iudicabāt. Hippasū verò alii Cro-
 toniatē fuisse perhibent: alii Metapo-
 litanum. Iam Philosophia horum audi-
 torum in auditionibus demonstrativis
 consistit, idq; absq; ulla oratione, quia
 ita agendum est: & reliqua, quæcunq;
 dicta ab illo sunt, ceu divina oracula
 custodire conantur. Ipsi verò apud sci-
 pios hosce optimè erga prudentiā af-
 fectos esse existimāt, qui plurima col-
 lectanea ex ore ipsius excerpta habe-
 bant. Iā illiusmodi scripta omnia au-
 ditione percepta in tres species divi-
 duntur. Quædam enim ex illis, quid
 sunt, significant: alia verò, quid maxi-
 mè: rursus alia, quid facere, vel non fa-
 cere oporteat. Ea quæ quid sunt signi-
 fificant, huiusmodi sunt, veluti, quid
 sunt beatorū insulæ, sol, luna: quid sit
 Delphicum illud oraculum, tetractys
 vel quaternarius ille numerus: quænam
 illa sit harmonia, in qua sint Syrenes.
 Quæ verò quid maximè significant,
 talia sunt. Veluti quid est iustissimū? sa-
 crificare. Quid sapientissimū? numerus.
 Secūdo loco, quod rebus nomina im-
 ponit, quid sapientissimum rerum hu-
 manarum? Medicina. Quid pulcherri-
 mum? harmonia & concentus. Quid
 potentissimū? sententia. Quid optimū?

Felicitas. Quid verissimum esse dicitur? Homines malos esse. Quamobrem etiam Hippodamantem Poëtam ferunt laudavisse ipsius Salaminium, qui scripsit hoc distichon,

O divi unde estis, et tales unde fuistis?

Vnde estis homines, pravi sic unde fuistis?

Hæc atque istiusmodi sunt huius generis acousmata, quæque auditu solo percipiuntur præcepta. Quodque enim istorum, quid maxime sit, significat. Hæc verò ipsa eadem est cum septem sapientum vulgò dicta sapientia. Siquidem illi quærebant, non quid esset bonum; sed quid maxime bonum esset: nec quid difficile, sed quid difficillimum, (quia idem est hoc ipsum tenere) neque quid facile, sed quid facillimum (illo enim gentes utuntur). Nam talia acousmata huiusmodi sapientiam simul vix sunt sequuta esse. Hi enim prius Pythagoræ fuerunt. Auditiones verò quæ, quid faciendum, vel non faciendum sit, significant, tales sunt: Veluti liberorum procreationi operam dandam esse, relinquēdos enim esse veluti muneris loco, qui Deum colant: vel, dextrum calcem prius manendum esse, vel, per vias publicas non esse eundum, neq. in aquaminoribus iniungendam;

ἡδαιμονία. τι δὲ ἀληθίστατον λέγειται, ὅτι πονηροὶ οἱ ἀνθρώποι. Διὰ τὴν πονηρίαν Ἰπποδάμου φασὶν ἐπαύσαι. ἡδὸν τὸν Σαλαμίνιον, ὃς ἐποίησεν, ὃν Θιοὶ πρόθεν ἐστὶ, πρόθεν τοιοῖς δὲ ἑγώ εἰμι;

Ἀνθρώποι πρόθεν ἐστὶ, πρόθεν κακοὶ ὡς ἐγώ εἰμι;

10. Ταῦτα καὶ τοιαῦτα ὄντι τὰ τὰ τοῦ γένους ἀκούσματα. ἴκαστο γὰρ τῶν τοιούτων, καλίστη αὐτῶν. ὅτι δὲ αὐτῶν αὐτὰ, τῇ τῇ ἐπιτὰ σοφιστῶν λεγομένη σοφία.

15 καὶ γὰρ ἑκεῖνοι ἐκείνου, ἢ ἢ ὅτι τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ τι μάλιστα, ὡς ἐστὶ τὸ χρηστότερον, ἀλλὰ τι τὸ χαλεκώτατον. ὅτι τὸ ὡς τὸ γὰρ καὶ ὅτι. οὐδὲ τι τὸ ῥᾶδον,

20 ἀλλὰ τι τὸ ῥᾶστον. ὅτι τὰ * ἐδυνάμει χρῆσθαι. τῇ τοιαύτῃ γὰρ σοφία μετακαλουμένηται ἵσκει τὰ τοιαῦτα ἀκούσματα. Πρώτερον γὰρ αὐτοῖς Πυθαγόρου ἑγίνοντο.

25 τὰ δὲ τι παραίτιον, ἢ οὐ παραίτιον, τῶν ἀκουσμάτων ποιῆται ἐκ τῶν οἶον, ὅτι δὲ ταῦτα ποιεῖται. δὲ γὰρ ἀλλοκαλιπτοῖν τοὺς διακρίνωσας τὸν δαίμονι. ἢ ὅτι δὲ τὸν δαίμονα ἵσκει.

30 οἶ. ἢ ὅτι δὲ τὸν δαίμονα ἵσκει. δαίμονα πρότερον, ἢ ὅτι οὐ δαίμονα λευκόφρονος βαδίζον ὁ δὲ οὐ. δὲ οὐ πειρατῆρι ἐμβαδόν, οὐδὲ

οὐδ' εἰν βαλάντιον λαμβάνειν. ἀ δὲ
 λον γδ' εἰν ἀπὸ τοῦτοιοις οἷ καὶ
 θαύδουσιν οἱ ποικιλοὶντες. καὶ
 ἄλλα τάδε. φερῖον μὴ συγκα-
 ταιρεῖν. οὐ γδ' δέσ' αἴτιον γῆ
 ἔσται τῷ μὴ ἀποτῆν, οὐκ αἰ-
 ῖθ' ἐνανθῆ. χρυσοῦν ἐχρυσὴ μὴ
 ἀλλοιοῦσθαι ἐπὶ τέκτονισσιν. μὴ
 λέγειν ἀνδρὶ φώδης. ἀπὲρ εἰν τοῖς
 θαῖς καὶ τὸ οὐδ' ἡς πυλῆκος
 οἰωνῶν ἐπὶ καὶ ἐπὶ καὶ ἐπὶ καὶ
 ἀννῆται. ἐν δακτυλῷ μὴ φέρειν
 σμύλιν θύς ἰκέρτα, ὅπως μὴ
 ἴθαι. ἀγαλμα γδ', ὅπερ δέσ'
 φεῖσται ἐν τῷ οἴκῳ. γυμναῖκα
 οὐδ' εἰ δὴ δῶκεν τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τῇ
 γῆ. δὲ δ' εἰς τὸν αἶμα ἀγόμεθα,
 καὶ ἡ ἀλγὴ δὲ δ' εἰς τὸν αἶμα,
 ἀλλὰ γυμναῖκα καὶ ἐπὶ τῇ
 ἡρὸς τῷ μὴ οὐδ'. δὲ καὶ σπ-
 ρατοῦσθαι ὡραῖ. καὶ συμβου-
 λῶν ἀνδρὶ καὶ τῷ βέλῳ
 καὶ συμβουλαδομένῳ. ἡρὸς γδ'
 συμβουλή ἀγαθὴ, οἱ ἀνδρες. αἱ
 δὲ ἡδοναὶ ἐκ παλῶς ῥότυ κα-
 πῶν. ἐπὶ οὐλομένῳ γδ' ἐλθόντῳ
 δέσ' κολασθῆναι. θύειν χρὴ ἀνα-
 πρόειτον, καὶ πρὸς τὴν πρὸς πρὸς
 ἡται. εἰς ἡρὸν οὐδ' εἰς ἐπὶ τῇ
 εἰδῶς τὸ θύειν. ὑποκρίνεται καὶ ἡ
 χρῆται βαλάντιον ἐν τῷ ἐμπρόσθῳ
 τὰ δὲ θύειν ἀγαθόν. ἐκαστὴς

nec in balneo lavandum esse. Incertū: cum
 hisce omnibus, num communicantes
 quiescant. Atq; id genus alia. Onus non
 esse simul tollendum. Nam non decet, ut
 nos causa simus, quo quis sit ociosus;
 verū potius onus simul imponendū est.
 Ad sceminam, quæ autem habeas, liberū
 nam procreandorum causa accedendū non
 est. Non est dicendum in tenebris absq; lu-
 mine. Ad aure capidis seu calicis anguris
 causa diis immortalib; libato, & ab liba-
 mine illo ne quid bibito. In annulo na-
 signum gestato Dei imaginem, ne inquina-
 tur. Simulachrum quippe Dei est. Do-
 mi quisq; sua profeminato procreatoq;
 Nemo uxorem suā persequitor. Supplex
 enim est. Quamobrem etiam ab lare
 ducimus. Et acceptio vel apprehensio;
 dextra sit, quæ galatam candidam nō
 capit. Messis enim sacer supplicator est.
 Quam ob causā tempus quoq; indi-
 cant galli. Consilium perentino dato, nisi qu-
 minimum optimum. Labores n. consilii do-
 num sacrum sunt. Voluptates autem
 omnino res sunt malæ. Siquidē ad pu-
 nitionem cū accesserimus, gravi poena
 affici oportet. Disuales autem sacrificantes, ut
 h. u. a. sacra ipsa accedunt. E. sacra loco nō
 aptior. Non enim perfunditur de-
 dicitanter quāvisq; aliud agēdo res di-
 vina peragenda est. Eum qui suffinet
 habetq; in anteriore corporis par-
 te vulnera, mortem obire pulchrum
 est. Contra verō, si comit, hoc est
 si in

si in tergo excipiantur. Anima homi-
nis in ea solum animalia non ingredi-
tur, quæ mactari fas est. Ideoq; iis so-
lum, quæ mactare licet, velci fas est,
ad quos quidem illis velci pertineat,
Alio verò nullo animali vescendum
est. Huiusmodi igitur auditiones sunt.
Quæq; maximā longitudinem longi-
simamve occupationē habent, partim
circum sacrificia, quo pacto quoq; tē-
pore & illa, & reliqua facere oporteat,
partim de migratione ex hoc loco, tū
etiam de sepulturis, nempe quo pacto
mortui sint sepeliēdi. De nōnullis qui-
dē aliquid auctarū vice adijciendū erit.
Veluti liberorū procreationi operam
dandā esse, ut post nos aliū nostro loco
relinquamus, qui deos colat. Aliis ve-
rò nullus sermo vel ratio adest. Non-
nulla corū, quæ appenduntur orationi,
videbuntur quasi agnata esse, quæ quidē
appensa fuerint. Rursum nōnulla pro-
cul sūt remota: ut panē non esse fran-
gendum, quia ad iudiciū apud infe-
ros confert. Quod attinet ad verisimi-
litudines fortē adiectas de iis reb⁹, Py-
thagoricæ propriē non sunt, sed quo-
rundā, qui nō inter Pythagoricos, sed
fortis versantur, ac sapientiam sectantur
docentq;, & orationem verisimilē at-
texere conantur. Quemadmodū & id,
quod jam dictū est, nempe cur panis nō
sit frangendus. Quidam quidā ajunt eū,
qui congregat, non esse dissolvendum.

δὲ ἐκείναι. εἰς μόνον ἔστι ζώων
οὐκ εἰσέρχεται ἀφ' ὧν τοῦ
καὶ, οἷς θίμης ἐστὶ τυθῆναι. διὰ
τὴν τῶν θυσιμῶν καὶ ἐπίσταν
μόνον, εἰς αὐτὰ ἐπίσταν καθῆ-
ναι, ἀλλοῦ δὲ μηδενὸς ζώου. τὰ
μὲν οὖν ταῦτα τῶν ἀκουσμά-
των ἐστὶ. τὰ δὲ πλείονα ἐχού-
μενος περὶ τῆς θυσίας, καὶ
10 ἐκείνους τοὺς καιροὺς πῶς καὶ
ποιεῖσθαι τὰς τι ἀλλας, καὶ πε-
ρὶ μεταστάσεως τῆς ἐνυπνίου, καὶ
περὶ τῆς ταφῆς πῶς δεῖ κα-
ταθάπτεισθαι. ὅτι ἐνίων μὲν οὖν
15 ἐπιλήγεται. δεῖ. οἷον ὅτι δεῖ
προσποιεῖσθαι ἕνα τὸ κατὰ
ἀπὸν ἑτερον αὐτὸ ἑαυτῷ θεῷ
θεραπεύειν. τοῦτο δὲ οὐδεὶς λό-
γος πρόσκειται. καὶ ἕνα μὲν τῶν
20 ἐπιλογουμένων δόξει προσπιφ-
κῆναι. ἀπὸρ αὖτ' ἕνα δὲ πόρ-
ρω, ὅσον περὶ τῆς τῶν ἀρτων καὶ
καταγωγῆς, ὅτι πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ
κρίσιν συμφέρει. αἱ δὲ προστι-
θέμεναι ἐκκοιολογίαι περὶ τῶν
25 ποιούτων οὐκ εἰσι. Πυθαγορι-
καί, ἀλλ' ὅτι ἐξωθεν ἐκπο-
φισμένων καὶ περιεμένων προ-
σάπτει ἐκκοιολόγησιν. οἷον καὶ πε-
ρὶ τῆς οὐν λαχθέντος, διὰ τὴν
οὐ δεῖ καταγῆναι τὸν ἀρτον.
οἱ μὲν γὰρ φασί, ὅτι οὐ δεῖ
τὸν συνάγοντα διαλύειν. τὸ
δὲ ἀρ

δι' ἀρχαίον βαρβαρικῶς σφύ-
 ρες ἐπὶ ἰσά ἀρτα συνίσταναι καὶ
 φίλοι. οἱ δ' ὅτι οὐ δὴ οἰωνοὶ
 ποιεῖσθαι πιῶντων ἀρχόμενοι
 χαλαρῶντα καὶ συντρίβοντα. α' 5
 πάντα μὲν ποὶ δευτέρῳ τῷ
 πρῶτῳ ἢ μὴ πρῶτῳ δια-
 ζουσι, ἐκδοχάσαι πρὸς τὸ δευ-
 τερόν, καὶ ἀρχὴ αὐτῆς ἐστὶ, καὶ ὁ βίος
 αἴσας συντέμνειται πρὸς τὸν α' 10
 καλοῦσθαι πρὸς δευτέρον καὶ ὁ λόγος
 „ αὐτὸς: καὶ τὸ ἐστὶ τῆς φιλαστο-
 „ φίας. γαλοῖον γὰρ ποιοῦσιν αἱ-
 „ θεοποιῶντες ἀλλόθεν πρὸς δευ-
 „ τέρῳ τὸ πρῶτον, ἢ πρὸς τὸν α' 15
 „ δευτέρον. καὶ ἄλλοι, ἵνα πρὸς αἱ-
 „ τῇ βασιλευμένῃ χάρις ἔσθ' αὐ-
 „ τῶν τινὲς ὑπάρχοντες δευτέρῳ,
 „ ἀμειλίχους αὐτῶν τῷ πρῶτῳ ἀρ-
 „ χος. πρῶτον γὰρ οἰοῖσθαι ποιεῖν 20
 „ καὶ τῆς αἰθέρης. ἵππῳ γὰρ ἐστὶ
 „ τὸ δευτέρον, καὶ ὅτε πρῶτον κύ-
 „ ρος, δὲν ὁμολογεῖται πρὸς τὸν
 „ κυρίῳ τὸ ἀγαθὸν αἰτεῖν. πρῶ-
 „ τος γὰρ ὅς μιν αἱ φιλοῦσι, καὶ οἱ αἱ 25
 „ χαίρουσι, τοιαῦτα δὲ δευτέρῳ τῷ
 „ γαλακτῇ. πρὸς αἱ δὲ ἐν αἱσῶνι ἔχου-
 „ σι, τὰ ἐν αἱσῶνι. τοιούτων μὲν αὐτῶν καὶ
 „ τοιαύτη σοφία. ἢ δὲ τῆς ἱππομένη-
 „ δων ἀγχιος Αἰνῶς Πυθαγόρου. 30
 „ ἢ ἀκταματιῶν, ὅς ἐλεγον ὅτι
 „ πρῶτον πρῶτον ἐστὶν λόγος ἐ-
 „ πὶ τοῖς αἱσῶνι, ἀλλὰ καὶ τὸ

Nam olim amici omnes ad unum per-
 nem barbarico quodam more conver-
 nire solent. Alii verò, tali non esse faci-
 endum augurium, qui panē frangere
 & cōterere incipit. Enim verò cuncta,
 quæ de eo quid vel faciendū vel nō fa-
 ciendū sit, discernunt, ad coeleste nu-
 men collinearūt, atq; hoc initiū est, ut
 universa vitæ ratio composita & insti-
 tuta sit ad Deum sequēdum. Atq; hic
 sermo est. Hæc Philosophiæ sunt. Ridi-
 „ eunt enim homines faciunt, qui alium-
 „ de quod honestū est, quodq; rectè sit,
 „ querunt, quā ab ipsis diis. Ac perinde
 „ faciūt, ac si quis in regione, cui rex præ-
 „ sit, civium quempiam principem co-
 „ lat & veneretur, ipso omnīū principe
 „ neglecto. Tale namq; facere putant &
 „ illos homines. Nam quia & Deus est,
 „ & ipse omnium dominus, in confesso
 „ est, quicquid bonum & honestum est,
 „ ab ipso domino petendum esse. Ete-
 „ nim oēs, quos amore complectuntur,
 „ quibus delectantur superi, in eos isti-
 „ usmodi bona cōferunt. In eos verò, ex-
 „ ga quos contrario modo, hoc est, ho-
 „ stiliter sunt affecti, contraria devolvūt.
 „ Atque hæc & huiusmodi sapientia
 „ est. Quidam verò erat Hippomedon
 „ rusticus, AENEUS, ex illis discipulis
 „ Pythagoræus, qui ἀκουσματοί, hoc
 „ est, auditores dicebantur, qui de iis o-
 „ mnibus cum sermones istos demon-
 „ strationesq; protulisse serebat: verum

quia ea per multa etq; expressiora o-
videntioraq; tradebat; vivam oratio-
nem illis non fuisse adhibitam. Cate-
rum problemata, hoc est, obscuriores
questiones earumque solutiones, ipsa
relicta fuisse. Alii vero circa doctrinas
Pythagoraeorum versabantur. Atque
hos Pythagorae discipulos esse fatetur.
Et hi eo magis ajunt, quazq; dicunt i-
pli vera esse praedicant. At causam in-
equalitatis hanc esse ferunt, quod Py-
thagoras ex Ionia & Samio in Italiam
advenisse dicatur florentem, nempe quo
tempore Polycrates Athenis imperans
sævitiā exerceret, & precipuos quo-
que in urbibus ei fuisse familiares. De
his vero hisce, nullē & simpliciter dis-
serere solebat, qui antea erant ingre-
scentibus & senio conspicui, quiq; o-
tio minus abundabant, quod Reipab.
negotiis implicati essent, quasi difficile
foret eum convenire per medium di-
sciplinarū ac demonstrationum. Arbit-
rabatur. n. se iis nihilominus prodesse
etiam absq; causā, sciētiis quidnam
facere oporteat. Perinde faciēs atq; illi,
qui opē ac subsidū medicorū implo-
rāt, qui etsi nō attendāt ad causas, quā-
obrem quodq; ipsis faciendū sit, nihilo-
minus tamē sanitatē consequuntur. Ju-
nioribus verō, quotquot colloqueba-
tur, qui & facere simul & discere pote-
rāt, cū illis per demonstratiōē & disci-
plinas loquebatur. Hos igitur ab hisce,

συνεπιδιδόμην δὲ πολλῶν καὶ
αἰ. ἀργοντέων, τὸ μὲν λόγων
ἐντελερῆσθαι, λελεῖσθαι δὲ αὐτὰ
τῶ προβλήματι, οἱ δὲ περὶ
τὰ μαθημὰ τῶ Πυθαγορεί-
ων. πάντως δὲ ἀπολογεῖσθαι τῶ
Πυθαγορείων, καὶ αὐτοὶ φασὶ,
εἶτι μᾶλλον, καὶ ἂ λίσσων αὐ-
τοὶ ἀλλήλοις εἶ. τίν δὲ αἰτίαν
τοῦ ἀνομιώτου τοιαύτην γε-
νηταί, φασὶ, ἀφικέσθαι τὸν Πυ-
θαγόραν εἰς Γαρίαν καὶ Σάμον
καὶ τὸν Πολυκράτους πρεσβύτην
ἀκμαζούσης Ἰταλίας, καὶ ἡρώδης
αὐτῶν αὐτῶν τοὺς πρώτους
ἐν ταῖς πόλεσιν πύκνως δὲ τοῖς
μὲν προσβύσιον, καὶ ἀρχαῖς,
εἰς τὸ ἐν πολλήνκοις πράγ-
μασι κατέχευαι, ὡς χαλεπὸν
20 ὅτι εἰς τῶ μαθημάτων καὶ ἀπο-
δείξεων ἐντυχάνει, ψιλῶς δὲ
ἀπερχόμεναι, ἡρώδης οὐδὲν ἔ-
στιν ἀφικέσθαι εἰς αὐτὴν τῆς αἰ-
τίας, εἰδότες τι δεῖ πράττειν,
25 ὡς περὶ εἰς ἱερὰ δύνανται οὐκ ἀπο-
κινεῖσθαι, διὰ τὴν αὐτῶν ἕκαστοι
πράττειν, οὐδὲν ἔτι οὐκ ἐντυχάν-
ουσι τῆς ὑγίης. τοῖς δὲ τι-
ωτέροις ἐντογγάζει καὶ διωκόμε-
νοις ποιεῖν καὶ μαθήσθαι, τοῖς
ποιούτοις δὲ ἀποδείξεως καὶ τῶ
μαθημάτων ἐντυχάνει. αὐτῶς
μὲν αὖτῶ δὲ πᾶσι, ἐκεί-
τους δὲ

ρους δὲ ὑπὸ τῆς ἐτίξεως, πε-
 ρὶ τῆς ἱππασσοῦ ἀκρίβειας, ὅς ἦν
 μὲν τῆς Πυθαγορείων. ἔτι δὲ τὴν
 ἐξουσίαν καὶ γραμμάδας παρῶ-
 τον σφαιρῶν τὴν ἐκ τῆς δ' ὁδὸς κα-
 πτωχῶν, ἀποτέλλει καὶ τὴν
 λατρίαν ὡς ἀδελφείας, ἀδελφὰ δὲ
 λαοὶ ὡς αἰσῶν. ἔτι δὲ τὴν ἀντι-
 κεινὴν τὴν ἀνδρῶν, ἡμετέραν γὰρ οὐκ
 οὕτως τὴν Πυθαγόρεον, καὶ οὐ κατὰ
 σὴν ὁρμήν, ἡ λέγουσιν καὶ Πυθα-
 γόρουσι. ἔτι καὶ τὴν γέννησιν,
 οὕτως ὑποβαλέτω. τὴν δὲ τὴν ἀν-
 σίαν τῆς Πυθαγορείων. ὡς δὲ
 τὴν ἐκ τῆς δ' ὁδὸς ἀνθρώπων
 ἀντιπαραστήσει ἀντιπαραστήσει.
 ἡ καλεῖται δὲ ἡ γέννησις παρὰ
 Πυθαγόρου ἰστορία. παρὰ μὲν οὖν
 τῆς διαφορᾶς ἐκείνης τῆς
 ἀντιπαραστήσει, ἡ ἐκείνη, ἡ
 ἀνθρώπων τῆς ἀντιπαραστήσει Πυθα-
 γόρου, τὴν δὲ παρὰ τὴν ἀντιπαραστήσει.
 τὰς δὲ τῆς ἀντιπαραστήσει καὶ ἔτι
 ἀντιπαραστήσει τὴν Πυθαγόρου, ἡ
 τοὺς μὲν τὸ ὅραν ἀκούοντας, ἡ
 ἀκούει τὰ ὅρα, καὶ τοὺς ἰστέον
 ἔτι ἀντιπαραστήσει οὐκ ἀκούει
 ἀκούει ἀντιπαραστήσει. ἡ ἀντιπαραστήσει
 τὴν ἀντιπαραστήσει καὶ τοὺς πολλοὺς
 καὶ δὲ, καὶ οὐκ ἀντιπαραστήσει, καὶ
 οὐκ ἀντιπαραστήσει ὅρα, καὶ τοὺς
 τὴν ἀντιπαραστήσει.

illos verò ab aliis esse, maxime qui cir-
 ca Hippasum versabantur, qui erat ex
 discipulis Pythagoræ. Quod verò edi-
 dit, primusque spheram cum duode-
 cim quinquangularibus descripsit,
 quasi qui rem impiam patrasset & glo-
 riam quasi inventor acciperet, in mari
 perire. Omnia verò esse illius viri (sic
 enim Pythagoram non expressio ejus
 præptio nomine appellant.) Pythago-
 ræ autem narrat & asserunt, illum
 Geometriam in lucem protulisse hoc
 modo, abiecitse quendam Pythagora-
 rum substantiam, fortunasque quasi
 naufragio. Quod cum fortè accidisset,
 datum fuisse homini, ut ab Geome-
 tria quasi sum fageret. Porro vocabatur
 Geometriæ ab Pythagora, historia. Ita-
 que de discrimine utriusque rei vel
 operis, item utrorumque virorum,
 qui Pythagoram audiebant, hæc acce-
 pimus. Nam qui intra sindonem vel
 cortinam, & extra eam Pythagoram
 audiebant, quique postquam vidis-
 sent, cum audiebant, vel absque aspe-
 ctu iniquasque, atque eos qui intra &
 extra distincti erant, haud alios, quam
 quijam didicissent, existimare conve-
 nit. Reipubl. verò administratores, i-
 temque rei oeconomicæ gubernato-
 res, & legum positores latoresque i-
 psis subicere equum est.

tute. Cumque Pythagoras telum accepisset, nec peregrinè insolentèrve erga hoc munus affectus foret, ne causam quidem, quamobrè hoc daret, exquirit. Ceterum cum ipse verè deus esset, & ipse seorsim Abariab se avulso coxam suam ipsius auream ostendit. Præbens scilicet certissimum argumentum, se nequaquam mentitum fuisse. Er cum sigillatim, quæ in templo posita erant, ei enumerasset, atque abundè fidem astruens, se haud malè esse assimilatum, insuper adjecit se, ut hominibus medelam afferret ac beneficia præstaret, venire. Eoq; forma humana præditum esse, ne mortales peregrinorum more quasi attoniti ad personam tam eminentem resiliant, ejusque doctrinam fugiant & avertentur. Iussitq; cum ibi manere, ac discipulos, qui fortè accederent, in melius erigere, & emendare. Aurum verò, quod collegit, iussit communicari & distribui sociis & necessariis, qui digni essent, & quicumque hoc modo ab eo fuerant ad disciplinarum perceptionem adducti. Ita ut confirmaret sententiā dictumque, quod ait, *Amicorum communia efficiunt*. Ei verò qui ita permansisset, quod modò dicebamus, & inquisitionem naturalem, & partitā sectamq; rerū sacrarum, ac de Deo doctrinā tradidit, Ac auspicii loco quæ per sacrificia fiebāt, prænotionē per numeros tradidit.

ἡμέρας. διέδωκε δὲ Πυθαγόρας τὸν οἶον, καὶ καὶ ξενίαις πρὸς τοῦτο, μή τι τὰν αἰτίαν ἐπεσθῆναι, δι' ἣν ἐπέδωκεν, ἄλλως αὖ ὅπως ὁ θεὸς αὐτὸς (ὡς ἴδια καὶ αὐτὸς ἀποδόσκει τὴν Ἀβάρειν, τὸν τε ἀπὸν τῆ αὐτῆς ἐπιδαίξει χρύσον. ἵνα εἰσὶν παρὲχοντες καὶ διαφύεσθαι καὶ τὰ καθ' ἑκάστην τῶν ἐν ταῖς ἱερῶν κειμένων ἐκείνων ἀποδοσάμενος αὐτῶν καὶ πᾶσι παντὶ πλεονεχῶν, ὡς ἐκ τῆς κακῆς ἐκείνης, πρὸς θεοῖς τε ὅτι ἐστὶ θεοστυχία καὶ εὐεργασία τῶν ἀνθρώπων ἦναι. καὶ διὰ τοῦτο ἀνθρώπων μορφῶν, ἵνα καὶ ξενίζονται πρὸς τὸν ὑπερέχοντα μέγιστον, καὶ τῇ αἰσθῇ αὐτῶν μάθησιν ἀποφύγῃσι. ἐκείλους τε μένει αἰὶν τῆς καὶ ἀποδοῦναι τοὺς ἱεροχρυσόφλας. τὸν δὲ χρυσόν, ὃν συνέχευε καὶ αὐτῶν τοῖς ἐκτετακτοῖς, ὅσοι περ ἐτίγγανον οὕτως ὑπὸ τῶν ἡμερῶν. αὐτὸς βεβαίως τὰ δόγμα τὰ λίγον, ποιῶν τὰ φίλων ἀμύχαν. οὕτω δὲ καὶ αὐτῶν αὐτῶν, ὁ δὲν διελίζοντο, φυσιογνωσίᾳ καὶ θεοφροσύνῃ ἐκτετακμένῳ παρὲς δόκει καὶ αὐτῶν τῆς διὰ θυσιῶν ἱεροσκοπίας τῇ διὰ τῶν ἀειδμήτων πρὸς τὴν παρὰ δόξαν.

ἡζούμεν

ἡρώμενος ταύτῃ καθεστῆ-
ται ἢ ὁ θειότερος, καὶ τοῖς
οὐρανίοις ἢ τοῖς ἀνθρώποις
οἰκειότερος. ἀλλὰ τι τὰ ἀρμό-
ζοντα τοῦ Ἀβάριδι παρέδωκεν
ἐπιτηδεύματα, ἀλλ' ὅδε ἔτι κα-
* πίων λόγος, ἐπ' ἐκείνῳ πάλ-
λιν ἐπαλέθωμεν, ὥς ἄρα ἄλ-
λους ἄλλως, ὥς ἔχει ἕκαστος
φύσεως καὶ δυνάμεως, ἐπανορ-
θῶν ὑπεράτο. πάντα μὲν οὖν
τὰ τοιαῦτα οὕτε παρὰ δόξην εἰς
τῆς ἀνθρώπων οὕτε τὰ μυημο-
νολόγια ῥάδιοι διελθεῖν.

Κριθ. 2.

Τίνα τὰ διὰ ἀσκήματα ὁ Πυθαγόρ-
ης φιλοσοφίᾳ καὶ πᾶσι αὐτὰ παρέδι-
δου Πυθαγόρει, καὶ ἰγνύμαζι τῆς αἰ-
μαλαμβάνουσας τὴν φιλοσοφίαν.

Ὅτι γὰρ δὲ τὰ γνωριμώτα-
τα διελθῶμεν δι' ἑλπίδας
τῆς Πυθαγορείκης ἔγωγός, καὶ
ἐπιμνήματα ἢ ὅτι ὑπάρχοντων
τοῖς ἀνθρώποις ἐκείνοις ἐπιτηδεύ-
ματι. Πρώτον μὲν οὖν ἐν τῷ
λαμβάνειν τὴν διαπίρρατον ἐκδο-
ναι, εἰ δύναται ἐκδοθῆναι.
ἐν τῷ γὰρ δὴ καὶ ἐχρῆτο τῷ νό-
ματι, καὶ καθεστῆαι εἰ μανθάν-
ουσις ὅσα αὖ ἀκούσωσιν, ὅτι
οἷτε ἔσι σιωπᾶν ὁ διαφυλάτ-
τειν. ἔπειτα, εἰ ἐν τῇ αἰδήμονι,
ἐποίητο τι πλεονεξία ἀποουδὴν τῇ
σιωπᾶν, ἢ περ τοῦ λαλεῖν.

ratus hanc sacrationem diviniorem-
que, & coelestibus deorum numeris
convenientiorem esse. Atque alia do-
gmata vivendi que instituta, prout
Abaridi accommodata erant, cum e-
docuit. Verum præsens sermo causa
horum ulterius extendendus non est.
Adid revertamur, quemadmodum alios
aliter pro ratione naturæ ac poten-
tiæ, qua quisque præditus erat, corri-
gere ac emendare studebat. Enimve-
rò hæc omnia necdum in vulgus e-
manarunt, nec narratu facilia sunt,
quæ memorantur.

CAP. XX.

Quæ fuerint peculiare Philosophiæ Pythagoræ
exercitationes. Et quomodo eas Pythagoras
tradebat, quæque exercebat, qui continentur Phi-
losophiæ operum narrantes eam perdiscabant.

Verum pauca quædam eaque no-
bilissima cognitissimæque Pytha-
goricæ institutionis exempla seu spe-
cimina percurramus, itemque monu-
menta studiorum exercitiorumque,
quæ illis viris usurpata erant. Primum
itaque in capiendò experimento etiam
atque etiam considerabat num ἐχμου-
θεῖν, hoc est silentium tenere possent.
Hoc. n. vocabulo etiam utebatur, si-
mulque expendebat, num discerent, quæ
audirent, silere & custodire possent.
Deinde num essent verecundi. Multum
autem studii & operæ in eo collocabat,
ut eos taciturnos potius, quam mul-
tum loquentes & garrulos redderet.

Item

Item considerabat quoq; reliqua omnia, num ad vitia & cupiditates intemperantes obstupefcerent, earumq; admiratione afficerentur. Non oscitaret talia semper intuens, uti, quo pacto se se infra gerāt, an in illam proclives, vel ad cupiditatem proni, vel num contentiosi, vel ambitiosi essent, vel quemadmodū se haberent in contentione studiove partium vel amicitia. Quod si verò in omnibus exactē ipsum intuentes eum conspectari videbantur bonis præditi moribus, tunc de facili discendi ratione ac memoria cuncta expendebat. Primum quidem num possent celeriter & manifestē assequi ea, quæ dicerentur. Deinde num sequatur eos aliquis amor & verecundia ad ea, quæ docentur. Enimverò considerabat, quo pacto natura comparati essent ad tranquillitatem & mansuetudinem, quod vocabat κατέργασιν, hoc est, dispositionem. Ferocitatē verò ad hanc institutionem inimicam esse censebat. Hanc enim sequi impudentiam, hanc porro intemperantiā, damnum, hebetudinem & tarditatē ad discendū, contumaciā & difficultatē, adhuc licentiā quidvis sine metu agendi, gloriæ privationē & dedecus, atq; id genus similia. Contraria verò, mansuetudinem & lenitatem consequi. In exploratione igitur talia considerabat, & in hisce suos discipulos exercebat.

ισκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα
τα, μὴ ἄρα πρὸς πάθος
ἢ ἐπιθυμίας ἀκρατήσως ἐπι-
βῶνται. οὐ παρίργως τὰ τοι-
αῦτα αἰὲν ἐπιβλέπων, οἷον πῶς
πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς
ἐπιθυμίας, ἢ εἰ φιλόνομοι εἴ-
σιν, ἢ φιλότιμοι, ἢ πῶς
πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν, ἢ
πρὸς φιλίαν. Εἰ δὲ πάντα ἀ-
κριβῶς αἰτὰ ἐπιβλέπων τις
ἐξηρτημένοι ἐφαίνοντο. πῶς ἀγα-
θοῖς ἦεν, τότε περὶ ὠμω-
δίας καὶ μήκης ἰσκόπει, πρῶ-
τον μὲν εἰ δύνανται ταχίως καὶ
σαφῶς παρακολουθεῖν τοῖς λε-
γομένοις. ἔπειτα εἰ παρίσταί
τις αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ συ-
φροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμε-
να. ἐπισκόπει καὶ πῶς ἔχουσι
φύσεις πρὸς ἡμίερον. ἐκά-
λει δὲ τὸ κατέργασιν. πο-
λέμους δὲ ἦν τοῦ τὴν ἀγρι-
ότητα πρὸς τῷ αὐτῷ διαγω-
γῆν. ἀκολουθεῖν καὶ ἀγριότη-
τα ἀγαθῶν. ἀναισχυρίαν ἀ-
κολασίαν, ἀκυρίαν, δυσμα-
δίαν, ἀναρχίαν, ἀτιμίαν,
καὶ τὰ ἀκόλουθα. πρᾶτον
τα δὲ καὶ ἡμιρότητα τὰ ἐ-
ναντία. εἰ μὲν οὖν τῇ διαπί-
ρᾳ τοιαῦτα ἐπισκόπει, καὶ πρὸς
ταῦτα ἦσκει τὴν μετὰ δύνοντα.
τὸς τε

τούς τε ἀρμόζοντας τοῖς ἀγα-
 θοῖς τῆς ψυχῆς ἰατρὰς σοφίας
 ἐνέκρινε, καὶ οὕτως ἐπὶ τὰς ἐπι-
 στήμας ἀνάγκη ἐπερᾶτο. εἰ δὲ
 ἀνάρμοστον καίῃδρι τινὰ, ὥσπερ
 αἰλλοφυλὺς τινα, καὶ ὁδῶν ἀ-
 πῆλαιν. περὶ δὲ τῶν ἐπιτη-
 δωμάτων, ἃ παρέδωκε δι' ὁ-
 λης ἡμέρας τοῖς ἐταίροις, καὶ
 τὸτο φράστω. καὶ γὰρ τὴν ὑφ' 10
 ἡμῶν αὐτῶν, ὥστε ἐπρασσον οὐκ
 αὐτῶν ὁδηγούμενοι. τοὺς μὲν ἑ-
 αὐτοὺς περὶ πλάτους ἐποιούνητο
 οἱ ἄνδρες οὕτως κατὰ μέτρας τε
 καὶ εἰς τοιοῦτους τόπους, ἐν οἷς 15
 συνάθηναι ἡρεμίαι τε καὶ ἡσυχί-
 ας εἶναι σύμμετρον, ὅπου ἰσχυ-
 ρὴ ἀλση, καὶ ἄλλα τινὲς θυμωδία.
 ὥσπερ γὰρ δὲ μὴ φρόνιμον τινὲ
 συντυγχάνειν, φωνὴν τὴν ἰδίαν ψυ- 20
 χὴν ἐκείνην καὶ συναρμόζονται
 τῇ διάνοιαν. ἀρμόδιον δὲ εἶναι
 καὶ καλὰς αἰσθάνσεις διανοίας τῇ
 πρᾶξι καὶ ἡσυχίᾳ. τὸ γὰρ ὡς
 ἀνασάντας εἰς τὴν ὄχλυν ἀθῶδες, 25
 δορυβῶδες ὑπεκλήθησαν. διὸ
 δὴ παλαιὸς οἱ Πυθαγόρειοι τοὺς
 ἱεροπρεπεστάτους τόπους αἰὶ ὅτε
 λείποντο. καὶ δὲ τὴν ἰσχυρὰν ἀντιπα-
 λῶν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἐτυχεσαν, ὅ-
 μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ δὲ μὴ
 γὰρ ἐν ὁμοίοις τοῖς τοῖς. ἔχοντες
 ὅτι περὶ ταύτων τῶν πρὸς τε

eosq; qui accommodi essent, ad suae
 sapientiae mysteria ac bona admittebat,
 itaq; ad scientias adducere conabatur.
 Sin verò quem ineptum videret, cū-
 ut extraneum aliquem ac peregrinū
 arcebat pellebatq;. De studiis vērò vi-
 vendiq; rationibus, quas tradidit per
 totum diem amicis, deinceps dicam.
 Nam juxta ejus narrationem, hoc pa-
 το, qui ab eo ducebantur, sua insti-
 tuebant. Hi viri matutinas ambulatio-
 nes suscipiebant in solitariis & quidem
 hujusmodi locis, in quibus placidus
 ac lenis solet esse aër, isq; bene tem-
 peratus, ubi delubra essent & nemora,
 arboribusq; consita loca, aliaq; animi
 oblectatio. Siquidem non, antè arbi-
 trabantur in alicujus familiaritatem
 esse concedendum, quā animū quisq;
 suum ad rectam rationem composu-
 isset, simulq; mentem ad concentum
 quasi effinxisset. Porro conveniens &
 congruum esse mentis constitutioni
 tale silentium quietemq;. Nam statim
 simulac surrexisset in turbas ingeri, tu,
 multuosum censebant. Quamobrem
 omnes Pythagoraei semper loca maxi-
 mè honorabilia & sacra eligeant. At
 post ambulationem matutinam in u-
 num eundemque locum coibant si-
 mul, maxime quidem in templis ver-
 sabantur, sin verò in illis non daretur,
 in locis similibus. Vtebantur autem
 hac temporis oportunitate, cum ad

doctrinas, tum etiam disciplinas & tradendas & percipiendas, & ad mores corrigendos atque emendandos.

CAP. XXI.

Qualia Pythagorae vivendi instituta constituta sunt & quomodo toto die amicus tradideris, ut ea diligenter accuratèq; effectum darent. Item hortamenta quadam vel præcepta vite instituta respondentia & consentanea.

Post hanc talemq; exercitationem ad corporum curam convertebantur. Plurimiq; verò unctionibus cursitationibusq; utebantur. Actare minores sese etiam luctis, tam in hortis quam nemoribus exercebant. Alii ad corporum vires ac robur parandum, halterum jactu, hoc est plumbearum pilarum, ut concertatione manuum utebantur, quippe qui accommoda exercitia eligere studerent. Panc optimo utebantur, ac melle vel favo. Vinum interdum non bibebant. Postmeridiano tempore circa Rerumpub. administrationes, tam exoticas & extraneas, quam hospitales, nimirum legibus id jubentibus, versabantur. Omnia enim iis temporibus, quæ prandium sequuntur, administrare cupiebant. Iam vespere facto rursus ad deambulationes proficiebant, quod quidem haud æquè commodum erat sigillatim facere, uti in matutina ambulatione fieri assolet: sed vel bini vel terni eam instituebant, cum memoria repetentes ea omnia, quæ didicissent, & in honestis occupa-

διδασκαλίας, & μαθήσεως, & ἑκάστος τῶν ἑξ ἡδῶν ἐπαυρόσται.

Κεφ. κα.

Περὶ τῶν τελευτῶν, οἷα κατετίθεντο πολλοῖς ὁσίων. καὶ δι' ὅλης ἡμέρας παρῆναι τοῖς ἑταίροις ἐπιμελῶς περὶ τῶν καὶ περὶ γυμνασίου τὰ πρὸς τοῖς ἐπιτελεῖσιν εἶναι ὁμολογούμενα.

Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην ὁρμήν, ὅθι τὴν ἑξ σωματιοῦ ἐξέπτοντο θεωρητικῶν. ἐχρῶντο δὲ αἰσίμασι τε καὶ δρόμοις οἱ πλείστοι. ἐλαττοῖσι καὶ πάλαις ἐρητύχοις καὶ ἐν ἄλσισι. οἱ δὲ καὶ ἀρτροβολία, ἡ χειρονομία πρὸς τὰς ἑξ σωματίων ἰσχύς, τὰ εὖθις ἐπιτελεῖσιν ἐκλέγεσθαι γυμνάσια. ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἄρτρον ἐμύλιον, ἡ κηρίον. οἷον δὲ μεθ' ἡμέρας ἢ μετεῖχον. τὸν δὲ μετ' τὸ ἀείρειν χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς οἰκονομίας κατεγίνοντο, περὶ τε τὰς ὁικονομίας καὶ τὰς ξηνικὰς, ὅθι τὴν ἑξ νόμον πρὸς αἴξιν. πάντα γὰρ ἐν ταῖς μετ' αἰείρειν ὥρας ἐβούλοιντο διοικῆναι. δειλίας δὲ γυμνῆς εἰς τὰς περιπάτους πάλιν ὁρμῶν εὐχ' ὁμοίως κατ' ἰδίαν, ὥσπερ ἐν τῇ ἐωθινῇ περιπάτου, ἀλλὰ σὺν δύο καὶ σὺν τρεῖς ποιεῖσθαι τὸν περιπάτον, ἀναμνησκόμενους τὰ μαθήματα, καὶ ἐγγυμναζομένους πρὸς ἀλλήλους ὅθι.

ὁππιδεῦμασι. καὶ δὲ τὸν πε-
 ρίπασι λουξοῖ χρηδαί. λου-
 σαμένους τε ἐπὶ τὰ σιτία ἀ-
 παταῖν. ταῦτα δὲ εἴη μὴ πλεῖ-
 οί, ἢ δέκα ἀνδράσι σινδύ-
 ω χεῖσθαι. ἀθροιστῶν δὲ ἥν
 συσιτοῦνται γίνεσθαι. ἀπο-
 δάς τε καὶ θυσίας. θυμάτων
 τε ἐ λιβανωτῶν. ἔπειτα ἐπὶ
 τὸ δεῖπνον χαρῆν, ὡς καὶ ἰ- 10
 λίου δύσεως ἀποδεῖδιπνηκίαι.
 χρηδαί δὲ καὶ οἶνον, καὶ * μί-
 ζην, ἐ ἄρτω καὶ ὄψῳ, ἐ ἀσχα-
 νοῖς ἐφθόλς τε καὶ ὤμοις. παρὰ
 πίνεσθαι δὲ κρία ζώων θυσιμῶν 15
 ἱερίων, ἥν δὲ θαλασσίων ὄψων
 πασίων χρηδαί. εἴη γὰρ τινα
 αὐτῶν δὲ αἰτίας τινὰς οὐ χρη-
 σιμα καὶ τὸ χρηδαί. ὡσαύ-
 τως δὲ καὶ ζώων, ὁ μὴ πῶς. 20
 καὶ βλαβερὸν τὰ ἀνδραπῆν
 γίνεσθαι, μήτε βλάπτειν, μήτε
 φθαίρειν. καὶ δὲ τόδε τὸ
 δεῖπνον γίνονται ἀποδεῖδι, 25
 ἔπειτα ἀνεγνώστους. εἴθι δὲ
 ἦν τὸν μὴ νεώτατον ἀναγι-
 νώσκειν, τὸν δὲ πρῶτον
 τατον ὁππιδεῦμα, ὃ δὲ ἀνα-
 γινώσκειν, καὶ ὡς δὲ. ἐπὶ
 δὲ μέλλοι ἀπῆναι, ἀποδεῖδι 30
 αὐτοῖς ἐνέχει ὁ οἶνοχόος. ἀπο-
 σάντων δὲ ὁ πρῶτος
 παρὰ γὰρ τὰς δὲ, ἡμεροφύδης ἐ

tionibus ac studiis sese exercentes.
 Post ambulationem balneo ac lotio-
 nibus utebantur. Loti coibant, ut si-
 mul cibum caperent. Nec plures si-
 mul concoenabant convivabanturq;
 decem hominibus. Ceterum postquā
 convivæ convenissent, libamina & sa-
 crificia ex copioso farre & thure fieri
 solent. Deinde ad coenam itabant,
 quo ante solis occasum coenari so-
 rent. Vino autem & maza, id est, co-
 xili ex farina, oleo atque aqua subacto
 utebantur. item pane obsonioque, ad-
 hæc holeribus tam crudis quam co-
 ctis. Carnes etiam animalium, quæ ab
 sacerdotibus diis immolarentur, ap-
 ponebantur. Rarò autem marinis op-
 soniis vescerantur. Quædam enim ex
 illis certis quibusdam de causis ad u-
 sum noxia esse. Similiter ex animalib⁹,
 quæ humano generi non solent esse
 noxia, nec ad lædendū nec corrupē-
 dū, utebantur. Post coenam verò
 hanc libationes fiebant, deinde lectio-
 nes. Habebant autem in more, ut qui
 annis & ætate esset minimus, legeret:
 qui verò alios iis maximè antecede-
 bat, vice præsidis, quid & quomodo legē-
 dum esset,ungeretur. Quum abeundi
 tempus advenisset, pincerna ipsis liba-
 men infundebat. A libationibus, qui
 senio maximè venerandus erat, hæc
 monendo denunciabat. Ne quis plan-
 tam domesticam, quodque leniter ex

terra fluit ac fructuosum est lædito
 corrumpitove. Item præter superiora,
 ut de supremo numine, deq; minorib;
 diis ac genere heroum ex animo
 benè sentirent, loquerentur, & cogita-
 rent. Eodem modo de parentibus, iis-
 q; qui de nobis bene & prolixè meriti
 sunt, sentiendum cogitandumq; esse,
 & legibus ferendam esse open, & cum
 scelere ac legum contemptu bellum
 gerendum. Quibus dictis quemq; do-
 mum abire. Vestis autem candida &
 pura apud illos in usu erat. Eodem
 modo & stragula candida simul ac pu-
 ra. Stragula autem constabant ex lino
 & lana. Villosis enim pellibus non u-
 rebantur. Porro venatione occupari,
 vel hoc exercitio uti, non probabant.
 Quæ igitur multitudini virorū quo-
 tidie tradebantur, partim ad victum,
 partim etiam ad vitam traducendam
 pertinentia, hæc ferè erant.

CAP. XXII.

*Quis institutionis per sententias Pythagoricas,
 ætenuq; brevia dicta, quæcum ad vitam insti-
 tuendam, tum etiam ad humanas apprehensio-
 nes tenderent, modus fuerit.*

TRaditur & alius institutionis mo-
 dus, qui sit per sententias Pytha-
 goricas breviasq; dicta, quæ ad vitæ in-
 stitutionem atque humanas appre-
 hendendas maximè tenderent. De
 quibus pauca quædam ex multis
 apponam. Enimverò hortabatur
 ex vera amicitia & certamen &

ἔγκαρπον, μήτε βλάβην, μήτε
 φθόρον. ἔτι πρὸς ταῦτοις, περὶ τῶν
 θεῶν, καὶ περὶ τῶν δαιμονίων, καὶ περὶ
 τῶν ἡρώων γένεως ἀφαιρούσης καὶ ἀ-
 γασθῆναι διανοίας. ὡσαύτως δὲ
 καὶ περὶ γονέων καὶ πατρῶν ὄψε-
 σθαι. ἡμῶν τε βουθεῖν καὶ ἀνο-
 μέναι πολεμεῖν. τοῦτων δὲ ῥαβδύ-
 ται ἀπέναι. ἔκαστος εἰς οἶκον. ἡ
 δὲ πρὸς δὲ χρῆσθαι λαμπρῇ καὶ κα-
 θαρῇ. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐρώμα-
 σι λαλοῦς τε καὶ καθαροῖς. ἔτι
 δὲ τὰ ἐρώματα ἰσχυρίζεσθαι. κα-
 θίς γὰρ οὐ χρῆσθαι. περὶ δὲ
 θήκῃ οὐ διαμαρτυρεῖν καταγί-
 νεσθαι, οὐδὲ χρῆσθαι πρὸς τοῦ
 γυμνασίου. τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέ-
 ρα ἐκαστῇ τῇ ἀλλοτρίᾳ τῇ ἀν-
 δρῶν παρὰδιδόμενα, εἰς τὴν
 βουλήν καὶ τὴν τῶν βίου ἀνάγκην,
 τοιαῦτα ἦν.

Κεφ. αβ.

*Τις τριῶν ἀπαιτήσεων ἡ δὲ Πυθα-
 γορικὴ ἀποφάναι, καὶ τῆς τῶν βίου καὶ
 τῶν ἀνθρώπων ἐκλήψεως ἀποφάναι.*

Παράδοται δὲ καὶ ἄλλος ῥα-
 πὸς παιδείας ὁ δὲ τῇ
 Πυθαγορικῇ ἀποφάναι, καὶ τῇ
 εἰς τὸν βίον εἰ τὰς ἀνθρώπων
 ἐκλήψεως διατηρουσῶν.
 ἀφ' ὧν ὅλγα ἐκ πολλῶν πα-
 ραδομαί. παρήγαλλε γὰρ ἐκ
 φιλαίας ἀληθείας ἐκείνων ἀγῶν
 τι εἰ

τε καὶ φιλοφεικίας· μάστιγα μὲν ἐκ
 πάσης, εἰ δὲ κατὰ, εἰ δὲ κατὰ,
 ἐκ γὰρ τῆς παρρησίας, καὶ κατὰ
 λου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς πρὸς
 βυτίους. αὐτῶς δὲ καὶ ἐκ
 τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ
 γὰρ διατηρεῖσθαι τὴν διαφιλίαν
 καὶ πρὸς τοὺς ποιοῦντας ἡμ-
 πιστοῦσιν ὀργῆς, ἢ ἄλλαν τι-
 νος τοιοῦτου πάθους, οὐ σὺ 10
 θέλει τῆς ὑπαρχούσης φιλίας.
 ἔφασαι δὲ δεῖν. αἱ ἐλαχίσταις
 ἀμυχάσαι καὶ ἐλαχίσταις ἐν ταῖς
 φιλίαις ἐγγίνεσθαι, τῇ δὲ χρίσθαι,
 ἀν' ὅπως ὦνται εἰς τὴν ἐκείνην 15
 ὀργῆς. ἀμφοτέρω μὲν, μάλλον
 δὲ ὁ νεώτερος τε καὶ ὁ ἡν-
 μίων τάξιον ἔχων ἡγεμόνως,
 τὰς ἐπαγορεύσεις τε ἐν νο-
 θυτάς, αἱ δὲ παρρησίας 20
 ἐκείνου ἐκείνοι, καὶ πολλὰς
 εὐφροσύνας τε καὶ εὐλαβίας, ὥστε
 δεῖν γίνεσθαι, ἐν ταῖς νοθυταῖς
 τὸ κακομνηστικόν τε καὶ οἰκείον.
 αὐτῶς γὰρ εὐχρηστικόν τε γίνεσθαι 25
 καὶ ἀφελίμων τὴν νοθυταίαν, ἐκ
 φιλίας ὑποδέχεται ὅπως ὅτι
 ἐν, μήτε παίζοντας μήτε πω-
 δάζοντας. οὐ γὰρ ἐστὶν ῥάδιον εἶ-
 ναι δι' ἡμᾶς τὴν ὑπαρχούσαν φι- 30
 λίαν, ὅταν ἀπαξ παρομπέσῃ
 τὸ ψῦδ' εἰς τὰ ἡν' ὅπως
 ἐν τῶν φίλων εἶναι ἢ οὐ. φι-

studium contētionis eximenda esse. I-
 mō verò maximè ex omni, siquidē fie-
 ri posset, sin minus ex vera, saltē ex illa,
 qua parētes psequimur, omninoq; ea,
 quæ apud nos erga ætate & annis maio-
 res vigere debēt: consimiliter verò etiā
 ex ista, qua tenemur erga benè præcla-
 req; de nobis meritos. Nam cū talibus
 in contētionēs descēdere & acriter cer-
 tare, ira fortè effluante, aliōνε aliquo si-
 mili affectu ebulliente, in iuxta amicitia
 planè salutare nō est. Patiam verò dice-
 bant quā minimas asperitates, velutiq;
 tubera & exultationes in amicitia
 esse oportere. Iā verò si esse cognorint,
 cedendum esse, atq; iram edomādā.
 Ambo quidē hoc facient, in primis ve-
 rō junior, & qui dictorū ordinū qualē-
 cunq; habet, arbitrabantur tum corre-
 ctiones tū etiā admonitiones, quas illi
 παρρησίας vocabāt, cum multa tum
 fausta acclamatione, tum etiam cauti-
 one & reverentia fieri oportere in iis,
 qui admonitiones instituunt, simulq;
 castigationem salutarem, & ad ingeniū
 ejus, qui admonetur, accommodatum.
 Hoc. n. modo fieri, ut decēs exhortatio
 & honesta juxta ac utilis sit, dum fides
 nequaquam ex amicitia tollatur, sive
 ludant sive serio rem agāt. Neq; .n. fa-
 cile fieri posse, ut cōtracta amicitia sal-
 va adhuc & incolumis esse queat, ubi
 semel mendaciū in eorum, qui se ami-
 cos esse venditāt, mores irrepsit. In-

fortunii aut alius aliculus impotentiae earum rerum, quæ in hanc vitam fortè incidunt, causa amicitiam non esse reprobendam. Verùm eam rejectionem solam cum amici, tum amicitiae probandam esse, quæ magni alicuius flagitii causa incorrigibilis, vel castigatione digna esset, contingeret. Talis igitur erat forma correctionis, quæ apud eos fiebat per sententias, breviasq; dicta, ad omnes simul virtutes ac universam vitam pertendens.

CAP. XXIII.

Quæ suavit ad studium sapientiae exhortatio per symbola & obscuras sententias, & qua dogmatum infanda atq; occulta, iis solis qui novimus doctrinam & prima elementa eius, demonstratio, qua ab Pythagora iuxta Aegyptiorum veterum morem, apud Græcos Theologorum consuetudinem ac morem tradita fuit.

Summè autem necessarius apud illum doctrinae modus etiam ille existit, qui per symbola fiebat. Hæc enim forma ac ratio agendi etiam apud Græcos penè omnes, quippe quæ veterrima esset, observabatur & in primis expetebatur. Maximè verò apud Aegyptios summo loco habebatur variisq; modis excolebatur. Iuxta illorum verò morem Pythagoræ quoque præcipuum studium erat, si quis explanationes symbolorum Pythagoræ, atq; significationes arcanasque notitias perspicuè, & quem quodq; sensum rectum veritatemq; haberet, detegere

λίαν μὴ ἀποφάσκειν ἀτυχίας ἔνθα, ἢ ἄλλης τιδὲς ἀδυναμίας, ἢ εἰς τὰ βίον ἐμπιπτόντων. ἀλλὰ μόνον ὅτι δόκιμον ἔστι γινώσκειν φίλου τε καὶ φιλίας, τὴν γινόμενὴν διὰ καλῶς μεγάλου τε καὶ ἐπανόρθωτος τοιούτου μὲν οὐδ' ὁ τύπος ἦν τῆς διὰ ἢ ἀποφάσκειν παρ' αὐτοῖς γινόμενης ἐπανορθώσεως, εἰς τε πᾶσας τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλον τὸν βίον διατείναν.

Κεφ. 27.

Τίς τῶν συμβόλων προσηγορὰ εἰς φιλοσοφίαν, καὶ ἀπὸ τῆς δοξαζόμενης καὶ ἀποκατεργμένης μόνους τοῖς εἰδοῖσι παιδείαν, παραδίδωκε τὸ Πυθαγόρῃ καὶ τῷ Αἰγυπτίῳ, καὶ τῷ ἀρχαιότατῳ παρ' Ἕλλησι φιλόσοφῳ συνέδωκε.

Αναγκαῖος δὲ παρ' αὐτῷ βόπος διδασκαλίας ὑπῆρχε καὶ ὁ διὰ τῶν συμβόλων. ὁ γὰρ χαλεκὴρ ἔτος καὶ παρ' Ἕλλησι μὴ χερσὶν ἀπασιν, ἀλλὰ παρὰ λαὸν βόπος ὢν, ἐκαστὸν ἐζήτει. ὁ αἰρώμενος δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ἀποκλιώμενος ἀπὸ τοῦ βίου καὶ τὰ ἀνὰ δὲ τὸ πᾶν Πυθαγόρῃ μεγαλῆς ἀποδοῆς ἐτόλμα, εἰ τις διαβρώσας σφῶς τὰς ἢ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμμάσας καὶ ἀπορρήτους ἐννοίας, ὅσας ὁρθότητος καὶ ἀληθείας μετέχουσιν, ἀποκαλυφθεῖσιν.

λυφθίσται, καὶ τῇ αἰνιγματώδους
 ἐλαφροτέρως τῶν. προσω-
 κειωθίσται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς καὶ ἀπο-
 κλειομένης οὐκ ἐστὶν ταῖς τῆς φιλο-
 σοφίας τῶν μεγαλοφύων, καὶ ὡς
 ἀνθρώπων ἐπὶ τοῖς θεοῖς. καὶ
 γὰρ οἱ ἐκ τῆς διδασκαλείας τῆς μα-
 λιστὰς δὲ οἱ παλαιότεροι καὶ αὐτῶν
 συγχρονιστῶν καὶ μετὰ ταῖς
 τῶν Πυθαγόρα περὶ τῆς τοῦ, Φι-
 λολάου καὶ Εὐρύτου καὶ Χαράν-
 θους καὶ Σαλευκού, καὶ Βρύσσων, Ἀρ-
 χύτας καὶ ὁ περὶ τῶν, καὶ Ἀρί-
 στου, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπεδοκλῆς,
 καὶ Ζάμολξις, καὶ Ἐπιμενίδης, καὶ Μό-
 λων, Λεύκιππος, καὶ Ἀλκμαίων,
 καὶ Ἰππαστος, καὶ Θυμαρίδης, καὶ
 οἱ καὶ αἱ εἰς ἀπαιεῖς, πολλοὶ ἐλα-
 τίστοι καὶ ὡς φησὶν ἀνδρῶν, τὰς
 διαλέξεις καὶ τὰς περὶ ἀλλήλων
 ὁμιλίας. καὶ τὰς ἐποσημειώσας
 καὶ ἐποσημειώσας, καὶ αὐτὰς ἡδὴ
 τὰ συγγραμμεὰ καὶ ἐκδόσεις πα-
 ρατα, ὡς τὰ πλεονα μέλει καὶ ἡ
 ἡμεῖς ἐκ τῶν χρόνων διασώζειται, ἐπὶ
 πόσῃ καὶ ἐν μέρει, καὶ ἡ καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἀπασιν ἐκ τῆς λέξεως
 τῆς ἐποσημειώσας ἐπὶ τῶν, ἀνα-
 στήσαντες οἱ περὶ τῶν, καὶ τῶν
 φερόμενα ἐπὶ αὐτῶν τίθεται.
 ἀλλὰ καὶ τὴν νομοθετικὴν
 ἐκ τῶν, ἐκ τῶν Πυθαγόρου
 ἐκ τῶν, εἰς τὴν ἀνθρώπων, καὶ

& aperire, itemq; formam orationis
 ænigmatica ac obscuræ liberam red-
 dere valeret; eaq; applicare nosset, ju-
 xta simplicem & uniusmodi seu ab va-
 rietate omni alienam traditionem, ho-
 rum philosophorum magnificentiis
 ac supra humanam considerationem
 evectis. Etenim qui ex hoc ludo pro-
 dierunt, inprimis verò antiquissimi,
 atque illi, qui tempore proximi co-
 ætanei, & adolescentes Pythagore
 jam senis discipuli exstiterant. Phi-
 lolaus, Eurytus, Charondas, Saleu-
 cus, Brysson: item Archytas senior, A-
 ristæus, Lysis, Empedocles, Zamolxis,
 Epimenides, Molon, Leucippus, Alc-
 mæon, Hippasus, Thymarides, atq; o-
 mnes illorum discipuli, qui multitu-
 dinem numerumq; clarissimorū ma-
 ximorumq; virorum tam ad disserta-
 tiones, quàm mutuas consuetudines,
 constituunt. Porro commentarios &
 subscriptiones, deniq; scripta ipsa atq;
 omnes editiones, quorum pleraq; et-
 iam ad hæc nostra usq; tempora con-
 servantur, non communi & vulgari
 dictione ac stylo, adeoq; aliis omnib;
 consuetis & familiari, quasi cursim in-
 telligibilia esseceffunt, conantes audi-
 torib; ea, quæ ab ipsis dicerentur, statu-
 ere inimitabilia. Cæterum juxta ἐχρη-
 σάν, id est, silentiū indictionem, ipsis
 quasi legē latam sanctamq; ab Py-
 thagora, sacra Dei mysteria & modos,
 quos

quos fas non esset eloqui apud illos, qui rudes, & nullis sacris initiati essent, attingebant; adeoq; per symbola mutuas communicationes ac colloquia, vel etiam cōmentarios scriptionesque considerabant. Ac nisi quis ipsa symbola, quę elegisset, enarravisset, & regulari atq; apposita interpretatione, ridicula & anicularum deliramentis similia, qui ea fortē audiant, dicta, simulq; nugis & futili loquacitate plena esse vidētur. Ceterum postquam isto pacto hæc symbola exposita, & interpretatōne conspicua, lucida, ac sancta pro obscuris plerisq; reddita fuerint, divino vaticinio atq; oraculis quibuscūq; Pythii Apollinis resolvit, ut & mētem seu sensum mirabilem ac divinū afflatum illis apparere, qui intelligentes & rationes expendendi, bonarumq; literarum studiisq; sunt, efficiat. Non fuerit autem abs re meminisse paucorum, ut doctrina forma ac ratio magis fiat perspicua. *Persephorē quasi que aliud agendo templum nec ingrediendum, nec Deus prorsum adorandus est, nisi vel ipsas templi valvas suis prorsus ingressus. Sacrificia diis, eosq; adoranda discedens. Declinans vias publicas, per semitas ito. De Psychagoga eis rebus remoto lumine ac loquitur.* Talis ferē ut exempli causa dicam, ejus modus erat per symbola docendi.

πρὸς τοὺς ἀτελείους ἀπορήτων ἔσπων ἡπιοτο, καὶ διὰ συμβόλων ἐπιστήπου τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις, ἢ καὶ συγγραφάς. καὶ εἰ μὴ τις αὐτὰ σύμβολα ἐκλίξας διατυξείη, καὶ * αἰνῶκα ὄξισι, γλοῖα. ἂν. Ἐχρησάμεθα δὲ τῷ ἐντυγχάνουσι τὰ λεγόμενα, λήρου μετὰ ἑ ἀδολειρίας. ἐπειδὴν μὲν τοὶ καὶ τὸν ἡδὲ συμβόλων πρῶτον ἔσπον διατυξῶν. καὶ φανὰ καὶ εὐαγῇ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γινέται θεοπροπία καὶ χρησμοίς. τισὶ τῷ Πυθίου ἀναλύει, καὶ θαυμαστὴν ἐμφαίνει διανοίαν, δαιμονίαν τε ἐπίπτοιαν ἐμποιεῖ τοῖς νεοπαύσι τοῦ φιλολόγου. οὐ γάρ οὐδὲ ὀλίγων μνημονεύσας ἔτι καὶ τοὺς σαφέστερον γινώσκοντες τὸν τύπον τοῦ διδασκαλίας. ὁ δὲ πᾶρεργον ἔτι εἰσήκουσιν ἱερὸν, ἔτι ἀποσπικνῶν τὸ ἀπαράπαν, ἔδ' εἰ πρὸς ταῖς θεαῖς αὐταῖς παρῶν γένους Ἀντιγόνητος. θύει καὶ προσκυνοῖ. τὰς ἀεὶ ἀφ' ὧν ὁ δὲ ἀκλίνῳ διατυξῶν ὁ βράχων βάλλει. περὶ Πυθαγορείων ἀνδρῶν φησὶς μὴ λαλεῖν αὐτοῖς, ὡς ἐν τύποις εἰπεῖν, ὁ ἔσπος ἦν αὐτοῖς διὰ συμβόλων διδασκαλία.

Κεφ. κδ.

Τίτοι ἀπὸ φιλοβαρύντων ἀρχῶν Πυθαγόρου, καὶ τῶν τοῖς ἰταλοῖσι ἐπιχρῶντων παρὰ γυγλῶν, καὶ πᾶς ἄλλος καὶ ἄλλος ἐνομοθίκεται ἀπὸ τούτου, ὅτι οἱ αὖτε οἰκῶντες βίους ἰκαίνοι, καὶ ἄλλοι τῶν αἰτίων.

Επεὶ δὲ καὶ ἡ τροφή μεγάλη συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀρρίτιον παροδῆσαι, ὅταν καλῶς καὶ ἡ ταχυμίως γίνηται, οὐκ ὀφείδεται τῆς καὶ περὶ ταύτης ἐνομοθίκεται. Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου ταῖς κοινύταις ἀπὸ τοῦ καλῶς, ὅσα πρὸς μολύβδῳ καὶ κεραχίς αἰτία, ταῦτ' ἐστὶν 15 αἰσι ἐδόκιμάζεσθαι καὶ χρῆσθαι ἐνέλατον, ὅσα δὲ τῶν σώματός ἐστιν καθίστασι τε καὶ σφάλλειν. ὅσα ἐνδύμωζεν ἡ καὶ ἀπὸ χροῦ ἐπιτηδεύοντες ἐνομοθίκεται. ὅλα δὲ ἀπὸ τοῦ καλῶς 20 ἐστὶν τοῖς θεοῖς εὐλαβῆσαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἡμᾶς δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκείως, καὶ ἄλλων δὲ ἀνθρώπων καὶ ἑνομιζομένων ἐν αἰτίῳ, ὅσα δὲ ἀπὸ τοῦ καλῶς παρὰ γυγλῶν, ὡς 25 τιμῆς ἀξίον ὄντων, ἀλλ' ἐχὶ τὸ κοινὸν καὶ ἀνθρώπων καὶ χρηστέων, καὶ ὅσα δὲ ἐκ μολύβδου ἐνομοθίκεται, ἡ πρὸς καθαρότητα καὶ ψυχῆς, καὶ ἀνδρείας, ἡ πρὸς σωφροσύνης καὶ ἀρετῆς ἐστιν, 30 παρὰ τὴν φυλάττειν, καὶ τὰ πρὸς εὐαίαν δὲ ἐτασίως ἐχρῆσθαι, καὶ ἐπιβολῆς τῆς ψυχῆς, καὶ τῶν ἄλλων καθαρότητος, καὶ τῶν ἄνθρωποις ὑποκείμετων ἀσθενειῶν παρὰ

CAP. XXIV.

Ab quibusdam cibis Pythagoras in unumsum abstinuit. Et ab quibus suis abstinere hortabatur. Et quomodo alia atque alia leges statuerat, hac de re, iuxta causas, viam rationum. Et quibus de causis.

Verum quoniam & nutrimentum magnum monumentum ad optimam institutionem confectum, praesertim quando probe ordinateque id se habet, quae & qualia quoque hac ipsa de re lege sanxerit, collideremus. Ex cibis igitur profectus illos improbabat, quibus corpus inflatur & venter turbatur: contra vero palam eos probabat, iisque utendum praecipiebat, qui corporis habitudine constituit ac libidines reprimunt. Vndemilium etiam ad alendum accommodatum esse censebat. Omnino autem etiam ex cibis repudiabat, qui a diis alienos quasi a familiaritate, quae nobis cum iis est, abduci. Alio vero modo etiam ab illis cibis, qui sacri esse censebantur, vehementer abstinere hortabatur, tanquam quibus honore digni, nihil minus autem communi humanoque usui convenientes essent. Quaecumque vero etiam divinatione impediuntur, vel ad animi puritatem sanctitatemque, vel ad temperantiam & moderationem, vitiosum habitum comparandum, praepedimenta forent, fugienda esse admonebat. Ac quae puritati contraria essent, hoc est, quae inquietaret, atque animi reliquaque puritates, & quae in somnis accidunt, imaginationes & ludibria rejiciebat & devi-

λαοποιῖας ἐξελκυσθέντες. χρῆσθαι
 δὲ καὶ ὀρχήσασθαι. ὀργάνῳ δὲ χρῆ-
 σθαι λύρα, τοῦς γὰρ αὐλοῦς ὑ-
 παλάμβανεν ὑβρισκῶν τε καὶ
 πατηγυρακῶν, καὶ οὐδ' αὖτις ἐ-
 λλάττειον τὸν ἦχον ἔχον. χρῆ-
 σθαι δὲ καὶ Οὔμου καὶ Ἡσιόδου
 λέγειν ἐκκαλεγεμένους πρὸς ἐ-
 πανόρθωτον ψυχῆς. λέγεται
 δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔργου Πυθα- 10
 γόρας μὲν. πρῶτον δὲ ἀπο-
 τὲ μέλει, διὰ τὴν ἀλλήλων κα-
 τασβίσην τοῦ Ταυρομινίτου
 μεισαρίου μεθύοντος τὴν λύσ-
 σαν, νύκτωρ ἐπικαμάζοντος 15
 ἐρωμένη πρὸς τοῦ ἀντιπρῶτου
 συλῶσι ἐμπεπρῆται μέλλοντος.
 ἐξήπιστα γὰρ καὶ ἀνελκυστοῦ-
 το ὑπὸ τοῦ Φρυγίου αὐλῆμα-
 τος. ὃ δὲ κατέπνευσεν τὰ ῥήματα 20
 ὃ Πυθαγόρας ἐτύγχανε δὲ αὐ-
 τὸς ἀσπασμὸς αἰσῶν καὶ
 σὺν εἰς τὸν πονδευκῶν με-
 σταβολῶν ὑπέδειτο τῇ αὐλῇ.
 τῇ δὲ ἡς αὐλῆς κατέσταν, 25
 λέγει καμῖως αἰσῶν ἐπὶ τῇ
 γὰρ τὸ κατέσταν πρὸς ἀσπασ-
 σης, μὴ δὲ ἐφ' αἰσῶν αὐτῇ, ὃ καὶ
 κρεῖττον, μὴ δὲ ἀσπασῶν ὑπο-
 μένων τοῦ ἀσπασῶν μεταβολῶν πρὸς 30
 αὐτοῦ πρὸς δὲ καὶ ἐπὶ τῇ
 κτὼν ἐπὶ τῇ ἀσπασῶν τῇ τοῦ Πυ-

thagorae inuentum ad cupiditates pel-
 lendas. Utbatur & saltationibus. In-
 strumento autem musico non alio u-
 rebatur, quam lyra. Quippe tibias so-
 num habere & ridiculum & lascivum
 existimabat, simulq; multitudini con-
 uentuiq; solum convenientem, mini-
 mē verò liberalem. Utbatur item
 Homeri ac Hesiodi dictionibus, iisque
 selectis ad animi emendationem. Per-
 hibetur verò etiā Pythagoras in operi-
 bus quidem aliquandò spondiacò car-
 mine, quasi dicas sacrificiali, per tibicinē
 adolescentis cuiuspiam Taurominita-
 ni furorem extinxisse, qui se inebria-
 rat, noctu commensationibus omniq;
 petulantiae indulgentis apud amasiā,
 ad portā rivalis iamjam exurendi. Su-
 scitabatur enim veluti ignis jam cor-
 ditus sopitusq; ab tibijs Phrygijs canru,
 quod Pythagoras celerrimē resinxit
 & compescuit, (erat aut ille tum for-
 tē astris speculandis intentē) ac Phrygium illum sonum fistula-
 tori subiecit, & in Spondiacum vel sa-
 crificalem cōmutavit. Quo cantu nō
 ita multo post promptē & alacriter, ni-
 hilq; tale cogitans adolescens, amictus
 & ad modestiam compositus, decēret
 honesteq; domū remeavit, ne tantū
 quidem, quod & sciens erat, neq; sim-
 pliciter expectās, dum ab ipso adico-
 retur adhortatio. Adhuc repudiabant,
 atq; ad corves relegabant tanquam ab

insano profectam consuetudinem & familiaritatem Pythagoræ. Empedocles verò, cum adolefcens quidam jam gladio stricto in Anchitum hospitem, quod patrem suum publico iudicio capitis supplicio affecisset, ut erat conturbatus & ira accensus irruisset, stridoque ense, patris condemnatorem Anchitum, tanquam homicidam percussurus esset, statim juvenem immutavit, ac procerum vice cecinit illud,

Nepenthes solvens iram tollensq; dolorem,

Inducensq; malum cunctarum obli-
via.

juxta Poëtam.

Atq; Anchitum hospitem suū ē mortē eruit, juvenemq; a flagitio homicidii liberavit. Hic autem ex eo tempore in familiaribus Empedoclis maxime insignis summeq; exultationis fuisse perhibetur. Adhuc igitur universus laudus atque auditorium Pythagoricum exatrysm seu institutionem jam dictā, & conjunctionem & consecrationē faciebat, carminibus quibuscūq; ad hoc accommodatis & idoneis in contrariis affectiones, animi cōstitutiones dispositionesque utiliter circumducens. Nam cubitum euntes selesq; quieti cōmittentes, mentes suas aburbationib; & sonioribus aures obtundentibus, cātilenis quibusdam, carminumq; pro-

δαγδρου. στυπυχίας. Εμπι-
δαλῆς δὲ πασασμίνου τὸ ξί-
φος ἤδη νεανίου τινὸς ἐπὶ τὸν
αὐτὸν ξηνοδόχον Ἀγχιτον, ἐπὶ
5 δικάσας δημοσίᾳ τῆς τοῦ νε-
ανίου πατρὸς ἰθανάτωσε, καὶ
αἰξάντος, ὡς εἶχε συγχύσει
ἐ θυμοῦ, ξιφήρους παῖσαι τὴν
τοῦ πατρὸς καταδικαστὴν ὡ-
10 σπεῖ ποτὶς Ἀγχιτον, μεθαρ-
μοσάμενος εὐθὺς ἀπεκρούσα-
το τὸ,

Νηπιενδὲς τ' ἀχολόντε κα-
κῶν ἐπὶ ληθοῖ ἀπαντῶν,

15 καὶ τὸν πομπήν.

καὶ τὸν τε αὐτὸν ξηνοδόχον
Ἀγχιτον θανάτου ἐρρόσατο,
ἐ τὸν νεανίαν ἀνδρὸς φοβίας. ἰ-
σπεύεται δ' οὗτος ἦδ' Εμπι-
02 δαλῆους γυμνῶν δ' ἀδικη-
τατοῦ ἐκτοτε χυῖσθαι. ἐπὶ τοί-
νυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν
διδασκαλεῖον τὴν λεγόμεναι
ὀξάρτουσιν, καὶ στυπυμωγὰν καὶ
25 ἐκπύαν, ἐποιεῖτο, μέλῃσι τι-
σιν ἐκπύαντες οἱς τὰ ἐναντία
ἐσάθη ἀνελόντων χρησίμως τὰς
τῆς ψυχῆς διαθετοῖς ἐπὶ τῇ
καὶ αἰδέας ἑσπεύοντες ἦδ' μεθ' ἡμέ-
30 ρα πρὸς ἀνελόντων καὶ ἀνελόντων
μέλῶν ἐκπύαντες τὰς διαθε-
ας οἷσιν τισὶ καὶ μελῶν ἰδιώ-
μασι,

μασι, καὶ πύργους παρασκευάζοντες ἑαυτοῖς ἐκ τούτου καὶ ὀλιγοτέρους τε καὶ εὐοιτέρους τοὺς ὑπνοὺς. Ἐπειδὴ οὖν οἱ τῆς κοινωφελείας πάλιν, καὶ πόρους δι' ἀλλοφρόνῃν ἀπ' ἡλλήλων ἀνέμειν. ὅτι δὲ ἐπὶ οὗτοῦ λόγου καλίστα μέγαν ὄπου τε καὶ πᾶσι καὶ νοσήματα τινα ἀφυγιάζον, ὡς 10 φασιν, ἐπαδόντες ὡς ἀλκιδῶς. καὶ ἕκτος ἐνταῦθα πᾶσι τὸ οὐνομα τὸ εἰς μέγαν παρὰ ληλυθέναι τὸ τῆς Εὔωδης. οὕτω μὲν οὖν πολυωφελιστά. 15 τὴν καλίσταστον Πυθαγόρας τὴν διὰ τῆς Μυσικῆς τῆς αἰνέσεως πίνωι ἡ δὲ καὶ βίαν ἐπικυρόσθωτι.

Κεφ. κς.

Πῶς τὴν ἡμετέραν ποίησεν Πυθαγόρας, καὶ ὅτι πάλιν μετὰ τὴν ἀρμονίαν τι καὶ ἡμετέραν λόγον, καὶ πᾶσι παρὰ τὸν τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας τὴν αἰνέσθωτι.

Εἰ καὶ δὲ ἐνταῦθα γέγραπται. 25 μὲν ἀφ' ἡμετέρας τὴν Πυθαγόρου παιδαγωγίαν σοφίαν, οὗ χεῖρον καὶ τὸ τούτου παρὰ τὴν ἡμετέραν ἐφεξῆς ἡμετέρας, ὅπως ὁμοῖα τὴν ἀρμονίαν τῆς ἡμετέρας, ὅτι τὰς ἀρμονίας λόγους. ἀρμονία δὲ μετὰ τὴν ἀνθρώπινον ἐν φρονέειν τὴν ἀνθρώπινον διαποσιν τὴν ἡμετέραν μὲν ὡς ἡ ἀρμονία, εἰ δὲ οὐκ ἀνθρώπινον τὴν ἀνθρώπινον βοήθειαν τὴν ἀνθρώπινον ἐν

prietatibus expurgabant, sibiq̃ue inde placidos & quietos somnos efficiebāt, simul & insomniis mig̃ inquietatos & graviorib. interim somnis quiescentes. 5 Manē surgētes ex somno cōmunē utilitatē afferēte, capitis grave dines rursum aliis atq; aliis cātēnis pellebant. Quādoq; verò etiā absq; pronūciatiōe carminū, quū & affectiōes & morbos nō nullos pepulerint, agrosq; ad sanitatē, ut ajunt, reduxerint, reip̃a & verē accinunt. Atq; hinc nomen hocce Epodes, hoc est, accentus in mediū hominum usum quādoq; pervenisse verisimile est. Hoc igitur modo Pythagoras per Musicen & morum & vitæ correctionem longē utilissimam constituit.

CAP. XXVI.

Quo pacto Pythagoras harmonica ipsius disciplina inventionem fecerit, & ab qua methodo & concentu simulq; sermonibus concentum habentibus, adhuc quo pacto auditoribus omnem de hisce scientiis tradiderit.

Quandoquidem hic loci versamur exponentes eruditicem Pythagoræ disciplinam, non abs re, sed apte convenire iudico, ut quod ab illo insuper adiectum est, deinceps dicamus, quemadmodum scientiam musicæ studiosam, itemq; harmonicas seu musicas orationes invenerit, Nos autē negotium paulò altius exordiemur. Quā aliquandò intētiore cura & cogitatione distringeretur, annē auditui aliquod instrumentale subsidium exco-

gitare

gitare valeret, quod foret solidum, & certū, nulliq; modis fallax, cuiusmodi visus habet per circinum & regulā, vel mehercle, per dioptras geometricas, tact' verò per jugū, vel per mēsurarum excogitationem, divino quodam casu circa fabri cuiusdam ferrarii officinam ambulans, malleos ferrū in incude tundentes emollientesq; & sonores inter se mutuò mistim reddētes exaudivit penè per unam quasi copulationem. Caterū in ipsa malleorū collisione vel sono, quem edebant, cognovit & musicum concentū, qui duplicari numero vocatur *δια πασῶν*, & qui *δια πέντε*, quasi per quinque di-cas, hoc est, sesquialterū, iē *δια τεσσάρων*, vel per quartas. Intervallū verò ipsius cantus per se, & plenū tamen & perfectum aliās, quæ in ipsis esset maioris magnificentiz, promptus & alacer, quasi proposito sibi ab ipso Deo patefacto in officinā ipsam ferrariam curriculo ingressus est, multisq; experimētis ab tumorib. seu ponderib. quæ in ipsis malleis erant, soni differentiæ invenit. Quāquā nō prætēr vim corū, qui mollicbant, neq; prætēr malleorū figuras, nec prætēr ferri, quod agitabatur, transpositionem, prætērque sacomata seu æquipondia, exactè exceptis momētis malleorum æquabilissimis; domū ad suos recessit, atq; ad proprias meditationes regressus est. Et ab uno

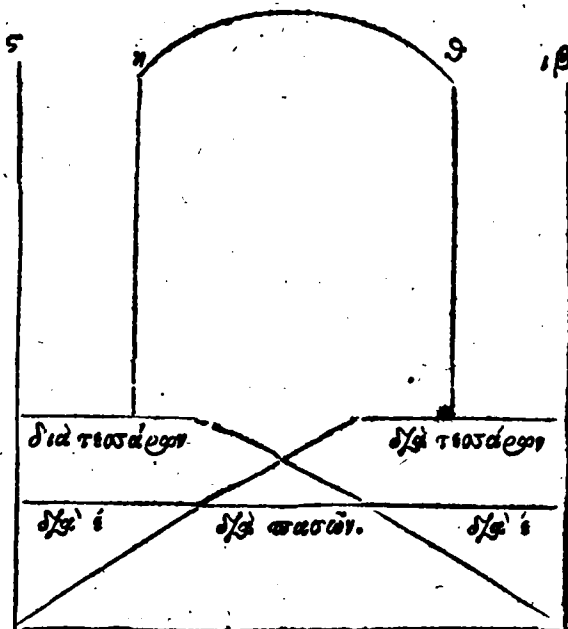
τοῦτον παγίαν καὶ ἀπασχολή-
σον, οἷον ἢ μὴν ὅπως διὰ τοῦ
διαβήτου καὶ διὰ τῆς καίνους,
ἢ καὶ διὰ διόπτρας ἔχει, ἢ
δ' ἀπὸ διὰ τῆς ζυγού, ἢ διὰ
τῆς τῶν μίτρων ἐκπείρας, πα-
ρὰ τι χαλκοτύπειον περιπα-
τῆς ἐν τινος δαιμονίου συμ-
τυχίας, ἐπήκουσε ραιστέον σέ-
10 δῆρον. ἐπ' αὐτοῖς * ραίνοντων,
καὶ τοὺς ἤχους παρὰ μίξιν πρὸς
ἀλλήλους ἀποδιδόντων, πλὴν
μᾶς συζυγίας. ἐπιγίνωσκε δ'
ἐν αὐτοῖς τὴν τε δὲ πασῶν,
15 τὴν τε δὲ πέντε, ἢ τὴν διὰ
τεσσάρων * συνοδίαν. τὴν δὲ
μπαζύτητα τῆς κατ' ἑαυτὴν
συμπληρωτικὴν δὲ ἄλλως τῆς
ἐν αὐτοῖς μετ' ὁμοτιτος, ἄσ-
20 μος δὲ ὡς καὶ θὼν ἀνυμ-
νε αὐτῶν τῆς προδότηως, ἵσ-
τέσκεν εἰς τὸ χαλεπὸν, καὶ
πομπίλως πεύρας παρὰ τῆς
ἐν ταῖς ραιστέον ὄγκων * εὐ-
25 ρων τὴν διαφορὰν τοῦ ἤχου.
ἀλλ' αὐτὸ παρὰ τὴν τῆς ραι-
στέον βίαν, οὔτε παρὰ τὰ
χῆματα τῆς σφυρῶν, οὐδὲ
παρὰ τὴν τοῦ ἐλευνομένου σι-
30 δῆρου μετ' ὁμοτιτος, σπαιόμενα,
ἀκραιβῶς ἐκλεβαὶ ῥοπαῖς ἱ-
σμιτάται τῆς ραιστέον πρὸς
ἑαυτὸν ἀπὸ ἀλλάγῃ. ἢ ἀπὸ τῆς ἱ-
τὸς

τὸς πασσάλου * διαγωνίας ἐμ-
 πεπηγότες τοῖς τοίχοις, ἵνα μὴ
 πᾶσι ταῖς διαφορὰς τις ὑπο-
 φαίνεται, ἢ ὅλως ὑποσηται
 πασσάλων ἰδιαζόντων παραλ- 5
 λαγῇ ἑκατέρῃ τίσσας χορ-
 δὰς ὁμόλους καὶ ἰσοκάλους, ἰ-
 σοπαλεῖς τε καὶ ἰσοσρόφους ἰ-
 κᾶς τῷ ἀφ' ἑκάστης ἐξήρτησεν,
 ὅλκην προσδόντας ἐν τῷ πᾶσι 10
 τῶν μέρους. τὰ δ' ἐκ μήκῃ τῆς
 χορδῶν μηχανισμῶς ἐκ
 αὐτῶν ἰσότηται. εἴτα προέω-
 ντα δύο αἶμα χορδὰς ἐναλ-
 λαξ συμφωνίας εὐρεῖται τὰς 15
 ὁροληχθεῖσας ἀλλήλῃ ἐν ἄλλῃ
 συντυχία. Τὴν μὲν γὰρ ὑπὸ
 τῷ μεγίστῳ ἐκαστῷ μέρει τεινο-
 μένῃ τῶς ἢ ὑπὸ τῷ μικροτά-
 τῳ διὰ πασσῶν φασίγημένῃ κα- 20
 τελεῖσθαι. ἢ δ' ἢ μὲν δώδε-
 κα τῶν ὁλκῶν, ἢ δ' ἐξ. ἐν δι-
 πλασίῳ λόγῳ ἀπέφανται τὴν δ' αὖ
 πασσῶν, ὅπερ ἐκ αὐτῶν τὰ βέβαια
 ἐπίφανται. τὴν δ' αὖ μεγίστην τῶς 25
 τὰ παρὰ τὴν μικροτάτην οὖσαν
 ὅκτω ὁλκῶν δ' αὖ πέντε συμφω-
 νῶσαν, ἐν δὲ ταύτῃ ἀπέφανται ἐν
 ἡμιολίῳ λόγῳ. ἐν ᾧ περὶ καὶ αἱ ὁλ-
 κὰ ὑπὲρ χορδῶν ἀλλήλων, τῶς 30
 δ' ἐκ τῇ μετ' ἑαυτῆς μὲν τῶς
 βάρει, τῆς δ' λοιπῶν κίχουα

quopiam paxillo parietibus ad angulū
 infixo, ne ex hiis scilicet aliqua diver-
 sitas vel leviter appareat, vel omnino
 intelligatur, quasi paxillorū separatiorū
 commutatio, deinceps esse quatuor
 concinnas fides atq; æquimembres, &
 in sorte seu opere adeoq; conversione
 æquales, unāquamq; ab unaquaq; sus-
 pēdit, ab inferiore parte alligato, quod
 ad se trahit, pondere. Longitudines ve-
 rò fidium ex omni parte æquales con-
 stituit. Deinde pulsans tangēsq; simul
 duas fides vicissim, concentus inveni-
 ebat, de quibus antè dictum est, alium
 atq; alium in alio casu. Etenim concē-
 tum illum ab maximo apparatū tono
 protentumq; ad eā, quæ loquitur, cu-
 jusq; exauditur sonus, ab minimo per
 omnes sonos deprehendebat. Erāt illi
 quidē aliquot paxilli, quibus fides tra-
 hebatur intendebanturve numero du-
 odecim, alii verò sex. In ratione dupla
 cōcentum per omnes sonos euntē de-
 monstrabat, quod & ipsa pōdera ostē-
 debāt. Rursum aut maxinum exsiste-
 re octo paxillorum, quib. nervi attra-
 huntur, præter longissimum, qui διὰ
 αἰσῆς, hoc est, per quinq; eisdem soni
 est, ubi eū declaravit in ratione hēmi-
 olia, vel sesquiquarta, in quo etiā confor-
 tionum paxilli inter se mutuo connexi
 erant. Illum verò cōcentum, qui post
 se pondere quidem, at reliquis major

est novem libris, διὰ τεσσάρων aqua-
bili ratione per pondera, atque hunc
itidem per Epitritum vel sesquiter-
tiam manifestè perspicueq; deprehen-
debat. Hemioliam natura existen-
tem eandem cum minimo. Novem
enim collata cum sex, revera sic se ha-
bent, quemadmodum ad parvum nu-
merum collata octo, ad illum verò,
qui sex habet, hoc erat in Epitrito, hoc
est, in ratione sequitertia. Porro ad il-
lum qui duodecim, in hemiolio, hoc
est, in toto & in dimidia illius parte
versatur. Intervallum igitur seu me-
dictas concentus ejus, qui διὰ πάντε,
itemque ejus qui διὰ τεσσάρων dici-
tur, ubi superest ille, qui διὰ πάντε ab
eo, qui διὰ τεσσάρων, existere confir-
mabatur in Epogdoo numero, in quo
novem ad octo utrinq; concentus διὰ
πασῶν, vel per omnia, principalis pars
deprehendebatur, sive ille qui per qua-
tuor & per quinq; in copulatione. Ut
dupla ratio in se continet hemiolion
& ὀκτῆριον, hoc est semitertiam par-
tem. Quemadmodum duodecim,
octo, sex: vel vice versa διὰ τεσσάρων,
& διὰ πάντε, ut quod duplum est, &
ἑξατρίτον vel semitertium, & hemi-
olion, veluti duodecim, novem, sex
in tali ordine διὰ πασῶν. Linguam
autem & manum atque auditum
habebat ad ea, quæ considerat.

ἐνία εαυτῶν ὑπάρχουσιν, τὴν
διὰ τεσσάρων ἀναλόγως τοῖς
βρίθις, ἢ πάλιν δι' ἐπι-
τρίτου ἡλικίης κατελαμβάνει
5 π. ἡμιολίαν τὴν αὐτὴν φύσιν
ὑπάρχουσιν τῆς συμφορᾶς.
τὰ γὰρ ἐνία πρὸς τὰ ἕξ, ὡ-
τως ἔχει, διπλὸν τῷ τριπλῷ, ἢ
παρὰ τὴν μικρὰν ἢ ὀκτώ,
10 πρὸς μὲν τὴν τὰ ἕξ ἔχουσιν
ἐν ὀκτῆρι λόγῳ ἢ πρὸς δὲ
τὴν τὰ δώδεκα, ἐν ἡμιολίῳ.
τὸ δὲ αὖ μεταξὺ τῆς διὰ πᾶν-
τε, καὶ τῆς διὰ τεσσάρων οὐ
15 ὑφίσταται ἢ διὰ πάντε τῆς
διὰ τεσσάρων, ἐμβαδίου τοῦ
ἐν * ὀκτῆρι λόγῳ ὑπάρχειν,
ἐν ὅπῃ τὰ ἐνία πρὸς τὰ
ὀκτώ ἐκείνης τε ἢ διὰ πᾶ-
20 σῶν σύστημα ἡλίσχεται. ἦτοι ἢ
διὰ τεσσάρων καὶ διὰ πᾶν-
τε ἐν σωματικῇ. ὡς ὁ διπλα-
σιῶν λόγος ἡμιολίον τε καὶ
ἐπιτρίτον. οἷον δώδεκα, ὀκ-
25 τῶ, ἕξ, ἢ ἀναστροφῶς τῆς
διὰ τεσσάρων ἢ τῆς διὰ πᾶν-
τε, ὡς τὸ διπλασιῶν ἐπιτρί-
τον τε ἢ ἡμιολίον, οἷον δώ-
δεκα, ἐνία, ἕξ ὡς ταξὶς τοῦ
30 αὐτῆς διὰ πᾶσῶν, τὴν ἰσότη-
σαι δὲ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν
ἀκροῖα πρὸς τὰ ὀφθαλμοῦς,
καὶ



καὶ βιβαίωςας πρὸς αὐτὰ
τὸν τῷ χήσειον λόγον προσ-
έθηκεν ὡς μηχανῶς, τὴν μὲν
τῷ χορδῶν κοίτην * ὑπερ-
σεν τὴν τῷ διὰ γωνίου πασ-
σάλου εἰς τὸν τῷ ὀργάνου βα-
τῆρα, ὃν χορδῆστον ἀνόμεζεν.
τὴν δὲ * ποσὴν ἢ ἐπίστασιν
ἀνελάβως τοῖς βάσειον εἰς
τὴν τῷ κολλῶσαν ἀνωθεν ὅμο-
μορον περιεσφῶν ὁλοβάθρα-
τι ταύτην χρώμεν, καὶ οἷον
ὅτι ἀνιξαπατήτω γνώμονι εἰς
ποικίλα ὄργανα ἢ ποικίλῃ λειπὸν
ἐξείτειν. λειπὸν τὴν πρῶτην καὶ αὐ-

Cumq; ad illa confirmasset habituū
vel formatū rationē, cōtinuē & soler-
ter fidium quidē cōmunem remissio-
nē, quæ est paxilli angularis, apposuit
in ipso instrumēti manubrio, quo sci-
licet manus ambulet, quod chor-
dotonum, hoc est, quo chordæ inten-
duntur, vocabat. Tentionem verò vel
intentionē simili ratione cum gravib;
ad eam conversionem claviculorum
paxillorūve ab summa parte cōcor-
dem & benè moderatā, atq; hac utens
quasi scala ac gnomone seu indice, qui
falli nequeat, ad multa & diversa in-
strumēta experimentum in posterum
extendit. Ac pulsationem pariarū, ti-

bias & fistulas, itē monochorda seu instrumenta una chorda cōstantia, & triangularia, atq; id genus alia eaq; concordantia inveniebat in omnibus, etiā immutabilem & non variantē scientiā vel cōprehensionem numerosā. Porro vocem, quæ particeps est numerosæ cōstructionis ex numeris sex, ὑπαλὴν, id est, infimā nominavit. Mediā verō vocavit eam, quæ ἐπίτρηλος, hoc est, sesquicertia numeri est $\frac{1}{2} \frac{1}{3} \frac{1}{4}$. Quæ aut infra mediam est, novē tonis medio acutior est, & quidem ad octavam. Iam vocem ἡψῆ, id est, supremā, quæ est de duodecim, & medietates juxta genus intentū simul complevit vocibus proportionē benē aptis, atq; ita instrumentū octo fidium numeris consonis subjecit diptasio, hemiollio, Epitrito, horumq; differētiæ Epogdoo, vel sesquioctava. Processionem aut naturali quadam necessitate abgravissima infimāq; usq; ad acutissimam incipiebat. Circa hoc fides intēdendi genus ita inveniebat. Nam chromaticum vel colorativum illud genus in Musice, itēq; numerosum ac concinnū rursus aliquandō ex hoc explanavit, quēadmodum demonstraturi quandoq; sumus, quū de musica dicere instituemus. Ceterum hoc genus, quod τόνος seu modulos constituit, hosce gradus talesq; quosdam progressus naturales habere videtur, primū semitonum, deinde το-

λὰς καὶ σὺλειγγας καὶ μονόχορ-
δα καὶ τρίωνα καὶ τὰ παρὰ-
πλήσια καὶ σύμφωνα εὐει-
σκον ἐν ἅπασιν, καὶ ἀπαράλ-
λακτον τὴν δι' ἀειθμοῦ χαλὰ-
λιν. ὀνομάσας δὲ ὑπαλὴν
μὲν τὸν ἐξ ἀειθμοῦ κοινω-
νοῦντα φθόγγον· μέσῳ δὲ
τὴν τὰ ὀκτώ ἐπιτρίτον αὐτοῦ
10 πυχναίνοντα. παρὰ μέσῳ δὲ τὴν
τοῦ ἐννέα τόνῳ τοῦ μέσου
ὀξύτερον, καὶ διὰ τὴν ὀγ-
δοῦν. ἡψῆ δὲ τὸν τοῦ δώ-
δεκα καὶ τὰς μεταξύπτας κα-
15 τὰ τὸ διατονικὸν γένος συν-
αναπληρώσας φθόγγους ἀναλό-
γους, οὕτως τὴν ὀκτάχορδον
ἀειθμοῖς συμφώνοις ὑπὲρας
ἐστὶ, διπλασίῳ, ἡμιολίῳ, ἐπι-
20 τρίτῳ, καὶ τῇ πύτῳ διαφο-
ρᾷ ἰσογδύει. τὰ δὲ παρὰ με-
σον ἀνάγκη τῷ φυσικῷ λατ-
τὸ βαρυλάτῳ εἶναι τὸ ὀξύτα-
τον. καὶ τῷ διατονικῷ ἡμίσυ
25 οὕτως εὐρεῖται. τὰ γὰρ χρομα-
τικὰ καὶ ἡαρμονικὰ γένος αὐ-
τὰς ποτὶ ἐκ τοῦ διπλασί-
ου, αἷς ἵναι ποτὶ διτλάς,
ὅταν εἴη μουσικῆς λέξις.
30 ἀλλὰ τόχα διατονικὸν γένος
καὶ ποτὶ βαθμοῖς καὶ τὰς παρ-
έδους τῶν αὐτῶν τινὰς φυσικὰς
ἔχει φαίνεται, ἡμιτόνον, εἶτα
τόνον.

τόνον. καὶ τὸτ' ἔστι διὰ τριῶν
 ὁρῶν σύστημα δύο τόνων, καὶ τὴν
 λεγόμενον ἡμιτονίου. εἴτα πρὸς-
 λεφθέντος ἄλλου τόνου, τ' ἐ-
 ἴσι τοῦ μισομβελιθέντος, ἢ
 διὰ πάντε γίνεται σύστημα τριῶν
 τόνων καὶ ἡμιτονίου ὑπάρχου-
 σα. εἰδ' ἐξῆς τούτῳ ἡμιτονίῳ,
 καὶ τόνος ἄλλος διὰ τριῶν
 ὁρῶν, τούτῳ ἄλλο ἢ ἐπί-
 ξιτον, ὥς ἐν μὲν τῇ ἀρχαι-
 οτέρᾳ τῇ ἑπταχόρδῳ πά-
 ντας ἐν τῇ βαρυτάτῃ τοῦς
 ἐπ' ἀλλήλων τετάρους τὴν
 διὰ τριῶν ἁλλήλοισι δὲ ὅλη 15
 συμφωνεῖν τὴν ἡμιτονίου καὶ με-
 τάβασιν, τὴν τε πρώτην καὶ τὴν με-
 σίαν καὶ τὴν τρίτην χάραν μεταλαμ-
 βάνοις καὶ τὸ τετάρτον ἐν δὲ
 τῇ Πυθαγορείᾳ τῇ ὀκτοχόρδῳ 20
 ἦτοι καὶ συναφῇ συστήματι ὑπαρ-
 χούσῃ τετράχορδου τε καὶ πεντα-
 χόρδου, ἢ καὶ διὰ τῶν δυῶν τε-
 τράχορδων τῶν χωρίζομένων ἀπ'
 ἀλλήλων, ὑπὸ τῆς βαρυτέρας ἢ 25
 προχωρήσις ὑπάρξει. ὥς τὸς
 ἀπ' ἀλλήλων πέντε πέντε φθόγους,
 καὶ διὰ πάντε συμφωνεῖν
 ἀλλήλοισι, καὶ ἡμιτονίῳ προβάδῳ, εἰς
 τέσσαρας χάρας μεταβαίνοις, 30
 πρώτην, δεύτεραν, τρίτην, τετάρτην.
 ἔτω μὲν ἢ τὸ μισοὶκὸν εὐρεῖν λίαν).
 καὶ συστηματικὸς αὐτὴν παραδίδωκε

num integrū. Atq; hæc est tonorū du-
 orum, eiusq; quod hemitonii dicitur,
 διὰ τετάρων partium principalis. De-
 inde assumptō alio tono, hoc est, eo qui
 medius est interiectus, concentus διὰ
 τριῶν fit princeps existens pars, tonorū
 triū & hemitonii. Deinceps ex ordine
 illi adiungitur semitonii, atq; alijs in-
 super tonus διὰ τετάρων, hoc est, alius
 qui ἐπί τριῶν vel sesquitercius, ita ut in
 cōcentu antiquiore, qui est septē chor-
 darum omnīs ex gravissimo in ἡμι-
 ὄν, quatuor inter se invicem concentū
 audiamus sibi mutuo in-universū simi-
 lis esse consonantiæ cū hemitonio per
 descensum, primam simul & mediam
 tertiamq; regionem simul participāte
 per quatuor chordas. In Pythagorico
 verò octochordarū instrumento, sive
 principali parte secundum cōtactum
 conjunctionemve, quæ principalis pars
 est quatuor chordarum & quinq; vel
 iuxta disjunctionem duorum instru-
 mentorum sive concentuum, ex qua-
 tuor fidibus, quæ ab se invicem sepa-
 rantur, nempe ab voce infima erit pro-
 cessio: ita ut omnes voces quinq; ab se
 mutuo separatæ, optionē inter se per
 quinq; consonent, hemitonio paula-
 tim & quasi inter eundē secedente in
 regiones quatuor, id est, primā, secun-
 dam, tertiam & quartam. Atq; ita qui-
 dem Musicen invenisse dicitur. quam
 cū cōstituisset tradidit subditis disci-

pulis, ut ad omnia pulcherrima facinora calcar adderet.

CAP. XXVII.

De politicis & Reipublica utilibus bonis, quæ solæ hominibus tradere cum ipso, tum etiam amicis ejus & re ipsa & sermonibus, idè per urbium constitutiones, & legum lationes, adeoq; per alia multa bonis a studia.

Permulta etiam de iis, quæ quoad Rerumpublicarum administratio- nes ab eo gesta sunt, ab illius discipulis & auditoribus laudibus celebratur. Ajunt enim cum quandoq; tota belli moles in Crotoniatis incubuisset, ita ut multi oppeterent, ac funerum perquam suntuosæ elationes & sepulchra non minoribus impendiis fierent, ex i- psis quendam ad populū dixisse, se ex ipso Pythagora hoc narrante quondā audivisse in numinis defensione, deos cœlestes sacrificantium affectionibus haud minus, quā sacrificiorum multi- tudini intetos esse. Terrestres verò de- os econtrario, quasi minorum hære- des factos, comis seu eōmessationibus ac lamentationibus, iteq; cōtinentibus inferiis potationibusq;, & ferculis bel- lariisve, & sacrificiis seu suntuosis ad- modum & opiparis victimis delectari. Vnde propter liberam electionē epu- li, Plutoni vocari inferos: tum qui sim- pliciter eum quidem colunt veneran- turq;, eos in superiore mundo longi- ore temporis spatio relinqui: ab iis ve- ro qui effuse erga luctus affecti sunt,

τοῖς ὑπὸ τοῖς ἐπὶ πάντα τὰ κάλλεα.

Κεφ. κζ.

Ὅσα πολιτικὰ ἢ χρησφιτικὰ γὰρ ἀνα- ρίτου τοῖς ἀνθρώποις δι' ἔργων ἢ λό- γων, καὶ διὰ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἔστι ἰσχυρισμός δι' ἄλλων τε πολ- λῶν καλῶν ἐκτελεσμάτων αὐτοῖς τι καὶ οἱ ἰταῖροι αὐτῶ.

Επαινείται δὲ πολλὰ καὶ
κατὰ τὰς πολιτείας
παραθέντων ὑπὸ τῶν ἐκείνων
πλησιασάντων. φασὶ γὰρ ἐμ-
πισούσης μὲν ποτε περὶ τοῖς
Κροτωνιάταις ὁρμῆς, πολυ-
τιλεῖς ποιεῖσθαι τὰς ἐκφο-
ρὰς καὶ ταφὰς, εἰπεῖν τινα
πρὸς τὸν δῆμον ὅτι αὐτῶν,
ὅτι Πυθαγόρου διεξίσιος ἀνα-
στῆναι ὑπὸ τῶν θείων, ὡς οἱ
μὲν Ὀλύμπιοι ταῖς τῶν θυ-
γνῶν διαθήσεσιν, οὕτω τῶν
θυομένων πλῆθει προσέχουσιν.
οἱ δὲ χθόνιοι τοῦτασίῳ, ὡς
ἀνελκόμενοι κληρονομοῦντες
τοῖς κόμοις ἢ θρήνοις, ἔτι
δὲ ταῖς σπιρίχαις χοαῖς, καὶ
ταῖς ἐπιφορήμασι, καὶ τοῖς με-
τὰ μεγάλης δαπάνης ἱερα-
σμοῖς χαίρουσιν. ὅθεν διὰ τῆς
προαίρεσιν τῆς ὑποδοχῆς πλε-
τασι καλεῖσθαι τὸν ἄδλω, καὶ
τοὺς μὲν ἀφελῶς αὐτὸν τι-
μῶντας ἵαναι τὸν ἀνὰ κόσμον
χρόνον, ὅπου δὲ τῶν ἐκκεχυμένων
πρὸς

πρὸς τὰ πῶς διακει-
 νων, αἰ τινὰ καλῶς ἐν-
 τὴ τυγχάνει τιμῇ ἢ ἐπὶ
 τῆς μῆνης γινομένων. ἐν δὲ
 τῆς συμβουλίας ταύτης ὅ-
 πόλῃ ἐμποιοῦται τοῖς ἀ-
 κοίουσιν. ὅτι μετριάζοντες μὲν
 ἐν τοῖς ἀτυχήμασι τὸν ἰδίαν
 στερήσαν διατηροῦσιν. * ὅτι
 μετριάζοντες μὲν, ὑπερβάλλον-
 τες δὲ τοῖς ἀναλαμασιν ἀ-
 πασις προμοίρας κατασφί-
 λουσιν. Ἐτέρον δὲ διατηρῶν
 γυμνῶν τινὰ ἀμαρτύρου παρ-
 ματος χωρὶς μεθ' ἑατέρου
 ἢ ἀντιδίκων ὁδῶν προσά-
 ζοντα * καταμνηματίζοντα,
 φῆσαι τὸν ἐν τούτῳ κείμενον
 ἐπικλῆ, καθ' ὑπερβολὴν γρη῏ς.
 ἢ δὲ ἀντιδίκων τῇ μὲν παλ-
 λὰ κατὰ κατὰ καταδξαμένου πα-
 τιτελευτηκῆτι, τὴ δὲ ἐπὶ τὸν
 τος, μήτι οὐκ αὐτῶ πλεῖον
 ὅτι. * καταδοξάσῃ καὶ παρ-
 ῶν δαίμων ἵνα ῥοπήν εἰς τὴν
 τὸν ἐγκωμιάσασθαι τὴν καλοκα-
 γαθίαν. ἄλλον δὲ διαίτας εὐλη-
 φότα μετὰ ἄλλω, ἑκάτερον παρ-
 ῶν τὴν ἐπὶ πρὸς ἄλλω, τὸν μὲν δα-
 ῶν τῶν τῶν τῶν τῶν, τὸν δὲ
 λαβεῖν δύο, καταγῶναι τρία,
 καὶ δόξα διδοῦναι τέλειον
 ἐκείνῳ. θεμένων δὲ τιναν ἐπὶ κα-

nec sibi etiam temperant, nullo non
 tempore eum aliquem ad inferos de-
 ducere, idq; ideo ut honores cōsequa-
 tur, qui interea dum quis tumulatur,
 existunt. Atq; ut ex hac consultatione
 sibi apud auditores opinionem aliquā
 conciliet, nempe quod qui omnia mo-
 deratè perferūt, in infortuniis & adver-
 sitatibus propriam salutē tueātur. Imò
 quod qui moderatè quidem adversam
 fortunam ferunt, sed omnes incredibi-
 les sūptus super immaturis funeribus
 faciunt, seip̄os re familiari prorsus e-
 versuri sint. Alium verò quendā, qui
 factus erat cognitor rei, quæ testimo-
 nii expers esset, seorsim cū utroq; ad-
 versariorū per viam adducentem eum,
 qui ad monumentum honores tribu-
 ebat, dixisse illum, qui in eo recōditus
 jacebat, frugi & moderatum, nimis ex-
 quisitos & eximios existere. Quum
 aut̄ adversariorum alter mortuo mul-
 ta felicia & augusta precatus esset, alter
 verò diceret, num quid ei amplius es-
 set, respōdisse, suspicatum se quoq; ali-
 quod ad faciendam fidem momentū
 exhibitum iri, si honestatem laudibus
 vexisset. Item quā alius quispiam ma-
 ximi momenti iudicium acceperat, utriq;
 eorum persuasit, qui reversi erant,
 ut hic quidem quatuor talenta pende-
 ret, alterum verò acceperat duo, repudi-
 asse tria, & propter gloriam utriq; ta-
 lentum dedisse. Porro nonnullis in fla-

gitio quopiam, quod designabarur, pallium apud certam aliquam mulierculam ex iis, quæ in foro sedent, deponentibus, & multum diuq; vetantibus ne alteri illud traderet antè, quam uterq; presens adesset, postea vero sese mutuo falsis rationibus decipientibus, atq; altero in vulgi ac totius Reip. conspectu pallium resumente, dicenteq; cum alterius bona pace hoc sibi concessum esse, altero verò, qui non accesserat, hoc deinde calūniante, ac magistratui spōsionē pactiōnemq; quæ ab initio inter eos intercesserat, patefaciente, quendam ex Pythagoræis, qui tum fortè successerat, dixisse, facturum hominem juxta pacta & conventa, si utriq; adsint. Itidē cum alii quidā in infirma quidē amicitia inter se mutuo cōiuncti esse videretur, sed propter quendam, qui alteri adulatebatur, in tacitā quandam suspiciōnē incidisset, qui dixit ad eā suspiciōnē, quasi foemina ab alterutro corrupta esset, fortuitu Pythagoræi hunc in fabri ærarū officinā ingressum, gladio, qui exacutus esset, ostenso, qui putabat se injuria affici, illum in ipsius artificē impēgit, perinde ac si non satis exacutus esset, cumq; jam facti suspicatus esset, ipsi facere preparamētā in eum, qui calumniis impetebatur, hic gladius, inquit, omnium reliquorum tibi est acutior excepta calūnia, cumq; hoc dixisset, hominē reddidisse ut cognosce-

κουργία πρὸς γυναῖκα τῆς ἀγο-
ραίων ἰματίου, καὶ διειπομένους μὴ
διδόναι θάψιν μέρους αὐτῶν ἀμφο-
τεροὶ παρῶσι. καὶ δὲ ταῦτα πα-
5 ραλομαίνονται καὶ σωλήρι τὸ
κοινῷ λαβήτης θάψιν καὶ φησαι-
τος συγκατακτείναν τὸν ἕτερον,
εἴτα συκοφαντῶντος ἑτέρου τὸ μὴ
προσπλάσθης, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς
10 ὁμολογίαν τοῖς ἀρχουσιν ἐμφα-
νίζοντος ἐκδιέξι μύθους τῆς Πυθα-
γορείας τινὰ, φησὶν, τὰ συ-
κείμενα τῶν ἀνθρώπων ποιεῖν,
αὐτῶν ἀμφοτέρω παρῶσι. ἄλλων
15 δὲ τινων ἐν ἰχυρῇ μὴ φιλίᾳ
πρὸς ἀλλήλους εἶναι δοκούν-
των, εἰς σιωπῶντων δὲ ἐ-
πὶ τῇ δια τινὰ τῆς κοινῆς
ὄντων τὸν ἕτερον ἐμπέπεισκέ-
20 τιν, ὃς εἶπεν πρὸς αὐτὴν
αἰς τῆς γυναίκας ὑπὸ θάψιν
διπλοαρίων, ὑπὸ τῆς ἐπὶ
ἐλθούσας τὸν Πυθαγόρειον, ὃς
χαλκείον ἐπιδείξας ἡκομισμένον
25 μάχαιραν ὃ νομίζον ἀδικεῖν
τῇ τέχνι τὴν προσέκοπεν, αἰ-
εὶ ἔχοντος ἡκομιστόν κατ' ἐπὶ
τοῖσιν αὐτοῖς τὴν ἐπὶ
σκέπην αὐτὸν ἐπὶ τὸν διαβόλη-
30 μισον, αὐτὴν σοι, ἔφη, τῆς ἀλ-
λων ὅσῃ ἀπαύτων ὄντων
πλὴν διαβολῆς. καὶ τῶν εἰποι-
τα ποιεῖν τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ
σῆσιν

εἴπωμαι ἢ δόξοιαι, καὶ μὴ ποροπείω
 εἰς τὸ φίλον, ὃς ἐνδοὶ ἦν ποροκαλλυμέ-
 νος ἔχα μέρει. ἔτιρον δὲ ξένου τινὸς
 ἐκβεβληκέντος ἐν Ἀσκληπιδίῳ ζώ-
 νην χρυσεῖαν ἔχουσιν, καὶ τῆς μὲν
 νόμων τὸ πρῶτον ὅτι ἢ γῆν κωλυ-
 ῶντων ἀναιρεῖσθαι, ἢ δὲ ξένου χελιδ-
 ῶνος καλεῖσθαι τὸ μὲν χρυσεῖον ἔξ-
 ελεῖν, ὃ μὴ ἐπέπαιεν ἐπὶ τῇ γῇ, ἢ
 δὲ ζώοντα εἶναι. ἔτι γὰρ ταύτην ἐπὶ
 τῇ γῇ. καὶ μετὰ φερόμενον δὲ ὑπὸ
 τῆς ἀφροσύνης εἰς τόπους ἰτέρους, ἐν
 Κρότωνι ἱεράδῳ λέγουσιν, ὅτι θέας
 εἶσιν καὶ γενομένη ὑπὸ τοῦ διαφύε-
 ρομένου, εἰσπτότος τινὸς οὗτος καὶ πε-
 πηκέντων πορὸς τὸ πᾶσι τοῖς κα-
 μένον, ὁρᾷς τὰς μάστιδας ἐπικα-
 ρας τις τῶν Πυθαγορείων ἡσάεν ἀνίσ-
 τετο ἐπὶ τῇ γῇ ἀρχαῖον, ὑπολαβὼν
 * ὡς περὶ λείον τῶν παιδῶν ἔχου-
 ρον καὶ περὶ λείον τινος, ἵα εἰς ὑπὸ
 τῆς νεῶς πρὸς οὐρανὸν ἱεράτης μέρει
 μένους, ὃ πορὸς ἀλλήλους δὲ ἵππας, ὡς
 εἴποι, διὰ τῆς γῆς, πρὸς τὸν Πυθα-
 γοραν ὡς ἀβέβλητος, ποροσέλθων
 διελύπετο, φάσκων ὅτι δὲ ἐν ἐφ' ἑτέρων
 ποροεῖσθαι ἢ ἀναφορεῖν, ἀλλ' ὡς ἀνίσ-
 τετο λαβὼν τὸ ὄριον. ἵα μὲν ἀλλὰ ἂν
 τῇ φήσιν τὸ ἀκρόντα ἔχοντος ἀ-
 ρέσκεν. αἰχρῶν δὲ δι' ἐπὶ τῇ πορῇ
 βύτερος ὄν, μὴ πορότερος ὄν ἀνίσ-
 ποροσέλθει. καὶ ταῦτα πορὸς τὸ
 αἰνῶν. εἰπεῖν, καὶ τὰ ὅσα φησὶ Πυθα-

ret & ad mentem rediret, nec temere
 in amicū, qui intro vocatus erat, pec-
 caret, graviusve quid statueret. Alium
 verò, cum hospes quidam in æde AE-
 sculapii foeminā zonam aureā haben-
 tem eiecisset, & leges quidem, quod in
 terram cecidisset, tollere vetaret, hos-
 pes verò hoc perquam indignè ferret,
 iussisset autē, quod humi nō ce-
 cidisset, eximere, zonam autem ipsam
 relinquere. Eam enim in terrā decidit-
 se. Et quod ab rei ignavis ad alia loca
 transfertur, Crotone accidisse ferunt,
 quia cum spectaculū daretur, & grues
 sub theatro pervolitare, quidam ex
 his, qui navigio appulerant, ad illū, qui
 proximè assidebat, dicens, viden' re-
 stes? Quod cum Pythagoræortū quidā
 exaudisset, eos in curiam missum dix-
 it, cum hac suspitione, quod dicerent
 illos inventos pueros quosdā submer-
 sisse testantes grues naves supervolā-
 res. Nonnulli verò inter se dissentientes,
 ut visum fuit, recēter ad Pythagoram
 delati sunt. Quos cum ipse accessisset,
 illorum controversiam decēdit, dicens
 criminis delationē non oportere in a-
 lium torquere, sed iram inter se obli-
 vione conspeliendā esse. Cetera qui-
 dem ipsorum dixisse cum, qui audiebat,
 insigniter placere: at pudore suffundi,
 quod cum ætate & anis superior esset,
 non itidem prius esset adeundo. Atq;
 hæc illam ad eū, dixisse, & de Phintia

& Damone, item de Platone & Archita, præterea de Clinia & Proto. Ad hæc verò cum Eubulus Mefenius in patriam & ad proprios penates navigas ab Tyrrenis prædonibus interceptus, moxq; in Tyrreniam abductus esset, & Nausitilus Tyrrenus Pythagoricus eum ex discipulis Pythagoræ esse intellexisset, è manibus prædonum illū eximens eum omni securitate Mefenæ apud suos saluum & incolumem restituit. Præterea cum Chartaginienses amplius quinquies mille viros, qui apud ipsos mererēt stipendium, in insulam quandam desertam missuri essent, ac Miltiades Karthaginensis in hisce vidisset Possidem Aægeum (qui ambo Pythagoræi erant) ipsum accessit, sed quod futurū esset, minime ei aperuit. Rogabat aliæ eum, ut ad suos quam posset citatissimo gradu aufugeret, ac navī præternavigante, dato insuper viatico ipsum notū dixit, eoq; incolumē præstitit, & salvū ab omnib; discriminib; & periculis cōservavit. Ac summation, si quis omnia colloquia & conversationes, quas inter se Pythagoræi habuerūt, ordine recēseat, liber prolixitate sua in immensum excreseceret, & nec rēpus ferret. Transeo igitur potius ad ea, ut describam, quæadmodū nonnulli ex Pythagoræis homines fuerint politici, & in Repub. administranda, adeoq; imperādo pluri periti. Le-

καὶ Δάμωντα περὶ τὴν Πλάτωνος
καὶ Ἀρχίτου, καὶ τὰ περὶ Κλεπί-
ων ἐ Πρώτοι. χωρὶς τοίνυν
τέτοις ΕΥβούλου τῷ Μισσηίου
5 πλείοντες οἴκοι, ἐ ληφθέντες
ὑπὸ Τυρρηνῶν, καὶ καταχθύνος
εἰς Τυρρηνίαν, Ναυσίτιλος ὁ Τυρ-
ρηνὸς Πυθαγόρειος αὐτὸν ἐλευθερὸν αὐτῷ,
ὅτι τῷ Πυθαγόρῃ μετὰ τὴν ὄψιν, ἐ-
10 φιλοβύτος τὰς λησείας καὶ ἀσφα-
λείας πολλὰς εἰς τὴν Μισήνῃ ἡ-
μεῖς κατέστησεν. Καρχειδονίων τε παλαιῶς
καὶ νεωτέρως χελύς ἀσθρας τὰς
σφαρὰς αὐτοῦς ἔσχετο δομῆρας εἰς τὴν
15 σφαρὰν ἵσταντο. Διὰ τοῦτο ἐλλείποντο μελλόντων,
ἰδὼν ἐν τέτοις Μιλιτιάδης ὁ Καρ-
χειδόνιος Πρωσίδῃν Αἰγίου ἀμ-
φότεροι ὅτι Πυθαγορείων ὄντες,
προσέλθοντες αὐτῷ τὴν μὲν παρὰ τὴν
20 τὴν ἰσομείνῃ ἢ ἐκείλῃ ὡς ἐκείνῃ
δ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν διαβόησαν
τὴν τὰ χεῖρας, καὶ παρὰ τὴν αὐτῆς
ὡς συνέστησαν αὐτῷ, ἐφόδιοι προσ-
θεῖς, καὶ τὸ ἀνδρῶν δίδωσιν ἐκ τῶν
25 κειμένων. ὅλως δ' ἐπ' αὐτοῖς ἡ
τὴν λέγει τὰς γεγενημένας ὁμι-
λίας τοῖς Πυθαγορείοις πρὸς
ἀλλήλους, ἡμεῖς αἱρετοὶ αὐτῶν τῶν
μήκει τὸν ὄγκον, καὶ τὸν και-
30 ρὸν τοῦ συγγράμματος. μέγα
μὲν οὖν μᾶλλον ἐπ' ἐκείνῃ, ὡς
ἴσαι ἐνοιοῦν Πυθαγορείων, ὡς
λιγιστοὶ καὶ ἀρχαιοί. καὶ γὰρ τοῦ
μυς

dinis, & iustum iniustitiae particeps est, reliquaq; his similia similiter se habet.

* Ex hoc verò argumento in utramq; partem oratio acrem impetū sortita est. Duos autem corporis iuxta ac animi motus esse ajebat: aliam quidē nulla ratione utentem, aliam verò suapte spontē ad libere aliquid occipientem. Rerum pub. seu vitae generis lineas quasdam certas, easq; treis constituit inter se oratio extremitatibus contingentes, unum angulum rectum efficiētes, quarum illa quidem naturā habeat ad tertiam, alia verò quinq; quae haec possit. Tertiam autem, quae harum utrarumq; partium mediam habeat. Ceterū quum nos tum linearum inter se, tum etiam locorum quae ab hisce existunt, concursus eodem desinentes, expendimus, optimā Reipu. formam & imaginē ob oculos poni ac describi cernimus. Illā verò opinionē Plato sibi manifestō eorum propriā vendicavit in dialogis de Reipu. Epitritum illum fundum in quinario numero simul copulatum, prebentēq; duas illas harmonias seu concentus. Perhibem autē ipsum etiam excircuisse moderatas perturbaciones, ac, ut sic dicā, mediocriter, ut faciat cum aliquo bonorum duce, quo vita quisq; felix ac beatus existat. Atq; ut rē omnē in pauca conferam, ipsū adinvenisse ajūt nostrorū bonū ac decē-

μαίος ὅστις καλὸν αἶμα, ἐν δὲ
καίον ἀδίκου, καὶ τ' ἄλλα καὶ λό-
γον τοῦτοις. ἐκ δὲ ταύτης τῆς
ὑποθέσεως λαβεῖν τὸν λόγον
ἐστὶν εἰς ἐκείτην μέτρος ὁρμήν.
δύο δὲ εἴδη κινήσεως καὶ τὸ σῶ-
ματός καὶ τῆς ψυχῆς. τῆς μὲν
ἁλοῦν, τῆς δὲ σπουδατικῆς.
πολιτικῶν δὲ γεγραμῶς τινὰς
10 τῶν δὲ τριῶν συνημιμεσῶν τοῖς
μέτροις ἀλλήλων συμφανούσας,
μήτερ ὁρμῶν γυναικῶν ποιεῖσας, τῆς
μὲν ἐπὶ τῶν φύσιν ἔχουσας. τῆς
δὲ πᾶντι ποιᾶντα δυναμικῶς.
15 τῆς δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἀ-
τάκτους. λογίζομαι δ' ἡμεῖς,
τάς τε τῶν γεγραμῶν πρὸς ἄλ-
ληλα συμπλάσεις, καὶ τὰς τῶν
χαρῶν τῶν ὑπὸ τούτων βελ-
20 τίς τε ὑποπευδῶς πολιτικῆς
ἐκδοῦν. σφιστερίσασθαι δὲ τὴν
δόξαν Πλάτωνα λίγαντα φα-
νερῶς ἐν τῇ πολιτικῇ, τὸν ἰ-
σχυριστὴν ἐκείνου συνδυῖναι τὸν
25 τῇ συμπαδί συζυγούμενον, ἐν
τάς δύο παροχόμενοι ἀρμονίας.
ἐκδοῦν δὲ φασὶν ἑαυτοὶ καὶ τὰς
ἐκδοῦναι δύναιται, καὶ τὰς μεσοτι-
τας, ἐν τῷ οὐδὲ τίς ἀπογορεύει-
30 τος τῶν ἀγαθῶν ἔχουσας εὐδαι-
μονία ποιεῖν ἐν βίῳ. καὶ οὐλ-
λήθδ' ἐκδοῦν, προστερεῖν τῇ αἴρεσιν
τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν καὶ
σπορ-

προσηκόντων έργων. ἀπαλλάξαι
 δὲ λέγει) τὰς Κροτωνιάδας· καὶ τὴν
 παλλακίδων, καὶ καθόλου τῆς
 πρὸς τὰς ἀνέγκας γυναικας ὁ-
 μιλίας. πρὸς * δὲ ἴσως τῷ γδ τὴν
 βρογτῆν γυναικα τὴν Πυθαγο-
 ρείαν. ἵνα δὲ ἔσται σοφὴν τε καὶ πε-
 ριτὴν τὴν ψυχὴν, ἥς ὅτι καὶ τὸ κα-
 λὸν καὶ περιβλεπτοῦν ῥῆμα, τὸ
 τὴν γυναικα δεινὴν δύσιν αὐτῇ 10
 μαρὸν ἀντισταμένῳ ὁπὸ τοῦ ἑαυτῇ
 ἀνδρός. ὃ τινες εἰς Θεανὴν * ἀνα-
 φέρουσι. πρὸς δὲ ταύτῃ πε-
 ριλάθουσαι τὰς τὴν Κροτωνιάδων
 γυναικας παρακαλίσαντες περὶ τῆς 15
 συμπεύσαντος τὸν Πυθαγόρου δια-
 λεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς αὐτὰς
 συντροφικῆς τοῖς ἀνδράσι αὐτῶν.
 ὃ δὲ καὶ συμβῆναι καὶ τῆς γυναι-
 κας ἐπαγγελιαμένης, καὶ τῇ Πυ- 20
 θαγόρου διαλεχθῆναι καὶ τὴν Κρο-
 τωνατὶ * πρὸς δὲ τῶν ἀναριθμῶν
 πάντας τὴν τότε ἐπιπολά-
 ζουσαν ἀκολατίαν. ἔτι φασὶ Πυ-
 θαγόραν ἀφικουμένῳ εἰς τὴν πό- 25
 λιν τὴν Κροτωνιάτῃ ἐκ τῆς Συβαρίδος
 προσβούται, ἐπὶ τῇ * ἔκλειπται
 τὴν φυγάδων διασταμένων τινα τῶν
 προσβῶντων, αὐτὸν χεῖρα γαγνημῆ-
 νοι τῶν αὐτῶν φίλων, μηδὲν ὁπο- 30
 κρίνωσιν αὐτῷ. ἐπερομένῳ δὲ τὸ ἀ-
 θρόνον, καὶ βυλομένῳ ὁμιλίας αὐ-
 τοῦ μάλιστα, ἐπὶ τῇ, ὡς ἐστὶν ἐν τοῖς

tium actionum hæresin. Fertur item
 Crotoniatas ab pellicibus, planèque à
 consuetudine illocabilium foeminarū
 liberasse quasiq; manumississe. Nā cū
 ad Theano Brotini, qui unus erat ex
 Pythagoræis, uxorem, quæ esset sapi-
 es atq; animo singulari præstans foe-
 mina, cujus etiā est illud pulchrum &
 perquàm memorabile atq; illustre di-
 ctū, *feminam sacrificia prætere oportere*
eodem, quo ab proprio viro lecta surgit,
 quod tamē quidā ad Theano Pytha-
 goræ conjugem referunt: ad hanc, in-
 quā, cū accessisset Crotoniatarū u-
 xores suppliciter eam rogavisse ferūt,
 ut Pythagorā inducere vellet, quo vi-
 ris suis dissereret, ut erga sese casti &
 pudici forent. Atq; idiplū etiā, dum
 uxor stetit promissis, & Pythagoras co-
 ram viris hac de re disseruit, accidisse,
 & Crotoniatæ quoq; ὄνινο conati sūt
 incontīnētiā ac lasciviā, quæ tum
 temporis per mores suorum serpebat
 vigebatq; e medio tollere. Adhæc ajūt
 Pythagoram cū Crotoniatarū in ur-
 bem legati ex Sybaride civitate ad in-
 quirendos fugitivos appulisset, & le-
 gati quendam ex amicis ipsius vidis-
 sent propria se manu interficientē, aut
 saltem aliquid molientem, nihil ip-
 si respondisse. Cū verò homo in-
 terrogaret, ac cuperet ejus consuetu-
 dinis convictusq; esse particeps,
 dixisse Pythagoram se hominibus

nec leges nec oracula reddere. Atque inde cum apud quosdam Apollinem fuisse habitum. Hæc omnia, quæque paulò antè diximus de liberatione à tyrannis, & quemadmodum urbes tam in Italia quàm Sicilia in libertatē vindicarentur, & de aliis pluribus argumenta afferemus, è quibus utilitas, quam ille ad Rempublicam attulit, & hominibus contulit, veluti è speculo, 10 consideretur.

CAP. XXIX.

Quæ & quam admirabilia facinora veipſa gesserit, quæ & qualia in divinum cultū pertingunt, & propter horum benevolentiam summam in homines exhibet beneficentiam, quæ & damissa sunt ad mortale hominum genus per Pythagoræm.

QUæ sequuntur, nequaquam ita communiter, sed separatim abſcidentes ejus res gestas cum virtute conjunctas oratione exornemus. Primum autem à diis incipiemus, quæadmodū hoc de more fieri aſſolet, ejusq; religionem & pietatem ostēdere & ob 25 oculos ponere conemur, atque opera ab ipsa pietate religioneq; admirabilia nobis ipsis ostendamus atq; oratione ornemus. Ille igitur istius vel unum argumentum esto, cujus & antè meminimus, nempe quod suum ipsis animum nosset, quis esset, & unde in corpus immigravisset, ejusque priora vitæ genera, earumq; planè manifestaria argumenta exhibuit. Postea igitur ille aliquando Nestum fluvium cum mul-

τὸς ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ ἐπα-
ρά τισιν Ἀπόλλων νομιζῆται
αὐτόν. ταῦτα δὴ πάντα καὶ ὅσα
μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν πε-
ρὶ τῆς τῶν τυράννων καταλύ-
σεως καὶ τῆς τῶν πόλεων ἐλευ-
θερώσεως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ
Σικελίᾳ, καὶ ἄλλων πλείονων
δείγματα πομπάμεθα τῆς
εἰς τὰ πολιτικὰ ἀφελείας αὐ-
τοῦ, ἣν συμβάλλεται τοῖς ἀν-
θρώποις.

Κεφ. xix.

Ὅσα θεῶν καὶ θανόντων ἔργα διεκράτεῖται,
καὶ ὅσα ἀνέκαυς ἵς ἐνέβηται, καὶ ἂν
τῷ θεῷ ἐκείνῳ τὸ μέγιστον παρ-
χεται εἰς ἀνθρώπους ἐνεργεῖται, ἃ ἐκ
ἐκείνου εἰς τὸ θεῷ γίνονται. Πυ-
θαγόρῃ.

Τὸ δὴ μὴ ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐτα-
στοῖ κοινῶς, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ
ἀποθεμόμενοι τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα
αὐτῷ παρὰ λόγου κοσμήσωμεν. ἀρξά-
μεθα δὲ πρώτῳ ἀπὸ θεῶν, ὡς πε-
ρὶ τοῦ εἰσαίου, τὸ ἐοικόνηται αὐτῷ πε-
ρὶ θεῶν ἐπιδείξαι, καὶ τὰ ἀπ' αὐ-
τοῦ θανόντων ἔργα ἐπιδείξωμεν ἐ-
αυτοῖς, καὶ παρὰ λόγον κοσμήσωμεν. ἐν
μὲν ἐν δειλίᾳ αὐτῷ ἐκείνου ἔστω, καὶ
30 περὶ τὸν ἐμνημονεύσασθαι, ὅτι δὴ ἐ-
γνώσκει τὸ αὐτοῦ ψυχῇ, τις ἦν, καὶ
πρόθεν εἰς τὸ σῶμα ἐσσεύετο. τὰς
τε προτέρους αὐτῆς βίβας καὶ τέ-
των περὶ τὸν τιμήματα παρὰ
χρ. καὶ τὸ πόνον ἐκείνου Νέστο-
ρι ποτὲ τὸν ποταμὸν συναντῶν

λοις τῇ ἰταίῳ δὲ βαλῶν πορο-
 ῖν τῇ φωνῇ. καὶ ὁ πόσιμος γα-
 νόν τι καὶ βανόν, ἀποφθίγγει πᾶν.
 τῶν ἀποβίων, Καίρε Πυθαγόρα.
 ἔτι μᾶλλον τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ Με-
 ταπόντιον τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν Ταυ-
 ρομένιῳ δὲ Σικελίᾳ συγγιγνόνται,
 διαλέχθαι κοινῇ τοῖς ἐκείθεν
 ἰταίοις αὐτῶν δὲ βαλῶν ἡμέ-
 ραν ἀπαλίας σταδίῳ ἐν μισαίχῃ
 μίῳ παμπόλλων, καὶ καὶ γῆν καὶ
 θάλατταν ἐπαρχόντων, καὶ ἡμέ-
 ραις ἀνυσίμων πᾶν πολλαῖς. τὸ
 μὲν γὰρ, ὅτι τῇ μηρὶν χρύσιον ἐπὶ
 δεῖξιν Ἀβάρων τῷ Ὑπερβορέῳ ἐν
 κάσπῳ αὐτῷ Ἀπόλλων ἐστὶ τῷ
 ὑπερβορέῳ, ἔπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἀ-
 βάρης. βιβαιοῦν ὡς τὸ ἀληθές
 ὑπολαμβάνοι, καὶ ἐδιδάσκοντο
 καὶ πᾶν τεθρύλληται. καὶ μυρία
 τιεστέων θιότιον καὶ θαυμά-
 σότεον περὶ τῶν ἀνδρῶν ὁμα-
 λῶς καὶ συμφώνως ἰσχυρίζεται. πορ-
 ρήσας τὸ σῆμα μὲν ἀπαρξάτοιν,
 καὶ λοιμὸν ὑπεξοπαίει σὺν τῇ χειρὶ,
 καὶ ἀνέμων βιαιῶν, χαλαζῶν τε
 χύσιος παρὰ τὴν καὶ ἀνέμων καὶ
 κυμάτων ποταμῶν καὶ καὶ θαλασ-
 σίων * ἀπὸ διασμοῖν, πρὸς ὑμᾶ-
 ρὴ τῶν ἰταίων δὲ βασιλῶν ὡς μισα-
 βότας ἔμπροσθεν τῶν Ἀπαρα-
 γαντῶν καὶ Ἐπιμενίδων τῶν Κρήτων,
 καὶ Ἀβάρων τῶν ὑπερβορέων πο-

tis amicis transiens voce affatus est. Ac
 fluvius aliquid ita sonorum & exau-
 dibile, itemq; clarum & perspicuum,
 ut ab omnibus exaudiretur, rursus
 breviter elocutus est, *Salve Pythago-
 ra*. Adhæc quum uno eodemq; die
 in Metapontio Italie, simulq; in Tau-
 romenio Siciliz urbibus adfuisset, se-
 runt cum publicè in frequenti corona
 amicis ipsorum disseruisse, confirman-
 tem penè omneis in medio plurimo-
 rum stadiorum, tam qui terra, quàm
 mari essent, non admodum multis di-
 ebus expediti. Nam ejus generis est,
 quòd Abari illi Hyperboreo coxam
 auream ostendit, qui cū Apollini, qui
 apud Hyperboreos colebatur, cujus
 Abaris erat sacerdos, similem esse di-
 xit, cōfirmans hoc verè à se existimari,
 minimèq; mendaciter disseminari, ac
 vulgo planè jactatum esse. Aliaq; infi-
 nita hisce diviniore atq; admirabilia
 de viro illo æqualiter unaque voce &
 consensu commemorantur. Prædicti-
 ones item terremotuum sempiternas,
 & pestilentiarum celeres depulsiões,
 vehementium ventorum ac grandinū
 quæ effunduntur, repentinæ sedatio-
 nes & quasi ad quietem compositio-
 nes, adhæc fluctuū & fluviatilium, &
 marinorum * ad facilem sociorū trà-
 situm. Quæ quum etiam Empedocles
 ille Acragantinus & Epimenides Cre-
 tensis, atq; Abaris Hyperboreus arri-

puissent, ipsos quoq; talia quædam nō
 unius generis frequenter perfecisse. I-
 psorum verò gesta seu præclara faci-
 nora manifesta sunt, præsertim cum
 Empedoclis cognomentū sit Alexan-
 nemos, quod ventos arceret vel ledar-
 ret. Epimenidis aut Catharles, hoc est,
 mundus seu purus. Abaridis, A Ethro-
 bates, quod per athera graderetur.
 Nam cum istius Apollinis, qui in Hy-
 perboreis divino cultu & honore af-
 ficiebatur, iaculo, quod dono habebat,
 quasi inequitaret, fluvios & maria lo-
 caq; inaccessible, modo quopiam peraë-
 rem gradiēs, transivit, quod nonnulli
 quoq; suspicati sunt tum Pythagoræ
 usu evenisse, quū itidem in Metapon-
 tio & Tauromenio cum amicis, qui
 in utrisq; locis degebāt, uno eodēque
 die congressus est. Dicitur verò etiam
 terræ motum futurū ex puteo, cuius
 aquā gustaverat, prædixisse. Itē navem
 quæ vento secūdo navigaret, submer-
 sū iri. Atq; hæc quidem certissima re-
 ligionis & pietatis ipsius argumenta
 sūto. Volo aut paulò altius principia,
 quæ de cultu ac religione deorum ha-
 bui, indicare, quæ proposuit Pytha-
 goras juxta ac viri, qui ex ipsius scho-
 la prodierūt, omnia quæ partiūtur &
 statuūt de agendo, collineare & tēdere
 ad scopū cōfessionis numinis. Atque
 hoc principiū est, & universa hominis
 vita, in hoc ut Deū sequatur, cōposita

λαχῇ καὶ αὐτὸς ποιεῖν ταῦτα τῆς
 ἐπιτηδεύειναι. δὴλα δ' αὖ-
 τῶν τὰ ποιεῖματα ὑπάρχει
 ἄλλως δὲ καὶ Ἀλξανήμος μὲν
 5 ὃν τὸ ἐπ' αὐτῷ Εὐμπεδοκλῆ-
 υς. καθαρὴς δὲ τὸ Εὐμμε-
 νίδης, αἰθροβάτης δὲ τὸ Ἀ-
 βάριδος. ὅτι ἄρα οὕτω τῷ
 ἐν Ὑπερβορίαις Ἀπόλλωνι δα-
 10 ρηθῆντι αὐτῷ ἐποχούμενος,
 ποταμὸς τε καὶ πελάγη ἐ τὰ
 ἄβυσσα διέβαινεν αἰθροβάτης ἑβ-
 που τινὰ, ὅπερ ὑπενόησαν ἐ
 Πυθαγόρῳ τινες ποιεῖν
 15 τότε, ἡνίκα καὶ ἐν Μεταποντίῳ
 ἐ Ταυρομενίῳ τοῖς ἐκατίεσθαι
 ἐταίροις ὁμίλῃσι τῇ αὐτῇ ἡ-
 μέρᾳ. λέγεται δ' ὅτι καὶ σὺς
 μὲν ἰσθμὸν ἐπὶ φρεσὶ, 20
 20 ἐγύσαστο, προσηγόρευσε. καὶ
 αὐτὸς καὶ ἐκιοδρομούσης, ὅτι
 καί ποτιδῆσαι. καὶ ταῦτα
 μὲν ἔσω τεκμήρια τῆς εὐσε-
 βείας αὐτοῦ. βύλομαι δὲ ἀνω-
 25 θῆναι τὰς ἀρχὰς ὑποδείξαι τῆς
 τῷ Διὶ θρησκείας, ἃς προ-
 ἔσχετο Πυθαγόρας τὸ καὶ αἱ
 ἀπ' αὐτοῦ ἀνδρες. ἀπαντα ὅσα
 περὶ τὸ πρᾶττεν, διορίζουσιν
 30 ἐς ὅλας τῆς πρὸς τὸ Διὸς
 ὁμολογίας. καὶ ἀρχὴ αὐτῇ ἐστὶ,
 καὶ βίη ἀπας συντίτταται
 πρὸς ἀκολουθεῖν τῷ Διὶ, καὶ
 ὁ λό-

ὁ λόγος οὗτος, ταῦτα ἔστι τῆς φιλοσοφίας. ὅτι γαλοῖον ποιοῦσιν οἱ ἀνθρώποι, ἄλλοθεν ἀόδῳ ζητοῦντες τὸ εὖ, ἢ παρὰ τῆς θῶν· καὶ ὁμοίως. ὡς περὶ αὐτῆς τις ἐν βασιλευμένῃ χαίρει τῆς πολιτῆς τινὰ ὑπάρχον θεραπείῃ, ἀμαλήσας αὐτὴ τὴ πάντων ἀρχῇ. τοιοῦτον γὰρ οἶονται ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἔστι τῆς θῶς, καὶ οὗτος πάντων κύριος, διὸν δὲ ὁμολογεῖται ἐπὶ τῷ κυρίου τὰ γὰρ θῶν ἔστι. πάντες τε αἷς μὲν ἀν φιλοῦσι, καὶ οἷς ἀν χαιρεῖται, ταῦτοις διδόναι τὰ ἀγαθὰ. πρὸς δὲ οἷς ἐναντίας ἔχουσι, τὰναντία. δὴλον δὲ ταῦτα φρακτός, οἷς τυγχάνει ὁ θῶς χαίρειν. ταῦτα δὲ οὐ ράδιον εἶδέναι, ἀλλὰ μὴ τις ἢ τοῦ ἀκηκόει; ἢ θῶς ἀκούσῃ, ἢ διὰ τέχνης θῶς ἀπορίσκειται. διὸ ἐπεὶ τὸν μαντικὸν παρὰ δέξουσι. μὴν γὰρ αὐτὴ ἐρμηνεία τῆς περὶ τῆς θῶς ἐρμηνείας ἔστι. καὶ ὁμοίως δὲ τῇ αὐτῇ φραγμαθείας ἀξιόλογος δόξαι ἐπὶ τῷ οἰομένῳ θῶς ἐπὶ τοῖς δὲ τῇ θῶς ἑσπερον τύττω ἀμφοτέρω. ἔστι δὲ καὶ τῆς ἀποταγμάτων τὰ ἀπορῶν ἐν ταῖς θῶς ἐπὶ τῷ θῶς, ὅτι τὸ οἰκῶν ἐπὶ αὐτῶς ταῦτα, καὶ μὴ νομίζον ἀπορῶν, καὶ

est, hæc q̄ ratio, & hæc studii sapientiæ principia sunt. Siquidē homines rem ridiculam committūt, qui quod rectū honestumq̄ est, aliunde quàm ab ipsis diis & similibus quaerunt. Sanè cōsimiliter faciunt, ac si quis in regione, cui rex aliquis præsit atq; imperet, civium quempiam principem, ipso omnium rege neglecto, colat. Tale nāq; homines facere arbitrantur. Nā quia & Deus est, atq; hic omniū dominus, æquum & bonum est, ut de eo, qui Dominus est, confessionem edamus. Quinimò omnes quoscumq; diligunt, quibsq; delectantur, illis bona conferunt. Illis verò, erga quos cōtrario modo affecti sunt, contraria largiuntur. Iam verò ea facienda esse, quibus Deū delectari cōstat, manifestū est. Hoc aut̄ scitu haud ita facile est, nisi quis Deum ipsum audiētē, vel deos audierit, vel divina arte sibi sciētia pararit. Ideoq; in divinationibus sese exercent. Hæc enī sola interpretatio benevolentiæ deorū est. Et certe quisquis res, quæ ab ipsis fiūt, interpretatur, dignissimus eo, qui deos esse putat, videatur. Qui verò rectē cēsent vel opinātur de divinitate, istorū alterutrum, imò verò utrumq; contingere. Pluraq; verò quæ scitē ac pulchrē ab illis dicta fuere, penē ex sacrificiis in usum mortaliū introducta sūt, quod existimarent, eos ita se habere, nec cēserent rem esse inanem vel arrogantia,

sed ab Deo quopiam initiū haberēt. At-
 q; hoc quidem oēs Pythagorici simul
 ceu rē fide dignissimā habēt, quemad-
 modū quæ fabulosē de Aristæo Pro-
 cōnēso & Abaride Hyperboreo com-
 memorātur, quæq; alia id generis dicū-
 tur. Omnib. en. ijs, qui talib. fidē adhi-
 bēt, multa quodq; ipsi conātur. Talium
 verō quæ fabulosa vidētur, mentionē
 faciūt, quasi qui illis fidē nullo modo
 derogēt qdquid ad divinū nūmen fur-
 sum adducatur. Quidam igitur aiebat
 Eurytū dicere, pastore quendā sibi cō-
 memorasse, cū super Philolai monu-
 mētū pasceret, se quendā in sepulchro
 cānentē exaudisse. Perhibet etiam quē-
 dā Pythagorē aliquādo dicere, sibi quō-
 dā tēpore vīsum fuisse, cū patre, qui iā
 obierat mortē, se loqui in sōno, acque-
 xere eccujus illud rei argumentū foret,
 at ipsum respōdisse, nullā hoc signifi-
 cationē aliā habere, quā quod verē cū
 illo colloqueretur. Nēpe quēadmodū
 hoc, te mihi loqui in prēsētia, nihil o-
 mninō significat: ita nec illud signifi-
 cationis aliquid habet. In omnibus igitur
 istiusmodi neq; eos fatuos arbitra-
 tur, sed illos, qui fidē non adhibēt. Ne-
 q; en. ita judicant, quasi quæ dā decorū
 opera sint talia, ut effici possint, alia ve-
 rō non possint, ut sapiētes quidā autu-
 mant: sed oīa possibilis sunt, & idē est
 principium veritatis, quos illi omninō
 iini esse aiūt. Sanē illorum forte sunt:

ἀλλ' ὅπου τινος θεοῦ ἔχοντι
 ἀρχὴν καὶ τὸτο γὰρ πάντες οἱ Πυ-
 θαγόρειοι ὁμῶς ἔχουσι πισ-
 τικῶς, οἷον περὶ Ἀρείστου
 Προκοπείου, καὶ Ἀβάριδος
 τῷ Ἰππερβορίου τοῦ μυθολογού-
 μιν, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα λέ-
 γεται. πάντοι γὰρ πιστεύουσι τοῖς
 παυλοῖσι, πολλὰ δὲ καὶ αὐτοὶ
 10 παροῦνται. καὶ τοιούτων δὲ
 ὅσῳ δόκουνται μυθικῶν ὅπου
 μνημονόουσα, ὡς οὐδὲν ἀπι-
 στύντας δ, τι αὖ εἰς τὸ θεῖον
 αἰετίζεται. ἔφη γοῦν Ἐγρυτὸν τις
 15 λέγων, ὅτι φασὶν ποιεῖν ἀκού-
 σαι τινὸς ἀδούτου. ἴμμεν ἔσθ'
 τῷ τὰ φῶς τῷ Φιλολάου. φασὶ
 δὲ τῷ Πυθαγόρᾳ τινα ποιεῖν
 λέγων, ὅτι δοκοῖν ποιεῖν τῷ
 20 ὕπνῳ τῷ πατρὶ ὁμοειδέσθαι
 θνήσκει καὶ ἐκίρειται τινος τῶτο
 σημεῖον, τὸν δ' ἐδιδόξεν φάναι, ἀλλ'
 ὡς διαλέγεται αὐτῷ ἀληθῶς. καὶ
 περ εἰ ὡς τὸ ἐμμένειν σε διαλέ-
 25 λειδὲς σημαίνει, ἔστιν, ὡς πρὸς ἀδούτου, ὅπου
 ὡς πρὸς ἀδούτου τὰ τοιαῦτα, ὅπου
 ὡς πρὸς ἀδούτου τοιαῦτα, ἀλλ'
 τὸς ἀπὸ τῶν. καὶ γὰρ τῷ πατρὶ
 δυνάμει δυνάμει, τὰ δὲ ἀδύνατα,
 30 ὡς πρὸς οὐδὲ τῶς συζητομένου.
 ἀλλὰ φασὶν δυνάμει, καὶ ἡ ἀρχὴ
 αὐτῆς ἐστὶ τῶν ἀδύνατων. φασὶν
 35 ὅτι ἄνθρωπος ἐστὶν τῶν ἀδύνατων, ὅπου
 ἐλπίς

ἑλπίδας χρὴ πάντα, ἐπεὶ ἐκεί-
ς, ὡς ἐναλπον,
ῥάδια πάντα θεῶν τελέσαι καὶ
ἀνθρώποι ἐδίει.

Τὴν δὲ πρὶν ἤν' παρ' αὐτοῖς
ὑπολήψων, ἡγούνται ὅτι ταύτῃ,
ὅτι ἢ πρῶτος εἰπὼν αὐτὸ, ἔχ-
ὸ τυχῶν, ἀλλ' ὁ θεὸς, καὶ ἐν
τούτῳ ἤν' ἀκουσμάτων ἔστι
τις ἢ Πυθαγόρας, φασὶ γὰρ εἶ-
ναι Ἀπέλλω Ὑπερβόρειον. τέ-
του δὲ τιμήματα ἔχοντες, ὅτι ἐν
τῷ αἰῶνι ἔξαιεσθαι τὸν με-
ρὸν παρήφνη χρυσοῦν, καὶ ὅτι
Ἀβάρει τὸν Ὑπερβόρειον ἐστὶ.
καὶ τ' οἷον αὐτὰ ἀφείλτο ὃ ἐ-
κυβερνᾷτο. λέγεται δὲ ὁ Ἀβάρει
ἑλθεῖν ἐξ Ὑπερβορέων ἀγέρον-
χρυσὸν εἰς τὸν νειὼν, ὃ πρὸς
λοιμὸν. κατέλυε δὲ ἐν ταῖς
ἱεροῖς, ὃ οὔτε πρὶν οὔτε
ἐπὶ αὐτῷ ὡφείη πότε οὐδὲν. λέ-
γεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμο-
νίοις θύσαι τὰ κλυτὰ τεύχεα,
καὶ εἶναι τὸ οὐδὲν ἀπο-
τεῦσθαι ἐν Λακεδαιμονίᾳ. λοι-
μὸν ἡγῶμαι. τούτοις οὖν τὸν Ἀ-
βάρει παρεδόμην, ὅτι εἶχε
χρυσὸν ὅσον, ἧς ἀνὰ οὐχ οἷ-
ος τ' ἢ τὰς ὁδοὺς ἐξείρυσεν,
ὁμολογῶν ἡ ἐποίησε. καὶ ἐν Μεταπο-
νίᾳ ἐξαμύνων ἡνὶ ἡμέρᾳ αὐτοῖς
τὰ ἐν τῷ πρὸς πλοῦσι πόλιν.

*Omnia sunt speranda tibi, quum nulla
super sit*

*Sper: nam cuncta Deo sunt facile, atque
creantur.*

5 Fide verò opinionum apud ipsos hanc
esse dicunt, nēpe nō quēlibet ē vulgo,
sed Deum primum fuisse, qui hoc di-
xerit. Atq; in hoc genere auditionum
præceptionumq; consistit, quis fuerit
Pythagoras. Siquidem perhibent eum
10 Apollinē esse Hyperboreū. Hujus autē
manifesta haberi indicia, quod cū in
hac vita surrexisset, semur prope exhi-
buit ostenditq; aurum, atque Abarin
illum Hyperboreum cōvivio excepit,
cuiusq; sagittā, qua se gubernabat, abs-
tulit. Memoratur autem Abaris venisse
ex Hyperboreis coacervās aurum in
tēplum, ac pestem prædicēs. Hospita-
batur verò in tēplis & locis sacris, neq;
20 unquā vel bibere quicquā, vel cibum
ullum capere, visus est. Fama autē fert
ipsum apud Lacedæmonios propug-
nacula & muros sacris initiavisse ac fu-
migasse, atque iccirco Lacedæmonios
nulla unquam peste laborasse. Hunc
igitur Abarin privans aurea, quam ha-
bebat, sagittā, eamq; ab illo remo-
ven, sine qua vias invenire potis-
non erat, effecit, ut quod res erat,
30 liberè ac palam confiteretur. Et cū
quidam in Metapontio precati essent
ut sibi contingerent, quæ essent in na-
vi, quæ ad navigaret: ergo, inquit, mor-

tuus aliquis nobis existeret. & repertū fuit navem cadaver aliquod vehere. Itē in Sybari serpētem quendam quosvis perimentem, iamque hirsutum manu cōprehēdit, atq; à se depulit. Similiter quoq; in Tyrhenia serpentem illum parvum, qui, quos mordebat, interficiebat. Crotone autem aquilam cādidam palpavit, quæ hoc perferebat, uti aiunt. Quū autem quidam ipsum avēret expeteretq; audire, atq; eius discipul^o esse, nō ante mecum, inquit, versari poteris, quā signum aliquod apparuerit. Et intervallo quodā temporis interjecto erat in Cauconia candida ur̄sa, cujus jam jam mortem sibi annuntiāturo cuidam, ipsemet antevertit & prædixit. Ac Millia Crotoniatæ in memoriā reduxit Midā fuisse Gordii filium. Porro Myllias in Epirū ibat operaturus sacris, quæ ad sepulturam iussit requiri. Fertur verò etiam cum, qui domū ipsius emerat, & fortè quædam refoderat, vidisse quædam quæ nemini ausus fuit dicere. Huius verò erroris causa Crotone sacrilegium committens captus & mortuus est. Nam mentum aureum, quod ab statua delapsum erat, sublegens in ipso fuit actu deprehensus. Hæc atque id genus alia ad fidei confirmationem asserunt. Quum autem hæc pro confesso assumpta sint, atque omninò fieri nequeat, vt ea in uno homine ac-

πρὸς τοίνυν αὖ ἡμῖν ἴσῃ, καὶ ἴσῃσιν νεκρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρεϊ τὸν ὄφιν τὸν ὑποκτείναντα τὸν δασύν ἔλαβεν, καὶ ἀπέπειματό. ὁμοίως δὲ ἐ τὸν ἐν Τυρρηνίᾳ τὸν μικρὸν ὄφιν, ὃς ἀπέκτενε δάκνων. ἐν Κρότωνι δὲ τὸν αὐτὸν τὸν λευκὸν κατέψῃσιν ὕπομειναντα ὡς φασί. βουλομένου δὲ τινος ἐκούειν, οὐκ ἔφη σολίζειν, ἁρὶν δὲ σημείον τι φανῇ. καὶ μὲν ταῦτα ἐγένετο ἐν Καυκωνίᾳ ἡ λευκὴ ἀρκτος, καὶ 15. πρὸς τὸν μέλλοντα ἔξαγγέλλειν αὐτοῦ τὸν τοῦτου θάνατον προέπειε αὐτός. καὶ Μυλλίας τὸν Κροτωνιάτιον αἰείησεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδίου. 20 καὶ ἄλλω ὁ Μυλλίας εἰς τὴν ἡπειρὸν πορεύσων, ὅσῃ ὅπῃ καὶ πάφῳ ἐπέλασον. λέγεται δὲ καὶ ὅτι τὴν οἰκίαν αὐτῆς ὁ Περδάμνος καὶ ἀγορεύζας, αὐτὸν μὲν εἰδέν, οὐδενὶ ἐτόλμησεν εἰπεῖν. ἀπὸ δὲ τῆς ἀμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλάβητο ἐπὶ τῇ νῆ. τὸ γὰρ γένειον ὑποπιστὸν τῷ ἀγγέλωτος τὸ χρυσὸν ἐφαρὰθη λαβὼν. ταῦτα τε ἐν λέγουσι πρὸς πίστιν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. αἷς δὲ ἵκωντο ὁμολογημένων ἐ ἀδυνάτω ὄντος περὶ ἀνδραπονεῖν ταῦτα συμβῆται

βῆναι, ἤδη οἰονται σαφῶς εἶναι,
ὅτι ὡς περὶ κρείττονος ὕπο-
δέχεται χρὴ τὰ παρ' ἐκεί-
νου λεχθέντα, καὶ οὐχὶ ἀνθρώ-
που, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπορούμιον τῶ-
ν σημαίνει. ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς
λεγόμενον, ὅτι

ἀνθρώποις δίπυς, ἔστι, καὶ ὀρ-
νις καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἔστι. 10
πρωτοῦτος μὲν οὖν ὅς' ἐστι τὴν αἰ-
σέβειαν ἔσθ', καὶ ὅτι τῆς ἀληθείας
ἐκινεῖται εἶναι. περὶ δὲ τῆς
ὁρκου ἐλαβὼς οὕτω δι' ἐκεί-
νους πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, με- 15
μνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑπο-
θήκης, τῆς,

Ἀθανάτως μὲν ὡρᾶτα θυῆς
νόμῳ αἰετὶ διακίτται,

Τίμα, καὶ σέβου ὁρκου, ἱκεῖν ἢ 20
εἶναι ἀγανούς·

ὅσα ὑπο νόμον τις αὐτῶν ἀ-
ναγκάζοιτο ὁμῶσαι, καὶ τοῖς
ἐορκαῖς μέλλαν, ὁμῶς ὑπὸ
τῷ διαφυλάττειν τὸ δόγμα. 25
πίμπαναι, ἀντὶ τῷ ὁμῶσαι, εἰς
ἄλλοις ταύλας καταθέσθαι,
ἅπαν περὶ τῆς τιμῆς τὸ τοῖσιν περὶ
διδασκαλίᾳ, ὅτι δ' ἐδὲν ἄλλο
ἐκ ταύλας τοῦ συμβαίνειν καὶ ὑπο 30
τῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὡρᾶν ὡρᾶν
αἰ, μάλιστα τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐν-
σέβεισι καὶ ἀνδράσι, βιβαιοῖς

ciderint, jam palam esse arbitramur,
quasi de aliqua eximia optimaque na-
tura, non autem de homine ea acci-
pienda sint, quæ ab illo dicta fuere,
quinimò id, quod in dubium venit,
declarare. Dicitur quippe vulgariter
apud eos,

*Sunt bipedes homines & aves, & ter-
tia quæres.*

Per hoc enim tertium Pythagorā in-
nuunt. Talis itaq; circastudium pieta-
tis, & veritatis existimabatur esse. Por-
rò omneis Pythagoræi ad eò piè ac re-
ligiosè iurijurandi formulas obser-
vabant, etiam atque etiam memoria
recolentes Pythagoræ præceptum,
quod ita habet:

*Principio æternos, quo constans ordi-
ne, dicos*

*Legē cole, hinc & iussurandum, heros
& amplos*

Tu venerare:

ut quispiam ab lege adactus ipsi iussu-
randum præstare, & quidem legiti-
mum sanctumque præstaturus foret,
ut tamen dogma observaretur custo-
direturque, iurijurandi loco sustine-
runt, ut tria talenta potius deponere-
ntur, nimirum quanto pretio tale æsti-
matum erat ei, qui docebatur. Quod
verò nihil suapte sponte atq; à fortuna
contingere arbitrabantur, sed divina
providètia, bonis in primis & piis ho-
minibus, firmissimo argumento fue-

rim, quæ ab Androcydo in libro de Symbolis Pythagoricis commemorata sunt, de Thymaride Tarentino Pythagorico philosopho, Etenim cum ipse navigio solveret, & alium in locum secederet propter aliquod infortunium instantemq; cladem, amici cum circumsteterunt, cum complexu salutantes simul & valedicentes cum deductione honoris. Et quidam jam navim ingressi, quæ vis, inquit, tibi de diis, ô Thymarida, contingeret tum ille, ut faustis acclamationibus acclamet & felicia precentur, respondit. *Quin potius optarem, ut quæcunq; mihi de diis immortalibus eventura sint* *** Hoc enim potius ad substantiam pertinere arbitrabatur, utpote scientiæ cōjunctum, ac gratum acceptumq; esse non obniti, neque etiam querulum esse contra divinam providentiam. Si quis igitur, unde hi viri tantæ pietatē acceperint, scire aveat, dicendum est, juxta numerum Pythagoricæ Theologiae positum esse perspicuum atq; evidens apud Orpheum exemplum. Haud igitur amplius ambiguum existit, Pythagoram occasionibus ab Orpheo sumptis illam de diis orationem composuisse, quàm & ideò sacrosanctam inscripsimus, quasi ex loco maximè arcano corū, quæ sunt apud Orpheum, profectam, sive quod sit viri scriptum ac monumentum, uti pleriq;

τὰ ὑπὸ Ἀνδρόκυδου, ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱστορούμενα, περὶ Θυμαρίδου τῷ Ταρρακτίνου Πυθαγορευοῦ. ὑποπλέοντι γὰρ αὐτῷ καὶ χαλζομένῳ ἔλεγε τινὰ περιέστη, περιέστησαν οἱ ἱταῖροι ἀπαλζόμενοι τε καὶ ἀποπειμνικῶς ὑποτασσόμενοι. καὶ τις ἦδη ἐπιβάντι τῷ πλοίου εἶπεν, ὅσα βούλει περὶ τῆς θιῶν ἀθυμαρίδα, καὶ ὥς ἐψήμην ἔφη. ἀλλὰ βουλομένῳ μᾶλλον, ὅσα μοι περὶ τῆς θιῶν γένηται. * ἐπὶ ψημνικῶν γὰρ τὰ πρὶν ἦγετο μᾶλλον καὶ ἔγνωμον, τὸ μὴ ἀντιτεθεῖν, καὶ ἀποσπαρακτῆν τῇ θιῶν κώρυττα. πόθεν δὲ οὗτὴν τοσαύτῃ 20 ὡς εἴβηαι παρὰ λαβὸν οὗτοι ἀνδρες, εἰ τις βούλοιτο μαθεῖν, ῥητίον, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατὰ ἀριθμὸν διαλογίας παρὰ δεσμός. ἡ γὰρ εἰς ἐκεῖνο περὶ 25 Ὁρφέϊ. οὐκ ἔτι δὲ οὗτὸν ἀμφίβολον γίγνεται, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὁρφέως λαβόντα Πυθαγόρα, συλλαβὰς τὸν περὶ θιῶν λόγον, οἷον καὶ ἱερὸν διὰ τὸ ἐπὶ τῷ 30 ψαμνί, ὡς ἂν ἐκ τῆς μυστικῆς αὐτῷ ἀποδιδισμένῳ περὶ Ὁρφέϊ τῷ ποσειδίῳ ὄντως τῷ ἀνδρὶ, ὡς οἱ παλαιοὶ λέγουσι σύγγραμμα ἔστιν, εἶπε Τηλαύγης,

Τηλαύγης, ὡς ἔνιοι τῇ διδασκα-
 λίῃ ἐλλόγιοι καὶ ἀξιοῦσι διαβε-
 βαιῆσαι, ἐκ τῆς ὑπομνήματων τῆς
 Δαμοῦ τῇ θυγατρὶ ὑπολειφθέντων
 ὑπ' αὐτῇ Πυθαγόρου. Ἀδελφὴ δὲ Τη-
 λαύγης, ἀπερ' αὐτὴ θάνατον ἰσοῦσι
 δοθῆναι Βηιάλῃ ἐτὶ Δαμῶς θυγα-
 τρι, καὶ Τηλαύγει, ἡλικία γηρομῆνός
 ἔσθ' αὖτε Πυθαγόρου, ἀνδρὶ δ' ἐπὶ Βι-
 γιάλῃ. κοινὸν δὲ τῶν ἐκείνου τῷ Πυθα-
 γόρῳ θάνατον ἀπολαύει μῆνός. ἢ
 περὶ θανάτου οἱ τῇ κηρὶ δηλῆται δι-
 δία τῷ ἱερῷ λόγῳ τῷτο, ἢ περὶ θεῶν
 λόγου ἐπιγράψαι γὰρ αὐφότερα, καὶ
 τις ἦν, ὁ παρὰ τοῦ Πυθαγόρου 15
 καὶ περὶ θεῶν λόγον. λέγει γὰρ δὲ πρὶ-
 ρὶ θεῶν Πυθαγόρου τῷ Μνησάρχῳ
 ὅτι ἔξεμαθον καὶ ὁρίσθαι ἐν Λιβήθοις
 τοῖς Θεαίοις Ἀγλαοφῆμῳ τελει-
 ῶσαι μετὰ δ' ὅπως, ὡς ἀρα Ὀρφεὺς ὁ 20
 Καλλίστατος καὶ τὸ Πάριον ὄρος
 ἀπὸ τοῦ Μνησάρχου πικρῶς, ἔφατ' αὖτε
 ἀεὶ μὲν ἐστὶν αἰδίων εἶναι μὲν ἀρ-
 χὴ καὶ προμαθεῖς ἄταρ τὰ παλαιοῦς ὁ-
 ρατὰ καὶ γὰρ, καὶ ἀμείβεσθαι φύσιν. 25
 καὶ δὲ καὶ θεῶν ἐθεῶν ἐδαιμόνων
 καὶ διακόσμου ἔστιν. ἐκ δὲ τῆς τῶν Θε-
 αίων γένεσος, οἱ τῆς ἀεὶ καὶ ὡς
 σμέντω ἐστὶν οἱ θεῶν περὶ τὸ Ὀρ-
 φεῶν παρὰ λατρίαν, ἐποιεῖτο δὲ διὰ 30
 τῶν ἀεὶ καὶ ὡς καὶ θεομας καὶ πρὸς
 ἑκάστη καὶ στραπείας τῆς θείας,
 καὶ τοῦ ἀρεστού. ἐπὶ μετὰ

dictitant, sive Telaugis, quemadmodū
 clari quidam celebresq; ac fide digni
 viri, qui ex illa schola prodierūt, affir-
 mant, ex monumentis ab ipso Pytha-
 gora Damæ filia relictis. Ea autē Te-
 laugis soror erat, quæ post mortē nar-
 rant data esse & Bitalæ Damonis filia,
 & Telaugi ætate quidem filio existen-
 ti Pythagoræ, viro autem Bitalæ. Ad-
 modum enim adolescens sub Pytha-
 gora mortem in spectaculo Cereris
 matris deū effugerat. Hoc autē sig-
 nificatur per sacrum sermonem seu o-
 rationem de diis. Nam utrumq; inscri-
 bitur & quis fuerit, qui Pythagoræ tra-
 diderit eam de diis orationem. Dicit
 enim ira de diis ab Pythagora Mnesar-
 cho hoc didici: *Cum iratus essem in Li-
 bethris Thracis Aglaophemo, qui po-
 stemū neporū communicavis, Orpheus
 scilicet Calliopam circa montem Pangeum
 & matre admonitum dixisse, numeri sub-
 stantiam æternū prorsus esse principium
 totius cæli terræq; & nature, quæ est me-
 dia inter hasce, providentiissimū. Adhuc
 verò etiam rerum divinarum & deorum,
 præterea deorum simul ac geniorum sigil-
 latim radicem. Ex hisce autem conspi-
 cutum existit, ipsum numerorum de-
 finitam de diis substantiam ab Orphi-
 dis sumpsisse ac superasse. Faciebat autē
 per eosdem numeros etiam admira-
 bilem prædictionem, & cultum divi-
 num, juxta numeros quā maximē
 cognā-*

cognatum. Hoc hinc quis evidenter
discere poterit. Oportet namque in-
telligenti dare, quæ faciunt ad fi-
dem ejus, quod dicitur, confirman-
dam. Quandoquidem Abaris in sa-
crificiis sibi consuetis & familiaribus
assidue versabatur, ac prænotionem,
quæ studiosè eliciebatur expetebatur-
que, omnibus barbaris per victimas,
& sacrificia maxime gallinaceorum
excogitabat: (talium enim viscera ad
considerationem exacta & peraccom-
moda ducuntur) Pythagoras noluit
quidem ejus ad verum indagandum
studium tollere: sed per quandam tri-
tiores sacrificandi rationem absque
sanguine & mactatione, prædicere.
Præsertim cum etiam gallum soli sa-
crum esse ducat. Quæ omnia jam di-
cta ut vera ei effecerunt, per scienti-
am arithmeticam constituta. Fuit au-
tem ei à pietate etiam de diis fides.
Adhortabatur enim semper, ut nulla
in re, quæ de diis admiranda esset, neq;
de divinis dogmatibus ulli fidem de-
negarent, tanquam dii omnia possint,
eaq; in sua potestate habeant. Et divina
dogmata tradere quib; fides adhiben-
da sit, sicuti illa, quæ Pythagoras tradi-
dit. Sic igitur credentē acceperunt, de
quib; dogmata præscribunt, non men-
daciter gloriā captavisse. Itaq; Ecretus
quidem Crotoniæ Philolai auditor,
cū ei pastor quidā annuntiavisset, men-

συγχαίνας. γινώσκῃ δ' ὅτι τις
τῶτο ἐντιῶθεν. δειὶ γὰρ καὶ ἐννοεῖ
παραχρῆσθαι εἰς αἰσιν τῶδε λα-
γοῦμένου. ἵκεν δὲ Ἀβάρης πε-
ρὶ τὰ συνήθη αὐτοῦ ἱερουργή-
ματα διετέλει ὢν, καὶ τὴν αὐ-
δαζομένην πάντῃ βαρβαρίᾳ γί-
νει πρόβλημα, ὅσα θυμάτων ἐ-
πορίζετο, μάλιστα τ' ὁριθεῖαν.
10 τὰ γὰρ τ' τοιούτων ἀπαγγέλλει ἀ-
πειρήνως πρὸς διάσκεψιν ἡγούμενος
βυλόμενος ὁ Πυθαγόρας καὶ ἀφαι-
ρῶν μὲν αὐτῷ τ' εἰς τ' ἀληθείας αὐ-
τῇ, παραχρῆν δὲ διὰ τινος ἀσφα-
15 λείας καὶ χάρις ἀλματός καὶ σφα-
γῆς, ἄλλως τε καὶ ὅτι ἱερὸν ἡγείτο
εἶναι τ' ἀληθεύοντα ἡλῶν. τὸ λογι-
μὸν πάντῃ ἀληθείας ἀπὸ ἐλπίσεως αὐ-
τοῦ δὲ ἀρεθμῶν καὶ ἐπιστήμης αὐ-
20 τοῦ αἰνίου. ὑπὲρ γὰρ δὲ αὐτοῦ ὑπὸ
τῆς ἐπιστήμης καὶ ἐπὶ τῷ θεῷ πῶ-
σις. παραγγέλλει γὰρ αὐτῷ περὶ
θεῶν μηδὲν θαυμάζειν ἀπίστῃ,
μηδὲ περὶ θεῶν δογματῶν,
25 ὡς πάντα αὐτῷ θεῶν δυνάμει
εἶναι, καὶ τὰ θεῶν δὲ δόγματα λέγει
ὅς καὶ πιστεύειν, ὃ Πυθαγόρας
παρίδωκεν. οὕτως οὖν καὶ πιστεύ-
οντα παρὲλθισαν περὶ αὐτῶν δό-
30 ματά εἶναι, ὅτι καὶ ἐξ ὁδοῦ ὤχνηται,
ὡς Ἐκρητος μὴ ὁ Κροτωνάσιος
Φιλόλαος ἀκούσας τοῦ μῦθου τινὸς
ἀπαγγέλλοντος αὐτῷ ὅτι μεσημέ-
ριας

urbium administratoribus præceptū
fuit, raro viventia atq; animata sacrifi-
care, vel gallū vel agnos, vel aliud quid
eorū, quæ recens nata sunt. Boves ve-
rò minime esse sacrificandos. Quin et-
iam hoc ipsius in deos pictatis & reve-
rentiæ argumentum erat evidēs, quod
præcipisset, nulla quæm deorum nomi-
nibus in iure iurando utendū esse præci-
raturis. Quapropter etiā Syllus ex Py-
thagoreis unus, qui Crotonæ erant o-
riundi, in hoc pecunias pendit, ne ad
iurjurandum adigeretur, etsi sacrosan-
ctum ac religiosum iurjurandum præ-
staturus foret. Ad Pythagoræos quidē
refertur, & tale iurjurandum quodpiā
eorum, qui præ pudore quidem Py-
thagorā non nominant, quemadmo-
dum & deorum nominibus quā par-
cissime utebantur, sed propter inventi-
onem Tetractyos, id est, quaternionis,
illum virum indicabant:

Iuro per huncce vixum, qui invenit ri-
rad tetraclyn,

Quadruplicem numerum novem sapi-
entia, habentem

Asterus fontem naturæ radicemq;.

In summa ajunt Pythagoram Orphicæ
interpretationis, simul & constitutionis
æmulatorem esse. Et colens deos com-
similiter Orpheo, eosque stantes in si-
mulachris atq; ære, non postris copu-
latis formis, sed statuis, diis omnia cō-
plectentes, & omnium providentiam

τοῖς πολιτικαῖς προτίταται
παντὶ ἐμψυχῶν θύειν, ἢ ἀλεῖν
ὄνα, ἢ ἄρνα, ἢ ἄλλο τι ὅτι οὐ νομι-
βοῦς δὲ μὴ θύειν, κακὸντο δὲ εἰ-
ς θύειν. πῶς αὐτὸ τεκμήρι-
ον τὸ παραγγέλλεσθαι, μὴ δὲ πο-
τε θύειν. αὐτῶν ὁ νόμος ἐστὶ κατὰ
χρῆμα. διότι καὶ εὐλόγος εἰς τὸ
εἶναι ἀρετῶν Πυθαγορείων, ὡς τὰ
10 ὁμολογῶσι, χρήματα ἀπείτιση, καὶ
τοὶ εὐαρεσκῶσι μέλλων. ἀναφέρειαι
γὰρ καὶ εἰς τοὺς Πυθαγορείους, & τοῖς
ἐκείνους ὁρμος, αἰδῶ μὴ ποικί-
λοι ὅροι αἰδῶν Πυθαγορέων, ὡς
15 περὶ καὶ αὐτῶν ὁ νόμος. καὶ οὐδὲ πολλὰ
ἀλλ' ὅφειδ' αὖ ποιοῦντο. ἀλλὰ δὲ τῆς
ἐρίστως τῆς τετρακτύος ἐκλήσεως
ἢ αἰδῶ.

Ναὶ μὰ τὴν αἰμώτερας σοφίας πύ-
ρροντα τετρακτὺν,
παχύν αἰνῶν φύσεως βίω-
ματ' ἔχουσαι.

ὅπως δὲ φασὶ Πυθαγορέων ἑπ-
λωτὴν γνῶσιν τῆς Ὀρθῆς ἐρ-
25 μῆτις. ταὶ καὶ διαδίσταται. καὶ
τιμῶν τοῖς θεοῖς Ὀρθῆς ἀνα-
επιλοήτως ἐκπαιθεῖν. αὐτῶς
ἐν τοῖς ἀγάλμασι καὶ τῶν χαλ-
κῶν, οὐ ταῖς ἡμετέροις σικυ-
30 ραῖς, ἀλλὰ τοῖς
ιδρύμασι τοῖς θεοῖς ἀντί-
προσέχοντα, καὶ πάντων ἀπονο-
ύττας

οὐκ ἔστι, καὶ τὰ πάντα τὴν φύ-
 σιν καὶ τὴν μορφὴν ἑμῶν ἔχον-
 τας. ἀγγέλλει δὲ αὐτοῖς τοῖς
 καθαρῶν, καὶ τὰς λειτουργίας
 τελετὰς, τὴν ἀκριβεστάτην ἐ-
 δῶκεν αὐτοῖς ἔχοντας. ἔτι δὲ
 παρὶ καὶ σωζόμενον αὐτὸν πα-
 ῖσαι τὴν θείαν φιλοσοφίαν καὶ
 διατριβήν. ἃ μὲν μάθοντα πα-
 ρεῖν Ὁρφικῶν, ἃ δὲ παρὰ τῶν
 Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ παρὰ Χαλ-
 κιδέων καὶ Μάγων, ἃ δὲ παρὰ τῶν
 Λαυτικῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ γυμνάσι-
 ον Ἰβρῶν καὶ Σαμοθρακίᾳ καὶ Δι-
 λῶ, ἃ αἰετὶ παρὶ τοῖς κοινοῖς, καὶ
 παρὶ τοῖς Κελτοῖς δὲ καὶ Ἰβη-
 ρίαις. ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀπαρ-
 τήνεται τῷ Πυθαγόρῳ τὸ ἱερὸν
 λόγον, οὐκ εἰς πάντας, οὐδ' ὑπο-
 πάντων, ἀλλ' ὑπο τῷ μετεχόντων
 ἐποίμῳ παρὰ τῶν ἀγαθῶν διδασ-
 καλίας, καὶ κατὰ τὴν αἰσθητὴν ἐπι-
 δόξιν, λέγειν δὲ αὐτὸν παρὶ
 ἀνδρῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ
 τοῖς Ἀπόλλωνα ἐν τῷ τρίποδός. ἃ
 δὲ τὸ καὶ τῷ Ἑρίδῳ παρὶ τοῖς
 παρὰ τὸν Ἄρεθρον, ἃ παρὶ τῇ
 Στυγίᾳ ἐν τῇ. ἃ δὲ τὸ παρὶ τοῖς
 τῶν παρὰ τὸν Ἄρεθρον, πᾶσι μὲν ἀ-
 ρεθμῶ φύσις κοινὴ ὅσων καὶ πᾶν
 τα δὲ τῶν μετὰ τὸν ὅμοιον
 λαμβάνειν τὰ τῶν ἀφαιρμένων,
 καὶ τῶν κατὰ τὸν ὅμοιον δὲ τῶν

gerentes, adhuc universim similem na-
 turam & formam habentes. Nunciare
 verò ipsorum purgationes lustratio-
 nesve, & sacrificia, quæ ita vocantur,
 quæq; exactissimam ipsorum cogniti-
 onem habeant. Præterea perhibent et-
 iam ipsum compositam fecisse, hoc
 est, conjunxisse divinam philosophi-
 am, & cultum. quæ quidem partim
 didicerit ab Orphicis, partim verò ab
 Aegyptiis sacerdotibus, partim etiam
 ab Chalcidensibus & Magis, partim
 ab morte, quæ in Eleusine contigit, il-
 temq; in Ibro & Samothracia ac De-
 lo, & semper aliquid de iis rebus, quæ
 ad Rempubl. spectant, item quæ ad
 Gallos & Iberiam pertinent. In Latinis
 verò legi Pythagoræ orationem sacrâ,
 non à vulgo, neq; ab omnibus: sed ab
 iis qui promptè participes sunt, & ad-
 mittuntur ad rerum honestarum do-
 ctinam, neq; quicquam agunt, quod
 consuetudinis aliquam notam habeat:
 ipsum autem dicere, quod homines
 sacrificia faciunt, & Apollo oracula
 sua ex Tripode reddit, ac futura prædi-
 cit. Eo quod in cornu prius nummi
 mentum ostenderit: Veneri verò ali-
 quid sacrificandum esse die sexto, co-
 quod hic numerus prius commu-
 nis fuerit universæ numeri naturæ. Om-
 nibus autem modis partem simi-
 liter acciperetam vim eorum, quæ ab-
 lata, quàm comum, quæ relicta sunt.

Herculi verò facta immolanda esse mensis consistentis octavo, hoc est, cuiusq; mensis die octavo, considerantibus septimestrem ejus ortum ac natiuitatem. Porro dicit etiam templum quemq; ingredi oportere, qui munda veste amictus sit, & in qua nec indormierit quisquam, nec somnum ociosum ac legnem ceperit, item eam ipsa nigram & ruffam esse debere. Puritatem verò equalitatis & iustitiae testimonium reddens in ratiocinationibus. Præcipit autem strictè, ut si in templo sanguis effunderetur non voluntariè, ille vel auro exciperetur, vel in mare hâcatq; illâc dispergeretur. Primum existens elementum, & omnium rerum creatarum optimum, pretio æstimatum, & adeo æquabile cum tota universitate. Dicit item in templo non esse parandum. Pium enim non esse, animi divinitatem, in templo corpori alligari, atq; in id veluti infundi. Monet etiam festo quovis die nec tondendos esse capillos, nec præcidendos ungues. Nostram bonorum auctione existimans non oportere decorum imperio præstare. Ad hæc ait pediculum in templo sacræve loco occidendum non esse, quod existimandum proque lege habendum sit, divinum numen rerum superfluarum & corruptibilium nihil prorsus accipere oportere. Sed cedro & lauro, cypresso, quereu ac

Ἡ ἑραλὴ δὲ δεινὴ θυσιάζουσα
ἀγδὼν τῷ μενδρὶ ἱταμίνου, σκο-
ποῦνται τὴν ἐπὶ αὐλῶν ἀν-
τὶ ἡρίων. λέγει δὲ καὶ εἰς
ἱερὸν εἰσέλθαι δεινὸν καθαρόν ἱ-
μάτιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ
ἐγκοιμῶνται τις, τὸν μὲν ὁ-
ππότε τῆς ἀργίας, καὶ τὸ μέ-
λας ἐ τὸν πυρρόν. τὴν δὲ
10 καθαρότητα τῆς περὶ τοῦς
λογισμῶς ἰσότητος καὶ δικαιο-
σύνης μαρτυρίας ἀποδείκνυσι.
Φασὶ γὰρ εἰς ἱερὸν εἰ-
σελθεῖν ἀκούσιον αἷμα γίνεσθαι, ἢ
15 χρυσοῦ ἢ θαλάττης περιβραίνε-
σθαι. πρὸς περὶ τῶν ἡμετέρων
καλλίστην τῶν ἄνθρωπων ἐκδομῶν
τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων.
λέγει δὲ καὶ μὴ τέκεται ἐν ἱ-
20 ἐρῷ. οὐ γὰρ ὅτι ὅστις ἐν ἱ-
ερῷ καταδείξεται τὸ δεινὸν τῆς
ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα. φασὶ
ἐγγέλαι δὲ ἐν ἱερῷ μὴτε
κείρεσθαι μὴτε ὀνυχίζειν. τὴν
25 ἡμετέραν αἵξαν τῶν ἀγα-
θῶν, οὐχ ἡγεύμενος δεινὸν τῶν
θειῶν ἀπολείπειν ἀρχαῖον.
λέγει δὲ καὶ φθεῖρα ἐν ἱ-
ερῷ μὴ κτείνειν. οὐδὲν δὲ τῶν
30 περὶ τῶν καὶ φαρμακῶν το-
μίζειν δεινὸν μεταλαμβάνειν τὸ
δαιμόνιον. κέδρω δὲ λέγει ἐ δά-
φνη καὶ κυπαρίσση καὶ δρυὶ καὶ
μυρίτῃ

μυρτῇ τὰς θεῶν τιμᾶν. Εμὲ δὲ
 ταῖς ἀποκαθαίρουσιν τὸ σῶμα, καὶ
 οὐκ ἔχουσιν τὸν ὄντα. ταῦτ' ἐν
 πρώτῳ τῇ τῆς ὑγρᾶς φύσε-
 ως, καὶ ἔσθ' ἐν τῇ πρώτῃ καὶ κοι-
 νοτέρῃ ὕλης ὑπολαμβάνων. ἐφ-
 ὅν δὲ παραγγέλλει μὴ ὀπᾶν,
 τὴν πρῶτῃ ἀλγὺν καὶ προσδε-
 ῖν τὸ ὄργη. κατακαίειν δὲ ἐκ τῶν
 τὰ σῶματα τῶν τελευτῶντων 10
 μέγας ἀπολαύει, μὴ δὲ τὸ θεῖ-
 ον τὸ θεῖον. μεταλαμβάνειν ἐν
 θέλῃ. τὸ δὲ τελευτῶντος ἐν
 λούκῃς ἐστὶν ἀποκείμενον ὅσον
 ἐν ὁμίῃ, καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης αἰ- 15
 νιτῆς φύσιν καὶ ἀριθμὸν. καὶ
 τὸ ἀρχὴ τῶν πρῶτων. ὑποκρίνεται δὲ
 πρῶτον καὶ πρῶτον παραγγέλλει ὅτι
 καὶ πρῶτον ἐπὶ τῷ θεῷ, ὃ ἐστὶν ἀ-
 πρὸν ἐξ. πολλοὶ δὲ μάλλον ἀδ- 20
 κῶν ὅσον ἐπὶ τῷ θεῷ, ὃ ἐστὶν ἀ-
 πρὸν. ἐν αὐτῷ καὶ πρῶτον καὶ πρῶτον,
 ἐκλογίζονται τὰς περὶ τὴν ψυχὴν
 καὶ τὴν ἐστίαν αὐτῆς τὴν πρῶτῃ τῇ ὄν-
 τος φύσιν. κυπαρίσσιον γὰρ ἐ- 25
 ναι τὸ τῷ Διὶ σπῆντρον, καὶ δὲ ἄλ-
 λον ἐν τῷ μυστικῷ λόγῳ. ἀπὸ δὲ ἐν
 πρὸ τῆς πέρας παρακαλῶ Διὸς
 σπῆντρον, καὶ Ἡρακλῆος καὶ Διοσκου-
 ρου, καὶ ἔσθ' ἐν τῷ ἀρχαίῳ 30
 καὶ τῷ ταύτης ἡγεμόνα Δία, καὶ τὸν
 Ἡρακλῆα, καὶ τὴν δυνάμει τῆς
 φύσεως, καὶ τοὺς Διοσκουρούς,

myrto deos esse colendos affirmabat.
 neq; his rebus quidquam de corporis
 partibus depurgandum, neque dentes
 rumpendos esse. hunc existimans pri-
 mum naturæ humidæ foetum, primæ-
 quæ ac communioris materiæ alimen-
 tum. Quæ elixa essent adhortabatur
 non esse assanda, mansuetudinem ira
 neuri quam indigere asserens. Mortu-
 orum corpora ad magorum imitatio-
 nem exuri non sinebat, utpote qui no-
 lucrit quemquam de mortalibus di-
 vinos honores consequi. Mortuos ve-
 rò vestibibus albis ad sepulchrum usq;
 comitari, religiosum censēbat, simpli-
 cem primamque naturam latenter in-
 nuens juxta numerum & principium
 omnium. Iusjurandum itidem sanctū
 prestare omnium maximè in lōgum
 retrò jubebat. Diis autem nihil esse
 longum. Multò item amplius religi-
 onis in cō situm esse, si quis injuria af-
 ficiatur, quàm hominem interficere.
 Quippe apud inferos judicium situm
 esse, animæ ejusque substantiæ primæ,
 rerum quæ sunt, naturas reputabat. Io-
 vis sceptrum è cypressō exstitisse, vel
 aliam aliquam mysticam arcanamque
 rationē. Ante mensam itidem ad-
 hortatur Iovis Servatoris poculum,
 & Herculis, itemq; Castoris & Pollu-
 cis libare, celebrantem cibi authorem
 hujusq; ducem Iovem atque Hercu-
 lem, ac potentiam naturæ, & Castorē

ac Possucem concētum omnium. Libamenū verò nequaquam oportere offerri agebat, qui illud concluderet. Si quidem rerum bonarū nihil pudore & verecundia dignum existimabat. Quotiescunq; autem tonaret, homines terram contingere hortabatur, reminiscētes nativitatē & ortus rerum omnium existentium. Tempła ac delubra per loca dextra ingredienda, rursus per sinistra egredienda pręcipit. Ac dextrum quidem locum, initium ejus, quod in numeris impar dicitur, & divinum: sinistrum verò parū, ejusq; quod dissolvi poterat, symbolum & cęsseram statuebat. Atque hujusmodi quidem ejus modus dicitur fuisse in studio religionis. Ac reliqua, quę hac de re in pręsentia omittimus, ex iis, quę a nobis dicta sunt, conjicere proutum est. Itaque de eo plura dicere supersedeo.

C A P. X X I X.

De sapientia Pythagorę, tum quę fuerit, tum etiam quibus generibus ac formis fuerit distincta, & quemadmodum ab primis usq; ad ultimas potēcias, quę cognosci possunt, rectam exasiamq; diligentiam erexit atq; hominibus tradidit.

DE ipsius autem sapientia, ut quidem simpliciter dicam, maximū hoc argumentum sit. Commentarii ab Pythagoreis scripti de omnibus potissimē veritate nituntur, & in aliis quidem omnibus rotundi sunt, at morib; antiquis pręditi, supraq; modū prisco

τὴν συμφωνίαν. ἥ δ' ἀπάντων, ποσὸν δὲ μαθηματικῶν προσφίρεται δὲ ἐν ἑρμ. οὐδὲν γὰρ ἡ καλῶν ἀξίον αἰχρύνει & αἰδῆς δὲ παύεται. ὅταν δὲ βροτῶν, τῆς γῆς ἀφαιδαι παρήγγαλλε μνημονεύοντας τῆς γῆς οὐρανῶν. εἰσὶναι δὲ εἰς τὰ ἱερὰ καὶ τοὺς δεξιὸς τόπους παραγγέλλει, ἔχεται καὶ τὰς ἀεισφύας. τὸ μὲν δεξιὸν ἀρχὴν τῆς οὐρανῶν λειτουργίας ἡ δὲ ἀεισφύα καὶ οὐρανῶν. τὸ δὲ ἀριστερὸν τῆς ἀρχῆς καὶ διαλυομένη σύμβολον τιθέμενος. τοιοῦτος τις ὁ βόσκος λέγεται αὐτῇ γηγόνῃ καὶ περὶ τὴν εὐσέβειαν ἐπὶ πηδύσεως. & ἄλλα δὲ ὅσα παραλείπομεν περὶ αὐτῆς, ὅπου ἡ εἰρημένων ἐννοεῖται τελευτῶν. ὅσα περὶ μὲν τῆς οὐρανῶν λέγει.

Κεφ. xθ.

Περὶ τῆς Πυθαγορείας, τίς τίς, καὶ καὶ ὅσα γινῆ εἶδη διήρτη. ὅσα τε καὶ τὰς ἀντιμαχίας τῆς τελευτῆς καὶ γηγόνῃς καὶ οὐρανῶν τῶν ἐρῶν καὶ ἀκρίβειαν καὶ ἀντιμαχίας καὶ τοῖς ἀνδράσι καὶ περὶ αὐτῶν.

ΠΕρὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς μὲν ἀπλῶς εἰπῆν, μέγιστον ἐστὶν τελευτῶν τὰ γεσφέντα ἐπὶ τῆς Πυθαγορείας ἐποικήματα, περὶ πάντων ἔχοντα τῆς ἀληθείας, καὶ ἐρῶν καὶ μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοβόσκον δὲ &

δι' αὐτῆς παλαιῶν χρόνων διαφω-
 ρώταις, ὡς περ' ἑπὶ τοῖς ἀρχαῖς π-
 ῆναι τοῦ προσπτόντος καὶ ἐπι-
 στήμης δαιμονίας ἀκρῶς συλλο-
 γισμῶνται· ταῖς δὲ ἐποποιῖαις πλῆ-
 ρηται καὶ περὶ τὰ ἀποκρίματα
 ἄλλως καὶ πολυτρόπως τοῖς ἐκ-
 δισι ἐπὶ ταῖς ὕλαις. περὶ οὗτων
 δὲ ἑξαιρέτως αἶμα καὶ ἀνελλιπτῇ
 τῇ φρεσὶ, καὶ παραμύτων ἐν-
 αργῶν καὶ ἀκαμφέων, ὥς ὅ-
 τι μέγιστα μὲν καὶ ἐπὶ ἀποδεί-
 ξιν ἐπιστημονικῆς, καὶ πλήρους
 τὸ λεγόμενον συλλογισμῶν, εἰ-
 τὲς αἷς προσήκειν ὁδοῖς πε-
 ραίνομεν ἐπὶ αὐτὰ τοῖς μὴ πα-
 ρέχουσιν καὶ παρακρούμεναι α-
 ποδείξεως· ταῦτ' ἐν τοῖς ἀνω-
 θι καὶ περὶ τῶν ὁπῶν, καὶ τὴν περὶ
 ἀνῶν ἐπιστήμην παραδίδωσιν· ἐ-
 πεὶ ταῦτα φυσικὰ πάντα ἀναδι-
 δάσκει· τὴν ἡθικὴν φιλοσοφίαν καὶ
 τὴν λογικὴν ἐπιχειρήματα, μαθήμα-
 τὰ τε παιδείᾳ παραδίδωσι, καὶ ἐκ
 πρῶτον τὰς ἀρίστες· ὅπως τὸ ἐ-
 ρεῖν ὅτι ἐν τῇ γνώσει ἐκπληθύνει
 ὁ τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι ἐν τοῖς
 συγγράμμασι τούτοις περιέχεται·
 εἰ γὰρ οὐκ ὁμολογῆται ὅτι μὴ Πυθα-
 γόρας ἐστὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν
 φερόμενων, τὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἀποκρί-
 σεως αὐτοῦ συγγραφῆναι, καὶ
 διὰ τοῦτο οὐδὲ ἑαυτῶν ἐπιφύ-

confecti labore veluti mentis, quæ ma-
 nibus apprehendi nequeat, afflantis,
 cum extremè divina scientia collecti:
 sed enim intelligentiā pleni adeoq; co-
 fertissimi, ac cætera variâ formisq; ac
 materiis diversa, stylo aut & dictione
 insigniter uberes, loquendiq; formulis
 perfecti, nullaq; in parte mutili, adhuc
 rebus perspicuis & ab omni ambigui-
 tate procul remotis, quàm maximè
 pleni & referti unâ cū demonstratiōe,
 quæ permagnum momentum ad rei
 substantiam intelligendam adferat, &
 sanè collectione, uti vulgò dicitur, abū-
 det, si quis iis viis, quibus convenit, in-
 sistat, eaq; adeat haud sanè levi brachio.
 nec oscitanter, sacris initiatus consecra-
 tusq; fuerit. Hanc igitur à primis initiis
 scientiam de rebus, quæ sensu percipi-
 untur, & de diis tradit. Deinde natura-
 lia omnia perdocet, & moralem ac lo-
 γικὴν, hoc est, rationalem philosophiā
 absolvit, variâq; atque omnis generis
 disciplinas easq; optimas scientias suis
 tradit. Summatimq; nihil est rerum o-
 mnium, quæ nunquam apud homines
 in cognitionem venerunt, quod non
 exactissimè in hisce monumētis com-
 prehensū traditumq; est. Si igitur pro
 confessio sumitur, hæc quidem Pytha-
 goræ esse, quæ conscripta nunc omnium
 manib. teruntur, alia verò ex ore ipsius
 audita & sic excepta in literas relata es-
 se, ideoq; ne pro suis quidem ea vendi-
 tarunt,

tarunt, nec sibi ipsis consecrarunt, sed ad Pythagorā retulerunt, tanquā quæ ipsius essent: nempe ex iis omnib. perspicuè liquet, ipsū omnis sapientiæ fuisse satis superq; peritū. Ajūt verò ipsū diu & valde geometriæ studiosū fuisse. Apud Aegyptios. n. multæ proponēbātur de geometria quæstiones. Quādoquidē jam ab prisca tēporibus, adeoq; ipsis diis authore Nino, accremēta simul & decremēta hanc omnino necessitatem dimetiendi terram habent, quā incolebant doctissimi Aegyptiorum interpretes. Quare & geometria nominata est. Imò verò nec coelestium rerum cōtēplatio ab ipsis negligenter oscitanterq; discussa est, cujus ipsius quoq; Pythagoras nequaquam rudis, sed perquā peritus fuit. Ceterū quidā cōmentatiōes, quæ de literis insituntur, cōmuniter Aegyptiis & Chaldeis hominib. deferūt. Atq; ea oīa ajūt, Pythagoram assumpsisse, scientiisq; simul auctis & adducere, simulque appetē & asseuratē suis discipulis & audit orib. ostendisse. Philosophiā itaq; primus ipse nominavit, camq; appetitū dixit esse, & veluti amorem sapientiæ. Sapientiam porrò scientiam rerum, quæ existunt, veritatis. Iam verò res, quæ existūt, etiam dicebat esse, quæ materiæ expertia sunt & sempiterna, adeoque sola agentia: cujusmodi sūt omnia corporum expertia. Aequivocè verò ea,

μῆζον αὐτὰ, ἀλλὰ πρὸς Πυθαγόρῃς ἀνέφερον αὐτὰ, ὡς ἐκείνη ὄντα, φανερόν ἐκ παλαιοῦ τοῦτων, ὅτι πάσης σοφίας ἑμπειρος ἦν ὁ αὐτὸς. λέγουσι δὲ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπιμαλθεῖναι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ἔχον. ἐπείπερ ἐκ παλαιῶν ἐστὶ ὅτι ἀπὸ θεῶν ἔχον τὰ Νέινω παραδόντες τὴν ἀφαιρέσεως ἀνάγκην ἀνέχουσι πᾶσαι θεμελίῃ, ἣν ἐπέμετο γῆν Αἰγυπτίαν οἱ λέγοντες. διὸ καὶ γεωμετρία ἀνόμεσται. ἀλλ' οὐδ' ἡ τῶν οὐρανίων θεωρία παρίστωται. αὐτοῖς κατεχέμεται, ἥς καὶ αὐτῆς ἑμπειρῶς ὁ Πυθαγόρας εἶχε. πάντα δὲ τὰ περὶ τῆς γραμμῆς θεωρήματα καὶ κοινὰ τινες Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις ἀνεφύοντο ταῦτα δὲ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόρην παραλαβόντα καὶ σωανέσσειναι τὰς θεμελίους προσέχοντες, καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροαμένοις διέξαι. φιλοσοφίας μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ἀνέμασσε, καὶ ὅριζεν αὐτῇ εἶπεν εἶπαι, ὅτι οἶοναι φιλίαν σοφίας. σοφίαν δὲ ἐπιστήμην τῆς ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀληθείας. ὅντα δὲ ἦδον καὶ ἔλιγε τὰ αὐτοῦ καὶ αἰδία καὶ μονοθεῖα, ὅτι περ ἔστι τὰ ἀσώματα ὁμωπύμως δὲ λοιπόν

λοιπὸν ὄντα καὶ μετοχὴν αὐ-
 τῶν οὕτω καλούμενα. σωματι-
 καὶ ἥδη καὶ ὕλικοι. ἤμνητα τε
 καὶ φθαρτά, καὶ οὕτως οὐδέ-
 ποτε ὄντα. τὴν δὲ σοφίαν ἐ-
 πημέλει τῶν πύριων ὄν-
 των, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ἀμεινύ-
 μων. ἐπειδὴ περ οὐδὲ ἐπιστά-
 τῆς ἀρχαί τὰ σωματικά, οὐδέ
 ἐπιδύχεται γνώσῃ βιβαίου, ἀ-
 πειρά τε ὄντα καὶ ἐπισήμη ἀ-
 περίληπτα, ἔοιον μὴ ὄντα
 καὶ διασπλν τῶν καθόλων. ἔ-
 οὐδὲ ὅρα ὑποπτεῖν εἰπε-
 γράφως διωόμενα. τῶν δὲ φύ-
 σος μὴ ἐπιστῆς, οὐδέ ἐπισήμων
 οἶοντες ἐπωθεῖν, οὐκ ἄρα ὁ-
 ρίξιν τῆς μὴ ὑφισταμένης ἐπισή-
 μης εἶδος εἶναι, ἀλλὰ μάλλον
 τῆς οὐκ ἐπὶ τὰ πύριων ὄντα, καὶ
 αὐτὰ κατὰ τὰ αὐτά, καὶ αὐτὰς
 ἀγαμέμοντα, καὶ τῇ ἡμέρᾳ
 ηχορία αὐτὴ συνπαράχοντα. καὶ
 γὰρ τῇ τούτων καταλήψει συμ-
 βίβησι, καὶ τῇ τῶν ἀμεινύμων
 ὕψων παρομειβεῖν, οὐδὲ ἐπι-
 στήμῃ διδόντες ποτέ. οἷα δὲ τῇ
 καθόλῳ ἐπισήμῃ ἢ τῇ κατὰ μέ-
 ρος. ἔστι γὰρ περὶ τῶν καθό-
 λων φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς
 διαγινώσκοντες, ἐμελλόν καὶ περὶ τῶν
 κατὰ μέρος οἷα ἐπὶ καλῶς ὁφείδω-
 ριόπερ ἢ μόγις εἰδὲ μετὰ τὴν εἰ-

quod ad reliqua attinet, quæ sūt, juxta
 participationem eorum ita vocitata.
 Jam aut quæ corporibus prædita sunt
 & materialia, nam item & corruptioni
 obnoxia eadem sunt, ideoq; talia, quæ
 non existunt. At sapientiā esse scientiā
 eorū, quæ propriè sunt, non aut eorū,
 quæ æquivocè asserbat. Quandoqui-
 dē quæ corporalia sūt, nec ejus sunt ge-
 neris, ut doceri possint, neq; etiam co-
 gnitionē firmā recipiunt, præsertim cū
 sint infinita, & scientia cōprehendi ne-
 queār, ac veluti quæ nō sūt, juxta diffe-
 rentiam rerū universalium, neq; video
 etiam, qui ad rem præclarè describendā
 subjecū aliquod præbere possint. Quæ
 autem natura talia sunt, ut sub scientiā
 & institutionem cadere non valeant,
 neq; etiam in sua potestate habet, sci-
 entiam aliquam excogitare, ea neque
 appetitū verisimile est habere scientiæ,
 quæ non suscipitur, sed ejus potius
 affectū habent, quæ propriè sunt, sem-
 perq; circa eadē & sui similia pertæ-
 nent, atq; appellationi verè sæper co-
 existunt. Horum enim cognitionem
 contigit & eā comitari, quæ est de reb.
 æquivocis, nunquam ne affectata qui-
 dem. Perindē sanè ac scientiam univer-
 salem particularis sequitur. Itaque qui
 universalia, inquit Archytas, probè co-
 gnoverunt, particularia etiam qualia
 sunt, probè videre poterunt. Quam-
 obrem non modò unius generis, neq;

simpliciter quæ sunt, existunt: sed varia & diversorum generum conspiciuntur, quæ & animo cernuntur, & incorporalia sunt. Quorū quæ sūt appellatio, & corporalia & sub sensum cadentia, quæ juxta participationem cōmunionem habent cum eo, quod est. De hisce omnibus scientias tradidit maximè proprias, neq; quicquam inexcussum reliquit. Enimverò cōmunes scientias, quemadmodū eam, quæ dicitur demonstrativa, item quæ definitiva, & distributiva, hominibus tradidit, sicuti ex Pythagoreorum cōmentariis discere promptū est. Solitus autē erat etiam diligentissimè quā brevissimis vocibus infinitā multiplicemq; significationem ac vehementiā suis notis ac familiaribus, allegorico quodā modo, & occultè aliquid significante vaticinari, haud aliter quā per rationes quasdam chirochrestas, h. e. manibus utilitatem afferētes, aut per parva rumoribus semina,

* * * * *

Hujus generis est illud, *Principium est dimidium totius*, Apophthegma seu dictum ipsius Pythagoræ, Non in præsentī modō hemistichio, verū etiam in aliis similibus divinissimus Pythagoras veritatem occultabat, scintillas iis, qui possunt accendere, breviloquētia quāpiam veluti in thesaurum recondens haud conspicuā & copiosissimā specu-

ἀπλῶς ὑπάρχει τὰ ὄντα, ποιήλα δὲ ἥδη καὶ πολυειδῆ θεωρεῖται, τὰ τε νοητὰ καὶ αἰσώματα, ὡς τὰ ὄντα ἢ κλήσεις, καὶ τὰ συμβολικά καὶ ὑπ' αἰδησιὶν περιωρότα, ἀδὴ καὶ μετοχὴν κοινωθεῖ τῷ ὄντι γίνεσθαι. περὶ δὲ τούτων ἀπαντῶν ἐπισήμας παρίδωκε τὰς οἰκειοτάτας. καὶ οὐδὲν παρίλπειν ἀδιερύνητον. Ἐτὰς κοινὰς δὲ ἐπισήμας, ὥσπερ τὴν ἀποδεικτικὴν, ἔτι ὀρεστικὴν, καὶ ἔτι διαλεκτικὴν παρίδωκε τοῖς ἀνδραποῖς, ὡς ἔστιν ἀπὸ τῆς Πυθαγορικῆς ἱσομνημάτων εἰδέσθαι. εἰώθει δὲ καὶ κομῆσαι δὲ βραχυλότων φωνῶν μυρία καὶ πολυλογιδῆ ἱμφασιν συμβολικῶς ῥόπων τοῖς γραμίμοις ἀποφοιβάσειν, ὥσπερ δὲ χείρονα χρήτων τινῶν λόγων, ἢ μικρῶν τοῖς ὄγκοις ἀπερμάτων * ὁ αὐτίτος ἔστω καὶ ἡ φύσις πλήθην ἀγένηστα καὶ δυσσηπρόηλα ἱννοίων καὶ ἀποσιτισμάτων ἱσοφαίνουσι. τοῦτον δὲ ἔστι, τὸ ἀρχὴ δὲ τοιήμισιν παντὸς, ἀπὸ φθίσμα Πυθαγόρου αὐτῆς. ἡ μόνος δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμισυχία, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις παρεπλησίοις ὁ θεότατος Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐνέκρυπτε, ζώοντες τοῖς διωκμένοις ἐναύσαδαι, βραχυλογία τινὶ ἀποδυσαυρίζων ἀπερίβλεπτοι καὶ ἀμυληθεῖ θεωρί-

διωρίας ἕκαστον, εἶον περ καὶ
 ἐν ταῖς ἀειδαῖς δὲ τι σῶντι
 ἰπώικιν. ὃ δὲ πυκνότερα φέρει
 ἀπαντα ἐπιφθίγγον, ἢ σά-
 λιν, ἐπιφυλότις, ἰσότης, φιλό-
 πος. ἢ ἐν ταῖς πόσιν οὐόματι *
 ἡνιόδια ἐν ταῖς φιλοσοφίαις, ἢ
 καὶ ἐν ταῖς σῶν καίτοις, ἢ τὸ
 διαβρώμων ἐν ταῖς πρῶτοις.
 ταῦτα πάντα καὶ ἑτέρα πλήν
 τῶντα Πυθαγόρας πλάσμα-
 τα καὶ ποιήματα, εἰς ὠφέλει-
 αν καὶ ἰπαιόρδωσιν ἢ σμυδι-
 αχόντων ἐπεποῖτο, καὶ οὕτω γὰρ
 βαςά ἢ καὶ ἐξωδωλίζτο ὑπὸ τῶν
 σωόντων, ὥστε εἰς ὅρκον χή-
 ματα ἀνέστηκα τοῖς ἡμέ-
 ροις.

Οὐ μὲν τὸν ἀμετέρη γῆν
 παραδόντα τῶντα, 20
 Παγὰν αἰνῶν φύσεως ριζώ-
 ματ' ἔχουσαι.

Τούτῳ μὲν εἶτω θαυμαστόν ἢ
 τὸ εἶδος αὐτῶ τῆς σοφίας. ἢ
 δ' ἰπσημύς. οὐχ ἡμεῖς φασί 25
 αὐτοὺς τοὺς Πυθαγορείους τι-
 μάειν, μουσικῇ τε καὶ ἰατρικῇ, καὶ
 μαθητικῇ. σῶνικους δὲ εἶναι καὶ
 αἰκυστικούς καὶ ἰπαιόδια παρ'
 αὐτοῖς τὸν δυνάμενον αἰεῖσαι. 30
 δὲ ἰατρικῇς μάλιστα μὲν ἀποδείχθη

lationis productionem. Quemadmo-
 dum & in eo, cum ea dicitur numerum,
 quod frequenter fit apud oēs accla-
 mabat, * * * * *
 * quæ convenit cum nomine, quo in
 mundi negotiis, vel separatim in no-
 mine Philosophia, vel etiam in voca-
 bulo stoæ cæleton, hoc est, porticum
 usurpamus, vel quod perestum est in
 Tetractys vocabulo, quod numerum
 quaternarium significat. Hæc omnia
 aliæque plura ejus generis figmenta &
 poemata Pythagoras ad usum & emen-
 dationem eorum, qui secum conversa-
 sabantur, excogitabat, adeoque augusta
 erant atque divina dicebantur ab audi-
 toribus, qui secum congruebantur,
 ut in iurandum formæ cesserint cō-
 discipulis;

*Inter quadruplicem numerum, qui pe-
 ãore nostro*

*Abdidit, in se invicem animi generalibus
 imis*

*Natura fontem generasorem, per-
 ennem.*

Hæc sanè admodum erat admirabilis
 ejus sapientiæ species. Porro scientiæ
 non minime ajunt ipsos Pythagoras
 excolere & in pretio habere. Musicam
 & medendi divitiandiq; artem. Taci-
 turnos autem esse & auditores, atque
 apud illos eum recitari, qui auditioni
 potest invigilavisse. Medicinæ vero
 maxime quidem recipere solent speciẽ

ἀνέμειν καὶ πολλὰ ἀντὶς ἐποι-
 οῦντο γυμνασίας τε ἐπιμέλειαν,
 ἵνα τῷ μαθήσασιν οὐ πρότερον
 ἐρίοντες τὸ διδασκόμενον, ἔως πε-
 ριλάβοιεν βεβαίως τὰ ὅτι τῆς
 πρώτης μαθήσεως, καὶ κατ' ἡμέ-
 ραν λεγομένων ἀνάμνησιν ἔδιδόν
 ἔδοσαν. Πυθαγόρειος δ' ἀνὴρ οὐ
 πρότερον ἐκ τῆς ποίτης ἀνίστατο,
 ἢ τὰ χρεώμενα ἀπὸ προτέρου ἀνα-
 μνησθεῖν. ἐποιοῦτο δὲ τὴν ἀνά-
 μνησιν τὸν δὲ τὸν ἔδοσαν. ἐπε-
 ρατο ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ,
 τι παρῶν εἴπῃ, ἢ ἤκουσεν, ἢ
 προσέταξε τῆς ἐνδοῦ ἀναμνήσεως,
 ἢ τι δεύτερον, ἢ τι τρίτον. καὶ
 περὶ τὸ ἐσόμενον αὐτὸς λόγους.
 καὶ πάλιν αὐτὸς ἐξῆλθε τῆς πρώ-
 τῃ ἐπέτυχεν, ἢ τῇ δευτέρῃ. Ἐ-
 λόγους τινες ἐλάχθησαν παρῶν, 20
 ἢ δεύτερον ἢ τρίτον. καὶ πε-
 ρὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ αὐτὸς λόγος.
 πάντα γὰρ ἐπερᾶτο ἀναλαμβάνειν
 τῇ διανοίᾳ τὰ συμβάντα ἐν
 ἅλῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὕτω τῇ τάξει 25
 προθυμύμενος ἀναμνησθεῖν
 αὐτῶν. οἱ δὲ πάλιν πολλοὶ ἀπο-
 ῖν τῷ διηγείσθαι, καὶ τρίτῃ ἡ-
 μέρᾳ συμβάλλειν αὐτὸν ἔδοσαν ἐπε-
 ρατο ἀναλαμβάνειν. καὶ ὅτι πάλιν
 ἐπερᾶτο τῇ νύκτι γυμναζεῖν.
 οὐδὲν γὰρ μέλει παρὰ τὴν ἐπε-

bant, eamq; quanta maxima poterant
 cura ac diligentia exercebant. Atq; in
 discendo non prius appetebant, quod
 docebatur, quam quoad firmiter, quæ
 ad primam disciplinam pertineret, ap-
 prehendissent, eorumq; quæ quotidie
 diceretur, hoc modo remaniscerentur.
 Nemo Pythagoreus prius è lecto sur-
 gat, quam quæ heri pridie æ acta fue-
 rint, cum animo recognoverit, atq; in
 memoriam revocaverit. Hoc autē mo-
 do eorum recordabatur. Mente repe-
 rere & quasi ab animo exigere cona-
 batur, quid primū vel dixisset, vel au-
 disset, vel suis domesticis, postquam
 surrexisset, iussisset, vel quid secundū,
 vel tertium. Ac circa id, quod futurū
 esset, eadem erat ratio. Et rursus in
 quem primum egressus incidisset, vel
 in quem secundō. Item qui sermones
 dicti fuissent primo loco, vel secundo,
 vel tertio. Deq; aliis iridem omnibus
 eodem modo scire habebat. Quippè
 omnia, quæ toto die contigissent, mē-
 te cogitationeq; repetere conabatur,
 ita ordine in memoriam reducere stu-
 dens, quemadmodum eorum unum-
 quodq; accidisset. Quod si verò plu-
 culum otii in exuscitando agerent, eo-
 dem planè modo, quæ tertio die acci-
 dissent, cū animo repetere conabatur.
 Et in primis profectò in hoc erant, ut
 ea memoria idq; cum exercitatio re-
 colerent. Nihil enim est majoris ad sci-

entiam ac experientiam prudentiamq;
 comparandam momenti, quam rerū
 posse memoriā habere. Iam hisce stu-
 diis effectum est, ut universa Italia viris
 Philosophis & sapientiae studiosis re-
 pleta fuerit. Cumque ipsa regio prius
 obscura atq; ignota esset, eam postea
 ab Pythagora magnā Græciam voca-
 tatā fuisse. Ac plurimos apud istos esse
 viros Philosophos & poetas simulque
 legislatores. Artes enim, quæ de dicen-
 di præceptis tradunt, atq; orationes de-
 monstrativas legesq; scriptas ab illis in
 Græciam fuisse exportatas. Iam ex illis,
 quicumq; de rebus naturalibus aliquā
 mentionem fecere, primum Empe-
 doclem & Parmenidem illum Elcatē
 in medium producunt. Et ex iis, qui
 ad usum vitæ hominum sententiōse &
 graviter dicta proferre voluerūt, Epi-
 charmi ingeniosē confictas sententias
 allegant, omnesq; penē philosophi eas
 in promptu habent. De ejus igitur sa-
 pientia, & quemadmodum omnes
 mortales ad eam ipsam maximo opere
 hortatus sit simulq; introduxerit, qua-
 tenus quidem cujusq; captus ferebat,
 & quemadmodum eam plenē perfe-
 cteq; tradiderit, hisce nobis dictū esto.

μὲν ὁ ἑμπειρίας καὶ φρονήσῃ τῇ
 διατάσσει μηχανεύσῃ. ὅσο δὲ
 ταύταιν ἡδὲ ἐπιτηδευμάτων συ-
 ἔβη τὴν Ἰταλίαν παῖσαι φιλοσό-
 5 φων διδρῶν ἐμπαυδῆναι καὶ φρο-
 νητοὶ ἀγνοούμενης αἰτῆς, ὅστρον δὲ
 Πυθαγόρου μεγάλῃς Ἑλλάδι
 κληθῆναι. καὶ πλείους παρ' αὐ-
 τοῖς ἀνδράσι φιλοσόφους καὶ ποι-
 10 ητάς καὶ νομοθέτας γίνεσθαι. τὰς
 τε γὰρ τέχνας τὰς ῥητορικάς, ὅ-
 τας λόγους τὰς ἐπιδεικτικὰς, καὶ
 τὰς νόμους τὰς γραμμικὰς παρ'
 ἐκείνων, εἰς τὴν Ἑλλάδα συνήβη
 15 κομιδῆναι. καὶ περὶ τῶν φυσικῶν
 ὅσοι τινα μετὰ ἀπορίαν
 ᾤοντο. Ἐμπεδοκλῆα καὶ Παρ-
 μενίδην τὴν Ἑλιδίαν προσφερόμενοι
 τυγχάνουσιν, αἵ τε γεωμετρογῆ-
 20 οὐαί τε ἡδὲ καὶ τὸ βίον βελόμενοι,
 τὰς ἑπιχάρμου διαπορίας προ-
 φέρονται. ὅθεν πάντες αὐτὰς
 αἱ φιλόσοφοι κατέχουσιν. περὶ μὲν
 ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτῶν καὶ ὡς ἀπαθείας
 25 ἀνθρώπων ὅλῃς πλείους εἰς αὐτὴν
 προεβίβασαν, ἐφ' ὅσον ἔκαστον οἷος
 τε μετέχει αὐτῆς, ὅθεν ἀπερρέουσιν
 αὐτὴν ἡλικίως διαλέτῃς ἡμῶν ὑπάρδων.

CAP. XXX.

De iustitia, quænam hominibus ad eam confere-
 bat Pythagoras, nec paulo alius ab extremis
 ejus generibus ad extremas usq; species eam
 perfectius sit, atq; omnibus hominibus tra-
 diderit.

Κεφ. λ.

30

Περὶ δικαιοσύνης, ὅσα τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 αὐτῆς συνεβέλλετο Πυθαγόρας, καὶ ὅ-
 ὡς αὐτῇ ἀπὸ τῶν ἀκέραιων αὐτῆς γίνονται μέχρι τῆς
 τελευταίας ἡλικίας ἐπιτέλλουσιν αὐτῇ καὶ
 παρὰ τὴν αἰσθησιν.

Περὶ

Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως
 αὐτὴν ἐπιτήδεύσει καὶ παρί-
 δωκε τοῖς ἀνθρώποις, ἀρετὰ
 αἰνὰ καταμάθοιμεν, εἰ ὑπὸ τῆς
 πρώτης ἀρχῆς κατανοήσεται 5
 αὐτὴν, καὶ ἀφ' ὧν πρώτων αἰτί-
 ων φέρεται, τὴν τι τὴ ἀδικίας
 πρώτῳ αἰτίαν κατίδοιμεν, καὶ
 μὴ τὸτο αἰνέοιμεν τι, ὡς τῆς
 μὲν ἐφυλάττο. τὴν δὲ ὅπως 10
 καλῶς ἐγγίνεται, παρισκύνει.
 σεν. ἀρχὴ τοίνυν ὅτι δικαιοσύ-
 νης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, καὶ τὸ
 ἐγγυτάτω ἐνὸς σώματος καὶ μ-
 ας ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντα, 15
 καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐμὸν φθίγγεσθαι
 καὶ τὸ ἀλλότριον, ὥστε ὁ δὲ καὶ Πλά-
 τωνα μαθὼν ὡς καὶ ἦν Πυθαγο-
 ρεῖων συμμυρτυρεῖ, τὸ τοίνυν ἀ-
 ρετὰ ἀνδρῶν κατασκύνασεν ἐν 20
 τοῖς ἡθελσι τὸ ἰδίον πᾶν ὀξορίσας,
 τὸ δὲ κοινὸν αὐξήσας, μέχρι τῆ
 χάριτος ἐκμάτων καὶ εὐσεβείας αἰ-
 τίων ὄντων καὶ παραχρῆς κοινὰ γὰρ
 πᾶσι φάσμα καὶ ταῦτα ἦν ἰδίον δὲ 25
 ὑδαὶς ὑδὴν ἐκείνην. καὶ εἰ μὲν ἡρ-
 σκεῖο τῇ κοινωνίᾳ, ἐκρήγο τοῖς κοι-
 νοῖς καὶ τὸ δικαιοσύνην. εἰ δὲ μή,
 ὑποφάσκει αἰνὰ τῆς αὐτοῦ ἐπίσης καὶ
 πλείονος εἰς ἐπὶ πλεονεχίᾳ εἰς τὸ κοινόν, 30
 ἀπηλλοτριθεῖ. ἔτιως ὅτι ἀρχῆς τῆς
 πρώτης τῆς δικαιοσύνης ἀρετὰ καὶ
 εὐσέβεια. καὶ ταῦτα ἴσθιεν ἢ μὲν οἰκί-

Iustitiam verò quo pacto exercue-
 rit, eamq; hominibus porro tradi-
 derit, optimè intelleximus, si ab pri-
 mo illam principio expendimus, &
 ab quibus primis causis ea nascatur.
 Sic enim & primam injustitiæ causam
 ritè cōsideraverimus, & deinde ecquo
 modo injustitiam quidem vitarit, in-
 venerimus: at qua ratione effecerit, ut
 iustitia contrà animo probè ingenere-
 tur, didicerimus. Igitur iustitiæ quidē
 principium est communio & equali-
 tas, & quàm proximè cū uno corpore
 unoq; animo omnes simul pati & af-
 fici, & ad unum idemq; tam meum
 quàm alienum loqui. Quemadmodū
 & unà Plato testatur, quod ab Pytha-
 goræ accepit. Virorum ergò omniū
 optimè hoc in moribus cōstituit, pro-
 prio cuiusque commodo planè exter-
 minato, contrà verò re communi au-
 cta ad extremas usq; possessiones, quæ
 ut plurimum seditionis & tumultus
 causæ existunt. Nam & hæc omnia o-
 mnibus communia erant. Nemo autē
 quicquam possidebat proprium. Et si
 quidem communioni videbatur, juxta
 exactissimam iustitiæ normam com-
 munibus utebatur. Sin verò minus,
 suis ipsius rebus bonisque, imò etiam
 plurib⁹, quàm incōmunionem intulif-
 set, acceptis abibat. Ita ab primo initio
 iustitiam optimè instituit. Postea itaq;
 proprietas & propria rei cuiusq; fami-
 liaris

liaris possessio, quæ inter mortales vi-
get, iustitiam inducit. Alienatio verò &
cōmunionis contēptus, generis injus-
tiam infert. Proinde cū hanc propriā
cujusq; possessionem hominib. emi-
nus imponere vellet, ad cognata quo-
que ejusdemq; generis animantia eos
cōsociavit, adhortans ut similia vellent
ducerentq; eadem & amica. Nempe
ut nec injuria ullum ex illis afficerent,
nec mactarent, neve ederent. Qui igitur
& animalibus, & quod ex iisdem
nobiscum elementis constant, & cō-
munioris vitæ nobiscum confortia
sunt, homines proprios dominosque
facit, quanto magis iis, qui communi-
onem habent animæ, quæ ejusdē est
generis, & rationis proprietatem insti-
tuit. Ex hac ipsa verò manifestum est
ipsum iustitiam etiā induxisse, in me-
dium productam ab initio proprietatis
& dominationis. Posteaquam verò
multos quandoq; & pecuniarum pe-
nuria simul adigit, præter jus & æquū
quicquam aggredi, & hujus rei gratia
optimè providit, per rei familiaris ad-
ministrationem liberos sumptus, &
quod æquum est & bonum sibi satis
superq; præparans. Omnino siquidem
magistratus quedam est iusta & æqua
domus constitutio universæ bonæque
moderationis & ordinis, qui in urbi-
bus vigere debet. Ex domibus enim
urbes coagmentantur. Ajunt igitur

οἷσις ἢ σφῆς τοὺς ἀνθρώπους
εἰσάγει δικαιοσύνη. ἢ δὲ ἀλ-
λοθίωσις καὶ καταφρόνησις τῷ
κοινοῦ, γήρους ἀδικίας ἐμποιοῦν.
5 ταύτῃ τοίνυν πῶς ῥῶσιν ἢ
οἰκίωσιν ἐνθάδε βούλομενος
τοῖς ἀνθρώποις, καὶ σφῆς τὰ
ὁμογενῆ ζῶα αὐτοὺς συνίστησι,
παρεγγέλλων ὁμοῖα νομίζειν
10 αὐτοὺς ταῦτα καὶ φίλῳ. ὥς
μήτε ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν, μή-
τε φονεῖν, μήτε ἐδίειν. ὁ τοί-
νυν καὶ τοῖς ζώοις, δῶκεν ὅτι
τῶν αὐτῶν σοιχείων ἡμῖν ὑφίστη-
15 κε, καὶ τῆς κοινωτέρας ζωῆς ἡ-
μῖν συμμετέχει, οἰκωσας τοὺς
ἀνθρώπους, πῶς πολλοὺς
τοῖς ὁμοειδοῦς ψυχῆς κοινω-
νικός ἐστὶς λογικῆς καὶ οἰκί-
20 ωσις ἐτίθησάτο. ἐκ δὲ ταύτης, δῆ-
λον, ὅτι καὶ ἡ δικαιοσύνη εἰσῆλθεν
ἐκ ἀρχῆς δὲ κυρωμένης πα-
ρανομίῃ. ἐπεὶ δὲ πολλοὺς ἐ-
νόησε καὶ πάντας χρημάτων συνα-
25 γαγνάζει περὶ τὸ δίκαιον τι
ποιεῖν, καὶ τοῦτο καλῶς προ-
τίθησι διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ
ἐλευθέρια διαπνήματα, καὶ τὰ δῖα
παῖα ἡμεῶς ἑαυτῷ παρασκευά-
30 ζων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχή ἐστιν ἡ πε-
ρὶ τὸ οἶκον δίκαια διέθεσις ὅλης
ἐν αἷς πόλεως ἐνταξίας. ὅπου γὰρ τὸ
οἶκον αἱ πόλεις συνίσταται. φασὶ
τοίνυν

πόντων αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν
 κληρονομήσαντα τὸν Ἀλκαίου
 βίον, τὴν μὲν τὴν εἰς Λακεδαι-
 μονα ὑπερβίαν τὸν βίον κα-
 ταλύσαντα, οὐδὲν ἦτορ θαυ-
 μαδιῆται καὶ τὴν οἰκονομίαν ἢ
 τὴν φιλοσοφίαν, γήμαντά δὲ καὶ
 γυναιχεῖσιν αὐτῷ θυγατέρας με-
 τὰ ταῦτα δὲ μένων παρὰ Κρο-
 τονιάτῃ, συνοικήσας αἰχμαλῆν 10
 οὕτως, ὥστε παρ' αὐτοῦ μὴ οὐ-
 σαι ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν. γυναι-
 κα δὲ γυναικίῳ παρ' αὐτὸν πορ-
 οῦται τοῖς βαμοῖς, τοὺς δὲ με-
 ταπονήτους δὲ καὶ μήκους ἔχοντας 15
 ἔτι τὸν Πυθαγόραν, καὶ καὶ τοῖς
 αὐτῷ χρόνοις, τὴν μὲν οἰκίαν
 αὐτῷ Διμήτῳ ἱερὸν τελείας,
 τὸν δὲ στενωπὸν Μουσείοι. ἐ-
 πεὶ δὲ καὶ ὕβρις, καὶ βουβλή 20
 πολλὰκις, καὶ νόμον ὑπερβίαν
 ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, δὲ ταῦτα
 ὁσημέραι παρ' αὐτῶν νόμῳ βο-
 ηθεῖν, καὶ ἀνομία πολεμεῖν. δὲ
 ταῦτα δὲ ἐπὶ τὴν τοιαύτην διαίρε- 25
 σιν ἐποίητο, ὅτι τὸ πρῶτον τὴν κα-
 κῶν παραρρεῖν εἶναι εἰς τὰς
 οἰκίας καὶ τὰς πόλεις, ἢ χαλε-
 μένη βουβλή, δεύτερον ὕβρις, τρίτον
 ὀλιθυρία, ὅθεν ἐκ πάντων ἐπλεῖν, 30
 ἐπὶ αὐτῶν τὴν βουβλήν καὶ σω-
 δίξειν ἀπὸ γυναικὸς σάφρονι τε καὶ
 ἀνδρὶ καὶ εἰς ἀσφονίαν καὶ πᾶσι

ipsū Pythagoram vitam Alcæi heredi-
 tate esse assecutum, qui post legationē
 in Spartam urbē vita defūctus nihilo-
 secius in admiratione fuerit, nēpē quo
 ad rei familiaris administrationem vel
 sapientiæ studiū. In uxorem verò du-
 xisse ipsius filiam. Postea autē cum apud
 illū Crotoniatam cōmperetur, cam
 hoc pacto, quæ sibi cohabitaverat, ab-
 duxisse, ut tripudiis & choreis, cum vir-
 go adhuc foret, præset. Foeminā autē
 factam aras primam accessisse sacrifi-
 coperatā esse. Metapontini recētī adhuc
 memoria Pythagorā colentes, ejus et-
 iamnum temporibus domum quidē
 ipsius quasi Cereris sacratiū initiarūt,
 vicum verò seu angiportum Musarū
 domicilium. Quoniam autē cōtumelia
 & deliciæ frequenter, legūq; contem-
 ptus ad injustitiā subrigunt & sollicitāt,
 idē singulis diebus legibus opem fe-
 rendam, cumq; barbarie & iniquitate
 vel rusticitate legum experte belligerā,
 dum esse adhortabatur. Ideoq; istius-
 modi divisionē faciebat, quod primū
 malo rū, quæ vocatur voluptas, in do-
 mos atq; urbes defluere solet, secundo
 loco contumelia, tertio internecio &
 pernicies, inde sequi ex omni rerū na-
 tura repellendam exterminandamq;
 esse luxuriem seu voluptatē, & quen-
 q; à primis statim annis sese modesto
 temperantiq; & masculo vitæ generi
 assuefacere debere. Hoc autē ab omni-

infamia seu maledicentia miserabili, item contentiosa ac graviter infectante vel ludente simul, & gravi odiosa que, deniq; scurrili, vel deridendum propinante ratione repurgandum est. Præterea aliam iustitiæ speciem eamq; pulcherrimam constituit, nimirum legumlationes, quæ quidem quid facere debeat, jubet, at contra, quæ nullo modo facienda sint, vetant. Hæc autem etiam judiciali potior est. medicina quippe hæc similis est, quæ morbis correptos sanat: illa verò initium ne cogitatione quidē percipere potest, sed procul curā gerit animi sanitatis. Quod cum ita se habeat, discipuli Pythagoræ omnium optimi fuerunt legumlatores. Primum quidem Charondas Catanæus: deinde Zalcucus & Timaratus, qui Locresibus leges scripserunt. Præter hosce Theætetus & Helicaon, Aristocrates ac Phytius, qui Rheginorū legumlatores exstiterunt. Atq; hi omnes apud cives suos diis similes honores consecuti sūt. Nō enim, ut Heraclitus scripsisse se Ephesiis ait, Leges præfocasse cives petulanter & lascivè iussit, idque pe omnes adeo ætates: sed cum omni intelligentia civiliq; scientia leges ferre conatus est. Sed quid opus est eos admirari, qui educationis & liberæ nutritionis participes sunt? Zamolxis enim, cū patria Thrax esset, ac Pythagoræ servus factus fuisset, continenter-

καθαρίσεν τὴν χειρὶ διασπῆς ἐστὶ
μαχίμῃ καὶ τῇ λαιδορῆϊ καὶ τῇ
φερῆϊ καὶ τῇ γαλοπτοῖ. πρὸς τῶν
τοῖς ἀλλοιῶδες διακωσύνῃς καλ-
δυσὸν καὶ ἐπὶ τὸν τὸ νομοθετικόν.
ἐπὶ πρὸς ἀτίει μὴ, ἀ δὲ ἐπὶ σωρίῳ.
ἐπαγορεύει δὲ, ἀ μὴ χρὴ πρὸς τὴν
κρίσιν δὲ ἐστὶ καὶ τῇ διασπῇ. τὸ
μὴ γὰρ τῇ ἰατρικῇ προσέοικε, καὶ νο-
10 σήσασται. διακωσύνει τὸ δὲ τὸ ἀρ-
χὴν ἐστὶ νοῦν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐν
πινυλίσταις ἐν τῇ ψυχῇ ὑγίαι.
τὴν δὲ ἀπὸς ἔχοντος, νομοθεταί
πάντων ἀπὸς γαλοπτοῖ οἱ Πυ-
15 θάγορα προσελθόντες. πρῶτον μὲν
Χαράνδης ὁ Κατανάιος ἐπειτα
Ζαλκύκος καὶ Τιμαράτος, οἱ Λο-
κροὶ γράψαντες τὰς νόμους. πρὸς
τούτοις Θεάππτος καὶ Ἐλικάων καὶ
20 Ἀλίστοράτης ἐφύτιος, οἱ Ρηγί-
ται γλύμφοι νομοθεταί. καὶ
πάντες ἐπὶ τῷ τῶν αὐτῶν ἀνα-
λίταις ἰσοθύνει τιμῇ ἐπὶ χρὴ. οὐ
γὰρ καὶ ἀπὲρ Ἡρόκλειτος γρά-
25 ψεν ἐφ' ὅτι οἱ ἐπὶ τῶν νόμων ἀ-
πὸς τῶν πολιτῶν ἐστὶν ὅτι οὐ κα-
λύσαι, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἐνοίας
καὶ πολιτικὰς ἐπισήμους νομοθεταί
ἐπεχίρουν. καὶ τὸ δὲ τῶν θαν-
30 μάζων τῶν ἀγωνίῃς καὶ φοβῆς ἐλά-
θῃται μετέχοντες; τα μὲν ἐστὶν
Θράξ ὡς καὶ Πυθαγόρου δούλος
γλύμφοις, καὶ τῶν λόγων τοῦ
Πυθα

Πυθαγόρῃ δ' ἄκουσαι ἀφ' αἰθέρος ἐλπί-
 θηροῦ, καὶ παρὰ γρόμους πρὸς τὰς
 Γέτας, τὰς τινύμους ἑαυτοῖς ἰθὺς,
 καθάπερ ἐν ἀρχῇ διδῶν ἠκού-
 μιν, καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν τὰς πο-
 λίτας παρακλίσει, τὴν ψυχὴν
 ἀθάνατον εἶναι πείθει. ἔτι καὶ τοῦ
 οἱ Γαλάται πάντες καὶ οἱ Κελισ-
 καλοὶ ἀβύλαιοι τῷ βαρβαρῶν τὰς
 αὐτῶν ψὰς πείθουσιν, ὥς οὐκ
 ἔστι θάνατος τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ
 διαμίνειν τῷ νοσθεσθῆναι, καὶ ὅτι
 τὸ θάνατον οὐ φοβητέον, ἀλλὰ
 πρὸς κινδύνους ὑπέρβειν ἐκτείνον.
 καὶ ταῦτα παρὰ δούσας τὰς Γέτας,
 καὶ γράψας ἑαυτοῖς τὰς νόμους, με-
 γιστοὺς τῶν θεῶν ἔστι παρ' αὐτοῖς. ἔτι
 τοῦτω ἀνυσίμου τῶν πρὸς τὴν
 δικαιοσύνης καλίστατον ὑπελάμ-
 βαντες, τὴν τῶν θεῶν ἀρχὴν ἀνω-
 θεν τι ἀπ' ἐκείνης πολιτείας καὶ
 νόμους, δικαιοσύνην τι καὶ τὰ
 δίκαια διδάσκον. οὐ γὰρ οὐδὲ
 καὶ τὰ κατ' ἑκάστον, ὅπως δικά-
 σαι, προαδύναι, τὸ διανοεῖσθαι
 περὶ τῶν θεῶν, ὥς ἔστι τι ἐπὶ πρὸς
 τὸ ἀνδρῶν ποιοῦν ἥθος, ὅπως ἔχει
 αἰς ἐπιβλέπειν, καὶ μὴ ὀλιγορῶν
 αὐτὴ χρησίμῳ εἶναι ὑπελάμβαν-
 τον οἱ Πυθαγόρειοι παρ' ἐκείνου
 μαθήσαντες, δεῖδεν ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν
 αἰσθημάτων, καὶ καὶ μὴδ' ἐν ἀνθρώποις
 ἀξιώσαντες. ποιῶντων δὲ ἔπει

q; Pythagoræ orationes audisset, ma-
 numissus ac liber dimissus, atque ad
 Getas profectus, illis itidem leges de-
 dit, quemadmodum & initio indica-
 vimus, & ad fortitudinē cives est hor-
 tatus, animam immortalē esse persua-
 dendo. Quin & Galatæ omnes etiam
 numi & Tralliani aliq; multi barbaro-
 rum suis liberis persuadent, animas co-
 rum, qui vita defuncti sunt, nequaquā
 corruptum iri, sed permanſuras ac æ-
 ternas fore: itēq; mortem non esse
 extimescendam, sed animum in peri-
 culis fortitudine bene obſervatū ha-
 bendum esse. Cumq; hæc Getas docu-
 isset, eisq; leges præscripsisset, deorum
 apud illos habitus est maximus. Adhuc
 verò expeditissimum quoq; ad iustitiæ
 constitutionem deorum imperiū esse
 existimabar, & ex sublimi ab illo Rei-
 pub. administrationem ac leges iustiti-
 amq; secundum æquitatem instituit.
 Non minus æquam fuerit & illa ad-
 iungere, quemadmodum quæ singu-
 los concernunt, definierit, quā de di-
 vino numine cogitare. Nam ut illud
 quoq; erga genus humanum affectū
 est, ita se res habet, quod Pythagoræ
 existimabatur, ab illo principe doctrina
 hausta, utile esse inspicere ea minimeq;
 negligere. Nobis enim opus esse tali,
 qui nobis præsit, magistratu, cui relu-
 ctari vel quicquam contradicere ne-
 quaquam nos deceat. Talis autē esse,

qui ab summo numine contigit, si quidem numen huiuscemodi est, æquum dignumque esse magistratu universali. Quippe hominem animal natura cōtumeliosum esse, recte loquentes dixerunt, itemque iuxta affectus & cupiditates reliquasque affectiones varium. Opus itaq; esse tali eminenti ac dignitate superiorumq; cohibitione, à qua in vita communi moderatio quædam & ordo exsistit. Porro necessario unumquemq; ex ipsis, qui naturæ varietatē norit, nunquam memoriam cum pietatis, tum etiā divini cultus deponere; sed semper ob oculos mentis ponere oportere arbitrabantur. Tanquam intuitores simul omninoq; observantes humanum agendi vivendique modū. Post divinum verò supremumq; numen quā plurimi parentes faciendos esse, & non minoris simul legem, atq; illis sese obedientem ac morigerū reddere, non fictè: sed verè atq; ex animo. In summa nullum pestilentius majusq; nialum ducendū esse putabant, quā vel magistratum, quo regamur, repudiare; vel cum sit, ei parere nolle. Hominem enim salvum esse non posse nemine presidente. In patris moribus ritibusq; cū illi paulo cæteris forent deteriores, permanendum esse, viri illi probabant. Nam facile ab legibus constitutus defilire, & per se quosq; privatos esse velle, item legum abscissiones,

τὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρημίσιν, ὑπερβῆναι τὸ θεῖον τοιοῦτον, ἀξίον εἶναι τῆς ὑπὸ τῷ σύμπαντι ἀρχῆς. ὑβριστικὸν γὰρ δὴ φησὶ τὸ ζῶον ἔφασκεν εἶναι ὁρθῶς λέγοντες, καὶ ποικίλον, κατὰ τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας, ἔχει τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖναι οὖν παιδείας ἰσχυρῆς
 10 τί καὶ ἐπαισατάσει, ἀφ' ἧς ὅστις σωτηριασμός τις καὶ τάξις. ὅπου δὲ δὲ ἔχουσιν αὐτῶν σὺν εἶδέναι τὴν τῆς φύσεως ποικίλιαν, καὶ ποτὶ λήθην ἔχει τῆς πρὸς τὸ θεῖον οὐσιότητος
 15 τὴν ἀπειρίαν. ἀλλ' αἰετὶ τὸ θεῖον πρὸς δ' ἀμείβεσθαι, ὅς ἐστι βλάβη πρὸς τὴν καμψυλασίαν τὴν ἀνθρώπου ἐν ἀγωγῇ. καὶ δὲ τὸ θεῖον τι καὶ
 20 τὸ δαιμόνιον πλεῖστον ποιοῦναι λόγον γινώσκον τι καὶ νόμον, καὶ ἔσονται ὑπὸ τῶν αὐτῶν καταστάσεων. ζῶν, μὴ πλεονέχων, ἀλλὰ ἀπεινόμενος. καθόλου δὲ ὧν τὰ εἶναι ὑπολαμβάνουσιν, καὶ ἡ μὲν καὶ
 25 λαμβάνουσιν, καὶ ἡ μὲν καὶ ἀναρχίας. καὶ γὰρ πεφυέναι τοὺς ἀνθρώπους διασωθήσεσθαι, καὶ ὅς ἐστι σωτὴρ τοῦ μέντοι τοῖς παθεῖν ὅς ἐστι καὶ νομίσαι, ἐδὲ καὶ
 30 ζῶν οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι, καὶ ἡ μὲν καὶ χεῖρον εἶναι, τὸ γὰρ πρὸς τὴν ἀποπῆναι τὸν ὑπαρχόντων νόμον καὶ οὐκ αἰσθάνεσθαι καὶ νομοτομίας ὑδαμῶς

ἑδαιμῶς εἶναι σύμφωρον καὶ σωτή-
 ριον· πολλὰ μὲν ἐν καὶ ἄλλῃ τῆς
 πρὸς θεῶς ὁσίας ἐχούμενα ἔργα δι-
 πράξατο σύμφωρον ἑαυτῇ καὶ βίον
 τοῖς λόγοις ἐπιδείκνυσεν· ἡ χεῖρον δὲ
 ἐνδὲς μνημονοῦσθαι δυνάμειν· ἐπὶ τὰ
 ἄλλα σαφῶς ἐμφαίνει· ἑρῶ δὲ τὰ
 πρὸς τὴν περὶ βίαν καὶ ἐκ συμβε-
 δος εἰς Κρότωνα παρὰ νομὴν ἐλθόν-
 τιν ἐξαίτησιν τὴν φυλάξαν ὑπὸ Πυ-
 θαγόρῃ ρηθέντα καὶ παραχρήναι· ἐ-
 κείνος γὰρ ἀνηρμύειν τινῶν τῶν κατὰ
 αὐτὴν συνδιαβιβάσαντων ὑπὸ τῆς
 ἡκόντων περὶ βίαν, ὡς οὐ μὴ τὴν αὐ-
 τοχειρίαν· ὁ δὲ ἦος τετελευτή-
 κότες ὑπὲρ ἀρρώστιας τῆς τῆς
 γαστρὸς μεταληκῆτων, ἐπὶ μὲν
 τῆς ἐν τῇ πόλει διαποροῦναι
 ἅπας χρήσινται τοῖς πρῶ-
 μασι, εἰπὼν πρὸς τοὺς ἐπὶ 20
 ρους, ὡς οὐκ εἴη βούλοιο με-
 γάλῃ πρὸς αὐτὸν διαφωνήσας
 τοὺς Κροτωνιάτας, καὶ δοκί-
 μάζοντος αὐτοῦ μὴδ' ἱερῆα
 τοῖς βωμοῖς παρατάγειν ἐκείνους, 25
 ἐπὶ τὴν οἰκίαν δ' αὖτ' ἐλθὼν βωμῶν
 λατρεῖν· προσελθόντων δ' αὖ-
 τιν τὴν συμβαλόντων, ἐμειφομένων,
 πρὸ μὲν αὐτοχειρὶ λόγον λατρεῖν·
 δόντι τὴν ἐπιμεινῶν, οὐδ' αὖτ' ἐ-
 σέβειν ἔφησιν· ὅταν ἡτιώησιν αὐτὸν
 Ἀπόλλωνι φάσκειν εἶναι παρὰ
 τὸ καὶ πρότερον ἐπὶ τῆς Ζητή-

rem esse nullo modo utilem nec salu-
 tarem. Enimvero multa alia opera pi-
 etatis erga deos habentia constituit, &
 perfecit, suam ipsius vitam ejusq; in-
 stitutum verbis sermonibusq; conso-
 num exhibens. Nec abs re fuerit unius,
 quod reliqua apertè queat ob oculos
 ponere, meminisse. Dicam autem ea,
 quæ in legislatione, quæ ex Sybari-
 de versus Crotonem facta est, ad postu-
 lationem fugitivorum, à Pythagora cū
 dicta, tum etiam facta sunt. Illū enim
 quibusdam è medio sublatis, qui secū
 fuerant conversati, ab illis legatis, qui
 adveniebant, quorum ille quidē filius
 erat illorum, qui suis illud facinus ma-
 nibus patrant, alter verò ejus filius,
 qui præ invalitudine mortem obiērat,
 & seditionis fuerat particeps, adhæc ex
 illo hominū genere, qui in urbe ege-
 state premuntur, ut ad libitum aliorū
 reb. involent, dixisse aliis, se nolle Cro-
 toniatas admodum cum ipso diffide-
 re, eoq; ipso comprobante eos ne sa-
 crificia quidem ad aras adducere debe-
 re, ac servos ipsos ab aris avellendos ef-
 se. Cæterum cū accessissent ipsū Sy-
 baritæ & hoc reprehenderent, ei, qui
 propriis manibus homicidium patra-
 rat, rationem reddenti eorum, ob quæ
 corripiebatur, leges non ferre, nec ora-
 cula proferre dixit. Unde efflictim ipsū
 obtestabantur, ut se Apollinem esse di-
 ceret, quod & antè ad quandam quæ-

tionem interrogatus, vicissim exquississet ex eo, qui interrogabat quamobrem talia acciderent, anne ab Apolline, qui oracula dicit, requireret, ut oraculorum suorum causam redderet? Ad alium verò, quē ridere arbitrabatur excitationes illas commentationesq; in quibus Pythagoras animab. reditum esse declarabat, dicentemque se daturum ad patrē epistolam, quū itidem ad inferos descendurus esset, ac pręcipientem, ut vicissim aliam acciperet, quum à patre regrederetur, non, inquit, futurum est, ut migrem in locū impiorum, ubi manifesto mactatores puniri constat. Cum autem conviciis ipsum confectari esset legati, atq; ipso propius ad mare accedente, & à multis qui ipsum sequeretur audiendi causa, quasi imbre quopiam circumfuso, ex iis quidam, qui Crotoniatis consilia dabant, dixit, quandoquidem reliqua, quę adoriuntur, evasimus (quoniam in Pythagoram quoq; impingere cogitarunt) pro quo rursus * ab initio, uti fabulę tradiderunt, omnibus anima pręditis eandem vocem cum hominibus emittere proditum est, neq; ceterorum animalium ulli ausum fuisset convicia aspergere ullumve ledere. Atq; aliam adinvenit viam seu rationem homines refrenandi reprimendiq; ab injustitia per animarum iudicium. Reipsa quidem sciens hoc ipsū

συνως ἐρεθίσθη, ὅτι τι ταῦτα ἔπει-
 ἀντερεθίσσας τὸ πυνυθανόμενον, εἰς
 τὸ Ἀ' πολλὰ λείποντα τοὺς χροσμούς
 ἀξιώσμεν ἂν τὸ αἰτίαν ὅπου δ' ἔσται
 5 πρὸς δὲ τὸ ἑτερον, ὡς ἔπειτα καὶ ἑλ-
 ῶντα τὸ διαφύβων, ἐν αἷς ὁποφαίνοντο
 Πυθαγόρας ἐπαυόσθ' εἶναι ταῖς
 ψυχαῖς, καὶ φάσκειν αὐτὸς τὸ πα-
 τέρα δάσθ' ἐπιστολὴν, ἐπειδὴ καὶ
 10 οἷς ἄδ' ἐμὲλλοι καὶ αἰσθάνεσθ', ἐπι-
 λυόσθ' λαβεῖν ἑτέρα, ὅταν ἐπαύῃ
 παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἔφη μίλλεν
 εἰς τὸ ἑσθ' ὅπου τὸν παρὰ βάλ-
 λειν, ὅπου σαφῶς οἶδε τοὺς σφαγῆ-
 15 κολαζόμενους. λοιδορηθέντων δ'
 αὐτῶν τῶν περιβόλων, κακίαν
 προσεχούσης ἐπὶ τὸ διαλατταῖν καὶ
 πειρασάμεν πολλῶν ἀκολου-
 θουμένων, εἶπε τις τῶν συμ-
 20 βουλεύοντων τοῖς Κροτονιά-
 ταις, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα τῶν ἐ-
 κόντων κατέδραμιν, ὅτι καὶ Πυ-
 θάγορας προσεβόηεν ἐπὶ τοῖς
 25 ἄσπερ οἱ μῦθοι παρὰ τοὺς ὄφεις
 ἀπάντων ἐμψύχων, καὶ μὴ αὐτῶν
 φωνῇ τοῖς ἀνθρώποις ἀφίντων
 μέδε τῶν ἄλλων ζῶων μὴδ' ἂν
 30 τολμήσας βλασφημεῖν. καὶ
 ὁ ἄλλος δὲ μέθ' ὅσον ἀντιπρὸς τῷ
 ἀνασίλλειν τοὺς ἀνθρώπους
 ὅπου τὸ ἀδικίαις διὰ τῆς κρίσεως
 ψυχῶν, εἰδὼς μὴ ἀληθῶς ταῦτα
 λεγόμε-

λιγυμένῳ, εἰδὼς δὲ καὶ χρησίμῳ
 ἔσῃ εἰς τὸ φόβον καὶ ἀδινίαν, πολ-
 λὰ δὲ μάλλον ἀδικεῖν οὐκ ἐπιπα-
 ρήγῃ, ἢ κτείναν ἀνθρώπων.
 ἐν αὐτῷ γὰρ κτεῖναι καὶ κρίναι, ἐκλο- 5
 γεῖσθαι καὶ ψυχὴν εἶναι καὶ ἐσθλὰ
 αὐτῆς, καὶ τὸ σωφρονεῖν οὐκ ὡς
 φέρεται. βουλόμενοι δὲ καὶ ἐν τοῖς
 ἀνίστοις καὶ ἀσυμμετροῖς καὶ ἀπείροις
 ἀπειρασμένῳ καὶ ἰσῶν εἶναι σύμ- 10
 μετρον δικαιοσύνην παρὰ διδῆσαι,
 ὅπως δὲ αὐτὴν ἀσκεῖν, ἐφηγήσα-
 ντο καὶ δικαιοσύνην, ἣν προσηγο-
 ρεῖται καὶ ἡμέτεροι ἐκείνῳ, ὅτι ὁμο-
 τος τῇ ἐν γεωμετρίας διαγράμματι 15
 τῶν ἀπείρων μὲν ἔχει τὰς τῶν ἡ-
 μάτρων συστάσεις ἀνομοίας δὲ ἀλ-
 λήλοις διακρίνειν, ἵσας ἔχει τὰς
 τῆς διωδόμενης ἀποδείξεις. ἐν εἰδῶ
 καὶ ἐν τῇ πρὸς ἑτέρον χρεῖα ἔστι τις 20
 δικαιοσύνη, καὶ ταύτης τοιοῦτον τινα
 ἔσπον λήγεται ὑπὸ τῶν Πυθαγό-
 ρειων παραδίδωκεν. εἶναι γὰρ καὶ
 τὰς ὁμολίας, καὶ μὴν ἑκαίρων, καὶ δι- 25
 ἑκαίρων, διαίρειναι δὲ ἡλικίας τε
 διαφορὰ καὶ ἀξιώματι, καὶ οἰκεύ-
 ηται καὶ συγγενεῖς καὶ ἐργασίας,
 καὶ ἐν τι ἄλλο τοιοῦτον, ἐν ταῖς
 πρὸς ἀλλήλους διαφοραῖς οὐ
 ὑπάρχει. ἔστι γὰρ ὁμολίας εἶ- 30
 δος, ὃ φαίνεται ἰσώτερον μὴ
 πρὸς ἰσώτερον, οὐκ ἑκαίρων
 εἶναι, πρὸς δὲ τὸν πρεσβύ-

judicium dictum, gnarus verò etiam
 illud utile existere ad terrorem inju-
 stitiæ incuriendum, multoque magis
 injuria affici oportere, quàm hominẽ
 perimere adhortabatur. Apud inferos
 enim judicium collocatum esse, repu-
 tans animarum ejusque substantiam, ac
 primam rerum existentiũ naturam.
 At volẽtes eam in rebus inæqualibus
 modumque non habentibus, adeoque
 infinitis terminatam juxta, ac æquale
 & proportionẽ dimensam justitiã, o-
 stendisse, quemadmodum ea scilicet
 exercenda sit exposuisse, justitiã ajē-
 bat assimilata esse illi formæ, quæ sola
 quadrangulare est in Geometria,
 planè infinitas habens figurarum con-
 stitutiones. Sin verò inæqualiter inter
 se affecta sint, æquales habere potentie
 demonstrationes. Quoniam & in cõ-
 muni cum hominib. usu aliqua justitia
 existit. Atque hujus talis quendam ab
 Pythagoreis modum traditum esse
 perhibent. Esse namque in communi
 hominum convictu hunc quidem o-
 portunum, alium verò importunum.
 Aetates aut̃ discriminari cum dignita-
 te, cum etiam differẽtia, & proprietate
 cognationis & beneficentiæ, & si quid
 aliud hujusmodi est, in mutuis dif-
 ferentiis omninò existit. Est enim cõ-
 suctudinis species quædam, quæ ado-
 lescentiori quidem ad adolescentiorẽ
 nõ videtur esse oportuna: at si cum se-

niori

niori congregiatur, planè importuna est. Neq; enim iræ vel comminationis vel audaciæ species ulla: sed omnis importunitas istiusmodi juniori cum seniore diligentèr cavenda est. Consimilem autem omnibus numeris esse orationem de dignitate. Nam venientè ad virum, qui vera dignitate cum honestate conjuncta præditus sit, nec decens esse, neq; opportunū offerre, neq; 10 rursus libertatem in dicendo, neque reliqua, quæ modò dicta sunt, admittere. Hisce similia sunt & illa de justitia, quæ in beneficos & erga se benè meritos exercetur. Porro esse varium quædam & multiformem temporis oportunitatisq; usum. Irascentium namq; & excandescensium alios quidem suo tempore hoc agere, alios verò intempestivè. Et rursus ex iis, qui expetunt, & animo menteq; aliquid concupiscunt, adeoq; affectibus ducuntur, fieri potest, ut nonnunquam ea quidem sequi opportunum sit, alia verò sequendi nullam esse oportunitatem: eandemq; 20 rationè esse de aliis quoq; affectionibus juxta ac actionibus, item de dispositis omnibus & conversationibus, atq; intercessionibus & colloquiis. Esse autem tempus aliquousq; istiusmodi, ut doceri queat, & minimè fallax sit ac ratione nitens, præterea ratiocinationè artificiosam excipiens, summationeq; ac simpliciter nihil horum ei existens.

τίτοι ἀκαιροί. οὐτε γὰρ ὀργῆς, οὐτε ἀπειλῆς εἶδος παῖ, οὐτε θρασυήτης, ἀλλὰ πᾶσαι τῇ τοιαύτῳ ἀκαιρίαν εὐλαβητοῖς 5 εἶναι τῷ νωτέρῳ πρὸς τὸν πρεσβύτερον. παραπλήσιον δὲ τίνα εἶναι καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀξιώματος λόγον. πρὸς γὰρ ἀνδρα ἐπὶ καλοκαγαθία ἐκόντα 10 ἀληθινὸν ἀξίωμα, οὐτ' εὐχρημον οὐτ' εὐκαιροὶ εἶναι προσφέρειν, οὐτε παρρησίαν πάλιν, οὐτε τὰ λοιπὰ τῷ ἐρτίως ἐρημέων. παραπλήσια 15 δὲ τοῦτοις καὶ περὶ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. εἶναι δὲ πάλιν καὶ τῇ πολλοσύνῃ τῇ τῷ καιροῦ χρεῖαν. καὶ γὰρ τῷ ὀργιζομένῳ τε καὶ θυμουμένῳ 20 ἰων, τοὺς μὲν εὐκαίρους τοῦτο ποιεῖν, τοὺς δὲ ἀκαίρους. καὶ πάλιν αὐτῷ ὀρεζομένῳ τε καὶ ἐπιθυμῶντι ὁρμῶντι, ἐφ' ὅτι δὴ ποτε τοῖς μὲν ἀκολουθεῖν 25 καιρὸν, τοῖς δὲ ἀκαιρίαν. ταῦτα εἶναι λόγον καὶ περὶ τῷ ἄλλῳ παθόντι καὶ πρᾶξι, καὶ διαδόντι καὶ ὁμιλίῳ καὶ ἐντιθείναι εἶναι δὲ τῷ καιρὸν μετὰ μὴ 30 τινος διδασκῆ, καὶ ἀπαραλόγοι καὶ τεχνολογίαν ἐπιδοχόμενον, καθόλου δὲ καὶ ἀπλῶς ὡς δὲ αὐτῷ τούτων ὑπάρχει ἀκόλουθα

ἀβλυσθαι δὲ ἔστι καὶ χρεῖον τοιαῦτα
 οἷα συμπαραίπιδαι τῇ τῷ καιρῷ
 φέρει τὴν τινομαζομένην εἶναι,
 καὶ τὸ ἀρετὴν καὶ τὸ ἀρμάτιστον, ὅ-
 τι τι ἄλλο τοῦχάται τοῖς τοῖς
 μοῖαις ὄν. ἀρχὴν δὲ ὑποφαί-
 νοντο ἐν παρτί, ἐν τι τῷ τιμι-
 ωτάτων ἔστι ὁμοίως ἐν ἐπιστήμη
 καὶ ἐμπειρία, καὶ ἐν ἡρώσι, ὅτι πα-
 λαι δέο, ἐν οἰκίᾳ τι καὶ ἀβλυσ-
 καὶ ὑποπαίδει, καὶ παῖσι τοῖς πι-
 ντοῖς συστήμασι. διδασκόντων δ'
 ἔστι καὶ * διδασκόντων τὴν τῆς ἀρ-
 χῆς φύσιν ἐν παῖσι τοῖς εἰρη-
 μένοις. ἐν γὰρ ταῖς ἐπιστήμασι οὐ
 τῆς τοῦχάται ἔστι διανοίας, τὸ
 καταμαρτυρῶν τι καὶ κῆραι παλαιοῖς
 βλάβαντας ὡς τὰ μέρη τῆς
 ἀρετῆς, παῖσι τοῖς παῖσι
 ἀρχῇ. μεγάλῃ δ' εἶναι ὄρατο
 παῖσι καὶ χρεῖον ἀβλυσθαι καὶ πα-
 τὸς τὸν κῆραι γίνεσθαι, καὶ
 ἀφῶσις ὁρῶν τῆς ἀρχῆς. οὐ-
 δὲ γὰρ, ὡς ἀπῶς ἐπῶν, ἐν
 τῷ καὶ ταῦτα ὡς γίνεσθαι, εἶναι
 ἀφῶσις τῆς ἀληθείας ἀρχῆς.
 τὸν ὡς δ' εἶναι λόγον καὶ παρ-
 τῆς ἐπῶν ἀρχῆς. οὐτε γὰρ οἰ-
 κίαι, οὐτε ὡς παρτί ἐν οἰκίᾳ
 εἶναι, καὶ ὑποπαίδει ἀληθεί-
 τοῦ ἀρχῆς τῆς ἀρχῆς τι
 ἐκουσίως. ἀποφῶσι γὰρ εἶναι
 λομῶν καὶ ἐπιστήμης γίνεσθαι,

Consequentia verò etiā penè esse
 istiusmodi, quæ simul naturam tem-
 poris, eamq; quæ vocatur oportunitas
 temporis, item decorum & maximè
 conveniens, & si quid aliud hisce co-
 gnatū est, sequuntur. Magistratum autē
 statuebat in omnibus, & ubiq; unum
 & singulare quid esse ex rebus pretio-
 sissimis, juxta ac in sciētia & rerum ex-
 perientia, itemq; in ortu: & rursū
 duo, in familia scilicet & Repub. item
 in exercitu & cunctis istiusmodi con-
 stitutionib. seu fundamentis. Visū autē
 haud esse facilem, & motu gravē ma-
 gistratus naturam in omnibus iis, quæ
 dicta sunt. Nam in scientiis haud vul-
 garis intelligentiæ esse didicisse simul
 ac iudicio percepisse eos, qui probè in-
 spexerunt actionis partes, cujusmodi
 horum sit magistratus. Per magnā verò
 esse differentiam penèq; de toto & u-
 niverso periculum ac discrimen exsi-
 stere, nō rectè legitimèq; accepto ma-
 gistratu. Nihil quippe, ut simpliciter
 dicam, in posterum rerum omnium
 unquam sacrū esse, verò ignorato ma-
 gistratu. Eundem verò etiā modum
 ac rationem esse de alio magistratus
 genere. Neq; enim domū non modò
 bonè regi, sed ne bonè quidem fūdari,
 non existente vero magistratu, ac tali,
 qui non ultrò præsit. Utumq; enim
 oportet ex illis qui volunt esse aliquē
 superiorem præsidentium ordinem,

ut magistratus juxta sit, qui præsit, ac illi qui huic sint subditi. Quemadmodum & disciplinæ rectè se habet, cum utrinq; doctori cum discipulis ita convenit, ut hi discere, illi docere velint. Nam alterutro vel quocunq; modo ex illis, de quibus dixi, renitente, propositum opus nullo modo legitime consummari poterit. Hoc pacto igitur superioribus dicto audientes esse, itemq; discipulos præceptoribus parere, bonum honestumq; esse judicabat. Maximum autem hujusce rei argumentum verbis ad rem collatis, & quidem istiusmodi præbuit. Profectus est ad Pherecydem Syrium ex Italia in Delum insulam, & quod gravi ac foedo laboraret morbo, qui vulgò phthiasis, hoc est, pedicularis vocitatur, à pediculis scilicet toto corpore erumpentibus atque illud consummentibus, cum curaturus accessit. Et dum in hoc erat, ut morbum depelleret, apud ipsū ad extremum usq; vitæ finem mansit, eiq; ut præceptor iac duci suo exequiarum justa persolvit. Adeo magni faciebat studiū propensamq; erga præceptorem voluntatem. Præterea ut in foederibus seu pactiohibus à mentēdo planè alieni forēt, adeo accuratè & diligenter discipulos præparabat Pythagoras, ut ferant Lysin aliquando, cum in Iunonis templo flexis genibus divam adorasset, temploq; excurrentem

ὁμοίως τῷ τε ἀρχόντῳ καὶ τῷ ἀρχομένῳ. ὡς περ καὶ τὰς μαθη-
σας τὰς ὁρθῶς γνωσκίνας ἐκου-
σίως δεῖν ἐκαστα γίνεσθαι, ἀμ-
φοτέρων βουλομένων τῷ τε δι-
δάσκοντι καὶ τῷ μαθησκοντι.
ἀντιτείνοντι γὰρ ὁπότερον δι-
ποτε τῷ ἐκμύκῳ, οὐκ ἀν-
πιπταδῆναι καὶ ῥέπουσι τὸ προ-
καίμενον ἔργον. οὕτω μὲν οὖν τὸ
προβλεπόμενον τοῖς ἀρχουσι καλὸν
εἶναι ἰδοκίμαζον, καὶ τὸ τοῖς δι-
δασκάλοις ὑπακούον. τιμῆμε-
νον δὲ δι' ἔργον μέγιστον πα-
15 ρήχεται τοιοῦτον. πρὸς Φερικύ-
διον τὸν Σύριον διδάσκαλον
αὐτὸν ῥηθόμενον, ὅτι τῆς ἱ-
ταλίας εἰς Δῆλον ἐκομίσθη, το-
σοτομήσθη τε αὐτὸν περιπα-
20 τῇ ῥηθόμενον πρὸ ἰσαρουμένη
τῆς *φθορίστως παύσαι, καὶ κα-
διῶν αὐτὸν παραμένειν ὁ ἀρχι-
τῆς τελότης αὐτῶν, καὶ τὴν ὁ-
σίαν ἀποπλήροσθαι περὶ τὸν αὐ-
25 τοῦ καθηγημάτα. οὕτω περὶ
πολλοῦ τῆς περὶ τὸν διδά-
σκαλον ἐκείνου ἀπουδῶν. πρὸς
γὰρ μὴ συνταγὰς καὶ τὸ ἀ-
φελῶν ἐν αὐταῖς αἰτίας. ὡς
30 παρασκευάζει τοὺς ὁμιλήτας
Πυθαγόρας, ὡς περ φασι ποτε
Λέσσειν παρασκευάσασθαι ἐν Ἡρώ
ἱερῷ, καὶ ὁρίεσθαι ἀμυντικῶς
ET μ.

ΕΥρυφάμῳ Συρακουσίῳ ᾧ ἱ-
ταίεον τιμῇ, περὶ τὰ ποροπό-
λαια τῆς θαυ εἰσιόντι. ποροπό-
τος δὲ τῷ ΕΥρυφάμῳ πορο-
μῶναι αὐτὸν, μέχρις αὖ καὶ
αὐτὸς ποροσκωήσας ἐξέλθοι,
ἐδραδῆναι ἐπὶ τινι λιθίνῳ
θαλάμῳ ἰδρυμένῳ αὐτόθι. αἷς δὲ
ποροσκωήσας ὁ ΕΥρυφάμος,
καὶ ἐν τινι διατοήματι ἐβα-
δυτέρα καὶ αὐτὸν ἐνοίασθῆ-
μενος, δι' ἐτέρου πυλῶνος ἐκ-
λαθόμενος ἀπὸ πολλῶν, τὸ τε
σῆς ἡμέρας λοιπὸν καὶ ὃ ἐπι-
σαι ὕκτα, καὶ τὸ πλεον μέρος
ἐπὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας εἶλεν ἀ-
ξίμας, ποροσέμεινεν ὁ Λύσις. καὶ
τάχα αὖ ἐπὶ πλείονα αὐτὸς ἢ
εἰ μήπερ ἐν τῷ ὀμακοίῳ τῆς
ἐξῆς ἡμέρας γλυόμενος ὁ ΕΥρυ-
φάμος, καὶ ἀκούσας ἐπιζητουμέ-
νον πορὸς ᾧ ἱταίεον τῷ Λύ-
σιδος, ἀνιμνήσθη. καὶ ἐλθὼν αὐ-
τὸν ἐτι πορομείνοντα καὶ τὴν
συνθήκην ἀπήγαγε, τὴν αἰτί-
αν εἰπὼν τῆς λήθης. καὶ πορο-
πιδίς, ὅτι ταύτῃ δὲ μοι θα-
ῶν τις ἐνῆκε δοκίμιον ἐπομνήσω
τῇ σῆς περὶ συνθήκας ὑστάθειας,
καὶ τὸ ἐμψύχων δὲ ἀπέχρηξεν. ἐν-
ομοθίμῳ δὲ τε ἄλλα πολλὰ, ὥ-
ς εἰρηνοποιεῖν το ἐπὶ ἡδὺμα ἐθι-
ζόμενοι γὰρ μυστήριας φόνον ζώων

casu in Euryphamum Syracusium a-
micorum quendam divæ vestibula in-
grediētem incidisse. Cūmq; Eurypha-
mus mandasset, ut ille se prætolleretur,
donec & ipse diva adorata egressus fo-
rer, supra sedē quandā lapideam ibi lo-
ci collocatam eum consedisſe dicunt.
Quū autē Euryphamus divā adorasset,
atq; in quandam commentationem
profundioremq; cogitationem demer-
sus esset, per aliam portam vel incuria,
vel oblivione digressus esset, Lysin;
quod dici reliquū erat cum inseque-
ti nocte, itemq; potissimam alterius
dici partē quietē placidēq; traduxisse,
& Euryphamū exspectavisse. Ac for-
tasse longiore temporis spacio ibi hæ-
surus fuisset Lysis, nisi in auditorio, ubi
publicē convenitur, insequenti die
fortē adfuisset Euryphamus, atq; is au-
dito se quæsitum ab amicis Lysidis, in
memoriam revocavisset, quæ dixerat,
cūmq; aggressus ex pacto adhuc ex-
spectantē in sede saxea inde abduxisset,
causam oblivionis allegans. Insuperq;
adjecit hanc cogitationem deorum a-
liquem sibi immisissē, quæ futura esset
eū, inquit, in pactis cōventisq; stabili-
tatis ac constantiæ exploratio, utq; ab
animatis abstineas. De aliis item multis
leges tulit, & quemadmodū vitæ insti-
tutum illibatū servarent, atq; id quasi
cum pace transigerent. Quippe soliti
erant eadē animalium abominari,

tanquam iniquam & ab legibus alienam ac præter naturam & quia longè scelestius magisq; nefarium ducebant, hominem interficere, à prælio abstinebant. Cædium autem subministrator ac legislator Mars, sive bellum est. His enim in unum quasi corpus coagmētatur, & *flateram non esse transcendendā*, iustitiæ hortatio est, omnia iura atque æqua exercenda esse præcipiens, uti in Commentariis de Symbolis ostendetur. Liquidò igitur apparuit ex hisce omnibus magnum studiū ac diligentiam ab Pythagora adhibitā esse in excitatione iustitiæ, atq; ut eam hominibus, tam re ipsa, quàm verbis traderet.

CAP. XXXI.

Demodotionis & temperantia, quemadmodum eam Pythagoras exortare solitus sit, eamq; hominibus tradere tam verbis, quam vita instituto consueverit, & de universa fabricatione, quosq; ejus sint species, & quas in hominibus constituerit.

Sequitur harum rerum orationem ejus de temperatā & moderatōe sermo, quemadmodum hanc virtutē excoluit sectatusq; est, atq; eam tradidit, ut communi usu vitæ sui eam excernerent. Iam igitur communes de ea præceptiones productæ sūt, in quib; ferro atq; igni omnia immoderata modūq; excedentia abscindenda esse definitū fuit. Eiusdem generis est, abstinere ab omnibus anima præditis, itemq; à delicatis & luxuriosis, siquidē in publicis epulis cibos suaves ac sumptuosos

ὡς ἀνομον καὶ περὶ φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώτερον τὸν ἀνθρώπον ἡγούμενοι κρίνουσιν, ἢ τὸ ἐπολέμειν. ἔβαν δὲ χρὴ μαθήσκει καὶ νομοθέτης ὁ πᾶσι μὲν. ταῦτοις γὰρ καὶ συμμεποιοῦνται, καὶ τὸν ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ὅστις παρὰ τὸ εὖ εἶναι. πάντα τὰ δὲ καὶ παρὰ τὸν νόμον ἀσκήσας, ὡς ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δείχνεται, ἀνθρώπων ἅρα δὲ πᾶσι. ταῦτα τούτων μὴ ἄλλω προσωδῇ περὶ τὴν δὲ δικαιοσύνης ἀσκῆσιν καὶ παραδόσιν εἰς ἀνθρώπους πομπήτος Πυθαγόρας, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ἐν ταῖς λέξει.

Κεφ. λα.

Περὶ σωφροσύνης τῆς αὐτῇ ἐπιτελεῖται Πυθαγόρας καὶ παρίδωκεν ὡς τὰς ἀνθρώπων ἀρετὰς λόγῳ καὶ ἔργῳ, ὡς πᾶσι κίπτοι. πᾶσι τὰ αὐτῇ ἔργῳ, καὶ τὸν νόμον εἰσαγαγεῖν ὡς τοῦ ἀνθρώπου.

Επίται δὲ πρὸς περὶ τούτων λόγῳ ὁ περὶ σωφροσύνης, ὡς τι αὐτῇ ἐπιτελεῖται καὶ παρίδωκεν τοῖς χειρίστοις. εἰρηται μὲν ἐν ἡδονῇ τὰ κοινὰ παρὰ τὸν νόμον, περὶ αὐτῇ, ἐν οἷς περὶ τῶν σιδήρων τὰ ἀσύμμετρα πάντα ἀποκόπῃ διαιρέσας. τὰ δὲ αὐτῇ εἶδος ὅστις ἀποχὴ ἐκ τῶν ἀπάντων, καὶ προσέτι βρομάτων τῶν ἀκατάστων, καὶ τὸ παρὰ τὸν νόμον εἶναι μὲν ἐν ταῖς ἐκδόσει τὰ ἡδονὰ καὶ

καὶ πολυτελεῖ ἰδίωμα, λαο-
 πῆμπεδαι δὲ αὐτὰ τοῖς εἰπέταις
 ἔνεκα τῆ κολασῆς κέρονται τὰς ἐπι-
 θυμίας παρατιθέμενα, καὶ τὸ,
 χρυσὸν ἰδιδέρας μεδόμεας φο-
 ρεῖν, μόνον δὲ τὰς ἱταίρας. καὶ
 αἱ ἐπὶ κρηταῖς αἱ τῶ λογισμοῦ, καὶ
 αἱ εἰληφένται ἤδη ἰμποδίζονται,
 τῶ αὐτῶ ἐστὶν εἶδους. ἔτι δὲ ἰχθ-
 μωδία τι καὶ παρτελλῆς σιωπῇ 10
 ἑρὸς τὸ γλαύκας κρατῶν σωμα-
 σκεῖται, ἥτις ἰντόνος ἐ ἀδιδόκω-
 ζος περὶ τὰ δυσληπτότατα ἤδη
 θεωρημάτων ἀνάληψις τι καὶ ἔξ-
 ἔτασις. ὅλα δὲ καὶ αἰονία καὶ 15
 ὀλγοσιτία καὶ ὀλγοῦπνία, δό-
 ξης τι ἐ πλούτου καὶ ἤδη ἰ-
 μοίων ἀνεπιτέδωκε κατὰ
 εἰσάσεις, καὶ αἰδώς μὴ ἀνυπε-
 κρετος ἑρὸς τοῦς προσήκον- 20
 τας, ἑρὸς δὲ τῶς ὁμήλικας ἀπλά-
 ζος ἐκείνης ἐ φιλοφροσύνη σι-
 κπῖσας δὲ καὶ παρέρμεσις ἑρὸς
 τοῦς νεωτέρους φθόρου χωρίς,
 ἐ πάντα ὅσα τοιαῦτα εἰς τὴν 25
 αὐτὴν ἀρετὴν ταχθῆσεται. καὶ ἔξ
 ὧν δὲ ἰππόβοτος καὶ Νεάνθης
 περὶ Μυλλίου καὶ Τιμύχας ἤδη
 Πυθαγορείων ἰσχυροῦσι, μεθεῖν
 ἔνεσι, καὶ ἐκείνων ἤδη ἀνδρῶν σο- 30
 φροσύνη, καὶ ὅπως αὐτὸ Πυθαγό-
 ρας παρήδευκε. Τὸν γὰρ Διονύσιον
 καὶ τύραννον φασὶν ὡς ἀνάστα ποιῶν

multumq; conditos apponi solere, re-
 mitti verò eos servis in hoc, ut solum
 cupiditates poena afficiant appositi.
 Item nullam liberam foeminam aurū
 gestare, sed solas meretrices. Præterea
 res quibus rationis iudicium luxatur,
 quibusque ejus integritas ac puritas
 præpeditur, ejusdem generis sunt. Ad-
 hæc ἰχθυωδία seu silentium, & quævis
 omnino taciturnitas, quæ exercet ho-
 mines, ut simul linguam frœnent, irē
 continēs nulloq; spiritu intermittens,
 circa ea præcepta, quæ omnium diffi-
 cillimè percipiuntur, cognitio atq; in-
 quisitio. Hæc de causis & vini absti-
 nentia, item cibi somniq; parsimonia,
 tum gloriæ & divitiarum, & id genus
 simillium inexcercitata elevatio, & qui-
 dem verecundia à fictione aliena, vel
 simplex erga cognatos & affines, qui
 nos attingunt: erga coævos verò, no-
 bisque æquales sincera & fūco carens
 æqualitas, & amica comitas, sic & ani-
 madversio simul & concitatio in juni-
 ores invidiæ expers, atq; omnia, quæ
 istius generis sunt, ordine ad eandem
 virtutem rediguntur. Porro ex iis, quæ
 Hippobotus Neanthesq; de Myllia &
 Timycha Pythagoræis narrant, illorū
 virorum frugalitatē temperantiamq;
 colligere est, & quemadmodum eam
 Pythagoras suis tradiderit. Dionysium
 enim illum Tyrannum ajunt, qui om-
 nia sævè tyrannicèq; administrabat,

nec cuiquā omnino vel amicus fuit, vel cujusquam amicitia utebatur, ex iis, qui observabant, ei quasi in excubiis itemq; satellitum instar eum solū imperantem, adeoq; exlegem ejus tyrānidem circūstabant. Eum inquam agmen quodpiam virorum triginta, ex insidiis, præsidi Eurymene Syracusano Dionis fratre, submisisse, quod viris illis insidias structurum eorumq; trāsitum observaturum esset, qui è Tarento in Metapontum, statocertoq; tempore transire soliti erant. Conglobabantur enim circa montium acclives conversiones atq; hujusmodi loca, quæ talib. accommoda essent, eligeabant in regione Tarentina, quæ maximè celebris & convallibus prærupta esset, & per quæ loca necessariò ipsis eundum erat. Itaq; in insidiis collocavit copias Eurymenes. Cæterum cum illi nihil præscientes circiter medium diem ad locum istum pervenissent, latronū ritu milites lætis simul vocibus sublati in eos irruerunt. Illi penitus turbati cum metu & reverentia, simulq; de improviso ipsa quoque multitudo consternata fuit. Erant enim ipsi in universum numero circiter decem. Quū enim inermes cum variè armatis diu multumq; decertavissent, jamq; captivi abducendi essent, cursu fugaq; se servare constituerunt, ne hoc quidem ab virtute & fortitudine aliq-

οὐδένος αὐτῶν ἐπιτυχάνει τῆς φιλίας φυλαττομένων, καὶ περι-
 ἵσταιμένων τὸ μεταρχὸν αὐτῶν
 παράνομοι. λόχῳ τινὲς βί-
 5 ποῦται ἀνδρῶν ἡγουμένου ΕΥ-
 ρυμένους Συρακουσίου Δίοντος
 ἀδελφοῦ ἐπιπέμψαι τοῖς ἀν-
 δράσι λοχίσματα, τὰς μετὰ
 βασιλῆα αὐτῶν τὴν δαπὶ Τάραν-
 10 τος εἰς Μεταπόντιον ἐκδοῦναι
 καὶ καιρὸν γίνεσθαι. ἡμιόζοντο
 γὰρ πρὸς τὰς ἡμέρας ὁρᾶν μετα-
 βολαίς, καὶ τόπους εἰς τὰ πε-
 ἀδεῖ ἐπιλείποντο ἐπιπιδίαισι. ἢ
 15 * δὲ πάντες χωρὶς τῆς Τάραν-
 τος φασαγωγᾶς, καθὼς συν-
 ἔβαιον αὐτοῖς ἀταγκαίως, καὶ
 ὁδοιπορίας ῥηύσταται, ἐλόχα
 κατακρύψας τὸ πλῆθος ὁ ΕΥ-
 20 ρυμένης. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν προ-
 εἰδόμενοι ἀφίκοντο οἱ ἄνδρες
 περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸν τό-
 πον, ληστεικῶς αὐτοῖς ἐπα-
 λαλάξαντες ἐπείθεντο οἱ σεξ-
 25 τῶνται. οἱ δὲ ἐκταραχθέν-
 τες μετ' εὐλαβίας ἄμα τι
 τὸ αἰφνίδιον, καὶ αὐτὸ τὸ πλῆ-
 θος, ἦσαν γὰρ αὐτοὶ σύμπαρ-
 τες δέκα πονεῖν ἀειθροῦν. καὶ ὅτι
 ἀνὰ πρὸς ποικίλας ὥπλι-
 30 μένους διαγωνισάμενοι ἐμύλλω
 αἰλίσκεται, δρόμον δὲ φυγῇ δια-
 σώζειν αὐτὸς δίστηναι, καὶ τὸ
 τε ἀλ-

το ἀλλότριον ἀρετῆς τιθέμενοι.
 τῇ γὰρ ἀνδρείᾳ ἥδη φελακί-
 κων τε καὶ ὑπομενέων ἐπιστή-
 μῳ, ὡς αὐτὸς ὁρῶνς ὑπαγερεῖν
 λόγος. καὶ ἐπιστρέφοντο δὲ ἡ
 δὴ τούτου. βαρύνοντο γὰρ τοῖς
 ὅπλοις ἀπελθεῖν οἱ σωστέ-
 ροιμοὶ τῷ διωγμῷ, εἰ μὴ πε-
 ραιφύοντες ἐπέτυχον ἀντιδρῶν τι-
 νὶ κυάμοις ἑπαρμένῳ καὶ τε-
 10 θηλότῃ ικανῷ, καὶ μὴ βουλό-
 μενοι δόγμα παρὰβαίνειν τὸ
 κέλδον, κυάμων μὴ θηγά-
 νειν, ἔσταν, καὶ ὑπὸ ἀνάγκης
 λίθοις καὶ ξύλοις ἐπὶ τοῖς προσ-
 15 τυχεύουσιν ἑκάστος μίχρει τοσοῦ-
 του ἡμιώοντο τοὺς διώκοντάς
 μίχρει τινὰς αὐτῶν μὴ διη-
 ρκίνας, πολλοὺς δὲ τῆς αἰμα-
 τισσῆς πάντας μὲν ὑπὸ ἡν
 20 ὁρυφόμεναι ἀταρεθῆναι, καὶ με-
 θύνα τὸ παράπαν ἐωγρηθῆ-
 ναι, ἀλλὰ παρὰ τούτων θά-
 νατον ἀσμενίσαν καὶ τὰς τῆς
 αἰρίσσης ἐντόλας. καὶ συγχύ-
 25 σθαι δὴ πολλὰ τῶν τε Εἰρω-
 φήλων καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ
 οὐ τῇ τυχεύσει γηράσαι, εἰ μὴ
 διὰ τὰ ζῶντα ἀγάρθον τῶν
 πικρῶν. Διόνυσος ἐκ αὐτῶν υἱόν
 30 γένετο πρότερον μὲν αὐτῶν. τῆς δὲ
 ἐπισημῶν τῶν τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἡρώ-
 ος πολλὰν ὁρῶν τῇ γῇ καὶ τῇ βα-

num statuentes. Nam fortitudinem
 tam fugiendorum, quàm sustinendo-
 rum esse scientiam, utique recta ratio
 dictaverit. Atque hoc quidem iam asse-
 quebantur. Quippe armis gravati de-
 ficiebant, qui inter persequendum si-
 mul erant inventi, nisi additi fuissent
 per fugam in campum quendam fabis
 cōsutum; cumq̃, qui iam satis superq̃
 floruisset, ac doctrinam seu decretum
 violare nolentes, quod jubet *nequidem
 attingendas esse fabas*, sublitterunt, & ab
 necessitate coacti lapidibus ac fustibus
 adeoq̃ omnibus rebus aliis, quas for-
 tuna subministrabat, singuli sese eous-
 q̃ tutati sunt; atq̃, à propriis capiribus
 iniuriā propulsaunt eorum, qui ipsos
 persequiebantur, donec nōnullos qui-
 dem ex ipsis ἐ medio sustulissent, plu-
 rimi verò etiam vulnerati essent. Sanè
 omnes ab satellitibus ἐ medio sublati
 fuerunt, nec omnino quisquam ex o-
 mnibus vivus fuit captus: sed horum
 loco ultrò & libenter mortem iuxta
 ejus sectæ præcepta adiecit. Cæterum
 Eurymenes ejusq̃, qui cum ipso erat,
 familiares, in magna nec ea exigui
 momenti conturbatione versabantur,
 si ne unum quidem vivū Dionysio,
 qui se emisisset, & ad hoc ipsum solū
 eos erat cohortatus, essent adducturi.
 Itaq̃ terra aggesta eos tumularunt,
 qui ceciderant; ibiq̃ heros, multo cō-
 35 illustrius hominum cladem testante,
 terra

terra accumulata crecto, reverterunt. Deinde Myllias Crotoniates ipsis occurrat, ejusq; uxor Timycha Lacedaemonia dimissi ab multitudine, eo quod Timycha ventrem ferens decimum jam mensem habebat, ideoque gradu tardiori incedebat. Hos vero vivos captos perlibentes ad Dionysii tyrannum adduxerunt, cum omni commeatu ac sollicitudine eos in vita servatos. Ille autem de iis, quae acciderant, omnibus prolixè intellectis, valde se etiam tristitia affectum atq; animo dejectum fuisse declarabat. At vos, inquit, à me digno prae reliquis honore affectum iri censete, si mecum regnū administrare volueritis. Myllio vero & Timycha ad omnia, quae promittebat, annuentibus, et etiam ubi me unū quid docueritis, cum adjecta deductione ac comitatu in vita integri & sine noxa servabimini. Ac Myllio querente, ecquid esset, quod ex se didicisse a veret, nempe id, inquit Dionysius, quae fuerit causa, ob quam amici tui potius mori maluerint, quam fabas concalcare: tum Myllias illico, illi quidem, inquit, ne fabas concalcarent, sustinuerunt: ego vero mortem potius elegero. quam huius tibi causam exponam, quāobrem fabas concalcare nolimus. Ceterum cum Dionysius perculsus esset, ac iussisset eam per vim è suo conspectu secedere, nimirum jubebar Ti-

σι ὑπὲρ βίον. ὡς αὐτοῖς ἀπή-
 ποσι Μυλλίας Κροτωνιάτης καὶ
 Τιμύχα Λακεδαιμονία γυνὴ αὐ-
 τῷ βασιλευμένῳ τῷ πλάθῃ, ὅτι
 5 ἔγκυος ἔσται ἡ Τιμύχα, τὸν δὲ καὶ
 ἥδη μήτηρ εἶχε, ἐσχολαίως δὲ
 τῷ τοῖς ἐβὰδιζι. τούτους δὲ ζῶντας
 παῖδας ἄσμενοι πρὸς τὸν Τύραννον
 ἤγαγον, καὶ πρὸς αὐτὸν κομίζεσθαι
 10 ἐπαγγελίας διασώσαντες, ὃ δὲ σι-
 ρι ἔφη γοηρότων διαποθύμιος
 καὶ σφόδρα ἀδυμήτοις ἠέσσαν.
 ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ εἶπεν ἰσθ' ὅτι
 τῷ τῆς ἀξίας τὴν ξείνῃ παρ' ἡ-
 15 μοῦ τιμῆς, εἰ μοι συμβασιλεύσῃ
 θελήσῃ, τῷ δὲ Μυλλίου καὶ τῆς
 Τιμύχας πρὸς πάντα, ἀπηγ-
 γέλλετο ἀναδύοντων, ἀλλὰ ἢ
 γὰρ με, ἔφη, διδ' ἀξαστε, καὶ ἴπ-
 20 βαλλόμενος προπομπῆς διασώ-
 ζῃ. πυθομένη δὲ τῷ Μυλλίῳ, καὶ
 τι ποτ' ὅρῃ, ὃ μαθεῖν φροδ-
 μίται, ἐκείνο εἶπεν ὁ Διονύσιος,
 τις ἡ αἰτία δι' ἣν οἱ ἱταῖροι σου πα-
 25 θανόντων μάλλον ἤλαστο, ἢ καὶ
 μὴ πῶσιν; καὶ ὁ Μυλλίας εὐθὺς,
 ἀλλ' ἐκεῖνοι μὴ εἶπεν ὑπεμίναι,
 ἵνα μὴ καὶ μὴ καὶ πῶσιν. ἀπ-
 θανόντων γὰρ δὲ αἰρήματα, ἵνα μὴ τῷ
 30 ταῖς αἰτίας καὶ ὅλῳ καὶ καὶ μὴ
 λατ' ἀπὸ τῶν καὶ ἀπὸ τῶν καὶ ἀπὸ
 οὐσίῃ καὶ μὴ ἀπὸ τῶν καὶ ἀπὸ
 αὐτῶν βίῃ, βασιλεύς δὲ ἐπὶ τῇ
 τι

τῇ Τιμύχᾳ προσάφροντος· ἐ-
 νόμῳ γὰρ ἄτε γυναῖκα τε οὐ-
 σαν καὶ ἱποχοῖον, εἰρήμιον δὲ
 τοῦ ἀνδρὸς ραδίως τοῦτο ἐπ-
 λαλήσῃ φόβῳ ἢ βράντων· ἡ
 ἡμεῖς * συμβυζάσατο δὲ τῆς
 γλώσσης τοὺς ὀδόντας, καὶ
 διακρίνασα αὐτὴν προσέπτυ-
 σεν τῷ Τυράντῳ. ἰμφοῖοντα,
 ὅτι εἰ ἐν ἑστέῳ ἢ βράντων τὸ
 θῆλυ αὐτῇ κενὸν συναναγκα-
 σθῇ, ἢ ἰχθυόμενων τι αἰα-
 καλόψαι, τὸ μὲν ὑπερθεῖσιν ἐκ-
 ποδῶν ὑπ' αὐτῆς περιεκρύπ-
 ται. οὕτως δυσπατάθῃσι πρὸς
 τὰς ὀφθαλμοὺς φιλίας ἦσαι,
 εἰ καὶ βασιλικὰ πυχάοντι.
 παρὰ τὴν δὲ τῶν καὶ τὰ
 περὶ τῆς σιωπῆς ἢ παρὰ
 γέλωτα, φέροντα εἰς συμφροσύ-
 νης ἀσκῶν. πάντων γὰρ χαλε-
 πώτατον ὄστιν ἐκχευόμενων
 τὸ γλώττης κρατεῖν· τῆς αὖ-
 τῆς δὲ ἀρετῆς ὅστις καὶ τὸ πείσαι.
 Κροτωνιάται ἀπὲρ χεῖρας τῆς α-
 ὐτου ἐν ὁδῷ πρὸς τὰς παλ-
 λαίδας συνουσίας. καὶ ἔτι ἡ
 ἡμεῖς τῆς μουσικῆς ἐπαυρόμενοι,
 δὲ ἡμεῖς καὶ τὸ οἰσμήναι μετὰ
 τῆς ἑστέας εἰς συμφροσύνην
 μέλῃσι. καὶ ἡ δὲ βριμύτης δὲ ἀπὸ
 γυναικαῖσι εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν
 αἰνῶν. καὶ ταῦτα δὲ παρὰ τὴν τῆς

mycha tormenta inferri. (Existimabat
 enim eam, utpote foeminam unaque
 gravidam, jamq; viro quasi nudatam
 & orbatam metu tormentorum per-
 facile hoc elocutura.) Illa mascula &
 fortis lingua dentibus compressa eaq;
 præscissam Tyranno in os expuit, li-
 quidò declarans, et si ab tormentis,
 quod in se natura foemineum erat, si-
 mul vinci & expugnari cogeretur, ut
 quippiam eorum, quæ silentio premē-
 da minimeq; enuncianda essent, pro-
 ditura seu detectura foret, ad eam rem
 membro, quo hoc effectum datura
 esset, à se sublato, maximè tecū fuit.
 Adeò, ut asciscerentur in externorum
 amicitias, et si vel regias, difficiles &
 morosi erant. Hisce etiam familia de si-
 lentio præcepta erant ad temperantia
 mentisq; moderationis exercitationē
 ducentia. Omnium quippe modera-
 tionum cōtinentiarumq; difficillima
 est, linguam moderari ac domare. E-
 jusdem videm virtutis est Crotōniaris
 persuadere potuisse, ut ab illegitimo
 thoro, cui sacrificium non præcessisset,
 & notho pellicum concubitu abstine-
 rent. Adhæc correctio, quæ per Musi-
 cam fit, quæ etiam adolescentulum oc-
 tro infamētem & amorē existimātū
 ad animi moderationem traduxit. Item
 adhortatio quæ ab contumelia abdu-
 ceret, ad eandem quoq; virtutem ten-
 debat. Atq; hæc Pythagoras suis ab se

denominatis discipulis tradidit, quorū
ip̄emet author erat. Siquidem illi his-
ce corpora adhibebant, perinde ac si in
iis constituta & affixa forent, minimeq;
sollicita, quum quidem carne gr̄vida
vel carnosa sint. Hoc nāq; inæquabilis
vitæ generis argumentū esse autuma-
bant. Sed & eodem modo se quoque
habebant, quoad animum, non quidē
quum aut hilares essent, aut subtristes,
verūm, æquabiliter, vel in secunda vel
adversa fortuna lenibus animis præditi
gaudebant. Iras autem, animi dejecti-
ones, turbationesque hac pellebant.
Eratque illis in promptu præceptum,
quasi nihil humanorum casuum inex-
spectatum esse oporteat apud cos, qui
mente præditi sunt. At expectanda
esse omnia, quæ ipsi nō habeant in sua
potestate. Quod si autem quandoque
contingeret cos iracundia exardescere,
vel dolore angi, vel aliud quid hujus-
modi perpeti, actutum se è medio re-
cipiebant, & quisq; apud se seorsum
concoquere, & medicina pellerē affe-
ctum conabatur. Feruntur & hæc de
Pythagoræ, neminem ex ipsis ira per-
citum unquam vel famulum dome-
sticumve cæcidisse, poenāq; cum hoc
promeritus fuisset, affecisse, neq; libe-
rorū hominū quenquam admonuisse:
sed unumquemq; mentis animiq; re-
stitutionem in integrum expectavisse.
Vocabant autem admonitorem, dum

Πυθαγορείοις Πυθαγόρας, ὡς
αἰτίος αὐτὸς ἦν. προσείχον γὰρ
οὗτοι τὰ σώματα, ὥσπερ ὅταν
τῷ αὐτῷ δεκνίται, ἐκ μήποδε
μελεῖται, ὅτι δὲ πολὺ σαρκα-
ντομάλου γὰρ βίου φόντο ἐστὶ
δείγμα. ἀλλὰ ὡσαύτως καὶ
καὶ τὴν δεκνοίαν, οὐχ ὅτι με-
ίλαροι, ὅτι δὲ κατηφείς, ἀλ-
λα' ἐφ' ὁμαλοῦ παρῶς χαί-
ροντες. διεκρούοντο δὲ ὀργὰς,
ἀθυμίας, τετραχὰς. καὶ ἦν αὐ-
τοῖς παράγγελμα, ὡς οὐ-
δὲν δεῖται ἀνδραπίνων συμ-
πλωμάτων ἀπροσδόκητον εἶ-
ναι παρὰ τοῖς νομῷ ἔχουσιν.
ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν ὡς
μὰ τυχεράουσιν αὐτοὶ πόρρω
ὄντες. εἰ δὲ ποτὶ αὐτῶν συμ-
βαίῃ ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ ἀλ-
λο τι τοιοῦτον, ἐκποδῶν ἀ-
πηλλάττοντο. καὶ καθ' ἑαυ-
τὸν ἕκαστος γυμνάσιος ἐπει-
ράτο καταπίπτειν τι καὶ ἰ-
αῖναι τὸ πάθος. λέγεται
δὲ καὶ τὰδε περὶ τῷ Πυ-
θαγορείῳ, ὡς οὔτε οἰκίστην
ἐκόλασεν, οὐδέ τις αὐτῷ ὑ-
πὲρ ὀργῆς ἐχόμενος, οὔτε τῷ
ἐλδ' ὀλέων τοῦ θύματος τινα, ἀλ-
λα' ἀνέμειν ἕκαστος τὴν τῆς
διανοίας ὑποκατάστασιν. ἐκά-
λου δὲ τὸν νοῦθειον παι-
δαρίαν

δαρτᾶν. ἐποιοῦντο γὰρ τὴν ἀνα-
 μνην σιωπῇ χρῶμενοι καὶ ἡσυ-
 χίᾳ. ἀνὴρ ὅστις γούν διηγεῖτο
 πολλὰς περὶ Ἀρχύτου Τα-
 ραντίου, ὅτι δὲ χροῖου τῆς εἰς
 ἄγροι ἀφικόμενος, καὶ στρατῶς
 μετὰ παραγρηγῶς, ἢ ἐστρα-
 τεύετο ἢ πόλιν εἰς Μεσσηνίους,
 ὡς εἶδε τὸν τεπέτροπον καὶ τὴν
 ἀλλοιοκίαν, οὐκ εὖ τῆς περὶ 10
 ἑλκωρίας ἐπιμελείας ἀποποι-
 μένος, ἀλλὰ μεγάλην τὴν κερη-
 μένους ὀλκωρίας ὑπερβολὴν, ὅρμη-
 τικῶς τε ἡχανάκησεν ἔτι, ὡς αὖ
 ἐκείνος εἶπεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τὴν 15
 οἰκίαν, ὅτι εὐτυχῶς, ὅτι αὖ-
 τοῖς ὄρεται. εἰ γὰρ μὴ τότε συμ-
 βεβηκὸς ἦν, οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦς
 ἀθώους γινώσκαι τῆς κατὰ τὴν 20
 κληρίαν τοιαῦτα τινα. καὶ γὰρ ἐκεί-
 νοι ἀναβάλλεσθαι πάσας νο-
 θυτῆρας τε καὶ καλῶς εἰς τὴν
 εἰς διανοίας ὑποκατάσταν.
 οἰκται δὲ καὶ διακρύων καὶ πάν- 25
 των ἧς τοιοῦται εἰργασθαι τὴν
 ἀνδρα, οὐτε δὲ κέρδος, οὐτε ἐπι-
 θυμίας, οὐτε ὀρίην, οὐτε φιλοτιμίας,
 οὐτε ἄλλο ἢ ἐν τῇ τοιούτων αἰτίᾳ
 γίνεσθαι διαφορᾶς. ἀλλὰ πάντας τὰς 30
 Πυθαγορείους ἄτας ἔχειν πρὸς ἀλο-
 λήλως, ὡς ἀνὴρ παρὰ πρὸς πρὸς
 πάντα ἐχθρὸν. καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα

quod dicitur faceret, *παυδαρτᾶν*, hoc
 est, ad captus pectorum monendo se
 quasi demittere. Faciebāt enim silentio
 & quiete utentes quandam magnani-
 mitatem. Certe Spintharus frequenter
 de Archyta Tarentino cōmemorabat,
 quod cum certo quodā tempore rus
 venisset, recēterq; ab militum copiis,
 quas urbs in Messenios merentes de-
 duxerat, adesset, simulac vidit curatorē
 reliquosq; famulos ac colonos non
 benè curam gessisse agricolationis, sed
 quodam magno excessu supina negli-
 gentiā fuisse ufos, etiam iratus usque-
 adeo succensuit, ut ipse, sicuti apparet,
 ad domesticos diceret, benè & feliciter
 cum iis agi, quod ipsis iratus esset. Nā
 nisi hoc accidisset, eos nequaquā im-
 punè laturus fuisse, qui tam graviter
 peccavissent. Agebat etiam de Clinia
 hæc ferè dici. Illum etenim omnes tū
 admonitiones, tū punitiones rejicere
 & comperendinare in integram mētis
 animiq; restitutionem: viros autem ab
 luctibus lachrymisq; , & omnibus si-
 milibus arceri, neq; verò lucrum nec
 desiderium, neq; iram, nec ambitio-
 nem, nec deniq; quicquam aliud taliū
 rerum occasionē præbere discriminis
 & contentionis: verum omnes Pytha-
 goricos ita erga se mutuo affectos esse,
 uti bon⁹ aliquis honestusq; pater erga
 suos natos affectus esse possit. Pulchra
 aut & in primis egregia res est, omnia

Pythagoræ quoq; transcribere, & quasi cuncta dixerit, ei accepta ferre, nullâq; propriam privatamq; gloriam ab iis, quæ inveniuntur, nisi admodum raro, sibi vindicare. Sunt enim quidam, et si numero perexigui, quorû monumēta seorsim cognoscūtur. Admirationi autem etiam est exacta illa custodiendi suâq; asservandi ratio. Nam inter tam multa annorû curricula & ætates, nulli unquam vel quicquam Pythagoricorum Commentariorum factum elaboratumq; apparet ante Philolai ætatem, sed cuius primus in lucem edidit hosce tres vulgo satis jactatos libellulos, quos Dion ille Syracusanus centû fertur minis emisse, idq; ex iussu Platonis, nempe Philolai paupertate, in quâ cum magnam, tum gravem extremâq; devenisset, intellecta. Quoniam & ipse Dion de cognatione Pythagoræ eorum erat, eoq; nomine librorum fiebat particeps. De opinione verò vel sententia hæc eos dicere perhibent, vacor-dis adeoq; amentis planè esse hominis, & omni & cuiusvis rei opinationi adhærescere, tum verò maximè illi, quæ ab plerisque & vulgo existeret. Paucis quippe adesse & benè suspicari & opinari. Hoc enim apud eos exsistere perspicuum est, qui rerum prudentia & cognitione præditi sint. Tales aut perpauci hodie reperiuntur. Igitur talem vim ac potentiam nō per-

Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τι καὶ
 ὑπολαλεῖν, καὶ μνησκίαν περι-
 ποιῆσαι δόξαν ἰδίαν ὅτι τῶν
 ὠρεσκομένων, εἰ μὴ τοῦ τι
 πάντων. πάντων γὰρ δὴ τις ἐ-
 σὶν ὀλίγοι, αὐτὴ ἰδίᾳ γνωρίζεται
 ὑπομνήματα. θαυμάζεται δὲ
 καὶ ἡ τῆς φυλακῆς ἀκρίβεια.
 ἐν γὰρ ποσάταις ἡμερῶν ἐστὶ
 οὐδαμῶς οὐδὲν φαίνεται τῶν Πυ-
 θαγορικῶν ὑπομνημάτων περι-
 ττελεχίως πρὸς τῆς φιλοσοφίας
 ἡλικίας, ἀλλ' οὐ πρότερον ἔχ-
 οντες τὰ θρυλλούμενα ταῦτα
 15 ἕξια βιβλία, ἃ λέγεται Δίων
 ὁ Συρακούσιος ἐκαστὸν μὲν
 περιᾶσθαι Πλάτωνος κληύσαι-
 τος εἰς σπουδῆς τινα μεγάλῃ
 τε καὶ κυρτῇ ἀφικουμένου τῷ φι-
 20 λοσόφῳ. ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦν
 γὰρ συγγενείας τῶν Πυθαγο-
 ρικῶν, καὶ ὅτε τὴν μετέλαβι
 τῶν βιβλίων. περι δὲ δόξης
 εἰς αὐτὸν φασὶ λέγειν αὐτοῦ. εἰ
 25 τοῦτο μὲν ἐστὶν, καὶ πρὸς πᾶσι
 ἔστι πάντες δόξαν προσείχοντες,
 ἡ μάλιστα τὸ τῇ σπουδῇ πολλῶν
 γνωμένη. τὸ γὰρ κατὰ
 30 ὑπολαμβάνειν τι καὶ δοξάζειν
 ὀλίγοις ἐπάρχει. εἴηλον γὰρ
 εἶναι περὶ τοῦ εἰδέναι τὴν
 γήνηται, οὕτως δὲ εἶσιτε ὀλίγοι.
 ὅτε εἴηλον ὅτι οὐκ εἴναι διατί-
 νεις

νει εἰς τοὺς πολλοὺς ἢ τοι-
 αῦτη δύναμις. εἰρήνη δ' ἔῃ
 καὶ εὐδαιμονία ὑπολήψεις τε καὶ
 δόξαι καταφρονεῖν. συμβήσεται
 γὰρ ἀμαθῆτε καὶ ἀνεπαρόργιστοι
 ἔῃ τὸν οὕτω διακείμενον. ἀ-
 ναγκαῖον δ' ἔῃ τῷ μὴ εἶναι.
 πιστῆσθαι. μεταβάλλειν, ἃ πυ-
 γαίαι ἀγοῶντι καὶ οὐκ ἐπιστά-
 μιν. τῷ δ' ἐμμενέσθαι. προσ-
 ἔχειν τῇ τῷ ἐπισκιάσαντι τε καὶ
 διδάσκειν δυναμῆντος ὑπολήψει
 τε καὶ δόξει. κατόλου δ' ἐ-
 πείν, ἀναγκαῖον εἶναι τοὺς σο-
 φιστομένους ἔῃ εἶναι προσέ-
 χων ταῖς τῷ προσβυτίῳ καὶ
 καλῶς βιβιωκότων ὑπολή-
 ψεισι τε καὶ δόξαις. ἐν δ' ἐπὶ
 ἀνδραπείῳ βίῳ τῷ σύμπασι-
 τι εἶναι τινὰς ἡλικίας ἐνδεῶς. 20
 μέναι. οὕτω γὰρ καὶ λέγειν αὐτὰς
 φασί, ὥς οὐκ εἶναι τῷ πυ-
 γαίῳ πρὸς ἀλλήλους σαυ-
 εῖραι. ἐκπρούεσθαι γὰρ αὐτὰς
 ὑπ' ἀλλήλων, ἵνα τις καὶ κα-
 λῶς τε καὶ ὀρθῶς ἔχῃ τὸν
 ἀνδραπείῳ ἐν ἡμετέροις. διότι οὐδ'
 τῶς τῷ παιδείᾳ ἀγαθῆς κα-
 λῶς τε καὶ σώφροτος χρηστέος,
 καὶ ἀνδραπείᾳ, πολλὰ εἶναι μέ-
 ρος τῷ ἀνδραπείῳ εἰς τὸ
 τῷ παιδείᾳ ἡλικίας. ἀσπύτως
 δ' καὶ τῷ τῷ παιδείᾳ ἐπιμελεῖ-

tingere nec pertinere ad pluresque
 homines maximèque vulgus, manife-
 stum est. Porro autem perabsurdum
 esse & amentiae simile, omnem exi-
 stimationem juxta ac opinionem
 spernere & pro nihilo putare. Siqui-
 dem indoctum & inemendabilem es-
 se eum, qui ita affectus sit, planè con-
 sequetur. Necessarium autem esse, in-
 scienti quidem & indocto ea, quae i-
 gnoret, nec calleat, discere. Discendi
 verò in primis convenit animum ad-
 jicere ad scientis & docere valentis e-
 xistimationem atque opinionem. Et
 ut semel omnia dicam, per necessarium
 esse eos juvenes, qui servari volunt,
 animum adhibere ad sententias & opi-
 niones tam seniorum, quam eorum,
 quæ antè honestè vixerunt. In univer-
 sa verò humana vita esse ætates quas-
 dā divitas. Ita enim & loqui eos ajunt,
 quas non sit cuiuslibet inter se mu-
 tuo connectere. Expelli namque eas
 ab se mutuo, nisi quis probe ritèque
 hominem ab ipseunte ætate habeat. I-
 taque necesse est, ut ex pueri edu-
 catione honesta simul & temperan-
 ti, ac fortitudinis laude conspicua
 existente, non exigua pars sit, quæ
 ad adolescentuli ætatem transmit-
 tatur. Eodem etiam modo ex cu-
 ra, quæ adolescentiæ adhibetur, &
 ex bona atque honesta illius ad for-
 titudinem & temperantiam insituti-

one, haud parva portio virili ætati tribuitur. Siquidem quod vulgo à ple-
risque fieri cernimus, absurdum non
minus, quàm ridiculum est. Nam qui
putant eos, qui adhuc in puerili æ-
tate versantur, institucendos quidem
esse arctissimè, in omni modestia ac
moderatione, utque ab omnibus odi-
osis & probrosis actionibus, iisque,
que indecori & turpitudinis speciem
habere videntur, abstineant: at juvenes
jam factos suæ libertati arbitrioque esse
relinquendos, ut cum plerisque, quic-
quid volent, faciant, mera mehercule
insania est. In hanc quippe ætatem pe-
nè utraq; peccatorum genera conflu-
ere. Etenim juvenes multa tùm pue-
rilia, tùm etiam virilia cōmittunt. Fu-
gere namq; omne genus studii atque
ordinis, ut simpliciter dicam: contrà ve-
rò ludi puerilis & lascivix, procacita-
tisq; speciem, quæ in ea ætate est, expe-
tere, pueritix maximè proprium est.
Ex hacigitur in eam, quæ cōsequitur,
etatem ralem animi habitum perveni-
re. Cæterum vehementes illæ & per-
tinaces cupiditates, similiter & ipse ho-
norum cupides & ambitionum ge-
nera, reliquique pariter impetus atque
affectus, quicumq; ex illo cùm diffici-
li, tùm turbulento genere existunt, ex
ætate virili in juvenilem perveniunt.
Quapropter hæc ætas præ reliquis o-
mnibus maximæ curæ indiget. Careo

ας τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς, ἡ δ' ἀνδρ-
κῆς καὶ σωφροῦς προμήτης, πολλοὶ
ἴθιαι μῆρος παρὰ τὸ δίκαιον εἰς τὰ
ἀνδρὸς ἡλικίας. ἐπιτίπερ εἰς γὰρ
5 πολλὰς, ἀποπόνῃς ἐ γαλοῖον ἴθιαι
τὸ συμβαῖνον. παῖδες μὲν γὰρ δι-
τας οἰκᾶς δέον εὐτακτεῖν τε καὶ σω-
φρονεῖν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν
φοβίων, ἡ δ' ἀρχιμύτων ἴθιαι δι-
10 καὶ ἡν Νεανίσκου δ' ἐ γυμνομένης ἀ-
φείδως παρὰ γὰρ δὴ τοῖς πολλοῖς
σοφίᾳ, ὅτι ἀν βέλονται. συρρεῖ
δὲ γὰρ ὁ εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμ-
φότερος τὰ γῆρας ἀμύνημάτων. ἐ
15 γὰρ παῖδες ἀριώδη πολλὰ καὶ ἀνδρ-
κῆς τὰς νεανίσκου ἀμύνησιν. τὸ
μὲν γὰρ φύσει ἅπαν τὸ δ' αὖτε
τε καὶ τάδεως γένος, ὡς ἀπλῶς ἐ-
πὶ δὴ δῶκεν δὲ τὸ δ' αὖτε παῖδας τε
20 καὶ ἐκκολασίας καὶ ὕβρεως δ' αὖτε δι-
κῆς εἰδος, δ' αὖτε παῖδες ἡλικίας οἰ-
κονότατον ἐστίν. ἐν ταύτης ἐν εἰς τὴν
ἐχρήνεν ἡλικίαν ἀφικνεῖται τὴν
αὐτὴν διαθήσιν. τὸ δὲ τὸ ἐπιθυμῶν
25 τὸ ἰχυρῶν, ὅσαύτως δὲ ἐ αὐτὸ τὸ
φιλοτιμῶν γένος, ὅμοιως δὲ καὶ
λοιπὰς ὁρμαῖς τε καὶ διαθήσιν, ὅσην
τυγχάνει οὕτω τοῦ χαλεποῦ
τε καὶ θυραβάνου γένους, ἐν
30 τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν
τῆς νεανίσκου ἀφικνεῖται. δι-
περ πασῶν δεῖσθαι ἡλικίαν
ταύτην πλείους ἐπιμελείας. κα-
θόλου

ὅλον δὲ εἶπεν, οὐδέποτε τὸν
 ἀνθρώπον ἰατέον εἶναι ποιεῖν,
 ὅτι ἂν βούληται, ἀλλ' αἰ-
 τινα ὀπισθεύει ὑπάρχον δειν,
 καὶ ἀρχὴν νόμιμον τε καὶ εὖ-
 σχήμονα, ἥς ὑπέρκορος ἔσαι ἔκα-
 ρος τῶν πολλῶν. ταχέως γὰρ
 ἔξισταδ' τὸ ζῶον ἰαθῆν τε
 καὶ ὀλιγωρηθῆν, εἰς κακί-
 ας τε καὶ φαυλότητα. ἔρωταὶ ἰο-
 τε καὶ ὀξεπορεῖν πολλάκις
 αὐτοὺς ἔφασιν, πῶς ἔτι κα-
 τοὺς παῖδας σωεθίζομεν
 περισφείρεται τὴν τροφήν τε-
 ταγμένως τε καὶ συμμέτρως, καὶ ἰς
 τὴν μετὰ τὴν καὶ τὴν συμμετρίαν
 ὑποφαίνομεν αὐτοῖς, καλὰ τε
 δὲ τούτων ἰκαντία, τὴν τε αἰ-
 ταξίαν καὶ τὴν ἀσυμμετρίαν, αἰ-
 σχρά. ὃ καὶ ἔστιν ὅτι οὐόφλυξ²⁰
 καὶ ἀπλητος ἐν μεγάλῳ οἰεῖ.
 δεῖ κίμνος. εἰ γὰρ μηδὲν τού-
 των ἔστι χρήσιμον εἰς τὴν
 τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνου-
 μένων ἡμῶν, μάταιον εἶναι καὶ
 τὸ σωεθίζειν παῖδας ὄν-
 τας, τῇ τοιαύτῃ τάξει. καὶ
 αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ πε-
 ρὶ τῶν ἄλλων ἰδιῶν. οὐδ' ἔ-
 οῦν ἐπὶ γὰρ τῶν λοιπῶν ζώ-³⁰
 ων τοῦτο ὁρᾷ συμβαίνει, ὅ-
 σα ὑπ' ἀνθρώπων παιδεύεται, ἀλλ'
 οὐθὺς ἔξ ἀρχῆς καὶ τε σκύλακα καὶ τ

rum ut in brevi summa totum nego-
 tium complectar, dico hominem ne-
 quaquā ita relinquendū esse, ut quod-
 cumq; voluerit, faciat: verū semper
 aliquis principatus, qui reliquis præsi-
 deat, esse debet, & legitimus simul ac
 benè constitutus honestusq; magistra-
 tus, cui civiū unusquisq; dicto erit au-
 diens. Subitò natūq; animal relictum
 neglectumq; in malitiam & pravitatē
 delabitur. Quærere frequēter & vhe-
 menter ambigere eos dixerunt, ecqua
 de causa pueros statō tempore juxta
 ac moderate cibum assumere consue-
 faciamus. Atq; ordinem quidem mo-
 derationemq; ipsis declaramus, in bo-
 nis reputanda esse: hisce verò cōtraria,
 nempe nullam ordinis statam obser-
 vationem immoderationemq; in tur-
 pibus malisque habenda. Ejusce rei e-
 videns exemplum est, cū vini gurgēs
 atque is, qui insatiabilis est vorago, in
 magno est probro situs. Si. n. nihil isto-
 rum utile est nobis, postquam ad viri-
 lem ætatem perventum est, absurdum
 ineptumq; fuerit eos, qui adhuc in æ-
 tate puerili versantur, ad istiusmodi or-
 dinē consuefacere: Porro eandē quoq;
 esse rationem instituendam de aliō ho-
 minū genere atq; ordine. Enim verò &
 hoc ipsū in reliquis quoq; animalibus
 usu evenire cernimus, quæcūq; ab ho-
 minibus ab teneris annis instituuntur,
 nimirum statim ab initio & catulū &
 puerum

puerum in hisce consuefieri, atque ea
discere, quæ eos adultos facere oportebit. Omnino verò dixerūt Pythagoricos eos cohortari, qui se in illorum consortium familiaritatemq; dederēt, 5
ut voluptatem vitarent, quemadmodum etiam alia, quæ cautionem evitationemq; aliquam requirunt. Nihil enim omnium tam nos fallere, inque peccata præcipitare, quàm vitium hoc voluptatis. Summatim, vehementer, ut videtur, contendebant, ut nihil omnino admitterent, quo aliquo modo in voluptatem collinearēt. Turpem namq; noxiumq;, ut plurimum, hunc esse scopum. Verùm maximè quidem ad bonum honestumq; scopum collimantes, eos facere quod facere par est. Secundo verò loco si respiciendum etiā sit ad id, quod conducibile atque utile est, nimirum ea haud vulgare sanè iudicium exposcere. De cupiditate autē, uti nominatur, talia ferè viros illos disserere dixerunt. Ipsam quidem cupiditatem animi esse quendam imperum subitumq; motum atque appetitionē vel impletionis cuiuspiam, vel exanitionis quorundam, quæ se sui vel affectioni sensibili adfunt. Existere verò etiam contrariorum cupiditatem, vel quod non sentiamus inanitatē & absentiam, quodq; nullorum sensum omnino habeamus. Varium autem esse hoc vitium, penèq; omnium, quæ in

παῖδα ταῦτα συνιδιζέσθαι καὶ μαθαίνειν, ἃ διήσθησαν αὐτοὺς τιλιωθέντας. παθόλου δὲ τοὺς Πυθαγορείους ἔφασκεν 5
παρρακελεύεσθαι τοῖς ἐντυχάρουσί τι καὶ ἀφικνουμένοις εἰς συνήθειαν, ἐλαβεῖσθαι τὴν ἡδονὴν, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο ἤδη ἐνλαβείας διομένων. οὐθὲν γὰρ οὕτω σφάλλεν ἡμᾶς, οὐδ' ἰμβάλλεν εἰς ἀμφοτέρων ὥς τὸ τοῦ πάθος. παθόλου δὲ, ὡς ἴσμεν, διστεύοντο μηδὲ ποτε μηδὲ παρ᾿ ἑνὸς ἡδονῆς σοχαζομένους. καὶ γὰρ ἀχήμενα καὶ βλαβερόν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τοῦτον εἶναι τὸ σκαπόν. ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ παλόντι ἔστιν ὁρμήων βλέποντες, παρ᾿ ἑνὸς δ' αὖτ' ἡ παρρακτεῖν. διούτι 10
ροὶν δ' ἐπὶ πρὸς τὸ συμφέρον τι καὶ αὐφελίμον, δεῖσθαι ταῦτα πρίστως οὐ τ' τυχεύσης. περὶ δὲ τ' ὀνομαζομένης ἐπιθυμίας τοιαῦτα λέγειν ἔφασκεν τοὺς ἀνδράς ἐκείνους. αὐτὸν μὲν τ' ἐπιθυμίαν ἐπιφορὰν εἶναι τ' ψυχῆς, καὶ ὁρμὴν, καὶ ὁρεξίν, ἥτοι πρῶτα πρῶτος, ἢ * παρρασίας τινῶν, αἰσθητικῶς ἢ διαθετικῶς αἰσθητικῆς. ἵνα δὲ 20
δὲ καὶ τ' ἐναντίων ἐπιθυμίαν εἰκάνωσιν, ὡς τε καὶ ἀπυστίας, ἔστι τὰ μὴ αἰσθητικῶς εἶναι. ποικίλον δ' εἶναι τὸ πάθος τῆς, καὶ γὰρ δὲ τ' ἐπὶ ἀνθρώπων

ἀνθρώπων πολυειδίεσσι. ἔν
 δὲ τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρώπων
 ἐπιθυμιῶν ἐπιπύκνους, κα-
 τὰ σπουδαίαις ὑπὲρ αὐτῶν τῶν
 ἀνθρώπων. διὸ καὶ πλείους ἐπι-
 μιλείας δίδωσι τὸ πᾶσι τῶν
 καὶ φυλακῆς τε καὶ σωμαστικῆς
 οὐ τῆς τυχεύσεως. τὸ μὲν γὰρ κα-
 νισθῆναι τῷ σώματι τῆς βρο-
 χῆς ἐπιθυμεῖν, φυσικὸν ἔστι. καὶ
 τὸ πάλιν ἀναπαυθῆναι κα-
 νισθῆναι τῆς προσοικου-
 σης, φυσικὸν καὶ τὸτο ἔστι. τὸ δὲ
 ἐπιθυμεῖν περιέργου βροχῆς, ἢ
 περιέργου ἢ καὶ βουθεῖας ἐδῆτος
 τε καὶ σεβασμῆς, ἢ περιέργου τε καὶ
 πολυτελείας καὶ ποικίλης οἰκισ-
 τῆς ἐπίκειται ἔστι, τὸν αὐτὸν δὲ ἡλ-
 θον εἶναι. καὶ περιουσιῶν καὶ πο-
 τήριων, καὶ διακρίων καὶ θρησκευ-
 τῶν τῶν εἰς βροχὴν ἀνηκόντων, κα-
 θόλου δὲ τῶν περι ἀνθρώπων πρ-
 οσθῶν, καὶ οὐ τὸ μάλιστα πρῶτον
 εἶναι οἷον μηδὲν ἑκατέρω, ἀλλὰ
 ἀποφύγειν εἰς ἀπειρον. διὸ περ ἐν-
 θύς ἐκ νεότητος ἐπιμελήσειν εἶναι
 τὴν ἀναφροσύνην, ὅπως ἐπιθυμήσω-
 σι μὴ, ὡς δὲ, φουζῶναι δὲ τὴν μα-
 γάλαν τε καὶ περιέργων ἐπιθυμιῶν
 ἀπὸ τῶν οἷον καὶ καθαροῖν τῶν τοιούτων
 ἐρίων ὄντων. καὶ ἀφροσύνης αὐ-
 τῆς τὴν ἀξιοκαταφροσύνην, καὶ τὴν
 διδιδόμενοι ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. μά-

homine vigent, specie maximè multi-
 plex. Cupiditatum verò humanarum
 multas ab ipsis hominibus acquiri pa-
 rariq; Ideoq; hoc vitium plurima cu-
 ra, itemq; accurata observatione, nec
 levi etiam corporum exercitatione
 indigere. Corpore namq; exinanitoci-
 bum appetere, naturale esse. Rursum
 eo repleto convenientem justamq; ex
 inanitionem expetere, & hoc itidem
 naturale esse. Verùm appetere aliturā
 cibumve nimis accuratum, aut vestem
 stragulamq; itidem delicatam ac mol-
 lem, vel etiam nimis operosam & su-
 ptuosam, variamq; domū & supel-
 lectilia sibi parare eandē quoq; rationē
 esse. De vasibus item & poculis, de mini-
 stris, & famulis, de pecudibus, quæ
 in hoc aluntur, ut in cibos veniant: Et
 ut semel dicam, humanas affectiones
 ferre hoc se modo vel maximè habe-
 re, ut neutiquam in uno eodemq; sta-
 tu permanent & subsistant, sed in in-
 finitum progredi. Quocirca à primis
 statim annis etiam atq; etiam curandū
 esse, ut repullulantibus renascentibusq;
 istis, ea quidem, quorum usus est,
 expetant: stultas verò nimisq; accu-
 ratas cupiditates fugiant, à perturbati-
 one liberi, & ab istiusmodi affectatio-
 nibus puri integriq; existentes: & cō-
 temnentes eos, qui digni sunt ut con-
 temnantur, itemq; cupiditatum quasi
 vinculis obligati sunt. In primis autem

considerandas esse vanas illas ac noxias, & operosas eluxuriantesque cupiditates, quæ in illis, quæ in imperio versantur, & autoritate dignitatēque non parva præditi sunt, existunt. Nihil .n. tam esse absconum & absurdum, ad quod talium puerorum, virorumque; & mulierum animus non cum quodam impetu feratur. In summa diversissimam esse eorum, quæ instar ciborum effusæ offeruntur, varietatem. Infinitam namque; esse fructuum multitudinem & copiam: infinitam item radicum ad usus mortalium diversitatem. Ad hæc vario & multiplici esu carniū uti, itidem operosum & molestum esse aliquid invenire ex terrestribus & volatilibus, iisque animalibus, quæ in aquis moventur, quod gustet. Et varia ac multiplicia horum condimenta compositionēque excogitatas esse, succorumque omnis generis mixtiones. Vnde meritò vatium ac multiforme esse, iuxta animi motum, humanum genus. Singula enim eorum, quæ ex cibis assumuntur, propriæ cuiuspiam constitutionis causam existere. At homines, illa quidem confestim permagnæ alterationis causas fieri, simul videre. Ut exempli gratia, vinū largius assumptū aliquousque; quidem potiores paulò hilariotes, deinde furiosiores indecentioresque; reddit. Quæ verò talē vim atque efficacitatē non declarant, ignorare: sed quicquid

λίσσας δ' ἔτι κατανοῶσαι τὰς τιματάτους καὶ τὰς βλαβεράς, καὶ τὰς περιέρχους καὶ τὰς ὑβριστικὰς τῶν ἐπιθυμιῶν, περὶ τῶν ἐξ ἐξουσίας ἀναστρεφόμενων νομίμας. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀποπαινεῖται, ἢ ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οὐχ ὀρμῇ τῶν τοιούτων παιδῶν τι ἐκδιδῶν, καὶ γυναικῶν. καὶ θόλου
 10 δὲ ποικιλιωτάτῳ εἶναι τὸ τῶν προσφερομένων ποικιλίαν. ἀπείραστοι μὲν γὰρ τι πλεονεξία εἶναι παρῶν, ἀπείραστοι δὲ ῥιζῶν, ὅς τις χρῆται τῷ ἀνθρώπῳ ἡμέτερον.
 15 ἔτι δὲ σαρκωφιλία παροδοῦναι χρῆσθαι, καὶ ἔργον εἶναι εὐρεῖν τινα, οὗ γινώσκται, τῶν χρησάμενος καὶ τῶν ὀπινῶν, καὶ τῶν ἐκδιδῶν ζώων. καὶ δὲ σκευασίας παροδοῦναι
 20 πᾶς περὶ ταῦτα μεμνηχῶνται ἐκχυρῶν παροδοῖας μίξας. ὅθεν εἰκότως μαλινόν τε καὶ πολὺ μορφον εἶναι καὶ τὴν ψυχῆς κίνησιν τὸ ἀνθρώπῳ φύλον. ἔκαστον γὰρ δὲ
 25 προσφερομένων ἰδίῳ νοσῶν ἀσθενείας αἰτίον γινώσκται. ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπων τὰ μὲν παρὰ χρεῖμα μαλακίας ἀλλοιώσεως αἰτία γινώσκται σωματῶν, οἷον ἐστὶ οἷον δὲ πλεονεξία
 30 καὶ προσπνευχῆς, μέλει μὲν τῶν ἰλαρώτερον ποιεῖ, ἐπεὶ αἱ μαλακίαι καὶ ἀσθενεῖς εἶναι. καὶ δὲ μὴ τοιαύτῳ ἡδὲ ἐκ τῆς δυνάμει, ὅς τις γινώσκται,

γινώσκω, γίνεσθαι δὲ πᾶσι τὸ προσε-
 τεχθὲν αἰτίον· τινὲς ἰδίου δ' α-
 θύσεως· διὸ δὴ καὶ μεγάλῃ σοφί-
 ας τὸ κατανοῆσαι τε ἐσωσθῆναι,
 ποίοις τε καὶ πόσοις δὲ χρῆσθαι
 πορὸς ἑοφῆν· εἶναι δὲ ταύτῃ καὶ ἐ-
 πιφάνει τὸ μὴ ἐξ ἀρχῆς Ἀπολ-
 λωνὸς τε ἐπαιδευτοῦ, ὅτερον δὲ ἔχῃ
 περὶ τῆς Ἀσκληπιδίου· περὶ δὲ ἡμ-
 νήσεως τὰ δὲ λέγειν αὐτοῦς ἔ-
 φασαν· καθόλου μὲν αἰσίοις δὲ
 φυλάττεσθαι τὸ καλέμενον πορ-
 φῆς· οὐτε γὰρ τὸ φυλῆναι τὰ πορφε-
 ρῆ, οὐτε τὸ ζῶντι καρπὰ γίνεσθαι
 πῶς χρόνον ἀπὸ τῆς παραποφίρας,
 ὅπως ἐξ ἰσχυρόταται καὶ τετελει-
 ομένην τῶν σωμάτων τὰ σῆμα-
 τα, καὶ οἱ καρποὶ γίνονται· δὲ
 αὐτὸς τοῦτε παίδας καὶ τὰς παρ-
 θένους ἐν πόνοις τε καὶ ἐν γυμνασί-
 οις καὶ καρίαις ταῖς προσηκού-
 σαις ἔσθην, ἑοφῆν προσφέροντας
 καὶ ἀμύπτουσαν, φιλοπόνῃ τε καὶ
 σώφρονι καὶ καρτερικῇ βίῳ· πολλὰ
 δὲ καὶ ἄνθρωποι βίοντο· οἱ
 αὐτὰ εἶναι, ἐν οἷς βέλτιον ὅσον ἢ ὁ-
 λμωδία, αὐτὴ καὶ τῶν ἀφρο-
 δισίων χρεῖαν· δὲ ἐν τῇ παλαιοῦ-
 τας ἀγαθῶν, ὥστε μὴ ἔλθῃ ἐνδὲ τῶν
 εἰκοσθῆναι καὶ τοιαύτῃ συμμασί-
 αν· ὅταν δὲ εἰς τὸ τοιοῦτον ἔλθῃ, πα-
 ροίς εἶναι χρηστότερος ἀφροδισίοις
 ἔσθαι δὲ τὸ τοιοῦτον, ἵνα τίμωμι τε καὶ

assumptum est, propriæ cuiuspiam cō-
 stitutionis causam fieri. Quare etiam
 magnæ sapientiæ est cognovisse atque
 intellexisse, qualibus & quantis ad cor-
 pus alendum utendum sit. Hoc autem
 oraculum esse primò quidem Apolli-
 nis & Pæonis; postea verò Ἀἰσκληπιδίου.
 De generatione verò hæc eos dicere
 prodiderunt. Omnino observari oportere autumabant id, quod πορφεῖς,
 hoc est bonum vocatur. Neque enim ea,
 quæ terra funduntur, bona, neque ani-
 malia aliquo tempore foecunda reddi
 ante, quàm tempus sit fructus ferendi,
 ut ex validis ac viribus integris perfe-
 ctisq̃ corporibus semina & fructus
 existant. Itaq; ante omnia necesse est,
 ut pueros ac virgines in laboribus &
 exercitationibus, item omnibus tole-
 rantia ac temperantia generibus con-
 gruens educant, conveniēs victus
 genus adhibentes, & laborum amans
 ac temperans simulq; tolerans & con-
 tinens vita sit. Multa verò istius gene-
 ris in vita humana existere, in quibus
 potior est sera tardaq̃ eruditio. Ejus
 generis esse etiam usum rei venereæ.
 Puerum igitur ita institui & educari o-
 portere, ut intra annum vicesimum æ-
 tatis talem congressum nullo modo
 quærat. Quum autem ad eam ætatem,
 quæ illi rei matura est, pervenerit, raro
 ea utendum esse. Atque hoc futurum
 esse, si bona corporis habitudo, res tum

pretiosa, tūm bona esse existimetur. Incontinentiam enim & bonam corporis habitudinem rarissimè in eodē versari. Laudibus verò ab ip̄s celebrari dixerunt & hosce ritus legesque antiquiorum, quæ prius in Græciæ urbibus vigeant, nimirum ne quis cum matribus nec filia nec sorore, neque in templo neque in propatulo consue-scat rémve habeat. Hoc enim malum & turpe esse, &, ut quàm plurima huius actionis flagitiūque, quæ hoc vetēt, præpedimēta fiant, utile esse. Existimabant autem illi, ut apparet, viri, istas generationes, quæ præter naturam fiunt, itemq; adulterinas & ex incesto flagitio existētes, tolliatq; amputari oportere. Eas verò salvas relinquendas esse, quæ ex temperanti legitimæque liberorum procreatione, secundum naturam cum castimonia editæ sunt. ludicabant autem providè magnam ex se nascituræ prolis curam adhiberi oportere ab iis, qui liberis creandis operam darent. Primam igitur maximamque providentiam eam esse, ut ipse ad liberorum procreationem accedat, postea quàm temperanter, & sanè salubriterque vixerit, atque etiā mnum vivat, & nec ciborum impletione saturitatēq; intēpestivè utatur, nec tales cibos assumat, à quibus corporū habitudines lædātur, vel deteriores reddātur. Omni-um verò etiā minimè ebriū illi rei stu-

καλὸν εἶναι νομίζεται ἡ ἐνέχια ἀκρασία ὅτι αἴμα καὶ ἐνέχια οὐ πάντοτε γίνονται περὶ τὸ αὐτὸν. ἔπαινεσθαι δ' αὐτοῖς ἔφασκεν, καὶ
5 τὰ παλαιὰ τῶν ἑρουπαρχόντων νομίων ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς πό-
λεις, τὸ μήτε μητρᾷσι συ-
γινώσκειν, μήτε θυγατρὶ, μήτ' ἀ-
δελφῇ, μήτ' ἐν ἱερῷ, μήτ' ἐν τῷ
10 φανερῷ. καλὸν τε ὅτι εἶναι, καὶ σὺμφορον τὸ ὡς παλαιὰ γί-
νωσθαι καλὺμματα τῆς ἐπιγύ-
αι ταύτης. ὑπελάμβανον δ',
ὡς εἴποιεν, ἑκαῖνοι οἱ ἄνδρες πε-
15 ραιμένοι μὴν δεῖν τὰς τε πόλεις
φύσιν ὑγιήσεως, καὶ τὰς μετ' ὑ-
βρίας γυνομένας. καταλιμπά-
νουν δὲ τῶν καὶ φύσιν τε καὶ
μὴ σωματικῆς γυνομένων τὰς
20 πόλιν τετροποιοῦσθαι σωφροῖν τε καὶ
νομίμων γυνομένας. ὑπελάμβανον
δὲ δεῖν πολλὰ καὶ ποικίλα
πεινάζειν τὰς τετροποιομένους
τῶν ἰσομένων ἐκγόνοι. πρῶτον
μὴ οὐδ' εἶπαι ὁ μεγάλως ἐπὶ
νοῖαν, τὸ προσάγειν αὐτὸν πρὸς
τὴν τετροποίαν σωφρόνως τε καὶ
ὕγιανως βεβιωκότα καὶ ζῶντα,
καὶ μήτε πληρώσθαι χροῖματι
30 ἑσθλῆς ἀκαίρου, μήτε πρὸς
περὶ μνησιν τοιαῦτα, ὥς ὅτι χί-
μους αἱ τὴν σωματικῶν ἔξου γίνου-
ται. μήτε δ' ἡ μεθύουσα τε, ἀλλ' ἔπει-

σα πάντα. ὥντο γὰρ ἐν
 φαίλης τε καὶ ἀσυμφάνου καὶ
 παραχρᾶδους κράσεως, μυχ-
 θηρὰ γίνεσθαι τὰ ἀνέμματα.
 καὶ θόλου δὲ παταλάως ὥν-
 το ῥαθύμου τινος εἶναι καὶ
 ἀποροπέπλου, τὸν μέλλοντα
 ζωοποιεῖν, καὶ ἄγεσθαι τὰ
 τὸν εἰς γένεσιν τε καὶ οὐσί-
 ας, μήτε μὲν ἀουδῆς ἀ- 10
 σης ἀπορορᾶν, ὅπως ἔσται εἰς
 χαλεκώτατα ἢ γινόμενων ἢ
 εἰς τὸ εἶναι, καὶ ζῆν ἀφίξις.
 ἀλλὰ τοὺς μὲν φιλόκυνας μὲν
 τὰ πάσης ἀουδῆς ἐπιμαίει 15
 θαι τῆς σκυλακίας, ὅπως ἔξω
 δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ ὡδὶ διακρί-
 νων ἀπορορᾶν γίνεσθαι τὰ σκυλα-
 κία. ἀπορορᾶς δὲ ἐπὶ τοὺς φι-
 λόκυνας. δῆλον δ' ὅτι καὶ τὰς 20
 λοιποὺς ἢ ἰαουδαϊκῶς ἀ-
 ρεῖ τὰ θηρία ἢ ζῶον, πᾶ-
 σαι ποιεῖσθαι ἀουδῆν ἀντὶ
 τῆ μηδὲν γίνεσθαι τὰς θη-
 ριώντας αὐτῶν. τοὺς δ' ἀνθρώ- 25
 πους ἰουδαῖοι λόγον ποιεῖσθαι
 τῶν ἰδίων ἐκρήναι, ἀλλ' ἄ-
 μα θηρία ἐκρῆναι καὶ ὡς ἔτυ-
 χε χυδαῖοντας πάντα βό-
 σων, καὶ μὴ ταῦτα βίβω 30
 ἐπὶ παιδίᾳ μὴ πάσης ὀλιγορ-
 ρίας. ταῦτα γὰρ εἶναι ἰσχυροτάτω
 καὶ σφαιρατάτω αἰῶνα τῶν πολλῶν

deant. Arbitrabantur enim vitiosum
 semen exsistere ex prava dissonaque &
 turbulenta seu confusa temperatione.
 In summa omnino socordis cujuspiam
 & inconsiderati esse censebant, qui vi-
 talem foetum procreaturus esset, & ta-
 lem aliquem ad generandum & cum
 muliere in congressum esset adductu-
 rus, qui non diligenter omniq; studio
 expenderet, quo pacto quam gratiosis-
 sime eorum, qui nascentur in hanc vi-
 tam, ut in rebus creatis censeantur,
 ingressus futurus sit. Sed enim qui ca-
 nes amant, cum omni studio ac dilige-
 tia curam habent accuratam generati-
 onis ac nutritionis catulorum, ut ex
 quibus oporteat, & quæ oportebit, &
 ex illis, qui hoc illorum modo affecti sunt,
 catuli mansueti miresque nascantur.
 Eodem modo faciunt & illi, qui aviis
 sunt studiosi. Et perspicuum est reli-
 quos mortales, qui unquam studium
 posuerunt, ut animalia generosa sibi
 compararent, in hoc esse totos, adeo,
 que omnes nervos intendere, ne illa
 sibi frustra & incassum nascantur. Ho-
 mines vero nullam habere eorum, qui
 ex se nascantur, rationem, sed unam pro-
 feminare temerè & fortuito, & quo-
 cumque modo improvidè hanc rem
 agere, deindeque natos foetus educere
 & quam negligentissimè instituere.
 Hanc enim potentissimam ac manife-
 stissimam causam esse, cur pleriq; ho-

mines tam mali & pravi sint. Quippe beluarum ritu & vulgari quodam modo plerofq; mortales liberis operam dare. Tales expositiones ac studia apud viros illos cum verbis, tum re quoq; ipsa de tēperantia exercitabantur, nēpe qui acceperunt hæc præcepta seu adhortationes coelitus, quasi quædam Apollinis responsa & oracula ab ipso Pythagora.

CAP. XXXII.

Quæ & qualia de Fortitudinis consilia & hortamenta Pythagoras hominibus tradiderit, & quas de ea exercitationes quæq; extrema opera partium ipse fecerit, partim vero etiam ut discipuli etiam sui & familiares designarent ipsæmet effacerit.

CAETERUM de fortitudine multa quidem cum ex iis, quæ jam suis quæq; locis dicta sunt, disseruit: tum etiam ad eam pertinent, exempli gratia, admirabilia illa facinora, quæ gessit Timycha, quicq; potius mortem ante oppetere, quam ulla in re vel minimū ex omnibus, quæ ab Pythagora de fabis, aliisq; id genus studiis erant definita, præceptum violare voluerūt. Quæq; Pythagoras ipsemet generose & insigniter perfecit, peregrè quovis locorum proficiscēs solus, tum quos quàm q; immensos labores exantlarit, quib; q; & quàm difficilibus periculis & discriminiibus sese exposuerit. Adhæc ingentis periculi aleam adiens; patriam quoque deserere, & peregrè vitam trāligere instituit. Nimirum ut tyrannide

ἀνθρώπων κακίας τι καὶ φαυλό-
της, βροσκημάτων δὲ καὶ ἐπικα-
σι τινὰ γήινωδ' ἢ τεκνοποιῶσαν πα-
ρὰ τοῖς πολλοῖς. τοιαῦτα ὑπογῆ-
5 ματα καὶ ἐπιτηδύματα παρὰ
τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις ὄψα λόγων
16 εἶργων ἠσκήετο. ἀπὸ σφραγίσ-
της, ἀνωθεν παρεμβληθεὶς αὐτοῖς
τὰ παραγγέλματα. ὡς περ τινα
10 πυθόχρηστα λόγια παρ' αὐτῷ Πυ-
θαγόρου.

Κεφ. λβ.

Περὶ ἀνδρείας ὅσα εἰς αἰὶν παραγγέλματα
Πυθαγόρας περὶδωκεν εἰς ἀνδράδας, ὡς
ἐπὶ ταῖς ἐργασίαις, τὰ μὲν
αὐτὸς διατάξατο, τὰ δὲ ἐκ τῶν χρημάτων
αὐτῷ ἐκείνῳ ἀφαιρούμενος.

ΠΕΡΙ δὲ ἀνδρείας πολλὰ μὲν
ἔσθ' ἐκ τῶν ἐρημίων οἰκίαις,
20 καὶ πρὸς αὐτὴν ἔχει, αἶσα τὰ περὶ
Τιμύχας θάυμαστα ἔργα, καὶ τὰ
τῶν ἐλουμένων ἀποδεικνύειν, πρὸ τῶν
τι παραβῆναι τῶν ὀρεμνῶν ὑπο-
Πυθαγόρου περὶ κυάμων, καὶ ἀλ-
25 λων τῶν τοιούτων ἐπιτηδύμα-
των ἰχθύων. ὅσα τι Πυθαγόρας
αὐτὸς ἐπετέλεισθαι θνητῶς ἀπο-
δυμῆς πανταχοῦ μένος, καὶ πρὸς
πόνους ἐκινδύνους ἀμνηστους
30 ὁδούς, παραβαλλόμενος δὲ καὶ
τὴν παρὶς ἀπολιπίειν, καὶ ἐ-
πὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ὀφείβων.
Τυεσσίδας δὲ καταδύων καὶ
πολι-

πολιτείας συγχιχμέναις διατά-
 τωσι, ἐλευθερίας τε ὑπὸ δουλείας
 ταῖς πόλεσι παρὰ δὲ ἐκείνης, καὶ πα-
 ρομίαι παθῶν ὑβρίων τὴ κατα-
 λύων, καὶ τὴς ὑβρίδας καὶ τυραν- 5
 νικῶν καλύων. καὶ τοῖς μὴ δίκαιοις
 καὶ ἡμέροις παρὼν ἑαυτὸν παρέχων,
 καθηγούμενος. τὴς δὲ ἀβρίας ἀνδρα-
 καὶ ὑβρίδας ὑπολαίμων τοῦ σώ-
 καὶ μὴ θυμωσύνειν τοῖς ἀπαρ- 10
 ρεύων. καὶ τοῖς μὴ σωφρονίζ-
 μικοις προδύμωσι, τοῖς δὲ παντὶ
 δίνειν ἐν ἀμύμωσι. πολλὰ μὲν
 οὖν τούτων ἔχων τις ἀνὴρ λέγειν
 τελέμενος, ἔτι πολλὰ καὶ ἀντὶ 15
 κατορθωθέντα μέγιστα δὲ πάν-
 τωσι ὅτι τὰ παρὰ Φαλαρινῶν ἀν-
 τὶ καὶ παρρησίας ἀνυποστάτου
 ῥηθέντα τε καὶ πεπραγμένα.
 Ὅτι γὰρ ὑπὸ Φαλαρινῶν τῷ ὄνοματι 20
 μετὰ τοῦ τῶν τυράννων κατῆ-
 λυτο, καὶ συνήμειν αὐτῷ σο-
 φὸς ἀνὴρ Ὑπερβόρειος τὸ γέ-
 νος, Ἀβάρης τοῦ νομα αὐτῷ, τῷ
 τοῦ ἱεροῦ ἀφικόμενος τοῦ συμ- 25
 βαλεῖν αὐτῷ λόγους. τε ἡρώ-
 τῃσι, ἔτι μάλα ἱερὸς περὶ ἀ-
 γαλμάτων καὶ τῆς ὁσιωτάτης
 θεοπραξίας, καὶ τῆς τῶν θεῶν προ-
 νοίας, τῶν τε κατ' οὐρανὸν ὄντων, 30
 καὶ τῶν περὶ τὴν γῆν περιε-
 ρομένων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τοιαῦτα
 ἐκύβητο. ὃ δὲ Πυθαγόρας, ὁ δὲ ἦν

oppressas respublicas solveret & libe-
 raret, confusas in bonum ordinem re-
 stitueret, libertatemq; ab servitute ex-
 oneratis urbibus traderet, atque omni-
 um iniquitatem & contumeliam dis-
 solveret, adeoque eos, qui alios injuria
 afficiebant, omniaque quae Tyrannide
 pressa essent, prohiberet atq; in officio
 contineret. Et iustis quidē ac tranqui-
 lis seipse comem & mansuetum du-
 cem praebebat. Duros verò & crudeles
 injuriososq; homines fortunis suis ever-
 tit, illsq; jura reddere interdixit. Et cum
 aliis quidē promptē & alacriter simul
 contendebat: aliis verò quovis robore
 ac facultate sese opponebat. Verum cū
 quis per multa ejusce rei indicia & ar-
 gumenta proferre possit, & quae fre-
 quenter ab ipso correctā atq; emēda-
 tā sunt: omnium tamen maxima illā
 fuerint, quae cum incredibili penēq; in-
 tolerabili libertate ab eo cū dicta-
 tū facta sunt Phalaridi. Etenim cū
 ab Phalaride tyrannorum atrocissimo
 detineretur, & vir sapiens genere Hy-
 perboraeus, cui nomē Abāris, cum eo
 in colloquium congressus esset, hujus
 rei causā huc progressus, ut cū eo ser-
 mones, & quidem sacros conferret, eū
 de statuis, deque sanctissimo cultu, ac
 decorum providentia tam illorum, qui
 coelo tenentur, quā qui in terra ver-
 santur, aliaque multa id genus interro-
 gavit. Sed Pythagoras (quali erat inge-
 nio

nio-præditus) valdè divinitus, cumq;
 omni veritate ac lepore & gratia respo-
 sum reddidit, ita ut auditores ad se at-
 traheret. Tum Phalaris ira quidem ex-
 arsit adversum Abarim Pythagoram
 laudantem, sed in ipsum Pythagoram
 etiam asper & durus fuit. Imò verò in
 ipsos quoq; deos graves blasphemias
 seu cōvitiā homo ille stringere fuit au-
 sus. Abaris verò ad ea gratiam habebat
 Pythagoræ. Post hæc autem ab eo di-
 scibat, quemadmodū omnia cœlitus
 penderent gubernarenturq; idq; cum
 aliis permultis argumentis, tum etiam
 ab efficacitate sacrorum. Et quidè per-
 multum aberat, ut præstigiator seu
 planus haberetur Pythagoras, quum
 hæc juventutem doceret, * * *

* * * * * Ad
 hæc Phalaris quidem sustulerat divina-
 tionem, sed & quæ palàm in sacris faci-
 ebant. Verùm Abaris sermonem ab
 hisce ad ea trātulit, quæ omnibus per-
 spiciuè apparent, & ab iis, quæ pacis tē-
 pore armis non indigent, sive bellis in-
 gentibus, vel morbis insanabilibus, vel
 fructuū corruptionibus, vel pestilenti-
 arum contagiis, alijsq; hujusmodi per-
 difficultibus quibusdam & curationem
 respuentibus malis, auxiliantibus non-
 nullis admirabilibus & divinis benefi-
 ciis, unā persuadere cogabatur, divinā
 esse providentiam, quæ spem omnem
 potentiamq; humanam excedat ac su-

ἐν θεοῖς, σφόδρα, καὶ μὴ ἀλυσίας
 πάσης ἀπειρήσῃ, καὶ θεοῦ, ὡ-
 σι περὶ ἀγαθῶν τὰς ἀκρίτους.
 τὸ τε ὁ Φάλαρις ἀνελίχθη μὲν
 ὑποὸ ῥῆγος πρὸς τὴν αἰσθητικὴν Πυ-
 θαγόρα. Ἀβάρης ἀγρίαται δὲ καὶ
 πρὸς αὐτὸν Πύθαγόρα. ἐτόλμα δὲ
 πρὸς τὰς θεὰς αὐτὰς βλασφημί-
 ας διὰ τὸς προσφύρον, καὶ τοιαύτας
 οἷας ἀνελίκοις ἐπὶ τὸν Ἀβάρην
 πρὸς ταῦτα ἀμολοῖται μὲν χάριν
 Πυθαγόρα. καὶ δὲ τὸ τοιοῦτον
 παρ' αὐτῶν περὶ τῶν ἐρεσθῶν ἡρίων
 καὶ οἰκονομῆσαι πάντα, ἀπ' ἁλ-
 λων τὰ πλείονων, καὶ ὑποὸ τῶν ἐνεργεί-
 ας ἰῶν ἡρώων, πολλὰ τὴν εὐδαιμονί-
 ας Πυθαγόρα τὰ ταῦτα παι-
 δεύοντα, ὅσας γὰρ αὐτὸν εἰδύμε-
 ζει * * * * * ὡς ἀνθρώπων ὑπερφύων.
 πρὸς ταῦτα Φάλαρις, ἀνέρεται μὲν
 μωρίαίαν, ἀνέρεται δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἱε-
 ροῖς δράματα περιφανῶς. ὁ δὲ Ἀ-
 βάρης μὴ γὰρ λόγον ὑποὸ τῶν
 ἐπὶ τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναργῶς,
 καὶ ὑποὸ ἰῶν ἐν ἀνθρώποις, ἥτοι πε-
 λείων ἀπλήτοις, ἢ νόσοις ἀνιάτοις
 ἢ καρπῶν φθοραῖς, ἢ λοιμῶν φοραῖς
 ἢ ἄλλοις τισὶ τοιαύτοις παγχαλέ-
 ποις ἐν ἀνθρώποις παρρηγομένων
 δαιμονίων τινῶν καὶ θεῶν ἐνερ-
 γημάτων, ἐπειρᾶτο συμπαίθε-
 ῖν ὅτι θεία πρῶτα πᾶσαν ἐλπί-
 δα ἀνθρώπων καὶ δέγμεν ὑπερ-
 φύσιν

αἰρουσα. ὁ δὲ Φάλαρις ἠπαυχύν-
 ται καὶ πρὸς ταῦτα ἐπαίθρα-
 σινώσθ. αὐτὸς οὖν ὁ Πυθαγόρας
 ὑποκρίνεται μὴ ὅτι Φάλαρις αὐ-
 τῷ ῥάπτοι θάνατος, ὁμῶς δὲ ἰί-
 δῶς, αἷς οὐκ ἐν Φαλαρεῖ μὲρ-
 σιμος, ὁξουσιαστικῶς ἐπιχείρει
 λίγην. Ἀπιδὼν γὰρ πρὸς τὴν Ἀ-
 βαριν ἔφη, ὅτι αἰετοὶ ὁδῶν ἢ δια-
 βασις εἰς τι τὰ αἶερα καὶ τὰ ἐπί- 10
 γεια φέρεται σέφουσι. καὶ ἵτι πε-
 ρὶ τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀκολου-
 θίας πάντων, διηξήλασε γνωρι-
 μωτάτοις παῖσι, περὶ τοῦ εἶναι
 τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ξουσίῳ δυνάμει 15
 ἀναμφισβητήτως ἀπὸ τοῦ ἔξω. καὶ
 ἀποκρίθη περὶ τῆς τοῦ λόγου καὶ τοῦ
 νοῦ τελείας ἐκτελείας ἐπεξήλδον-
 ἰκανῶς. καὶ οὕτως καὶ παρρη-
 σίας περὶ τυραννίδος τοῦ καὶ ἔκ- 20
 τὰ τύχην πλεονεκτημάτων σάν-
 των ἀδικίας τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπινος
 πλεονεξίας ὅλης τρεῖς ἀνεδίδα-
 ξεν, ὅτι ἐδυνάσθῃ ταῦτα ἀξία. με-
 τὰ δὲ ταῦτα διὸν παρακίνησεν ἰ- 25
 ποιήσασθαι περὶ τοῦ αἰρίου βίου, καὶ
 πρὸς τὴν κάλυσιν ἀνίστασθαι αὐ-
 τῷ ἀποθύμειον ἀνισπαρτέον. περὶ
 ψυχῆς γὰρ ἐστὶ δυνάμειον αὐτῷ καὶ
 παθῶν, ὅπως ἔχει ταῦτα, σαφές 30
 ἵνα ἀπὸ καλῶν καὶ καλῶν
 πάντων ἐπιδέξῃ. ὅτι οἱ θεοὶ τὴν κα-
 λῶν εἰς ἡ ἀνάγει, καὶ ὅτι ὁμοίως καὶ

peret. Phalaris verò etiam impudenter
 ad illa loquebatur audaciorq; redde-
 barur. Itaq; Pythagoras denuò suspicàs
 Phalaridē sibi mortē suēre & machina-
 ri, at tamē conscius esset, se ipsi nō fore
 fatalem, h. e., minimè occidendum ab
 eo, cū auctoritate loqui tētabat. Ocu-
 lis. n. conversis ad Abarin ait, transitū
 per aërem ac terrā è coelo fieri solere.
 Atq; etiam nū de sequela omniū coelū
 versus norissimis omnibus cōmemo-
 ravit, deq; potentia, quæ sui juris est in
 animo, sine controversia exposuit. Ac
 pergens de rationis mentisq; perfe-
 cta efficacitate satis superq; exorl^o dis-
 scruiit. Atq; ita cum summa orationis
 libertate de tyrannide, cunctisq; for-
 tunæ partibus superioribus, de injusti-
 tia simul, & de universa hominū avidi-
 tate atque habendi cupiditate firmiter
 liberrimèq; docuit, nempe hæc omnia
 ne tanti quidem esse facienda. Postea
 verò divinam instituit de optimo vitæ
 genere adhortationē, hocq; cum pes-
 simo oemparatione quadā promptè
 & alacriter composuit. Item de anima
 ejusq; facultatibus, tūm etiam de per-
 turbationibus & vitiis, quemadmodū
 se hæc habeant, apertissimè detexit,
 quodq; omnium est pulcherrimum
 indicavit. Deos nullo modo causas ef-
 se malorum dixit: morbos iridem &
 quæcunque alia corporis sunt affecti-
 ones ac mala, intemperantiæ protervi-

tatisq; esse semina. De iis verò, quæ in fabulis malè dicuntur, fabularum scriptores ac poetas carpsit graviterq; reprehendit, simulq; Phalaridem verbis castigans admonebat. Ac coeli potentiam, qualisnam ea sit & quanta, per ipsius opera declarabat. De supplicio, quod juxta legum tenorem de aliquo, & quidem meritò sumitur, multa argumenta apponebat. Item de hominū cum cæteris animantibus discrimine perspicuè ostendit. Præterea de *ἐνδιαθέτου*, hoc est, in eis conclusa ratione; simulq; de ea quæ foras profertur & enunciatur, h. e. de oratione, benè, scilicet & peritè disseruit. Simili modo de mēte & ab ea descendēte cognitiōe, ut & reliqua multa hisce cōnexa moralia dogmata, pfectè indicavit. De iis, quorū in vita usus est, quæq; utilla & honesta sunt, utilissimè suos instituit, atque adhortationes hisce convenientes consonasq; modestissimè coaptavit iteq; prohibitiones & interdicta corū, quæ facienda non sunt apposuit. Quodque maximum est eorum, quæ juxta fatū ac mentem fiunt; tūm eorum, quæ secundum fatum ejusque necessitatem & ipsum ordinem seriemque causarum discrimen statuit, item de spiritibus & sapientibus geniis multa eaq; sapienter disserta fuerunt, & de animi immortalitate. Verūm de hisce aliās erit dicendi locus. Illa verò, & quidem ma-

δοτα παθὴν σώματος ἀπολαύσαι ὄζει πόνεματα. περὶ τε ἧς κακῶς ληγουμένη ἐν τοῖς μύθοις διέκειτο τοὺς λογοποιούς τε καὶ ποιητάς, τὸν τε Φάλαριν μὴ λέγων ἱσθίται. ἔθ' τὰ ἐρευνᾷ διώμας, ὅποια τίς ὄζει, ἔθ' ὅση δι' ἐργασίας πεδύκνυται. περὶ τε τῆς κτηνότητος καλίστης, ὡς εὐκρίτως γίνεταί, τιμῶν πολλὰ παρθέτω. περὶ τε τῆς διαφορᾶς αἰσθησάμενος πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα παρίδωκεν ἀνθρώπων. περὶ τε τῆς ἐνδιαθέτου λόγου, ἔθ' ὅσην ἀπαιδότην, ἐπιστημονικῶς διέκλινεν. περὶ τε τοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κατ' ἐξουσίαν γνώσεως ἀπιδέειξεν τελείας, ἃ καὶ τὰ ἄλλα πολλὰ ἐχόμενα τοῦτον δόγματι. περὶ ὧν ἐν τῇ βίῳ χρησάμενος ὠφελιμώτατα ἱππῶν δόξα, παραστήσας τε συμφαινοῦς τοῖς σκεπτικῶσι ἐπιμαίοντα, ἀπαγορεύσας τε, ὧν οὐ χρὴ ποιεῖν, παρθέτω καὶ τὸ μέγιστον ἧς κατ' ἐμμενῶν καὶ κτηνῶν δρωμένων, τὴν δι' ἀκρίστον ἐπαίοντα, ἔθ' ὧν κατὰ πειρασμὸν καὶ κατ' ἐμμενῶν, περὶ δαιμόνων τε πολλὰ καὶ σοφὰ διηλέχθη, καὶ περὶ ψυχῆς ἀθανασίας ταῦτα μὴ εἶναι, ἄλλως ἀντὶ τῆς ὁδοῦ λόγου καὶ ταῦτα

τα δὲ καὶ μάλλον τοῖς περὶ αἰδρί-
αι ἐπιτηδεύμασι προσήκει. εἰ γὰρ
ἐν αὐτοῖς μέσσις εὐβελήκως τοῖς
δυνατοῖς, σαθρὰ τῇ γράμῃ φιλοσο-
φῶν ἐφαίητο πασιπάσι παρὰ
5 τταγμένος, ὁ καρίεντος ἡμύ-
ιστο τῇ τύχῃ, καὶ εἰ πρὸς αὐτὴν
τὴν ἐπ' αὐτῇ τὰς κινδύνους ὁρῶ-
σίη καὶ παρυσία χρᾶμμιος ἐνδύ-
λος ἦν, πάντως σου καὶ αὐφρο-
10 νητικῶς εἶχε τῶν νομιζομένων ἐν
δυνατοῖς, αἷς οὐδ' ἐν ἀξίᾳ ὄντων. καὶ
ἡ τῆς θανάτου προσδοκασίου, ὁ-
σα γὰρ δὴ τὰ ἀνθρώπινα, ὡς λυγροί
τάτῃ πασιπάσι, καὶ ἔκ ἢ πρὸς
15 τῇ παρούσῃ τότε προσδοκία δὴ-
λοι δὴ πούθῃ, ὡς εἰλικρινῶς ἀ-
δύς ἢ πρὸς θάνατον. καὶ τούτων
δ' ἐστὶ γνησιώτεροι διαπραξάτο,
ὅ κατὰ λυσιν ὁ τυραννίδος ἀπερ-
20 γασσάμενος, καὶ καὶ αὐτὸν μὲν ὁ
ρῶντο μέλλοντα ἀνέκτους συμφο-
ρας ἐπάγειν τοῖς ἀνθρώποις. ὁ
λαθραῖως δ' ἐκ τῆς ὡμοφάνης τυ-
ραννίδος Σικελίας. ὅτι δ' αὐτοῖς ἦν
25 ὁ ταῦτα καὶ ὁρῶσας, τεκμηρίον
μὲν καὶ ἀπὸ τῆς χρυσῆς τῆς Ἀπόλ-
λωνος, τὸ ἵε' ὅ καὶ ἄλυσιν διασημα-
νόντων τῶν θαλάσσει γνησιώδῃ
ἀρχῆς, ὅτι κρείττονες ὁμοιοησικῶς
30 ἱεροὶ γνησιώδῃ. καὶ συνιστάμενοι με-
τ' ἀλλήλων οἱ ἀρχόμενοι, οἳ καὶ ὅτε
ἐλθόντες Πυθαγόρῃ παρόντος διαλά-
ξιντο, fortitudinis studiis conveniunt.

Si enim in mediis versatus malis forti
constantq; animo philosophari visus
est, & omnino esse promptus quasiq;
in acie collocatus, toleratq; propul-
sabat fortunam: item si in illum, qui
pericula ingerit, autoritate increpan-
diq; fiducia utens conspicuus & ma-
nifestus erat, planè quæ gravia esse pu-
tabantur, tanquam quæ nullius essent
momenti, contempsit & pro nihilo pu-
tavit. Quin & expectatæ mortis me-
tus, adeoque quæcūq; humana, omni-
nò nihili faciebat, nec erat in præsentī
expectatione tum occupatus. Nimirū
mortis cum metu & terrore prorsus
non fuisse consternatum, manifestum
est. Imò hisce etiamnum generosius
quid designavit, quàm solutionem li-
berationemq; tyrannidis heroicè i-
psemet patravit, ipsum tyrannum ho-
minibus dolores insanabiles & infæda
mala illaturum in officio continens.
Siciliam autem ab atrocissimâ horren-
disimâq; tyrannide liberavit. Ipsum
autem illum fuisse qui hæc emendarit
& correxerit, manifestū & evidens ar-
gumentum sumitur ab oraculis Apo-
linis, tum scilicet Phalaridis eam tyran-
nide liberatum iri clarè quasi signo da-
30 to edentibus, quum meliores magisq;
concordes facti forent. Ac magistratus
quales tum quoque erant, præsentē
Pythagora inter se coivisse, idq; pro-

pter rerū, quas faciebat, expositiones, tūm etiam doctrinas. Hujus verō etiā num majus indicium & argumentum ab tempore sumebatur. Quippe illa ipsa die Phalaris Pythagoræ & Abaridi de morte periculum induxit, ipseque ab insidiatoribus obtruncatus fuit. Atque hoc planē quod Epimenid' accidit, eorundem signum esto. Quemadmodum enim Epimenides ille Pythagoræ discipulus, cum ab quibusdam e medio tollendus esset, posteaquam furias invocavisset deosq; ultores, effecit, ut omnes, qui sibi insidias tenderent, inter se funditus interempti fuerint: sic nimirum & Pythagoras hominibus opem auxiliumq; ferens, juxta Herculis morem ac fortitudinē, cum, qui multas contumelias hominibus inferebat, erroreſq; non leves committebat, in commodum usumq; mortaliū punivit, & morte affecit, per ipsa Apollinis oracula, quibus proprio naturæ ductu ab ipsa dici natalis vitæq; exordio deditus fuerat, & a quib. simul penderat. Hoc igitur admirabile fortitudinis rectum perfectumq; ejus factū hoc modo memoria dignum reputavimus. Aliud verō ejus argumentum statuamus, salutē legitimæ gloriæ, per quam & ipse solus, quas sibi videbatur, efficiebat. Quæq; ab recta ratione dictitabantur, non aut ab voluptate, neq; ab labore, vel alia aliqua affectio-

ύφνησας, καὶ παυδύσας, αὐτὸν. τὸ
 τὸ δ' ἐστὶ μάλιστα τεκμήριον ὡς παρ'
 τὸ χροτίου. ὅτι καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέ-
 ρας Πυθαγόρας τε καὶ Ἀβάριδι
 5 Φάλαρις ἐπὶ τῆς κίνδυνου περὶ
 θανάτου, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἐπι-
 βουλῶντων ἐπισφάγῃ, καὶ τὸ καὶ
 Ἐπιμενίδῃ. ὃν δὲ τῆς αὐτῆς ταύται
 ἔσαν τεκμήρια. ὥστε καὶ Ἐπιμενί-
 10 δης ὁ Πυθαγόρου μαθητὴς μύ-
 λων ὑπὸ τῶν ἀναγκῶν, ἐπει-
 δὴ τὰς Ἐρινίας ἐπεκαλέσαστο, ἐ-
 τοὺς τιμωροὺς θεοὺς, ἐπὶ οὐκ ἔτι
 ἐπιβουλεύοντας ἀντίτας ἀρδῶ
 15 περὶ ἐκτυχῆς κατασφάγῃται, ὡς
 δὲ καὶ Πυθαγόρας ἐπαμύνει
 τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰ Ἡρακλῆ-
 ως δίκαια, ἀνδρείας, καὶ ἐλευθερί-
 τα καὶ πανμυαλῶν ἐκ τῶν ἀνθρώ-
 20 πων, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶ ἀνθρώπου ἐκ-
 λῶσται, καὶ θανάτου παράδομα δ' αὖ-
 τὸ τῆς χρυσῆς τῆς Ἀ' πόλεως, καὶ
 αὐτοφύως συμπερημένος ὑπὸ τῆς
 25 θανάτου ἐκ τῆς ἀνδρείας κα-
 τὰ τὸν νόμον, καὶ τὸν νόμον καὶ
 ἐκ τῶν νόμων. ἄλλο δὲ τεκμήριον αὐ-
 τομοσίμου τῆς αὐτορίας τῆς
 ἐννοίας δόξης, δ' ἦν αὐτὸς τιμῶ-
 30 νος τῶ δ' ἀνδρείας αὐτοῦ ἐπ' ἀνδρείᾳ, καὶ
 τῶ ὑπὸ τῶ ἀνδρείας λόγῳ ὑπαγορεύ-
 ομενα καὶ τῶ ἀνδρείας, καὶ τῶ ὑπὸ
 ἀνδρείας, καὶ τῶ ἄλλῳ τινος ἀν-
 35 δρείας

Quinimò si quandòque contingat i-
 plis vel ira incendi, vel dolore inque-
 tari, vel alia aliqua hisce simili affectio-
 ne concuti, cvestigio quàm maximè
 procul amoliebatur. Et unusquisq; ad
 se reversus concoquere conabatur, &
 viriliter vitium medicina tollere. Erat
 verò etiam generale hoc ipsis dogma;
 labori nò parcere in disciplinis studiis-
 q; discendis, & omnibus à natura indi-
 cta intemperantiæ & plura habendi cu-
 pidinai probationes seu indices diver-
 sissimi maximèq; varii. Punitiones se-
 ctionesq; ferro atq; igni, sine ulla re cu-
 satione perfectæ, & nec laboribus, neq;
 ulli tolerantia, parcentes. Partim nãq;
 abstinentia omnium animantium vita
 præditarum, adhæc ciborum quorun-
 dam egregiè exercebatur. partim verò
 taciturnitas, quæ *ἡχιμυθία* dicitur, at-
 q; omne silentium, ut lingua contine-
 retur, simul meditarum, eorum forti-
 tudinem in multos annos exercitabat.
 Itē continēs minimèq; interspirata in-
 quisitio juxta ac apprehensio eorum
 præceptorum, quæ contemplamur,
 suntq; capti longè difficillima ibi vi-
 gebant. Atq; hac de causâ, omnis à vi-
 no abstinentia, ac ciborum parcitas so-
 mniq; moderatio ac brevitâs, itē glo-
 riæ divitiarumq; ac rerum similium
 prudētia & studium, ut res inutilis ne-
 gligebatur. Atq; hæc omnia ipsis simul
 tendebant ad laudem fortitudinis. Ab

ω μὴν, ἀλλ' ἔποτε συμβαί-
 ναι αὐτοῖς ἢ ὀργή, ἢ λυγρή, ἢ
 ἀλλὰ τι τῶν τοιούτων, ἐκπο-
 δῶν ἀπηλλάχθητο. καὶ κατ'
 5 ἑαυτὸν ἕκαστος γηρόμενος ἐ-
 περάτο καταπίπτεν τε καὶ ἰ-
 αφεῖεν τὸ πᾶν ἀνδρικῶς.
 ἦ δὲ γηρόν αὐτῶν καὶ τὸ πε-
 ρὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτη-
 10 δέματα ἐπίποιον, καὶ αἱ τῶν
 ἐκείνου πᾶσιν ἀρεσῆαι τε καὶ
 πλειονοξίας βάσανοι ποικιλοῦν-
 ται τε, καλοῦς καὶ ἀνακοπα-
 πυρὶ καὶ σιδήρῳ συμπελοῦνται
 15 ἀπαραιτήτως. καὶ οὕτε σὺ-
 γων, οὕτε καρτερίας οὐδεμι-
 ας φοβόμεναι. τὸτο μὲν γὰρ
 πολλὴ ἐμφύχου ἀπάντων, καὶ
 προσέτι βρωμάτων τῶν α-
 20 σκίτο γηραιῶς. τὸτο δὲ ἡχι-
 μυθία τε καὶ σωτελής σιω-
 πῇ, πρὸς τὸ γλαύκης κραίην
 σωμασκοῦσα, ὅπῃ ἔτι πολλὰ
 τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύναιζεν.
 25 ἦτε σύντονος καὶ ἀδιάπινδτος
 αὐτῶν τὰ δυσληπτότατα τῶν
 θεωρημάτων ὄξεσσις τε καὶ
 ἀνάληψις. δὲ ταῦτα δὲ ἀ-
 νομία καὶ ὀλιγοσιτία, καὶ ὀλιγο-
 30 ὕπνια, δόξης τε καὶ πλούτου
 καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτάδωτος
 φρόνησις. καὶ ταῦτα πᾶσι εἰς ἀν-
 δρείαν αὐτοῖς αὐτίκην, οὐκ
 τῶν

τῶν δὲ καὶ δεικνύον, καὶ
 πάντων τῶν τοιούτων εἰρ-
 γιῶν τοὺς ἀνδρας ἐπέκου-
 φασιν. ἀπειλοῦντο δὴ οὐκ
 καὶ ἰκατεῖν καὶ πᾶσι, 5
 τῆς τοιαύτης ἀνελούθρου θου-
 πείας, ὡς ἀνάνδρου καὶ πα-
 πένῃς οὐσης. τῆς δὲ αὐτῆς
 ἰδέας τῶν ἡδῶν θάπτον, καὶ
 ὅτι τὰ κυριώτατα καὶ σω- 10
 ἐκτικώτατα τῶν ἐν αὐτῇ δο-
 γμάτων, ἀπόρρητα ἐν ἑαυ-
 τοῖς διαφύλαττον ἅπαντες ἀ-
 νή, καὶ ἀκρεβοῦς ἐχμυθί-
 ας πρὸς τοὺς ἑξωτερικοὺς, 15
 ἀνέκφορα ὁμιλοῦντες ἀγρά-
 φως ἐν μνήμῃ τοῖς ὁμο-
 χοῖς, ἅπερ μυστήρια θου-
 ῶν μεταπαράδιδόντες, διὸ
 περ οὐδὲν ἑξισφόντες τῶν 20
 λόγων ἀξίον. μέλει πολλοῦ
 διδασκόμενα τε ἐκαστὸν ἄν-
 ῶν, ἐν τῷ δὲ ταύτῃ μόνον ἐ-
 γναρίζετο. ἐπὶ δὲ τῶν θου-
 παίων, καὶ, ὡς ἐπὶ τῇ, 25
 βήλων, εἰ καὶ ποτε τόχον,
 ὁμοῦ συμβάλλον ἀλλήλοις οἱ
 ἄνδρες ἡντίστοντο, ὡς ἔχοντες
 ὅτι πῶς, ὡς περιφέρονται
 ἐκ τῶν ἀνελούθρων, οἷον, ὡς 30
 μαχαίρῃ μὴ σφάλει, καὶ τὰ
 τοιαῦτα συμβολαῖα ἅπερ μὲν
 τῇ θρασύ γεραιότερον, ἡγεμονί-

ludu verò in decessu cuiusque, ac la-
 chrymis, cūctisq; similib. illos viros ar-
 ceri perhibet. Obscurationibus & sup-
 plicationibus omnīq; istiusmodi illi-
 berali adulatione ut virum parū decē-
 te, adhuc fervili & abiecta abstinebant.
 Eiusdem genētis formæq; morum &
 hoc statuendum est, quod quæ præci-
 pua in primis, & continentissima do-
 ctissimarum in ea secta sunt firmamēta,
 inter se arcana omnes semper servabāt
 cum exacta ἐχμυθία seu loquendi
 circa externos eosq;, quia ipsorū vitæ
 insituito alieni essent, continentia, quæ
 enunciarī fas non est, sine ullo scripto
 posteris successorib; que in memoria
 conservantes, quæ simul ceu deorum
 mysteria tradebant. Quamobrem ni-
 hil eorum, quæ alicuius momenti esset
 egrediebatur. Iam quæ longo tempo-
 ris spatio tūm docebantur, tūm discē-
 do percipiebantur, intra privatos tantū
 parietes cognoscebantur. Cum exter-
 nis verò, &, ut sic dicam, prophanis, si
 quandoq; usus ferret congregiendum
 esse, nequaquam sua sacra enunciabāt,
 sed per symbola & arcanas tessetas ob-
 scurè latenterq; sibi mutuo fensa mē-
 tis velut ænigmatibus significabant.
 Quorum nunc vestigium est, quod u-
 num ex iis est, quæ vulgo iactata circū-
 ferūtur: *Ignem gladio ne fodito*. Et id gen-
 alia symbola, quæ juxta simplicem nu-
 damq; expositionem anilib; cōmē-

tis & fabulis similia esse videntur. At explicata admirabilem quādam & incredibilem utilitatem fructumq; percipientibus præbet. Omnium verò maximum ad fortitudinem præceptum est, præcipuum scopum proposuisse, quasiq; album, in quod jacularetur, ut ab prima infantia cōpressum quasi in vinculis animum, inde ab tantis plene carceribus vinculisq; asserent & liberaret. Quo sine nihil omnino quis fani aut veri didicerit, neque etiam per spexerit, quo sensu id, quod morbidum est, operetur. Mens enim, secundum eos, cuncta videt & cuncta audit. Cætera verò muta & cæca sunt. Secundo cum quid tandem ab eo perpergatū esset, studio supra modum invigilabant, & variis modis idoneis redditis per mathematicas ceremonias tū utilitatem afferentes, tū etiam divinas illis instillare, itemq; participes eos reddere studebāt, ut nec is, qui corporib; emigraret, metu percelleretur, neque ad corporum expertia translatus, præ lucidissimo eorum fulgore oculos averteret, deniq; perpeffionū ac malorum, quæ animam corpori affigunt, & quasi impagibus insitulant, nullam curam haberet, & nihil ea faceret. In summa ad omnia invictū & indomitū reddunt, quæ ortus & generationis habent authoritatē, & ad omnia sustinēda sensim deducunt. In hisce n. omnibus

και ποιοι. διαπνεύουσα δὲ θαυμαστὴν ἰσὺν καὶ σιμωρ. ὡφέ. λους παρέχεται ταῖς μέγα λαβύ. σι. μέγιστον δὲ πάντων πρὸς ἀ. 5 δρῆμα παράγχαλμα ἔστι, τὸ σκοπεῖν ἐφορᾶται καὶ κυριώτατον ῥύσασθαι ἐκ ἐλαδιστάτου καὶ το. σούτων ἀργαλῶν καὶ σικιδόσεων καὶ κατεχόμενα. ἐκ βραχέων τοῦ, δ 10 χαρὸς ἐχέει οὐδὲν ἂν τις οὐδὲ ἀληθὲς τὸ παράπαν ἐκμάθοι, οὐδ' ἂν κατέφοι, δὲ ἥς τὸ τοῦτον ἐκέρχων αἰδέσθων. τοῦς γὰρ καὶ αὐτοὺς πάντ' ὁρᾷ καὶ πάντ' ἀ. 15 κούει, τ' ἄλλα δὲ καὶ κατὰ καὶ πηλά. δεύτερον δὲ τὸ ἱερῶν δαίμων διακαταρδὴν τὴν λοιπὴν αὐτῶν καὶ ποικίλως ἐπιτηδεύ. ωθέντων ἀπὸ καὶ μαθηματικῶν 20 ὀργασμῶν τὸ τυπικὰ δὲ καὶ ὅτι σιφδρὼν τὸ καὶ θεῶν ἐντιθέ. ναι καὶ μεταδιδόναι, ὡς μήτε τ' σωματικῶν ἐπιφεύμενον ἀποδεδι. αῖ, μήτε πρὸς τὰ ἀσώματα 25 προσπαγόμενον ὑπὸ τῷ λαμπρο. τάτης αὐτ' ἡρμαρυγῆς ἀπο. σρέφει τὰ ὅμματα, μήτε προσ. πλούτων τῶν σώματι καὶ ψυχῇ παθιμάτων, καὶ προσπεριών. 30 ταν ἐπιστρέφει. ὅλας δὲ ἀδ. μαστὶ καὶ πρὸς πάντα ἡμσι. ουργὰ, καὶ καταγωγὴν παθιμά. τα. καὶ γὰρ ἀπὸ τούτων γαίται γυμ.

γυμνασία κ' ἀνδρός τῆς τε-
λειωτάτης ἀνδρείας ὡς ἐπιτή-
δεσις. ποσῶτα καὶ ἐπὶ τῇ
ἀνδρείας ἡμῶν σικμήρια κη-
δεῖα ἐπὶ Πυθαγόρου τε καὶ
τῷ Πυθαγορείῳ ἀνδρῶν.

Κεφ. λγ.

Περὶ Φιλίας οἷα τι ἦ, καὶ ὅση παρὰ Πυ-
θαγόρῃ αἰνῇ, καὶ ὅπως αἱ πάσαι αὐτῷ
δίδονται, πῶς αὖτε αὐτὸν εἶδα κηδεύοντα, καὶ
τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἐκτελεῖν αὐτῷ
Πυθαγόρου διὰ τῆς αἰνῆς.

10

Φιλίας δὲ διαφανέστατα ὡς
τῶν ἀνδρῶν ἀπαιτίας Πυθα-
γόρας παρίδωκε. θεῶν μὲν 15
ἀνδρῶν ἀνθρώπων δὲ εὐσε-
βείας καὶ ἐπιστημονικῆς θεα-
πείας. δογματῶν δὲ πρὸς ἀλ-
ληλα, καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς
σῶμα, λογιστικῶς τε πρὸς τὰ 20
τῷ ἀλόγῳ εἶδη, διὰ φι-
λοσοφίας καὶ τῆς κατ' ὡ-
τὴν θεωρίας, ἀνθρώπων δὲ
πρὸς ἀλλήλους. πολιτῶν μὲν
διὰ νομιμότητος καὶ ὑγιούς, καὶ 25
τιμωρῶν δὲ ὅσα φυσιολογί-
αι εἰσὶν. ἀνδρῶν δὲ πρὸς
γυναικα, ἢ τέκνα ἢ ἀδελ-
φούς, καὶ οἰκίους διὰ κοι-
νωίας ἀδιδασκόντων. συλλήβ- 30
δ' ὡς δὲ πάντων πρὸς ἀνι-
στὰς, καὶ πρὸς τοὺς τῷ ἀλόγῳ
ζῶντιν τινα διὰ δικαιοσύνης καὶ
φυσικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινῆς

exercebantur, & ut sibi ad perfectissi-
mam fortitudinem editum pararent,
in illis studium & operam ponebant.
Atque hæc tanta de fortitudine tum Py-
thagoræ, tum reliquorum Pythagori-
corum indicia & argumenta nobis
posita sunt.

CAP. XXXIII.

De amicitia tam qualis ea fuerit, tum etiam quæ-
ta apud Pythagoram habita sit, & quomodo eam
ad omnes extendere, quosque ejus constitutoris
species, & cuiusmodi opera studiis ejusdem con-
venientia Pythagorici persequerentur.

Iam amicitiam Pythagoræ omnium
erga universos mortales aperitissime
tradidit. Deorum quidem erga homi-
nes amor studio religionis ac pietatis,
itemque cultus qui scientiam continet,
declatur. Discipulorum vero inter
se humanitas atque omnino animi cum
corpore, atque id quod ratione prædi-
tum est, ad eas species, quas ratione ca-
rent, per philosophiam ejusque con-
templationem conciliabat, hominum
inter se erga se mutuo, civium quidem
per sanam juris & legum observationem
exteriorum vero & alienigenarum per
rectam naturæ disquisitionem. viri in
uxorem vel liberos vel fratres, ac do-
mesticos per communionem minime
perverſa coniunctionemque conſtrungebat.
Et humanitatem omnium erga omnes,
adhuc vero quædam animalia ex illo
genere, quæ ratione destituta sunt, per
justitiam & naturalem affinitatem con-

munionemq; moderabatur. Quin & corporis alioqui caduci & mortalis in seipsum consensum conspiciamus, pacem simul & coagmentationē, naturę facultatibus ea omnia, quę sibi cōtraria sunt, expellentibus, per sanitatem & victus rationem sobrietatemq; ad imitationem status temporis felicioris, qui est in mundi elementis. In hisce omnibus (præsertim cum unum idemq; sit per comprehensionē amicitia nomen) sine ulla cōtroversia certissimęque inventor juxta ac legislator erāt Pythagoras. Adcoq; admirabilem iis, quę ea utebantur, amicitiam tradidit, ut pleriq; etiamnum de iis, qui sibi ipsi amicę & benevolę cupiunt, de numero sunt Pythagorici tantum. Oportet autē ut de hisce Pythagorę disciplinā adjiciamus, & adhortationes, quibus apud familiares & discipulos suos utebatur. Illi igitur viri ex verā amicitia certamina & contentiones exigere & expugnare admonebantur. Enquidem maxime ex omni amicitia, si fieri possit, sit verō minius, saltem ex patria amicitia, prorsumq; ex ea, quę consistit inter ævo seniores exlgemus. Similiter verō etiam ex ea, quam habemus cum iis, qui nos beneficiis affecerunt. Nam vel acius contendere cum talibus vel certare, cum nos ita vel alius aliquis lusu modor affectus corripuerit, pestis est, non salus amicitia, quę existit. Di-

ητος. σώματος δὲ καὶ ἑαυτοῦ
 θνητῆ ἤδη ἐκκατεμένον αὐτῷ
 ἐκείνης δυνάμεως ἐρηδύσιν. ἡ
 καὶ συμβιβασμὸν, δι' ὅ γε καὶ
 5 τῆς εἰς ταύτην διαίτης καὶ σωφρο-
 συίας καὶ μίμκων τῆς ἐν ταῖς κοσ-
 μικοῖς σοιχείοις εὐτηρίας, ἐν αὐτῷ
 σιδηύτοις, εἶδος καὶ τῶ αὐτῷ καὶ σὺλ-
 ληψιν τῶ τῆς φιλίας οὐόμετος ὄν-
 10 τος, εὐρέτης καὶ τοιοῦτης ὁμολο-
 γουμένως Πυθαγόρας ἐγγύτω καὶ
 οὐτω θαυμάζει τῆς φιλίας παρὰ δὲ
 καὶ τοῖς χειμερίοις, ὥστε ἐτι καὶ νυν
 τοῖς πολλοῖς λέγεται ὅτι ἡ δὲ σφο-
 15 δρότερον ἐποοῦντων ἑαυτοῖς, ὅτι τ
 Πυθαγορείων εἶσι. δεῖ δὲ καὶ
 περὶ τούτων ἢ Πυθαγόρου πα-
 ρείας παρὰ θείας, ὅτι τὰ παρὰ
 γέλασμα, οἷς ἐχρητο πρὸς τοὺς αὐ-
 20 τοῦ γνωρίμους. παρὰ γὰρ οὐκ οὐκ
 οὐκ οἱ ἀνδρες οὗτοι ἐκ φιλίας ἀ-
 ληθινῆς ἐκκατεμένον αὐτῷ
 λοισμῶν, μάλιστα καὶ ἐκ πα-
 25 ρος, εἰ δὲ δυνατὸν, εἰ δὲ μὴ
 ἐκ τοῦ τῆς παρὰ θείας, καὶ κα-
 θόλου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς παρὰ
 βυτέρους. ὥστε αὐτῶς δὲ καὶ ἐκ
 τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὰ
 γὰρ ἐκκατεμένον αὐτῷ ἢ διαφιλο-
 30 μίαν πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐμ-
 πιαρῶντες ὁρῶντες, ἢ ἄλλω τι
 ἰδὸς τοιοῦτου παθόντος οἱ σὺν
 τῇ αὐτῇ ἐκκατεμένον αὐτῷ φιλίας ἐφα-
 σαι

οὐκ δὲ δεινὸς ἰσχυρῶς ἀνι-
 χεύει τὴν ἐλπίδα, ὥς τὰς φιλικὰς
 ἐλπίδας, ἵνα ἴπαι ὦνται, ἵνα δὲ
 κρατύνῃ ὀργῆς. ἀμφοτέροι μὲν
 μάλλον, μέντοι ὁ παλαιότερος τὴν
 ἡδονὴν αἰσθάνεται τὰς ἐλπίδας ἔχειν ἐν δὲ
 ποτε, τὰς ἐπαπορριπνύσκει τὰς ἐλ-
 πιδάς, ὥς δὲ ἀποδερνύσκει
 ἐκάλου ἐλπίδας, μὴ πολλὰς ἐλ-
 πιδὰς τὴν ἐλπίδα ὥς τοιοῦτον
 δεινὸν ἡνδύει ὡς δὲ ἡδονῆς
 βούλονται τοὺς παλαιότερους. καὶ ἀ-
 λυ ἐκπαίδει ἐν τοῖς νοσήτοις
 σι τὸ κηδεμονικὸν τὴν ἐλπίδα
 οὕτω γὰρ ἐκχέμεται τὴν γνῶσιν καὶ
 ἀφίλων τὴν νοσήτην, ὥς φι-
 λίας, καὶ ποτε ὁ παλαιότερος
 μήτε παύσεται, μήτε ἀποδ-
 ῖνται. οὐ γὰρ ἔστι παλαιοὶ ἔξ
 ὑμῶν τὰς ἐπαπορριπνύσκει φι-
 λίας, ὅταν ἀπὸς ἐκπύσῃ τὸ ψυ-
 δῶν εἰς τὰ ἡδονῆς φασκύνται
 φίλων ἔξ ἡδονῆς. φιλικὰ μὲν ἀπο-
 ρριπνύσκει ἀπὸ φιλικῆς ἐλπίδας, ἡ ἀλ-
 λης πρὸς ἀδελφικῆς ἡδονῆς
 βίαν ἐκπύσκει, ἀλλὰ μὲν
 ἐλπίδας ὁ παλαιότερος ἀπορριπνύσκει
 φίλων τὴν ἐλπίδα, ἡ ἡδονῆς
 ἐλπίδας δὲ κακίαν ἀπορριπνύσκει
 ἀπορριπνύσκει. ἐλπίδας ἡδονῆς
 καὶ ποτε ἀπορριπνύσκει τὰς
 μὴ τελείους κακὰς ἀπορριπνύσκει
 μὴτε ἐλπίδας, ἐν τῇ ἡδονῇ

xerunt autem in amicitia, quam mi-
 nima tubera & exultationes esse
 debere, & si existat subitū cōmota, tūm
 fugiendam vincendāq; esse iram. Anti-
 bo quidem & maximè savora, qui an-
 nis iunior est, & qui dīctorum ordinē
 aliquem qualēm qualem habet, indi-
 cabant correctiones iuxta ac admoni-
 tiones, quas illi ἀμείδιοντες, hoc est,
 puerorū institutiones vocabant, cum
 multa laude linguarūq; favore ac cauti-
 one pietatēq; iustitias, idque ab se-
 nioribus fieri oportere. Atque in eis
 qui monita edunt, non tūm apparet
 salutarem & amicam correptionem.
 Ita enim cōmonitionem honestam si-
 mul & utilem fore, si ex amicitia nec
 ludos agentes, nec senia tractantes fidē
 non extenuemus. Si quidem facile
 non esse, ut sana & integra sit, quae exsi-
 stit, amicitia, si quādo semel in illorū,
 qui se amicos esse perhibēt, mores, mē-
 elaciū incidit. Amicitia non esse vel
 adversa fortuna, vel alicuius alicuius
 impotētia, rēque, quae praestari nequeat,
 & in hanc vitam, ferē solet incidere,
 causa repudiandam, sed eam totā pro-
 bādam esse reprobationē tam amici,
 quam amicitiae, quae evenit propter
 magnā aliquod, & quod correctionē
 aliquā requirit, malam, voluntariam
 quidē inimiciā, nequaquā curari, nisi
 in illis, qui perfectē & consumatē mali
 sunt, in cōmota, nisi eius, quo

οὐ ὅτι ἐκπεσὼν τῆς μεταρχίας
 γραμμάτων ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν.
 5 φησὶ γὰρ ὁ πρὸς τὸν Ἀλεξανδρινόν· αὐτὸν
 20 δὲ ἐδασκρίων, καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
 25 ἑργαζομένον τὰς ἀνδρες ἐκείνους, ὡς ἐν-
 30 δὲ καὶ ἡ μάστις. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ
 35 περὶ θαυμάσιου καὶ δεινότητος καὶ ἀληθεί-
 40 ας, καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ. Διανοήσας
 45 ὡς ἐκπεσὼν τὸν πυρρὸν ὅρος, ἀφῆκε
 50 μένος εἰς Κόρινθον πολλὰ καὶ ἡμῖν
 55 δὲ μάλιστα περὶ τῆς καὶ Φιτιλίας καὶ
 60 Διόμου τὰς Πυθαγορείας. ἢ δὲ
 65 πάλιν τὰ περὶ τῆς ἀνέτης ἡρμομέ-
 70 σθαι εἰς τὸν δὲ τῶν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ
 75 ὡς τοῦτο δὲ τῆς ἡ. τῆς καὶ ἐφ' ἧς περὶ
 80 καὶ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν πολλὰ καὶ τὸν
 85 καὶ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν Πυθαγορείαν, δι-
 90 σκρίων καὶ τὸν διακρινόμενον καὶ τὸν
 95 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 100 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 105 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 110 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 115 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 120 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 125 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 130 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 135 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 140 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 145 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 150 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 155 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 160 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 165 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 170 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 175 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 180 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 185 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 190 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 195 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 200 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 205 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 210 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 215 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 220 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 225 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 230 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 235 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 240 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 245 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 250 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 255 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 260 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 265 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 270 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 275 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 280 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 285 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 290 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 295 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 300 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 305 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 310 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 315 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 320 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 325 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 330 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 335 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 340 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 345 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 350 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 355 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 360 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 365 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 370 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 375 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 380 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 385 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 390 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 395 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 400 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 405 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 410 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 415 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 420 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 425 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 430 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 435 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 440 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 445 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 450 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 455 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 460 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 465 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 470 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 475 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 480 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 485 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 490 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 495 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 500 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 505 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 510 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 515 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 520 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 525 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 530 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 535 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 540 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 545 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 550 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 555 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 560 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 565 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 570 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 575 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 580 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 585 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 590 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 595 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 600 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 605 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 610 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 615 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 620 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 625 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 630 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 635 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 640 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 645 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 650 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 655 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 660 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 665 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 670 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 675 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 680 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 685 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 690 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 695 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 700 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 705 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 710 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 715 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 720 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 725 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 730 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 735 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 740 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 745 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 750 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 755 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 760 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 765 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 770 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 775 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 780 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 785 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 790 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 795 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 800 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 805 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 810 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 815 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 820 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 825 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 830 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 835 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 840 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 845 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 850 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 855 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 860 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 865 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 870 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 875 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 880 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 885 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 890 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 895 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 900 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 905 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 910 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 915 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 920 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 925 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 930 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 935 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 940 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 945 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 950 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 955 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 960 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 965 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 970 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 975 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 980 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 985 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 990 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 995 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν
 1000 ἀνδρῶν καὶ τὸν καὶ τὸν καὶ τὸν

clapius, Corinthi literas doceret. Ita
 enim inquit Aristoxenus. Ab lucti-
 bus et lachrymīs calidissimē omnibus vi-
 ros illos arceri, quān maxime e-
 5 quum est. Eadem vero etiam ratio
 est de adulatione, rogatione, et sup-
 plicatione, atq. id genus omnibus aliis.
 Dionysius igitur cum regna expulsus
 Corinthum pervenisset, frequenter no-
 bis de Phintia et Damonis Pythagorae
 commemorabat. Erant autem haec de va-
 dimonio, et promissione mortis facta.
 Modus autem fideiussionis fore talis erat.
 Quosdam ex iis, inquit, qui familiariter
 cum ipso congregabantur, et crebro Py-
 thagoraeorum mentionem faciebant, car-
 pentes et irridentes, oblique vanos et
 inflatos appellantes, atque addentes i-
 psumque gravissimam fidemque simulatam,
 adeoque rigorem affectumque ut vanum
 pomis exstirpatum iri, si quis in cala-
 mitatem gravem atque ope indigam in-
 cideret. Contradictoribus vero nonnullis
 et stercora conventionem, ita ne acies in fa-
 miliares Phintia ipsamque Phintium in-
 feruerunt, et cetera quidam ex ejus
 accusatoribus didicerat, ipsam cum ceteris
 quibusdam palam ipsi infidiam fecisse,
 hocque eodem modo ad illis ipsis, qui pra-
 fentes adessent, comprobare, atque in-
 dignationem admodum probabiliter ex-
 hibere. Verum Phintias sermonem ad-
 mirari. Quam autem ille palam et
 aperte didicerat, haec diligenter esse in-

νοίγιστα atque explorata, eumque mori
 oportere, Phiniam subdidisse, si ita ei
 visum decrevissentque esset, ut hac sic fiat:
 factum, inquit ille, rogo & oro, ut quod
 dixi reliquum esset, cum meorum, iam
 5 Damonis commendandorum atque ordi-
 nandorum causa, mihi concedatur. At-
 que hoc eum impetravisse. Convive-
 bant enim hi viri, resque suas omnes
 inter se communes habebant. At cum
 Phinias Damonem longius a se protectus
 esset, pleraque rei familiaris onera in se
 receperat. Itaque rogavit ut harum or-
 dinandarum causa, Damonem vade dato
 dimitteretur. Tum Dionysius admiratus
 percunctatusque est, an quis se mortis pro
 illo praeftaturus esset vadem, & quis ille
 esset. Cum vero Phinias iussisset, ut
 accerfiretur Damon, atque ille qua acci-
 dens, exandivisset, stetit sese, ac va-
 dimonium promisit, & quidem suis ibi,
 donec redisset Phinias. Itaque ipse se ob-
 sa confasum abstupescatum fuisse ait. Cata-
 rtem actores qui a principio, ut hac explo-
 rarent, introduxerant, Damonem irridere,
 quasi in crimine relinquentium, & saevius sal-
 sistunt excipere, cernunt eum compensationis
 vice datum fuisse dicere. Quum vero jam sol
 occisum peteret, advenit Phinias occiden-
 das. Quo nomine omnes vehementer abstu-
 pescenti iuxta ac decepi fuerunt. Ipse igitur
 Tyrannus complexus osculatusque, viros ob-
 noxios rogare coepit, ut se ceterum in societate a-
 micitiae reciperet & ascriberet. Verum illi

ταῦτα ἀκροῶς, καὶ δὲ αὐτὸν ὕπα-
 θήσκον, ἐπειδὴ Φινίαν, ὅτι ἐὶ οὐ-
 λας αὐτῶν δ' ἐδοκίμασε ταῦτα χρηστάς
 αἰχμῶσαι γὰρ αὐτοῦ δ' ὀφθαλμοὺς τὸ λοι-
 πόν τ' ἡμῶν, ὅπως οἰκονομήσῃαι
 τὰ τε καθ' ἑαυτὸν, καὶ τὰ χρεὶ Φινί-
 α. σὺνίζων γὰρ οἱ ἀνδρες οὗτοι καὶ
 καὶ ἐκπονοῦν ἐπιπλήτων. Πρὸς βού-
 λην δ' ὡν δ' Φιντίας, τὰ πολλὰ
 10 ὅτι περὶ οἰκονομίαν ἦν εἰς αὐτὸν ἀ-
 νειληφῶς. ἠξίωσεν ἔν ἐπὶ ταῦτα
 ἀπεθῆναι, ἐγὼν ἡν καλὰς ἡσυχίας τὸν
 δαίμονα, ἔφησαν. ὁ Διονύσιος θάνα-
 μάσας τε καὶ ἐροτήσας εἰ ὕπνῳ
 15 ἀνθρώπος ἔστος, ὡς τις ὑπομνη-
 θανάτου χρηστὰς ἐγὼν ἡν. φησὶν ὁ
 δὲ τὸ Φινίαν μετὰ πᾶσι πῶς χρηστὰς
 τὸ δαίμονα καὶ διακούσας τα-
 συμβουλεύσας, φασκεῖν ἐγὼν ἡν.
 20 ἀπὸ τα, καὶ μὴν ἦν αὐτῷ, ἵως ἀνέπα-
 νέλθη ὁ Φινίας. αὐτὸς μὲν ἔν ἐπὶ
 ἡμέραις εὐθὺς ἐκπλεῖναι ἔφη. ἐκεί-
 νος δὲ τὸς ὅς ἀρχῆς εἰσαγαγόντας
 τὸ δαίμονα, τὸ δαίμονα χλαῖν.
 25 ζῶν, ὡς ἐγὼ καὶ ἀπεθῆναι οὐκ ἔστος, καὶ
 σὺν πῶσι καὶ ἑλαφον ἀνδρῶν ὅς
 γὰρ ὅς ὁ δ' ἔν ἐπὶ τὸν ἡλίον περὶ
 δυσμάς, ἡκεῖν τὸν Φινίαν ὑποθα-
 νῆται. ἐφ' ὅτι πάντας ἐκπλεῖν.
 30 καὶ τα καὶ ἀνελθῆναι. αὐτὸς δ' ἔν
 ἔφη, περὶ βαλὼν τε καὶ φιλήσας
 τὸς ἀνδρας, ἀξίωσας φίλον αὐτὸν
 εἶναι Φινίαν. παραδίδωσας. τὸς δὲ

ὡς μὴ ἐν ἑβδόμῳ, καίτοι λιπα-
 ροῦντος αὐτοῦ, συγκαταθεῖ-
 ναι εἰς τὸ τοιοῦτον. Καὶ ταῦτα
 μὲν ὁ Ἀλεξάνδριος, ὡς παρ'
 αὐτοῦ Διονυσίου πυθόμενος φη-
 σί. λέγεται δὲ ὡς καὶ ἀγο-
 οῦντες ἀλλήλους οἱ Πυθαγό-
 ρικοὶ ἐπερωτῶντο φιλικὰ ἔργα
 διαπραττέσθαι, ὑπὸ ἧς εἰς
 ὅλην μὴδ' ὅποτε ἀφημένον, ἢ
 νῆα τεκμήριον τι λαβόν, τε
 μετέχον ἧς αὐτῆς λόγων,
 ὡς τ' ἐκ ὧν τοιαῦτα ἔργων μὴ
 ἐκείνοι τὸν λόγον ἀπίστανται. ὡς
 ἀρα οἱ παλαιότεροι ἄνδρες, καὶ
 παρ' ὧν τὰς γῆς * οἰκοῦντες,
 φίλοι εἰσιν ἀλλήλους παρὶν ἢ
 γνώριμοί τε καὶ προσήγοροι γινώ-
 σθαι. καταχθῆναι γὰρ φα-
 σὶ ἧς Πυθαγορείων τινα κα-
 πρῆν, καὶ * ἐφ' ἧς οὐδὲ βα-
 δίζοντα εἰς τὸ πανδοχεῖον.
 ὑπὸ πόπου δὲ καὶ ἄλλης παν-
 τοκλήτης αἰτίας, εἰς νόσον μετα-
 κρῆντο καὶ βαρεῖαν ἐμπιστῆν, ὡς
 τ' ἐπιλείπειν αὐτὰ ἐπὶ ἡδέα. καὶ
 μὴ τοι πανδοχεῖα, εἴτε οἷον τὸ
 ἀνθρώπου, εἴτε καὶ ἀποδόχῃ πάν-
 τα παρὰ χρεῖσιν, μὴτε ἐπ' ἐργίας
 τινος φεισάμενοι μὴτε δαπάνης
 μὴδ' ἐμίας. ἐπεὶ δὲ κρίσιον
 ἦν ἢ νόσος, τὸ μὲν ἀποθνή-
 σκειν * ἐλόμενον γράψαι τι σύμ-

nullo modo, etsi ipso admodum obsecrante
 obsecrante in hoc illi assensu fuit, nec tale
 in hominem beneficium conferre voluerunt.
 Atque hæc Aristoxenus, quasi ex ipso
 Dionysio audita commemorat. Ajūt
 verò Pythagoricos Ignorantes sibi mu-
 tuo etiam conatos officia amicitia ex-
 hibere, idq; ab iis etiam tentatum, qui
 nequaquam sub aspectum venissent,
 quum signum aliquod volent capere,
 ut eorundem sermonum participes
 sint, ita ut istiusmodi operibus ac illi
 quidem sermonem suspectum haber-
 ant, nec illi fidem derogent. Vsq; a-
 deo ut illi, qui viri boni sunt, quam lo-
 gissimè terrarum habitantes inter se a-
 micitia leges observent antè, quam
 ullam inter se notitiam perarint, &
 alter alterum munera consulatione
 copellarint. Itaq; quendam ex Pytha-
 goricis aiunt, cum longam eamq; di-
 urnam viam pedibus confecisset, indi-
 versorium publicum fuisse delatum.
 at præ lassitudine & alia non simplici
 causa, cum in longum gravemq; mor-
 bum incidisse, ita ut eum vitæ neces-
 saria destituerent. Verum caupo vel
 commiseratione tactus ergo hominè,
 vel etiam commendatione omnia,
 quæ necessaria forent, suppeditabat,
 nulli nec officio, nec ullis sumptibus
 parcens. Quum autem violentior esset
 morbus atque is prævaleret, iamque
 morti vicinus esset, scripsisse eum sym-
 bolum

bolum quodpiam in tabula, atq; hoc misisse ad cauponem, ut cum vicissim beneficio afficeret, tabula propter viam publicam projecta, diligenter considera, inquit, ecquis ex pertranseuntibus, symbolum lectitaturus sit. Nam hunc ei persoluturū esse, agebat, quid quid erga se sumptuū fecisset, ac pro se gratiam repensurum. Caupo postquam expiravisset eum sepeliit, ejusq; cadaver ultimo honore affecit, nullam quidem spem habēs, se sumptus, quos fecerat, recepturum esse, neque se ullo ab quopiam eorum, qui tabulam lecturi essent, beneficio ac remuneratione liri affectum. Nihilominus tamen morientis iussibus motus & perterritus, tabulam passim in medium exponere conabatur. Longo vero tempore post quidam Pythagoricorum isthac trahens tabulae adduxit, & , quis fuisset, qui symbolum posuerat, intellexit, neque omnia exquisitè cognita, cauponi multo amplius pecuniae, quam insumisset, persolvit. Sanè Cliniam Tarentinum ajunt, quum audiret, quemadmodum Proclus ille Cyrenaeus Pythagoricorum sermonum amator & studiosus, de omnibus fortunis suis periclitaretur, pecuniis satis amplis collectis Cyrenē versus navigavisse, hancq; profectiohem suscepisse, ut res Proxi com-

βολον ἐν στήθει, & ἐπιστάλῃ
πρὸς αὐτὸν παρὰ * ἐκρινάσθαι δὲ
τοὺς παρὰ * ὁ δὲ, ἐπισκοπεῖ ὅς
τις τῶν παρόντων ἀνθρώπων τὸ σύμ-
βολον. τῶτοι γὰρ ἐφ' αὐτῷ ἔπα-
δῶσιν τὰ ἀναλυσόμενα, ἀπὲρ
εἰς αὐτὸν ἐποίησαν, & χά-
ριν ἐκρίσιν ἰσθ' ἑαυτῶν. τὸν
δὲ παιδοσχολὸν καὶ τὴν τελευταίην
10 θάψαι τὴν καὶ ἐπιμειλαθῆναι τὴν
σώματος αὐτοῦ. μὴ μὲν τοιγα, ἐλ-
πίδας ἔχει τὴν κομίσασθαι τὰ
δαπανήματα, μὴ τι γὰρ πρὸς
ἐπαθὲν πρὸς τοῦς τῶ ἀναγλυ-
15 μούργων τὴν δέλτον. ὅμως μὲν
τοὶ διαπειράσθαι ἐκπληρημέ-
νοι τὰς ὑπελάς, ἐκτιθέμενοι τε
ἐκίστανε εἰς τὸ μέσον τὸν στή-
νακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὅτε
20 οἱ τῶ Πυθαγορείων τινὰ πα-
ρόντα ἐπιστῆναι τε & μαθεῖν
τὸν θῆναι τὸ σύμβολον, ἐξ-
ετάσας τε τὸ συμβαῖν, καὶ τῶ
παιδοσχολῇ ἀόλλω πλέον ἀργύ-
25 ριον ἐκτίσας τῶ διδασκων-
μένων. κλητίαν γὰρ μὲν τὸν
Ταραντῖνον φασὶ πεθόμενον, οἷς
Πρώτος ὁ Κυρναῖος τῶ Πυ-
θαγορείων λόγων ἐκλεπτής ὢν,
30 ἀνδυνεύσει πρὶν πώποτε τῆς
οὐσίας, συλλεξάμενος χρήμα-
τα, πλοῦσας ἔπ' ἑκρήνης καὶ
ἐπανορθώσασθαι τὰ τὰ Πρώ-
ρου

ρου πράγματα, μὴ μόνον τῷ
 μειῶσαι τὴν ἑαυτῷ οὐσίαν ὀ-
 λιωρῆσθαι, ἀλλὰ μήτε τὸν
 θεῶν τῷ πλοῦ κίνδυνον περι-
 σσάντα. τὸν αὐτὸν δὲ ζῶπον
 ἐθίσσεα ἢ Ποσειδωνιάτῳ ἀκοῇ
 μόνον ἰσχυροῦντα, ὅτι Θυμαρίδης
 εἰν Πάριος ἦν Πυθαγορείων,
 ἥνικα συνήκισεν εἰς ὁδορίας αὐ-
 τὸν κατὰσῆναι ἐκ πολλῆς περι-
 ουσίας, πλεῖσαι φασὶν εἰς τὴν
 Παρόν, ἀργύριον συχρὸν συλλε-
 ξάμενον καὶ ἀνακτῆσαι αὐτοῦ
 τὰ ὑπάρξαστα. καλὰ μὲν οὖν καὶ
 ταῦτα τῆς φιλίας τιμήματα. πο-
 λὺ δὲ τούτων θαυμασιώτερα
 ἦν τὰ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν
 θείων ἀγαθῶν, ἐπὶ τὰ περὶ τῆς
 νοῦ ὁμοιότητος, ἐπὶ τὰ περὶ τῆς
 αἰψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορευθέν-
 τα. παρήγγελον γὰρ θεῶμα ἀλ-
 λήλοις, μὴ διασπᾶν τὸ ἐν ἑαυτοῖς
 θεόν, ἀκούειν εἰς θεοκρασίαν τινα,
 ἐπὶ τὸ πρὸς τὸ θεὸν ἐνωσιν, καὶ τὴν
 τῷ νοῦ κοινωνίαν, καὶ τὴν τῆς θείας
 αἰψυχῆς ἀπὸ βλαπτικῆς ἢ πα-
 στα τῆς φιλίας ἀπερὶ δὲ ἔργων καὶ
 λόγων τετυθεῖν καὶ ἀνέχοις εὐρεῖν
 ἄλλο βέλτιον, ὅτε ἐν λόγοις λεγέ-
 μενον, ὅτε ἐν ἐπιηδειμασι παρα-
 τρέμενον. οἶμαι δὲ ὅτι καὶ πάντα τῆς
 φιλίας ἀγαθὰ ἐν αὐτοῖς περι-
 ἔχεται. διόπερ καὶ ἡμεῖς ὥσ-

minutas in meliorem statū ac cōditi-
 onē restitueret, non modò re suā fa-
 miliari quā imminuturus esset, contē-
 tā, verum etiā navigationis ne quidem
 discrimen & periculum subterfugit.
 Ad eundem modum etiam Thesiorē
 Possidoniāte ajunt, cum solūm ex ru-
 more intelligeret Thymaridem Pari-
 um de secula esse Pythagoraeorū, cum
 in eam calamitatem devenisset, ut for-
 tunis omnibus, iisque haud sanè me-
 diocribus, sed peramplis esset eversus,
 navigationē instituisse in Parū insulā,
 collectaq; affatim pecunia ei fortunae,
 quae prius fuerant, recuperavisse. Pul-
 chra igitur & eximia haec quoque sunt
 amicitiae indicia. Multò autem hisce
 ea admirabiliora erant, quae de com-
 munione sanctorum bonorum, quae-
 que item de mentis conjunctione at-
 que animo divino apud ipsos definita
 determinataque erant. Admonebant
 enim sese mutuo, ne deum, qui in i-
 psis esset, discerperent. Itaque in divi-
 nam quandam commissionem atque
 unionem cum Deo, & mētis animae-
 que divinae communionem, apud i-
 psos univ(ersum) amicitiae studium
 tum re, tum verbis respiciebant. Eo
 autem nemo aliud quid melius vel
 verbis vel libris prolatum, nec studiis
 etiam factum invenire poterit. Omnia
 autem amicitiae bona in eo contineri
 existimo, quapropter & nos in hoc ve-

Iuricapite omnes meliores Pythagorice amicitie conditiones complexi, plura de ea dicere supercedemus.

CAP. XXXIIII.

Sparſim quædam commemorantur, quæ tum dixit, tum facit ipſe Pythagoras; vel poſteri, qui eius Philoſophiam exceperunt, quæ ſcilicet diſta non ſunt ſuo loco, cum ordinariè ejus virtutes exponerentur.

QUandoquidem hoc modo ex ordine, ſed generatim expoſuimus de Pythagora & Pythagoricis, Pythagoræorumque inſtitutis, agedum deinceps etiam ſparſim expoſitiones diſci ſolitas in medium afferamus, quæ omnes ſub ordinem jam prædictum non cadunt. Fertur igitur præceptum ab ipſis fuiſſe omnibus, ut lingua patria uteretur, quotquot ex Græcis hominibus ad hanc communionem acceſſiſſent. Non enim probabant peregrinis linguis quenquam & moribus uti. Accedebant verò etiam ad ſectam Pythagoricam homines externi, Meſſenii ſcilicet & Lucani, Picetini & Romani. Acceſſit & Metrodorus Thyri filius, qui Epicharmi fuit pater, ejuſque doctrinæ pleraque ad artem medicam tranſtulit, patris orationes interpretas. Ad fratrem ait, Epicharmum, & ante hunc Pythagoram dialectorum ſeu idiomatum Græcanicorum omnium optimam Doricam accipere. Quem admodum & Muſices concentum. Et quidem Ionicam Aeolicamque lin-

περ ἐν κεφαλαίῳ τούτῳ τὰ παλαιὰ περιλαμβάνοντες τῆς Πυθαγορείκης φιλικῆς κοινωνικῆς μαθῆναι τῷ πλείῳ περὶ αὐτῶν λέγειν.

Κεφ. λδ.

Σπερδύλι τινες ἀφηγόντες πρὸς τὸν ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Πυθαγορείᾳ αὐτὸς, ὃ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν τῶν φιλοσοφίᾳ ἐκείνῃ οἱ τῶν τεταγμένων καὶ ἀρετῆς ἀπὸ αὐτῶν διήγησιν.

EΠείδ' ἐκ τῆς γλῶττις αἰσμένος οὕτω δὴ λθόμην περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων, ἵδ' ὅτι τὸ μὴ τῶτο καὶ τὰς ἀποράδ' ἐν ἀπορήσας εἰωθίαις λέγεσθαι ποιοῦμαι, ὅσα οὐχ ὑποπίπτουσιν ὑπὸ τῆς προειρημένῃ τάξεϊ. λέγεται τοίνυν ὡς φωνῇ χρῆσθαι τῇ παλαιᾷ ἐκείνοις παρίηγελοι, ὅσοι τῶν ἑλλήνων προσῆλθον πρὸς τὴν κοινῶναι ταύτῃ. τὸ γὰρ ἐκείνοις οὐκ ἰδοκίμαζον. προσῆλθον δὲ καὶ ἔπειτα τῇ Πυθαγορείᾳ αἰρέσει καὶ Μεσσηνίων καὶ Λοκίων καὶ Πάριων καὶ Ῥωμαίων. καὶ Μερόδωρος τὸν Οὐρσου τῷ πατρὶ Εὐπάρχου, καὶ τῆς ἐκείνου διδασκαλίας τὰ πλείονα πρὸς τὴν ἱατρικὴν μετηνέγκας, ὁ ξηγούμενος τῆς τῷ πατρὶ λόγους. πρὸς τὸν ἀδελφὸν φησὶ, τὸν Εὐπάρχου, καὶ πρὸς τὸν Πυθαγόρου τῶν διαλεκτικῶν ἀρίστῃ λαμβάνειν τὴν Δωρίδα καθάπερ καὶ τὴν ἀρμονίαν τῆς Μυσητικῆς, καὶ τὴν μὲν Ἰάδα καὶ τὴν Αἰόαν

λῖδα

λίδα μετεχνεῖναι τῆς δτιχρῶ-
 ματος προσωδίας, Ἀ'τίδα δὲ
 καίλορετρον μετεχνεῖναι τῇ
 χρώματι. τὴν δὲ Δωρίον
 διάλεκτον ἐναρμόνιον εἶναι συ- 5
 νηκῆσαι ἐκ τῶν φωνήεντων γραμ-
 μάτων. τῇ δὲ Δωρικῇ ὁ δια-
 λέκτω μῦθον τὴν ἀρχαί-
 οτητα καὶ τὸν μῦθον. Νηρία γὰρ
 γῆμαι Δωρίδα τὴν Ὠκεανοῦ. 10
 τούτῳ δὲ μυθολογεῖται γινώσκειν
 τὰς συντήκοινα θυγατέρας,
 αὐτὴν εἶναι τὴν Ἀχιλλείας μη-
 τέρα. λέγει δὲ τις περὶ Δω-
 καλίωνος τῆς Προμηθεως, καὶ 15
 Πύρρᾳ τῆς Ἐπιμηθεως γινώ-
 σκειν δῶρον, τῇ δὲ Ἑλλῆνα, τῇ
 δὲ Αἰόλον. ἐν δὲ τοῖς Βαβυ-
 λωνίοις ἀκούειν ἱεροῖς, Ἑλλῆνα
 γινώσκειν Δίος. τῇ δὲ δῶρον καὶ 20
 Ἑρῆον, καὶ Αἰόλον, ἀνέκδοτον
 σὺν ἀκολουθῆσαι καὶ αὐτὸν εἰς
 ῥόδον. ὁποτέρως μὲν οὖν ἔχει
 περὶ τῶν ἀρχαίων ἐκ εὐμαρῆς
 δέχεται ἱακῶν, τοῖς νεώτεροις 25
 καίλαμαθιν. ὁμολογούμενοι δὲ δι'
 ἑκατέρᾳ τῶν ἱστορίων συνάγειν
 τὸ περιεβύβληται εἶναι τῇ διαλέκ-
 των τὴν Δωρίαν. καὶ δὲ ταύτην
 γινώσκειν τὴν Αἰολίδα, λαχῶσαν 30
 ὑπὸ Αἰόλου τοῦ ὄνομα. εἴτις δὲ
 τὴν Ἰάδα γινώσκειν ὑπὸ Ἰωνος
 καὶ Εὐρότου. Τετάρτη δὲ ἡ Ἀττική.

quas participes esse coloris prosodias
 seu accentus. Atticam verò colorum
 nimis luxuriose & abundanter fuisse
 studiosam. Doricam autem dialectum
 numerosam ac probè constitutam,
 aptèque ex vocalibus literis esse con-
 nexam. Huic linguæ ipsam antiquitatē
 ac fabulam testimonium perhibere.
 Siquidem Nerea Doridem Oceani
 filiam in uxorem duxisse. Huic autem
 fabulæ tradunt natas fuisse illas quin-
 quaginta filias, è quarū numero fuerit
 & Thetis Achillis mater. Quosdam
 verò ait perhibere, linguam tum Græ-
 canicam, tum etiam Acolicam Deu-
 calionis, qui filius erat Promethei, &
 Pyrrhæ, quæ Epimethei filia, donum
 esse & munus. In Babyloniorum autē
 sacris audire se Hellenem Iovæ natam
 fuisse. hujus deinde donum existisse
 & Xuthum & AEolum, quorum du-
 ctu atque imperio ipse in Rhodum
 usque insulam quoque secutus sit.
 Cæterum utro modo se res habeat de
 antiquis illis, haud ita facillè fuerit,
 quod verum est, percipere, & iuveni-
 bus perdiscere. In confesso autem est
 ex utraque tam sacra scilicet, quàm
 prophana historiâ astrui, linguam Do-
 ricam reliquarum omnium longè esse
 antiquissimam. Post hanc AEolicam,
 quæ ab AEolo nomen sortita est. Ter-
 tiam verò esse Ionicam, quæ ab Ione
 Xuthi filio existit. Quartam esse Atti-

cam, cui hoc fuerit impositum nomē
 ab Creusa Erechthei filia. sic autē vo-
 citatam tribus seculis post eos, qui
 prius apud Thracas vixerunt, & Eri-
 thyæ raptum, uti pleræque historiarum
 declarant. Orpheum item, qui omnium
 poetarum antiquissimus fuit, Dorica
 usum dialecto. In medicina eos maxi-
 mē ajunt recipere speciem illam, quæ
 est de victus ratione ac modo, inque
 eo hoc agere, ut sint quàm exactissimi
 expertissimiq̃ue, & conari primum
 quidem, ut perdiscant signa tempera-
 mēti, tam cibi quàm potus, itēq̃; qui-
 etis: Deinde de ipsa cōditione & quasi
 constructione earum rerum, quæ assu-
 muntur, penē primos conatos fuisse
 & commentari aliquid & definire. Py-
 thagoræ etiam præcæteris, qui ante
 eos fuerunt, maximē adhibent cata-
 plasmata & emollientia remedia, me-
 dicamenta verò seu potiones minus
 probant: illis verò ipsis maximē utun-
 tur in hulceribus seu suppuratiōibus.
 in incisionibus autem & ulsionibus
 omnium minimē adhibent & admit-
 tunt. Vtuntur verò etiam carminibus
 ad nonnullas infirmitates atque in va-
 letudines pellēdas. Eos verò fugere &
 evitare dicuntur, qui disciplinas cau-
 ponantur, animosq̃ue ceu diversorii
 januas aperientes quibusvis, qui acce-
 dunt, hominibus. Quod si autem ne
 sic quidem invenerint, quibus juven-

δα τῆθειμένην ἀπὸ Κριούσης τ' Ἐ-
 ριθίως, κληθεῖσαν δὲ ῥισὶ γῆραις
 ὕστερον τ' ὀρότερον καὶ Ὁράκας καὶ τ'
 Ἐριθύας ἀρπαγὴν, ἀς οἱ πλείους
 τ' ἰσορῶν διαπραίνουσι. καὶ χρῆσθαι δὲ
 τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ τ' Ὀρφείῳ
 ἀρεστέτερον ὄντα τ' οἶναι. [Τῆς
 δὲ ἰατρικῆς μάλιστα φασὶν αὐτοὺς
 ἀποδέχεσθαι τὸ διατητικὸν εἶδος,
 καὶ εἶναι ἀπειρίτους ἐν πύτῳ, καὶ
 ἀπειράδαι. ἀρῶται μὲν καὶ μετα-
 νεοσμίῃ συμμιξίας ποτῶν το
 καὶ σιτῶν καὶ ἀναπαύσεως. Ἐπει-
 τα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς
 τῶν ἀποφερομένων χυδὸν ἀρῶ-
 τούς ἐπιχειρήσαι το ἀναγκαζέ-
 εσθαι ἐδιορίζειν, ἀΐσθαι δὲ ἐκ
 ἰατρικῆς μάλιστα ἐπιπλέον τοὺς Πυ-
 θάγορας τ' ἐμπροσθεν. τὰ δὲ πε-
 ρὶ τ' ὀφθαλμικῆς ἥτις δοκιμά-
 ζειν, αὐτὶ δὲ τέττοις ἀρῶς τὰς ἐλ-
 κώσας μάλιστα χρῆσθαι. τὰ δὲ πε-
 ρὶ τὰς ἰομάς καὶ πύσας ἥμισυ πάν-
 των ἀποδέχεσθαι. χρῆσθαι δὲ ἐλαίῳ
 ἐκ πύσας ἀρῶς ἐν τῇ ἀρῶσει
 μάλιστα.] παλαιότητα δὲ λέγου-
 νται τοὺς τὰ μαθήματα κατη-
 λύοντας, καὶ τὰς ψυχὰς αἰς παι-
 δοχόου θυράς ἀνοίγοντας. πα-
 τὶ τῇ ἀποσιδίῃ τ' ἀνδρώπων. αἱ
 δὲ μήδ' εἴτως ἀντὶ εὐρεθῶσα,
 αὐτὰς ἐπιχρύμους εἰς τὰς πό-
 λεις καὶ συλλήβδην ἐργολαβῶναι
 τὰ γυμ-

τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς νήους, καὶ
 μισθὸν τῶν ἀτιμῆτων ἀφάρισ-
 τας. αὐτὸν δὲ συνισπυροῦν πεισά-
 σκετο τῶν λισσομένων, ὅπως οἱ
 μὲν καθαρῶς παιδευόμενοι σω-
 φῶς αὐτῶν μεταλαμβάνουσιν.
 οἱ δὲ ὡς περ Ὀμηροῦ φησὶ τῇ
 Τάνταλον λυπῶνται παρόντων
 αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀκουσμάτων
 μηδὲν ὑπολαύοντες. λέγει δ' 10
 αὐτοὺς οἶμαι καὶ περὶ τῷ μι-
 σθοῦ διδάσκειν τοὺς παροπλόν-
 τας, οὓς καὶ χεῖρους τῶν ἱρρω-
 γλῦφων, καὶ ἐπὶ διαφρίων, τεχνι-
 τῶν ὑποφαίνουσι. τοῦ μὲν γὰρ 15
 ἐκδομήνου τινὸς Ἑρμῆν ζυγίῃ
 εἰς τὴν ἀξέσπαστον τῆς μορφῆς
 ξύλῳ ἐπιτέθειτο. οὗς δὲ παρὰ
 χεῖρας ἐκ τῆς φύσεως ἱρ-
 ραζέσθαι τὴν ἀρετῆς ἐπιτέθει- 20
 σιν. παροπλόντες δὲ δεῖν μᾶλλον
 λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γονίων καὶ
 γαργίας. τοὺς μὲν γὰρ γονίας καὶ
 τοὺς γαργίας αἰτίας εἶναι τῷ ζῆν ἢ
 μᾶς τῆς δὲ φιλοσοφίας καὶ πα- 25
 ραδίας εἶναι ζῆν, καὶ παροπλόντες ὁρ-
 θὴν οἰκονομίας ὑπόβας. ἔτι δὲ λέ-
 γει ἔτι συγγραφῆναι. ἔτι γὰρ ἔτι, ὡς
 παρὰ τοῖς ἐπιτυχῆσι, καὶ ἀδελφῶν
 εἶναι τὰ νόμιμα, ἀλλ' αὐτὸ δὲ τῷ 30
 παρῶτον διδάσκειν λέγειν Πυθαγό-
 ρας τῆς αὐτῶν προσφορῶν, ὅπως
 αἰσθητικῆς ἀπάσης καθαρεύουσιν, ἐν

tur, eos in urbes effusos, & ut summa-
 tim dicam, re ipsa involant in gymnasia,
 atque iis operam suam locant, ju-
 venciq; ad se pelliciunt, & mercedem
 colligunt inestimabilem. Ipsum verò
 simul multa ex iis, quæ dicuntur, oc-
 cultare, ut qui purè instituti sunt,
 illorum palam participes evadât. Alii,
 ut inquit Homerus de Tantalo, con-
 tristantur, dum præsentes sunt in me-
 diis lectionibus ac auditionibus, nec
 re ulla fruuntur. Suspicio autem eos
 etiam dicere de iis, qui propter pretiū
 illos, qui accedunt, docent, quos etiam
 pejores statuariis & artificibus curulib.
 declarant: Etenim cum quis Mercuriū
 vult fingere, ut cum alicubi statuat, is
 quatit in formæ constitutionem lig-
 num accommodū. alios verò ex qua-
 vis natura promptè studium virtutis
 operari. Philosophiæ verò majorem
 curam adhibendā esse ajunt, quàm pa-
 rentum atq; agriculturæ. Siquidem pa-
 rentes & agricolas autores esse quod
 vivamus: homines verò Philosophos
 ac magistros ut & benè vivamus & re-
 cta vitæ administratione inventa sapiam-
 us. Ita aut sua instituebat, ut nec di-
 cere, nec conscribere vellet, ne, quæ sen-
 taret, quibusvis obviis innotescerent.
 Verum hoc ipsum Pythagoras disci-
 pulos suos primum docuisse dicitur,
 ut ab omni intemperantiâ se purgan-
 tes sermones cum gaudio animique

latitia, silentiove, quos audituri essent, conservent. Itaque qui primus indigne enuntiavisset aptæ itemque ineptæ conjunctionis naturam, ut orationum fierent participes, ita ajunt ab ædibus arceri & prohiberi solitos fuisse, ut non ex communi solum convictu usuque domestico exterminati sint: sed ipsius etiam sepulchrum fuisse structum paratumque veluti hominis qui ex communi hominum vita ac familiaritate decessisset, iamque alius quodam modo factus esset. Alii divinum illis numen etiam iratum esse asseverant, qui Pythagoræ mysteria enuntiavissent.

Eum enim penitus interiisse & mari absorptum fuisse, qui impiè egisset, hoc est, qui indicavisset contuberniū, quod illi ab viginti quos habebat, angulis *εικοσάγωνος* vocabant. Hoc verò habebat duodecim sedilia, unamque erat ex quinque dictis firmis ac stabilibus figuris, quæ in sphaeram globumque producerentur. Nonnulli verò illi homini, qui de rationis experte forma, simulque de inepta conjunctione enuntiavisset, hoc usu venire dixerunt. Cæterum universa Pythagoræ institutio, vivendi regula seu ratio agendi peculiarem habebat morem, eratque sacramentis ceu tesseris quibusdam involuta, similis ænigmatibus quibusdam & griphis apophthegmatum, quæ ab magnis & fortibus ho-

ίερημοσύνη φυλάττωσιν, ὥς
 ἂν ἀποδοῦνται λόγους. τὸν
 γυνὴ πρῶτον ἐκφάντα τὴν
 τῆς συμμετρίας καὶ ἀσυμμε-
 5 τρίας φύσιν. ὅτις ἀταξίους με-
 τέχων ἦν λόγων, οὕτω φα-
 σὶν ὑποσηθῆναι, ὥς μὴ μό-
 ρον ἐκ τῆς κοινῆς σωσου-
 σίως καὶ διαίτης ἐξορμηθῆ-
 10 ναι, ἀλλὰ καὶ τάφοι ὡς
 τοῦ κατασπασθῆναι, ὥς
 δῆτα ὑποχρυσίου ἐκ τοῦ μετ'
 ἀνθρώπων βίου, τοῦ πο-
 τε ἑτέρου γηρυσίου. οἱ δὲ
 15 φασὶ καὶ τὸ δαιμόνιον νεμε-
 σῆσαι τοῖς ἐξάφορα τοῦ Πυ-
 θαγόρου ποιουμένοις. φθα-
 ρῆναι γὰρ ἀσβήσαντα ἐν θα-
 λάσσῃ τὸν δηλωσάντα τὴν
 20 τοῦ εἰκοσάγωνου σύστασιν. τοῦ-
 το δ' ἦν δωδεκάεδρον· ἐν
 ᾧ πάντε' λιγυμένωι σπει-
 ῶν χημάτων, εἰς σφαλερὰ
 ἐκτείνεσθαι. ἔμοι. δὲ τὸν πε-
 25 ρὶ τῆς ἀλόγου καὶ τῆς ἀ-
 συμμετρίας ἐξειρόμενα, τοῦ
 το παθεῖν ἔλεγον. ἰδιοῦ-
 πός τι μὴ καὶ συμβολι-
 κὴ ἦν ἡ σύμπασις Πυθαγόρ.
 30 ρειῶν ἀγωγῇ, αἰνίγμασί τι-
 σι καὶ γρίφοις * ἐγγεῖν ἀ-
 ποφθιγμάτων ἰοικύα, διὰ
 τὸ ἀρχαῖον περὶ χρεακτικῆς
 καὶ ἀ-

καθάπερ καὶ τὰ θεία τὰ
ὄντι καὶ πυθόχρηστα λόγια,
δυσπαρακολουθήτα πῶς καὶ
δυσερμηνεύτα φαίνεται τοῖς ἐκ
παράργου χρησιμευζομένοις. το- 5
σαῦτα ἂν τις καὶ ὑπὸ τῆς
αποράδῃ λεγομένων τεκμή-
ρια ἂν παραθοίτο περὶ Πυ-
θαγόρου τε καὶ τῆς Πυθα-
γορείων.

Κεφ. λθ.

Τίς ἡ ἱκανότης καὶ τῆς Πυθαγορείων δι-
καιοσύνης καὶ ποιότητος Πυθαγόρου καὶ
διὰ τίνας αἰτίας ἐπίδωκεν αὐτοῖς οἱ
Τυραννοὶ καὶ ἀκαταστάτοι ἀνδρες. 15

Ἦσαν δὲ τινες οἱ προσωπο-
λόμευι τοῖς ἀνδράσι τέτοις
καὶ ἐπατέστησαν αὐτοῖς, ὅτι μὴ ἔν
ἀπόντος Πυθαγόρου ἐγένετο ἡ ἐ-
πιβουλὴ, πάντες συνομολογῶσι. 20
διαφέρονται δὲ περὶ τῆς τότε ἀπο-
δημίας. οἱ μὲν πρὸς Φερικύδαν
τὸν Σύριον, οἱ δὲ εἰς Μεταπόντιον
λεγόντες ἀποδεσφύνασι τὸν Πυ-
θαγόραν. αἱ δὲ αἰτίαι τῆς ἐπιβουλῆς 25
πλείους λέγονται, μία μὲν ὑπὸ
τῆς Κυλωνίων λεγομένην ἀνδρῶν,
τοιαύτῃ λεγομένη. Κύλων ἀνὴρ
Κροτωνιάτης γένει μὲν καὶ δόξῃ καὶ
πλείω περὶ τούτων τῆς πολιτείας, 30
ἄλλως δὲ χαλιπδεύς καὶ βίαιος ἐ-
ξουβιώδης καὶ τυραννικός τὸ ἦθος,
πᾶσαν προθυμίαν παραχόμε-
νος πρὸς τὸ κοινωθῆσαι τῷ Πυ-

minibus producta essent, quod chara-
ctere & forma orationis prisca uteren-
tur, quemadmodum & ea, quæ verè
divina sunt, & ab Deo edita oracula
videntur inimitabilia, quæque nemo
sequi & interpretari possit iis, qui qua-
si aliud agendo & obiter responsa pe-
tunt. Atque hæc talia & tanta quis
etiam ab iis, quæ sparsim ab eo dicta
fuerunt indicia, cum de Pythagora, 10
tum etiam de Pythagoreis appofuerit.

CAP. XXXV.

Quomodo in Pythagoras fuerit insurrexum, atq;
ubi fuerit Pythagoras, & propter quas causas
• Tyrannici & exitiales scelerisq; homines ipsis
sint impositi.

ERant aut nonnulli qui cum hisce
viris belligerabant, atq; in eos gra-
vissimè concitata seditione insurrexe-
runt. At enim Pythagora absente in-
sidias struētas fuisse uno omnes ore fa-
tentur. Verùm de peregrinatione, quæ
tum accidit, discrepant. Alii quidem
Pythagoram ad Pherecydem Syrium,
alii verò in Metapontium profectum
fuisse dicunt. Causæ verò insidiarum
plures commemorantur. una ab viris,
qui Cylonii vocantur talis refertur.
Cylō vir erat Crotoniata, genere qui
dem & dignitate divitiisq; inter omnes
civēs primas tenens: sed cætera asperis
præditus moribus, violentus & sediti-
osus, adeoque tyrannicus, qui omnem
alacritatem animique propensionem
ac diligentiam adhibebat, ut eum Py-
thago-

gororum vitæ institutis cōmunio-
nem haberet. Cūmq̃ue ipsū Pytha-
goram jam senem accessisset, ob caus-
sas modo dictas repulsam tulit. Eo
verò factō acre & magnum bellum
suscepit & ipse Cylo, & ejus amici ac
familiares, contra ipsū Pythagoram
simul & amicos. Atque adeo gravis &
vehemens, adeoque intemperans &
immoderata exarsit tum ipsius Cylo-
nis, tum eorum, qui cum ipso quasi in
acie constituti ordinatiq̃ue erant, con-
certatio æmulatioq̃ue, ut ad ultimos
usque Pythagoræ ea continuata sit.
Pythagoras igitur ob hanc causam in
Metapontium profectus est, ibique
mortē cum vita commutasse dicitur.
Cylonii verò jam dicti cum Pythago-
ræis continenter diffidere, omnemq̃;
malevolentiam atque odium osten-
dere pergebant. Sed interea Pythago-
ræorum probitas & integritas, itemq̃;
urbium ipsarum voluntas, ut ab istis
Respublicas administrari vellent, ali-
quantisper præpollebant. Ad extremū
verò res eousque processit, & usque a-
deo illis viris est insidiatus, ut in Myl-
lonis ædibus Crotone congregatis Py-
thagoræis, & de rebus hostilibus con-
sultantibus domo succensa viros ex-
nasserint, exceptis duobus Archippo
scilicet & Lyside. Qui cū maximē a-
dulta essent ætate, & maximis corporis
viribus, foris concūsi & obtruncati

θαλορείῳ βίῳ, καὶ προσελθὼν πρὸς
αὐτὸν τὸ Πυθαγόρειον ἦδη πρεσβύ-
την ὄντα ἀπεδοκιμάσθη δὴ τὰς
προερμημένας αἰτίας. ἡγουμένου
5 δὲ τούτου πόλεμον ἰχυρὸν ἤεατο,
καὶ αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ τε τῷ Κυ-
λωνος πρὸς αὐτόν τε τὸν Πυθαγό-
ρειον καὶ τοὺς ἱταίρους. καὶ οὕτω σφο-
δρὰ τις ἐγένετο ἐν ἀκρατος ἡ φιλο-
10 τιμία αὐτῷ τε τῷ Κύλῳ καὶ Κυλωνος,
καὶ τῷ μὲν ἐκείνων τεταγμένων, ὥστε
διαλεῖναι μέχρι τῆς τελευταίας Πυ-
θαγορείων. Οἱ μὲν γὰρ Πυθαγόρεος
διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπὸ ἡλθον
15 εἰς τὸ Μεταπόντιον, καὶ ἐκείνῃ
κατέσθηναι τὸν βίον. οἱ δὲ Κυ-
λώνιοι λεγόμενοι διητέλουσαν πρὸς
Πυθαγορείους σασιάζοντες, καὶ
παῖσαν ἐνδείκνυμενοι δυσμένειαν.
20 ἀλλ' ὅμως ἐπικράτει μέχρι τα-
νὸς ἡ τῶν Πυθαγορείων καλοκα-
γαθία, καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν
βούλησις, ὥστε ὑπὲρ ἐκείνων οἰκο-
νομεῖσθαι ἐβλήσθαι καὶ τὰς πο-
25 λιτείας. τέλος δὲ εἰς τοσοῦτον
ἐπιβέβηκε τοῖς ἀνδράσιν, ὥστε ἐν
τῇ Μύλλωνος οἰκίᾳ ἐν Κρότωνι συν-
εδρεύοντων Πυθαγορείων, καὶ βεβλή-
σθαι περὶ πολιτικῶν πραγμά-
30 των, ἰφάλαστος ἢ οἰκίαν. κατέκαυ-
σαν τοὺς ἀνδρας, πλὴν δυοῖν, Ἀρ-
χίππου καὶ Λύσιδος. ἔτοι τελευ-
τῆσιν ὄντες καὶ εὐχρότατοι δέξαι-
σθαι τὰς

παίσαντο ἔξω πῶς. γηρομένου δὲ
 τούτου, ἔλθον οὐδένα ποιη-
 σαμένων τῶν πολλῶν ὧν τὸ
 συμβάντος πάθους, ἐπαύσαν-
 το τῆς ὀπιμλείας οἱ Πυθαγο-
 ρεῖοι. σωίβη δὲ τὸτο δι' ἀμ-
 φοτέραις τὰς αἰτίας, διὰ τε τὴν
 ὀλιγωρίαν τῶν παλαιῶν. τὸ τοῦτε
 γὰρ καὶ παλαιῶν γηρομένου πάθος,
 ἡ δὲ νέων ὀλιγοροφία ἐποικισαίη, οὗ-
 τε ἢ ἀπαλείψει τὴν γηρονομία-
 τινος, ἢ δι' αὐτὴν τῶν παλαιῶν
 ἀμφοτέρων Ταρασίων ὄντων,
 ὁ μὲν Ἀρχάγος ἀνεχώρησεν εἰς
 Τάραντα, ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὸ
 λιγυρίαν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα,
 καὶ τὸν Ἀχαιοὺς διέβριβεν τῇ Πελοπον-
 νισίᾳ. Ἐπειτα εἰς Θήβας με-
 τὰ παύσαντο ἀπὸ τῆς τινος γηρονομίας,
 ἔπειρ ἰγνέτο Ἐπαιμωνίδας ἀκρο-
 ατής, ἔπειτα τὸν Λύσιν ἐκάλει,
 ἡ δὲ καὶ τὸν βίον κατέστρεψεν. οἱ δὲ
 λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπῆλθον
 εἰς Ἰταλίαν, πλὴν Ἀρχύτου τῷ Τα-
 ρασίῳ. αἱ θροῦντες δὲ εἰς τὸ Ρήγι-
 ον, ἐκεῖ διέβριβον μετ' ἀλλήλων.
 ἀποϊόςθης δὲ τὸ χρόνον, καὶ τὸν πολὺν
 ματαίων ἐπὶ τὸ χεῖρον ποροβαίνον-
 των, ἦσαν δὲ οἱ ἀπουδαίοντα τοῖ
 τε Φάντων καὶ Ἐρχαράτης καὶ Πο-
 λύμνατος καὶ Διοκλῆς Φλιά-
 σιοι, Ξενοφίλῳ δὲ Χαλκιδεύς,
 τῶν ὑπὸ Θράκης Χαλκιδέων,

perierunt. Quod cum factum esset, &
 pleriq; de ea clade, quæ accidisset, nec
 rationem habuissent ullam, nec illi
 prospexissent, Pythagorei sese à cura
 reigerendæ abdicaverunt. Contigit
 aut hoc propter utraq; causas, tum
 propter hostium contemptum. nam
 cum tale tantumq; scelus designatum
 atque edita clades esset, susq; deq; ha-
 buerunt, neque in authores animad-
 verterunt: tum etiam propter præsta-
 tissimorum virorum internicionem.
 Ex illis verò duobus, qui conservati e-
 rāt, cum uterq; natione Tarentinus es-
 set, Archippus quidem Tarentum se-
 cessit, Lysis verò concepto in contem-
 ptionem & despiciatiam odio in
 Græciam discessit, atque in Achaia Pe-
 loponnesiaca commoratus est. Deinde
 propter singulare aliquod studiū The-
 bas demigravit, cuius Epaminondas
 auditor fiebat, & Lysin patrem voca-
 vit, ubi etiam diem suum obiit. Reli-
 qui verò Pythagorei Italia excesserūt,
 præter Archytam Tarentinum. Rhegiū
 autem congregati, ibique collegio fa-
 cto simul inter se versati sunt. Quum
 autem temporis progressū ac pedetē-
 tim publicæ res, earumq; administrati-
 ones in deterius procederent, Phanto
 & Echecrates, itemq; Polymnastus &
 Diocles ambo Phliasi, adhæc Xeno-
 philus Chalcidensis, ab Chalcide urbe
 Thraciæ oriundus, omnium cum vir-

tutum, tum literarum homines longè studiosissimi optimique erant. Igitur mores & disciplinas, quæ fuerant ab initio, observarunt. Verùm deficiente illa secta, veluti in genere omninoque evanuerunt. Atque hæc sunt quæ cōs memorat Aristoxenus. Nicomachus autem cætera cum iis consentit. Ceterum insidias hæcæ circiter Pythagoræ peregrinationem accidisse memorat. Nam ad Pherecydem Syrium præceptorem suum in Delum insulam profectus est, ipsum curaturus à morbo, qui vulgò phthiriasis, &, ut sic dicam, pedicularis appellatur, in quem incidit, ut jam morti vicinus esset, vel si extinctus foret, funeraturus. Itaq; qui ab illis rejecti publicaq; infamia notati erant, tunc in eos irruerunt, atq; omnes prorsus, qui ubiq; essent incendio absumpserunt, nec non ipsi ab hominibus impudicis Græcisq; Italioris dictis, quod Italiam incoherent, ob hanc rem lapidibus obruti & insepulti abjecti fuerunt. Tunc igitur contingebat, ut cum scientibus scientia una deficeret, posteaquam illa ut res arcana non enunciata, nec docta in ipsorum pectoribus, eousque conservata esset. Quæ autem sola intellectu difficilia, & apud externos aperta atque explicata essent, ea paucis admodum exceptis commemorari contigit, quæ nonnulli in aliis nationibus tum versati, ceu re-

ἐφύλαξαν μὲν οὖν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἦδη καὶ τὰ μαθήματα. καίτοι ἐκλειπούσης τῆς αἰρέσεως, ὡς ἐφανῶς ἠφανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀεὶσόξιος διηγᾷται. Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα σιωποῦναι τοῦτοις. παρὰ δὲ τὴν ὑπονομίαν τοῦ Πυθαγόρου φησι γαροῖναι τὴν ἐπιβουλὴν ταύτῃ. ὡς γὰρ Φερικύδην τὸν Σύριον διδάσκαλον αὐτοῦ ἡγούμενον, εἰς Δῆλον ἐπορεύθη νοσοκομῆσαι * ὑπὸ αὐτοῦ περιπετῇ ἡρώδειον, πρὶς ἰστροῦμένῳ τῆς φθειρίσεως πᾶσαι καὶ κηδεύον. τότε δὲ οὐκ οἱ ὑπονοούμεναι ἐπ' αὐτῇ καὶ ἐπιτάσσοντες ἐπέθεντο αὐτοῖς, καὶ πάντας πανταχῇ ἐπέπρησαι, αὐτοὶ τε ὑπὸ τῇ Ἰταλιωτῶν κατελεύθηναι ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐξεργήσανται ἅταφοι. τότε δὲ οὐκ ἐπιπλεῖν συνέβαινε τὴν ἐπισήμην τοῖς ἐπιστάμοις. ἅτε δὲ ἄρρητον ἐπ' αὐτῇ ἐν τοῖς γήθοισι διαφυλαχθεῖσαν μέλει τότ' ἐτάτε δυσύνετα μόνα ἐδιάπνευτα παρὰ τοῖς ἔξω διαμνημοσύνεσθαι συνέβη, πᾶσι δὲ ἅπαν, ὅσα τινὲς ἐν ἀλλοδαμίαις τότε τυχόντες διισώσονται ζῶντες, ἅπαντα ἀμύδρα

μὲν δὲ ἐδιδόθησαν. καὶ οὗτοι
 γὰρ μονωθέντες, καὶ ἐπὶ πρὸ συμ-
 βάντι οὐ μετρίως ἀθυμήσαντες,
 διαπαρήσαν μὲν ἄλλος ἄλλω
 χῆ. καὶ οὐκ ἔτι κοινωνεῖν ἀν- 5
 θρώπων τινὶ λόγου τὸ πα-
 ράπαν ὑπέμεινον. μονάζοντες
 δ' ἐν ταῖς ἐρημίαις, ἔπρουσαν
 τύχῃ καὶ κατάκλειστοι τὰ πολ-
 λα τῇ αὐτῷ ἑαυτοῦ ἑκαστος 10
 συνουσίαν ἀντι πασι τοῖς ἡμέ-
 ριζον. διδύλαβούμενοι δὲ μὴ
 πασι τοῖς ἀνθρώποις τὸ
 φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ τοῖς αὐ-
 τοῖς ὅσα τῷ ἀπὸ χθάνωνται, 15
 διολέσαντες ἄρδην τὸ πλεονέ-
 κτον αὐτῶν δῶρον, ὑπομνήματα
 τῶν κεφαλαίων καὶ σύμβολα
 σωτηρίας, τὰ τε τῶν περὶ
 βυτίων συνγράμματα, ἃ ὦν 20
 διημιμένωτο, συμαλίσαντες κα-
 τέλιπον ἑκαστος οὐ ἐνύχα-
 νοι, τελευτῶν ἐπισημάντες ἡ-
 οῦς, ἢ θυγατέρας, ἢ γυναῖκα
 μὲν δὲ δίδοσθαι τῶν ἐκ τῶν 25
 τὰς οἰκίας. αἱ δὲ μέχρι παμ-
 πόλυ χρόνου τῷ διατήρησιν,
 ἐκ δὲ δοχῆς τῇ αὐτῇ ταῖς
 τέλει ἐπὶ πολλὴν ἐπιστάλῃσαν τῶν ἐπι-
 τοιῶν. ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλώνιος περὶ 30
 τῶν αὐτῶν, ἐς τὴν ἑκὼν διαφω-
 ρεῖ, πολλὰ δὲ καὶ προσέθηκε
 τῶν μὴ ἐρημίαν περὶ τοῦ

liquias quasdam & scintillas, quæ val-
 de essent obscuræ & captu difficiles
 conservarunt. Etenim hi soli derelicti,
 & ob rem, quæ acciderat, non medio-
 criter animis consternati, singuli hâc
 atque illâc fuerunt dissipati, & cum
 nullo mortalium prorsus vel verbo
 communicare sustinuerunt. Soli autē
 illi, qui in locis solitariis agerent, ubi-
 cumq; copia daretur, & ut plurimum
 conclusi suum quisque convictum
 semper libenterq; accipiebant. Diligē-
 ter verò caventes, ne Philosophiæ no-
 men ex hominibus evanesceret, prorsusq;
 occideret, ipsiq; idē diis invisī
 fierent, tanto ipsorum donō ac mune-
 re funditus disperdito, monumenta
 quædam brevia, quasi parvis capitibus
 comprehensa ac symbola composue-
 runt, & scripta ac lucubrationes anti-
 quorum, eaq; quorum memoriâ ha-
 bebant, ceu in unum fascem collecta,
 singuli quo in loco versabantur, reli-
 querūt. Ad ultimum filiis, aut filiabus,
 aut uxoribus jurejurando obstrictis
 imperaverunt, ne cuiquam eorum,
 qui essent extra ipsorum familiam, illa
 vel darent vel communicarent. Illæ
 autem multo temporis spacio hoc ob-
 servarunt, per successionem hoc idē
 præceptum ad posteros transmittētes.
 Verū cum & Apollonius de hisce ipsis
 alicubi diversū sentiat, multa verò etiā
 addat eorum, quæ hisce dicta non fue-

runt , agedum hujus quoque narrati-
onem de insidiis in Pythagoreos stru-
ctis adjiciamus. Ait igitur illos statim
à pueris invidiam aliorum secutam fu-
isse. Siquidem homines, quoad quidē
omnibus qui eum accederent, differe-
bat, Pythagoram in deliciis pretioque
habebant. Postquam verò cum solis
discipulis consuetudinem habere cœ-
pit, eviluit de eo existimatio, & autho-
ritas imminuta fuit. Patiebantur quidē
ejus, qui extrinsecus adveniret, illum
studiosum esse , at qui illi plus, quàm
indigenis videbantur deferre, graviter
indignabantur, & contra se suspicabā-
tur statui agiq; comitia. Deinde etiam
cum juvenes essent ex numero illorū,
qui in magistratu & dignitatibus ver-
santur, itemq; qui fortunæ splendore
in reliquis mortalibus eminent, eveni-
ebat ætate antecedente eos non modo
in propriis ædibus primas tenere, verū
etiam cōmuniter urbem administrare.
Sanè posteaquam magnam societate
coiissent, superarunt numerum omni-
nò trecentorum, sed exigua erat urbis
pars, nec iisdem moribus nec studiis
administrata. Imò verò quàm diu lo-
cū, qui contigit, habuit, & Pythagoras
illic versaretur, constitutio post urbis
constructionem inveterata, permansit
miserè afflicta, & quærens ecquo
modo posset invenire occasione mu-
tationis. Postquam autem Sybarim

τοῖς, περὶ δὲ καὶ τὴν τούτῃ παρ-
εώραμεθα διήγησιν περὶ τῆς εἰς
τὴς Πυθαγορείους ἐπιβουλῆς. λέ-
γεται ποῦναι ὡς ἐκεῖνοι παρεκαλέ-
5 θαι μὴ εὐθὺς ἐκ παίδων ὁ φθό-
ρος ὧν καὶ ἄλλων οἱ γὰρ αἰθε-
ποι, μέχρι μὴν διελήγατο παῶσι
τοῖς προσκυῖσι, Πυθαγόρας ἡδέως
ἔχον· ἐπεὶ δὲ μύθοις ἐτύγχανε τοῖς
10 μαθηταῖς, ἠλατῆτο. καὶ τὰ μὴν ἐξ-
ωθεν ἡκούσας συνηχάσαν ἡτῆσθα
τοῖς δὲ ἐγχαρίοις παῖσι φέρεσθαι
δοκῆσαι ἡχέσθαι, καὶ κατ' αὐτῶν ὁ-
πλάμβανον γίνεσθαι τὴν συνό-
15 διν· ἐπειτα καὶ ἡτῆς ναύσικων ὄψαν
ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀγῶμασι, ἐταῖς
οὐσίαις προσχέτων, συνέβαινε
προαγορεύσας τῆς ἡλιείας μὴ μόνον
αὐτοὺς ἐν τοῖς ἰδίῳ οἴκοις προ-
20 τεύειν, ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν
οἰκοδομεῖν. μεγαλύτερον μὲν ἐτα-
ροῖαι συνηγορήσαν, ἥσαι ἑαυ-
τῶν οἰκίους, μικροὶ δὲ μέρος τῆ
πόλεως οὖσι τῆς αὐτῆς ἐν τοῖς
25 αὐτοῖς ἡδύσιν, αἱ δ' ἐπὶ τοῦ
μαρτυροῦν ἐκείνοις πολιτοδομήσαν.
οὐ μὲν, ἀλλὰ μέχρι μὴν οὖν τῇ
ὑπάρχουσαν χώραν ἐπέκτητο, καὶ
Πυθαγόρας ἐπέδῃκε, δίδωσιν
ἡ καὶ τῶν συνοικισμῶν καχο-
30 νισμὴν κατέστας. δυσπαρε-
μῆν, καὶ ζητοῦσα καὶ ἄρ' ὡς ἐπὶ
μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ Σύβαριν ἐ-
χειρά-

χειρόσαστο, καὶ κείνος ἀπ᾽ ἡλθ᾽, ὃ
 τ᾽ ὀρίσθητον διωκῆσαντο μὴ κα-
 λαμπρὴν γῆναι καὶ τ᾽ ἐπιθυμῶν τ᾽
 πολλῶν, ὅτε ῥά γη τὸ σιωπῆμε-
 νοι μῖστος, καὶ δ᾽ ἴση πρὸς αὐτοῦς τὸ
 πᾶνθος. ἡ γὰρ μὲν δὲ ἐγένετο τῆς
 διαφορᾶς, οἱ τὰς συγκαταστάσεις
 οἰκείοντες ἐγύτατα καὶ συνεπὶ-
 τες τῶν Πυθαγορείων, αἵτιον δ᾽
 ἦν, τὰ μὲν πολλὰ αὐτοῦς ἐλύπε
 τῶν σφαλισμένων, ὡς περ καὶ τοῦς
 τυχεύτας ἐφ᾽ ὅσον ἰδίᾳ μὲν εἶχε
 περὶ τοῦς ἄλλους· ἐν δὲ τοῖς μα-
 γίστοις, καὶ αὐτοὶ μὲν ἐν ὀνόματι
 ζοῖν τῇ αἰτιμίᾳ. ἐπὶ μὲν γὰρ 15
 τῇ μὲν τῇ Πυθαγορείων ὀνο-
 μάσει Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶν-
 τα μὲν, ὅποτε βύλοιτο δηλώ-
 σαι, καλεῖν αὐτὸν θάιον· ἐπεὶ δὲ ἰ-
 τελεύτησεν, ἐκείνον τ᾽ ἀνδρα κα- 20
 θάρπερ Ὁμηρος ἀποφαίνει τ᾽ Εὐ-
 μάχον ὡς ὅτι Ὁδυσσεὺς μεμαήμε-
 νοι,

Τότε μὲν ἐγὼν δὲ ξίδη καὶ ἐπα- 25
 ροῦν ὀνομάζειν
 Αἰδέομαι, περὶ γὰρ μὲν ἐφίλει
 καὶ κατέστο λίλυ.

Ὁ μὲν γὰρ πᾶς δὲ μὲν ἐκ ἐκείνης 30
 ἀνταμείβουσι ὕστερον, ἢ τ᾽ ἕλκον ἀνί-
 χου, μὲν δὲ ἀκρίβειαν ἔχοντα θεοῦ
 σημείον φορεῖν, ἀλλὰ τὸν μὲν πα-

urbem in ditionem suam redegressent,
 atque ille abiit, constitueruntq; regionē
 bello captam subactamq; in colonias
 non esse pro plerorumq; libitu descri-
 bendam, mox odium silentio tectum
 erupit, & multitudo cum ipsis dissi-
 dere coepit. Hujus autem discriminis ac
 dissensionis, duces, imò verò authores
 exstiterant illi, qui cognatione & san-
 guine Pythagoreos proximè attige-
 runt. Multa quidem eos, quæ fiebant,
 in motiorem conjiciebant, quemad-
 modum & quosvis ex plebe quatenus
 scilicet sigillatim quisq; erga ceteros
 affectus erat: sed in primis pessimè ha-
 bebat dedecus & ignominia, qua illū
 solū ducebant notari. Nā in more ha-
 bebant Pythagorei, ut nemo ex ipsis Py-
 thagoram nominaret: sed cum illum
 essent designaturi, adhuc viventē qui-
 dem, cum divinum vocabant: at post-
 quam ē vita excessit, illum virum dice-
 bant. perindē ac Homerus Eumachum
 Ulyssis mentionē facientem declarat:

*Hunc bospes veneror, atque hunc vel
 nomine solo*

*Exprimere absentem veneror. Nam
 charus ego illi*

*Et cura fueram prae cunctis & perama-
 tus.*

Simili verò modo neque ē lecto sur-
 gendum esse posteaquam sol oriatur,
 neque annulum habentem Dei signū
 gestandum esse: sed observandum qui-

dem esse solem, ut orientem adoraret: annulum autem ne induerent, diligenter caventes ne eum afferrent, quum funus effertur, vel ad aliquem locum ferrent, qui immundus esset. Similiter ne quid facerent temerè, quodq; non antè meditati essent, nihilq; quod inconsideratè commissum cogeretur facci rationem reddere: sed mane quidè expromerent, & quasi quid faciendum esset ad manus ponerent: sub noctem autem cum memoria recolerèt, quid turpe honestumve designavissent, & simul dum hoc expenderent, memoriam ab ipsis excerci. Simili modo si quis eorum, qui illius convictus participes sunt, occurrere vel se in locum quempiam conferre iussisset, in illo ut permaneret, donec nocte dieq; redisset. Hac in re Pythagoricis sese assuefacientibus præsens fuit ejus quoq; memoria, quod erat dictum, *nihil temerè dicito*. Omnino verò ut ad mortem usq; aliquid esset præceptum, postremo tempore adhortabatur, *superiori ne conviciator*, sed quemadmodum in educationibus auguramur bene precando *

Hæc quidem communiter omnes, uti antè dixi, adeò contristabant, quoad homines inter ipsos privatos simul secum institutos siverunt. In eo verò quod præcipiunt, solis Pythagoreis dextram injiciendam, nulli autè ex domesticis

εμπρὲν, ὅπως αἰούτα πρὸ συνῶνται, τὸν δὲ μὴ πτερεῖ τίθεται φυλαττομένους, μὴ προσπύγκωσιν πρὸς ἐκφορὰν, ἢ τινὰ τόπον οὐ καθάρειν. ὁμοίως δὲ μὴδ' ἀπροσβούλῳτο, μὴδ' ἀνυπύθωον μὴδὲν ποιοῖν, ἀλλὰ πρὸ μὲν προχειρίζεται τι πρᾶξιον, εἰς δὲ τὸ νύκτα ἀναλογίζε-
 10 αἰς ἰδιωκῆσασιν ἄμα τῷ σκοπεῖν αἰς τὴν νύκτα γυναιζομένους. παραπλησίως δ' εἰ τις τῷ κοινοποῦντων τῆς διαβίβης ἀπαντήσας κινύσῃ εἰς τινὰ τό-
 15 πον, εἰ ἐκείνῳ περιμένειν, ἵως ἔλθοι δὲ ἡμέρας καὶ νύκτας πάλιν. ἐν τούτῳ τῷ Πυθαγορείῳ συνειδίζοντων μεμνηδαι τὸ ῥηθὲν, καὶ μὴδὲν εἰπὴ λέγειν.
 20 ὅπως δ' ἄχει τῆς τελευτῆς εἶναι τι προστιταγμένοι, καὶ τὸ ὕστατον καιρὸν παρήγαλλε, μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς ἀγῶναις οἰονίζεσθαι καὶ τῆς ευ-
 25 φροσύνης, ἥνπερ ἐποιοῦντο * διωδομένους τὴν ἀνδρίαν. τὰ μὲν τοιαῦτα κατὰ πρὸς πρὸς ποῦν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλύπει κοινῶς ἀπαντας, ἐφ' ὅσον ἔωσαν ἰδιδζον-
 30 τας ἐν αὐτοῖς τὰς συμπεκαίδουμινες. ἐπὶ δὲ τῷ, μόνους τοῖς Πυθαγορείοις τὸ δεξιὰν ἐμβάλλειν, ἐτέρῳ δὲ μὴδὲν τῷ οἰκίῳ, πλὴν τῷ

ὅς τινες, καὶ τὰς τὰς ἐσίας ἀλ-
 λήλων μὴ παρ᾽ ἑαυτοὺς κοινὰς, πρὸς
 ἐκείνους δὲ ἑλληλοφιλίας, χα-
 λιπώτερον ἔφερον οἱ συγγενεῖς. ἀρ-
 χόντων δὲ τούτων τῆς διαστάσεως 5
 ἐτοίμων· οἱ λοιποὶ προσέπιπτον
 εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ λέγονται ἑαυ-
 τῶν τῶν χρόνων Ἰππασίου καὶ Δι-
 οδώρου καὶ Θιάζου· ὡς τὸ παρ᾽ ἑ-
 σὶς κοινωσίαν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἐκ- 10
 κλησίας, καὶ διδοῖναι τὰς εὐθύνας
 τὰς ἀρχοντας ἐν τοῖς ἐκ πατρίδος
 λαχοῦσιν. ἐπαντιούμενων δὲ τῶν
 Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ
 Δαιμάχου καὶ Μέτωνος καὶ 15
 Δημοκλήδους, καὶ διαλυόντων τὴν
 πόλιν πολυτελείαν μὴ κατα-
 λύνειν, ἐκράστησαν οἱ τῶν πλῆ-
 θους σωτηροῦντες. καὶ δὲ ταύ-
 τα συνέτωσαν τῶν πολλῶν δι- 20
 ελομένοις τὰς δημορίας κα-
 τηγορούντων αὐτῶν ἐκ τῶν ῥη-
 τήρων Κύλων καὶ Νίων. ἦν δὲ
 ὁ μὲν ἐκ τῶν εὐπόρων, ὁ δὲ
 ἐκ τῶν δημοτικῶν. τοιοῦτον 25
 δὲ λόγον μακροτέρως δὲ πα-
 ρὰ τῷ Κύλωνος ῥηθέντων, ἐ-
 πηγεν. ἔτιρ' ὅτι προσποιοῦμε-
 ν' ὅμως ἑστηκέναι τὰ τῶν
 Πυθαγορείων δόγματα, περι- 30
 πλακεῖς δὲ καὶ γεγραφώς ἑξ-
 ὧν μάλιστα αὐτοὺς ἤμελλε δια-
 βάλλειν ἐξ οὗ τῶν γραμμάτων βί-

alii-quam parentibus: item in eo, for-
 tunas inter se mutuo communes ha-
 bendas esse: sed erga eos, qui domestici
 fuit, prorsus abalienatas. illi qui cogna-
 ti erant, gravius ferebant. Illis verò dis-
 ceptionem & dissidium incipienti-
 bus reliqui promptè paratèque ad ini-
 micitiam accedebant & quasi allabeban-
 tur. Ac dicentibus ab temporibus us-
 que Hippasi & Diodori, itidemq; The-
 agis pro salute Reip. se communionē
 habere tam magistratus quàm publici
 conventus, & dare magistratus in iis,
 qui ab Repub. sortitò aliquid accepe-
 runt, iustas poenas. Sed cùm Alcima-
 chus & Dimachus, Méto, & Democle-
 des Pythagorci sese illis opponerent,
 ac prohiberent, ne patria Respublica
 ejusq; administratio dissolveretur, ple-
 bi multitudinèq; patrocinautes super-
 iores obtinuerunt. Postea verò cùm
 plerique ex vulgo intellexissent tur-
 batas divisasq; esse conciones publi-
 cas, accusationem in ipsos instituerunt
 ex oratoribus Cylo & Ninone. Erat
 autem ille quidem ab divitibus pro-
 gnatus, hic verò ex hominib. plebeis.
 Talib. aut sermonibus paullò longio-
 ribus ab Cylone prolatis plusculum
 irritabat. Alter subdens quidem Py-
 thagorcorum arcana planè neglecta
 jacuisse, sed involuta usus forma scri-
 psit rationes, è quibus eos maximè ef-
 fect traducturus, traditòque scribē il-
 bello

bello, iussit eum legere. Erat autem huic titulus & inscriptio: *Sermo sacer*. Forma verò & adumbratio eorum, quæ scripta erant, huiusmodi ferè fuit: amicos instar divini numinis cœlendos honorandosque esse, reliquos autem mortales pecudum ritu subjugari. Hanc ipsam sententiam pro Pythagora recordatos in carmine discipulos dicere.

Diis similes æque æquales ducobas amicos.

At reliquos nullòque loco numeroque putabas.

Homerum in suo poëmattè maximè pastorem populorum laudibus celebrare. Tacitè namque indicavisse beluas esse reliquos mortales, quæ paucorum imperio subditæ bellum cum cœlibibus gerunt, tanquam authoribus ac magistris factis sortis. *

Admonentem satius esse dicere, se uno die taurum esse, quàm per omne ævum bovem. Aliorum consuetudines & leges laudabat. Item jubebat, ut quæ semel cognovissent, iis uterentur. Philosophi-
am ipsorum contra plerosque conjunctionem esse declarabat. Nullo modo etiam ferendam esse vocem admonerat eorum, qui simul consultant, verum etiam atque etiam esse cogitandum, quare in universum in consili-

βλῖον ἐκέλευον διαγινώσκειν. ἢ δὲ αὐτοὶ ἐπιγραφὴ μὲν, λόγος ἡ-
ρός. ὃ δὲ τύπος τοιοῦτος ἵσταται.
μείων, τοὺς φίλους, ὥσπερ τοὺς
θεοὺς σέβεισθαι, τοὺς δὲ ἄλλους
ὥσπερ τὰ θηρία χειροῦσθαι. τὴν
αὐτὴν ταύτην γνώμην ἔχον Πυ-
θαγόρου μεμνημένους ἐν μέτρῳ,
τοὺς μαθητὰς λέγειν

10 Τὸς μὲν ἱταίρους ἡγαιῶσιν κα-
κάρισι θεοῖσι.

Τοὺς δ' ἄλλους ἡγᾶτ' ἐτ' ἐν
λόγῳ, ἐτ' ἐν ἀειθμῇ.

15 Τὸν Ὀμηροῦ μάλιστα ἐπαυεῖν, ἢ
οἷς εἴρηκε, ποιμένα λαῶν. ἐμφα-
νίσκειν γὰρ βοσκήματα τοὺς ἄλ-
λους ὄψας, ὀλιγαρχεῖν ὅτι
τοῖς ἀγαμοῖς πολεμεῖν, ὡς
ἀρχηγοῖς τοῖς γενομένοις κλη-
20 ρου, καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἀναγ-
χόντας ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας τυ-
ραννίδος ὀρεῖσθαι. παρεπα-
λοῦντα κρείττον ἐστὶν φάσμα
ἡμέτερον μίαν ἡμέραν ταῦτον, ἢ πᾶσι
25 ταῖς αἰῶσι βῆν. ἐπαυεῖν τὰ τῶν
ἄλλων νόμιμα. καλεῖσθαι δὲ χρεῖσθαι
τοῖς ὑπ' αὐτῷ ἐγρηγομένοις καθά-
παξ, ἢ φιλοσοφίαν αὐτῷ συνομο-
σίαν. ἀπέφασκε καὶ τὴν πολλῶν ἐν
30 παρεκάλει μηδὲ φωνῇ ἀνέχεσθαι
συμβυλάδοντων, ἀλλ' ἐν θυμῷ αὐ-
τοῦ τὸ παράπαν ὑπὸ αὐτῶν συνομιλεῖν.

εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰ τὰς χιλίας ἔ-
 πειται ἐκείνοι κυρωσάτω τὸ συμβου-
 λήν. ὥστε τοῖς καὶ τὴν ἐκείνων δυνά-
 μιν πεπωλυμένοις ἤνδ' ἄλλων ἀ-
 κούειν οὐ προσήκει ἐὰν αὐτοὺς λέ-
 γων, ἀλλὰ τὴν δεξιάν τὴν ἀπ' 5
 αὐτοῦ ἀποδείκνυμι μασμένῳ πο-
 λεύῃ ἐκείνοις ἔχειν, ὅταν τὰς
 γνώμας χειροποιῶσιν, ἢ τὴν ψῆφον
 λάβωσιν, αἰγρὸν ἔχ' νομίζοντας 10
 τοὺς βιάκοιτα μυριάδων περὶ τὴν
 Τετάρτην ποταμὸν περιγυρομέ-
 νους ὑπὸ τῷ χιλοστῷ μέρει ἐκείνων,
 ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φανῆναι καὶ ασα-
 σιασμένους. τὸ δ' ὅλον ἔτι τῇ δ' α- 15
 βολῇ τὰς ἀκούοντας ἔκτεργίωσεν,
 ὥστε μὴ ὀλίγας ἡμέρας μυσθεῖα θυ-
 δῆται αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ παρὰ τὸ Πύθι-
 ον, ἀθρόοι συμδραμόντες οἷον τ' ἡ-
 σαι τὴν ἐπίθεσιν ἐπ' αὐτοὺς ποσῆσαι. 20
 οἱ δὲ προακιδώμενοι, οἱ μὲν, εἰς
 πανδοχείον ἐφυγον. Δημοκρίδης δὲ
 μὴ τὴν ἐφῆβον εἰς Πλάτεια ἀπεχώ-
 ρησεν. οἱ δὲ καὶ ἀλύσασι τῶν τοῦ κα-
 ῖν ἡρώου ψήφισμασιν, ἐν οἷς αἰτια- 25
 σάμενοι τὸν Δημοκρίδην συνιστά-
 ναι τὰς νεώτερας ἐπὶ τυραννίδι, βία
 τὰ Πλάτεια ἐκέρυξαν δώσαν, ἐὰν τις
 αὐτὸν ἀνέλη. τὸ γυρομένης καὶ τῆς
 κεραίης αἰσίου αὐτῶν τὴν κίνδυνον ὑπὸ 30
 Θεόφραντος ἐκείνῳ τῷ βίᾳ τὰ Πλάτεια πε-
 ρὶ τὴν πόλιν ἐμύρισαν. πολλῶν δὲ
 κρατῶν καὶ τῶν πόλεων, καὶ τῶν χωρῶν ὅν-

um non coisfent, num illi persuasisset,
 ut mille suffragiis ratum habuerint
 consilium. Illis itaque juxta ipsorum
 potestatem prohibitis, non convenit,
 ut alios audiant eos dicere : sed dextrā
 quæ ab ipsis rejecta & reprobrata esset,
 ipsis haberi hostilem, cum sententias
 rogaverint, vel decretum acceperint,
 turpe esse existimantes, tricies centena
 milia, quæ circa Tetracta fluvium reli-
 qua manserāt, ab millesima parte illo-
 rum in ipsa urbe visa esse seditionibus
 oppressa, victa, atq; superata. Omnino
 aut auditores ea calumnia usq; adeo
 offendit & exasperavit, ut post dies
 pauculos scholæ ac Musis consecrata
 loca, ipsis sacrificantibus in domo ad
 Pythii Apollinis, confertim accurren-
 tes, potentes fuerint in illos violentis
 manibus invadere. Verum illi re prius
 cognita, hi quidem in publicum di-
 versorium profugerunt : Democedes
 verò cum adolescentibus Platæas se-
 cessit. Illi autem legibus dissolutis, de-
 cretis utebantur, in quibus cum De-
 mocedem accusassent, quod juniores
 ad Reipub. administrationem com-
 mendavisset per præconem se tria talē-
 ta daturus edixerunt, si quis ipsum è
 medio tolleret. Et pugna facta, ipsoq;
 beneficio Theagis periculum superan-
 te tria illi talēta ex ærario urbis assigna-
 runt. Multis autem malis & incōmo-
 dis in civitate illa regioneque exortis

fugitivis in judiciū rejectis & litis, ad hæc tribus civitatibus, Tarentinis scilicet Metapontinis & Cauloniatis cura tradita & commissa, visum est interfectores, qui in sententiam latam pecuniam acceperant, in Crotoniatarum monumentis scriptum esse, ejus rei authores in exsilium esse fugandos. Iudicio autem insuper eiecerunt omnes, quotquot ex iis apprehenderunt, qui istarum legum decreta indignè ferebant. Ac simul in exsilium relegavit eam familiam, quæ diceret liberos nullo modo ab parentibus esse avellendos, atque æs alienum novis tabulis præciderunt, terramq; penitus vastatam everterunt & incultam reddiderunt. Cum autem multorum annorum curriculo in alio discrimine periculóq; Timarchus cum suis mortem oppetissent, Litago etiam, qui summus erat dux & signifer eorum, qui seditiones & tumultus concitarent mortuo, quadam ducti misericordia ac poenitentia, eos quoq;, qui reliqui manserant, in patriam reducere voluerunt. Accersentes verò legatos ex Achaia per illos dimissi fuerunt versus eos, qui exacti in exsilium ierant, atque in templo Delphis multiplex iurandum suspenderunt. Erant autem Pythagoricorum virorū quoque numero circiter sexaginta, qui reversi suat absque illis, qui ætate & an-

των, εἰς κρίσιν προβληθέντων ἡβή-
φυγάδων, ἐξ ἑσσι πάλισι τῆς ἐπι-
βοπῆς παραδοθείσης Ταραντί-
νοῖς, Μεταποντίνοῖς, Καυλιωνί-
ταις, ἰδοῦσι τοῖς πεφύσιν ὅτι ἡ
γνώμην ἀργύριον λαβοῦσιν, ὥς
ἐν τοῖς ἡβή Κροτωνιατῶν ὑπομνή-
μασιν ἀνάγραπται φέρεται τοῖς
αἰτίαις. ποροεξέβαλον δὲ τῇ κρί-
10 σι πραθέντες πάντας, τοῖς
τοῖς καθεστῶσι συχεραίνοντας. καὶ
συμφυγάδων τὴν γαστρίαν, οὐ
φάσκοντα εἶναι ἐδὲ τῶν παιδῶν
ὑπὸ ἡβή γονίῳ διασπᾶν, ἐν ταῖς
15 χρεῖαις ἀπικοῦνται, ἐν τῇ γῇ ἀνάδα-
σον ἐποίησαν. ἐπιγυνομένην δὲ
πολλῶν ἐν ἡβή, καὶ ἡβή περὶ τῇ Δεί-
ναρχῇ ἐν ἐτέρῳ κινδυνῷ τελευτή-
σάντων, ὑποθανόντος καὶ Λιτά-
20 γου, ὅστις ἦν ἡγεμονικώτατος
ἡβή συσιασάντων, ἐλπίς τις καὶ
μετάνοια ἐπέπεσε, καὶ τοὺς πα-
ραλειπομένους ἀντὶς ἡβουλήθη
σας κατὰγειν. μεταπεισθέντες
25 οἱ δὲ περισβολῆτες ἐξ Αἰχαι-
ας δι' ἐπείνων πρὸς τοὺς ἐκ-
πιπλῶκτας διηλύθησαν, καὶ
τοὺς ὄρκους εἰς Δελφούς ἀπέ-
θηκαν. ἦσαν δὲ ἡβή Πυθαγορε-
30 κῶν καὶ περὶ ἑξήκοντα τὸν ἀ-
ριθμὸν, οἱ κατελθόντες ἀπὸ
ἡβή πρὸς βουτίαν, ἐν οἷς ὅλοι
τῇ ἰατρικῇ τινὲς κατηχηθῶ-
τες,

τις, καὶ δικάσῃ τὰς ἀβρῶνας ὄντας
 διαρκέουσας ἡγομένους κατὰ
 τὴν ἐν ἱερῇ μνήμῃ μεθόδον. συνήθη
 δὲ καὶ τὰς συνήκοντας διαφορόντως
 ὡς οὗτοι πολλοῖς ἐνδοκιμύειας
 καὶ τὸ κακόν, ἐν ᾧ λειτουργοῦντες
 τὰς ἀφαιρούμεντας, ἐκ τῆς ὁδοῦ
 ἐπὶ Νίνωτος. ἡρώδης φασὶ τὰν τὴν
 τὸ ἀβλὴν καὶ τὸ ποιεῖν βαλόντων ἡρώ
 θυρίων καὶ χάρας, ἐκβοηθήσαντας
 ἐν μὲν ἀλλήλων κινδυνεύσαντας
 ὑποθάνειν. καὶ δὲ πόλιν ἔτῳ εἰς τὴν
 ναυήϊον μελᾶπτιον, ὡς χωρὶς ἡρώ
 ἐπαίνων ἐποιεῖτο, ὡς τὸ ἀνδρῶν ἡ
 πολεμῶν μάλλον, ταῖς μέσαις καὶ
 χαρισμῶν ἔσται τὸ ἱερὸν, καὶ τὸ
 μυστικὸν τὸ δὲ μυστικὸν ἐποικιστοῦ
 σίαν, καὶ αὐτὰς ἐκείνας ἀφαιρεῖον
 ἰδρυσάμενοι τὰς θεὰς ἐτίμων. κατὰ
 μὲν ἐν τῇ κατὰ Πυθαγορείαν
 ἡρωμένης ἐπιτίσιως, ὅσα αὐτὰ ἐ-
 ρήδω.

Κοφ. λς.

Περὶ τῶν ἀποστόλων τῶν Πρωτοκλήτων, καὶ ἀποστόλων
 τῶν ἐπὶ αὐτοῖς, ἐκ τῶν ἀποστόλων τῶν ὁσίων, ἐκ τῶν ἀποστόλων
 γυναικῶν τῶν παρὰ λαοὺς, καὶ ἀποστόλων τῶν
 φιλοσοφῶν.

ΔΙΔΟΧΟΣ ΔΕ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ὁ-
 μολογῆται Πυθαγόρει μνη-
 σῆναι, Ἀριστοῦ Δαμοφάντος Κρο-
 τωνιάτης. κατ' αὐτὸ Πυθαγόραν 30
 τοῖς χρόνοις γηρόμενος ἑπτάημιαις
 ἔγγιστα πρὸς Πλάτωνα. καὶ ἐμύ-
 νοι τὸ γολῆς, ἀλλὰ ἐπὶ τῷ παιδο-

mis graves erant, inter quos quidam ad
artem medicā sese contulerunt solāq;
victus ratione agros curātes jam diētæ
methodi præfēcti cōstituti sunt. Conti-
git aut̃ eos quoq; qui sanitati restituti
erant, supra modum plæzorūq; ser-
monibus concelebrari, idq; eo tēpore,
quo dicebatur in eos, qui leges violāt:
hæc non sunt in Ninone. Ajunt hanc
urbem exsistere, quo tempore belluæ
eam regionem hostiliter invaserunt,
homines sibi mutuò auxiliis lais cum
non parvo, quod aggressi erant, peri-
culo, vitam amisisse. Urbem verò adeò
in contrariū degeneravisse, ut sine lau-
dibus effecerint, ut potiùs suspiciōē
de viris illis cōceperint, fore gratum &
acceptum Musis festū, quum in publi-
co Musarū auditorio publicū sacrifi-
cium facerent, & juxta eos ipsos deas
priùs collocatas honorarent. Quā igi-
turrabie & petulantia in Pythagorcos
invaserint, hæc nobis dicta sunt.

CAP. XXXVI.

*De successione Pythagora, & per quos illi mors illa-
sa sit. Item nomina virorum juxta ac mulierum,
qui ab eo Philosophiam acceperunt.*

A Pud omnes in confesso esse suc-
cessorem Pythagoræ fuisse Ari-
staum Damophontis filium Croto-
natem, qui circa ipsius Pythagoræ tē-
pora vixit septem ætatibus vel xxi x
annis proximè ætatem Platonis. Nec
modò ejus schola dign^o est reputatus;
verùm etiam nutriendis educandisq;

pueris & nuptiis Theanos, ac propter
eximiam rationem & eminentiam i-
psius dogmata superavit. Ipsum nam-
que Pythagoram interpretatus esse
fertur quadraginta omnino annos u-
no minus, cum vixisset annos circiter
centum. Aristæo verò utpote annis
gravissimo scholam tradidit, post quē,
Mnemarch. Pythagoricus illi præfuit.
Mnemarchum porro ejus administra-
tionem Bulagoræ tradidisse, cujus tē-
pore Crotoniatarum urbem diripi
contigit. Nam post hunc Tydam Cro-
toniatem reversum ex peregrinatio-
ne, quam ante bellum obortum insti-
tuit, successorem fuisse. Enimverò
propter patriæ calamitatem defecit
cum vita. Itaque peregrè agebat, ut præ
dolore vitam cum morte commuta-
ret. Reliquis verò senio jam multis
modis honorationibus mos erat, è
corpore veluti è vinculis & carcere,
discedere. Igitur tempore aliquantò
post ex Lucanis tulerunt eum quorū-
dam hospitem beneficio servatum,
ut scholæ præfesset, ad quem pervene-
rit Diodorus Aspendius, qui receptus
fuit propter raritatem & penuriam vi-
rorum, qui erant in eo coetu ac cohō-
rē. Apud Heracleam Cliniam habuit
& Philolaum. Apud Metapontios
Theoridem & Eurytum. Tarēti Ar-
chytam. Ex discipulis & auditoribus
externis fuit & Epicharmus. nō aut ex-

φορίας, καὶ τῷ Θιανῷ ἰάμῳ κατηξί-
ωθη. διὰ τι ἐξαιρετικῶς περιε-
λαμβάνεται τῷ δογματικῶν. αὐτὸν μὲν
καὶ Πυθαγόραν ἀφηγήσασθαι λέγε-
ται ἐν τῷ διοντοῦ, ἐν τῷ τισαράκοι-
τα τὰ πάντα βιάσασθαι ἐν τῷ ἐγχι-
στῶν ἐκ τῶν. παραδοῦναι δὲ Ἀρι-
σταίῳ τὴν σχολὴν περιβυτάτω ὄν-
τι, μὴ δὲ ἡγήσασθαι Μνήμῳχοι &
10. Πυθαγόραν. τῶν δὲ Βυλαγόρα
παραδοῦναι, ἐφ' ᾧ διαρπαδῆναι
συνέβη & Κροτωνιάτῃ πόνῳ, μὴ δὲ
καὶ Τύδα & Κροτωνιάτῃ διαδο-
χῶν γῆμεις ἐπαλλθόντα ἐν τῷ ὄν-
15. τῇμεις, ἢ ἐποποιήσας πρὸς τῷ πο-
λίμῳ. διὰ μὲν τοι τὴν συμφορὰν τῇ
παρὰ τοῦ ἐκλιπῶν τὸν βίον ἐνα-
δήμῳνα γῆμεις τῶν, ὡς ὑπὸ λυ-
πῆς προὔλῃσι τὸν βίον. τοῖς δ'
20. ἄλλοις ἔθους ἐπὶ γῆμεις σφόδρα
γῆμεις, ὡς περ ἐκ τοῦ μὴ τῷ
σώματος ἀπαλλάττεσθαι. χρὴ
γὰρ μὲντοι γὰρ ἔσται ἀρίστη ἐκ τῶν
Ἀδελφῶν συνέντα δὲ τῶν ξεί-
25. νων ἀφηγήσασθαι τῇ σχολῇ πρὸς ὃν
ἀφικέσθαι Διόδωροι τὸν Ἀσπινδίου,
ὃς παραδελθῆναι δὲ τὴν σάβην
τῇ ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν. περὶ
μὲν Ἡρόκλητον, Κλεσίαν, καὶ Φιλό-
λῳν. Μεταποτιτίῳ δὲ Θεωρίδῳ,
30. Εὐρύτῳ. ἐν τῷ ἑσπερίῳ δὲ Ἀρχύτῳ.
τῷ δ' ἐξῶθεν ἀπὸ τῶν γῆμεις καὶ
Ἐπίχαρμον. ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶ
συστήμα-

συήμῳ τῷ ἀνδρῶν ἀφικόμενον
 δὲ εἰς Συρακῆσας, διὰ τῆς Ἰερωῆς
 Ἰουραγίδου, τὰ μὲν φανερώς φιλοσο-
 φεῖν ἀποχρίσας. εἰς μύθον δ' ἐκεί-
 νας τὰς διανοίας τῆς ἀνδρῶν καὶ
 παιδείας κρύφα ἐκφύρασα τὰ Πυ-
 θαγόρου δόγματα. τὸ δὲ συμπάντων
 Πυθαγορείων, τὰς μὲν ἀγῶνας τε
 καὶ ἀγωνίμους τιμὰς πολλὰς εἰκοσ-
 τηροῦναι. τὸ δὲ γεωμετροῦναι ἐπὶ
 τὰς τετὰ ὀνόματα. ΚΡΟΤΩΝΙ-
 ΑΙ, Ἰππότατος, Δύμας, Ἀγίων,
 Ἀγίων, Σίλιος, Κλεισθένης, Ἀγέ-
 λας, Ἐπίστος, Φυσιάδας, Ἐκ-
 φάντος, Τίμαιος, Βύθιος, Ἐρατός,
 Ἰππαῖος, Ρόδωπος, Βρύας, Ἐγ-
 ἀνδρῶν, Μιλίας, Ἀντιμέδων,
 Ἀγίας, Λόφρων, Ἀγύλος, Ὀ-
 ράτος, Ἰπποκρίτης, Κλειφύων, Ἀλ-
 κιδίαν, Δαμοκλῆς, Μίλων, Μέ-
 σων. ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΟΙ, Βρον-
 τίνος, Παμίσκος, Ἀρεστάδας, Λέ-
 ων, Δαμάρμιος, Ἀγίας, Χιλῆς,
 Μελισίας, Ἀρεστάς, Λαφάων,
 Ἐγδύρος, Ἀπιδάμος, Ξενοκί-
 δης, Ἐγρίφμος, Ἀρεσίδης, Ἀ-
 γήσαρχος, Ἀλκίας, Ξενοφάνης,
 Θρασυαῖος, Ἀρῖος, Ἐπίφρων, Εἰ-
 ρίσκος, Μιγασίας, Λεωκίδης,
 Θρασυμήδης, Ἐγφῆμος, Προκλῆς,
 Ἀντιμέδων, Λάκρῖος, Δαμόδαμος,
 Πυρρῶν, Ρηξίβιος, Ἀλόπεκος,
 Ἀγύλος, Δακιδάς, Ἀλίοχος, Λα-

virorum congregatione. Quam au-
 tem hic Syracusas pervenisset, per Hi-
 eronis tyrannidem, palam omnino
 à sapientiae studio abstinuit. Nu-
 meris autem astrinxit illas virorum
 sententias cum secreto lusu Pythago-
 rae dogmata in lucem dans. Omni-
 um autem Pythagoreorum in uni-
 versum verisimile est multos igno-
 tos & obscuros fuisse. Nomina ve-
 rò eorum, qui noti fuerunt, hæc
 sunt. CROTONIATAE. Hip-
 postatus, Dynias, Aëgon, Aëmon,
 Silius, Cleosthenes, Agelas, Epi-
 sylus, Phyciadas, Ecphantus, Ti-
 mazus, Buthius, Eratus, Itanzus,
 Rhodippus, Bryas, Euandrus, Mil-
 lias, Antimedon, Ageas, Leo-
 phron, Agylas, Onatus, Hippo-
 thenes, Cleophron, Alemaon, Da-
 mocles, Milon, Menon. ΜΕΤΑ-
 ΠΟΝΤΙΝΙ. Brontinus, Parmiscus,
 Arestadas, Leo, Damarmenos, Aë-
 neas, Chilas, Melisias, Acistcas,
 Laphaon, Euandrus, Agestida-
 mus, Xenocides, Euphremus, A-
 ristomenes, Agestarchus, Alcias,
 Xenophantes, Thraseos, Axytus,
 Epiphron, Eiriscus, Megisteas,
 Leocydes, Thrasymedes, Euphe-
 mus, Proclus, Antimenes, La-
 critus, Damorages, Pyrrhon,
 Rhexibius, Alopecus, Astylus,
 Dacydas, Aliochus, Lactates,

Glucinus, Acragantinus Empedocles, Eleates Parmenides. TARENTINI. Philolaus, Arytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Estizus, Polemarchus, Astas & Nias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicarchus, Philonides, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocrates, Echecrates, Paton, Acusiladas, Iccus, Pisistrates, Clearatus, Leonteus, Phrynichus, Smicheas, Aristoclidēs, Clinias, Abroteles, Piserrydus, Brias, Euanthus, Archemachus, Mimnorchus, Achmonidas, Sicas, Caraphantidas. SYBARITAE.

Metopus, Hippasus, Proxenus, Euanor, Deanax, Menestius, Diocles, Empedus, Timasius, Polemaus, Euanus, Tyrseus. CARTHAGINENSES. Miltiades, Anthen, Odus, Leocritus. PARI. Aetius, Phaeceles, Dexitheus, Alcimachus, Dinarchus, Meton, Timaeus, Timocianax, Amocrus, Eumaxidias. LOCRENSSES. Gyptius, Xenon, Philodamus, Euctes, Adicus, Sthenonidas, Sosistratus, Euthynus, Zaleucus, Timares. POSIDONI. Athamas, Simus, Proxenus,

Φιλόδαμος, Εὐτίης, Ἀδίκος, Σθενονίδης, Σωσίστρατος, Εὐθύνης, Ζαλεύκος, Τιμάρης. ΠΡΩΞΙΑΘΝΙΑΤΑΙ. Ἀθάμας, Σίμος, Πρόξενος,

κράτης, Γλυκίος, Ἀκράγας, τῆος, Ἐμπεδοκλῆς, Ἐλεάτης Παρμενίδης. ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ, Φιλόλαος, Ἀρυτος, Ἀρχύτας, Θεόδωρος, Ἀρίστιππος, Λύκων, Ἐστίας, Πολέμαρχος, Ἀστάς, Κανίας, Κλέων, Εὐρυμέδων, Ἀρκίας, Κλεωαγόρας, Ἀρχίππος, Ζόπυρος, Εὐθύνης, Δικαίμαρχος, Φιλωνίδης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσίβιος, Δεονοκράτης, Ἐχρατῆς, Παντίων, Ἀκισιλάδας, Ἰκκος, Πεισιπράτης, Κλεάρατος, Λιοντίος, Φρίνυχος, Σμηχίας, Ἀισουκλίδας, Κλενίας, Ἀβροτίλης, Πιστήρυδος, Βρίας, Εὐαῖδος, Ἀρχιμαχος, Μιμνόμαχος, Ἀχμονίδας, Σίπας, Καροφαντίδας. ΣΥΒΑΡΕΪΤΑΙ. Μίτοπος, Ἰππαστος, Πρόξενος, Εὐάτωρ, Δανάξ, Μενέστρος, Διοκλῆς, Ἐμπεδος, Τιμάσιος, Πολεμάδης, Εὐάιος, Τυραπός. ΚΑΡΧΗΘΟΝΙΟΙ. Μιχιδάδης, Ἀνθών, Οἰδίας, Λεβερτος. ΠΑΡΙΟΙ. Ἀγίτιος, Φαυκλῆς, Δεξιόδοτος, Ἀλκίμαχος, Δεσπάρχος, Μίτων, Τιμαῖος, Τιμωσιόδοτος, Ἀμμοῖρος, Εὐμαρίδης. ΛΟΚΡΟΙ. Γύπτιος, Εὐών,

Κρά-

Κράτιος, Μόνης, Βαθύλαος, Φαί-
δων. ΛΕΥΚΑΝΟΙ. Οΰκλος, κ' Οΰ-
κυλος ἀδελφοί, Ορέσανδρος, Κί-
ραμβος, Δαρδανεύς, Μαλίας.
ΛΙΓΕΙΟΙ. Ἰππομέδων, Τιμοδείης, 5
Εὐέλδων, Θρασύδαμος, Κρίων,
Πολύκτωρ. ΛΑΚΩΝΕΣ. Ἀντοχά-
ριδας, Κλαύωρ, Εὐρυκράτης, Τη-
περβόρειος Ἀβρεῖς. ΡΗΓΙΝΟΙ.
Ἀρισείδης, Δημοδείης, Ἀλκίνοιο
κράτης, Φύτιος, Ἐλικάων, Μην-
σίβηλος, Ἰππαρχίδης, Ἀθούσιος,
Εὐθυλῆς, Οΰμιος, Κόλως, Σε-
λινέντιος. ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ. Λεπτί-
νης, Φιντίας, Δάμων. ΣΑΜΙΟΙ. Μελί- 5
σιος, Λάκων, Ἀρχίππος,
Γλῶριππος, Ἐλκίρις, Ἰππών. ΚΑΙ
ΔΩΝΙΑΤΑΙ. Καλλίβροτος, Δίκων,
Νάσις, Δρύμων, Ξέντας. ΦΛΙΑΣΙ-
ΟΙ. Διοκλῆς, Ἐρχεράτης, Πολύμ- 20
νασος, Φάϊων. ΣΙΚΥΝΙΟΙ. Πολιά-
δης, Δήμων, Σωσράτιος, Σωδεί-
νης. ΚΥΡΗΝΑΙΟΙ. Πρῶρος, Μελά-
νιππος, Ἀρισάγγελος, Θεόδωρος.
ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ. Πυθόδωρος, Ἰππο- 25
δείης, Βάθρος, Ξενοφίλος. ΚΑΤΑ-
ΝΑΙΟΙ. Χαρώνδας, Λυσίδης, Κο-
ρίνθιος, Χρύσιππος, Τυρρηνός,
Ναυσίδης, Ἀθηναῖος, Νεοκρίτος
Πόντικος, Λύραμος. οἱ πάντες 30
σιν. Πυθαγορίδης δὲ γυναι-
κας ἐπιφαίνεται. Τιμύχα, γυνή
Εὐμυλλία τῷ Κροτωνιάτῃ. Φίλ-

Cratius, Myos, Bathylaus, Pha-
do. LEUCANTI. Ocellus, Ocy-
lus fratres, Oresandrus, Ceram-
bus, Dardaneus, Malias.
AEGEI. Hippomedon, Timo-
sthenes, Euelthoh, Thrasylamus,
Crito, Polyctor. LACONESE.
Antocharidas, Cleanor, Eurycra-
tus, Abaris Hyperboreus. RH-
GINESESE. Aristides, Demo-
sthenes, Aristocrates, Phytius, He-
licaon, Mnesibulus, Hipparchides,
Atholion, Euthyeles, Opsimus,
Colas Selinuntius. SIRACUSAN-
NI. Leptines, Phintias, Damon.
SAMII. Melissus, Lacon, Archi-
pus, Glorippus, Hectoris, Hippon.
CAYLONIENSES. Calibro-
rus, Dicon, Nastas, Drymon,
Xentas. PHLIASII. Diocles,
Echecrates, Polymnastus, Phanton
SICYONII. Poliades, Demon,
Softratus, Sosthenes. CYRE-
NAEI. Prorus, Melanippus, Ari-
stangelus, Theodorus. CYZICE-
NI. Pythodorus, Hipposthenes,
Butherus, Xenophilus. CATANA EI.
Charondas, Lysides Corinthius,
Chrysippus Tyrrenus, Nausitheus
Atheniensis, Neocritus Ponticus, Ly-
ramnus. Omnes ducenti XIX.
Fœminæ verò Pythagoricæ, quæ
illustrissimæ fuerunt, sunt, Tym-
cha uxor Myllii Crotoniatæ, Phil-
tes fi-

tes filia Leophronidis Crotoniatæ, Byn-
dæci soror, Occélo, & Eccélo Lu-
canæ, Chilonis filia, Chilonis scili-
cet Lacedæmonii. Theano uxor Bron-
tini Metapontini, Mya uxor Milo-
nis Crotoniatæ. Lasthenia Arca-
dissa. Abrotelis Tarentini filia. Eche-
cratia Phlæsia. Tyrænes Sybaritis.
Pisirronde Tarentina. Tyrænes Sy-
baritis. Nistædi filia seu uxor Sala-
cena. Bio Argiva. Babelyma Ar-
giva, Clearchina soror A Utocharida
Lacedæmonii * omnes numero
xvii.

της θυγάτηρ, Στόφειρος τῆ Κροτων-
ιάτου Βυωνδαίικου ἀδελφῇ, Οκκέ-
λω & Ἐκκέλω τῶν Λοκῶν. Χί-
λωνίς θυγάτηρ Χείλωνος τῷ Λα-
κεδαιμονίῳ. Θεανῶ γυνὴ τῷ Με-
ταποντίῳ Βροντίῳ. Μυὰ γυνὴ
Μίλωνος τῷ Κροτωνιάτῳ. Λαθέ-
κεια Ἀρκάδισσα *. Ἀβροτίλου
θυγάτηρ τῷ Ταραντίῳ. Ἐχρα-
στειὰ Φλιάσια. Τυρσηὶς Συβαρι-
τὶς. Πισιρρόνδῃ Ταραντίς *. Νισ-
τῆδου Σαλακίρα. Βίω Ἀργεῖα. Βα-
βέλυμα Ἀργεῖα, Κλειάχμω ἀ-
δελφῇ ΑΥ' τοῦ Χαρίδα τῷ Λακεδαι-
μόνι *. αἱ πᾶσαι ιζ.

Finit liber primus de vita Pythagoræ

καὶ συνεκείνη ἡ ἀρχαία.

Τίτ. ὁ πρῶτος λόγος τῆς

Πυθαγορείου αἰδέσεως.



ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

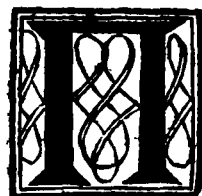
ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

τῆς κοίτης Συρίας

Πυθαγόρειον ὑπομνημάτων
ἐκτίθηται τῆς προτεστηκυίας
λόγου ἐκ φιλοσοφίας,

Α Ο Γ Ο Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ .

Κεφ. α.



ΕΠΙ μὲν Πυθα-
γόρου καὶ τῆ κατ'
αὐτοῦ βίου, τῆς
Πυθαγορικῶν ἀν-
δρῶν τὰ σύμμε- 5

ζα ἐν τοῖς περὶ τέτων εἰρήκαμεν.
ἀρχώμεθα δὲ τὸ λοιπὸν αὐτῆς
τῆς αἰρέσεως, ὑποὶ τῆς κοινῆς
εἰς πᾶσαι παιδείας, μαθησιν, καὶ
ἀρετὴν παρασκευάζει, ἥ τις ἔστι 10
μέρος ὑπολαβῶσα περὶ ἐν τῇ
παιδείῳ παρασκευάζει τὴν ἀνδρῶ-
νον ἐπιτήδειον, ἀλλ', ὥς ἀπλῶς
εἰπεῖν, τὰς ἐν αὐτῇ πορομυθίας
προβέπει εἰς πάντα μὲν τὰ μα- 15
θήματα, πᾶσαι δὲ τὰς ἐπιτή-
μας πᾶσαι δὲ τὰς ἐν τῇ βίῳ
καλὰς καὶ χρηστέας πράξεις, πᾶ-
σαι δὲ παιδείας, καὶ ὥς ἔπος εἰ-
πεῖν, πάντα ὅσα μέλει χεῖρ καλῶ. 20
ἔτι γὰρ αὐτὸ τὸ προβαπῆναι οἷον
τε ὅτι ὁρμησάτω ἐπὶ τὰ καλὰ καὶ
χρησιμὰ ἐπιτηδεύματα, ἔτι οἷον ἡ
εὐθύς ἐπὶ τὸ ἀκρότατον καὶ τιμω-

ΙΑΜΒΛΙΧΗ

CHALCIDENSIS

ex Syria coele

Pythagoricorum Commentariorum, qui com-
plectuntur orationes adhortatorias
ad Philosophiam,

LIBER SECUNDUS.

CAP. I.



ΕΡΕ ΠΥΘΑΓΟΡΑ, ejus-
que simul & Pythago-
ricorum virorum vita,
quæ requiri & necessa-
ria esse videbantur, su-

periori libro pertexuimus. Iam autem
quod reliquum est de ipsius secta in-
cipiamus, idq; ab communi in omnē
institutionem, disciplinam ac virtutē
præparatione, quæ minimè particula-
tim accepta ad unum aliquod omniū
seu universi hominem præparat atq;
idoneum reddit: sed, ut quàm simpli-
cissimè dicā, quicquid in illo est pru-
dentix convertit & dirigit ad omnes
disciplinas, scientias, omnesq; egregias
ac generosas vitæ actiones, institutio-
nēq;, atq; ut uno verbo dicam, ad om-
nia, quæcumque honesti aliquam
participationem habent. Neque enim
fieri potest, ut sine præmissis adhorta-
tionib. quisquā se ad honesta & nobi-
lia ulla studia conferre queat, vel quisq;
rectā aliquem bonē instructum reddat
ad summū ac perfectissimū bonum

Α Α

capessendum, nisi prius hortationibus animi constitutio ab aliquo fuerit impressa. Cæterum ut animus paulatim ab parvis exorsus ad maiora progressus facit, itemq; per omnia bona & virtutes transit, & tandem bona perfectissima reperit: eodem modo & viâ quadam certâ adhortationem procedere convenit, ab communibus præceptis initio sumpto. Nam sese simpliciter ad philosophiæ studium cum impetu quodam conferre, imò, ut paucis dicam, ad ipsum sapientiæ studium agi ferriq; quocunq; tandem ductu, id nimium in nullius ex omnibus sectis potestate situm est, quæ quidem eximia & selecta est: sed communiter ac generatim omnibus, quæ laudantur, quæq; de humanis studiis primas sibi partes vendicant, communi quodam & hortationibus peculiari modo cōpetit.

CAP. I I.

POST hæc autem media quadam methodo, atq; haud omnino vulgari utendum erit, nec rursus tali, quæ palam sit Pythagorica, imò ne commutata quidem prorsus ita, ut ab utrisque quicquam adhuc retineat. In hac verò etiam communes totius philosophiæ adhortationes constitutimus, ita ut eas ab voluntate Pythagorica separatas proponamus, atque ea

ὁρατον ἀγαθὸν ἀποδύξαι πρὸς
 ζῆσιν τινὰ; πρὶν ἐμποιῆσαι ὑπο-
 * τὴν κατασκευὴν τῆς ψυχῆς
 5 δὲ τῆς προφοπῆς. ἀλλ' ὥσπερ
 ἢ ψυχὴ κατὰ βραχυὸν ὁρβέσιν
 ἐπὶ τὰ μείζονα ὑπὸ τῆς ἐ-
 λαττόνως, διὰ πάντων τὴν δι-
 ξέεισι τῆς καλῶν, καὶ ἐπὶ τῶν
 10 τίλει τὰ τελειότατα ἀγαθὰ ὑ-
 ρίσκει. οὕτω καὶ προφοπὴν δεῖ
 ὁδὸν προῖναι ἀρχομένην ὑπὸ
 τῆς κοινῶν. εἰς δὲ φιλοσοφίαν
 ἀπλῶς παρορμηθεῖν, καὶ πρὸς
 αὐτὸ τὸ φιλοσοφεῖν συλλήβδην
 15 καθεῖν ἢ τιν' οὐκ ἀγωγὴν, μη-
 δεμιᾶς τῆς αἰρίστου ἀντικρυς
 προκρινομένης, ἀλλὰ κοινῶς καὶ
 γένος ἀπασῶν ἐπανουμένων, καὶ
 παρὰ τὰ ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύμα-
 20 τα περισβολομένην κατὰ τι-
 να κοινὴν καὶ προφειμένην ἔξο-
 πον.

Κιφ. β.

ΜΕΤὰ δὲ ταῦτα μίση τινὴ
 25 μεθόδῳ χρῆσθαι, ὥστε πα-
 τάσας δημῶδες, ἐδὲ μὴν ἀντικρυς
 Πυθαγορικῆς, ἀλλ' ὥδ' ἀπὸ πηλλαι-
 γμῆς ὁλοκληρῶς ἑκατέρου τῶν ἔξο-
 30 πον τούτου. ἐν δὲ ταύτῃ κοι-
 νᾷς τε πᾶσης φιλοσοφίας τάξο-
 μηι παρορμησῆς, ὥστε περὶ αὐ-
 τὰς Πυθαγορικῆς βυλίμα-
 30 τος, καὶ

ἔτι, καὶ τὰ γὰρ τούτω συμ-
 μίξωμιν ἐγκαιρότατα ἔ τας
 ἑστ' ἀνδρῶν τούτων κυριωτά-
 τας δόξας, οἷς ἄς προξέπειν
 ἑστ' Πυθαγορικῶν ἀνδρῶν κα- 5
 τὰ γὰρ τοῦτο ῥόποι ἑστ' λό-
 γων. ἀπ' οὗ δὴ λαμβάνεται,
 ὡς τὸ εἶδος, ὑπὸ μὲν ἑστ' ἑξ-
 ωτερικῶν ἐννοιῶν ὑποσυστάμε-
 θα. μετασυστάμεθα δὲ καὶ 10
 οἰκεισόμεθα ταῖς κατὰ τὴν
 αἴρισιν τεχνολογουμέναις ὑπο-
 δείξεσιν, οἷον διὰ τινος γα-
 φύρας ἢ κλίμακος κατέωθεν
 εἰς ὕψος ἀνίσταται. ἐπὶ δὲ τῇ 15
 τέλει τὰ ἴδια προξέπειν καὶ
 Πυθαγορικῆς αἰρίσεως συν-
 τάξωμεν, ἀλλότρια καὶ ὑπόρ-
 ρητα ῥόποι τινὰ πρὸς τὰς
 ἄλλας ἀγωγὰς ὑπάρχοντα. ἀρ- 20
 ξάμεθα δὲ τὸ λοιπὸν ὑπὸ τῷ
 ὡς πρὸς ἡμᾶς πρῶτον. ὅστις
 δὲ τὰ ἐναργῆ ταῦτα καὶ φαι-
 νόμενα πᾶσι, καὶ μηδέπω προ-
 ειληφότα τῷ οὐσίᾳ τῷ ἀρετῇ. καὶ 25
 δὲ τὰς κοινὰς ἐννοίας περιὰ τὸ
 ἀντιγείροισιν ἢ μὲν τῷ προθυμίᾳ,
 καὶ τινὰς γνωρίμους τοῖς πολλοῖς
 γνώμους ἀπεικαζομένης πρὸς τὰ
 ἐναργῆ δειγματὰ τῶν ὀφθῶν. ἔχουσιν δὲ 30
 αὐταὶ ὁδὸν. ψυχὴ ζῶντας ἡμᾶς
 τῇ ταύτης ἀρετῇ, ῥητέον εὖ ζῆν
 ὡς ὁφθαλμοῖς ὁρῶντας τῇ πύ-

huic voluntati quàm opportunissimè
 commisceamus, virorumque horum
 maximè proprias sententias, ad quas
 Pythagoricorum hominum nobilif-
 simi hoc loquēdi modo adhortari cō-
 sueverunt. Ab quo clam, ut æquitas
 postulat, & quidem ab externis notiti-
 is recedemus. Aggrediemur autē ne-
 gotium, idq; nobis familiare reddem⁹
 demonstrationibus, quæ in hac sc̃cta
 usitata & usu recepta sunt, veluti per
 pontem quendam seu gradum ab in-
 fimo ad sublime ascendentes. Ad finē
 verò proprias & familiares admoniti-
 ones Pythagoricæ sectæ simul adjun-
 gemus, quæ quodammodo cum reli-
 quis vivendi regulis collata aliæ at-
 q; arcanæ, vel ita abdita sunt, ut dici
 non debeant. Exordiamur autem de-
 inceps, ab iis primùm, quæ ad nos per-
 venerunt. Sunt autem hæc conspicua,
 & omnibus in oculos influentia, & ne-
 quaquam istiusmodi, quæ antè cepe-
 rint virtutis substantiam, sed juxta cō-
 munes notiones nostram ad illam ex-
 citent animi alacritatem, idq; juxta
 sententias quasdam ac leges plerisque
 notas, quæ quasi similitudine expri-
 munt ac deducunt ad rerum, quæ sūt,
 conspicuas demonstrationes. Ipsæ ve-
 rò ad hunc se modum habent. Qui-
 cunque vivimus, animi vi ac potentiā
 nos benè vivere dicendum est, uti qui-
 cumque oculis videmus, horum be-

neficio virtutēq; benè videamus. Ne-
q; existimandum est vel rubigine au-
rum, vel vitio virtutē afficit turpariq;.
Quisq; autem sese ad virtutem, tanquā
ad sacrosanctum delubrum conferat,
ne ad ullam ignobilem ac servilem a-
nimi ignominiam, quoad vitæ com-
munionem ac patientiam, expositi si-
mus. Virtuti ceu continēti ac sapientiā
præditæ uxori fidendum & fortiter in-
nitendum est. Fortunæ verò ceu insta-
bili ac vagæ meretrici fidendum. Præ-
stabilius est virtutem suscipere cum
paupertate, quàm divitias cum violē-
tia: item parcēdere cum sanitate, quā
helluonū more vorare cum morbo.
Nam ciborum abundantia humano
corpori sanè quàm pestifera est. Con-
servatur autē, cum hic animus honestè
constitutus affectūque est. Ac valdè
periculosum est malo potentiam tra-
dere, nec minus, quàm si vesāno & fu-
rioso gladium dones. Sicuti suppurato
alicui conducibilius est uri, quàm ita
manere: sic flagitioso mori quàm vive-
re satius est. Fruendum est, quantum
ejus fieri potest, instar ambrosiæ &
nectaris, philosophiæ præceptionibus.
Sincera namque est, quæ ab illis proce-
dit, voluptas, & divinum quasi numē,
quod & magnanimitatē efficere po-
test, & si non æternos, attamen rerum
æternarum scientes & peritos. Quod
si ex eo melior sensuum vis exoritur,

των ἀρετῇ καλῶς ὁρᾷν. οὔτε
χρυσοῦ νομισίον ἰδόν, οὔτε ἀρε-
τῆς αἰχμῇ ἀπῆλθαι, καθάπερ
εἰς αὐλον τίμιος τὴν ἀρετὴν,
ὁρμητίον, ὅπως πρὸς μηδεμίαν
ἀλλοτρίαν ψυχῆς ὕβριν ὦμεν ἐκ-
δοτοὶ περιποιονίας βίου καὶ πα-
ρημοῦς. ἀρετῇ μὲν θαρηστέως
ὡς σώφρονι γαμῆτῇ. τύχη δὲ ὡς
10 ἀσάτῃ πωιδύτιον ἰταίρῃ. κρείτ-
τον μὲν πονίας ἀρετὴν ὑπολη-
πίειν, ἢ πλοῦτον μὲν βίαις, ὀ-
λιγοσιτίας μὲν ὑγείαις, ἢ πο-
λυφαγίας μὲν νόσου. βλαβερά
15 μάλιστα ζοφῆς ὑπὸ ἀφθορίας
πρὸ σώματι. κτήσιως δὲ ταύ-
τῃ ψυχὴν διακειμένη καλῶς,
καὶ ἐπισφαλῆς, καὶ ὅμοιοι μαι-
νομένῳ δοῦναι μάχαιρας, καὶ
20 μοχθηρῶς δυνάμει. καθάπερ
πρὸ εὐπύρου βέλτιον ἢ τὸ καί-
εσθαι τῇ διαμύειν, καὶ πρὸ
μοχθηρῶς τὸ τεθινᾶν τῇ
ζῆν. τῷ καὶ φιλοσοφίας δι-
25 ωρημάτων ἀπολαύσειν ἐφ' ὃ.
σον οἶον, καθάπερ ἀμβροσί-
ας καὶ νέκταρ. ἀκέραιόν
τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδύ,
καὶ τὸ θείον τὸ μεγάλῳ ψυ-
30 χῶν δυνάται τε ποιῆν, καὶ
εἰ μὴ αἰδίους αἰδίου τε ἐ-
πισήμονας. εἰ ἐκτὸν ἢ εὐκωδη-
σία μᾶλλον, σπουδαστὸν ἢ φρό-
νησις.

ἡσίοις. ὅστι γὰρ τῷ ἐν ἡμῖν πα-
 τικῷ τοῦ, οἶονει τις εἰαι-
 θησία. δι' ἣν μὲν γὰρ ἐν οἷς πᾶ-
 χουμεν οὐ παραιδανόμιστα,
 δι' ἣν δὲ ἐν οἷς παρτίσμεν
 οὐ παραιλομζόμεθα, καὶ τὸν
 διὰν σβόμεθα κατὰ ῥόπον,
 εἰ τὸν ἐν ἡμῖν τοῦ παραιπύ-
 ασμῶν πάσης κακίας, ὡ-
 παρ τινος κηλίδος καθαρόν 10
 κοσμητίον ἱερὸν μὲν ἀναθήμα-
 σι, τὴν δὲ ψυχὴν μαθήμα-
 σιν. ὡς παρ τῷ μεγάλῳ μυ-
 στήριον τὰ μικρὰ παραιδοίον,
 καὶ παρ φιλοσοφίας παιδεί- 15
 αν. ὁ μὲν τῆς γῆς καρπὸς
 δι' ἐνιαυτῷ, κατ' ἕκαστον δὲ
 ὥρας μέρειον ὁ φιλοσοφίας ἀ-
 ποδίδεται. κατὰ πῖρ χώρας
 μάλιστα ἐπιμελητίον τῷ τῆς 20
 ἀρίστης ἐπιτυχόντι, καὶ ψυχῆς.
 ὅπως τῆς φύσεως ἄξιον ἐνέγ-
 κηται τὸν καρπόν. τοιαῦτα ἀν-
 τις ὅπου τῷ ἐναργῶν γνώμι-
 κα ὁμοιωμάτα παραιτιθίμε- 25
 νος, κοινῶς ἀν εἰς φιλοσοφί-
 ας παραιβίβειν.

Κεφ. γ.

prudencia magis studio comparanda,
 Est enim ejus, quæ in nobis est, activa
 mentis quidam veluti bonus sensuum
 habitus, per quem quidem fit, ut in
 quibus perpetimur, nequaquā in sen-
 su fallamur. per quem verò falsis rati-
 onibus non decipimur, in iis, quæ a-
 gimus, & Deum timemus juxta mo-
 dum, ac si mentem, quæ in nobis est,
 præparauerimus, omnis mali vitiūque,
 veluti labis cujusdam & maculæ purā,
 ceu templum donariis pensilibus ex-
 ornādum, animus verò disciplinis de-
 corādus est. Quæadmodū antè magna
 mysteria seu arcana parva tradēda sunt,
 ita etiam ante philosophiæ traditionē,
 teneta et pueris conveniens institutio
 præmittenda. Fructus quidem terræ
 anni spatio: at philosophiæ fructus quo-
 vis anni tempore seu parte effusi red-
 duntur. Uti regionis seu fundi maxi-
 mē gerenda cura est ei, qui cum opti-
 mum reddere studet, ita quoq; animi
 sollicitè habenda ratio est, ut fructum
 natura condignum proferat. Tales se-
 rentiosas similitudines ab rebus perspi-
 cuit aliquis sumens publicèque pro-
 pōnens, iis haud incommodè ad phi-
 losophiam homines adhortabitur.

30

CAP. III.

Εἴτι δὲ καὶ ἄλλος τύπος
 γνώμης χρώματος καὶ αὐ-
 τῆς. οὐκέτι δὲ ὅλα παραιβί-
 βειν.

EST & alia quædam forma, quæ
 ipsa quoq; sentētiās usurpat. Ora-
 tio autem numericis astricta ac nume-

rosa similitudines per parabolas collationesq; opponens, nequaquam germana est illorum virorum: quam nimirum habemus & traditione accepimus cū in aliis, tū in aureis carminibus, quorum pauca quædam, veluti exempli gratia, proponenda sunt. Quæ huiusmodi sunt.

Hæc agito ac meditare, isthæc & amare labora.

Namq; hæc virtutis diæ in vestigia ponens.

Per hæc enim ad omnes bonas literas & disciplinas studiâque adhortatur & putat neque laboribus parcendum esse, neque curam ullam intermittendâ, quin excitet in amorem & desiderium honesti, hæcquæ omnia adducit ad studium virtutis, non quidē ejus, quæ simpliciter ubique obvia & exposita est, sed quæ nos ab naturâ humanâ omnino abstrahit. Circumducit autem ad divinam naturâ & divinæ virtutis cognitionem possessionemq; Imò verò per hæc & ad sapentiam contemplativam adhortatur,

Hæc animo præcepta fideli

Si fors mandaris, dijs qui immortalibus ordo,

Novæis, & nostrum genus, & genus ætherei ævis,

Quo sese totiant hæc, & quâ lege ligentur:

Nec te quævis hæc sapiens fas est cognosse iocundis.

Vnam, sum variis rerum perundere formas,

Naturam, retinet faciem, quæ semper eandem,

Et sperare veras te, quod sperabile non est.

Hiscæ enim nullum est aliud admirabilius iis, qui bene nati sunt, ut se cum

λῆς ἀντιπαρεσθῆαι τὰς δυοῖν-
σας ἑμμελῆς & ἱερὰς ἀρετὰς, γνή-
σιος ὅντι διδρῶν τούτων, ὅντι-
χρῶν παρειληφῆτας ἐν ἀλλοῖς
τῇ καὶ ἐν τοῖς χρυσοῖς ἐπιστῇ,
ὡς ὅλῃα ἀτὰρ δείγματα πα-
ραδεικτικὰ τὰ τοιαῦτα.

• Ταῦτα πῶς ταυτὶ ἐμμελῆς τούτοις καὶ
ἱερὰ: στ.

10 Ταῦτα σὺ τ' ἴσθις ἀρετῆς, ἔχῃς θύσιν.

ὅθεν γὰρ τούτων εἰς πάντα τὰ κα-
λὰ μεθ' ἡμᾶς τίς καὶ ἐπιπιδείμει-
ται παροτρύνει, μήτε πῶς ποτὶ
διαδοξοῦμενος δεῖν, μήτε μελέτων
15 ἐξίτηται μεθ' ἡμᾶς εἰς ἐξοφλὰς καὶ
ποροδυσμίας τῶν καλῶν διαβέβηκεν,
καὶ πάντα ταῦτα ἀνίστηται εἰς τὸ ἀ-
ρετῇ ἐπιπιδόσθῃ, ἔχ' ἀπλῶς τὴν
χέσθῃ, ἀλλ' ἥ τις ἡμᾶς ἀφίστησι
20 μὴν τὸ ἀνθρώπινον φύσιν. ἐπὶ δὲ
τὸ θεῖον εἰσὶν, καὶ τὸ γινώσκον τὸ θεῖον
ἀρετῆς, καὶ τὸ κῆρτον αὐτὸ περιέχει.
ἀλλὰ μὴ εἰς γὰρ τὴν θεωρητικὴν
σοφίαν ὅθεν τούτων παρὰ καλεῖ,

τούτοις καὶ ἀρετῆς

γινώσκον ἀνθρώπινον τὸ θεῖον, ὅθεν τὸ ἀνθρώπινον
φύσιν, ἥτις ἡμεῖς διέχεται ἥτις ἐκείνη.
Γινώσκον δὲ ἡμεῖς εἰς τὸ θεῖον παρὰ καλὸς ὁμοῖον,
ὅθεν σὺ μάλιστα ἀπὸ ἐλπίδων μάλιστα τὸ λάβει.

20 τούτων γὰρ ὅθεν ἀλλὰ θαυμασι-
ώτατα τοῖς καὶ πεφυκόσιν εἰς τὸ πα-
ρορμῆ-

ροριμᾶδ' ἡμετέρας εἰς τὴν θεω-
 ρητικὴν φιλοσοφίαν. ἡ μὲν γὰρ γνῶ-
 σις τῶν θεῶν ἀρετὴ τε εἰς καὶ
 σοφία καὶ εὐδαιμονία θελεία,
 ποιεῖτε ἡμεῖς τοῖς θεοῖς ὁμοίους. 5
 ἡ δὲ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιστήμη
 τὰς τε ἀνθρωπίνους ἀρετὰς πα-
 ρέχει, ἔ τῶν ἡμετέρων ποτα-
 μάτων ἐμπεύρους ποιεῖ, τὰ τε
 ὑπὸ τούτων ὠφέλιμα καὶ βλα- 10
 βερὰ διακρίνει, καὶ τὰ μὲν φυ-
 λαττεται, τὰ δὲ περιποιεῖ. καὶ
 ὅλως πᾶν σύσσει, ἥτις ὅτι καὶ
 ἀνθρωπίνης ζωῆς, λόγῳ τε καὶ
 ἔργῳ καταμανθάνει. τὸ δὲ θαυ- 15
 μασιώτερον ἐκείνο διδάσκεται
 ὑπὸ τοιαύτης εὐδαιμονίας, κατὰ
 τὴν δέχεται ἀλύτως καὶ ἀκω-
 λύτως ἕκαστα, τῶν ἐν ἡμῖν, ὅ-
 σα ὅτι τῆς κρείττονος μοίρας, καὶ 20
 κατὰ τὴν κρατεῖται καὶ κωλύε-
 ται, ὥστε μὴ δύνασθαι ῥαδίως
 ἐξίηαι, καὶ τῶν δισμῶν ὑπο-
 λυθῆναι. ἡ δὲ καὶ ταύτῃ γνῶ-
 μη εἰς φιλολογίαν ποιεῖται τὴν 25
 παρὰ κλησιν, ἔ παῖδας τὴν πε-
 ρὶ τῶν εὐερῶν θεωρίαν. ἡ γὰρ τέ-
 του φύσις αἰετὶς ὁμοία κατὰ
 τὴν αὐτὴν περιφορὰν, ὡσαύτως
 περιόδουσα, ἥ ἐστις τις καταμά- 30
 θη, οὐτ' αὖ ἀπροσδόκητα πῶ-
 τε προσδοκῆσθαι, οὐτ' ἀνὰ γνῶ-
 ῆσθαι εἴ τι τῶν κατ' ἀνάγκην αὐ-

alacritate generosè ad philosophiam
 contemplandam conferant. Dei enim
 cognitio virtus est juxta ac sapientia,
 itemque perfecta & consummata be-
 atitas, & quæ nos Deo similes reddat.
 Humanarum verò rerum sciētia cum
 humanas virtutes præbet, tum re-
 rum ad nos pertinentium peritos
 efficit, adhæc quæ in iis utilia &
 noxia sunt discriminat, atque illa
 quidem conservat, hæc verò acqui-
 rit & comparat. Atque omnino
 constitutionem conspirationemque,
 quæ est vitæ humanæ, tam re quam
 verbis perdiscit. Quod verò admi-
 rabilius est, ab tali cognitione di-
 scitur, quatenus sine dolore atque
 ullo impedimento, singula, quæ
 in nobis sunt, & quidem quæcū-
 que melioris sortis & conditionis
 prætereunt, & quatenus tenentur
 prohibenturque, ut facillè exire ne-
 queant & à vinculis liberari. Sen-
 tentia verò quæ hanc sequitur ad-
 hortationem facit ad inquisitionem
 naturæ, atque omnem coelestium
 rerum contemplationem. Hujuse-
 nim natura sui semper similis est,
 eodem modo juxta eandem revo-
 lutionem circumiens, quam quis-
 quis didicerit probeque cognove-
 rit, nunquam inexpectata exspe-
 ctaverit, nec ignoraverit, si quid si-
 bi ex necessitate foret eventurum.

Porro

Potro sententiæ, quæ in hisce existunt, ab vita, quæ in nobis libera suique juris est, admonitionem formant. veluti,

nosce mortales sibi fontem esse arummarum,

Et cuncta ex ipsis quæ sunt incommoda nasci.

Ab miseri.

Homines enim principia actionum sunt, & per se propriam potestatem habet vel bona eligendi, vel etiam mala fugiendi. Quisquis hac potentiâ non utitur, rebus, quæ ab natura affatim datæ sunt, indignus est. Nihil igitur aliud dicit, quàm quod nos damonem seu genium eligimus, & nos ipsi nobis loco-fortunæ ac demonis sumus, nosque ipsos felices et beatos reddimus. Qui ad id solum quod bonum est, et ad boni honorem per se virtutem ostens

qui nec bona tam præsentia cernunt,

Et qua constant pauci mala, solvere norunt.

Nam quod ea, quæ honesta et bona sunt, in propinquo sint, et cum anima nostra nata, eoque omnium maximè nobis sint propria, mirificè ad adhortationes stimulos addunt. Et cæcitas surditasque, et sensus defectu tenebris implicari, et hoc nimium in modum ad virâ sanctè traducendam adhortatur, perinde ac si sola mens omnia et cernat et auditu percipiat. Liberatio autem

τῶν μελλόντων συμβαίνων. καὶ δὲ ὅτι τούτοις γινώμμαι, ὑποὶ ἀποαιρετικῆς ἐν ἡμῖν ζωῆς ποι-
οῦνται τὴν ἀπαράκλησιν. οἶον,

5 Γινώσκ' ἀδελφεοὶ ἀνδράσι πῶς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ

Τλῆμονες.

αἱ γὰρ ἀρχαὶ τῶν ἀφάξων εἰσὶν οἱ ἀνθρώποι, καὶ δύναμει ἔχουσιν ἐξ αὐτῶν οἰκίαν, εἰς αἰρέσει τῶν ἀγαθῶν, καὶ φυγὴν τῶν κακῶν. ὁ μὴ χρώμενος ταύτῃ τῇ διανοίᾳ τὸ δούλῳ ἐκ φύσεως αὐτῷ παροικημάτων, ὅτι ἀνάξιος ἐστὶν ἐν ἄλλο λέγει, ἢ τὸτο, ὅτι ἡμεῖς τὸ δαίμονα αἰρομεθα, καὶ ὅτι αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἐσμὲν ἐν τύχῃ τάξει καὶ δαίμονος, ὅτι ἐν δαίμονας αὐτοὶ ἐαυτοὺς παροικουμένους. ὁ σὺ μόνος τὸ καλὸν καὶ τὴν τέτυ τιμὴν δι' ἐαυτὸ ἀρετὴν ἐπαρκοῦσι. ἀπαρ-
20 σία δὲ τέτοιαι καὶ τὰ τοιαῦτα ὅτι,

Οἱ τ' ἀφ᾽ αὐτῶν πῶς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ

Οὗτοι κλύουσιν, λέγουσι καὶ πᾶσι ἐν-
ταῖς.

Τὸ γὰρ ἔργον ἐστὶν τ' ἀγαθὰ καὶ συμπεριεῖναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν, πάντων δὲ ὑπάρχον οἰκειότατα ἡμῖν, θαυμαστῶς ὅτι ἀπορροιαὶ καὶ τὸ μὴ τε ὁρᾶν, μὴ τε ἀκούειν, ὑποὶ δὲ τῆς αἰσθητικῆς ἐπισκοπεῖσθαι, δαιμονίως εἰς τὴν ζωὴν παρακαλεῖ, ὡς τὸ τοῦ μόνου καὶ ὁρῶντος πάν-
τα καὶ ἀκούοντος. ἡ δὲ ἀπαλλοτρίω-
75

ὅς καὶ ὁλίγοι κερδορώσι, πορβεῖται εἰς τὴν λύσιν τὴν ὑπο-
πύσματος, καὶ τὴν ζωὴν, τὴν
καθ' ἑαυτὴν τῆς ψυχῆς, ἢ τῆς
μετέωρης θανάτου ποροσχυροῦς
μας, καὶ ἄλλος δ' ἔστι πορβεῖται
πρὸς ῥόπος ἐφελξῆς ὑπο τῆς δξα-
βολῆς ὅς καὶ ὁλίγοι. οὐ γὰρ ἀνέχον
ἔστι,

καὶ ὁλίγοι ἐποδοῦναι, 10

ἄλλοι ἢ ἄλλα φερέτω ἀνέχοντες
ἡρώται,

τὸ γὰρ εἶαιον καὶ ἀδύνατον καὶ ἐκὶν πε-
ρύμωρος, καὶ ἄλλοις ἀλλοῦν, καὶ μα-
λιστα ἰο ἀπέραιον ἡ κακία παρ- 15
σησι, ἀ δὲ διαφερόντως φερέτω. ἢ
δὲ μὴ ταῦτα γινώσκον ἔστι τοιαῦτα.

Λογὴ γὰρ τοιαύτης ἔστι βλάστησις ἡλίου.

οὐ μόνον. ἢ ἢ δὲ προέχει, ἡρώται 20
φύγει.

Εἴ ταῦτα καὶ τὸ διττὸν τὸ ἀνθρώπου
πίσης φύσεως ἐπιδείξει, ὅτι τὸ πᾶν
ἐκπεφυκὸς ἡμῖν ὑπο τὸ γινώσκον
ἀλλότριον ζῶον, ὅπερ οἱ μὲν πολυ- 25
κέφαλον θηρίον, οἱ δὲ θνητόν τι
ζῶον ἰδὸς, ἄλλων δὲ φύσιν γα-
στρίων γὰρ καλεῖται. ἐκ τούτων δὲ ἔστι
σύμφυτοι ἐκποδίζονται, ὡς ἡ
ὅλη ταξὶς ἔχουσιν ἡμῖν πρὸς 30
κυριωτέραν ζωὴν ἄλλως συνο-
παδοῖν, συναπολυθῆσαι τῇ πρὸς
βύβρα ζωῇ ταύτην δὲ οὐκ ἀ-
παγγέλλει φύγειν. ἀλλ' ὅτι ταύ-
της ἀνταλλαγῆσθαι τὴν ἀνδρῶν

ab malis, quam pauci pervident, ad a-
nimi ab corpore separationem, & ad
vitā, quæ φύσις animæ est, quam me-
ditationem quandam mortis appella-
mus, hortatur. Deinde alius est etiam
modus hortandi à calumnia malorum.
Non enim, quod dicitur, ferendum est:

Qui parvis similis gyris hinc inde feruntur.

Inq̃ alia ex altis per nullo incommoda tendunt.

Violentum quippe illud & citra ratio-
nem ac temerè præcipitè ferri, & mali-
tia alium variūque & præcipuè infi-
nitum cōstituit, quæ omnia in primis
maximèque fugienda sunt. Quæ verò
dehinc sequitur sententia talis est,

*Infelix quippe homini comes est pugna abdita quædam
Perniciialis, eaq̃ haud irritanda nec ultra*

Arcessenda tibi est: celsimè fuge, tergèq̃ verte.

Hic etiam utramq; hominis naturam
ostendit. & id, quod nobis ab ipso or-
tu & natalibus agnatum est, alienum
animal, quod nonnulli quidem bellu-
am multorum capitum, alii verò mor-
talem aliquam vitæ speciem, alii autē
naturam genitricem, vel auctorem re-
rum vocant. Cæterum hic item etiā
innatam & simul cum homine natam
nominarunt, non quasi æqualem or-
dinem habentem ad vitam nostram
maximè principem, quæ comes simul
sequatur vitam antiquiorem. Hanc i-
gitur fugiendā esse adhortatur. Hujus
autem loco quasi quadam permuta-
tione recipiendam esse eam, quæ sine

repugnantia; & ut sic dicam, contrarietate uniformem aliquem modum actionum & imaginum, quæ mentis & intelligentiæ sint particeps, habet, qui modus pro eo, qui dolore afficere & lædere solet, honestam & bonam formam habet. Pro quo quod ad interitum vergat, saluris principium præbet. Et sanè, quæ annexam secundamque subsistentiam simul consecratiam tantquam extra alienationem præterit.

Quæ verò ante opus ipsum & à se & in se omnia habet, vitam perfectissimam assumpsit. Hæc itaque illam semper quidem tanquam ad compendium contrahere æquum est, at hanc ut plurimum producere. Atque hoc pacto talis adhortatio ad vitam, quæ cum mente instituitur, expeditissima existit. Ad divinam certè, quæ perfectissima est, & post optimam deorum simul comitantem constitutionem tales sententiæ adhortantur.

Αὐτὸς πρὸς τὸν Πάτερ ὁ ἀθάνατος ὁμοῦ ποιεῖ

Αὐτὸς καὶ ὁμοῦ δόξα γενεῇ σου κυμνῶναι βίωται.

Tu tamen o confide alio genus asbere dignum.

In hisce versibus una omnino continetur, eaque optima ad divinam felicitatem adhortatio, quæ cum precibus & invocationibus deorum, maximèque Iovis ipsorum regis, permixta est. Altera autem dati simulque ab ipsis diis nobis quasi sortitò collati genii, manifestaria ostensio est, & per eundem ad I-

αὐτῶν ὁμοῦ ποιεῖ τὸν ἀθάνατον ὁμοῦ ποιεῖ
γενεῇ, ἢ τις ἀντὶ μὲν τῆ βλάπτης
ἀγαθοειδὲς ἐστὶν. ἀντὶ δὲ τῆ ῥέπτης
εἰς ὅλεθρον, σωτηρίας ἀρχὴν πα-
ρίχει. καὶ τὴν μὲν ἐπεισιώδην καὶ
δουτέραν συνειπομένῳ ὑποβε-
σιν, ὡς ἀλλοφίας ἐατὸς μεθί-
σι. τὴν δὲ πρῶτην γὰρ, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς
καὶ ἐν ἑαυτῇ πάντα ἐχούσα, τελε-
ωτάτῃ ζωὴν προσεέλθει. διὰ
παντὸς ἐν ταῦτα ἐκείνῳ μὲν
ὡς ἐπὶ βραχύτατα, συσέλλειν
ἀξιον, ταύτῃ δὲ προάγειν ὡς
ἐπὶ πλείον. καὶ οὕτως εἰς τὴν κα-
τὰ τὴν ζωὴν, ἢ πεισμένην προφορὰν
γένηται αὐτοσιμωτάτη. πρὸς γὰρ
μὴν τὴν θείαν τελεότητα τὴν με-
θυστικὴν συνειπομένῳ ἀρίστῳ κα-
τάστασιν, αἱ τοιαῦται γνώμαι
παρακαλεῖσι,

20 Ζεῦ πάτερ ἢ πολλοὶ τίς κενὴν παύσας
ἔπαυται,

ἢ πᾶσιν δόξας οἷον τὶ δάμνην χεῖρτι.

Ἀλλὰ σὺ δάσκει, ἵνα θῆαι γένηται ἐν βρο-
τοῖσιν.

25 Ἐν δὲ ἑταῖς μία μὲν ἀρίστη παρὰ-
κλησις εἰς τὴν θείαν εὐδαιμονίαν,
ἡ μεμνημένη πατρὸς καὶ χαρὸς καὶ ἀγα-
πῆς θεῶν, καὶ μάχιστα τὴ
βασιλείᾳ αὐτῶν Διὸς. Δουτέρα δὲ
30 ἡ τῆ δαδέντος καὶ συνηλθούσης
ἡμῖν ἐπὶ τῶν θεῶν δαίμωνος δι-
δασκαλίας, καὶ δι' αὐτῆς πάλιν
πρὸς

ὁρὸς τὰς θεοὺς ἀναγωγῇ. ἔδ' ἔτι
 ἄλλως τις δυνάμει ὁρὸς τὸ θεο-
 ῦται. αὐτὰ ἐκκυριώταται τ' οὐσί-
 ας ἀναδραμεῖν, εἰ μὴ τὰς θεοῦ τ'
 δαίμονι ἡγεμόνι χρεῖσταιτο, οὐ δ' εἴ
 ὡς αἰνῶν τὸν ἱεραστὴν τ' ἑὸν γεν-
 σίως ὑποκαθαίρειν, ἀφ' ἧς δὴ πρῶ-
 τη μὴ εἶναι πρῶτον παῖλα τ' συμ-
 πικυκῶτων ἡμῖν ὑπὸ τ' ἡγεμονίας.
 ἔπειτα γινώσκεις ἡμῖν ἀληθινὴν πα-
 ρεῖται τῆς δαίμονίας & μακαρίας
 ζωῆς, ὅση τις ἐστὶ καὶ ὁποῖα. μὴ ἦς
 ἀνιόντες τὸ ἀρχηγὸν θεῖον γένος
 τ' ἂν ἀνθρώπων κατοφ' ὁμῶς, καὶ εἰς
 αὐτὸ ἐνιδρυθέντες τέλος ἔξομεν
 τὰ προῖόντος ὑπὸ τ' ἑὸν μὴ
 παρὰ τὴν βίαν. ὅτι τέλει τοῖνυν
 ὁρὸς τὴν μεταστροφὴν ψυχῆς πο-
 ρεῖται καὶ τ' ζωὴν αὐτῶν. τὴν δ' ἐκασ-
 τὸν καὶ ἡν ἀπ' ἡλλοῦται τὸ σώ-
 ματος, καὶ τὰ σώματα σωμαρῶν μὲν
 φύσεων. λέγει δ' οὕτως,

Ἡ ἰσχυρὸν γινώσκων τῶν καὶ περὶ ἀρίστων,
 ἡ δ' ἀπὸ τῶν καὶ εἰς αὐτὴν ἰσχυρὸν
 ἔστιν.

Ἐστὶν αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, ὅτι ἔστι
 διπλῶς.

Τὸ μὴ εἶναι τῇ ἀνωτάτῳ τάξει τ'
 ἀρίστον νῦν ἡγεμόνα πρὸς ἡσυχίαν τ'
 ψυχῆς ἀπρᾶτον, τ' ὁμοιότητι δ' α-
 σπάζει πρὸς τὰς θεοὺς, εἰς ἧν καὶ ἀ-
 πορρεῖται πρῶτως. τὸ δ' ὑπολι-
 πτεῖν τὸ σῶμα & μεταστῆναι εἰς τ'
 αἰθέρα μεταλλάττειν, καὶ τ' ἀνθρώ-

plos diuos redactio. Alioquin enim
 nemo ad divinissimam & propriissi-
 mam ejus substantiam recurrere poterit,
 nisi tali quodam genio seu duce u-
 tatur, neq; etiam germanè omninoq;
 expurgare eos sine hujus adminicu-
 lo, qui deorum sincerè amantes sunt.
 Ab quo primà planè, malorum, quæ
 nobiscum para sunt ab primis ortus
 annis, quies erit. Deinde nobis aderit
 vera notitia felicis & beatæ vitæ, quā-
 ta quanta etiam illa fuerit & qualis.
 Cùm hæc ascendentes princeps & di-
 vinum genus hominum contempla-
 bimur, & in hoc firmati propositæ ab
 diis beatissime vitæ finem habebimus.
 Postremò ad transitum animi & ejus
 vitam adhörtatur. Atq; ipsum etiam
 animū per se, quatenus scilicet ab cor-
 pore secessionē fecit, & unà cum cor-
 pore naturæ adhuc connexæ sunt. Ait
 autem hoc modo,

Optimaq; æliorum sis mens auriga thorum.

As si corpori retro te carceris antro

Exemplum liber cum natum acciperis æther.

Iam nemo poteris mortalem juro vocare.

Numen eris morioq; inter consubero divos.

In supremo itaque ordine mentem op-
 timum ducem præfectam esse since-
 ritati, similitudinē conservat cum diis,
 ad quam etiam priore loco adhorta-
 tur. Corpus autem reliquissè & hinc
 transivissè, nihil aliud est, quàm in coe-
 lum discedere & migrare, atq; huma-

nam naturam cum deorum puritate
permutare, & pro vita mortali immor-
talem eligere, atque ut in eandem na-
turam restituiamur, etiam post divinā
periodum, quā habebamus jam prius,
quā in hanc humanam formam ve-
nimus, præstat. Ordo igitur talium ad-
hortationum apparuit in omnia gene-
ra bonorum, & ad omnes formas ra-
tionēque vitæ melioris nos adhorta-
tur. Quod si autem oporteat, quoad
reliqua etiam ad internas & scientiæ
substantiam habentes admonitiones
sece, idq; vi quadam cōferre, animūm-
que appellere, primas illas antè in ma-
nus sumemus, quæcumq; posteaquā
doctrinam exhibuere præcipiamus
primarūmq; substantiarum, simul &
adhortantur ad theologiam, hoc est,
divinorū disquisitionem, & intelligen-
tem ipsorum tum inventionem tum
doctrinam, atque ad antiquissimam
hortantur sapientiam. Archytas igitur
in libro de sapientia statim in initio
hortatur: *Sane tantam præcollis in omni-
bus humanis corporibus sapientia, quam tu
visus ab corporis sensibus, mens ab anima
& sol ab lyderibus discrepat. Est enim visus
reliquotum sensuum longissime projicietur,
formisq; diversissima est. Ac mens qua-
si suprema dignitatis est, quod ratione &
intelligence usatur, quibus id, quod deest,
perficit, & oculus ac potentia rerum longe
preciosissimarum exsistit. Quippe oculus*

πίνων φύσιν εἰς τὴν ἡμῶν θεῶν
καθαρότητα, καὶ ἀντι- δινητὸ βίον
ἀθροιστὸν ζωῆς προαιρούμεναι, εἰς
ἡμετέρας οὐσίας τε ἀποκαθίστασθαι
5 παρήχει, καὶ μὴ θύον περιόδοι,
ἢ ὑπερ- εἴχουσι καὶ ἀρότεροι, ὥστε
ἐλθόντες εἰς ἀνθρώπων εἶδος. πείθη-
ται ἄρα καὶ ἡ τῶν τοιούτων παρακλή-
σιων μέθοδος εἰς ὅλα τὰ ἡμῶν ἡμῶν
10 ὀφθαλμῶν, καὶ πρὸς πάντα τὰ εἶδη
τῶν βελτίονος ζωῆς ἡμᾶς προε-
πύουσα. Εἰ δὲ δεῖ λοιπὸν καὶ ἐπὶ
ταῖς ἐσωτερικαῖς τε ἐπιστημονικαῖς
προεξοφῶν ὁρᾶν, προχειρισθ-
15 ῶμεθα πρῶτας ἐκείνας, ὅσαι καὶ τῇ
διδαχῇ παρήχουν ἡμῶν κυριαρχί-
αν ἐν πρῶτων οὐσίαις, ἁμῶν καὶ
προεξέχουσιν ἐπὶ τῇ θεολογικῇ καὶ
σοφίᾳ αὐτῶν ἀνέροσιν τε καὶ μα-
20 θητοῖς, καὶ πρὸς τὴν κορυφαίαν
σοφίαν ἀνακαλῶμεν. Ἀρχύτας «
τὴν καὶ ἐν ταῖς περὶ σοφίας εὐθύς «
ἀρχαῖος προεξέχει. ἔγωγε τοῦ «
τοῦ διαφέρει σοφία ἐν πᾶσι τοῖς «
25 ἀνθρώποις σώματος, ὅσον ὅψις «
μὴ αἰσθασίαν σώματος, τόος δὲ «
ψυχᾶς, ἄλλως δὲ ἀσφαλῆς. ὅψις «
τε γὰρ ἐκβαλιστάτα καὶ πολλὰ «
διδασκαλίας ἡμῶν ἀλλὰ αἰσθασίαν «
30 σι, καὶ τόος ὑπαίτιος λόγῳ καὶ «
διανοίᾳ τὸ δὲ ἐν ἡμετέροις, καὶ «
ὅψις καὶ διέκταμος ἡμῶν τιμωτά «
των ὑπάρχων. ἄλλως γὰρ μὴ ὅφ «
θαλμῶς

θαλιδος ἔντι καὶ ψυχὰς τῶν οὐ-
σιον ἔχόντων. ὁρᾶται τὸ γὰρ δ' αὖ-
τις πάντα καὶ ὁραῖται, καὶ ὁρα-
ται ῥιζωθέντα, καὶ ὁραῖται
ῥιζωθέντα καὶ αἰσθάνεται, καὶ ῥιζω-
θέντα τὸ μὴ αἰσθάνεται πάντι ἐπι-
σημονικῶς. ἐνταῦθα δ' ἡ τε οὐσία
καὶ ἐνέργεια τῆς σοφίας ἐπιδείκνυ-
σι, καὶ ὅτι τὸ χρησιμωτάτῳ δ'
αὐτῇ τῇ, καὶ ἡ χρησιμωτάτῳ, 10
ὁραῖται δ' ὁραῖται ἐπὶ τὸν
τοῦτον ἐπὶ τὴν θεωρίαν. καὶ ἄλλο δὲ
θαυμάσιον οἶον ἐκ τῆς θεωρίας αὐ-
τῆς ὁραῖται. ὅτι τὸ γὰρ τῆς γνο-
ρίμῳ ποιεῖται ἢ ὑπόμνησις δ' 15
ἀναλογίας ἐναργῆς. τὸ γὰρ ὅτι
τῇ ὁραῖται τῇ αἰσθάνεται καὶ
ἀκριβέστατῳ ἐπὶ μάλιστα, ὅτι
ὁραῖται. καὶ τὸ τὸν ἡμῶν τῶν
ἄστρον ὁραῖται, αὐτῇ λαλῶν. 20
καὶ τὸ δ' οὐκ τῆς ψυχῆς τῇ ὁραῖται.
ἀρχοῦται ἐν ταῖς κοιναῖς ἐννοίαις
ὁραῖται. ἀπὸ δὲ πάντων
τὸ διαφέρειν παραδεικνύει τῆς σο-
φίας. ὅτι αὐτῇ τὰ ἀνθρώπινα 25
ὁραῖται γινώσκων καὶ ἐπιση-
μονικῶς, ὅτι ὁραῖται. τὸ
ἀληθές καὶ ὑψηλὸν τοῖς ἀκούοντι
τὸ ἡμῶν ἐμφανῆς. ὅτι
πάντων τῶν καὶ ἀπὸ τῆς διαφορῆς 30
ἐκείνου ἢ ἐκείνου τῆς σοφίας,
καὶ ἡ ὁραῖται τῇ θεωρίας ἀνα-
διδάσκωνται. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ὁ-

quasi sol est & anima eorum, quæ naturam
habent. Eo namq; omnia tūc videntur iux-
ta nascuntur, percipiunturq; mente, quæ e-
gerunt radices, jamq; nata nascuntur au-
genturq;, & cum sensu valde scienter ac-
perit inftar ignis excitantur. Hæc naturā
& efficacitatem sapientiæ ostendunt,
ab eo q; illam admonitionem ad mē-
tem ac meditationem longè quoque
utilissimam & maximè rationālē, quā
scilicet gubernemur, efficit. Atq; aliud
admirabile bonum est, cuiusmodi præ-
statur ad adhortationem. Per manife-
stam enim & expressam proportionē
ab rebus notis monitionem recorda-
tionemque facit. Siquidem visum sen-
suum omnium acutissimum, exactis-
simumque & longè pretiosissimum
esse, nullis non perspicuū est. Et solem
reliquorum syderum eminentissimū
esse, nemo ignorat. Ac mentem esse,
quæ animum primum movere incipi-
at, in communibus sententiis, antè &
adduximus, & exposuimus. Ab hisce
verò aliquis perfacilè scieturque &
intelligenter demonstrat sapientiæ ad
omnes res humanas discrimen, ita ut,
quod verum est, compendiosè nullō-
que opere disci comprehendiq; queat
ab iis, qui audiunt, quod in obscuro
testum & occultatum est. Ad hæci-
gitur, & ab differentiis cuiusque cum
sapientiæ cognitio, tūc ad illā adhor-
tatio perdocetur. Etenim si visus par-

tim quàm longissimè diffunditur, partim etiam reliquorum sensuum maxime multiformis est, & sapientia eodem modo à ratione, quæ longissimè remota, tanquam præsentia intelligit & considerat, atq; omnium in se rerum, quæ sunt, species complectitur. Partim ut si mens quasi principatum teneat, ratione & intelligentia quod rectum & rationi consentaneum est perficiēs, atque oculus & potentia existens longè pretiosissimorum, nempe sapientia consimiliter dignitate omnino præcellit orationem intelligentiàmque & eam mentem, quæ hisce simplicioribus illisque adventitiis cogitationibus, quæ sunt, intuetur, & quæ bona sunt proprio Marte & suo pte motu judicat, & in se tùm perficit, tùm eorum, quæ sensu & mente concipiuntur, oculus & rerum divinissimarum perfectissimarumque et virtutum potentia existit. Partim verò fuerit sol, reapse oculus existens et anima eorum, quæ naturā habent. Enimverò solis virtute cuncta videntur, et nascuntur, et sata radices agere sentimus. Quin et ea quæ jam nata sunt, ejus beneficio simul aluntur et incrementū sortiuntur, et quasi flammæ ignes, ita cum sensu excitantur. Unde etiam evidenter pater sapientiā esse instar oculi ac vite in rebus, quæ cogitatione ac mente percipiuntur, cunctisque mente præditis id dare, ut

ἡς ἐκβαλεῖσθαι καὶ πολὺ
οὐδὲν ἄλλων αἰσθα-
σίῳ ὅτι, καὶ ἡ σοφία κα-
τὰ τὰ αὐτὰ πορρωτάτω ἀ-
φρηκτότα αἰς παρόντα νοεῖ,
καὶ πάντων ἧς ὄντων τὰ
εἶδη περιελάβηεν ἐν ἑαυτῇ.
τοῦτο δὲ εἰ τοῦ ὑπατος λό-
γου καὶ διανοίας τὸ δῖον ἐ-
κπράϊνεν, καὶ ὅψις καὶ δύ-
ναμις ἧς τιμωτάτων ὑπάρ-
χον, πάντως ποῦ καὶ ἡ σο-
φία ἐκασαύτης ἐκφέρει. λό-
γον ἢ διανοίαν, καὶ τῶν ἀ-
πλουσίαις τούτων ἐπιβλητι-
καῖς τοῖσι τοῖς διὰ θεωρεῖ,
τὰ τε ἀγαθὰ κρίνει ἀφ' ἑαυ-
τῆς, καὶ ἐκτελεῖ ἐν ἑαυτῇ,
ἧς τε σοφῆς ὅτι ὅψις καὶ
δύναμις τῶν διοτάτων καὶ
τελειοτάτων ἐργειῶν ὑπάρ-
χει. τοῦτο δ' ἂν εἴη ὁ ἥλι-
ος ὁφθαλμὸς ἐπὶ καὶ ψυχῇ
τῶν φύσιν ἔχοντων. Ὁρᾷται
τὸ γὰρ δι' αὐτῶν πάντα, καὶ
ἡγιασται καὶ νοήται τὰ πρὶν
εἶναι. καὶ ἡγιασθέντα δὲ βί-
βεται καὶ αἰσθεται τε ἢ ζω-
πυρρῆται μετ' αἰσθασίας. δῆ-
λον ποῦ καὶ διὰ τούτων γί-
νεται, αἰς ὁφθαλμὸς ὅτι, ἐ-
κ τῶν τοιούτων ἡ σοφία, καὶ
τὸ ὁρᾶσθαι τοῖς νοουμένοις πα-
ρίχει

ρίχει πάσι, καὶ τὸ ἐν τοῖς ἔσοις, δι-
 μωρίας τε πάσι, ἀρχηγὸς γί-
 νεται ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἡγεμέ-
 νος πρῶτης καὶ τάδεως, καὶ δὲ καὶ
 ἐν ἡμῶν αὐτῶν. τὴν δὲ τοιαύτην
 τε καὶ τοσαύτην αἰτίαν καὶ το-
 σαύτην ἀγαθὰ παρήχεται, τις ἔκ-
 αὐτῆς μὴ μεγάλης ἀποδοῦς μεταθέ-
 σις ἀνὰ ποροδύμω, βουλόμηνος δὲ
 ἀρίστης εὐδαιμονίας μεταλαμβά-
 νειν; ἢ μὴ ἐν ὑπὸ τοῦ. τίμιον
 ἐστὶ τὴν σοφίαν ποιοῦσα εἰς πο-
 ροπὴν ἐφοδὸς ἔστι τοιαύτη. ἢ
 δὲ ὑπὸ τῷ ὄντος ἀνθρώπου ἔξου-
 μιμήσκουσα τῆς ἐπὶ τὰ αὐτὰ
 ποροδοῦς, διὰ τῶν ἐξ ἧς ἐπιδείκ-
 νται τῷ ἔτῳ λειτουργῶν. Ἀνθρώ-
 πος πάντων ζῶων ἐπὶ πολλῶν
 γέγονε σοφώτατος. θεωρήσας τε γὰρ
 δύνατός ἐστι τὰ ἰόντα, καὶ ἐπι-
 στάται καὶ πρόνοσι λαβεῖν ἐκ τῆς
 ἀπάντων. παρ' ὃ καὶ ἐν ἡμέτε-
 ρῳ καὶ ἐπιστημῇ τοῦ θεοῦ αὐτῶν ἴδ-
 ον τῷ παντὶ λόγῳ σύστημα. ἐν ᾧ
 τὰ δὲ εἶδεα πάντα τοῦ ἑνός
 ἐκείνου, καὶ τὰ συμπάσαι τε
 τῶν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων τοῖς
 μὴ γὰρ φθόγῳ τὰς φωνὰς τό-
 πος ἀφ' ἧς αἰσθάνεται καὶ εἶδος
 καὶ ῥῆσις. ὡς περ δὲ τῶν φθόγων, δι-
 ὡν τὰ ὀνόματα τε καὶ ῥήματα ση-
 μαίνει, γέγονε ἀνθρώπος ὄργα-
 νον. οὕτω δὲ καὶ τῶν τομμάτων

videantur, et rebus jam existentibus
 itidem, ut sint, omnique publicæ in-
 stitutionis ducem atque authorem
 in mundo esse, et primi in nobis ipsis
 quoque ortus et ordinis eodem pa-
 cto, nam autem qui talium tantorum-
 que bonorum author est, adhuc tam
 insignia mortalibus commoda sub-
 ministrat, quis non magnopere, qua-
 si stupore abreptus extra se rapiatur,
 ut quàm promptissimè optime bea-
 titudinis ac felicitatis particeps esse
 queat? Aggressio igitur, quod sapiētia
 sit valdè pretiosa, ad adhortationem
 progrediens, ferè istiusmodi est. Cæ-
 terum ab homine, qui jam est, adhor-
 tationem ad eadem in memoriā sug-
 gerens per sequentia, quæ hoc modo
 dicta sunt, ostendit. *Homo omnium ani-*
mantium creatus est longè sapientissimus.
 Namque ea præditus est sapientia ac vi,
 ut aspicere valeat eum quæ sunt, eum et-
 iam scientiam prudentiamque ex omnibus
 habere. Præter quàm quod etiam inscul-
 psit et insiguit ei aliquod numen per ra-
 tionem, universi quasi globus, hoc est,
 Deus universi, in quo species omnes ac for-
 mæque, qui in eo est, tributa est, simulq;
 omnia nomina et verba. Etenim sonorib;
 vocisq; enunciationi locus seorsim, hoc est,
 quicquid attributus est, origo ac naribus.
 Ut autem vocum, per quas nomina et
 verba significantur, homo factus est in-
 strupientum: ita etiam cogitationum
 consilio-

cōsiliōrumq; in propriis oculis sedes est. Opus sapientiæ hoc mihi quandoq; esse videtur, quod & existit & cōpositus sit homo, acceperitq; instrumenta & facultatem loquendi apud ipsum Deum. Hæc ab natura hominis ad exhortationem accessio est. Si enim sapientissimus est, & mente, quæ sunt, videre poterit, nimirum vita ei contemplativa & Theologica erit affectu da. Et si eâ facultate potentiâque præditus est, ut omnium sciētiam prudētiamq; percipere ab naturâ valeat, nimirum scientia demonstrativa ei maximè amplectēda est, & contemptū ceu maximè ei convenientem virtutem ducere debebit. Quia Deus illi indidit ac impressit fundamentum quasi princeps omnis sergionis, in quo etiā omnes rerum species, quæ sunt, & significationes existunt nominum iuxta ac verborum. Quocircā ipsum omnem Logicam, id est, rationalē philosophiant amplecti decet. Quandoquidē homo non modo factus est, ut cōjiciat, vel designet, verum etiā ut res cogitatione & cōsilio percipiat, interque omnes res, quæ sunt, spectator curatorque existit. Atq; ad hanc rem ei organa tributa sunt, & ab Deo facultates, quibus hoc possit, accepit. Rursum propter hæc circa omne, quod existit, quatenus quidem existit, ipsum sapientiam speculativam experire, & prin-

in τοῖς ἰόντις ἐπιζουμένοις.
ἔργον σοφίας τὸτο δοκεῖ μοι ἡ-
μιν εὐδ', ὁ αὐτὴν καὶ γίγναι καὶ
συνίεσθαι ὁ ἀνθρώπος καὶ ὄργα-
5 τὰ τε ἐδωάμεναι εἰληφεῖ παρὰ
τῆς θεᾶς. αὐτὴν ἡ ἔφεδρος ἐστὶ καὶ
προβορῆν ἀπὸ τῆς φύσεως τῆ
ἀνθρώπου. εἰ γὰρ σοφώτατος
ἔστι, καὶ θεωρῇ τὰ ὅληα διωαῖδε,
10 τῆς θεωρητικῆς αὐτὸν καὶ θεω-
λογικῆς διὰ ἀντιποιεῖσθαι, καὶ
ἐκπερὶ ἐπιστήμην καὶ φρόνησιν λα-
βεῖν ἀπάντων δύναμιν ἔχει ὡς
τῆς φύσεως, τὴν ἀποδεικτικὴν ἐ-
πιστήμην, αὐτὴ δὲ μεταδιδάσκει,
καὶ τὴν κατὰ φρόνησιν ἀρετὴν, ὥς
μάλιστα αὐτὴν ἀρέπουσαι. διό-
τι γὰρ μὴν ἀντυπασάσθαι ἐν αὐ-
τῇ τὸ θεῖον τὸ τῷ πατὴρι δό-
20 γου σύστημα. ἐν ᾧ ἐ τὰ εἶδη
πάντα τῶν ὄντων, ἐ καὶ σημασίαι
ἐνυπάρχουσι τῶν ὀνομάτων ἡ
ἐ ρημαίων. διὰ τὸτο δὲ λογικῆς
καὶ αὐτὴ φιλοσοφίας πάσης ἀν-
25 ἡλαυβάνεται προσήκει. ἐπει-
δὴ οὐδ' ἂν σημαίνοντι μόνον γί-
γναι ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ καὶ
τῶν ῥημαίων τῶν τοῖς οὐσι θεω-
ρὸς ἐπάρχει καὶ θεωρὸς τὸτο γήγοι
ἐ ὄργανα καὶ δυνάμεις εἰληφεῖ
30 παρὰ τῆς θεᾶς. διὰ ταῦτα δὴ πᾶ-
λη αὐτὴν πᾶν τὸ ὄν, ἡ δὲ, ἡ θεωρη-
τικῆς σοφίας ἐφίναδ' αὐτὴν χρῆ, καὶ
τάς

τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ κρίθηρια πάσης
 γνώσεως μετὰ μαθῆν ἐπιστημονίᾳ
 καὶ περὶ πάντων τὰ γῆν ἔχον
 ὄντων. αὐτὸν τε τὸν τοῦτον καὶ
 ἐαυτὸν, καὶ τὸν κατὰ φύσιν λόγον,
 ἐπιπομπῆσαι αἰσίου. καὶ ὅσα ἀπὸ
 αὐτῶ ἀρχαῖ ἐκδίδονται εἰς τὰ κα-
 λὰ, ἐὰν ἀθὰ τῷ ἀνθρώπινῳ βίῃ,
 καὶ ὅσα περὶ ἀρετῆς ἐπιπομπῆσαι
 καὶ ὅλου, καὶ ὅσα περὶ μαθημα-
 τῶν, ἢ ἄλλων τινῶν τεχνῶν ἢ ἐπι-
 ληδύματων μαθημάτων, πορο-
 ῖται ποροθύμως ἀναδιδάσκειν.
 Ἐ οὕτω πρὸς ἕλῳ τὴν φιλοσο-
 φίαν, καὶ ἡ δὲ τῆς φύσεως τῷ ἀν-
 θρώπῳ ὁρμωμένη γένεσι πα-
 ράκλησις. ποιεῖται δὲ καὶ ἄλλῳ
 ἑφοδὸν σύμμετρον ὅτι τὰ αὐ-
 τὰ ποροῖται οὕτως, ὡς γέ-
 νεσι καὶ σωφίᾳ ὁ ἀνθρώπος, πο-
 ρὸν δὲ θεωρεῖται τὸν λόγον τὰς τῶν ὅλων
 φύσεις, Ἐ τὰς σοφίας ὡς ἔργον καὶ
 εἴωρεν τὰν ἑόντων φρόνησιν.
 ὅ δὲ φαίνεται ἐν τοῖς σύμμετρον ἐ-
 κείνῳ ὅτι τῷ ἰδίᾳ φύσιν καὶ κοινῇ
 συμπερασιν, ὡς ἐχούσων τέτων
 συμφωνίας πρὸς ἀλλήλας. Εἰ γὰρ ὅτι
 λόγος τῷ ἀνθρώπῳ θεωρητικὸς
 ὅτι ἐν τῷ λόγῳ τὰς τῶν λόγων φύ-
 σιος, καὶ ἡ σοφία τῷ ἀνθρώπῳ κα-
 λῶν καὶ θεωρεῖται ὅτι ἐόντων φρό-
 νησι, ὅμῃ μὲν ὁμολογούμενη ὅσα
 ὅποθεν ἐκείνη καὶ μετὰ τῆς τοῦ λό-

cipia atque illa iudiciaria omnis cogni-
 tionis & scientiæ scienter peritéque,
 idque in omnibus, quæ sunt, rerum
 generibus perdiscere oportet. Atq; i-
 psam mentē per se purissimamq; rati-
 onem considerare æquū est. Ante oīa
 quoq; decet nos promptē & alacriter
 perdocere, quæ ab ipsa mente prin-
 cipia oriantur, & ad pulchritudinem
 honestatemq; vitæ humanæ dirigan-
 tur, & quæcunq; in universum de vir-
 tutibus colligimus, quæque etiam de
 disciplinis, aliisve nonnullis artibus vel
 studiis discimus. Atque ita ab natura
 hominis initio facto ad universā phi-
 losophiam admonitio facta fuerit.
 Porro autem facit & alium accessum
 eumque miscellaneum, adhortantem
 ad eadem, hoc modo: *Homo factus est*
ut in hoc constitutus, ut universæ naturæ
rationem atque opus sapientiæ consideret,
itemque rerum omnium, quæ sunt, pruden-
tiam videat. Quod autem in hisce mis-
 cellaneum esse dicimus, illud est: pro-
 pria enim & suapte natura communē
 commiscuit, quasi hæc ita se habeant,
 ut sit quædam inter se mutuò cognas-
 tio & consonantia. Si enim sermo ho-
 minis quandoq; in sermone est con-
 templativus naturæ sermonis, & sapi-
 entia hominis splendet & speculatur
 rerum, quæ sunt, prudentiam, simul
 quidem ejus generis existens, ut sit
 confessā, ac demonstrata est ab ea, quæ

orationem & naturam universi mente præditam partita est. Simul autem & adhortatio perfectior existit. Neque enim aliam vitam degemus secundum naturam, quam omnes supra modum expetimus, nisi juxta divinam simul & humanam rationem vivamus. Neque etiam per aliam unquam beati ficiamus, nisi sapientiæ studio comparaverimus, & rerum omnium, quæ sunt, sapientiam prudentiamque; penitus inspexerimus. In hisce igitur talis quædam cogitur commissio. Siquidem per hoc impetum aliquem tum ad activam, tum etiam ad speculativam philosophiam facere conatur. Nam aliquam sibi comparasse prudentiam, hoc verò opus est efficientis cujusdam activæque virtutis, cujus finem non ita simpliciter consideramus, sed per efficaces actiones arripimus. Porro contemplari, mentis est, quæ vim habet contemplantem, efficacitas & effectus. Ad utrumque igitur adhortatio decenter facta est. Quia igitur potius quod commune est, adeoque quod pertendit ad omnia, sapientiæ bonum apparet, etiã exhortatio ad hoc perfectior existit, talibus verbis. *Sapientia non versatur circa aliquid, quod definitum est in rebus, quæ sunt, sed simpliciter se extendit ad omnia quæ sunt. Neque ipsa prima, perinde ac si ipsa esset principium, inquirenda est, sed rerum omnium, quæ in universa sunt*

σου ἐ τῆς τοῦ ὅλου νοεῖας φύσεως. ὁ μὲν δὲ καὶ ἡ προβοπὴ τελειότερα γίνονται. οὐ γὰρ ἄλλῃ διαβιωσόμεθα καὶ φύσιν, οὐ πάντες διαφορόντως ἐφίεμεθα, ἐὰν μὴ καὶ λόγον ζῶμεν τὸν θεῖον καὶ τὸν ἀνθρώπινον. οὐ δὲ ἄλλῃ πη ὠδαινοῦσιν, ἐὰν μὴ κησώμεθα ὅλα φιλοσοφίας καὶ θεωρήσεων τῶν ὄντων φρόνησιν. ἄλλήτοις ἐν ταῖς νοεῖσιν τοιαύτη σύμμιξις. Ἐν ταύτῃ γὰρ παρορμῇ ἐπιχειρεῖς τε τὴν πρακτικὴν καὶ θεωρητικὴν φιλοσοφίαν. τὸ μὲν γὰρ κησώσθαι φρόνησιν, ποιητικῆς τινός ἐστι πρακτικῆς ἀρετῆς ἔργον, ἥς τέλος οὐ τὸ κατεῖν ἀπλῶς οὕτως, ἀλλὰ τὸ προσλαβεῖν αὐτὸ διὰ τῆς εὐεργειῶν. τὸ γὰρ κη θεωρητικῇ τῇ θεωρητικῇ νῦν ἐνέργημα ὑπὲρ χά. πρὸς ἀμφοτέρω τοῖς ἡ προβοπὴ δὲ βήως γίνονται. Ἐπὶ τοῖς μάλιστα ὁ κενὸν καὶ διατεῖνον ἐπὶ πάντα τῆς σοφίας ἀγαθὸν διαφείρεται, καὶ ἡ προβοπὴ τελειότερα πρὸς αὐτὸ γίνεται διὰ τῆς ποιούτων. ἡ σοφία οὐ περὶ τι ἀφωρεσιμένοι ἐν τι τῶν ὄντων, ἀλλ' ἀπλῶς περὶ πάντα τὰ ὄντα. καὶ δεῖ μὴ πρῶτα αὐτὰ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς αἰνῶν ῥάται, ἀλλὰ τὰς κατὰς τῆς ἐν-
 τως

„ τῶν ἀπάντων ἀρχὰς. ἔτω γὰρ ἔχει
 „ σοφίας περὶ πάντα τὰ ἔντα, ὧν
 „ καθόλου πᾶσι συμβιβηκῆσα συγι-
 „ ὁν καὶ θεωρεῖν τὰς σοφίας οὐκ οἶσιν. καὶ
 „ διατὰ τοῦτο σοφία δὲ τῶν πάντων
 „ τῶν ἀρχὰς ἀνδρίσκει. πάλιν γὰρ
 „ ἐν αὐτῇ καὶ ἀφωρίξει περὶ τὸ μέρος
 „ τῆς ἐνέργειας αὐτῆς, ἀλλὰ κοινῇ δὲ ἡ
 „ κεν φησὶν ἐπὶ πάντων τὰ ἔντα, τὰς
 „ τῶν ἀρχὰς τὰς κινήσεις τῶν ὁλων φη- 10
 „ σὶν αὐτὴ ἐπισκοπεῖν, καὶ κατὰ τὴν ἰαδ-
 „ ταν θεωρεῖν, καὶ κατὰ τὰς ἀπλῶς αὐτῆς
 „ ἐπιβολὰς, ὡς περὶ τῶν πῶς ὅρα-
 „ τας ἐπιβάλλει, τὰς τε καθόλου λῶ- 15
 „ γους πάντων φησὶν αὐτὴν περιέ-
 „ χειν, καὶ πρὸς τὴν θεωρεῖν καὶ δια-
 „ λογίζεσθαι. μόλις δὲ καὶ αὐτὴ ὑπὸ θεοῦ
 „ τὰ ἔντα ἐπισκέπτεται, ἅτε δὲ τῶν ὁρίων
 „ πάντων τὰς ἀρχὰς ἀνδρίσκει καὶ
 „ περὶ τῶν οὐκ οἶσιν αὐτῆς ἀρχῶν 20
 „ δυναμικῶν λόγον διδόναι. Εἰς
 „ καλὸν ἄρα συμβαίνει ἡ ἐφοδος τῆς
 „ προφάνειας. Εἰ γὰρ ἡ τοιαύτης σο-
 „ φίας οὐτε καθολικὴ εἶναι, οὐτε ἡ-
 „ λειότερα, ἢ τε κοινότερα, ἢ τε αὐ- 25
 „ ταρκεύεσθαι, ἢ τε ἀγαθοειδέεσθαι,
 „ ἢ καλλίονα δυνατὸν λογισμὸν λα-
 „ βεῖν, ταύτης ἐφίεσθαι καὶ τὰς συμ-
 „ βολομένους κατὰ λόγον καὶ τῶν ἐν-
 „ δαιμονεῖν. Εἴ τι τέλος τοῦτου 30
 „ πρὸς αὐτὸ τὸ ἀπρότακτον ἀνεῖσθαι
 „ ἢ παρὰ κλησὶς αἰδέσθαι.

natura, communia principia indaganda sunt. Tamen eundem enim habet sapientia in omnibus, quæ sunt, quæ in universum, quæ acciderunt, videre & contemplari, sapientia proprium est. Ideoque sapientia rerum omnium principia invenit. Rursum quippe hîc nō secernit ex aliqua parte eius vim & efficaciam: sed in summa penetrare ait ad omnia, quæ sunt, & cōmunia omnia principia universorū ait sapientiam considerare, eaque per genera inspicere, & juxta simplicissimas notiones, quemadmodum visus rebus, quæ videri possunt, adjicit, aitq; ipsam complecti omnium in universū sermones, atq; insuper animi oculis inspicere, & cum animo complecti. Solam autem etiam scientiam esse, si fundamentum statueris, nempe rerū omnium, quæ sunt, principia invenierem, quæ de propriis sui principii rationem reddere possit. In bonum igitur contingit, si accedat adhortatio. Nam si tali sapientia nihil, vel universalius vel perfectius communiusve, vel magis sufficiens, vel quod honesti speciosiore formam vel pulchritudinē habeat, ratione percipi poterit, hanc experere oportebit eos, qui juxta rationem & mentem felicitatē apprehendendam esse consulunt. Sub finem igitur ad hoc, quod maxime extremū est, hoc pacto hortatio progreditur.

Quicunque igitur resolvere & di-
 judicare omnia genera, cāquere-
 ducere sub unum idēq; principium,
 & rursū simul ea componere & suis
 numeris conjungere poterit, hic mihi
 videtur cū sapientissimū, rūm etiā
 omniū esse veracissimū. Adhuc pul-
 chram speculam nactus esse, ē qua De-
 um contemplari possit, atque omnia,
 quæ sūt in naturę cognitione ordinē-
 q; ab illo separata, & militarem hanc
 viam ingressus, mente cogitationēq;
 quasi rectā viā aggressus & continenti
 cursu ad finē usq; perrexisse principiis
 extremitatibus quibusq; conjunctis,
 hocque certō sibi cognitum habens,
 Deum esse princi pium, medium &
 finem eorū omnium, qui secundum
 justitiam ac rectam rationē vitam suā
 absolvunt. Manifestē etiā in hisce in-
 feruit Theologicę divinęq; admoniti-
 onis finem, dum nō vult insisti multis
 initis cunctisq; generibus ejus, quod
 est. Sed magna animi cōtentione hoc
 operam dandam, ut cuncta sub unum
 idēq; principium reducantur. Ve-
 rūm is qui separat ab uno, juxta con-
 stitutum numerum, ea quæ in propin-
 quo sunt unitatis numero, atq; ita se-
 per, quæ remotius absint, quæque dis-
 fident longius, considerans, donec ad
 conjuncta, & ē multis composita cō-
 numerarit multitudinem, & ad utrūq;

Οστις ἀναλύσας οὓς ἐστι
 πάντα τὰ γένη ὑπὸ μίας
 καὶ τὰν ἀνὰ ἀρχὰς καὶ πάλιν συν-
 5 θέσθαι τε καὶ συναριθμήσας, οὗ-
 λος δοκίμῃ καὶ σοφώτατος ἦμιν καὶ
 παναληθέστατος. ἐτι δὲ καλὰν
 σκοπὴν εὐνεκῆσαι, ἀφ' ἧς διυνα-
 τὸς ἐστίν, τὸν θεὸν κατοψέ-
 10 σθαι, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ συσσί-
 χῆσθαι καὶ τάξῃ τὰ ἐκείνου κα-
 τακχευομένα, ἐπ' αὐτὰς ἀρ-
 μεθ' ἡλθον ὁ δὲ ἐκπερισταμῆτος
 πρὸ τοῦ κατ' εὐθείαν ὁρμαθῆναι
 15 καὶ τελοδρομήσας τὰς ἀρχὰς τοῖς
 ὡς ἐστι συναριθῆσαι καὶ ἐξηγήσθαι
 τα, ὅτι ὁ θεὸς ἀρχὰς τε καὶ τέλος
 καὶ μέσος ἐστὶ πάντων τῶν καὶ δέ-
 και ἰερεῖ τὸν ὁρμῶν λόγον ἀνέρας
 20 νομένων. σαφὲς δὲ καὶ ἐν ταύταις
 τὸ τέλος ἐπέσθαι τῆς θεολογι-
 κῆς θεωροπῆς μὴ ἵστασθαι ἀξιώ-
 ἐπὶ τῶ πολλῶν ἀρχῶν ἐπ' ἀρίστην
 τῶν ὄντων γῆρας, ἀναλίσκες δὲ θεω-
 25 θυμονόμως ὑπὸ μίας τὴ καὶ τῇ
 αὐτῇ ἀρχῇ τὰ πάντα. ὑπὸ δὲ
 τῇ μᾶς διαιρῶν καὶ ἀριθμῶν ἀ-
 ρεσμένοι τὰ πολλοὶ τῷ θεῷ, καὶ
 ἕτως αἰτὰ τὰ ἀπορροτέρω. ἀφ' ἧς
 30 μῆτα καὶ διὰ δὲ ἀμῖνα ὁπισθοκῶν,
 ἕως αἰτὰ τὰ σύνδηα, καὶ ἐκ πολλ-
 λῶν συνιστηνὸτα συναριθμήσας
 τὸ πᾶν, ἐπ' ἀμφω ἵετο θεωροί-
 σθαι

ὡν ἰκανὸς ἦν ἀνάγειν τὰ ἰαυτ', ὑπὸ
τῇ πληθύνει, ἐπὶ τὸ ἐν, καὶ καλὰ-
ζειν ὑπὸ τῇ ἐνὸς ἐστὶ τὸ πληθύνει. Θ.
ἐπεὶ δὲ μάλιστα ἀληθείας καὶ
σοφίας ἐφίεμεθα, κοροῖσιν ἐ-
πὶ τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην τῆς
ἐνὸς τ' θεωρητικῆς, ὅπερ τέλος ἐστὶ
θεωρίας, καὶ τῆς δ' ἐστὶ
κυριώτερον ἀγαθὸν ἐπ' ἡμεῶν τὸ,
ὡς περ ὑπὸ σκοπῆς, ἐπ' ἡμῶν δὲ δύνα-
μις τ' ἐπὶ καθορᾶν, καὶ πάντα τὰ ἐν
τῇ συστοιχίᾳ τῇ θεᾷ. Εἰ γὰρ θεῶν
ἀληθείας καὶ ἐπιθυμίας ἐστὶ
καὶ αἰτίαι καὶ τῶν ἀρχῶν ὁ θε-
ὸς ἐξηγεῖται, θεωρεῖται ἐν τῇ-
τῇ μάλιστα ἐκείνῃ τὴν ἐπιστήμην
κλήσας, δὲ ἥς ἀντίκειναι τις αὐτῷ
καθαρὸν, καὶ δὲ ἥς πλατύνει ἐ-
πίσιν τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσίαν, καὶ δὲ
ἥς τὰ τέλη ταῖς ἀρχαῖς συναψεί-
τελειώσασθαι γὰρ ἡ τοιαύτη ζῶν καὶ ἐν-
δυναμία, ἐκείνῃ διωρισμένως τὰ
τελειώματα ὑπὸ τῶν πρῶτων ἀρχῶν
πρίν, ἀλλ' εἰς τὴν τὰ συνωμ-
φότερα πάντα συλλεγεῖσθαι, ἀρχαῖς
τὸ καὶ τέλος καὶ μέσον ὁμῶς σταθε-
ρῶσαι. τοιαῦτα γὰρ ἐστὶν ἡ θεῶν αἰ-
τία, ἥς δὲ ἀντίκειναι τὰς μέλλου-
σας ἐπιθυμίας. ἔγωγε μὲν οὐδ' ἡ
κοροῖσιν ἀρχαῖς ἐξελθού-
σα τῶν ἐν ἡμῖν καὶ τῶν ἐν τῇ φύσει,
καὶ, ὡς ἔπος εἰπῆν, ἀρχαῖς πάντων
ὄντων συνεκπεφασμένως ἀνάγει

sic progrediens sufficiens erat sua redu-
cere ab multitudine ad unum: & rursus
ab uno deducere ad multa. Quia
autem maximè veritatis ac sapiëntiæ cu-
piditate ducimur, adhortabatur ad isti-
usmodi scientiam hujus unius cum,
qui est contemplativus, quod finis est
omnis contemplationis, etsi hujus ad-
huc magis proprium bonum induxit,
ut veluti ab specula inde Deum per-
spicere possimus, atque omnia, quæ in
ordine & cognatione Dei habentur. Si
enim omnis veritatis felicitatisq; , atq;
ad eò substantiæ & causæ & principio-
rum Deus summus est præses, nimirum
diligentia adhibenda est, ut in eo ma-
ximè illam nobis sapientiam compa-
remus, per quam quæ ipsum purum
intentis oculis intuetur, cuiusq; bene-
ficio latum & spaciosum ad ipsū callē
inveniet, & fines principiis connectet.
Perfectissima quippe talis est vita ac fe-
licitas, quæ non distinctè expressæque
extrema quæq; ab primis discernit: sed
quæ in unum utraq; hæc simul com-
plectens, principia cum fine mediisq;
pariter continet. Hæc enim sunt divina
illa causæ, cui illis, qui futuri sunt bea-
ti, etiam atq; etiam adhærescendū est.
Ita igitur admonitio progressa per om-
nia, quæ sūt in nostra potestate, quæ-
q; item naturæ insunt, et, ut uno verbo
dicam, quæ per omnia, quæ existunt,
in summa quasi capita collegit omnes

aditus, ad unam institutionem, quæ ad Deum deducit, tendentem. Quod reliquum est, adjiciendæ sunt ad admonendi usum ipsæ Pythagoricæ divisiones. Valde namque solerter et de-
 xtrè, adeóq; perfectè, & si cū reliquis philosophiæ studiis cōferatur, peregrino quodam modo, qui hanc sectam sequebantur, diviserunt, sequentes in eo illius doctrinas. Sermonem, ut sit quidam impetus, qui fertur ad philosophiam, confirmantes, et quasi pignoribus datis fidem adhibentes demonstrationibus scientia maximè præditis, quæ simul nihil cōsequens adducant. sunt aut tales. Oēs quotquot sumus homines, in votis habemus, ut secundo fortunæ flatu utamur. Secunda aut fortuna tunc utimur, si pluribus bonis affluamus. Et bona quidem, alia corporalia sunt, ita ut corpori satis superque prospectum sit ad proportionem naturalem ac temperamentum, simul et robur: alia verò sunt extranea, ceu sunt nobilitas, potentia, et honores in sua cuiq; patria. Alia autem bona circa animum versantur, ut prudentia, iustitia ac fortitudine præditum esse: itè insigniter esse sapientem, quibus cum non parum excellit et hoc, ut rectis actionibus secundam fortunam simul apprehendamus, vel quæ ab sapientia allata est, vel quæ per se propria quadam vi prædita sit: verum non statim

τὰς ἐφ' ὧν εἰς μίαν τὴν ἐπὶ τὸν θεὸν ἀνήκουσαν ἀναγωγὴν. διὲ δὲ λογιστὸν αὐταῖς ταῖς Πυθαγορικαῖς διαίρεσιν προαρχῆσθαι εἰς τὸ προεξίπτεον. πάντων γὰρ ἐνδεχόμενα ἐτελεύτατα καὶ πρὸς τὰς ἄλλας φιλοσοφίας ἐξηλλαγμένως, οἱ κατὰ τὴν δὲ τὴν αἴρεσιν διήρουν, ἐπόμενοι ταῖς ἐκείνου διδασκαλίαις. τὸν παρόρμῳ ἐπὶ φιλοσοφίαν λόγον ὑμνησάμενος ἐπιρροήν τινας καὶ πειστικὸν δαυδοειξισμὸν ἐπισημοποιῶντάς τας μηδὲν ἀλόλουθον συναγωγῶσαι. εἰσὶ δὲ τοιαῦται. πάντες ἄνθρωποι βουλόμεθα ὑπεράσσειν. εὐ δὲ πρᾶττομεν, οἱ ἡμῖν πολλὰ ἀγαθὰ παρίημι. Ἀγαθὰ δὲ, τὰ μὲν ὅτι κατὰ σῶμα, ὥςτε ἰκανῶς αὐτῶν παρῶναι ἵκανοὺς πρὸς τὴν κατὰ φύσιν συμμεξίαν, καὶ πρᾶσιν, καὶ ράμην. τὰ δὲ ἐν τοῖς ἐκτὸς, ὡς αὐτὸν ἐγγίγναι, καὶ διωλέμεν, καὶ τιμὰν ἐν τῇ ἑαυτοῦ παρῶναι. τὰ δὲ περὶ ψυχῆς, ὥς τὸ σῶφρονά τι εἶναι καὶ δικαῖον, ἐκείνους, καὶ διαφροσύνης τὸ σοφὸν εἶναι, μὴ ὡς καὶ μικρὸν διαφέρει τὸ συνεπλάμεινεν ἐκ ὑπὸ χάριτος ὁρμαῖς πρᾶξις, ἢ τοιούτων σοφίας ἐπιφορμῶν, ἢ καὶ αὐτὴν ἵκανοι ἰδὲται ἑαυτοῖς

να μὴ, ἀλλ' οὐκ εὐθὺς εὐδαιμο-
 νῆμεν δια' τὰ παρόντα ἀγαθὰ,
 εἰ μὴ δὲν ἡμᾶς ὠφελεῖ. ὠφελεῖ δὲ
 εἰ δὲν εἰ ἢ μόνον ἡμῖν, χρῶμεθα δὲ
 αὐτοῖς μὴ. εἰ δὲ γὰρ ἄλλοι εἰδὲν πα- 5
 ρὸν δια' τὴν κλῆσιν ὠφελεῖ, ἀντὶ τῆς
 χρῆσθαι αὐτοῖς. Εἰ δὲ τις ἐν πολλοῖ-
 τοι, καὶ εἰς τὴν ἐλπίδα ἀγαθὰ, κερ-
 ῖναι μόνος εἴη, χρῶτο δὲ αὐτοῖς μὴ, κα-
 ῖν εὐδαιμονοῖ δια' τὴν τέτων τῶν 10
 ἀγαθῶν κλῆσιν. δεῖ ἄρα μὴ μόνον
 κεκλῆσθαι τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ, καὶ
 μύλλοντα εὐδαιμόνα ἵσταναι, ἀλ-
 λα καὶ χρῆσθαι αὐτοῖς, ἢ οὐδὲν ὀ-
 φελος τὸ κλῆσεως γίνεσθαι. ἀλλ' οὐ- 15
 δὲ τὸ χρῆσθαι μόνον ὀφείκει, ἀλ-
 λα δεῖ προσεῖναι, τὸ ὁρθῶς χρῆ-
 σθαι. πολλοὶ γὰρ θάτερον ἔβην, εἰς ἡμῶς
 χρῆται μὴ ὁρθῶς ὅτι ἐν πράγ-
 ματι, ἢ εἰς ἑα. Τὸ μὲν γὰρ κακόν, τὸ 20
 δεῖ εἶτε κακόν, εἶτε ἀγαθόν. ἀλλὰ
 μὴ ἐν γὰρ τῇ χρήσει καὶ ἐργασίᾳ
 πάσῃ τῇ περὶ ὅτι ἐν τῷ ἀπεργα-
 ζόμενος ὁ ὁρθῶς χρῆσθαι, ἐπιστήμη
 παρέχεται. καὶ περὶ τὴν χρείαν οὖν 25
 ὡς ἐλπίδα μὲν τὸ πρῶτον τὸ ἀγαθὸν
 πλάττει τὴν ἐγγύειαν καὶ κάλλος,
 τὸ ὁρθῶς παρὶ χρῆσθαι τοῖς τοι-
 αῖοις ἐπιστήμη ἡ γυμνῆ καὶ κα-
 τορθῶσα ἔστι καὶ πρᾶξις. καὶ μόνον 30
 ἐν εὐτυχίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν πρᾶ-
 γματι ἢ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς
 ἀνθρώποις, ἐν πάσῃ καὶ

felices beatique sumus propter bona
 quæ adfunt, si nobis nihil profuerint.
 Nihil profut autem, si nobis tantum-
 modo adsint, nullum verò nobis usum
 præstent. Neq; enim eorum quicquæ,
 quæ in possessione præstò sunt, vel hi-
 lum prodest, nisi ejus usus appareat. Si
 quis igitur divitias, quæq; nunc bona
 diximus, sibi acquisierit, iis autem non
 utatur, cum nequaquam propter illo-
 rum bonorum partam possessionem,
 felicem beatumq; reddant. Itaque ei,
 qui beatus esse volet, talia bona nō pa-
 randa solum sunt, verum et iis utendū
 erit, si nullus eorum putandus est usus,
 quæ cōparaveris. Quinimò nō modò,
 ut iis utamur, satis est, sed insuper, ut
 et bene utamur, necesse erit. Alterum
 enim majus peccatum est, si quis non
 bene utatur re aliqua, quàm si omni-
 nò omittat. Illud quippe malum est,
 hoc verò nullo modo, nec bonū nec
 malum. At enim in usu atq; omni la-
 bore, qui circa quævis, quæ conficiū-
 tur, versatur, ut quis eo rectè utatur,
 scientia præstat. Quinimò in usu rerū,
 quas primū diximus, honestarum,
 divitiarumq;, et sanitatis ac pulchritu-
 dinis, ut omnibus illis rectè probèque
 utamur, scientia præsidet actionesque
 gubernat. Scientia igitur non modò,
 ut omnia bene sint, verum etiā ut be-
 nè felicitèq; peragantur, hominibus
 præbet, idq; in omni rerum acquisiti-
 one

one, et quam institueris, actione, nullūque rerum aliarum fructus utilitāve existit, prudentia sapientiāq; remota. Nam quæ est utilitas multa potiùs habenti, et multa agenti illi, qui mente caret, quàm pauca possidenti? Nōne ille per omnem modum, qui minus facit, minus peccat? Et qui minus peccat, minus etiā male et infelicitè agit, item qui minus infelicitè agit, minus quoque miser fuerit. Ergo necessariò hisce concedendum, eum etiam, qui quidem ea bona, de quibus dictū est, habeat, sine mente ac sensu plura mala facturum esse: at rursus qui contraria habet, eundem quoque minora mala facturum. Itaq; ut in summam restringamus hanc rem, necessariò sequitur, omnia, quæ priùs bona esse diximus, nec videtur de hoc ipsis institutus esse sermo, quod ea ipsa per se bona esse videantur, sed ut apparet, ita se res habet. Si inscitia illis tanquam præses imperet, maiora esse contrariorum mala, quantò sunt efficaciora ad operam navādum et obsequendum malo, quod ducis instar præsidet. Sed si prudentia et sapientia imperent ac præsideant, nimirum illa maiora bona etiam per se dabunt. Sin autem neutra illarum adsit, ne tantilli quidem bona illa facienda esse. Sola igitur sapientia in bonis reputāda erit, inscitia autem in malis. Quare cum omnes felices et beati esse

τι ἐπράξει, καὶ ὅτι ὁ φιλος τῶν ἄλλων κινήσεων ἀπὸ φρονήσεως τε καὶ σοφίας. τί γὰρ ὁ φιλος κινήσεως πολλὰ, καὶ πολλὰ ἐπράττει, οὐκ ἔχοντα, καὶ ὅλιστα; οὐχ ὁ μὲν ἐλάττω ἐπράττει, ἐλάττω δὲ ἐπαμάρτανει; ἐλάττω δὲ ἐπαμάρτανων, ἥτιον ἂν πακῶς περὶ τῆς, ἥτ. 5 τον δὲ πακῶς περὶ τῆς, ἀθλιος ἂν ἥτιον εἴη. συγχωρεῖν ἀναγκαῖον τοῦτοις, ἐστὶ ὅτι ὁ μὲν τὰ εὐρημένα ἀγαθὰ κινήμενος ἀπὸ τοῦ, πλείονα κακὰ ἐπράξει· ὁ δὲ τὰ ἰσχυρὰ ἔχων, τὰ κατὰ ἐλάττωνα. ἐκ κεφαλῆς ἀρα κινῶν τὰ πάντα, ἀπὸ τῶν πρῶτον ἐφαμει ἀγαθὰ εἶναι, οὐ περὶ τοῦτου 10 αὐτοῖς ὁ λόγος εἶναι, ὅπως αὐτὰ γὰρ κατὰ αὐτὰ σέφουσι ἀγαθὰ εἶναι. ἀλλ' ὡς εἰσιν, ὅδε ἔχει. εἰ μὲν αὐτῶν ἡ γένεσις ἀμαθία, μείζων κακὰ εἶναι τῶν ἰσχυρῶν, ὅσα δυ- 15 νατότερα ἐπηρεάζει τὰ ἡγουμένων κακῶν ὄντι. εἰ δὲ φρόνησις καὶ σοφία, μείζων ἀγαθὰ αὐτὰ δὲ κατὰ αὐτὰ, οὐδέν τι αὐτῶν, οὐδὲν δὲ ἀξία εἶναι. μόνη τῶν αὐτῶν ἡ μὲν σοφία ἀγαθὸν εἶναι. ἡ δὲ ἀμαθία κακόν. ἐπειδὴ ἡ τοῖνυν ὁ δεινός μὲν εἶναι

αποδυμένα πάντες, ἰφάνημι
 δι' τοῖσιν γινόμενοι ἐκ τῆ χρησθε-
 ρεῖ τοῖς ἀράγμασι, καὶ ὁρθῶς χρη-
 σθῇ. τῇ δὲ ὁρθότητι ἐντυχίαι, ἐ-
 πιστήμη ἐστὶν ἡ ἀντιλογία. δεῖ δὲ ἡ,
 ὡς τοῖσιν, ἐκ παλαιοῦ ἔσονται πάντες
 ἀνδρα παρὰ τοὺς ἀνδράδας, ὅπως ὡς
 σοφώτατος ἔσται. μόνον γὰρ τὸ τοῦ
 ὄντων ἐνδείκναι καὶ ἐντυχῇ ποιεῖ
 τὸν ἀνθρώπον. ἀναγκαῖον οὖν φι- 10
 λосоφῆν τοῖς βουλευμένοις ἐν-
 πράττειν. ἡ δὲ φιλοσοφία ὁρεξίς
 ἐστὶ καὶ κλησίς ἐπιστήμης, ἢ ἡ τις
 κλησίκα μόνον ἐστὶ τῇ δόξουσαν
 ἀγαθῶν, ἐθ' ἡ τις ποικιλικὴ ἀντι- 15
 χρηστικὴ δὲ ἐ. τοιαύτῃ δὲ ἐν ἐπι-
 στήμῃ, ἐν ἡ συμπερίωκεν ἄμα ὁ-
 τε ποιεῖν, καὶ τὸ ἀντιθεῖν, χρησθαι
 τῷ τῷ, ὅ ἀντιποῖσιν.

Κεφ. 6.

Εἰ πολὺ αἱ μὲν ἄλλαι παῖσαι
 ἐπιστήμαι θεωρητικαὶ τινὲς
 εἰσὶ, καὶ παρὰ τοὺς ἀνδράδας τῇ ἀγα-
 θῶν, μόνον δὲ ἡ τελεία δικαιοσύνη.
 καὶ φρόνησις καὶ καλὴ αἰδέσις χρῆσις 25
 ποιεῖται ἐκαστῶ, καὶ ἀναφέρει ταύ-
 τῃ πρὸς τὴν ἡγεμόνα νῦν, ἀπὸ τῆς
 εἰς, ἥς δὲ ἀντιποῖσιν. καὶ γὰρ τὸ δι-
 ωρεῖν καὶ κρίνειν ἐαυτὸν ἔχει, καὶ τὰς
 ἀρχὰς ἔχει τὸ ὁρθῶς χρῆσθαι τὸ ἀ- 30
 γαθῶν, ἥς τὸ χρίσθαι καλῶς ἀντὶ τῆς
 πείλοισι ποιεῖν διὰ τὴν ἐλπίδα. τοιαύ-
 τη ἵς ἐστὶν ἡ ἐκ τῆς διαίρεσις τῶν πο-

desideremus, tales esse ex legitimo re-
 ctōq; rerum usu videmur. Quod au-
 tem rectum est in usu, felicemque re-
 rum successum scientia præbet. Et os-
 porter, uti videtur, quemvis quovis
 modo ita instruxisse, ut quàm sapi-
 entissimus evadat. Hoc enim solum
 ex rebus existētibus felicem beatum-
 que reddet hominem. Itaq; sapientia
 studendum est iis, qui secundo rerum
 successu frui volent. Studium autem
 Philosophiæ est appetitus & acquisitio
 scientiæ, non illa, quæ solum acquirit
 & comparat, quæ videntur, bona, nec
 quæ illa efficit, illis autem non utatur.
 Itaque tali opus est scientia, in qua si-
 mul concurrerunt & facere & fieri,
 atq; eo uti, quodcunq; ipsa effecerit.

CAP. V.

20 S Igitur reliquæ quidem omnes sci-
 entia sunt quasi venationes quædā
 & præparationes bonorum: sola autē
 perfecta iustitia & prudentia efficiant
 unicuique usum pro dignitate, perfe-
 runtque eum ad mentem ducem, ni-
 mirum hæc fuerit quàm maxime ex-
 petenda. Siquidem contemplatio sui
 etiam iudicium habet, simulque recti
 usus bonorum principia, quem si fue-
 rimus assecuti, probè honesteque reli-
 quam vitam nostram transegerimus.
 Talis quædam est, quæ ex divisione est
 adhortatoria accessio. Alia verò, quo-

ad hæc, alis est divisio. Est in nobis animus, simulque est corpus. Atque ille quidem gubernat, hoc verò gubernatur. Atque ille quidem utitur, hoc verò istiusmodi est, veluti quo utatur. Itē ille divinus & bonus, nobisq; maximè proprius est, hoc aut cetero qui decenter conjunctum causa officii cuiusdam & usus, annexum habēs, qui ad communem vitam mortaliū facit. Potior itaque principis, qui præest, habenda ratio est, quàm eius, quod regitur, itēque potius curandum, quod divinius & nobis magis proprium est, quàm quod inferius est, atque ope indigens alienā. Hæc verò similia sunt. Talis divisio est, ut trifariam res nostræ omnes divisæ sint, in animum, & corpus & fortunas, quæ sunt corporis. Horum quædam prima sunt, quædam secunda, alia tertia. Et quidem ejus, qui præest, officium est, necessariò ad ea, quæ sunt animi, collineare, reliqua autem facere propter animum. Corporis quippe habenda cura est, ejus transferentes curam ad animi obsequium. Et pecuniæ corporis causa comparandæ sunt, cuncta verò animi causa, animiq; facultatum imperium habentium constituenda. Iam si hæc ita se habent, nullo modo officium faciunt, quod facere tenentur illi, quicunque circa pecunias & rem familiarum studium quidem omne & diligē-

ἔπειτα ἡ ποδοσὶ ὅλην δὲ ἐστὶ πᾶσι
 ῥιάνπεις τοιαύτη διαίρεσις, ὡς ἐ-
 στὶ μὲν ψυχὴ, ἐστὶ δὲ τὸ σῶμα ἐν ἡ-
 μῖν. Ἐπὶ τὸ μὲν ἀρχὴ, τὸ δὲ ἀρχαίαι.
 5 Ἐπὶ τὸ μὲν χρῆται, τὸ δὲ ἐστὶ τοῖς τε,
 οἷον ὃ χρῆται. καὶ τὸ μὲν θεῖ-
 ον καὶ ἀγαθὸν καὶ οἰκείον τῷ ἡ-
 μῖν. τὸ δὲ, ἄλλως συνηρημέ-
 νον ὑποουργίας τινος ἔνεκα καὶ
 10 χρείας ἐχόμενον τῆς εἰς τὸ κοινὸν
 βίον τῶν ἀνθρώπων. δεῖ τοίνυν
 τῷ ἀρχοντος μάλλον, ἀλλὰ μὴ τῷ
 ἀρχομένῳ καὶ τῷ θειοτέρῳ καὶ οἰκεί-
 15 οτέρῳ ἡμῖν. ἀλλὰ μὴ τῷ κατὰ δει-
 οῦ ἐπιμελεῖσθαι. Ταύτη δὲ ἐστὶ πα-
 ραπλήσια τοιαύτη διαίρεσις, ὡς
 εἰρήνη τὰ ἡμέτερα πάντα διήρη-
 ται, εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ σῶμα, καὶ τὰ
 20 τῷ σώματι. τοῦτον δὲ τὰ μὲν ἐ-
 στὶ πρῶτα, τὰ δὲ δεύτερα, τὰ δὲ
 τρίτα. καὶ πρῶτον μὲν δεῖ
 σοχαζέσθαι τὴν ψυχὴν, τὰ δὲ ἄλ-
 λὰ τὴν ψυχὴν ἔνεκα πράττειν. καὶ
 25 γὰρ τῷ σώματι ἐπιμελεῖσθαι χρὴ
 ἀναφύονται αὐτῷ τὴν ἐπιμέλειαν
 ἐπὶ τῇ τῆς ψυχῆς ὑπηρεσίαι. Ἐπὶ τὰ
 χρήματα κινῶνται δεῖ δὲ τὸ σῶ-
 μα, πάντα δὲ τῆς ψυχῆς ἐνεκα
 30 δευτέριον, καὶ τρίτον τῆς ψυχῆς ἀρ-
 χουσὼν δυνάμει. Εἰ δὲ τὸ το-
 οῦτως ἔχει, οὐδὲν ἔτι δεῖ
 τῶν πράττουσιν, ὅσοι περὶ
 χρημάτων μὲν τὴν πᾶσαν πρου-
 δὴν

δὲ μὴ χυσι, δικαιοσύνης δὲ ἀμελῶ-
σι, δὲ ἢ ἐν πτωχείᾳ ὀρθῶς χρῆσθαι
τοῖς χρήμασι, καὶ τὴν μὲν ζῆν καὶ ὑγι-
αίνειν φροντίζουσι τοῦ σώματος, τὴν
δὲ ὀρθῶς χρῆσθαι τῇ ζῳῇ καὶ τῇ υ- 5
γίαι ἀμελῶσι, καὶ τὴν μὲν ἄλλης παι-
δείας ἐπιμελοῦνται, δὲ ἢ οὐ-
δὲν πρὸς τὸ μορφοῦνται φιλίας κίη-
σασθαι δύναται. τῇ δὲ τῆς
ὁμοιοῦς ἀρχὴν ἐπιστήμῳ πα- 10
ροῦσιν, ἥ τις διὰ φιλοσοφίας
μόνης κάλλιστα παραγίγνεται. καὶ
ταῖς μὲν πράξεσιν ἐπιμελῶσι,
τὸ δὲ πῶς δὲι πράττειν ἐκαστος τῶ
ἔργῳ, οὐτε ἴσασιν, οὐτε λογίζου- 15
ται. ἀπ' ἄλλης δὲ ἀρχῆς δια-
ρῶσι ταῦτα, χωρὶς δὲ πνεύματος
δὲ πνεύματος ἐκαστος τὸ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τῶ
αὐτοῦ. αὐτὸς μὲν ἐν ἐκαστῷ ἐστὶν ἡ
ψυχή. τὸ δὲ αὐτὸ ἐστὶ τὸ 20
σῶμα, καὶ τὰ τῶ σώματος. ἀλλ' ἐστὶ
ἐν αὐτῷ, τὰ χρήματα ἐστὶν, ὅσα τὴν
σώματος ἐνέουσι καὶ ὠμῶς. καὶ ἐπιστή-
μαι τοῖσι βίαις ἐστὶν ἐπὶ τοῖς βί-
σι τούτοις πράγμασι. ὁ μὲν οὖν 25
τὰ τοῦ σώματος γνώσκων τὰ
αὐτοῦ, ἀλλ' οὐχ ἑαυτὸν ἐγνώσκων.
ὅθεν οἱ ἰατροὶ οὐχ ἑαυτοὺς γινώ-
σκουσι, καὶ ὅσοι ἰατροὶ, οὐδὲ οἱ
μαθητὰς, καὶ ὅσοι δὲ ἐποτρύν- 30
ται γινώσκουσιν, οἷς τὰ τοῦ θεοῦ
πράγματα, αἷς οἱ γινώσκοντες, καὶ οἱ ἄλλοι

tiam ponunt, iustitiam verò negligūt,
cujus beneficio, quis rectus pecuniarū
usus sit, scimus: & quoad vitam ejusq;
sanitatem anxie quidem corpori pro-
spiciunt: cæterum ut rectè hac vita sa-
nitatèque fruuntur, hoc verò negligūt.
Et reliquarum quidem disciplinarum
accuratè curam gerunt, quibus nullo
modo concordem amicitiam compa-
rare queunt: At scientiam consensus
& concordie ducem despiciunt, quæ
solo sapientiæ studio præclarissimè
comparatur. Et actiones quidem ag-
grediuntur, sed quo pacto operum u-
numquodq; sit administrandum, nec
sciunt nec expendunt. Ab alio autem
principio talia dispecunt, nimirum u-
nusquisque sua, quæ habet, seorsum in
sua possessione respicit. Unusquisq;
igitur ipse est anima nostra. Quod ve-
rò ipsius est, corpus censetur, & quæ
sūt corporis: quæ aut sunt ejus, eæ sunt
pecuniæ, aliarumq; rerum usus, quas
corporis causa comparamus. Tres
igitur sunt scientiæ, in hisce tribus reb,
scilicet. Ergò quicumque, quæ sui ipsius
corporis sūt, novit, haud statim seipse
novit. Unde medici, quatenus quidē
eam artem profitentur, haud seipsos
norunt, neque pædetrībæ, magistri ab
pueris exercendis sic dicti, & quicumq;
adhuc iis remotius, quæ ipsorum sunt,
quæque corporalia norunt, quibus
corpus curatur, ut agricolæ cæterique

opifices, permultum sanè abest, ut se-
 ipsi cognoscant. Neq; enim tales, quæ
 sua sūt, norunt. Illorum autem causſa
 hæ ipſæ artes videntur eſſe viles & ab-
 jectæ, quæ manuum opificio peragun-
 tur. Mentis autem ſola prudentia, ani-
 mi cognitio eſt, eaque ſola verè noſtra
 virtus exiſtit, quæ animum efficit me-
 liorem. Itaque hæ eos maximè appe-
 tere decet, qui convenienter naturæ
 ſuæ vitam ſuam exornare, ſeq; bonos
 & honeſtos mortales reddere volūt,
 & revera ſui ipſius curam gerere dele-
 gerunt. Ejusdem verò ſententiæ &
 hæ fuerint, rerum, quæ à nobis acqui-
 runtur, & in noſtra poſſeſſione ſunt,
 poſt deos, res omnium diviniffima
 maximèque propinqua eſt, animus.
 Quæ verò noſtra ſunt, duplicia ſunt o-
 mnium omnibus. Nonnulla præſtan-
 tiora ac meliora, quæ quaſi imperium
 exercent: alia minora & pejora, quæ
 ſerva ſūt. Iam quæ dominium exercēt,
 pluris faciendæ ſunt illis, quæ ſerviunt.
 Hoc modo igitur animus poſt deos
 cæteris rebus omnibus pluris fuerit ex-
 ſtimandus. Honorat autem illam ma-
 gniſque facit, non qui deteriorem effi-
 cit ex meliore, nec qui eam malis cō-
 plet, & quorum poſſit poenitudine du-
 ci, nec qui labores fugit laudatos, &
 metus dolorēſq; & triſtitias, (Talis e-
 nim eam ignobilem nulliūſque pretii
 reddit,) neq; ille, qui præ virtute formā

δημηργοί. πολλὰ δὴ δέουσιν ἑαυ-
 τὲς γινώσκουσιν. ἐδὲ γὰρ τὰ ἑαυτοῦ ἐ-
 τοι γινώσκουσιν. διὰ ταῦτα δὴ καὶ
 βάνουσιν αὐταὶ αἰχῆραι δοκῶσιν
 5 ἐξ. μόνη δὲ σωφροσύνη ἐστὶν ἡ τῆς
 ψυχῆς γνώσις, καὶ τῆς ὀντικτῆς με-
 ταφύσεως τὴν μόνην ἐκείνην παράχαι, ἥ τις
 τὴν ψυχὴν βελτίονα ἀπεργάζεται.
 ταῦτα ἅρα μάλιστα ἀντιποιοῦμεθα
 10 ἄξιον τῆς βελομένης ὁμολογούμε-
 νας τῇ ἑαυτοῦ ἐσὶα ἄγκοσμεν τὴν
 ἑαυτοῦ βίον, καὶ ἑαυτὲς ἀπεργάζε-
 σθαι καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ
 τῆς ὀντικτῆς ἑαυτοῦ ἐπιμελείας πο-
 15 λευμένους. τῆς δὲ αὐτῆς ἔχεται
 γνώσις ἐ ταῦτα, ὡς ἔστιν ἡμι-
 τέραν κ' ἡμᾶς μὲν θοὺς ψυ-
 χῇ θύοιται οἰκοδομῇ τε ἔστι.
 τὰ δὲ ἡμετέρα διὰ τὰ πάθων ἔστι
 20 πᾶσι, τὰ μὲν κρείττω καὶ ἀμείνω
 διαβόζοντα, τὰ δὲ ἥττω καὶ χεί-
 ρον, δοῦλα. τὰ διαβόζοντα οὖν
 ποροτιμῆται ἔστι δοιούσων.
 ἔτι οὖν τὴν ψυχὴν μὲν θοὺς
 25 ἔστι ἄλλων ποροτιμῆται πᾶσι.
 τιμὰ δὲ αὐτὴ οὐχ ὁ χεῖρονα ἐκ
 βελτίονος ἀπεργάζομενος, οὐδ'
 ὁ κακῶν καὶ μελῶν ἐκπληκτῶν
 αὐτὴ, ἐδὲ ὁ φάσκει τῆς ἐκπληκτῆς
 30 τῆς πᾶσι καὶ φάσκει καὶ ἀλγυδῶν
 καὶ λύπας. ἀτιμὸν γὰρ αὐτὴν ἀ-
 περγάζεται ὁ ποιοῦν. οὐδ' ὁ
 πορὸ ἀρετῆς ποροτιμῆται κάλλος
 ἡ

ἢ χρήματα. ὅν γδ χειρόνων ἔτω
τὴν κρείττονα ψυχὴν καταδυσέ-
ραι ὑπαφαίνει. μία τοίνυν ἔσαι τι-
μη δ' ψυχῆς, καὶ τὸ ὁμοιεῖσθαι τοῖς
ἔστιν ἀρίστοις παραδείγμασι, καὶ τὸ
ὅτις ἀμείνοσιν ἐπιθεῖν τὰ χείρονα,
ὅσα θηρεῖσθαι βελτίω δύνανται. Ἐτὸ
φύγειν μὲν τὸ κακὸν ἰχθυῶσαι δὲ
καὶ ἔλπειν τὸ παρῆλθαι ἀεὶ, καὶ ἔλπειν.
τα αὖ κοινῇ ζῶνοικεῖν τὸν ἐπίλοι-
πον βίον, τὸ δὲ εὐδὲν ἄλλο ἐστίν,
ἢ δέοντως φιλοσοφεῖν. ὡς γὰρ ἔξ ἀ-
παυτοῦς ἑξέπου φιλοσοφῆσαι τοῖς
βελουμένοις, εὐδοκίμειν. τελείως δ'
αἱ καὶ οὕτως ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐκδιδασκ-
ρίστας ἐπέλθωμεν, εἰς εἰρήνην ψυ-
χῶν ἐν ἡμῖν εἰδὴ καὶ ὥκεισθαι, ὃ μὲν,
ὡς λογίζομεθα· τὸ δὲ, ὡς νοοῦμε-
θα. εἰς τὸν δὲ, ὡς ἐπιθυμοῦμεν.
πυγχαίνει δ' ἕκαστον αὐτῶν κινήσεως
ἔχον. τὸ μὲν οὖν αὐτῶν ἐν ἀρ-
γία διάγειν, καὶ τῶν ἐν αὐ-
τῷ κινήσεων ἡσυχίας ἄγον ἀ-
δυνατίζονται ἀνάγκη γίνεσθαι. τὸ
δὲ ἐν γυμνασίοις ἐκτρέφεσθαι
τοῖς, διὸ φυλακίον, ὅπως αἱ ἐκ-
σι τὰς κινήσεις πρὸς ἀλλήλους
συμμέζους. διαφερόντως δὲ
δὴ τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς
εἶδος, ὅπερ δαίμονα ὁ θεὸς ἐ-
καστῷ δέδωκε, καὶ ὑπερ ὑπὸ
γῆς αἶρει πρὸς τὴν ἐν οὐρα-
νῷ ζυγανίαν, ὡς ὄντας ψυ-

pecuniæve majoris æstimat: (animam
namque, quæ longè præstantior est, ita
deterioribus inferiorem esse declarat,)
verùm unus erit honor animi optimis
quibusq; exemplis similem reddi, utq;
quæ deteriora sunt, sequantur melio-
ra, quæ quidem meliora fieri queunt.
Iam mala fugere & scrutari ac eligere
id, quod omnium optimum est, & cū
quis elegerit, reliquum vitæ commu-
niter cohabitare, hoc demum nihil est
aliud, quàm decenter & honestè sapi-
entiæ studio vacare. Quare illis, qui vo-
lunt benè audire, modis omnib; phi-
losophandum est. Perfectè autem sic
quoq; ad idem ex divisione veniam?
Tres animæ species trifariam domici-
lium in nobis sortitæ sunt, alia, qua ra-
tiocinamur, alia, qua irascimur, tertiā,
qua desideramus. Cæterum illarum
formatum unaquæq; suas motiones
habet. Etenim ex iis illa in otio versas-
tur, quæq; ex motibus, qui in ipso sūt,
quietem agit, necesse est omnium esse
infirmisissimam. Sed quæ exercitiis agi-
tatur, omnium existit robustissima.
Quare diligenter curandum est, ut ha-
beant motiones inter se mutuò mo-
deratas bonæque proportionē distin-
ctas. Quæ autem maximè propria est
animæ forma seu species, quam uni-
cuiq; Deus ceu genium deūmq; indi-
dit, quàmque ab terra capit, & ad co-
gnationem, quæ in coelo est, attollit,

nos inquam, qui instar plantæ sumus
 sefe è terra fundentis, haud tamen ter-
 restris, sed coelestis, hoc scilicet maxi-
 mè exercendum est. Ille namq;, qui om-
 nem diligentiam ac studium adhi-
 buit, ut cupiditati vel contentioni froe-
 nos laxaret, atq; hæc cum vehementia
 obeat, quātum quidē ab homine mor-
 tali fieri potest, ejus ne exiguum quidē
 sunt intermissuri, utpote qui auctus sit
 & incrementum sortitus tali. Porro
 qui cupidē sefe in disciplinas tradide-
 rit, nihilq; aliud in studio posuerit,
 quā quo modo animum veritatis
 studio sapientiæq; imbuat, tum maxi-
 mē in iis, quæ sua sunt, sit exercitatus, ei
 nimirum necessariò omninè immor-
 talia & divina sapienda sunt, si quidem
 veritatem attingat. Quatenus autem
 cōcessum est humanæ naturæ immor-
 talitatis esse participem, catenus nulla
 hujus pars ullo modo relinquēda est.
 præsertim verò ei, qui etiam divinum
 numen semper colit, habetque probè
 & ornate divinum genium sibi coha-
 bitantem, hic insigniter felix beatúsq;
 erit. Cujusque verò ministerium cuiq;
 unum est, nempè unicuique sua ali-
 mēta ac motus tribuere. Divino verò,
 quod in nobis est, humini cognatæ
 sunt motiones universi deliberationes
 & circulationes.

τὸν οὐκ ἔγγιστον, ἀλλ' οὐρανί-
 ον, τοῦτο δὲ μάλιστα ἀσκητίου.
 τῷ μὲν γὰρ περὶ τῆς ἐπιθυμίας,
 ἢ περὶ φιλονεκίας ἰαποῦδακό-
 5 τι, καὶ ταῦτα σφοδρὰ δέχο-
 οῦντας, μάλιστα δυνατὸν γί-
 νεσθαι θνητῷ, τοῦτου μὲν δι' ἁμ-
 κρὸν ἐλλείπειν, ἅτε τὸ τοιοῦ-
 τόν κ' ἐλάττω. τῷ δὲ περὶ φιλο-
 10 μαθείας καὶ περὶ τὰς τῆς ἀ-
 ληθείας φρονήσεως ἰαποῦδακό-
 τι καὶ ταῦτα μάλιστα ἔστιν αὐ-
 τοῦ γυμνασμεῖσθαι, φρονεῖν μὲν
 ἀθάνατα ἐν θύῃ, αἰσιν αἰ-
 15 ληθείας ἐφάπτεται, πᾶσα δ-
 νάμη σου. καθ' ὅσον δ' αὖ
 μεταχρῆν ἀνθρώπινῃ φύσιν ἀ-
 θανάσιας ἐνδέχεται, τοῦτου
 μὲν μέρος ἀπολαμβάνει. ἅτε
 20 δὲ καὶ αἱ ἀνθρώποινα τὰ
 θείον ἔχοντάς τε αὐτὸν εἰς καὶ
 κακοσμεῖον τὸν δαίμονα ἐν-
 οῖκον ἑαυτῷ διαφέροντας ἐν δαί-
 μονα ἔστι. ἀνθρώπος δὲ πᾶσι
 25 πᾶντὸς μία, τὰς οἰκίας ἐκ-
 σω φρονέας καὶ κινήσεως ἀποδιδό-
 ναι. τῷ δὲ ἐν ἡμῖν θείῳ συγ-
 γνήσις εἰσι κινήσεως αἱ τοῦ πᾶν-
 τὸς διαπονήσεως καὶ περιφορᾶς.

Κεφ. 5.

CAP. VI.

ΤΑΥταίς δὲ ἐν ζῶντι πομπῇ,
 ἔκαστον δὲ τὰς περὶ ἑαυτοῦ
 ἐν τῇ κεφαλῇ διηγουμένης ἡμῶν
 περιόδους ἔχοντος διὰ τὸ κα- 5
 ταμαρτάνειν τὰς τοῦ παντὸς
 ἀρμονίας καὶ περισφορὰς. τὰ
 κατανοούμενα δὲ τὸ καὶ νοῦν, ἔξ-
 ομοιωσάτω καὶ τὴν ἀρχαίαν φύ-
 σιν, ὁμοιωσάτω δὲ τὴν 10
 καὶ τοῦ ποταμοῦ ἀνθρώ-
 ποις ὑπὸ διῶν ἀρίστου βίην, περὶ
 τὰ κατὰ φύσιν καὶ τὰ ἐκείνην χρὴ
 εἶναι. οὐ γὰρ δὴ λυσιστελεῖ τὸ κατὰ
 τοῦ πατρὸς Διὸς, ὡς περὶ τὴν 15
 θυμὸν ἐκωχούτας ποιεῖν ἰχυ-
 ρόν, οὐδὲ τὸν λείοντα οἶον τὴν θυ-
 μόν, καὶ τὰ περὶ τὸν λείοντα ἔσθον
 ἀξιόν, καὶ ἰχυρὰ ποιεῖν ἐν ἡ-
 μῖν. τοῖς δὲ ἀνθρώποις, ὡς περὶ 20
 τὴν λόγον, λιμοκλονεῖν καὶ ποιεῖν ἀ-
 εὐθεῖαν, ὡς ἔλκεσθαι, ὅπως ἂν ἐκεί-
 νων ὑπερότερον ἄγειν, καὶ κατὰ τὴν ἑτέραν
 ἐτέρω αἰετίζον, καὶ τὴν φίλον ποι-
 εῖν· ἀλλὰ τὸ πᾶν μᾶλλον ἢ 25
 ἐν ἡμῖν διῶν ἀνθρώποις τὴν πο-
 λυκεφάλου θρέμματος ἰχθυ-
 οῦ πομπῇ, ὅπως ἂν τὰ μὲν
 ἡμεῖς ἢ ἐκ θυμῶν εἶδη ἔσ-
 θω καὶ τιθαστεύω. τὰ δὲ ἄγρια 30
 ὑποκωλύει φύσιν, σύμμετρον
 ποικιλάμειον τοῦ θυμοῦ φύ-
 σιν, ἐκ κοινῇ πάντων κηδόμενος

I AM verò cum hæc unumquodque
 consequatur, necessario oportet no-
 stras illas periodos, quæ versantur circa
 vitæ ortum, id quæ in capite corruptas
 corrigere, ut perdiscamus universi cō-
 centus & revolutiones. Quisquis au-
 tem hoc cum animo suo diligenter
 expendit, poterit illud juxta veterem
 & antiquam naturam similitudine ex-
 primere. Quod postquam assimilarit
 & expresserit vitæ optimæ hominibus
 ab diis immortalibus propositæ, tant
 in præsens quàm futurum tempus, fi-
 nem honoremq; habebit. Neq; enim
 expedit, ut cupiditatem, quæ variæ be-
 stiarum instar est, in delitiis versantes robo-
 remus, nec iram, quæ instar leonis est,
 leonismq; catulorum, æquum est alere;
 eorumq; robustos in nobis efficere. In ho-
 minibus autem rationem quasi fame
 enecare ac imbecillam reddere, ut qua
 eunq; cupiditas iræve ducat, trahatur,
 ac neutra cum altera consuetudinem
 ineat amicamve reddat: sed multò ma-
 gis divinus in nobis homo efficiendus
 est, ut pecude multicipe continentior
 potentiorque existat, ut illæ cupidi-
 tatum species, quæ mansuetæ mitescq;
 sunt, exantur mansuetioresque reddā-
 tur. Contrà quæ agrestes & feroces
 sunt, crescere & majores fieri prohibe-
 antur, socia facta iræ natura, & cōmu-
 niter omnium curam suscipiens, illa
 inter

inter se mutuò amica & sibi ipsi red-
didit. Sicque illa nutrit. Et talis quidē
in omnibus erit optimus. Ille verò,
qui hisce contrarius est, nihil sani ha-
bet. Et sanè quod honestum est, in
hoc liquidò apparet. Divinæ enim
parti, quæ natura belluina sunt, subji-
ciuntur, & quod turpe, suo contrario,
hoc est, bono, itidem subest. Nam sub
effero & agresti, quod mansuetum &
placidum est, quasi in servitutem redi-
gitur, quòdque optimum est, sub eo,
quod est nequissimum, sic quod in
hominedivinisimum est, sub maximè
impio impurissimòque servile reddi-
tur, inque suo ipsius animo delinquit.
Cæterum ut quis ideo petulanter ne-
quiterque agat, jampridem vitupera-
tur culpaturque eo, quod vis eu-
puditatis laxetur, qualisq; effrenis red-
datur ad majorem, quàm par est, liber-
tatem. Quin & procacitas morositas-
que vitio dantur, quum animus incō-
cinnus augeatur & contendat. Luxu-
ries in remissione animi vituperatur,
quando in eo timiditatem indit. Adul-
latio & illiberalitas obturbant. Istud
quod in animo gravi ira infectum est,
turbulentæ belluæ subdit, & pecuniæ
causâ ejusque inexplibilis voraginis
laccsisitum consuefacit, ut ab teneris
annis loco leonis simia fiat. Ac reliqua
quæ ab hoc existunt mala, nota sunt,
quæcumque eam speciem, quæ in nos

είλα ποινισάμενος ἀλλήλοις τῇ
καὶ ἑαυτοῖς. οὕτως αὐτὰ θρέψει.
καὶ ὁ μὲν τοιοῦτος καὶ πάντα
ἔσαι ἀρετῶν. ὁ δὲ ἐναντίας οὐ-
5 δὲν ἔχει. καὶ τὸ μὲν κα-
λὸν ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαφαίνε-
ται. ὑπὸ γὰρ τῷ θείῳ τὰ θη-
ριώδη τῆς φύσεως ὑποτάττε-
ται. τὸ δ' αἰχρὸν ἐν τῷ ἰαν-
10 τῷ. ὑπὸ γὰρ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμι-
ρον δουλοῦται, ὃ τὸ βέλτιστον
ὑπὸ τῷ μοχλοῦτάτῳ, καὶ τὸ
ἑαυτοῦ θεώτατον ὑπὸ τῷ ἀ-
θιωτάτῳ καὶ μαρτυράτῳ δου-
15 λούται, καὶ ὅτι τῇ αὐτῇ ψυχῇ
πλημμυλῇ. καὶ μὴν τό γε ἀκο-
λασίην ὅτι τὰ τοιαῦτα πά-
λαι ψήγεται, ὅτι ἀνίσταται ἐν τῷ
τοιοῦτῳ τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς ἑ-
20 λώθυριαν ὡς τὸ δύναντος.
καὶ ἡ ἀνιδόχεια δὲ καὶ δυσκο-
λία ψήγεται, ὅταν ὁ θυμὸς ἀνάρ-
μος αὐξήται καὶ σπύλληται. βυ-
βὴ δὲ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀνέσθ' ὑψήσεται,
25 ὅταν ἐν αὐτῇ δειλίαν ἐμποιῇ. καὶ
λαχία δὲ καὶ ἀνελευθερία παρνο-
χλῇ. ταύτης τὸ θυμοειδὲς ὑπὸ
τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιεῖ, ὃ ἐνικα-
χρημάτων, καὶ δεικνύων ἀπλησίας
προπηλακίζομενον, ἰθὺς ἐν
30 ἴσῳ ἀντιλέοντος ἐπιθῆκον γί-
νεται. καὶ τ' ἄλλα δὲ ὑπὸ τούτου
δῆλα ὅτι δέσσει, ὅσα τὸ βέλτιστον
ἐν ἡμῖν

ἐν ἡμῖν εἶδος ἀνδρῶν ἀπεργάζε-
ται. μόνως πόνει ἐν δαιμονίῳ
μὴ ὑπὸ τῆς θεοῦ καὶ φρονίμου
ἀρχόμενοι. οὕτω γὰρ εἰς δυνά-
μιν πάντες ὁμοιοὶ ἐσόμεθα καὶ
φίλοι τοῖς ἀλλήλοις κυβερνώμενοι.
δύλοι δὲ ἐσόμεθα, ὅτι τὸ τοι-
οῦτον. βούλεται πᾶσι τοῖς ἐν
τῇ πόλει ζυμμεῖν, ὥστε καὶ ἡ
τῆς πόλεως ἀρχὴ, τὸ μὲν
ἐλευθέρους εἶναι, ὥστε αἱ ἐν αὐ-
τοῖς, ὡς περ ἐν πόλει πολυταῖ-
αι κατὰ φύσιν φύλακα ὁμοίως
καὶ ἀρχόντας αὐτῶν, καὶ τότε δὴ
ἐλευθέρους ἀφίμειν. οὐκοῦν ὁ γὰρ
τοῦτο ἔχει πάντα τὰ αὐτῶν εἰς
τὸ ζυμμεῖν βιάσεται, περὶ
τοῦ μὲν καὶ δέματα τιμῆς, ἀπὸ
αὐτῶν αὐτῶν τῆς ψυχῆς ἀπεργάζε-
ται. τὰ δὲ ἄλλα ἀτιμᾶζον ἐπὶ τῷ
τῷ σώματι. ἔστι καὶ σοφία, καὶ ὁ-
πως τῇ θεωρίᾳ καὶ ἀλόγῳ ὑδονῇ
ἐπιβόλας ἐν ταῦτα τεταμένους
ζῆναι, ἀλλ' ἐδὲ πρὸς ὑγίαν βλά-
πῃ, ἐδὲ τῷ πρὸς βίῳ, ὅπως
χυρὸς ἢ ὑγίης ἢ καλὸς ἔσται, ἐὰν μὴ
καὶ σωφρονέσθαι μέλλῃ ἀπ' αὐτῆς,
ἀλλ' αἰετὶ ἐν τῇ σώματι ἀρμόσει,
ἐν ἡ ψυχῇ ἐκκαὶ ζυμφορίας ἀρ-
μοτῆριμος φαίνεται, ἐὰν περ μέλ-
λη τῇ ἀλκιμείᾳ ἀμεινός εἶναι. καὶ
καὶ ἐν τῇ χρηματικῇ ἀπόφασιν
ἐν, καὶ εἰς ἀπεριτομαζήσας ἀπὸ

bis optima est, imbecillā efficiunt. So-
lūm igitur felices statuemus qui ab
divina & prudente parte reguntur ei-
parēt. Sic enim pro virili parte omnes
erimus æquales & amici, dum ab eo-
dem gubernabimur. Declaraverit autē
& hoc lex, quod tale quid velit, dum o-
mnibus, qui in civitate versantur, pre-
sidio est, inēmq; puerorum magistra-
tus, ne illiberales simus, donec in ipsis,
quemadmodum in civitate, reipubli-
cæ statum constituamus eundem ac
magistratum in animo similem, tum-
q; liberum dimittimus. Proinde qui
mente præditus est, omnibus negotiis
suis huc relatis vivet, primum quidem
disciplinas in honore habens, quæ ani-
mū in pectus talem reddunt. Reli-
qua verò negligens nullōq; in hono-
re habens, quæ pertinet ad corporis ha-
bitudinem & alimentiam, nō quidem
ut belluinæ & rationi vacanti volupta-
ti se mancipet, hūcq; conversus vivat.
sed ne quidem ad sanitatem respiciēs,
neq; hoc sollicitē agēs, ut robustus aut
sanus, aut pulcher existat, nisi etiam
ab illis temperans moderatūsq; evasu-
rus sit: verū semper corporis concē-
tum causā animi consensus compo-
nere videbitur, siquidem reapse musi-
cus futurus esse videatur. Nō igitur in
pecuniarum acquisitione congestio-
nem etiā in immensum augebit, im-
mensa & non finienda habens mala

& miseras: sed ad eam, quæ in se est, vitæ administrationem respiciens, diligētiorq; cavens, ne quid dore sua familiariter pervertat, quæ ibi multa & copiosa, vel parva & exigua est. Sic providi-
 5 rili gubernas additione & sūptu rerū, quatenus ejus fieri potest. Imò verò dū huc respicit, tantum voluntariè percipiet honorum, quos arbitretur eā meliorem reddituros. Illos verò honores publicè privatimq; fugiet, quos existimavit soluturos illū, qui adest, habitū ac valetudinem. Et manifestū est, cum reliqua omnia conaturū hoc uno solo cōmutare, ut sibi prudentiā comparet, & omnia facturum, ut inferviat mētis & intelligentiæ acquisitioni. Hoc verò nihil est aliud, quàm philosophari, id est, sapientiæ studio intentum esse. Ita-
 10 q; iis, qui benè & feliciter vitam suam instituere volent, juxta hanc divisionē, maximè omnium philosophandum erit. Ad hunc ipsū finem tendit & hic apparatus & accessio. Natura omnis veluti rationis particeps nihil omnino temerè efficit. Verūm omnia alicujus rei gratia, ac potius hoc ei curæ fuit, ut quæ temerè fiūt, alicujus rei gratia ex-
 15 terminarit, perinde atq; artes. Quia hæ naturæ quoq; quasi imitamētā quædā erant. Cū autē homo natura cōpositus sit ex animo & corpore, atq; anim⁹ corpore præstantior sit, scēpēq; id, quod detect⁹ est, observetur solaturq; causa

ταῦτα καὶ ἔχον, ἀλλὰ προσ-
 βλέπων πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ σο-
 λιτέειν, καὶ φυλάττειν μή τι πα-
 ρακλῆν αὐτῷ, ὅθ' ἐκείνῳ πλε-
 5 θος οὐσίας, ἢ δι' ὀλιγοπνίαν,
 οὕτως κυβερνᾷν προσδεῖται καὶ
 ἀνταλώσθ' τῆς οὐσίας, καὶ ὁ-
 ρῶν ἀν' οἷός τε. ἀλλὰ μὴ καὶ
 τιμᾶς, τι ἢς ταυτὸν ὑποβλέ-
 10 πων, ὅθ' μὴν μεθ' ἑα-
 εἰς ἀν' ὁρᾶται ἀμείνω αἰσθῆναι σο-
 λιστῶ. ταῦ δὲ φησὶται. ἰδίᾳ καὶ
 δημοσίᾳ, αἷς ὅτ' ἡγήσεται λύσθ' ἢ
 ἐπ' ἀρχῆς αἰῶνος. καὶ εὐδελος ὅτι
 15 τῷ πάντων τὰ ἄλλα ἀνταλλάσσει
 σιδηρὰ ἐμπληροῦν ἐνδὸς τετυγμένῳ τῷ
 φρόνησιν καὶ πρᾶξιν, καὶ πᾶσι πρά-
 ξει δουλείων πρὸς τὰ καὶ κῆρος. τῷ
 τῷ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἔστιν, ἢ τὸ φι-
 20 λосоφεῖν. ὥστε καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἡ
 διαίρεσις πάντων μάλιστα φιλο-
 σοφίῃς περὶ βελονίαν καὶ πρᾶ-
 ξιν. εἰς ταῦτα δὲ φέρει τέλος καὶ
 ἡ τοιαύτη εἰσοδος. πᾶσα φύσις α-
 25 πὲρ ἔχουσα λόγον εἶδεν μὴ εἰπῆ
 ποιεῖν. ἡγεῖται δὲ τινὸς πᾶσι, καὶ
 μᾶλλον τῷ ἡγεῖται τινὸς τὸ εἰπῆ ἔξ-
 ὁρίσασθαι περὶ βελονίαν, ἢ περὶ κῆ-
 ρους, ὅτι καὶ φύσεως αἱ ἰσχυραὶ ἡσασ-
 30 μὴ μῆτις. τὰ δ' ἀνθρώπου σω-
 σώτος φέρει ἐκ φύσεως ἢ καὶ σώμα-
 τος βελονίαν, διὰ τὸς δὲ φύσεως τῷ
 σώματι, καὶ αὐτῷ βελονίαν ὡς καὶ

σπῆρται μὲν τῇ χείρῳ, καὶ
 εἰς σῶμα δ' ψυχῆς ἵσταται ἔξ-
 τῆς ψυχῆς δὲ τὸ μὴ ἦν ἐν
 χεὶ λόγον, τὸ δ' οὐκ ἔχον. ὁ-
 περ. ἔ. χεῖρον. ὥστε τὸ ἄλο- 5
 γον ἵσταται τῇ λόγον ἔχοντι.
 ἐν δὲ τῷ λόγον ἔχοντι ὁ νοῦς.
 ὥστε τῷ νοῦ ἵσταται πάντα ἔξ-
 ἀναγκᾶς ἢ ὑποδείξεως. τῷ δ'
 αὖ. τοῦ αἰ νοῦς ἐνέργεια, ὁ. 10
 ράος οὐσιν νοῦς, ὡς τῷ ἐν-
 ενεργεῖ ἐνέργεια ὁρᾷ. τὰ ἴσα
 ἐστὶν. νοῦς οὐκ ἐν τοῦ σώμα-
 τος αἰρέσει, τοῦ δὲ τὸ βίβλ-
 τισιν ἔξ. καὶ ψυχὴν μόνον. 15
 τῷ δὲ βελτίστου τὰ ἄλλα σωμα-
 τικῆς χάριτι. σῶμα δὲ ἔξ.
 διαπονήσας ἐλευθερῶν μὴ ἦσαν,
 ὅσων δὲ αὐτὰς αἰρέται, δι-
 λυαίς δὲ ἐκκεῖται αἱ δ' αἰ- 20
 λυαὶ τὴν γινώσκον ἀπερίδουσαν.
 κρείττονι δὲ σπῆρται τὸ δὲ
 αὐτὸ, τῷ δ' ἄλλο. ὅτι καὶ
 τὸ ἐλευθερὸν, τῷ μὴ ποιῶντι.
 χεῖρ μὲν δὲ ἔξ. σπῆρται τῇ 25
 ἐλευθερίᾳ, καὶ αὐτὸς ὑποβάλλ-
 λη τὸ συμφέρον, ἔ. ταύτη
 ἡγείται, ἀλλ' ἐπιταί γε ταύ-
 τας καὶ τοῦ διαπονήσαντος σώ-
 ματος. ἔ. ἀναπύματαί γε 30
 ἔ. τῆς τύχης, ἔξ. ὅν ὑποδίδω-
 σι τὰς πράξεις, ὡς ὁ τῆς κῆρι-
 ρος, καὶ διὰ σώματος αἱ σπῆρται,

præstantioris, nimirum corpus animi
 causa existit. Porro animi aliqua pars
 est, quæ rationem habet: alia vero ea
 destituitur, quæ quidem deterior est.
 Itaque quod ratione caret causa quæ,
 quod ratione præditum est, existit. Ca-
 tetum: mens in eo est, qui habet ratio-
 nem. Quare mentis gratia demonstra-
 tio omnia esse cogit. Rursum mentis
 cogitationes efficaces sunt, visiones ex-
 istentes rerum, quæ mente & intelligen-
 tia percipiuntur. Quemadmodum ef-
 ficacitas oculi vim cernendi habentis
 est, videre ea, quæ visu comprehendun-
 tur. Intelligentiæ igitur mentis quæ o-
 mnia expetenda sunt: mens vero solū
 eorum, quæ in animo versantur, opti-
 ma est. Iam eius, quod optimum est,
 gratia, reliqua constant. Rursum ex co-
 gitationib. illæ planè liberæ erant, quæ
 per se eligitur, ancillis vero similes sūt
 reliquæ, quæ cognitioni incumbunt.
 Satis autem & melius ubiq; est, quod
 petere expetitur, quàm quod propter
 aliud. Nam & id quod liberum est, nō
 est illius liberū. Iam illi, qui utitur mē-
 te sensuq; actionum, etsi ipse, quod u-
 tile est, subijciat, mentisq; sententia im-
 peret ac præcedat: ipsas tamen actio-
 nes sequitur, corpore etiam ministeriū
 suppeditante, & quidem fortuna quo-
 que repletur. Pro quibus actiones red-
 dit, quorum mens domina est. Plurq;
 etiam corporis ministerio conficiuntur.

Itaque cogitationum animi illæ, quæ expetibiles solum propter ipsam rectam nudam contemplationem pretiosiores præstantiorèq; sunt illis, quæ ad alia utilia sunt. Per se autem in pretio habendæ sunt commentationes, in quibus iis expetibilis animi sapientia. Propter actiones verò illæ, quæ circa prudentiam versantur. Itaq; honestum iuxta ac pretiosum est in sapientiæ contemplationibus versari, non illis, quæ passim sunt obvia. Non enim simplicitet omnis cõprehensio res est pretiosa & honorabilis: sed illa talis est, quæ principis sapientis est. atq; illa, quæ ejus administrationis, quæ est in universo, & sapientiæ ipsius cohabitatrix, proprièq; subijciatur. Etenim homo communis sensu & mente privatus plantis, iisq; quæ è terra funduntur, similis existit. Sola autem mente spoliatus obbruteffit & in belluam mutatur. Is verò qui affectu irrationali privatus est, at in mente manet, ut illius sit particeps, Deo assimilatur. Itaque pro virili enitendū est, ut illæ affectiones, quæ ratione destitutæ sunt, aboleantur: & puris mentis actionibus cum in seipsum, tum etiam in ipsum Deum respicientibus utendum, curandumque, ut mentis revelationibus vivamus, omni attentionis oculo amorèq; ad hoc applicato. Si quidem Deus ejusque totum numen causa actionum contemplandum non

ὥς τῆς ὁρανοήσεως, αἱ δὲ αὐτὴν
τὸ ψαλὸν τὸ θεωρεῖν αἰρεται, τι
μωτέραν καὶ χρίτιους τῆς πρὸς
ἄλλα χρῆσιμεν. δι' αὐτὰς δὲ ἵ-
5 μοι αἱ θεωρίαι, καὶ αἰρετὴ ἐν ταύ-
ταις τῆ τοῦ ἡ σοφία, ὅσα δὲ πρῶ-
ξτε αἰχμηθροήσιν. ὥς αἰμαθὸν
καὶ τίμωιν ἐν ταῖς καὶ σοφίᾳ θεω-
ρίαις, δὲ οὐ δέπου πᾶσι ταῖς
10 τοχούσαις. οὐ γὰρ πᾶσα ἀπλῶς
κατάληψις τίμωιν, ἀλλὰ ἡ
τῷ ἀρχετῷ σαφὲς διάνους, ἐ-
κ τῆς ἐν τῇ πνεύματι ἀρχῆς πνεύ-
ματι καὶ σοφίας σὺναισθε, καὶ σι-
15 κῶς ἐν ὑποκρίσει. αἰθέσε-
ως μὲν οὖν καὶ τοῦ ἀφαιρηθῆς
ὁ ἀνδραγαθὸς, φησὶ γὰρ
ταῖς παρεκλήσεως τοῦ δὲ μὲ-
νου ἀφηρημένος ἐκ θεωρητικῆς
20 ἀλογίας δὲ ἀφαιρηθῆς, μέ-
νων δ' ἐν τῇ τῇ, ὁμοιωταί
δὲ. καταργητὴν οὖν εἰς δέ-
κμων τῆς ἀλογίας τὰ πᾶ-
σα. ταῖς δὲ τοῦ τοῦ κατα-
25 ραῖς ἐπεργαίαις, καὶ εἰς ἰου-
τὸν καὶ τὸ θεῖον ἀφοραταῖς
χρησίον, καὶ ταῖς διαξόδοις
τοῦ τοῦ ζῆν μελετητοῖ, πᾶσι
τὸ τῆς προσοχῆς ὅμμε καὶ
30 τὸν ἔργον πρὸς τὸ τοῦ αὐτο-
ἀψαίτα. οὐ γὰρ δὲ τὰ πᾶσι
διδόν καὶ τὰ θεῖα θεωρητέ-
ον τῆς πρᾶξεως ἵστα.

οὐ γὰρ φασὶ θεμντὸν εἶναι χραί-
 νειν τὴν θείαν τοῦ θεοῦ καίαν·
 δουλοῦμενον τῷ τοῦ χρησίου
 ἀνθρώποις ἀναγκαίῳ. οὐδ' ὁ-
 λως τὸν τοῦ ἀσπασίου δῆλ-
 τὰς χρείας ἐκδὸς πρὸς ταύ-
 τας. μέντοι δὲ πασῶν ἡμῶν ἄλ-
 λων, ἃς ἔχουμεν ἐπὶ τύχῃς δυ-
 νάμιων. ἑμπαλιν δὲ καὶ τὰς
 πρῶτας, καὶ πάντα ἄλλα πρὸς 10
 τοῦτον, καὶ τὸν θεὸν συντακτέ-
 ον, ὃ ὑπὸ τούτου καὶ ἡμῶν κα-
 τὰ μέρος καθηκόντων, τὸ ἀ-
 λόγιστον ἀναμειγνύον. δικαίαν τε
 γὰρ ἔστι κατ' ἀξίαν ἡ κρίσις, καὶ 15
 μὴ πασῶν ἰκανὴ τὴν ἀληθε-
 ρὴν ἀνθρώποις ἐνδαιμονίαν
 παρασκευάζειν. ὅ γὰρ ἡμῶν ἄλ-
 λων διαφέρουσι ζώων, ἐν
 μόνῳ δὲ τούτῳ τῷ βίῳ δια- 20
 λάμπει· ὃ οὐκ ἦν τι τυχόν, ὃ
 οὐκ ἄλλῳ ἔχον ἀξίας. λόγου
 μὲν γὰρ ἐφροσύνης μικρὰ τι-
 τα καὶ ἐν ἐκείνοις αἰδύματα,
 σοφίας δὲ θεωρητικῆς ταῦτα μὲν 25
 παντελῶς ἀμοιβὰ. μέντοι δὲ
 μέντοι θεοῖς, ὡς αἰδύμασι γὰρ καὶ
 ὁρμαῖς πολλῶν, ἥδη ζώων τῆς
 ἀρεβείας καὶ τῆς ἰσχύος λείπε-
 ται ἀνθρώπος, καὶ μόνον τοῦτο 30
 ὄντως ἀγαθὸν ἀναφαίρετον.
 ὃ δὲ περιέχει, συγχεροῦσι καὶ
 τοῦ ἀγαθοῦ ἐννοίαν. Οὐδ' αὖ-

est. Non enim fas esse ajunt divini nu-
 minis cōtemplationem polluere illū,
 qui in servitutē est redactus, ejus, quod
 hominibus utile est ac salutare neces-
 sitate. Neque mens omninò propter
 necessitates amplectenda & amāda est.
 sed par est, ut ad eas illā amplectamur.
 Ipsa verò mens sola est omniū reliqua-
 rū facultatū, quas in animo habemus.
 Rursum actiones quoque & reliqua
 omnia ad mentem ipsiūmq; Deum re-
 ferenda sunt, atque ab hoc; iisq; quæ
 particulatim hæc pertingunt, quod ra-
 tione destitutum est, metiendum. Ju-
 stum enim dignūmq; judiciū est, & so-
 lum omnium par est & sufficiens, ut
 hominibus veram germanāmq; felici-
 tatem paret. Quo namq; ab reliquis a-
 nimantibus differimus, id in sola hac
 vita exsplendescit atque interlucet, cui
 non erat aliquid vulgare & passim ob-
 vium, neq; magna præditum dignita-
 te. Rationis quippe ac prudentiæ par-
 vi quidam & in illis ceu flammei im-
 petus; at speculativæ sapiētiæ hæc pror-
 sus expertia sunt. Soli autem dii sunt
 participes, quemadmodum sensus ju-
 xta ac appetitiones, quibus ad agendū
 impellimur, adhuc vires multò exalti-
 ores sunt in plurib. animantibus, quàm
 in homine. Atque hoc solum bonum
 quod revera tale est, eripi nullo modo
 potest. Qui verò cōtinet præbētq; non
 reclamantibus honesti noticiam, nec

quaquam sanè quibusvis è vulgo se
subjicit in hoc vitæ genere, quod cum
honesto conjunctum est: sed ab illis,
qui fortunæ subjecti sunt, omnium se
maximè in libertatem asseruit. Qua-
propter etiam fiduciam sumere ex to-
to animo licet ei, qui in hoc vitæ gene-
re sit perseveraturus. Quid enim ei ab
ullo mortaliū poterit adimi, qui jam
pridem se procul removerit, & quasi
peregrinum reddiderit ab eo, quod si-
bi eripi de facili potest. Qui autem re-
vera seipsum habet, & in iis, quæ sua
sunt, vivit, adhæc iis, quæ sua ipsius sūt,
alitur, vitamque beatam vivit, eamq;
immensam, quo solo mōdo Deo cō-
junctus est. Igitur hæ nobis sint ad sapi-
entiam perfectissimam Pythagoricæ
adhortationes.

C A P. VII.

Postquam autem nos homines dis-
serimus, verum minimè iis, qui di-
vinam vitæ particulam habent expe-
ditam & promptam, necesse est, ut isti-
usmodi admonitionibus, adhortatio-
nes ad civilem & activam vitam admi-
sceamus. Sic igitur dicimus. Quæ no-
bis ad vitâ traducendam subjecta sũt,
veluti corpus, atque ea, quæ ad corpus
spectant, cœu instrumenta quædã sub-
jiciuntur. Horum autem usus valdè
periculosus est, & alterutrum majus
redditur iis præsertim, qui illis non u-

μᾶς μὲν τοῖς πυχροῖς ὑποτά-
 λιντος ἑαυτὴ καὶ τῶπον τὸν βίον
 τῇ σαρκαίᾳ. ἄπο δὲ τῆς ὑποχαί-
 ρων τῇ τύχῃ, μάλιστ' αὖ πα-
 5 των ἑαυτὸν ἐλάττωσας περὶ διδ
 καὶ τὸ θερρεῖν ὅς ὅλας τὴ γνώμης
 ἐν τῷ τῷ διατελῶντα ἑαυτὴ
 βίῳ. τινος γὰρ τὸ αὐτὴ ἀφαιρέσε-
 ται τὸν σῶμα τὸ ἀφαιριθῆναι οἷον.
 10 τε ἑαυτὸν ἀλλοφρονῶσα τα. ἔχρησ
 δὲ τὸν ὄντως ἑαυτὸν καὶ ζῶντα ἐν
 τοῖς ἑαυτῇ, καὶ βεβόητοι οὐκ ἔ-
 αὐτῇ, καὶ τῇ ἀμειβήτῃ, ὅ στω-
 ἦται αὐτῇ ἐν ζωῇ. τοιαῦτα μὲν
 15 οὐκ ἡμῖν ἔστωσαν αἱ σφῶς τὴ τελευ-
 αὐτῇ σοφίας Πυθαγορείαι πα-
 ρακλήσις.

K. & L.

20 **Ε**πει δὲ ἀνθροποι μαλὰ
 μῦθα, ἀλλ' οὐχὶ τοῖς τῆς θεί-
 ας μοῖραν τῆς ζωῆς ἀρόχιστα
 ἔχουσι, δι' ἀσυνμυγνύται ταῖς
 τοιαύταις παρακλήσεσιν ταῖς
 πρὸς τὸν πολιτικὸν βίον καὶ
 25 πρακτικὸν προφορὰς. ὧς δ' οὖν
 λέγομεν. τὰ ὑποκείμενα πρὸς τὸ
 βίον ἡμῶν, οἷον σῶμα καὶ περὶ τὸ
 σῶμα, καθάπερ ὄργανά τινα ὑ-
 πόκειται. τούτων δ' ὀπίκιν-
 30 δυνως ἐστὶν ἡ χρῆσις, καὶ πλεί-
 ον θάτερον ἀπὲρ γαζῖται τοῖς
 μὴ διόντως αὐτοῖς χρηστέοις.
 δι

δεῖ τοίνυν δρᾶσθαι τῆς δὴ-
 σίμης, καὶ αὐτῷ, καὶ
 χρῆσθαι αὐτῇ προσκείμενως, δι'
 ἧς πάντα εὖ κηρύσσεται. Φιλο-
 σοφίῃ δὲ ἀρετὴν ἡμῖν, εἰ μέλλο- 5
 μιν ὀρθῶς πολιτεύεσθαι, καὶ
 πρὸς αὐτῇ βίον διάζειν ὠφε-
 λίμως. Ἐπὶ τοίνυν, ἀλλὰ μὴ
 εἴσιν, αἱ παλαιαὶ ἔκαστον τῶν
 ἐν τῇ βίᾳ κληρονομήματα, εἰ 10
 πρὸς ἡμῖν. ἀλλὰ δὲ αἱ χρώμεναι
 ταύταις, καὶ ἀλλὰ μὴ αἱ ὑπε-
 ρβύσκει, ἵπταται δὲ ἐπιτάττειται
 ἐκαστὸς ἕστιν, ὡς ἀνὰ ἡγεμονικαῖς ἔκαστος
 ὑπαρχέτω, τὸ κυρίως ὁ δὲ ἀγαθόν. 15
 Εἰ τοίνυν μόνη ἡ τῇ κρείνῃ ἔχου-
 σα τὸ ὀρθότατον. καὶ ἡ τῇ λόγῳ χρω-
 μένῃ, καὶ ἡ τῇ δόξῃ ἀγαθὸν δια-
 κρίνει, ἡ τις ἕστι φιλοσοφία, χρῆ-
 σθαι πᾶσι καὶ ἐπιτάττειν καὶ φύ- 20
 σιν δύναιται, φιλοσοφίῃ δὲ παν-
 τὸς βόπῃ, ὡς μόνης τῇ φιλοσο-
 φίᾳ τὸ ἀρετὴν κρίνει, καὶ τὸ ἀνα-
 μάρτησιν ἐπιτακτικὴν φρόνησιν ἐν
 αὐτῇ περιέχουσα. Ἐπὶ τοίνυν 25
 ἐπειταδυνατὰ καὶ ὠφελίμα πᾶν-
 τος αἰρεῖσθαι, παραδεικτικόν, ὡς
 τὸ φιλοσοφίᾳ ἀμφοτέρω ταῦτα
 ἐπάρχει, καὶ ὅτι τὸ χαλεπότερον τῇ
 κηρύσει ὑποδύσεται ἡμῖν τῇ με- 30
 γέλει τῇ ὠφελείᾳ. τὰ δὲ πάντα
 τὰς ἡδονὰς ποιεῖται. ὅτι μὴ ἐν ταῖς
 ἀρετῇ τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ συμφέρουσιν,

tuntur convenienter, & ut par est. Sci-
 entia igitur ante alia expetenda est, eaq;
 acquirenda, cum illa decenter utendū,
 ut per illam omnia probè acquiramur.
 Quare si ritè respublica nobis admi-
 nistranda, adeoque vita cujusq; nostrū
 utiliter traducenda erit, sapientiæ stu-
 dio incumbendum est. Adhæc verò a-
 liæ scientiæ sunt, quæ efficiunt, ut unū-
 quodq; quod in vita necessarium est,
 meliore sit conditio. Aliæ verò, quæ
 iis utuntur: rursus aliæ, quæ subservi-
 unt: et aliæ, quæ præscribunt ac jubēt.
 In quibus est tanquā præcipuis & præ-
 stantioribus ducibus, quod propriè ho-
 nestum vocatur. Quid si igitur quæ so-
 la rectam rationem habet judicandi, &
 sola ratione utitur, quæq; universum
 bonum discriminat, quæ Philosophia
 est, uti omnibus & jubere secundum
 naturam potest, omnibus modis phi-
 losophandum est. Quippe sola Philo-
 sophia rectum, judicium & prudentiā
 intelligentiāque præcipiendi in se o-
 mnis experte criminis complectitur.
 Iam verò insuper, quum omnes, quæ
 potētia sunt juxta ac utilia, appetamus,
 ostendendum est sapientiæ studium u-
 numque complecti, atq; acquirendi
 difficultatem habere inferiorem ma-
 gnitudine utilitatis. Omnes enim lu-
 bentius suscipimus & administramus,
 quæ præstato faciliora sunt. Enimverò
 nos de iis, quæ iusta & cōducibilia sūt:
 adhuc

adhæc verò etiam de natura reliquaq;
 veritate proprio Marte scientias perci-
 pere posse demonstratu facile est. Nam
 semper priora posterioribus, & natura
 meliora deteriorib. cognobilia sunt.
 Rerum enim definitarum & constitu-
 tarum statâsq; vices habentium scien-
 tia potior est. Quemadmodû probus
 & moderati ingenii homo pravo ho-
 mine melior est. Illa namque eandem
 inter se habere differentiam necesse
 est. Potiùsq; priora posterioribus effi-
 cientes causæ sint. Siquidẽ illis è me-
 dio sublatis, etiam ea, quæ ex illis sub-
 stantiam habent, tollûtur. Longa qui-
 dem numeris, lata verò longis, so-
 lida latiss, deniq; elementa syllabis, uti
 nominantur. Itaque si quidem corpo-
 re animus præstantior est, (quippe na-
 tura ille corpore ad imperandum ac-
 commodatior est) circa corpus verò
 existant artes & animi prudentiæ spe-
 cies, cum medendi ars, iûm & exercẽ-
 di. Has, n. nos scientias constituimus,
 * & nonnullos eas habere dicimus: nè-
 pe manifestum est, animi quoque vir-
 tutumque animi esse aliquam curam
 atq; artem. Et in nostra potestate sitû
 est, eam percipere. Si quidem etiâ cum
 maiori ignorantia et ea capere possu-
 mus, quæ difficiliora sunt. Similiter et
 ea, quæ sunt de natura. Multo. n. prius
 necessarium est, causarum elementa-
 rumq; esse prudentiam, quàm eorum,

ἔτι δὲ περὶ φύσεώς τε ἐστὶ ἀλ-
 λης ἀληθείας, ἐπιστήμης διωκ-
 τὴν λαβεῖν ἰσχυρὴν, ῥαδίον ἐπιδεῖ.
 Ζαί. αἰ. γδ γινωσκώτερά τὰ κορ-
 5 τέρα τῶ ὕστερον, ἐτὰ βελτίω ἢ
 φύσιν τῶ χειρόνων. τῶ γδ ὠρεο-
 μύων ἢ τῆς αἰγμύων ἐπιστήμη
 μᾶλλον, ὡς περ ἀνθρώπος ἐπι-
 10 εικῆς ἀνθρώπου φανύει. τὴν αὖ-
 τὴν γδ ἔχειν ἀναγκαῖον αὐτὰ κορὸς
 ἄλλα διαφθεράν. αἰτία τε
 μᾶλλον τὰ κορύτερα τῶ ὕστερον.
 δεύσαν γδ ἀναιρμύων ἀναιρεῖ-
 ται τὰ τὴν εἶσιν ἐξ ἐκείνων
 15 ἔχοντα. μήκη μὲν ἀεὶ μῦθῳ, ἐπι-
 πίδα δὲ μυκῶν. στερεὰ δὲ ἐμπέ-
 δων, στοιχεῖα δὲ τῶ ὀνομαζομέ-
 νων συλλαβῶν. ὥς τε ἐπερ ψυχὴ
 μὲν σώματος ἀμενοῖ ἀρχαῖς τε-
 20 ρον γδ τὴν φύσιν ὅς τι περὶ δὲ τὸ
 σῶμα τέχνη καὶ φρονήσεως εἰσιν,
 ἰατρική τε καὶ γυμνασική. ταύτας
 γδ ἡμεῖς ἐπιστήμας τίθουμεν, καὶ
 25 περὶ ἧδὲ τινας αὐτὰς φανερὸν
 δῆλον, ὅτι καὶ περὶ ψυχῆς καὶ
 τὰς ψυχὰς ἀρετὰς ὅς τις ἐπι-
 μέλεια καὶ τέχνη. καὶ διωατοὶ λα-
 βεῖν αὐτὴν ἰσχυρὴν, εἰ περ γὰ καὶ τῶ
 30 μὲν ἀγνοίας πλείονος καὶ γινώσκει
 χαλεπωτέρον. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν
 περὶ φύσεως. πολλὸ γδ κορύτε-
 ρον ἀναγκαῖον τῶν αἰτίων καὶ
 τῶν στοιχείων ἢ φρόνησιν, ἢ τῶν
 ὕστε-

ὑστερον. εἰ γὰρ πάντα ἤν' ἀπερὸν,
 εἰδ' ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φέρον-
 ται, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων καὶ δι' ἐκείνων
 τ' ἄλλα γίνεσθαι, καὶ σωίσαι, φασι-
 ρῶς, εἴτε γὰρ πῦρ, εἴτ' ἀήρ, εἴτ' ἀεὶ-
 ρμός, εἴτε ἄλλαί τινα φύσες αἰ-
 τίαι, καὶ πρῶται τ' ἄλλων, ἀδυνά-
 ται τ' ἄλλων τι γίνεσθαι ἐκείνας
 ἀγνοῦσθαι. πῶς γὰρ αἱ τινες ἢ λόγους
 ἡρώεις οὐκ ἔλαβας ἀπὸ αὐτῶν, καὶ ταύ-
 τας ὁρῶντες μὲν τὴν σοφίαν
 εἶδωσι, οὐκ ἔλαβας ἀπὸ αὐτῶν, καὶ
 περὶ ψυχῆς ἀρετῆς ἔλαβας, καὶ
 διότι δυνάμεις ἀπὸ αὐτῶν ἐσμέν,
 ταῦτα καὶ μὴ εἰρηδῶμεν περὶ αὐτῶν. ὅτι
 δι' ἐμῶν ἐστὶ τὰ ἀγαθὰ, καὶ πᾶ-
 των ἀφελιμώτατον ἤν' ἄλλων,
 ἐκ ἧς δι' ἐμῶν. πάντες γὰρ
 ὁμολογοῦμεν, ὅτι δεῖ μὴ τὸν
 πρῶτον ἀρετῶν ἀρχὴν, καὶ τὸν
 τὴν φύσιν κρείττεον. τὸν δὲ ἰσ-
 μὸν ἀρχοῦσα, ἐκείνην ἢ μόνον.
 οὗτος δὲ φρόνησις τις καὶ λόγος
 ἀπὸ φρονήσεως ἐστίν. ἐστὶ δὲ τις
 καὶ κατὰ, ἢ τις ὅρος ἀπὸ
 εἰσπερὸς ἧς ἀγαθὰ, καὶ ὁ
 φρόνησις. ὅσα γὰρ αἱ αὐτὸς ἰ-
 σμὸς κατὰ τὴν ἐπιστήμην αἰ-
 ρούμενος, ταῦτα ἐκ ἀγαθὰ.
 καὶ κατὰ δὲ τὰ ἡντιμῶτα του-
 τας. ἐπεὶ δὲ πάντες αἰρού-
 νται μάλιστα τὰ κατὰ τὰς οἰ-
 κίας ἔξεις. τὸ μὲν γὰρ δικαίως

quæ posteriora sunt. Nam hæc non ab
 extremis, neq; ex hisce prima orta sūt:
 sed ex illis et per illa reliqua fiunt, et
 cōsistunt manifestè. Etenim sive ignis,
 sive ær, sive numerus, sive aliæ quædā
 naturæ causæ sunt, & primæ relinqui-
 tū, fieri non potest, ut aliorum, quicquā
 illas ignorantes cognoscant. Quo. n.
 pacto quis vel orationem aliquam co-
 gnoverit, qui syllabas ignoret, aut quo
 pacto hæc tenere poterit, qui literas
 nullas novit? Ergo quod sciētia aliqua
 sit veritatis virtutisque animi, & quod
 in nobis situm sit eas capere, hæc de iis
 nobis dicta sunt. Quod autem hoc
 maximum sit bonorum omnium, &
 reliquorum omnium utilissimum, ex
 hisce manifestum redditur. Omnes. n.
 confitemur optimum quemq; & na-
 tura potentissimum imperare oportere.
 Legem autem magistratum & do-
 minum esse solum. Hæc porro quædā
 prudentia est, & sermo ab prudentia
 exsistit. Est autem illa nobis instar re-
 gulæ cuiuspiam, quæ bonorum exa-
 ctior est definitio, eo excepto, qui præ-
 ditus est prudētia consultusq; dicitur.
 Nam quæcumq; hic acceperit, accipiens
 juxta scientiā, ea bona & honesta sunt:
 mala verò, quæ hisce contraria sunt,
 hoc est, quæ citra scientiam accipiuntur.
 Quandoquidem omnes maximè,
 quæ cum propriis cuiusq; naturis cō-
 veniant, expectunt. Etenim iustus iustè:

vivere expetit: sic qui fortitudine præ-
ditus est, quæ ad fortitudinem faciunt,
amat: & tēperans, ut continenter tem-
peranterq; vitam instituat. Nempe si-
mili ratione manifestum est, omnium
quoq; maximè prudentem expetitu-
rum esse, ut prudens sit & sapiens. Hoc
enim opus huius potentia est: unde
manifestum est, iuxta rationem maxi-
mè propriam, prudentiam bonorum
omnium rem optimam esse. Philoso-
phia autem fugienda non est, si quidē
illa est, quemadmodum opinamur,
sapientia possessio simul & usus. Sapi-
entiam autem maximorum bonorū
non decet pecuniarum causa navigare ad
columnas Herculis, & frequenter peri-
cula adire: verū ad comparandam
prudentiam nullos labores suscipere,
nec sumptus ullos facere velle, in pri-
mis turpe est. Sanè ita vivere, omnino
servile fuerit: non autem si quis rectè
vitam instituere expetat, sequiq; plecto-
rumque opiniones velit. *

& pecunias quidem
quærat: at rerum honestarum nullam
in universum curam habeat. Ac de u-
tilitate quidem rei; magnitudine sa-
tis superq; demonstratū esse existimo.
Quod autem præ omnibus reliquis
bonis huiusce acquisitio longè facili-
ma sit, ex hisce facile constare alicui po-
terit. Quæ enim futura est merces ho-
minum iis, qui philosophia operam

ζῆν, ὁ δίκαιος. τὸ δὲ καὶ τὴν
ἀνδρείαν, ὁ τὴν ἀνδρείαν ἔχων,
ὁ δὲ σωφρονιστὴν τὸ σωφρονεῖν.
ὁμοίως δὲ αὖ, οὗ καὶ τὰ φρο-
νεῖν ὁ φρόνιμος αἰρέσεται πάν-
των μάλιστα. τὸ γὰρ ἔργον παύ-
σις τῆς διωκυμένης, ὥστε φα-
νερὸν, ὅτι καὶ τὴν κυριωτάτῃ
κράτιστον ἐστὶ τῷ ἀγαθῷ ἢ
φρόνισι. οἱ δὲ δὲ φέρων φι-
λοσοφίας, ἵππερ ἔστιν ἢ μὴ φι-
λοσοφίας, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐκ ἔστιν, καὶ
σιετὶ καὶ χρῆσις σοφίας. ἢ δὲ
σοφία τῷ μεγίστῳ ἀγαθῷ ἐ-
στὶ δὲ δὲ χρημάτων ἕνεκα πλεον
ἐφ' Ἡρακλέους σήλας, καὶ
πολλὰ καὶ κινδυνεύειν, ὅθεν δὲ
φρόνισι μὴδὲν ποιεῖν μὴδὲ δια-
πανῶν. ἢ μὴ ἀνδραποδῶδες γὰ
τῷ ζῆν, ἀλλὰ μὴ, τὸ ζῆν
εὖ γλίσχεται, καὶ ταῖς τῷ πολ-
λῶν αὐτὸν ἀκολουθεῖν δόξαι,
* ἀλλὰ μὴ τοὺς πολλοὺς ἀ-
ξιοῦντες αὐτῶν καὶ τὰ μὴ χρε-
ματα ζῆν, τῷ δὲ καλῶν
μὴδὲ μίαν ἐπαμύλῃαν ποιεῖν
τὸ παρὰ πάντας. ὁ περὶ μὴν ὠ-
φελίας καὶ μεγέθους παράγματος
τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τοῦ κατὰ τὴν
δύσιν, δὲ πολλὰ ῥάσιν τῷ ἀλλοτρίῳ
ἀγαθῷ ἢ κτήσιν αὐτῶν, ἐκ τῷ
δὲ ποιῶντι τις ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν
ἀρετὴν ἀνθρώπων γυμνῶν τοῖς
φιλο-

φιλοσοφοῦσι, δι' οὖν σιωπῶντας
 οὕτως αὖ διαπονήσαν, πολὺ ἢ
 ἀπομένους εἰς τὰς ἄλλας τέ-
 χναι, ὅμως ἔξ ὀλίγου χρόνου θέ-
 σίας παρελθουμένηταις ἀχει-
 βήταις, σημείων μετὰ τῆς τῆς
 τῆς φιλοσοφίας ἑξήμας ὥστε ἵτι δὲ
 τὸ πᾶντας φιλοχωρεῖ ἐπ' αὐτῇ,
 ὅτι βούλεται πολλὰ ἐν ἐφεσμίους
 ἑξ' ἄλλων ἀπάντων οὐ μικρὸν 10
 τιμήματα, ὅτι μὲν ἡ δ' οὐκ ἔστι προσ-
 ῥήγνυται. ποσὴν γὰρ αὐτὴ εἰς
 θάλασσαν πολλὰ χρόνοι. πρὸς δὲ τῶν
 ταῖς ἢ χροῖσις πολλοὺς διαφέρει
 πάντων. οὐδ' ἔτι δὲ δίσταται πρὸς 15
 τῶν ἐργασίαν, ἐργάζονται δὲ ἴσπαν.
 ἀλλ' ὅπῃ τις αὖ θῆναι οἰκευμένης
 τῆς διάνουαι ὁμοίως παρὰ χροῖσι
 ὡς περὶ παρούσης ἀπὸ τῆς α-
 ληθείας. οὐκοῦν ὑποδίδεται 20
 ὅτι δυνατὸν, καὶ δι' οὗτο μίχον τῆς
 ἀγαθῶν καὶ εἰς τὸ πᾶν ῥάδιον ἢ
 φιλοσοφία. ὥστε πάντων ἐν-
 κα πορτύματος αὐτῆς ἀντιλαμ-
 βάνεται ἄξιον. ἴδιαι δ' αὖτε 25
 τὸ πᾶν τὸ γινώσκουσιν. ὑπὸ
 τούτων τὸ φρονεῖν καὶ τὸ γινώ-
 σκειν ἔστιν αἰρετὸν κατὰ αὐτὸ
 τοῖς ἀνθρώποις. οὐδ' ἔτι ἔτι
 δυνατὸν ὡς ἀνθρώποις ἀπὸ 30
 πάντων χρησιμὸν ταῖς εἰς τὸν βί-
 ον ὑπάρχει. ἔστι γὰρ ἡμεῖς ἀλλὰ
 παραγίγεται, ὅτι πολλοὶ μαρμα-

navant, ob quam adeò contentè quis
 labores sumit, multúmque remissos ad
 alias artes: ex parvo tamen temporis
 spacio currentes pervenisse ad omni-
 um exactissimas consummationes, id
 mihi signum esse videtur facilitatis ex-
 pedite ad sapientiã ipsam percipiendã.
 Adhuc vetò cum omnes libenter circa
 eã, tanquam in loco versentur, eiq; o-
 peram & studium navare non renuant,
 aliis rebus omnibus relictis, hoc nimi-
 rum non parvum argumentum est, ei
 cum iucunditate primum locum exsi-
 stere. Etenim nemo cupit diu multũ-
 q; labores exantlare. Præterea usus hu-
 jus plurimum ab ceteris omnibus dif-
 fert. Neq; enim indigent ad opus per-
 ficiendũ instrumentis nec locis: sed u-
 bicunq; locorum totius mũdi aliquis
 mentem defixerit, undiq; similiter tã-
 quam præsentem tangit apprehendit-
 que veritatem. Itaq; ostensum est tum
 possibile esse, tum quia bonorum ma-
 ximum est, facili cõparari posse philo-
 sophiam. Quare omniũ causa dignũ
 est, ut eam promptè & alacriter amba-
 bus, quod dicitur, manibus suscipia-
 mus. Hoc ipsum quis planius familia-
 riusq; intellexerit. Ab hisce & sapien-
 tia & scientia per se expetenda est ho-
 minib; Neq; enim vivere possibile est,
 quasi hominibus sine hisce ad vitam
 transigendam utile sit. Nam nihil no-
 bis boni contingit, quod non perficia.

tur iis, qui cum mente aliquid reputa-
runt, juxtaq; prudentiam operati sunt.
Enimvero feliciter & beate vivere vel
in valetudine & salute situm est, vel in
possessione virtutis: vel deniq; in pru-
dentia, juxta hæc omnia philosophan-
dum est. Hæc enim per philosophiæ
studium nobis maximè et synectæ cō-
tingunt. Iam verò illarum rerum, quæ
in nobis sunt, alia est animus, alia cor-
pus. Atq; ille quidem imperium ha-
bet, in hoc verò imperiū habetur. Atq;
ille utitur, hoc verò tanquam instru-
mētum subjicitur. Semper igitur hoc
ad eum, qui imperium habet, quique
utitur quasi acie constructa compareret
ejus us⁹, cui imperatur, & quod instru-
mentum est. Animi quidem ratio est,
quæ secundum naturam imperium
administat, & de nobis judicat. Cor-
pus verò animum rationemq; sequi-
tur, soletque imperio subditum esse.
Omnia autem probè disposita & affe-
cta sunt juxta propriam virtutem. Si-
quidem hanc cōsecutum esse, bonum
honestumq; est. Enimvero quum præ-
cipua quæque, maximèq; propria ac
pretiosissima virtutem habeant, tum
ejus sunt generis, ut benè disposita at-
que affecta censeantur. Melioris igitur
natura melior est secundum naturam
virtus. Melius autem censendum est,
quod secundum naturam magis im-
peritat, & instar principis ducit, ut ho-

μοις καὶ ἐν φρόνησι ἐνεργή-
σαισι τελευτᾷ. καὶ μὴν εἴ-
τε τὸ ζῆν εὐδαιμόνως ἐν τῇ
χαίρειν ὄρει, εἴτε ἐν τῇ τὴν
ἀρετὴν ἔχειν, εἴτε ἐν τῇ φρο-
νήσῃ, κατὰ ταῦτα πάντα φι-
λοσοφῆται. ταῦτα γὰρ μάλι-
στα καὶ εὐδαιμονίᾳ ἐστὶ τῷ φι-
λοσοφῆν ἡμῖν ἀπαραγίγνεται.
10 Ἐστὶ πάντων τὸ μὲν ὄρει ψυ-
χὰ τῷ ἐν ἡμῖν, τὸ δὲ σώ-
μα καὶ τὸ μὲν ἀρχαί, τὸ δὲ
ἀρχαί, καὶ τὸ μὴ χρῆται,
τὸ δὲ ἐπικρατεῖ αἰς ὄργανα.
15 αἰεὶ πάντων ὡρὸς τὸ ἀρχαί καὶ
τὸ χρεώμενον συντάττεται ἢ
τῷ ἀρχαί, καὶ τῷ ὄρ-
γανῷ χρῆται. τῷ δὲ ψυχῇ
τὸ μὲν λόγῳ ὄρει, ὅπῃ
20 κατὰ φύσιν ἀρχαί καὶ κρίνει σπ-
ρὶ ἡμῶν. τὸ δὲ ἐπικρατεῖ καὶ
σώφρονει ἀρχαί. πάντ, δὲ οὗ
δύναται κατὰ τὴν οἰκίαν ἀ-
ρετῇ. τὸ γὰρ παυχεῖναι ταύ-
25 τας, ἀγαθόν ὄρει. καὶ μὴ
ἔστι γὰρ ἔχειν τὰ μάλιστα καὶ
μεινότερα καὶ τιμωτέρα ἢ
ἀρετῇ, τὸ τι αὖ δύναται,
τὸ βελτίον. ἔστι γὰρ πρὸς βελ-
30 τίον ἐστὶ ἢ καὶ φρόνη ἀρετῇ.
βελτίον δὲ τὸ καὶ φύσιν ἀρ-
χαί, καὶ μάλιστα ἡγεμ-
ονικόν, αἰς ἀνθρώπων ὡρὸς
τὰ

opus esse: sicuti exempli gratia ejus, qui medicinā profitetur, sanitas, & gubernatoris salus & conservatio. Nihil autē habemus dicere melius, opus mentis, quā nostri, qui mentis beneficio utitur, animi. Veritas igitur præcipuū omnium opus est in parte, quæ est animi. Hæc autem pars agit simpliciter secundum scientiam. Magis verò juxta eam, quæ magis est scientia. Eodem modo se habet cōtemplatio, princeps omnium finis. Quum enim duorum existentium alterum propter alterum eligendū fuerit, id quod illorum melius fuerit, magis etiam eligendum, eo quod etiā alterum eligendum sit. Veluti exempli gratia, voluptas quidem rerum, quæ jucundæ sunt, sanitas autem rerum salubrium. Hæc enim horum dicuntur instrumenta efficientia. Quare nihil est magis eligendum sapientia, quæ in animo est, quam dicimus esse potentia earum rerum, quæ in nobis sunt principalissime, quàm habitum cum habitu dijudicare. Nam pars cognobilis & separatim & conjunctim omni anima præstantior est. Hujus autem scientia virtus est. Non igitur ejus opus est nulla illarum virtutum, quæ particulatim dicuntur. Omnium quippe est præstantior. Finis verò qui constituitur, semper est melior ea, quæ efficit, scientia. Neque verò universa animi virtus sic opus est, neq; felicitas. Si enim causā

ἔργον ἔστιν, οὐκ ἰατρικοῦ ὑγίαι·
 & κυβερνήτου σωτηρία. βέλτιον δὲ οὐδὲν ἔρχεται λέγειν ἔργον τῆς δεινοῖας, ἢ τὸ διανοουμένου τῆς ψυχῆς ἡμέλει.
 ἀλήθεια ἀρα τὸ κυριώτατον ἔργον ἐστὶ τοῦ μαρίου τοῦ τῆς ψυχῆς. τοῦτο δὲ ἀρα καὶ ἐπιστήμια ἀπλῶς· μᾶλλον δὲ
 10 καὶ τὴν μᾶλλον ἐπιστήμην· ταύτη δ' ἐστὶ θεωρία τῶν κυριώτατων τέλος. ὅταν γὰρ δυνάμει θεοῦ διατεροῦ διὰ πᾶν τὸν ἄλλον ἢ βέλτερον ἐπὶ τοῦτο
 15 τὸ ἢ μᾶλλον αἰρεῖται, διότι αἰρετὸν ἐστὶ καὶ διατεροῦ, οὐκ ἢ δυνάμει μὲν καὶ ὑγίαι, ὑγίαι δὲ καὶ ὑγίαι. ταῦτα γὰρ σωτηρία· λίγιστα τοῦτο· οὐκ οὖν τῆς φρονήσεως, ἢ φανταστικῆς
 20 δύναμει ἐστὶ. τὸ κυριώτατον γὰρ ἐν ἡμῖν, οὐκ ἐστὶν αἰρετώτερον αἰς ἑαυτοῦ ἐξῆς, κρήνηται. τὸ γὰρ γινώσκον μένος καὶ γνῶσις καὶ συγκείμενον, βέλτερον ἐστὶ
 25 πάσης τῆς ψυχῆς. τὸτο δὲ ἐπιστήμη, ἀρετή, καὶ ἀρα ἐστὶ ἔργον αὐτοῦ οὐδὲμία τῶν κατὰ μέρος θεωρουμένων αἰρεῖται. παλαιὸν γὰρ ἐστὶ
 30 βελίων. τὸ δὲ ποιούμενον τέλος· αἰς ἀρετῆς ἐστὶ τὸ ποιούμενον ἐπιστήμης, ἐστὶ καὶ ἀρετῆς τῆς ψυχῆς ἀρετῆς, οὕτως ἔργον, ἐστὶ θεωρητικόν.
 οἱ γὰρ

efficiens est, alia aliorum erit effectrix. Quemadmodū ædificandi ars domus erit, quæ ipsa non est pars domus. Sanè prudentia tam virtutis, quàm felicitatis pars est. Enimverò vel ex hac illavè felicitatem esse dicimus. Itaque & juxta hanc legem fieri non potest, ut scientia sit effectrix. Melior enim est finis illa re, quæ efficitur. Nihil autem prudentia melius est, præterquam si quis eorum, quæ dicta sunt, existimet quid melius: at horum nihil aliud illius est opus. Itaque speculativam quandam hanc esse scientiam dicendum est: quā doquidem fieri nequit, ut rei effectio finis sit. Proinde sapere & contemplari virtutis est opus. Hocque hominibus omnium maximè eligendum est. Sic uti arbitror & oculis cernere, aliquis, ut habeat, elegerit, & si nihil futurum esset propter hoc aliud præter ipsū visum. Adhæc si quis amet visum per se, satis hoc testatur, omnes prudentiam ac scientiam extremè amare & diligere. Adhæc si quis diligit aliquid propterea, quòd aliud quid ei acciderit, manifestum est cum magis expetiturum, cui hoc ipsum magis adest. Ut exempli gratia, si quis expetat, ut possit ambulare, quia hoc salutare & salubre est. Magis autem ei salubre fuerit currere: & si fieri potest ut hoc adsit, potiùs hoc ipsum eliget, etsi eligeret, quod minus novisset. Si igitur vera & germana opinio

pinio prudentiæ similis est, si quidem eligendum est verè hanc opinari, id quæ in tantum, quantum propter veritatem similis est prudentiæ, si maior fuerit prudentia, magis illa eligenda expetendaque erit, quàm verè opinari. At enim quod sensu vivit, ab eo, quod non vivit, discernitur, sensusque præsentia ac potentia vita definita est, quo dempto non meretur dici vita, quia exempta vita est ei propter sensum, quem jam pridem amisit. Porro autem vis et potentia sensus vel visus differt, eo quod manifestissima sit. Ideoque etiam maximè illud eligimus expetimusque. Iam omnis sensus potentia est, quæ corpore cognoscitur. Quemadmodum auditus strepitum sensu percipit per aures. Itaque si vivere quidem eligendum est propter sensum, sensus autem est cognitio quedam, & quia ea cognoscere possumus animum, idèò eligimus. Iam pridem verò diximus, quemadmodum duarum rerum semper magis eligendum est, cui idem magis adest. Sensuum certè necesse est, visum ante omnia eligendum expetendumque esse juxta ac pretiosum. Visu verò reliquisque omnibus sensibus, & quidem vita ipsa magis expetenda prudentia est, veritate magis propria. Itaque mortales omnes prudentiam potissimè prosequuntur. Etenim vitæ aman-

θὴς δόξα φρονήσας ἀγαθόν, ἐπεὶ αἰρετὸ τὸ δοξάζειν ἀληθῶς ταύτην, ἢ καὶ τοσούτοι καθ' ὅσον ἔμνηστοι τῇ φρονήσει διὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰ μᾶλλον τοῦτο τὸ φρονεῖν ὑπάρχει μᾶλλον αἰρετὸ τὸ φρονεῖν ἔσται ἡ δόξα εἰς ἀληθειάν. ἀλλὰ μὴν τὸ γὰρ ζῆν τῇ αἰσθητικῇ διακρίνεται τοῦ μὴ ζῆν. ἢ ταύτης παρουσίας καὶ δυνάμει τὸ ζῆν δυνάμει. ἢ ταύτης ἐξαιρουμένης, ἐπεὶ ἄξιον ζῆν, ὡς ἀπαιρουμένου τοῦ ζῆν ἀλλ' ὅτι τὸ αἰσθάνειν. ἢ δ' αἰσθητικῶς ἢ ὁψιωνεῖς διακρίνεται δύναμει καὶ σαφὲς αἴσθησις. καὶ διὰ ταύτην καὶ μάλιστα αἰρούμεθα αὐτὴν. ἀποσι δὲ πᾶσα δύναμις ἐστὶ γνωρίζουσα διὰ σάμας, ἅπαντες ἢ ἀποσι τοῦ ψόφου αἰσθάνεται διὰ τῶν οὐκ οὐκ τὸ ζῆν μὴ ἐστὶν αἰρετὸ διὰ τὸ αἰσθάνειν. ἢ δὲ αἰσθητικῶς τις, καὶ διὰ τὸ γνωρίζειν αὐτῇ δύναμις τὸ ψυχήν, αἰρούμεθα. ἀλλὰ δὲ ὑπομιν, ἅπαντες δυνάμει καὶ μᾶλλον αἰρετὸ, ὅτι μᾶλλον ὑπάρχει ταύτην. ὅτι μὴ αἰσθάνεται τὸ ὅτι αἰσθητικῶς μάλιστα αἰρετὸν ἔστι καὶ τιμῶν. ταύτης δὲ καὶ ὅτι ἄλλων ἀπασῶν αἰρετῶν καὶ τὸ ζῆν ἐστὶ ἢ φρονήσις κυριώτερα ἢ ἀληθείας. ὡς ἀπάντες ἀνθρώποι τὸ φρονεῖν μάλιστα διώκοντες. τὸ γὰρ ζῆν ἀγαπῶντες, τὸ φρο-

φροῦν ἐν τῷ γνωρίζειν ἀγαπῶσι.
 δι' εὐδὴν γὰρ ἕτερον αὐτὸ τιμῶσιν,
 ἢ ὅχ' τὴν αἰσθησιν, καὶ μάλιστ'
 ὅχ' τὴν ὄψιν. πάντῃ γὰρ τὴν δύ-
 ναμιν ὑπερβαλλόντως φαίνονται
 φιλοῦντες. αὕτη γὰρ πρὸς τὰς
 ἄλλας αἰσθήσεις, ὡς περ βασι-
 μη τις ἀτεχνῶς ἔστιν.

tes sapere & cognoscere vel scire in pri-
 mis avent. Siquidem propter nullam
 aliam causam hoc colunt & in pretio
 habent, quàm propter sensum & præ-
 cipuè propter visum. Hanc enim vim
 supra modum videntur amare & dile-
 ctione prosequi. Ipsa namque ad alios
 sensus revera tanquam scientia quædā
 est.

Κεφ. η.

CAP. VIII.

Οἱ χεῖρον δ' ἔτι καὶ ἰο
 ὑπὸ τῆς κοινῆς ἐννοίας
 ὑπομνήσας τὸ προκείμενον,
 ὑπὸ τῆς ἰσαργῶς παῖσι φα-
 νομένων. πᾶσι δ' ἡ αὐτὴ τῶ-
 τά γε πρὸδηλον, ὡς αὐτοῖς ἰς
 αὐτὸ ἔλοιτο ζῆν, ἔχον τὴν
 μεγίστην ἀπ' ἀνθρώπων δύ-
 σίαν καὶ δύναμιν, ἔξιστη-
 κὼς μὲν τοι τὰ φροῦν καὶ
 καινόμην. οὐδ' εἰ μάλλοις
 τὰς νεανικωτάτας ἡδονὰς ζή-
 κειν χαίρων, ὥς περ ἔνιοι τῆς
 ὀφθαλμοφρονούντων διάγρουσιν.
 οὐκοῦν ἀφροσύνη, ὡς ἔοικε,
 μάλιστ' πάντας φεύγουσιν. ἐν-
 ατίον δ' ἐφρόνησις ἀφροσύνη.
 τῆς δ' ἰσασίαν ἑκάτερον,
 τὸ μὲν φανερόν ἔστι, τὸ
 δ' αἰρετόν. ὡς περ οὖν τὸ
 κάμναι φανερόν, οὕτως

A Dhæc verò non fuerit inconve-
 niens neque absolum, ab com-
 muni bus notionibus, quod proposi-
 tum est, in memoriā reducere, itémq;
 ab illis, quæ manifestò cunctis apparēt.
 Nulli autem hoc in primis manifestū
 cōspiciuūq; non est, mortalium ne-
 minem vitam electurum, omniū vel
 maximas ab hominibus habentē for-
 tunas potentiāq; qui mente captus,
 hoc est, sapientia privatus sit & furore
 percitus, Imò ne quidē, etsi cum gau-
 dio in voluptatibus maximè juvenili-
 bus victurus foret, quemadmodum
 nonnulli ex delirantibus & mente ca-
 ptis vitam traducunt. Itaq; mentis a-
 lienationem & insipientiam omnes, ut
 videtur, maximè fugiunt. Prudentia
 verò res contraria est insipientiæ. Vtrūq;
 quæ verò contrariorum alterum quidē
 fugiendū, alterum autem eligendū
 est. Quemadmodum igitur agrotare
 & morbidum esse fugiendū est: ita

GG

sanum esse & benè valere, nobis eligendum. Itaque prudentia, uti videtur, juxta hanc quoque rationem, omnium maxime videretur expetenda. Neq; aliud quicquam eorum, quæ simul accidunt, uti communes notitiæ testantur, expetendū. Et si enim quis oīa quoq; haberet, sed putrefactione corruptus foret & morbidus, talis vita viro prudenti nequaquam eligenda esset. Nam ne reliquorum quidem bonorum utilitas ulla est, quàm ut omnes sapiant, quatenus cōmuni sensu præditi sunt, ac rem hanc gustare queunt, nihil reliqua esse arbitrantur. Eamq; ob causā neque ebrius, neque puer quisquam, nec vel unus aliquis nostrūm sustinuerit ad finem usque vitam. Idēd quoque & somnus quidem jucundissimus, sed expetendus non est, et si subdiderimus dormienti omnes voluptates præfētes, quod imaginationes, quæ quidem in somno accidunt, falsæ, at quæ vigilantibus accidunt, veræ sint. In nullo enim ab aliis differt somnus & vigilia, præter quàm in eo, quod animus vigilantis; ut plurimum quidē verum dicit, at illius, qui dormit, semper frustratur & à vero aberrat. Nam insomniorum imagines etiam omnino falsæ sunt. Ac plerosque mortem fugere, hoc ipsum argumentum est, animum cupidum esse discendi. Fugit enim ille animus, qui non cognoscit

αἰρετὸν ἡμῖν τὸ ὑμῖν. φρονήσις οὖν, ὡς ἴσκει, ἐκ κατὰ τῶν τοῦ λόγον φαίνεται τὸ πάντων αἰρετώτατον. οὐδ' ἑτερόν τι ἢ 5 συμφανόντων, ὡς μὲν τυροῦσιν αἱ κοινὰ ὕψεις. εἰ γὰρ ἐκ πάντων τις ἔχει, διαφθάρμενος δὲ εἴη καὶ νοσῶν, πρὶ φρονεῖντι οὐχ αἰρετός ὁ βίος. οὐδ' ἐν γὰρ 10 ὄφελος οὐδὲ ἢ ἄλλων ἀγαθόν, ὥστε πάντες κατ' ὅσον αἰσθάνονται τῷ φρονεῖν, καὶ γυναικας δύναται πύτου τῷ φράγματος, οὐδ' ὡς οἶνται τ' ἄλλω 15 καὶ ἢ. ἐκ δὲ ταύτῃ τῇ αἰτίας οὐτ' ἂν μεθύων, οὐτε πωιδίον, οὐδ' ἂν εἰς ἡμέρην ὑπομένειν εἶναι δὲ τέλους τ' βίον. διὰ δὲ τῶν ἐκ τὸ κα- 20 θυδεῖν, ἥδιστον μὲν, οὐχ αἰρετὸν δὲ, καὶ ὑποθώμεθα πωιδίον καὶ καθυδόντι παρούσαι τὰς ἡδονὰς, δι' ὅτι τὰ μὲν κατ' ὕπνον φαντάσματα φέρεται. τὰ δὲ 25 ἐγρηγορόσιν, ἀληθῆ. διαφέρει γὰρ οὐδ' ἐν τ' ἄλλων τὸ καθυδεῖν, καὶ τὸ ἐγρηγορεῖν, πλὴν τῷ τ' ὑπὸ χῆν, τὸ μὲν πολλὰς αἰσθάνεται, καθυδόντος δὲ αἰὶ διψώδης. 30 τὸ γὰρ τ' ἐνυπνίων εἰδωλὸν ἐστὶν ἡ ψεύδους ἀπα. καὶ τὸ φεύγειν δὲ τ' θάνατον ὡς πολλὰς δεικνύσι τ' φιλομαθείας τ' ψυχῆς. φεύγει γὰρ ἡ καὶ γυναι-

γινώσκει τὸ σκοτῶδες, καὶ τὸ
μὴ δῆλον, φύσις δὶώκει τὸ φα-
νερὸν ἐν τῷ γνωστῷ. διὸ καὶ μά-
λιστα τοὺς αἰτίους ἡμῖν τῶν
ἥλων ἰδεῖν καὶ τὸ φῶς, αὐτῶς
φαμέν διῖν τιμῶν ὑπερβαλλόν-
τως, καὶ σίβεσθαι πατήρα καὶ
μητέρας, ὡς μεγίστων ἀγαθῶν αἰ-
τίους. αἰτίοι δὲ εἰσιν, ὡς ἱοικε,
τῇ φρονήσει τι καὶ ἰδεῖν. διὰ 10
ταυτὸ δὲ τέτο ἐχάρουν τοῖς
σωτήρησι, καὶ πράγμασι καὶ
ἀνθρώποις. καὶ φίλους τού-
τους καλοῦμεν τοὺς γνωρί-
μους. δηλοῖ οὖν ταῦτα σα- 15
φῶς, ὅτι τὸ γνωστὸν, καὶ φα-
νερὸν, καὶ τὸ δῆλον ἀγαπήθη
ἔστιν. εἰ δὲ εἰς τὸ γνωστὸν καὶ τὸ
σαφές, δὴλον ὅτι καὶ τὸ γι-
νώσκειν ἀγαθαῖον καὶ τὸ φρο- 20
νεῖν ὁμοίως. πρὸς δὲ τού-
τοις ὡς περὶ τῆς οὐσίας
οὐχ ἡ ἀλήθεια ἡμῖν ἐνικατὶ τῇ ζῆν,
καὶ τῇ ζῆν ὑδαίμονως τοῖς ἀν-
θρώποις, οὕτω καὶ περὶ φρο- 25
νέσεως, οὐ τῆς αὐτῆς οἰμαιδὲ.
ὁμῶς πρὸς τὸ τῇ μόνον, καὶ
πρὸς τὸ τῇ καλῶς. τοῖς μὲν
οὖν πολλοῖς πολλὰ συγγνώ-
μη τοῦτο πράττειν. ὡς 30
μὲν γὰρ ἀδαιμονοῖν, ἀγαπῶ-
σι δὲ, καὶ μόνον δύνανται
ζῆν. ὅς τις δὲ οὐκταί μὴ

illud tenebrosū, & quod manifestū
& conspicuū non est, natura infestat
quod conspicuum & apertum quod-
que cognobile est. Quapropter etiam
maximè illos, qui nobis causa sunt, ut
solem lucemque hanc aspiciamus, su-
pra omnem modum atque insigniter
honorandos esse dicimus, ac piè patrē
matremque colendos esse, tanquam
maximorum bonorum authores.
Sunt autem authores, uti apparet, ut
& mente aliqua simul & visu præditi
simus. Ob hanc eandem causam gau-
demus familiaribus tum rebus, tum
etiam hominibus, & amicos eos voca-
mus, qui noti & familiares sunt. De-
clarēt igitur hæc palam, quod quæ co-
gnita & aperta, itēque manifesta ap-
parent, chara & dilecta sunt. Iam si id,
quod cognobile & manifestum, charū
est, nimirum & cognoscere & sapere
juxta necessarium est. Adhæc quemad-
modum in facultatibus ac re familiari
non eadem est acquirendi ratio, ut vita
ducatur, & beatè mortalib. traducatur:
ita quoque de prudentia sentiendum
est, nos non eadem indigere censeo &
ad vivendum solum, & ad bonè hone-
stèque vivendum. Vulgo quidem ho-
minum multa ad hoc agendum venia
conceditur. In votis enim habent frui
felicitate, amant verò, etsi solum queat
vivere. Quisquis autem existimat ridi-
culum esse non omnē modum ad res

parandas sustinere, hoc nimirū oportet
etiā nūm ridiculū esse, non quēvis
velle laborem sustinere, atque omne
studium ac diligentiam adhibere, ut
hanc sibi prudentiam compareret, quæ
veritatem cognitura est. Cognoverit
autem aliquis hoc & ab hisce, si con-
sideraverit in claro loco quali splendi-
dis oculis vitam humanam. Inveniet
enim, quæ hominibus magna esse vi-
dentur, ea omnia meram esse adum-
brationem. Unde etiam probè dicitur,
hominem nihil esse, itēmq; nihil esse
stabile & firmum in rebus humanis.
Nam robur & proceritas ac pulchritu-
do risus sunt, ac nullius planè momē-
ti res, & pulchritudo talis esse videtur,
quod nullò modo stabilis sit. Etenim
si quis poruit cernere, quemadmodū
Lyncēi potuisse ferūt, qui per parietes
& arbores videbat videns ex cu-
jusmodi malis cōpositus sit. Hōnōres
aut & gloriæ, ut quæ homines reliquis
rebus magis persequatur, sunt in enar-
tabilis stoliditatis & absurditatis. Illi. n.
qui videt aliquid ex rebus, quæ sub o-
culos non cadunt, stultum & fatuum
est circa ea occupatum esse, & studiū
atq; operam aliquam collocare. Quid
autem in rebus humanis diuturnum
est, aut multi temporis? At enim
nostra, uti reor, imbecillitas vitæq; bre-
vitas annc videtur esse aliquid, quod
multum dici possit? Si igitur ea intueo-

απάντα ἔξοποι ὑπομένειν, αὐτὸ δ' εἶν
καταγέλαστον ὑπομένειν ἢ δὴ τὸ
μὴ πάντα πόνοι, καὶ πᾶσαι συμ-
δὴν ἀποδίδειν, ὅπως κληθήσεται ταύ-
5 τὴν τὴν φρόνησιν, ἢ τις γινώσκειται
τὴν ἀλήθειαν. γινώσκ' ἂν τις ἀν-
τὸ καὶ ἀπὸ τέτων, εἰ θεωρήσειεν
ὑπ' αὐγῆς τὸν ἀνθρώπου βίον.
εὐρήσεται γὰρ τὰ δοκούντα εἶν μεγάλα α
10 τοῖς ἀνθρώποις, πάντα ὅντα συμ-
αγεσθῆναι. ὅθεν καὶ λέγεται κα-
λῶς, τὸ μηδὲν εἶν τὸν ἀνθρώ-
που, καὶ τὸ μηδὲν εἶν βέβαιον ἢ
ἀνθρώπινον. ἰσχύς τε γὰρ καὶ μέ-
15 γας καὶ κάλλος γέλαστον ὅτι, καὶ
εὐδαιμονία, καὶ ἄλλος τὶ παρὰ
τὸ μηδὲν ἀκρίβεις δοκεῖ εἶν τοῖς
τοῖς. εἰ γάρ τις εἰδέναι βλέπει,
καθ' ἅπαντα τὸν ἀνθρώπου φασί, ὅς
20 δὲ ἢ τοῖς καὶ εὐδαιμονία καὶ δὴ-
δρῶν, ἀπο' αὐτὸν εἶναι τινα καὶ
ἔμειν ἀνεκτὰ ὁρῶν, εἰς οἷον σιωπῆ-
σιν κακῶν. τιμαὶ δὲ καὶ δόξαι
τὰ ἐκλεμμένα κάλλον ἢ λοιπῶν
25 ἀδιτηγῆτος φλυαρίαι. πρὶ γὰρ κα-
θ' ὅραντι ἢ αἰδῶντι τι κλίθεον
περὶ ταῦτα ἀποδίδειν. τίς δ' ἔστι
μακρὸν, ἢ τίς πολυχρόσιον ἢ
ἀνθρώπινον; ἀλλὰ δὴ τὴν ἡ-
30 μετέραν ἀδύναμιν οἴμεθα καὶ
βίου βραχύτητα, καὶ τοῦτο
φαίνεται πολλὸν τι; εἰδὲν οὖν
οἷς ταῦτα βλέπων οἴωτο ὡ-
δαί.

δαίμων εἶναι καὶ μακάριον, οἷα
 πρῶτον εὐδὺς φύσιν αὐαίσεται,
 καὶ διὰ περ φασὶν οἱ τὰς τελευτάς
 λέγοντες, ὡς περ αὖ ἐπὶ τιμωρίᾳ
 αἰσῖτες. τοῦτο γὰρ θεῖον οἱ ἀρχαῖοι
 τεροὶ λέγουσι. τὸ φάναι διδόναι καὶ
 ψυχὴν τιμωρίᾳ, καὶ ζῆν ἡμᾶς ἐπὶ
 κολάσιν μεγάλαις τῇ αἰσῶνι
 μάται. πάντες γὰρ ἡ σὺ ζῶντες τοῖς
 ἴσιν τοῖς ἀνθρώποις τὸ σῶμα καὶ ψυ-
 χῆς. ὡς περ γὰρ τὸ ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ
 φασὶν βασιλεύον πολλὰς τὰς
 ἀλίσκοινας, προσδοκῶντας καὶ
 ἀντικρὺ πρὸς τὰς αἰσῶνι ἀντιπρο-
 σῶπας, ἔχαστος πρὸς ἑκάστου μέρος
 προσαρυθῆναι. ἔτι αἰσῶνι ἡ
 ψυχὴ ἀνατίσκει καὶ προσκολλη-
 ῖται πᾶσι τοῖς αἰσῶνι τοῖς σῶ-
 ματος μέλεσιν. ἔστιν ἐν θεῖον ἡ μα-
 κάρειον ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις,
 ὡς περ αὖ ἐπὶ τῇ αἰσῶνι. ἡ μόνον
 αἰσῶνι, ὅσον ἐστὶν ἐν ἡμῇ καὶ φρο-
 νήσῳ: τὸ γὰρ ὑπὸ τοῖς αἰσῶνι
 καὶ ἡμῶν ἐστὶν ἀνάσσειν, καὶ μόνον
 θεῖον, ὡς περ αὖ τὸ τῆς αἰσῶνι. ἡ
 τῆς δυνάμειος δυνάμειος κοινῶς
 εἶναι, καὶ περ αὖ ὁ βίος ἀθλι-
 ος φύσιν καὶ χαλεπὸς, ὅμως ὅς
 τῶς ἀκατάμπτῳ χαλεπῶς,
 ὡς περ αὖ πρὸς τὰ ἀλλὰ θε-
 ῖον εἶναι τὸν ἀνθρώπον. ὁ
 νοῦς γὰρ ἡμῶν, ὁ θεός. εἰ
 τὸν ἐρμότιμος, εἰ τὰ ἀνάσσει.

quis arbitretur felix & beatus esse, qui-
 bus primum natura statim constitutus,
 quemadmodum ajunt illi, qui festa so-
 lenia & sacrificia indicunt, omnes quasi
 in poena versamur. Hoc namq; divinū
 veteriores dicunt, dum ajunt, animū
 poenam & supplicium pendere, nōq;
 in punitione magnorum quotādam
 peccatorū vivere. Omnino enim con-
 junctio animi cum corpore tali cuius
 similis est. Nam quemadmodum ajūt
 eos, qui in Tyrhenia seu Thuscia ha-
 bitant, identidē torquere, quos capti-
 vos habent, praedones vel piratas alli-
 gantes ex adverso viventibus mortu-
 os, ita ut oribus ora responderent, &
 corporis quoque parte cuiq; parti ac-
 commodata: ita anima omnibus fen-
 sibilibus corporis partibus & membris
 diffusa & quasi agglutiuata esse vide-
 tur. Nihil igitur divinum aut beatum
 hominibus exsistit, praeterquam hoc
 solum, quod studio dignum est, quan-
 tum quidem in nobis mentis est ac-
 prudentiae. Hoc enim solum videtur
 eorum, quae nostra sunt, esse immor-
 tale, solumq; divinum, nimium quia
 hujus facultatis potest esse particeps.
 Quamvis autem in quibusdā vita hu-
 mana natura est miserabilis & difficilis,
 ita tamen gratiose atque eleganter di-
 spensata est, ut homo cetera Deus esse
 videatur. Quippe mens nostra Deus
 est, siue Hermetimus hoc dixerit, siue

Anaxagoras. Et quia mortale & perituum hoc seculū partem Deialicujus habet. Vel igitur philosophandū nobis est, vel valedicentibus huic vitæ hinc discedendum, quēadmodum reliqua quidem omnia videntur magnæ esse nugæ ac deliramenta: sic si quis accessus illos vel impetus, qui ab communibus intelligentiis & notionibus proficiscuntur, in unam summam veluti que capita contraxerit, decenter venerit ad eam adhortationem, oportere philosophari contemplativè, & vivere vitam quā maximè secundum scientiam & mentem. Cæterum initium sumentes paulò altius ab naturæ voluntate, ad eandem exhortationem hoc modo procedimus.

CAP. IX.

Illorum quæ fiunt, alia quidem ab quodam ingenio atq; arte fiunt, veluti domus & navis. Utriusque enim causa est ars quædam & ingenium. Alia verò fiunt nulla quidem arte, sed per naturam. Animalium quippe, ac rerum, quæ e terra funduntur, causa est natura, ac secundum naturam talia omnia fiunt. Quinimò nonnullæ res etiā fiunt fortuito, nimirum illæ, quæ nec per artem, nec per naturam, nec ex necessitate existunt. Horum pleraque fortuito existere dicimus. Illorum itaque quæ ab fortuna existunt, nihil hu-

γόρας εἶπεν τὸτο. καὶ ὅτι ὁ θνητὸς αἰὼν μέρος ἔχει θεῶ τῆς φύσεως. ἢ φιλοσοφῆσαι ἢ χαίρειν ἐκ ποῦσι τῷ ζῆν, ἀπὸ τοῦ ἐν τεύθει. 5. θεῶν, ὡς τὰ ἄλλα γὰρ πάντα φλυαρία τις τοιοῦτο εἶναι πολλὰ καὶ λῆρος. οὕτως αὖ τις τὰς ἀπὸ τῆς ἐννοίας ἐφόδους συγκαταλαβίσασθαι δύνανται εἰς 10. προτροπὴν τοῦ θεῶν φιλοσοφεῖν θεωρητικῶς, καὶ ζῆν, ὅτι μέγιστα τὰ κατ' ἐπεὶ ἡμῶν, καὶ τὸ τοῦ τοῦ βίου. ἀνέκδοτον δὲ ἀρχαῖοι μὲν τοῦ τοῦ φύσεως βυλῆμος, ἐπὶ τὴν αὐτὴν προτροπὴν προχωροῦμεν οὕτως.

Κεφ. 9.

Τὸν γινόμενον τὰ μὲν ἀπὸ τῶν τοῦ διανοίας καὶ τέχνης γίνονται, 20. οἷον οἰκία καὶ πλοῖον. ἀμφοτέρων γὰρ τούτων αἰτία τέχνη τις ἐστὶ καὶ διανοία. τὰ δὲ διὰ φύσιν μὲν ἐκ φύσεως αἰτία φύσις. καὶ κατὰ φύσιν γίνονται πάντα τοιαῦτα. ἀλλὰ μὲν 25. ἐκ διὰ τέχνης γίνονται τὰ ἀνθρώπων, ὅσα μὴ τε διὰ τέχνης, μὴ τε διὰ φύσιν, καὶ τε ἐκ ἀνάγκης γίνονται, τὰ πολλὰ τούτων διὰ τῆς φύσεως γίνονται φαίνεται. τῶν μὲν οὖν ἀπὸ τῆς φύσεως γινόμενων, οἷον 30. ἕρπης καὶ ἄλλα

ἵνα γίγνεται, οὐδ' ἔστι
 τέλος αὐτοῖς. τοῖς δὲ ὑπο' τῆς
 χηρῆς γιγνομένοις, ἔστι καὶ τὸ τέλος
 καὶ ἔστι καὶ αἰτία, καὶ τὸ τῆς τέχνης ἔχον
 ἀποδῶσθαι λόγον, δι' οὗ ἔστι καὶ
 καὶ ἔστι καὶ καὶ τὸ, ὅτι βέλτιον
 ἔστι, ἢ τὸ διὰ τὸ γιγνομένοις. λέ-
 γω δ' ὅσον καθ' αὐτὴν ἢ τέχνη
 ἀφ' οὗ αἰτία, καὶ μὴ κατὰ συμβε-
 βῆς. ὑγίαιεν μὲν καὶ ἰατρικὴν μάλ-
 λον, ἢ ὅσπερ κυρίως αὐτὴν οἰ-
 κοδομικὴν δὲ οἰκίαν, ἀλλ' οὐ τὴν
 καταβάλλον. πᾶν ἀρῶ ἵνα κατὰ
 γίγνεται τὸ κατὰ τέχνην, καὶ τὸ
 τέλος αὐτῆς τὸ βέλτιστον. τὸ μὲν
 τοῖς διὰ τέχνην, οὐ γίγνεται ἵνα κα-
 του. συμβαίνει μὲν καὶ αὐτὴ καὶ ὑπο'
 τῆς τῆς ἀγαθόν, καὶ μὴ ἀλλὰ
 κατὰ τὴν τέχνην, καὶ καθ' ὅσον
 ὑπο' τῆς καὶ ἀγαθόν, ἀόρατον δ'
 αἰτία τὸ γιγνομένοις ἐστὶ κατὰ αὐτὴν.
 ἀλλὰ μὴ τὸ κατὰ φύσιν ἵνα κα-
 του γίγνεται, καὶ βέλτιστος ἔστι κα-
 του συνίσταται, ἢ κατὰ πᾶν τὸ
 διὰ τέχνης. μυῖται καὶ οὐ τὴν
 τέχνην ἢ φύσιν, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν
 φύσιν, καὶ ἐπὶ ἐπὶ τῇ βοήθειᾳ, καὶ
 τὰ παρὰ φύσιν τῆς φύ-
 σιος ἀπλοῦν. τὰ μὲν καὶ
 τοῖς αὐτὴ δύνασθαι δι' αὐ-
 τῆς ἢ φύσιν ἐπιτελεῖν, καὶ βο-
 ηθεῖαι ἐπὶ δὲ εἶδαι. τὰ δὲ μέ-
 λους καὶ παρὰ φύσιν ἀδυνατοῦν οἷον

jus causa fit, neq; ipsis aliquis est finis.
 Illis verò, quæ ab arte existunt, inest
 etiam finis & causa, quare. Semper. n.
 artem habens, tibi rationem reddet,
 propter quam scripsi, & quæ fit causa.
 Atque hoc quod etiā melius est, quàm
 quod per hoc factum est. Dico autem,
 quantum per se ars solet esse causa, &
 non fieri per accidens. Sanitatis enim
 causam artem medicam potius, quàm
 morbi propriè statuerimus. Sic & ar-
 chitecturam domus esse causam, non
 autem destructionis. Omne igitur ali-
 cujus rei causa fit, quod ex arte fit, atq;
 is finis ejus optimus est. Ceterū quod
 fortuito fit, non fit alicujus rei causa.
 Etenim ab fortuna etiā facillè aliquid
 bonum contigerit, attamen non nisi
 secundum fortunam, & quatenus ab
 fortuna non est bonum, sed indefinitū
 semper est, quod fit secundum fortunā.
 Sed enim quod secundum naturam fit,
 alicujus rei causa fit, & melioris causa
 semper constituitur, quàm id scilicet,
 quod per artem fit. Siquidem non na-
 tura artem, sed ars naturam imitatur,
 estq; in auxiliando etiam situm, atq;
 ea, quæ à natura relinquuntur, supplere.
 Quædam enim illi naturæ similia sūt,
 dum possunt per se, quemadmodum
 natura potest perficere, nec ullo modo
 aliqua ope & subsidio indigent. Quæ-
 dam verò ægrè & vix fiunt, alia etiam
 omninò nihil valent prestare veluti
 continuo

cōtinuò, & circa natiuitates. Sanè quædam semina in qualemcunque inciderint terram, sine ulla custodia enascuntur. Rursus alia maximè agricolarum arte indigent. Ad eundem modum & ex animalibus quædam per se proprioque Marte naturam omnem accipiunt. At homo multis indiget ad salutem artibus, cum in prima ætate, tum rursum in posteriore nutritione. Si igitur ars naturam imitatur, ab hac secuta est etiam artes, universam generationem alicujus rei causa existere. Quicquid enim rectè fit, non malè statuerimus alicujus causa esse. Itaque illud quidem quod bene fit, illud etiam rectè existens fit. Existit autem illud, quod natum est. Quicquid autem fit secundum naturam probè fit. Et enim quod præter naturam fit, malum est, & natiuitas secundum naturam alicujus causa fit. Et hoc aliquis deprehendat in singulis humani corporis membris. Veluti si palpebram consideres, intelliges non frustra, sed subsidii oculorum gratia factam esse, ut quietem aliquam præbeat, & in oculos procidentia impediat. Itaque idem est, cum cujus causa aliquid factum est, & cujus causa aliquid factum esse oportet. Veluti si navem oportet fieri vectationis per mare causa, cujus gratia etiam facta est. Atqui animalium, quæ secundum naturam existunt, vel omnia in uniuersum, vel optima

αὐτίκα καὶ περὶ τὰς γαστέρας. ἔτι
μὲν δὴ καὶ τὰ σπέρματα εἰς ὁποῖον
ἐμπέσῃ γῆν, αἰδοφύλακας γινώ-
σκουσιν. ἔτι δὲ προσδεῖται τὸ γασ-
5 τρὸς τέχνης. παρὰ πολλοῖς δὲ καὶ
τῶν ζώων, τὰ μὲν δὲ αὐτῶν ἀπα-
σταν ὑπολαμβάνει τὸ φύσιν. ἐνθε-
τος δὲ πολλῶν δειλαίων γινώσκων πρὸς
συντηρίαν, καὶ τε τὴν σφαιρὶν γένε-
10 σιν καὶ πάλιν καὶ τὸ ὑστέρῳ βροθίν. εἰ
τοῖσι καὶ ἡ γῆ μιμνῆται τὸ φύσιν, ἀ-
πὸ ταύτης ἐκολυθῆκε καὶ ταῖς τέ-
χνας, τὸ δὲ γένεσιν ἀπασιν ἔπει-
τα γίνεσθαι. τὸ δὲ ὁρθῶς γινόμενον,
15 ἀπὸ ἑνὸς τε γίνεσθαι θείμεν αὖ.
ἐκὼν τὸ γὰρ καλῶς, ὁρθῶς καὶ τὸ
μὲν γινόμενον γίνεσθαι. γίνονται δὲ τὸ
γινόμενον. τὸ γὰρ μὴ καὶ φύσιν ἀπασ-
καλῶς, εἰ περὶ τὰ φύσιν φαυ-
20 λον, καὶ τὸ καὶ φύσιν γένεσις, ἔπει-
τα γίνεσθαι. καὶ τὰς ἰδοί τις αὖ καὶ
ἐφ' ἑκάστῃ τῇ ἡμέτ' ἑαυτῶν. οἷον εἰ κα-
ταρῶς τὸ βλάφαιρον, ἰδοὺς αὖ ὡς ἐ-
μάλιστα, ἀλλὰ εὐθεσίαν χάριτι τὸ
25 μάλιστα γίνονται, ὅπως ἀνὰ πνεύματι
σφαιρὶ καὶ καλῶς ἡ ἀποσπίπτον-
τα σφαιρὸς τὸ ἔχει. ἐκὼν ταυτέν ἐστιν,
ἔστι ἕνα γένεσιν, καὶ ἕνα δει-
κνύμεναι. οἷον εἰ πολλοῖσι ἕνα καὶ
30 θάλατταν κομῶς εἰς γένεσθαι, δὲ
ταυτὸ καὶ γένεσιν. καὶ μὴ τὰς ἰ-
δοί τὸ φύσιν γινόμενον εἰς τὸ, ἥτοι σφαι-
τα τὰ σφαιρῶν, ἢ τὰ βέλτε-
καὶ

corpore posterior est, & extremum animi est prudentia. Hoc enim natura ultimum hominibus factum esse videmus. Quapropter etiā senectus horum solū bonorum expetitur & desideratur. Prudentia igitur quēdā secundum naturā nobis finis est. Et mōte prudentiāque prāditum esse, extremum est, cuius causā facti sumus.

Quod si igitur facti sumus, nimirum manifestum est nos etiā esse aliquid sapiendi discendique causā. Pulchre ergo hac quidem ratione Pythagoras dixit, quemque hominem ab Deo cōstitutum esse, ut cognoscat ac cōtempletur. Verūm hoc notum est. Vtrum mundus sit, an alia aliqua natura, post ea forte considerandum est. In prāsentia aut tantum nobis primo loco suffecerit. Si enim secundum naturam finis est prudentia, omnium optimum fuerit sapientia prāditum esse. Itaque reliquā causā existentium in eo bonorum facienda sunt. Horum autem ipsorum bonorum, quēdam sunt in corpore, quēdam verō in animo: quā autem in animo est, prudentie esse virtutem. Hoc enim maxime extremum est. Querere autem ab omni scientia, ut aliud quid existat, atque eam utilē esse oportere, omnino alicujus est, qui ignorat, quantum inter se bona eximia & necessaria differant. Permultū enim differunt. Si quidem quæ per alias res

σώματος ὑστέρη, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς τελευταῖον ἢ φρόνησις. τὰς τοὺς ὑστέρη ὁρῶμεν γυγνόμενοι αἰσθ. τοῖς εἰρησώτοις. διὸ καὶ τὸ
5. γῆρας ἀντιπαύεται τούτων μόνον τῆς ἀγαθῶν. φρόνησις δὲ αὖτις καὶ φῶσι καὶ ὅτι τὰ τέλος. καὶ τὸ φρονεῖν ἴσται, ἢ καὶ γυγνόμεν. οὐκ οὖν εἰ γυγνόμεν,
10. δὴλον ὅτι καὶ ἴσται ὅτι καὶ καταφρονεῖται. τὴν καὶ μετὰ τὴν καλῶς δὲ αὖτις καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
15. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
20. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
25. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
30. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
35. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
40. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
45. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
50. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
55. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
60. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
65. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
70. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
75. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
80. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
85. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
90. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
95. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι
100. αἰσθ. ἀνδρῶν. ἰσθ. τὸ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ. ἀλλὰ τὰ γυναικί. αἰσθ. οὐκ οὐκ οὐκ. ὅτι καὶ τὸν πῦτα τὸν λόγον. Πυθαγόρας εἰρησῶν, ὡς ἐπὶ τὸ γυναικί τε καὶ ἀνδρῶσι

περὶ αὐτῶν. ὡς περὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅσοι
 κοινῶι καὶ τῇ περὶ τῆς γυμναστικῆς,
 οἱ πολλοὶ καὶ οὐ μολογῶσιν, ὅτι
 εἴ τις ἐκ τῶν πολλῶν ἀγαθῶς ἰατρῶς
 ἔσται, καὶ γυμναστῶς περὶ φύσεως
 ἐμπειρὴς εἴη. ἔτι καὶ τῶν ἀγαθῶς
 ποιοῦντων ἐμπειρὴς εἴη, εἴ τι φε-
 σται, καὶ πολλοὶ γὰρ πολλοὶ εἰσὶν αὐ-
 τοῖς καὶ γὰρ τῶν σώματός αὐτοῦ ἀρετῆς ἐί-
 στες δὲ δημιουργοὶ μόνον, οἱ δὲ περὶ τὰς ἰο-
 τῆς καὶ γυμναστικῆς ἀρετῆς, ὡς περὶ
 πολλοὺς ἐν δὲ τῇ μυστικῇ καὶ κακοδαι-
 μονίᾳ ἐπέχουσιν ἀποσποιοῦνται,
 πολλοὶ δὲ καὶ πολλοὶ περὶ τῶν ἐν φι-
 λλοσοφίᾳ καθάπερ γὰρ ἐν ταῖς 15
 ἀλλοῖς τέχναις ταῖς δημιουργοῖς
 καὶ ἄλλοις τῶν φύσεως ἐν ῥῆσιν τὰ
 βέλτερά τῶν ὀργάνων, ὅσον ἐν
 τεχνικῇ ἐκείνῃ καὶ καὶ καὶ καὶ
 τῶν τοιούτων τὰ μὲν εἶναι καὶ ποιεῖν 20
 καὶ ταῖς αὐταῖς τῶν ἀρετῶν κα-
 ρδιῶν, περὶ δὲ ἀρετῶν τὰ
 κατὰ τὴν ἀρετὴν ἰατρῶν καὶ τῶν
 καὶ τῶν βασιλικῶν. ὁμοίως
 δὲ καὶ τὰ πολλὰ καὶ τὰ πολλὰ 25
 τῶν ὀργάνων εἶναι καὶ τὰς φύσεως
 αὐτῶν καὶ τὰς ἀρετῶν, περὶ
 οὗς καὶ τὴν δὲ τῶν καὶ τὰ
 πολλὰ καὶ τὴν συμπίπτει. ὡς περὶ
 γὰρ οὐκ εἴη ὀργάνων τῶν τοιούτων 30
 ὁμοίως αὐτῶν, ὡς τὸ ὁμοίως
 πολλοὺς ἐκ τῶν ἀρετῶν φύσεως
 καὶ τῶν αὐτῶν τῶν ἀρετῶν

Quaeinadmodum enim omnes, qui
 cumq; egregii & insignes sunt medici,
 itemq; gymnastici plerique (sic ab ex-
 ercendo dicti) penè confitentur, oport-
 ere omnes eos, qui boni futuri sunt
 medici, itemq; gymnastis naturæ per-
 itos esse: ad eundem modum & bo-
 nos legillatores naturæ peritos & ex-
 pertos esse oportet, & multo magis il-
 lorum. Medici enim & gymnastæ vic-
 tutis corporis solum sunt quasi publi-
 cī artifices. Legillatores verò circa ani-
 mi virtutes versantes, & de nobis feli-
 citate & infelicitate se aliquid in medi-
 um prolaturos disitantes, multo qui-
 dem magis philosophia indigēt. Natu-
 sicuti in reliquis artibus vulgariis & o-
 pificiis ab natura optima instrumenta
 inventa sunt, veluti in arte fabrilī amul-
 sis, regula, tornus. Atque illa quidem
 aqua, & luce, ac splendorebus radio-
 rum acceptis; iuxta quæ iudicia ferren-
 tes ad sensum, satis superque rectè po-
 litoque ea exploramus. Eodem modo
 etiam cum, qui in Repub. vivit, ab ip-
 sa natura ac veritate terminos, & quasi
 præscripta quædam habere debet, iuxta
 quæ, quid iustum, quid honestum,
 denique & quid expediens ac utile sit,
 iudicabit. Quaeinadmodum enim illic
 hæc ipsa instrumenta omnibus, ut ex-
 cellentiſſima præferuntur, ita legum o-
 ptima illa est, quæ maximè secundum
 naturam posita est. Hoc autem fieri debet

ποι ζῆ, καὶ πρὸς τὸ θεῖον. καὶ
καθ' ἅπαντα αὐτὸν ἡ κυβερνήτης τις ἀ-
γαθὸς ἐξ αἰδίου καὶ μονίμων ἀ-
ναστάμενος τὸ βίον τὰς ἀρχάς,
ὁρμὰς ἐξ αὐτοῦ ἐκτελεῖται. ἐστὶ μὲν
οὖν θεωρητικὴ ἡδε ἡ ἐπιστήμη
παρέχει δ' αὐτὴν τὸ δημιουργεῖν
κατ' αὐτὴν ἀφ' ἧς, ὡς περ γὰρ
ἡ ἀφ' ἧς θεωρητικὴ ἐ δημιουργεῖ
ἐκ τούτου ἐστὶ. μόνον γὰρ αὐτὴ ἔργον
ἐπὶ τὰ πράγματα καὶ δαλὺν ἔκαστον τῶν
ἔργων, ἡ μὲν δὲ παρέχει τὸ πρᾶξι
τεν τι δὲ αὐτὴν, ἐβουθεῖ πρὸς
τὰς πράξεις ἡ μὲν τὰ μέγιστα. χρ-
στὰς γὰρ αἰνῶσι τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἡμεῖς, 15
ἐκτελεῖται αὐτὴν ὅλην πλὴν, ὅτι ἐξ
ἐπιστήμης θεωρητικῆς ἔσται, μὲν
πράττει καὶ αὐτὴν, διὸς ἡμεῖς
καὶ μὴ λαμβάνομεν, ἵνα δὲ φέροι-
μεν τὴν θεωρίαν καὶ ἔσται πρὸς
τὰ πράγματα δὲ αὐτὴν λαμβάνει.

Κιφ. ια.

Ὅτι τοίνυν τοῖς ἀνθρώποις
καὶ τὸ βίον, καὶ τὸ ζῆν αἰσθάν-
εσθαι ἡ πρᾶξι, ὅπως αὐτὸν γίνωσκει 25
ἐκτελεῖται. φαίνεται δὲ τῶν λόγων
τὸ ζῆν, τὸ μὲν καὶ δύναμιν, τὸ δὲ
καὶ ἐνέργειαν. ὁρῶντες γὰρ αἱ φα-
νερὰ ὅσα τῶν ζῶντων ἐστὶ καὶ ἐν-
εργείᾳ καὶ πρᾶξι καὶ ἰδέσθαι, καὶ μόνον τῶν
ζῶντων, καὶ τὰ χαλκίνα καὶ τὰ σιδηρεῖα
καὶ τὰ περὶ αὐτὰ ὅσα ἐστὶν ἀνθρώπων

numen respiciens vivit, & instat boni
gubernatoris, qui ex eternis & fixis sed
stabilibus rebus vitæ initia suscepit,
impetu cōfertur, & per se vivit. Hæc
ipsa igitur scientia contemplativa est
præbet vero nobis profectione per se
omnia. Quemadmodum enim visus
effector & autor nullius est, solum
quippe ejus officium est judicare, &
eorum unumquodque, quæ videntur,
denotare, præstat autem nobis hoc
commodi, ut illius subsidio aliquid a-
gere valeamus, & ad actiones in primis
nobis suppetias præbet: penè namque
ut truci omnino immobilis essemus,
videndi facultate privati: ita manifestum
est, cum scientia sit contempla-
tiva, nos illius subsidio nihilominus
infinita agere, atque illas quidem res
accipimus, alias fugimus, & in univer-
sum illius adminiculo, quæ bona &
honestia sunt, omnia acquirimus.

CAP. XI.

Quod igitur vitæ genus cum men-
te ac judicio deligentibus ipsa
quoque vitæ jucundissimo transigitur,
hinc manifestum fuerit. Vita bifan-
tam dici videtur, vel potentia, vel actu.
Omnia enim illa videntia esse dicimus
animalia, quæcumque visum habent,
& nata sunt, ut possint videre, etsi oc-
cultæ & reclusæ existant, ut utantur
potentia, & oculos adjiciunt. Eodem
modo,

αἰρετὸν τῷ ποιητῷ. καί τινες τὸν λό-
γον ὁρῶμεν, ὡς οὐχὶ ἐστὶ καλῆς
ρέμειρος, ἀμφοῖν ὅτι ἀγαθὸν ἐ-
κότερον ἐπὶ τῷ ὠφελίμων καὶ
τῷ ἀρετῆς. καὶ ζῆν ἀεὶ μάλλον
φαιέον τῷ ἐργηροῦτα τῷ καθεύ-
δοντος, καὶ τὸν διενεργουῦτα τῷ
ψυχῇ τῷ μόνον ἐργάτο. ὅθεν καὶ
ἐκείνους καὶ τῶν ζῆν φαίνον, ὅτι
ποιοῦτος ἐστίν, οἷος ἐκείνους ἀ-
10 χεῖν ἢ ποιεῖν. οὐκοῦν τό γε καὶ
ὅθεν φαίνεται τῷ ἐστίν, ὅταν εἰ μὴ
ἐνδὲς ἢ δύναμις ἐστὶ, τῷ αὐτῷ
πράττει τις, εἰ δὲ πλεονέχων τῷ
ἐκείνους, ὃ ἂν τῶν τῷ βέλτι-
15 σον, οἷον αὐλοῖς, ἢ τοῖς μόνον
ταῖς αὐλῇ χρῆται τις, ἢ μάλι-
στα. ἴσως καὶ ἐπὶ τῶν καὶ τῷ
ἄλλων. ἐκοῦν μάλλον χρῆται
ὁρθῶς χρώμενος φαίον. τὸ καὶ 20
ἐφ' ὃ, καὶ ὡς ἀφύκειν ἐπάρχει
τῷ χρώμενῳ καὶ ὡς καὶ ἀφύκειν
ἐστὶ δὲ καὶ ψυχῆς ἥτοι μόνον, ἢ
μάλιστα φαίνεται τῷ ἐργῶν τὸ ὅθεν
25 ἀεὶ ἢ δὴ τῷ, καὶ φαίνεται συλλογί-
ζειν ῥάδιον, ὅτι ζῆν μάλλον ὁ ὅθεν
νοῦμενος ὁρθῶς, καὶ μάλιστα φαί-
ται ὁ μάλιστα ἀφύκειν. ἔπος
δὲ ἐστὶν ὁ φρονῶν καὶ διακρίνῃ καὶ 30
ἀφύκειν ἀφύκειν ἐκείνους. καὶ τὸ γε
τελείως ζῆν, τότε ἐστὶ τῷ
ἁπλοῦς, τοῖς φρονέουσιν καὶ τοῖς φρο-

est, melius esse eo, quod factum est. At-
qui sermonem videmus nequaquam
utrumq; damnatum esse, quia utrumq;
bonum est & in iis, quæ utilia sunt, &
iis, quæ sunt virtutis. Itaq; potius dicē-
dum est illū vivere, qui vigilat aut ex-
perrectus est præ eo, qui dormit, cum-
q; qui animo aliquid tanquam instru-
mento agit, vivere præ illo, qui solum
habet animum. Nam propter illum &
hunc vivere dicimus, quoniam talis est,
qualis ille, qui vel patitur, vel operatur.
Igitur hoc est quavis re uti, quā, si qui-
dem unius facultas est, hoc ipsum alius
quis faciat. Sin autem pluriū numero
potestas erit, quodcumq; horum fue-
rit optimū, veluti tibiis, vel solum cum
tibia cecinerit, utatur quis vel maximē.
Acquali enim modo, ut hæc in re, ita se
etiam habet in aliis. Proinde ille magis
uti dicendus est, qui ritè & probè utitur.

*

Porro autem & a-
nimi est vel solum, vel omnium maxi-
mè primarium opus, & cum mētē ali-
quid revolvere & colligere. Simplex i-
gitur jam hoc & cuius facile est cum
ratione colligere, magis vivere eū, qui
rectè & cum mētē expendit, & omnium
maximè ille, qui ante alios vera pro-
fert. Hic vero est, qui mente præditus
sapit, & videt juxta exactissimam sciē-
tiam. Et quidē perfectè vivere tunc &
hicce tribuendū est, qui sapiunt, & fru-

dentis sunt. Quod si autem vivere, omni animanti quidem idem est, quod manifestum est esse, quia etsi fuerit maxime & propriissimè omnium ille, qui mente præditus & prudens est, & tunc maxime tēporis omnis cū egerit & cōtēpletur, quod ex rebus, quæ sunt, cognobile fuerit. Ceterum perfecta efficacia & quæ non impeditur, habet in se gaudium, ita ut contemplativa efficacia totius jucundissima sit. Igitur aliud adhuc est cum voluptate bibere, & jucundè bibere. Nihil enim prohibet non sitientem aliquem, neq; quali gaudet potu, si afferatur, cum gaudio bibere, nō sedentē ad bibendū, sed ut contingat eū videre simul aut videri. Proinde hunc quidem voluptatē capere, & cum voluptate bibere dicemus: sed nō in eo quod bibat, neq; quod jucundè bibat. Itaq; sic & incessum & cōfessum, & disciplinam ac motum omnem etiam dicemus jucundum aut acerbum, non quibus cōtingit nos, si adsint, tristitia affici, vel gaudere: sed quorū præsentia omnes & dolemus, tristamurq; , & gaudemus. Igitur vitam quoq; juxta jucundam dicemus, cujus præsentia his, qui habent, jucunda est, & vivere jucundè existit, nō omnes, qui vivūt, gaudent, sed illi, quibus ipsa vita jucūda est, & vivere jucūdū existit, & gaudent voluptatē, quæ ab vita existit. Vita igitur potius tribuimus vigilantī, quam dor-

εἰμοις· εἰ δὲ τὸ ζῆν, ὅστις τῶν ζώων γε
 ταυτ' ὡς αἱ, ὁπὲρ ἐστὶ δῆλον, ὅτι
 καὶ εἰν μάλιστ' ἐκ κυριότατα πάν
 των ὁ φρόνημος, ἐτότε μάλιστ' αὖ
 5 χροῖεν ὡς αἱ, ὅταν ἐνέργη ἐκ τυγ
 χάνῃ θεωρῶν, τὸ μάλιστ' ἢ δὴ
 ὦν γινώσκων, ἀλλὰ μὴν ἦγε τε
 λεία ἐνέργεια ἐκ ἀκώλυτος· εἰ αὖτε
 τῇ ἔχει τὸ χαίρειν, ὥστε αὖ εἰν ἡ θε
 10 ωρήλικη ἐνέργεια πάσης ἡδίστη· εἰ
 τοῖσι καὶ ἐτέρων ὅστις τὸ ἡδόμενον ὡς
 ρεῖν, ἐκ τὸ ἡδέως πῆκεν. οὐδ' ἐν γὰρ
 πωλύει μὴ διψώῃα τινα, μηδὲ
 εἴω χαίρει ὡς ματὶ φροσφερόμε
 15 ιοι πίνοντα χαίρειν. μὴ τὰ πῶ
 ρεῖν ἀλλὰ τὰ συμβαίνειν ἄμα
 θεωρεῖν ἢ θεωρεῖσθαι καθεύκον
 οὐκοῦν ἴσται ἡδίστα μὴν ἐπὶ ἡδό
 μων πῶκεν φήσομεν, ἀλλ' οὐ τὸ
 20 ὡς εἶν, οὐδ' ἡδέως πῶκεν. οἷον
 οὐν οὕτω ἐκ βάδιση, ἐκ καθεύ
 δρην, ἐκ μάθησθαι ἐκ πᾶσαι κινή
 σην ἐκ ἱεροῦμεν ἡδέως ἢ λυπηράν
 οὐχ ὅσον συμβαίνει λυπεῖσθαι πα
 25 ρουσῶν ἡμᾶς ἢ χαίρειν, ἀλλ' ὡς
 τῇ παρουσίᾳ ἐκ λυπούμεθα πάν
 τες ἐκ χαίρομεν. ἐκ ζῶν οὐν ἡδέως
 ἀδελφίως ἱερῶμεν, ἥς ἡ παρουσία
 τοῖς ἔχουσιν ἡδέως, ἐκ ζῆν ἡδέως, οὐ
 30 πάντας ὅσοις ζῶσι συμβαίνει χαί
 ρειν, ἀλλ' οἷον αὐτὸ τὸ ζῆν ἡδὺ, καὶ
 χαίρομεν ἄλλο ζῶν ἡδύν. ἐκ οὖν
 τὸ ζῆν ἀποδίδομεν τὰς ἐνέργειαν

γορδοῖ μάλλον, ἢ τῷ καθεύδοντι,
 σπουροῦντι δὲ, ἢ τῷ ἄφρονι μά-
 λον. ἢ δὲ ὑπὸ ζωῆς ἡδονῆς, ἢ ὑπὸ
 τῇ χηρείᾳ γυγνομένῳ, φανερὸν ἔ-
 στω ψυχῆς. τὸ γὰρ ὅτι τὸ ζῆν ἀλ-
 θῶς. Εἰ πόνηται πολλὰ ψυχῆς
 εἰς χρεῖας, ἀλλὰ περιωπταται
 πᾶσι τῷ τῷ φρονεῖν ὅτι μάλιστα.
 δὴλον τοίνυν ὅτι καὶ τὸ γυγνομένῳ
 ὑπὸ τῆς φρονεῖν καὶ θεωρεῖν ἡδονῆς, ἢ
 μόνῳ ἢ μάλιστα ἀναγκαῖον ὑπὸ τῆς
 ζῆν εἶναι. τὸ ζῆν ἄρα ἡδῶς ἐστὶ
 χαίρειν ὡς ἀλθῶς, ἥτοι μένοις, ἢ
 μάλιστα ἐπαρχέουσιν φιλοσόφοις.
 γὰρ τὸ ἀληθὲς αἰώνιον γόσην ἐνέρ-
 καὶ ὑπὸ τῇ μάλιστα ὁρίων πληρωμένη,
 καὶ εἴησα αὐτὴ μοιμῶς τὸ ἐνδιδόν-
 μένῳ τελειότητι, αὐτὴ πᾶσι ὅτι καὶ
 πρὸς εὐφροσύνῃ ἀνυσιμωπταται.
 ὥστε καὶ δὲ αὐτὸ τὸ χαίρειν τὰς ἀ-
 ληθεῖς καὶ ἀγαθὰς ἡδονὰς φιλοσο-
 φητοῖν ὅτι τοῖς νῦν ἔχουσιν.

Κεφ. 16.

Εἰ δὲ δὲ μὴ μόνον ὑπὸ τῇ μέ-
 τῷ συλλογισμῷ, ἀλλὰ καὶ 25
 ὑπὸ τῇ ὁλῆς εὐδαιμονίας, αἰνῶν
 τὸ αὐτὸ παλασθῆσαι, λίγων
 διαρρέδῃ, ὅτι δὲ αἰεὶ ἔχει πρὸς
 εὐδαιμονίᾳ τὸ φιλοσοφεῖν, ἔτι καὶ
 πρὸς τὸ σωθεῖν ἡμῖν ἢ φεῖλον εἶ-
 ναι αὐτὸ διακρίνει. πᾶσι γὰρ καὶ μὴ
 πρὸς ἑαυτοῦ, τὰ δὲ ὅτι τῷ τῷ πᾶσι
 αἰρεῖσιν ἔτι καὶ μὴ ὡς ἀναγκαῖα

miēti, & potius ei, qui mēte pradius
 est, quā quicquid caret, & amēs est. Vo-
 luptatē autem vitę, quę ab usu existit,
 dicim⁹ esse animi. Hoc quippe est verē
 vivere. Quod si igitur etiam multi sūt
 animi usus, saltē omnium maximē pro-
 pri⁹ ille est, qui est sapiēdi. Quare mani-
 festum est, voluptatem, quę existit ab
 sapiendo & contemplando, vel solam,
 vel maximē necessariū esse ab vitā pro-
 ficisci. Quocirca jucundē vivere, & re
 vera gaudere, vel solis, vel philosophis
 maximē existit. Nam verissimarū co-
 gitationum efficacia & ab iis, quę ma-
 ximē sunt, completa, & semper stabi-
 liter tolerās inditam perfectiōnem, ea
 omnium est etiam ad animi oblectati-
 onem expeditissima. Proinde propter
 hoc ipsum, quod veris & honestis vo-
 luptatibus gaudeamus, iis, qui mente
 pradi sunt, philosophandum est.

CAP. XII.

Qvod si autem hoc non modò à
 partibus colligendum est, verum
 etiam ab tota felicitate, à primis initiis
 hoc ipsum cōfectum reddidisse palam
 dicamus, quod, quemadmodū se ha-
 bet ad felicitatem philosophari, ita
 quoq; ut nobis bonum aut malum ac-
 cidat, id ipsum animari. Omnia enim
 partim quidem ad hoc, alia verò pro-
 pter hoc, omnibus eligenda & suscipi-
 enda sunt, Atq; illa quidem, ut quę in

rebus necessaria sunt, alia verò iucunda, propter quæ beati sumus. Proinde felicitatem statuimus vel prudentiam esse, ac sapientiam aliquam, vel virtutem, vel maximè ut valeant & gaudeant omnia hæc. Itaque siue prudentia est, manifestum solis philosophis existere, ut feliciter & beatè vivant, siue animus sit virtus, vel benè gaudere. Et si hoc pacto, vel solis, vel maximè omnium. Virtus enim in primis præcipuū est illarum rerum, quæ in nobis sunt, omniumq; iucundissima res est, quasi unum ad unum, prudentia. Eodem modo & hic cum similia quis dixerit esse felicitatem, definiendum est quid sit prudentia, ita ut omnibus iis, qui possunt, philosophandum fuerit. Vel enim hoc est perfectè & honestè vitā instituire, vel quod maximè omnium quasi unum dicendo, animis causam præbet. Verum hic quidem, quia fortasse genus nostrum est præter naturā, difficile est discere & considerare, ac vix quis intellexerit per bonam indolem, & vitam, quæ præter naturam est. Quod si verò rursum poterimus servari, unde venimus, manifestum est iucundius nos & facilius omnes hoc facturos. Enim verò nunc deserti à bonis vivimus, ea, quæ necessaria sunt, administrantes. Et omnium maximè, qui in primis esse videntur plurimè beati. Quod si autem vitam coelestem am-

τῆς παραμάτης, τὰ δὲ ἡδέα, δὲ
 ὡς εὐδαιμονῶμεν. οὐκ ἔστι τὴν εὐδαι-
 μονίαν τιθέμεθα, ἢ τοι φρόνησι
 ἔστι, καί τινα σοφίας, ἢ ἀρετὴν, ἢ
 5 τὸ μάλιστα χαίρειν πάντα ταῦτα.
 οὐκοῦν εἴτε φρόνησις ὅστις, φανερόν
 ὅτι λόγοις ἀνὴρ ὑπάρχει τοῖς φι-
 λосоφοῦσι τὸ ζῆν εὐδαιμονῶς, εἴ
 τε ἀρετὴ ψυχῇ, ἢ τὸ χαίρειν. πάν-
 10 ὅτως ἢ λόγοις, ἢ μάλιστα πάντων.
 ἀρετὴ γὰρ ἐστὶ τὸ κυριώτατον τῆς
 ἐν ἡμῖν, ἢ διδόν τε πάντων ἐστίν,
 ὡς ἐν ᾧ ὅστις, ἢ φρόνησις. ὁμοίως
 δὲ πάντα ὅσα πάντα ταῦτα φησὶ τις
 15 ἔστι ἢ εὐδαιμονίας, ὁρίζον ἐστὶ τὸ
 φρονεῖν, ὡς φιλοσοφητέον ἀνὴρ
 πᾶσι τοῖς δυναμένοις. ἢ γὰρ τοι
 πῶς ἐστὶ τὸ τελείως ζῆν, ἢ μάλι-
 20 στά γε πάντων, ὡς ἐν εἰπεῖν αἱ.
 20 τοῖσι ταῖς ψυχαῖς. ἀλλ' ἐν ταῖς
 δὲ τὸ παρα φύσιν ἔσται
 ἔστι τὸ γένος ἡμῶν, χαλεπὸν τὸ
 μανθάνειν καὶ σκοπεῖν ἐστίν, καὶ μό-
 λος αἰσθάνοιτο διὰ τὴν φύσιν καὶ τὴν
 25 παρα φύσιν ζῶν. εἰάν δὲ ποτε
 διωρθῶμεθαι συνθῆναι πάλιν, ὅθεν
 ἐληλυθαμεν, ἐπὶ λογὸς ὡς ἡδίων καὶ
 βᾶτον αὐτὸ ποιήσομεν πάντες.
 νῦν μὲν γὰρ ἀφοσιμένοι τῆς ἀγαθῶν
 30 διατιλούμεν πρὸς τὴν ὁδὸν τὰ ἀνα-
 καῖα. καὶ μάλιστα πάντων, οἱ μάλι-
 στα μακάριοι δοκῶντες ἔστι τοῖς
 πολλοῖς. εἰάν δὲ τὴν ἀγαθίαν ὁδεύ-
 ῃμεθα,

βαῖμα, καὶ περὶ τὸ σύννομον ἀ-
 ερον τὴν ζῶντι ἐαυτὴν ἀπερείσωμεν,
 τότε φιλοσοφῶμεν ζῶντες ἀλη-
 θῶς καὶ θεώμενοι θεωρίας ἀμειψά-
 ντες τὸ κάλλος, ἀτιμίζουσι τῇ ψυ-
 χῇ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐξαργύτως. καὶ
 θεώμενοι τὴν ἡμῶν ἀρχὴν εὐ-
 φραίνουσι καὶ χαίροντες συνε-
 χῶς ὑπὸ τῇ θεωρίᾳ, ἡδόμενοι
 χωρὶς πάσης λύσης. οὕτως οὖν
 ἐπὶ τῇ εἰς πᾶσαν εὐδαιμονίαν εὐ-
 ρίσκομεν ἡμῖν συμβαλλόμενοι τὸ
 φιλοσοφεῖν, διότι περ αὐτὴ ἀνιλαμ-
 βάνεται ἀξίον ὡς ἀπουδαιότα-
 του, καὶ μέγιστα ἡμῖν προσή-
 κοντος.

Κεφ. ιγ.

Εἴ δὲ δεῖ καὶ ὑπὸ τῇ φιλοσο-
 φίας ἐννοίᾳ ποιεῖσθαι τινα
 ἐκ τῶν ἀπαράκλησιν, ἰδοὺ δὲ αὖ-
 τὸ τέτων ἐπέλθωμεν ἕτοιμοι. κιν-
 δυνύουσιν ὅσοι τυγχάνουσιν ὁρ-
 θῶς ἀπ' ὁρίων φιλοσοφίας λελη-
 θῆναι τὰς ἄλλας, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 αὐτοῖς ἐπιτιμύουσιν, ἢ ὑποθησκομένους
 καὶ τεθνάναι. ὁ μάλιστα πότμος. λή-
 ληθεῖ δὲ τὰς πολλὰς, ἥτις θανάτω-
 σι, ὅτι ἀξίον εἶσι θανάτου, καὶ οἷον
 θανάτου οἷος ἀληθῶς φιλοσοφοῖ.
 θάνατος μὲν οὖν ἐστὶν ἐκ ἄλλο-
 τι, ἢ ἡ τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῇ
 σώματος ἀπαλλαγῇ. καὶ ἡ

plexati fuerimus, & circa astrum fami-
 liare nostram ipsorum vitam applice-
 mus, tum Philosophemur, revera vi-
 ventibus, & considerantes speculationis
 immensæ pulchritudinem. animo in-
 tentē intuentes, Idque congruenter ad
 ipsam veritatem, & conspicientes deo-
 rum magistratum, animo exsistentes
 hilari gaudentesque continentibus spe-
 culando, delectantes absque omni ra-
 bie. Ita igitur progredientes in omnē
 felicitatem, reperimus nobis conduci-
 bile esse philosophari. Quamobrem
 hoc sapientiæ studium est dignum, ut
 apprehendatur tanquā optimū & no-
 bis maxime cōveniēns ac congruū.

CAP. XIII.

QVod si autem & hic ab commu-
 nibus notionibus aliqua facien-
 da est de Philosophia adhortatio, age-
 dum & hinc negotium sic aggredia-
 mur. Quicumque sapientiæ studium
 citè legitimeque attigerunt & gustarunt,
 si reliquos mortales casare voluisse vi-
 dentur, se nulli alii rei æquè studere, ni-
 hilque commentari, quàm tum mori,
 tum etiam mortuum esse. Atque hoc
 omnino jure meritoque. quippe illos
 maximam partē fugā, ante verò mo-
 rituri, & an morte, & cuiusmodi mor-
 te digni sint, qui verò germaneque
 Philosophi sunt. Mors igitur non est
 aliud, quàm animi à corpore liberatio.

Atq; id mortuum esse significat, corpus quidem ab animo seorsum liberatum per se existere. Seorsum item animum per se ipsum existere, cum ab corpore liberatus est. Itaque cum hoc eo se modo habeat, merito sanè viri Philosophi munus non est, hasce voluptates, uti vocantur, sectatum esse, cuiusmodi sunt voluptates tum cibi, tum potus, neque etiam rerum venerearum. Imò verò ne reliquas quidem corporis curas cultusque, ceu sunt vestium excellentium, calceorumq; parationes talis Philosophus pretiosas reputaturus est, atque reliqua corporis ornamenta nullo honore habebit. Despicit autem illa & nullo loco habet, quare nus non magna necessitate illis utendi vrgetur. Huius studium non omnino circa corpus versari, sed quatenus eius fieri potest, illo abscedere, & ad animi curam conversum esse videtur. Itaque in talibus liquido apparet, Philosophum præ cæteris mortalibus maximè otiosum animum ab corporis consortio separare. Ideoque plerisque hominibus videtur, eum, cui talium rerum nihil iucundum existit, nec illis rebus fruitur, non reputandū esse dignum, ut dici possit vivere, sed non procul absesse, quin eo tendat, ut mortuus sit, qui voluptates suasque de quæ habeat, quæ quidem corpori præsidio sunt. Atqui vero ipsi studio, quo prae-

τὴν τοτὸ τοῦ θανάτου χωρὶς μὲν ὑπο
 ὁ ψυχῆς ἀπαλλαγῇ αὐτὸ καὶ
 αὐτὸ τὸ σῶμα γινώσκειν, χωρὶς δὲ
 τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα ὡς ἀπαλλα-
 γῆσαι αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἶναι. τῆ-
 5 τυ δὲ ἐν ἑτέρῳ ἰχνος, ἐκόντως δὲ
 ἐκ ἐπιφροσύνης ἀνδρὸς ἐσσημα-
 εῖναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλυμμένας
 τὰς τοιαύτας δὲ, οἷον σίταιν τὴν πο-
 10 τῆς, ἐδὲ τὰς τῆς ἀφροδισίων, ἀλλ'
 ἐδὲ τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶ-
 μα θεραπείας ἐν ἱμερῶς ἢ ἡσυχίᾳ ὁ
 τοιοῦτος, οἷον ἰμῶσαι διαφροσύνην
 κήσας καὶ ὑποδιδάσκειν, καὶ τὰς ἄλ-
 15 λας καλλωπισμῶς τὰς περὶ τὸ
 σῶμα ἐτιμᾶ. ἀτιμᾶ δὲ καθό-
 στον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν
 αὐτό. ὅλως δοκῇ ἡ τέτατη πραγ-
 ματεία, καὶ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλ-
 20 λὰ καθόσον δύναται, ἀφίεσθαι αὐ-
 τόν, περὶ δὲ τὴν ψυχὴν τιθεσθαι.
 καὶ ἐν τοῖς τοιαύτοις ἐν δὴ ὅλος ἐστὶ ὁ
 φιλόσοφος, ἀπορῶν ὅτι μάλιστα
 τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς τῶ σώματος
 25 κοινωίας διαφροσύνης τῆς ἄλλης
 λαν καὶ δοκεῖ γέφυρα διὰ τὴν τοιο-
 πολλοῖς ἀνθρώποις ἐν μηδὲν ἡδὲ
 τῆς τοιαύτων, μήτε μετέχει αὐτῆς
 ἀκέραιον εἶναι, ἀλλ' ἰσχυρὸς τι
 30 τείνειν τοῦ θανάτου, ὁ μὲν δὲ
 φροντίζων τῆς ἡδονῶν, αἱ δὲ
 τοῦ σώματος εἰσι, καὶ μὲν πε-
 ρὶ τὴν αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως
 κήσιν

κλῆσιν ἐμὸν τὸ σῶμα, ἐάν τις
αὐτὸ ἐν τῇ ζήσῃ κοινῶν συνπα-
ρλαμβάνῃ, ὅσον τὸ τοῖόνδε λέγω.
ἐκ χειρὸς ἀληθείας ἵσα ὅψις ἐκ χειρὸς
κοινοῦ ἀνθρώποις. τὰ γὰρ τοιαῦτα
ἵσα οἱ ποιῆσαι αὐτὸ ἡμῖν θρυλλᾷτιν,
ὅτι ἔτι αὐτοὺς ἀκριβὲς εἶδεν, ἔτι
ὁρᾷμεν. καὶ τοι εἰ αὐταὶ τὸ περὶ τὸ
σῶμα αἰσθησάντων μὴ ἀκριβὲς εἶσι,
μὴ δὲ σαρκεῖς, ὅλη αἴσα ἄλλαι.
πᾶσαι γὰρ συνῆτων φανότεραί
εἰσιν. ἐπεὶ εἰ ἡ ψυχὴ δὲ ἀληθείας
ἀποφύγεται, ὅταν μὴ τῷ σώματι
ἐπιχειρῇ τι σκοπεῖν, δηλονότι ὅτι
τὸτε ἔξ ἀπαῖσται ὑπ' αὐτῆς, πάν-
τως περὶ τῆς λογίσεως, εἴπερ περὶ
ἀλλοθι καὶ ἀδελφὸν αὐτῇ γίνεσθαι.
τὸ δὲ ὄν. λογίσειται δὲ γὰρ τοῦ πο-
τὲ κάλλους, ὅταν αὐτὴν τούτων
μὴδὲν παραλυπῇ μήτε ἀκοῇ, μή-
τε ὄψις, μήτε ἀλγηδὼν, μήτε
τις ἡδονή, ἀλλ' ὅτι μάλιστα αὐ-
τὴν καὶ αὐτὴν γίγνεται, ἔσθαι
χαίρειν τὸ σῶμα. καὶ καὶ ὅσον
δύνηται μὴ κοινωιοῦσα αὐτῇ.
μὴ δὲ ἀπομένῃ ὁρῇ γίγνεται τοῦ ὄ-
ντος. οὐκοῦν καὶ ἐνταῦθα ἡ
τῇ φιλοσόφου ψυχῇ, μάλιστα δὲ
τιμᾷζει τὸ σῶμα, ὅτι φιλοῦται
αὐτοῦ. ζῆν δὲ αὐτὴ καὶ αὐτὴν
γίγνεται. μάλιστα δὲ ἔσθαι τῷ
ὄντι. τὸ γὰρ δὲ τὸν αὐτὸ καὶ

dentiam sapientiamq; comparamus,
corp^{is} impedimēto est, si quis ejus mi-
nisterium consorriuq; in illius investi-
gatione vnā assumserit. veluti exempli
loco tale quid dico. Visus & auditus
non habent aliquam in hominibus
veritatem. Etenim Poetæ nobis quo-
que talia ferē semper vulgant, nos nec
audire quicquā exactē, nec videre. At
enim si ipsi corporis sēsus exacti mani-
festiq; non sunt, multo quidem minus
quoque alii certi exactiq; erunt. Om-
nes enim hisce deteriores sunt. Itaque
si animus frustratus spe potiunda veri-
tatis, quando vnā cum corpore cona-
tus fuerit aliquid considerare, omnino
manifestum est tum ab eo animū de-
cipi. Omnino in collectione, si quidē
alibi, ipsi animo manifestum redditur;
aliquid eorum, quæ sunt. Cum ratio
ne autem tunc optimē colligit, quum
horum illum nullo modo nec auditus
nec visus, nec dolor, nec vlla voluptas
tristitia afficiat turbetq; sed ipsa quam
maximē per se existat, corpus valere
jubet, nec cum illo, quatenus potest,
vllam communionem habet, neq; at-
tingens id quod verē est, experit. Itaq;
& hic Philosophi animus in primis ne-
gligit, & non ita magni facit corpus, &
ab eo refugit. At quærit ipse ab corpo-
re esse separatus. Hoc autem maximē
conspicuum erit ab formarum com-
tēplatione. Ipsum enim iustum & pul-
chrum

chrum, itemque honestum, atque omnia, quibus ceu sigillis confirmamus id, quod est, nunquam quisquam oculis vidit, neq; alio aliquo corporis sensu illa attigit. Verum quicumque nostrum maximè exactissimeque præparatus fuerit, unumquodque illorum cum animo expendere, quo de scopus est & propositum, hic proximè ad cognitionem vniuscuiusq; accesserit. Ille igitur omnium purissimè hoc fecerit, quicumque ipsa mentis cogitatione quodque accedat, neq; visum admo-
uens, quum aliquid cum animo ruminamus, neque ullum alium sensum cum ipsa ratione attrahens: sed ipsa utens animi cogitatione per se genuina & sincera ipsum vnumquodq; quod per se sincerum existit, venari & assequi conatur, quàm maximè tum ab oculis, quos quis habet, & ab auribus, & ab universo, ut semel paucis dicam, corpore liber factus, quasi turbante, & non sinente, ut animus tuam veritatem, tum etiam prudentiam sibi paret, cum fuerit in comunione receptus. Hic enim est, si quisquā alius, qui id, quod verè est, consequetur. Ex his omnibus igitur necessarium est, talem aliquam opinionem veris & germanis Philosophis constare oportere, ut & sibi mutuo talia ferè loquantur, planè videtur necessarioq; sequitur tanquam viam esse, quæ nos una cum ratione in con-

λὸν ἐσθλὰ θέν, καὶ πάντα, οὗς ἐπι-
σφραγίζοντα τὸ δίδειν, ἐδὲ πώ-
πῳ τίς τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδεν, ἐδὲ
ἄλλη τινὶ αἰσθήσει τὸ διὰ τὸ σώμα-
τος ἐφάνητο αὐτῷ. ἀλλ' ἐς αὖ μά-
λισα ἡ μὲν καὶ ἀκριβέστατα παρα-
σχευάζεται αὐτὸ ἕκαστον διανοη-
θῆναι, περὶ αὐτὸ σκοπεῖς ὕστερ' ἐγ-
γύτα ἅ τοι τὰ γινώσκειν ἕκαστον. ἐκ δὲ
10 ἐκένως αὖ τὸ ποιήσει καθαρώτα-
τα, ὅς τις ὅτι μάλιστα αὐτῇ τῇ δι-
ανοίᾳ τοι ἐφ' ἕκαστον, μήτε θ' ὅψιν
παρεσθίμενος ἐν τῇ διανοεῖσθαι,
μήτε ἄλλω αἰσθήσει ἐρέλκων μὴ
15 δειμίαν μὲν τέλοςισμῷ, ἀλλ' αὐτῇ
καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ
χράμενος αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἰλι-
κρινὲς ἕκαστον ἐπιχειροῖν θεωρεῖν
τῷ ὄντων ἀπαλλαγὴς ὅτι μάλι-
20 στα ὀφθαλμοῖς τι εἶδῶν, καὶ ὡς
ἔπος εἰπεῖν, ξύμπαντος τοῦ σώ-
ματος, ὡς τὰ ῥατῖονος καὶ οὐκ ἐὼν-
τος τῇ ψυχῇ κτήσασθαι ἀλήθειαν
αὐτῇ καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινῶν.
25 ὕτος γὰρ εἰσιν, εἰπερ τις ἄλλος,
ὁ τὸ εὐχόμενος τοῦ ὄντος ἀνάγκη
δὴ οὖν οὕτως πάντων ταύτων πα-
ρίσταται δόξαν τοίαν δὲ τιμῇ
τοῖς γνησίοις φιλοσόφοις, ὡς
30 καὶ πρὸς ἀλλήλους τοιαῦτα
λέγειν, ὅτι κινδυνεύει εἰ, ὥσ-
περ ἀεὶ πρὸς ἐκφέρειν ἡμᾶς με-
τὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ ἀνέσει,
ὅτι

ὅτι ἕως ἀντὶ τοῦ σώματος ἔχουμεν, καὶ
 συμπεφυμένῃ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μὴ
 τῷ τοιοῦτου κακοῦ, οὐ μὴποτε κί-
 σάμεθα ἰκανῶς ὃ ἐπιθυμοῦμεν.
 φαιμέν δὲ τὰς (ὅς) τοῦ αἰθέρος μου-
 ρίας μὲν γὰρ ἡμῶν ἀσχολίας παρέχει
 τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκασίαν βυ-
 φήν. ἔτι δὲ ἂν τινες νόσοι προσ-
 πίπτωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν
 τῷ ὄντος. Θέρμα. ἐρώπων τι καὶ ἐπι- 10
 θυμῶν, ἐφόβων, καὶ εἰδώλων
 παροδαπῶν, ἐφλυαρίας ἐμπύ-
 πλυσιν ἡμῶν. ὥστε τὸ λεγόμενον
 ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι, ἐπ' αὐτῇ εἰς
 φρονήσει ἡμῶν ἐγγίνεσθαι οὐδέ πο- 15
 τε οὐδὲν, καὶ γὰρ πολέμους καὶ εἰ-
 σὺς, ἐμώχας, οὐδὲν ἄλλο πα-
 ρίχει, ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τοῦτου ἐπι-
 θυμίας. διὰ γὰρ τὴν γὰρ χρυσίμων
 κήσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίνον- 20
 ται. τὰ δὲ χρήματα ἀνακαζό-
 μεθα καὶ διὰ τὸ σῶμα, διὰ μὲν
 οὐκ τῇ τοῦτου ἀρετῇ, καὶ ὅτι
 τοῦ αἰθέρος ἀσχολίας ἀπομνηστικῶς
 πᾶσι διαπάντα ταῦτα. τὸ δὲ ἐ- 25
 χροῦν πάντων, ὅτι ἐάν τις ἡμῶν
 καὶ ἀσκήσῃται ἀπ' αὐτῶν, καὶ βυ-
 πλάσῃται πρὸς τὸ σκοπεῖν τι, ἐν
 ταῖς ζητήσεσιν αὐτῶν παρὰ τοῦ
 ἐπιπίπτοντος θόρυβον παρέχει καὶ τα- 30
 ραχὴν, καὶ ἐκπλήττει, ὥστε μὴ δύ-
 νασθαι ἐπ' αὐτῶν καθορᾶν τι
 ἀληθές, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῶν δὲ.

sideratione co deducat, ut quoad cor-
 pus, habeamus, & animus noster cum
 tanto malo commissus sit, nos nequa-
 quā satis superque, quod expetimus,
 consecuturos. Hoc autem verum esse
 dicimus. Corpus enim propter neces-
 saria alimenta nobis infinita obstacula
 & negoria exhibet. Adhæc verò si
 morbi aliqui nos adoriantur, illi no-
 stram rei, quæ est, indaginem impedi-
 unt. quippe complet nos simul amor-
 ibus & cupiditatibus, timoribus &
 rerum simulachris multifariis, multif-
 q; nugis in nobis stultè ebullientibus,
 ut id, quod dicitur, quàm verè sanè di-
 catur, per illud fieri, ut omnino nihil
 sapientiæ nobis contingat. Nihil enim
 aliud bella, dissensiones & pugnas præ-
 bet, quàm corpus, & hujus cupidita-
 tes. Siquidem bella omnia in hoc ex-
 sistunt, ut, quæ utilia sunt, parentur. uti-
 lia autem pecuniasque corporis gratia
 acquirere cogimur, hujus ministerio
 famulantes, atq; hinc propter hæc om-
 nia sapientiæ studio. ne in ea proficia-
 mus, impedimēta obiciuntur. Quod
 verò postremum omnium est, ut si
 quid nobis etiam otii ab illo existat, &
 convertamur ad aliquid contemplā-
 dum, in ipsis rursum disquisitionibus
 ubique nos adoriens tumultum exhi-
 bet & turbam, atque ita animum per-
 cellit, ut præ illo non possit, quod ve-
 rum est, prospicere: sed revera à nobis

ostensum est, ut si unquā quicquam germanē pureq; scituri simus, corpori valedicendum, eoq; excedendum est, atque ipso animo res ipsæ inspicendæ & considerandæ. Et tum, ut videtur, nobis quod expetimus simul, cuiusq; nos dicimus amatores esse, prudentia obveniet, sed quum mortui erimus, ut ratio indicat, viventibus autem nullo modo obtinget. Nam si fieri non potest, ut unā cum corpore quicquam purē cognoscamus, ex duobus alterutrum evenire necesse est, vel nullo pacto sciētiā comparare possumus, vel eam jam mortui cōparabimus. Tum enim ipse animus per se erit ab corpore segregatus, non aut prius. Et in quo revera vivimus, ut apparet, proximi orimus sciētiæ & cognitioni, si minimū omniū cum corpore cōmerciū, neq; etiā quicquam cū illo cōmune habuerimus, nisi cū extrema necessitas urgeat, neq; huius natura & ingenio compleamur, sed ab eo repurgemur, donec Deus ipse nos dissolverit. Atq; ita puri ab amētia corporis liberati, vti patet, est, cū talibus & erimus, & cognoscemus proprio nostro Marte quisquid siturū est & integrum. Hoc aut forsan est, quod verum est. Impuro n. rem purā attingere nullo modo fas fuerit. Purgatio autem in eo consistit, quod iam pridem in hac eadem oratione dicitur, separare quā maxime animum ab

δεχται, ὅτι ἐι μίλλομεν, ὥστε κα-
θαρῶς τι εἶσθαι, ἀπαλλαχέντων
αὐτῶ, καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θατίον
αὐτῶ τὰ πράγματα. καὶ τότε, ὡς
ῥοικει, ἡμῖν εἶναι, οὐ ὅτι θυμῷ μιν
τὴ καὶ φανερὰ εἶναι εἶ, φρόνη-
σις. ἐπειδὴν τελευτήσωμεν, ὡς
ὁ λόγος σημαίνει, ζῶσι δὲ οὐ.
εἰ γὰρ μὴ οἶσθαι καὶ τὸ σῶμα-
10 τος μὴ δὲν καθαρῶς γινώσκει, δι-
οῖν τὰ ἴτερα, ἢ οὐδαμῶς ἔστι
ἐκπαιδῶν τὸ εἶδέναι, ἢ τελευ-
τήσωσι. τότε γὰρ αὐτὴ καθ' αὐ-
τῆς εἶναι ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σώμα-
15 τος, φρότερον δὲ οὐ. καὶ ἐν ᾧ αὐ-
τῶ μιν ὄντως, ὡς ῥοικει, ἐγγύστα
ἐστὶ μὲν τὸ εἶδέναι, ἐν ᾧ μάλιστα
καὶ μὴ δὲ ὁμιλῶμεν τοῦ σώματος.
μὴ δὲ κοινῶμεν, ὅτι μὴ πάντα ἀ-
20 νάγκη, μὴ δὲ ἀναμμιπλάμῃ τῆς
τῆς φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύουσι
ἐκ αὐτῶ, ὡς αὐτὸ Θεὸς αὐτὸς ὁπο-
λύσημας. καὶ οὕτω μὲν καθαρὸν
ἀπαλλαγίῃ μιν καὶ τὸ σῶμα
25 ἀφροσύνης, ὡς τὸ εἶδος, καὶ τοῦ
ταῖς αἰσθήσεσιν ὡς γινώσκουσιν δὲ ἡμῖν
αὐτὴ καὶ τὸ εἶδέναι. καὶ τότε δὲ ἐ-
κτὸς τῶν αἰσθήσεων, καὶ καθαρὸν γὰρ
καθαροῦ ἐφ' ἡμῖν, καὶ οὐ θυμῷ.
30 ἐκ καθαροῦ δὲ πούτω συμβαίνει,
ὅτι καὶ αὐτὸ ἐν τῷ λόγῳ λε-
γεται, καὶ χωρίζεται. ὅτι καὶ
αὐτὸν ὁποῦ τὸ σῶμα, καὶ τὴν
ψυχὴν

ψυχῇ, ὃ ἰδίῳ αὐτῇ καθ' αὐ-
 τὴν [παλαιχόδιν ἐκ τῷ σώμα-
 τος συναγείρεται τε καὶ ἀθροί-
 ζεται, καὶ οἰκῇν κατὰ τὸ δυνάτον.
 ὃ ἐν τῇ νῦν παρόντι, καὶ ἐν τῇ
 ἑπείτα μέλλει παρ' αὐτῇ] ἐκ-
 λυσμένην, ὥσπερ ἐκ δισμῆς ἐκ
 τῷ σώματος. τοῦτο δὲ θάνατος
 ὀνομάζεται, λύσις ὁ χωρισμός
 ψυχῆς ἀπὸ σώματος. λυμένη δὲ
 γὰρ αὐτὴν, ὡς φαίνεται προδου-
 ταί αὐτὴν μάλιστα καὶ μέλλει οἱ φι-
 λοσοφῶντες ὀρθῶς, καὶ τὸ με-
 λέτημα αὐτὸ τοῦτο ἔστι τῷ φι-
 λосоφῶν λύσις καὶ χωρισμός ψυ-
 χῆς ἀπὸ σώματος. ὥστε τὸ μέ-
 γιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἢ φιλοσοφία
 παρέχουσα, τὴν ἀπαλλαγὴν,
 τῇ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ᾧ ἡσυχάζει
 μῆ, περιπατοῦντος ἀντὶ τῆς δια-
 φερῆτος. ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ ὁποί-
 αζομένη ἀνδρεία τοῖς οὕτως
 διακτιμένοις μάλιστα προσήκει,
 καὶ ἡ σωφροσύνη, ἥν καὶ οἱ σοφ-
 λοι ὀνομάζουσι σωφροσύνην, 25
 τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας καὶ
 ἐπιπιδῶναι, ἀλλ' ὀλιγωρεῖν ἢ
 χεῖν καὶ κοσμίως, τοῦτοίς μέ-
 γιστον προσήκει, τοῖς μάλιστα
 τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσιν τε 30
 καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν. εἰ
 γὰρ ἰδίῳ αὐτῇ ἡσυχάζει καὶ
 τῇ ἄλλων ἀνδρείᾳ τε καὶ σω-

corpore, cumque consuefacere, ut per
 se sit ab corpore remotus, undique
 conquirat colligere aliquid & acer-
 vare extracorpore, & pro ratione virium
 habitare, nimirum nunc presenti &
 futuro tempore, ut ipse solus per se ex
 corpore, tanquam ex vineulis solutus
 sit. Hoc autem mors nominatur, solutio
 scilicet & separatio animi à corpore.
 Iam verò ipsum solvere, ut dicimus,
 semper maxime ac soli præ aliis con-
 tendunt, qui recte sapientis studio in-
 cumbunt. Estque hæc ipsa philosopho-
 rum meditatio, ipsa solutio ac separa-
 tio animi à corpore. Itaque cum philo-
 sophia maximum nobis bonum præ-
 beat, liberationem scilicet eorum vin-
 culorum, quæ in animo atque ortu cu-
 jusque nostrum existunt, maxime &
 ante omnia illi studendum erit, eaque
 non mediocri sanè studio paranda. At
 qui illa virtus, quæ fortitudo nomina-
 tur, talibus, qui ita affecti sunt, ante o-
 mnia convenit. Temperantia autem,
 quam plerique etiam nominant ani-
 mi moderationem ac temperantiam,
 qua cupiditatibus non frangimur, vel
 torpidi reddimur, ut iis capiamur, sed
 ut eas contempnamus, nobisque mode-
 ratè geramus, illis solis convenit, qui
 maxime corpus contempnunt, simul &
 in sapientiæ studio vitam transigunt. Quod
 si enim voles cum animo revelvere,
 tam aliorum fortitudinem, quam tibi

perantiam, tibi absurda esse videbitur. Etenim non te fugit, mortem ab aliis omnibus existimari esse ex omnium maximis malis: Itaque motu ploratum malorum sustinent, qui ex illis fortes sunt, mortem, quamlibet eorumque sustinent. Pertimescendo igitur ac metu omnes fortes sunt, præter philosophos. Atqui præter rationem & absurdum est aliquid metu ac timiditate præterit esse. Quid autem qui ex illis moderati sunt, nonne idem plane illis usu venit, ut quadam intemperantia temperantes existant? Atqui hoc fieri nullo modo posse dicimus. Verum nihilo secius illis contingit affectio: quadam illi similis, circa hanc stultam & amentem temperantiam. Nam extimescentes ne aliis voluptatibus priventur, illasque expetentes ab aliis abstinere, ab nonnullis victi. Atqui intemperantiam vocant, ab voluptatibus ita gubernari, ut illis pareas. Cæterum accidit illis ab voluptatibus victis, ut in cæteris voluptatibus vincentis superiores obtineant. Hoc verò simile est, quod nunc dicebatur, illos aliquo modo per intemperantiam animi affectos esse temperationem ac modestiam. Nequaquam igitur hæc recta est ad virtutem mutatio, voluptates voluptatibus, & dolores doloribus, ac metum metu commutari, & maiora minoribus instar nummorum. Sed vel illi

προσόντω, δόξει σοι ἔξ ἀπορίας. οἶδεν γὰρ δέπου, ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τὴν μέγιστον κακίαν ἔχειν. οὐκ οὖν φόβος καὶ μετρίως ἐπιπονεῖσιν αὐτοῖς οἱ αἱ. δρῶσι τὸν θάνατον, ὅταν ἐπιπονεῖται. πρὶ δὲ θάνατον ἄρα καὶ δέοι ἀνδρῶν εἶσι πάκτες, πλὴν οἱ φιλόσοφοι. καὶ τοὶ ἄλλοι γὰρ τι δεικνύουσιν. 10 καὶ δειλία ἀνδρῶν εἶναι. τι δὲ οἱ νόμοι αὐτῶν, ἢ καὶ τὸν νόμον περὶ θανάτου ἀκολασίαν τὰ σώφρονες εἶναι, καὶ τοὶ φαμέν [γὰρ σου] ἀδύνατον εἶναι. ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τοῦ τῶν ὁμοίων [εἶναι] παθόντος ἐπὶ ταύτῃ τὴν αἰτίαν σαφροσύνης. φοβούμενοι γὰρ ἑτέρους ἢ δυνάμει στερηθῆναι, καὶ ἐπιδουλοῦσθαι ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ἐπ' 20 ἄλλων κρατούμενοι. καὶ τοὶ κολούσι γὰρ ἀκολασίαν τὸ ἐπὶ ἑβδὴ ἡδονῶν ἀρχαῖς, ἀλλ' ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατούμενοις ἐφ' ἡδονῶν κρατῆν ἢ ἄλλων ἡδονῶν. τὰ τοῦ δ' ὁμοίων εἶναι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐκείνους, ἔχοντες τινα δι' ἀκολασίαν καὶ τοὺς σωφρονιστάς. οὐ τοῦτο αἰτιάζειν, ἢ ὁρῶντες ἀρετὴν ἀλλ' ἀρετὴν, ἡδονῶν ἀρετὴν ἡδονῶν, καὶ 30 λόγους ἀρετῆς λύπης, καὶ φόβον ἀρετῆς φόβον καταλλάττεσθαι, καὶ μετρίως ἀρετῆς ἐκείνῳ, ὡς περὶ νόμους ἀλλ' ἢ ἐκείνο μόνον τὸ

ἐν νόμισμα ὄρθον, ἀνίη δὲ πέν-
 7 ταῦτα καὶ ἀλλὰ τίς οὐ φρόνησις.
 καὶ τέττα μὲν πάντα, καὶ καὶ τέττα ὁ-
 νέμειν αἶς καὶ πιπρασκούμενα τὰ ὄν-
 11 τῃ, καὶ ἀνδρία καὶ σωφροσύνη καὶ δι-
 καιοσύνη, καὶ εὐλαχέδω αἰληθῆς
 αἶρεσι καὶ φρονήσεως [καὶ προσγ-
 γνομένων ἐ δόμοι γνομένων καὶ ἡ-
 16 δονῶν καὶ φόβων, καὶ τ' ἄλλων πάν-
 των ἧς τοιεύων. χαίρομενα δὲ
 φρονήσεως] καὶ ἀλλατρίβητα ἀντὶ
 ἀλλήλων, κυριαγραφία τίς ὅτι ἡ
 τοιαύτη ἀρετή καὶ τὰ ὄντ' ἀνδραπο-
 21 δώδης ἴε, ἐ μὲν ἐγὼς, ἐ δὲ ἀληθῆς
 ἔχει, πο δὲ ἀληθῆς τὰ ὄντ' ἐστὶ κα-
 15 θαρσις τίς τ' τοιαύτων πάντων, καὶ ἡ
 σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀν-
 δρία, καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ καθαρ-
 μὸς τις ἦ; καὶ κινδυνύουσι, καὶ οἱ ἅς
 τελεῖας ἡμῖν ἔτοι καλῶς ἡταῖες, 20
 ἐφωλόισιν ἐστὶν αἶς. ἀλλὰ τὰ ὄντ'
 πάντα αἰνέσις οὐδ', ὅτι ὅς ἀν' αἰνέ-
 25 ῖος ἡ ἀτέλειος εἰς ἀδυσία φέκηται, ἐν
 βορβόρῳ κείσεται. ὁ δὲ καθαρμοί-
 25 ρος τὴ καὶ τελεσμένους ἐκείσας ἀφι-
 κόμενος καὶ θεῶν οἰκήσας. ἔστι γὰρ δὲ
 φάσιν οἱ περὶ τὰς τελεῖας,
 30 ἡ ἀρετὴ κοφῆροι μὲν πολλοί, βέλ-
 30 τοι δὲ γὰ παῖροι.
 οὗτοι δ' εἰσι, καὶ τὴν ἐμὴν δόξαν,
 οὐκ ἄλλοι, ἢ οἱ πεφιλοσοφη-
 35 κότες [ὁρθῶς]. Εἰ τοίνυν
 καὶ ἀρετὴν τελεῖται, καὶ καὶ ἀρε-

nummus solum rectus existit, ob quē
 omnia hæc commutari oporteat, nē-
 pe sapientia & prudentia. Et hoc ipso
 quidem nummo omnia, et cum hoc
 tum emptatū vendita, revera fuerit
 & fortitudo & temperantia & iustitia,
 utq̄ue semel omnia dicam, cum vera
 prudentia virtus. Et præscentibus ab-
 sentibusq̄ue voluptatibus, timoribus,
 cæterisq̄ue omnibus id genus. Segre-
 10 gata verò ab animi sapientia, & altera
 pro alteris commutata, talis nimirum
 virtus est adumbratio quædam, & re
 ipsa cū servilis, tum etiā nihil habet
 nec sani nec veri. Quod aut̄ re ipsa ve-
 rum est, talium omnium est purgatio
 quædam, & temperantia, iustitiaq̄ue,
 & fortitudo, ipsaq̄ue sapientia anne-
 est purgatio quædam? Et quid consti-
 tuerunt hæc nobis sacra hæsq̄ue ceri-
 20 monias, non videntur esse mali. Sed
 verè iam pridem subindicare & laten-
 ter innuere, eum, qui non initiatus &
 sacris non repurgatus ad inferos per-
 venerit, in coeno cubitarum. Qui aut̄
 25 tem repurgatus & sacris initiatus fue-
 rit, cū illuc accesserit, eum cum diis
 habitaturum. Nam, ut ajunt, quoad
 sacrificia peragenda,

*Multi Thyrsiferi sunt, pauci at caste-
 ra Bacchi.*

Hi verò, mea quidem sententia, haud
 sunt alii, quàm qui probè sunt philo-
 sophati. Quod si igitur & perfectam

virtutem & animi purgationem sola Philosophia præbere solet, eam solam apprehendendam retinendamq; esse æquum est. Nam in deorum contubernium alii, qui philosophatus non sit, quique omnino purus non abierit, non est fas pervenire, quàm discendi cupido. Verùm horum causa, qui ritè sapientiæ studiosi sunt, ab omnibus corporis cupiditatibus abstinent, ac temperantes sunt, nec se iis tradunt, neque etiam metuentes rei familiaris detrimentū & paupertatem, quemadmodum pleriq; avariet pecuniarum studiosi, neq; rursus ignominiam & notitinis obscuritatem ignobilem formidantes, quemadmodum illi, qui magistratum expetunt simulq; honores, deinde iis abstinent. Itaque hisce quidem omnibus illi, quibus de animo suo aliqua modo cura est, neque corpora fingentes vivunt, valedicentes non eadem via ingrediuntur cum illis, tanquam qui ignorent, quamnam eant. Ipsi autem ducentes non oportere, quæ contraria sunt Philosophiæ, ejusque solutioni ac purgationi facere, hac via pergunt, illam sequentes, quacumque ea deducit & præit. Norunt enim discendi cupidi, Philosophiā assumpto ipsorum animo planè in corpore victo, agglutinato coactōq; per corpus, veluti per vinculum res ipsas considerare. Verùm non ipsum animum

σιν τῆς ψυχῆς φιλοσοφία μόνῃ
παράγειν πέφυκε, μόνος αὐτῆς
ἀντισταμβάνεται ἄξιον. Εἰς γὰρ
διῶν γένος μὴ φιλοσοφῆσαιτι,
καὶ σωτηρίας καθαρὰ ἀπὸ πάντων
οὐ θύμης ἀφικνεῖσθαι ἀλλὰ, ἢ
τῶν φιλομαθεῖ. ἀλλὰ τοῦτων
ἵνα οἱ ὁρθῶς φιλόσοφοι ἀπέ-
χονται τῶν καὶ τὸ σῶμα ἐπιθυ-
μιῶν ἀπασῶν, καὶ καρτεροῦσι
καὶ οὐ παραδιδόσιν αὐταῖς ἐ-
αυτοὺς οὐχὶ οἰκοφθορίας τὸ καὶ
συνίας φοβούμενοι, ὥστε οἱ
πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι, οὐδὲ
αὐτὸ ἀτιμίαν τὸ εἶ ἀδοξίαν μοχ-
θηρίας διδιδότες, ὥστε οἱ φιλαρ-
χολοὶ καὶ οἱ φιλότιμοι, ἐπεὶ ἀπέ-
χονται αὐτῶν. τοὶ γὰρ τοὶ τύτοις
μὴ ἀπασιν ἐκείνοι, οἷς τι μέλει τὸ
ἐαυτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώματα
πλάττοσιν ζῶσι χαίρειν ἐκείνους,
οὐ καὶ αὐτὰ πορεύονται αὐτοῖς,
ὡς οὐκ εἰδότες ὅτι ἔρχονται. αὐτοὶ
δὲ ἐγγύμενοι οὐδεὶν ἐναίσιμα τῇ φι-
λοσοφίᾳ πράττειν, καὶ τῇ ἐκείνης λυ-
σθῆναι καὶ καθαρῶς ταύτην ζῆναι,
ἐκείνη ἐπὶ δόμενοι ἢ ἐκείνην ἐφελῆσαι
γνώσκουσιν γὰρ οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι
παραλαβῶσα αὐτὴ τὴν ψυχὴν καὶ φι-
λοσοφία ἀγέχως διαδοιμένην ἐν
τῷ σώματι εἰς προσκεκολλημένην,
ἀναγκαζομένην δὲ, ὥστε οὐδεὶς εἰς
μὴ διὰ ταύτη σκοπεῖται τὰ ὄντα
ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ αὐτὴν δι' αὐτῆς, ὅτι ἐν
 πάσῃ αἰμαδίᾳ κυλινδουμένην,
 καὶ τοῦ εἰργμοῦ πᾶν δεινότηα κα-
 μιθῶσα, ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἔστιν,
 ὥς ἂν μάλα αὐτὸς ὁ δεδιμένος
 ξυλλήπτωρ εἴη τῆς δεδιότητος, ὅπερ
 οὐκ λέγω, γινώσκουσιν οἱ φιλο-
 μαθεῖς, ὅτι οὕτω παραλαβῶσα
 ἡ φιλοσοφία ἔχουσα αὐτῇ τὴν
 ψυχῇ πρέμια παρακυδνίται καὶ
 λείνεται χερσὶν ἐδεκνυμένων, ὅτι
 ἀπάτης [μὲν] κατὰ τὴν ἡδονὴν ὁμῶς
 μάταιον οὐκ ἀπάτης δὲ ἡ δόξα ὅτι
 ὅτι καὶ τῇ ἄλλων αἰδέσθων
 πειθουσα δὲ ἐκ τούτων μὲν ἀνα-
 γαγνῆται, ὅσον μὲν ἀναγνῆται αὐτοῖς
 χρῆσθαι, αὐτὴν δὲ εἰς αὐτὴν ξυλ-
 λήπτω καὶ ἀδροῖζειν παρὰ
 κυλινδουμένην. πῶς δὲ μὲν καὶ
 ἄλλω, ἀλλ' ἡ [αὐτὴν] αὐτῇ, ὅτι
 ἀντοχή αὐτῇ καὶ αὐτῇ, αὐτὸ
 καὶ αὐτὸ τῇ βίῳ. ὅτι δ' ἂν δι'
 ἄλλων σκοπῇ ἄλλοις ὄν, ἄλλο
 μὲν ἡγεῖσθαι ἀληθείας. ἔξ δὲ τὸ μὲν
 τοιοῦτον αἰδέσθων τε καὶ ὁρᾶν, ὅ
 δὲ αὐτῇ ὁρᾶν. κατὰ τὸν τε καὶ ἀειδέε.
 πᾶν τὴν οὐκ τῇ λύσιν αἰδέσθων διδ-
 ναμένην καὶ τοῦ ἀλκοῦς φιλο-
 σόφου ψυχῇ, οὕτως ἀπείχεται
 τῇ ἡδονῇ τε καὶ ἐπιθυμῇ
 καὶ λυπῶν [καὶ φόβον]
 καὶ ὅσον δύναται, λογιζο-
 μένη, ὅτι ἐπειδὴν τις σφόδρα

per se, atq; in omni imperitia voluta-
 tum, & vinculi gravitatem intuitum,
 quia per cupiditatem est, ut ipse ani-
 mus quàm maximè victus, ad ligan-
 dum auxiliarius sit. Quod igitur dico,
 discendi cupidi norunt, philosophiam
 animum ipsorum ita affectum ubi af-
 fumerit, sensim consolari & solvere
 conari, ut quæ ostendat consideratio-
 nem oculorum plenam esse impositu-
 ra. Itemq; eam, quæ per res quæ sunt,
 reliquosque sensus exercetur, similiter
 fallacem esse. Suadentem autem ab
 hisce quidem recedere, quatenus illis
 uti necesse non est: præcipientemq;
 ut ipse in seipsū colligatur. coacerve-
 turq;. Iam autem nulli alij philoso-
 phia fidem adhibere suadet, quàm sibi
 ipsi, quandoquidem ipsa per se intel-
 lectura est illud ipsum simpliciter ex
 illis, quæ in rebus existunt. Quod-
 cumque verò per alia, interea dum in
 aliis est, consideret, nihil aliud censere
 esse verum. Sed quod sensu visuque
 percipitur, tale esse. At quod per ip-
 sam videt, & intelligentia comprehen-
 ditur, & subiectum visui non est. Huius
 igitur solutioni animus ejus, qui verè
 philosophus est, existimans se non op-
 portare contrarium oppondere: ita ab
 voluptatibus & cupiditatibus, ab do-
 loribus & timoribus abstinet, quan-
 tum quidem potest, colligens cum ra-
 tione & iudicio, ut quum quis vehē-

menter

menter fuerit gavisus, vel dolore me-
tūve affectus, vel expetierit, nullum
tantum percipit malum ab his,
quantum quis existimaverit, ut si ex-
empli gratia, vel morbo laboraverit,
vel sumptus et impedia fecerit per cu-
piditates: sed quod malorum omni-
um maximum & extremum est, hoc
perpetitur, nec illud animadvertit, cu-
iusvis hominis animum cogi simul, &
gaudio vehementer effecti, vel dolore
affici turbarique: itidemque existima-
re, quatenus hoc maximè perpetiatur,
hoc tum manifestissimum, tum veris-
simum esse, cum nullo modo ita se res
habeat. Hæc autem maximè talia sunt,
quæ sub aspectum cadunt. In hac ipsa
igitur perpensione & casu, animus in
primis ab corpore vincitur. Quia vna-
quequeque voluptas ac dolor, quasi cla-
vum habens affigit ipsum animum
ceu clavo quopiam corpori, sibiulaq;
annectit, facitque corpoream corpo-
risque adeo similem, ut illi videatur
hæc vera esse, quæcumque corpus et-
iam dictaverit. Ex eo en. quod simul
cum corpore opinatur, iisdemq; gau-
deat, cogitur, ut arbitror, animus eo-
undem cum corpore morum fieri, &
eodem pasci alimento, ita ut Pluro-
nem etiam purè adire nequeat: sed
semper corpore plenus exeat, ut citò
rursus in aliud corpus incidat, & qua-
si satus innascatur, & ex hisce expers sit

ἡδῆ, ἢ λυπηθῇ, ἢ φοβηθῇ, ἢ ἐ-
πιθυμήσῃ, οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν
ἔπαθεν ἀπ' αὐτῆς, ὥς αἱ τις οἰ-
κηθῇ, οἶον ἢ νοσήσας, ἢ τι ἀνα-
λώσας ὄλγῳ τὰς ὑποθυμίας, ἀλλ'
ὅτι πάντων μέγιστον τι κακὸν καὶ
ἰσχυρότερον ἐστὶ, τὸτο πάσχει καὶ
συλλογίζεται αὐτὸ, ὅτι δὴ ψυ-
χὴ παντός ἀνθρώπου ἀναγ-
κάζεται ἄμα τὴν ἡδονῇ σφόδρα
ἢ λυπηθῆναι ἐπὶ ταύτῃ καὶ ἡ-
γεῖσθαι περὶ ὃ αἱ μάλιστα πῶ-
το πάσχει, τὸτο ἐνεργεσιότερον τε
εἶναι ἐν ἀληθείᾳ τῶν, οὐχ οὖ-
τως ἔχει. ταῦτα δ' ἐμάλιστα ὁ-
ρατά. οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῇ πεί-
θει μάλιστα καθάδεται [ἡ] ψυ-
χὴ ἐπὶ σώματος. [ὅτι] ἐκείνη
ἡδονὴ καὶ λύπη, ὡς περ ἦσαν ἐ-
χρούσα προσήλοισιν αὐτὴν περὶ
τὸ σῶμα, καὶ προσπεριονεῖ, καὶ
ποιοῖ σωματοειδῆ δοξάζουσας
ταῦτα ἀληθῆ εἶναι, ἀπὸρ αὐ-
καὶ τὸ σῶμα φησὶ. ἐὰν γὰρ τὴν ἐ-
μοδοξῇ τῇ σώματι, καὶ τοῖς ἀν-
τοῖς χαίρειν, ἀναγκάζεται οἶμαι
ὁμόφορος εἶναι καὶ ὁμόφορος γίγνε-
σθαι, καὶ οἷα: καὶ ἐπὶ οὗτοῦ εἰς ἄδην κα-
θαρῶς ἀφικέσθαι. ἀλλ' αὖτις ἀνεί-
κλια ἡ σώματος ὀκνέειν, ὥς τι ἄλλο
πάλιν πίπτειν εἰς ἄλλο σῶμα. ὥ-
ς περ ἀπειρομένη μὴ ἐμφυέσθαι,
καὶ ἐν τούτων ἀμείβορος εἶναι τῆς

τῷ θεῷ τε καὶ κατὰ τοῦ καὶ μο-
 νοειδὸς συνουσίας. τοῦτον ὅτι
 νυν ἔτι αἱ δικαίως φιλομαθεῖς
 πόσμοι εἰσι καὶ ἀνδρείοι. οὐ γὰρ αἱ
 πολλὰ ἔτι αἱ φασί. ἀλλ' οὕτως
 λογίσαντες ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλο-
 σόφου. καὶ εἰς ἀνείκελτον τὴν μετὰ φι-
 λοσοφίαν χρῆται ἑαυτὴν λύσει. λυ-
 ούσης δὲ ἐκείνης αὐτὴν παραδιδό-
 ται ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις, ἑαυτὴν 10
 πάλιν αὖ ἐγκαταδόν, καὶ ἀνένυον
 ἔργον παρατίθειν Πινελόπης τιτὰ
 ἐναλίμως ἴσθι μεταχειρίζομένης,
 ἀλλὰ γαλήνῳ τούτῳ παρα-
 σκευάζουσα, ἐπομένῃ τῇ λογισ- 15
 μῳ. καὶ αἱ ἐν τούτῳ ὅσα τὸ αἶψα.
 θῆς, καὶ τοῦ θεῖον, καὶ τὸ ἀδύνατον
 θεωμεῖν, καὶ ἐπ' ἐκείνου ξεφομένη
 ζῆν τε οἴεται, οὕτω δὲ ἔως ἀνελ-
 καὶ ἐπὶ αὐτὴν τελευτήσῃ εἰς τὸ εὖ γ- 20
 γνῆς, καὶ εἰς τὸ ποιούτων ἀφικομένη
 ἀπὸ πλάγχθαι ἥδ' ἀνδραγαθῶν
 κακῶν. ὅτι δὲ τῆς τοιαύτης ἐφθ-
 δον φαίνεται ἡμῖν φιλοσοφία ἀ-
 παλλαγὴν τῇ ἀνδραγαθίᾳ 25
 μὴ παρέχειν, καὶ λύσει δ' ἡρώδης.
 ως, καὶ ἀπαλλαγὴν ὅτι τὸ ὄν, καὶ
 ἵκῃσι δ' ὅπως ἀληθείας, καὶ καθαρ-
 σιν ἵασι ψυχῆς. εἰ δὲ ἐν τούτῳ μά-
 λιστα ὅστις ἡ ὁμῶς εὐδαιμονία παρ- 30
 ἑσθίων παρὶ αὐτὴν, ἐπεὶ ἔντων
 βουλόμεθα μεταίεσθαι ὅτι, ἀλλὰ
 μὴ καὶ τὸ δὲ ἀλγὸν ὅτι παρ' αὐτὴν,

cum divinæ illius & puræ, tum unifor-
 mis commercii & conjunctionis. Ho-
 rum igitur causâ qui justè tenentur
 discendi amore, temperantes simul &
 fortes sunt, non autem illarum rerum
 amore tenentur, quarum illos tene-ri
 plerique perhibent. Verùm ita ratioci-
 naretur philosophi hominis animus,
 neque arbitraretur philosophiam se-
 ipsâ solvere oportere. Ipsiq; soluta rati-
 tradere oportere voluptatibus, ac do-
 loribus se rursus obrincire, atq; opus
 inefficax & irritum facere, Pénélopes
 quandâ telam contrario modo manu
 tractans: sed horû tranquillitatē curans
 ipsû rationis ductû sequens, semperq;
 in hoc existens hocq; operam dans, ut
 quod verû est & divinû maximeq; ab
 opinione remotum cõtempletur, ab
 quo alta putat se ita & vivere oportere,
 quandiu vivat. Et vbi mortē obierit,
 se, vbi venerit in cognatum & talem
 locum ac contubernium, liberatum
 iri humanis malis. Ex tali autem ac-
 cessione seu argumentis philosophia
 nobis præbere videtur ab vinculis hu-
 manis liberationem, & nativitatē so-
 lutionem, itemq; circumductionem
 ad id, quod est, & cognitionem veræ
 germanæque veritatis, animarumque
 purgationem. Quod si autem in hoc
 maximè sita est vera felicitas, et stude-
 dum est, si quidem verè beati esse vo-
 lumus. Quinetiam hoc quoque de

num est, ut expendatur, nimirum si-
 nimus immortalis est, cum cu- am ali-
 quam requirere, non hujus modò
 temporis, in quo vivere dicimus, ve-
 rum etiam universi gratia. Et periculũ
 in præsentia etiam videretur gravissi-
 mum esse, si quis cum ejusque curam
 neglexerit. Etenim si mors talis foret,
 ut hominem ab omnibus liberaret, lu-
 cri vice malis hominibus reputandum
 foret mori, nimirum & à corpore si-
 mul, & cum animo ab ipsorum pra-
 vitate liberari. Nunc aurem posteaquã
 anima immortalis esse videtur, nullũ
 omnino aliud malorum ei fuerit effu-
 gium nec salus, quã ut evadat simul
 quã optima ac prudentissima. Ani-
 ma enim nihil aliud habens, quã in-
 stitutionem educationemque, inferos
 adit. Quæ ipsa etiam plurimum dic-
 tur prodesse, vel lædere eum, qui mor-
 tem obierit statim in initio profectio-
 nis illuc institutæ. Præstantior quippe
 anima cum diis habitat, & circum cir-
 ca coelum profectionem suscipit, me-
 lioremque finem assequitur. Quæ au-
 tem injusta opera contigit, impioque
 opere atque impietate oppleta fuit, ubi
 ad loca iudicii subterranea venerit, æ-
 quam iustamque poenam consequitur.
 Quorum causa omnia facienda sunt,
 ut interea, dum vivimus, virtutis pru-
 dentisque participes simus. Præmium
 enim pulchrũ est, & spes magna. Quo-

διτι ὑπὲρ ἡ ψυχὴ ἀθανάτος [ὅτι],
 ἀμιμολοίας [δὴ] δέσται. οὐχ ἰσθ' ἡ
 τῆ χρόνου τούτου [ὑβρίος], ἐν ᾗ
 καλοῦ μέν. τὸ ζῆν, ἀλλ' ἰσθ' τὸ
 πᾶντος. καὶ ὁ κίνδυνος νῦν δὴ ἐ
 δόξουν αὖ [μάλιστα] δευτέρῃ,
 ὅτις αὐτῆς ἀμιμολοίῃ. εἰ μὲν γὰρ
 ἦν ὁ θάνατος τῷ πᾶντος ἀπαλ-
 λωγῇ, ἔρμαιον αὖ ἢ ἢ τοῖς κακοῖς
 10 ὑποδαίουσι, τὸ τε σώματος
 ἅμα ἀπηλλοχθῆναι, ἐ τῆς αὐ-
 τῆς κακίας. καὶ τῆς ψυχῆς. τὴν
 δὲ ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται τοῦ-
 σα, οὐδεμία αὖ εἴη σὺν αὐτῇ ἀλλή-
 15 ποφυγὴ κακῶν, οὐδ' ἐσώηρια πλὴν
 τῆ ὡς βαλίσσας τὴ καὶ φρονηματώ-
 τῃ γινώσκει. οὐδ' ἐν γὰρ ἄλλοι ἔχο-
 σα εἰς ἄδου ἡ ψυχὴ ἔρχεται, πλὴν
 τῆς παιδείας τὴ καὶ σοφῆς.
 20 ἃ δὴ καὶ λέγεται μέγιστα ὠφε-
 λῆν ἢ βλάπτειν τὸν πολλοτῆ.
 σαλῆα, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκ-
 εἶσε πορείας. Ἡ' μὲν γὰρ αὐτί-
 των ψυχὴ καὶ θῶν οἰκεῖ, καὶ
 25 περιπορεύεται καὶ οὐρανὸν βίβλ-
 ονόντος ἡ ἀλγῆτος πυχῆς. ἡ δὲ ἀ-
 δικαῖα ἔργων ἀφαιρῆναι ἐ ἀνοσιμ-
 γίας πληρωθῆσα, καὶ ἀσεβείας εἰς τὰ
 ἑσθ' ἡν δίκαια ἡμεῖς ἐλθῶσα, δι-
 30 κης δ' ἀπορομένης μεταλαβῆναι.
 ὡς δὴ ἐν ταῖς χρῆσιν πᾶσι ποιεῖν, ὅσα
 ἀρετὴ καὶ φρονήσεως ἐν ταῖς βίωσι.
 μαχίται. καλὸν γὰρ τὸ ἀθλόν, ἐ ἡ ἐλ-

πρὸς μεγάλην. καὶ τούτῳ δὲ ἐπει-
 θαρρῖν χρὴ περὶ τῇ ἑαυτοῦ ψυ-
 χῇ ἀνδρα, ὅς τις ἐν τῇ βίῳ τὰς
 μὴ ἀλλὰς ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ
 σῶμα, καὶ τὸν κόσμον εἴησι χαί-
 ρων, ὡς ἀλλοτρίους τε ὄντας, καὶ
 πλείον ὁσπερὶ ἡμισάμιος ἀπερ-
 γάζεσθαι. τὰς δὲ περὶ τοῦ μεσθάνειν.
 ἰσσοῦσθαι τε καὶ κοσμήσας ἢ ψυ-
 χὴν οὐκ ἀλλοτρίω, ἀλλὰ τῇ ἑαυ-
 τῆς κόσμῳ, σωφροσύνῃ τε καὶ δι-
 κααιοσύνῃ, καὶ ἀνδρείᾳ, καὶ ἐλευθερίᾳ
 καὶ ἀληθείᾳ, οὕτω περιμένει τὴν εἰς
 ἀθροῦσιν, ὡς παρὰ νόμους
 ὅταν ἡ εἰς μετρίαν καλεῖται. τούτων 15
 δὴ οὖν οὕτως ἐχόντων, οὐ χρη-
 ματῶν δεῖ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως
 ἔσται ὡς πλείστα, οὐδὲ δόξης καὶ τι-
 μῆς, ἀλλὰ φρονήσεως καὶ ἀληθεί-
 ας, καὶ τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς βελτί-
 στην ἔσται. οὐ γὰρ διὰ τὰ πλείονα ἀξία
 περὶ ἐλαχίστου ποιεῖσθαι. τὰ δὲ
 φαιλότερα περὶ πλείονος. οὕτε
 σωματικῶν ἐπιμελεῖσθαι, ὅτι χρη-
 ματῶν δεῖ πόρτερον, ἢ δι' οὕτως 25
 σφόδρα, ὡς τῇ ψυχῆς, ὅπως ὡς ἀ-
 ρέστην ἔσται. οὐ γὰρ ἐκ χρημάτων ἀρετὴ
 γίγνεται, ἀλλ' ἐξ ἀρετῆς χρημάτων, καὶ
 τὰ ἀλλὰ ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις
 πᾶσι, καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. ἐν τού-
 τῳ διανοοῦν δεῖ ἀληθῆς, ὅτι οὐκ
 ἔσται ἀνδρὶ ἀγαθὸν παρὸν εἶναι ἔτι
 ζῶντι, ἔτι καὶ ἡλικίᾳ καὶ ἡλικίᾳ καὶ

rum gratia hominem decet forti ani-
 mo audere, ut animi sui curam susci-
 piat, quicumque in hac vita reliquis
 quidem voluptatibus corporis mun-
 dique valedixit, tanquam alienis, & al-
 terutrum altius cedere studeat plu-
 risque efficere. Illis vero, quæ circa di-
 scendum versantur, plusculum & stu-
 duit, & postquam animum exorna-
 vit non alieno, sed suo proprio ornatu
 temperantia scilicet & iustitia, itemque
 fortitudine, libertate & veritate, ita ex-
 spectat iter versus inferos, tanquam
 profecturus cum vocat fatum. Itaque
 cum hæc ita se habeant, pecuniarum
 cura habenda non est, quemadmodum
 erit, ut plurimum, neque gloriæ & ho-
 noris: sed prudentiæ & veritatis animi-
 que, ut is quàm optimus existat. Non
 enim ea minimi facere addeceret, quæ
 maximo digna sunt: quæ verò deterio-
 ra sunt, contra ploris æstimare. Itaque
 nec corporum prius curam par est ha-
 bere, neque pecuniarum, saltem non
 ita vehementer illorum curam habe-
 re convenit, quàm animi, ut is quàm
 optimus existat. Neque enim ex pe-
 cuniis virtus, sed ex virtute pecuniæ
 gignitur, aliæque bona mortalibus om-
 nia, cum publice, tum privatim con-
 tingunt. Hoc unum igitur verum co-
 gitandum est, non eventurum viro bo-
 no ullum malum tam viventi, quàm
 mortuo. Neque negliguntur huius vi-

rires abdiis immortalibus. Itaque ad ipsum omnia bona suspensa & con-
versasunt, quæ ad felicitatem ferunt,
& qui cum hoc quàm propinquissi-
mè coit, hic quàm felicissimè vitam
suam traduxerit. Talia ferè & ab hisce
isthac horrationis ad sapientie studiū
argumenta sunt.

CAP. XIII.

OPortet autem etiam à vita eorum
virosum, qui principes, & quasi
capita fuerunt in Philosophia, exorsos
deinceps præceptis Pythagoræ
adhortationem instituere. Tales enim
ab primis annis, primam quidem om-
nium neque viam, quæ in forum dū-
cit, neque locum, ubi iudicium exer-
ceatur, vel bulentium ac curia, aliud-
ve publicum urbis concilium & con-
fessus sit, norunt. At leges & decreta
iudiciorū, seu verbis pronunciata seu
scripto comprehensa nec inspiciunt,
nec audiunt. Studia verò & contenti-
ones sodalitatū populi ad magistra-
tus invadendos, item conventus, con-
vivia, commensationesq; unā cum tibi-
cinis & lascivis foeminis ne per somni-
um quidem facere aggrediuntur. Por-
rò bene ne animale quid in urbe se ha-
buerit, vel etiam malum aliquod ab
maioribus tam viris, quàm foeminis
profectum sit, hoc magis eos fugit,
quàm quot sint aquæ, ut vulgo dicitur,

ἵππο διὸν τὰ ταύτων παράγμολα
ὥστε ὡς αὐτὸν διανηρῆσθαι πάντα
τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὡς ἐν δαίμονι φέ-
ρεται, καὶ τὸ πύτυον ἐγγύτατα παρὰ
σουλῶκος, οὗτος ἂν μάλιστα μα-
καρίωτατα διαζῆται. τοιαῦτα ἔ-
στιν αὖτε αἱ πόλεις πύται ἐπὶ τοῖς
φιλοσοφῶσι προσοπαῖν ἔφασκεν.

Κεφ. ιδ.

ΔΕΙ¹⁰ δὲ ἐκ τῆς βίου τῆς κο-
μνηνέας ἐν φιλοσοφίᾳ ἀνδρῶν
ἐκτείνεως τοῖς Πυθαγόρου ὑ-
ποθέσεις ἀκούσονται ἡ προ-
φανή. οἱ γὰρ τοιοῦτοι ποῦ ἐκ
15 γένων, ἀρῶται μὴ εἰς ἀγορὰν
οὐκ ἵσταται τῆς ἐδῶν, αὐδὲ ὅπου
διπασκελεῖν ἢ βουλά κηλεῖν, ἢ
ἐλ πορὸν ἄλλο τῆς πόλεως.
συνέδριον. νόμους δὲ ἐκ τῆς
20 ἀμῶν λεγόμενα. ἢ γεγραμμέ-
να, οὗτε ὁρᾷσιν, οὗτε ἀκούου-
σι. ποῦ δὲ ἐταπεινῶν ἐκ
ἀρχαί, καὶ συνέδοι, καὶ δὴ π-
κα, ἐκ αὐτῶν ἀληθεῖσι πῶμοι,
25 αὐδὲ ὅπου ἀρῶται ἀρῶται.
ταῖς αὐτοῖς. Εἴ³⁰ δὲ ἢ πᾶσι
ἢ ἰτίεως ἐκ γένων ἐκ πόλεως,
ἢ ταῖς κακῶν. ὅπου ἐκ πο-
ρῶν γένων, ἢ ἀρῶν ἀρῶν
30 ἢ γυναικῶν. μάλιστα αἱ τῆς λῆ-
λας, ἢ οἱ τῆς ἀρῶν ἀρῶν.

νοι χέει. Επὶ τοῦτο πάλιν οὐδὲ
 ὅτι οὐκ οἶδεν, οἶδεν· οὐδὲ γὰρ
 αὐτῷ ἀπέρχεται τῇ εὐδοκίᾳ καὶ
 χάρει, ἀλλὰ τὸ ὅτι τὸ σῶ-
 μα μόνον ἐν τῇ σὺνολῇ καὶ
 καὶ αὐτὸ καὶ ἐπιδεικνύει. ἡ δὲ δι-
 ἀφορὰ ταῦτα πάντα ἡγήται·
 νη συμπερα', καὶ ὡδὲν ἀτιμά-
 σματα, παρὰ καὶ φέρεται, κα-
 ταὶ Πίνδαρον, τὰτι γὰρ ὑπὲρ
 νηρὸς καὶ τὰ ἐπὶ πίδα, γαυμε-
 ζοῦσα εὐεργετοῦ τὴν ἑσθ' ἀσρονο-
 μῶσα, καὶ πᾶσαι πάντα φύσιν
 ἐρᾶται· καὶ ὡς τῶν ἐνδύων ὁ
 λου εἰς τὴν ἑγγὺς οὐδὲν ἔχει. 15
 τὴν συγκαταστήσῃ. ὡς δὲ καὶ
 Θαλῆν ἀσρονομοῦντα καὶ διαβλέ-
 ποντα, πρὸς ὅλα εἰς φέρει· Θρατ-
 τὰς εἰς μέλλου καὶ χαρίεσσα θύρα-
 παις· δατοκαῖλαι λίγαται· ὡς 20
 καὶ μὲν ἐν οὐρανῷ προθυμοῖτο
 εἰδέναι, τὰ δὲ ἐπὶ πᾶσι αὐτῶν καὶ
 ὡς ἀπόδοι, λαμβάνει αὐτόν.
 ταυτὸν δὲ ἀρετὴ σαφὲς ἐπὶ
 πάντας καὶ ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ 25
 φιλοφρονεῖται τῷ γὰρ ὅτι τὸν ποι-
 οῦσι, ὁ μὲν πάντως καὶ ὁ γὰρ
 τὰς λέλειθεν, οὐ μόνον δὲ
 ἀρετῆς, ἀλλὰ ὁλόν· καὶ εἰ
 ἀνδραγαθὸς ὅστις, ἢ τι ἄλλο θρέμ- 30
 μα· τὸ δὲ ποῖ ὅστις ἀνδραγαθός, καὶ
 ἢ τῇ ποιότητι φύσιν ἀρετῆς ὅστις
 φέρει· καὶ ἄλλων, ἀπορεῖται ἢ πα-

maris χέει vel fluctus. Atque hæc om-
 nia etiā nescire fesc, nescit. Neq; in-
 hisce rebus idē abstinēt, ut vulgo si-
 bi bonum nomen parēt atque latē-
 detur; sed verē ejus corpus solum in
 civitate populōque versatur atque a-
 git: at mens & animus hæc omnia par-
 ui ducens, ac, veluti nulla omnino sint,
 æstimans, per omnes mundi partes,
 juxta Pindarum, volitat, & quæ sub-
 ter terram, quæque supra sunt, dimeti-
 ens, coelōsq; supernē & astra contem-
 plans, atq; universam sigillatim rerum
 naturam scrutabunda perlustrās: ad ea
 autem quæ propē sunt, nulla ratione
 se ipsam demittens & accommodans.
 Quemadmodum etiam Thaletem sy-
 deribus intentum, oculosq; coelum
 versus tollentem, in puteum prolap-
 sum, Thrax scita adeoque gratiofa ac
 lepida quædam ancilla conviciata per-
 hibetur, cum, quæ in coelo essent, cu-
 pidè scire appetere, quæ verò proxima
 & ante se, quæsiq; ad pedes essent, ea
 ignorare. Idem dicterū sufficit, quod
 in omnes, qui ætatem in Philosophiæ
 studio terunt, stringatur. Reverta enim
 talem hominē latet, non modò quid
 agat ejus proximus & vicinus: verū
 etiam parum abest, quin ignoret, ho-
 mo ne sit, an verò aliud aliquod brutū
 pecus. Quid autem homo sit, & quid
 tali naturæ congruat, ceteris maxime
 præstans, vel ad faciendum, vel perpe-

tiendum & indagar, & studiosè adeoque operosè perscrutatur. Quinimò talis aliquis, si sigillatim publicè privatimque cum hominibus agens cogatur in iudicio, vel etiam alibi, de rebus quæ ante pedes sunt, quæque in oculos incurrunt, differere, risum præbet non modò Thracibus ancillis: verum etià reliquæ turbæ præ imperitia tum in puteos, tum in nullam non aporiam dubitationemque incidens, ac gravis impudentia quædam suspicionem præbet stoliditatis & amentia. Enimverò & in conviciis confectandis ipse nihil habet, quo quenquam laceret. Quippe nesciens nullum ullius malū, cō quod in ea re exercitatus non sit, quare animi ambiguus ridiculus videtur. Quin & in laudibus & magnificis elogiis, quibus alii homines extolluntur, non fictè simulatèque, sed verè ridens, palam deprehensus nugator esse videtur. Cū enim tyrannus vel rex laudatur, unum aliquem ex pastorebus, veluti subulcum, omniumve pastorem, vel aliquem bubulcum se audire censet, qui felix fortunatusque prædicetur, quod permultum lactis mulgeat. Caterum existimat eos difficilior morosiusque & insidiosius cūm pascere, tum etiam mulgere, quàm pascerculi & pascant & mulgeant illa animalia. Rusticum verò crassumque & imperitum hominem præoccupat.

χων, ζῆται τὰ καὶ ἀπὸ γένους
ματ' ἔχει διηρημένους. τοὶ
γάρτοι ἰδία τε συγγένειος, ὁ
ταυτοῦτος ἑαυτοῦ, καὶ δημοσία,
ὅταν ἐν διακρίσει, ἢ περὶ ἄλλοι
δι' ἀνάγκη καὶ περὶ τὸ περὶ πόδας,
καὶ τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς διαλεγόμεθα,
γέλωντα παρέχει αὐτὸν ὁρατῆ
ταίς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων,
10 οἷς φρίκτα τὰ ἐκ παλαιῶν ἡγε-
ρίαι ἐμπύπλων ὑπὸ ἀπειρίας, καὶ
ἡ ἀχρημοσύνη δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἀβελ-
τηρίας παρεχόμεναι, ἐν τῇ γὰρ
ταίς λοιδορίας, ἰδίον ἔχει οὐ-
15 δὲν οὐδὲνα λοιδορεῖν, ἀτ' οὐκ
εἰδὼς κακὸν οὐδὲν οὐδὲν, ἐκ
τοῦ μὴ ἐμμελετικῆναι, ἄλλοι
ρῶν οὖν γελοῖοι φαίνεται.
ἐν τῇ τοῖς ἐπὶ τοῖς, καὶ ταῖς
20 ἡμῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις, οὐ
προσπομπῆς, ἀλλὰ τῶν ὄντων
γέλων, ἡ δὲ καὶ γελούμενος λα-
βῶδης, δοκεῖ ἡμῶν. Τύραννον τε
γὰρ ἡ βασιλεῖα ἐγκαταμαζόμε-
25 νον, ἢ καὶ νομῶν, ὅσον ἡμῶν
συβουτῶν ἡ ποιμένα, ἡ τινα
βουκόλον ἡγεῖται ἀκούειν ἀπὸ
δαίμονιζόμενον πολλὸν βδάλ-
λονται γέλα. δυσκολώτερον δὲ
30 ἐκείνῳ ζῶν καὶ ἐπιβουλό-
τερον ποιμαίνειν τὴν καὶ βδάλ-
λῃ νομίζει αὐτοῦς. ἀγροῖ-
κον δὲ καὶ ἀπαίδευτον ὑπὸ ἀχρη-
σίας

λίας, οὐδὲν ἡττον ἢ νομί-
 ων τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γί-
 γνησθαι, σικδὸν ἢ ὅρει τὸ τεύ-
 χος περιβεβλημένον. γῆς
 δὲ ὅταν ὑψία πλείονα, ἢ
 ἔτι πλείω ἀκούσῃ, ὥς τις ἄ-
 ρα νεκρῶν, θαυμάσια πλεί-
 θει κινηται, πάντῃ μικρὰ
 δοκεῖ ἀκούειν εἰς ἅσας τι-
 ωθῶς τὴν γῆν βλέπειν. τὰ 10
 δὲ δὴ γῆν ὑμνοῦντων, ὥς
 ἡγῶνός τις ἐπὶ πᾶσι πατρὶ-
 κούσιως ἔχων ἀπορίῃ, παν-
 γάτασιν αὐτὸν καὶ ἐπὶ μικρὸν
 ὁρῶντων ἡγῶνται τὸν ἱππικόν, 15
 ὑπὸ ἀπειθείας οὐ δυνάμε-
 νων εἰς τὸ πᾶν αὐτὸ βλέπειν, οὐ-
 δὲ λογιζέσθαι ὅτι πᾶσι καὶ
 ἀπορίῃς αὐτοῖς ἐκείνῳ γε-
 γόνασιν ἀπορίῃ, ἐν αἷς 20
 πλούσιος καὶ πτωχὸς καὶ βασι-
 λεὺς, καὶ δούλος, βαρβαροὶ καὶ
 Ἕλληες, πολλοὶ καὶ οὐκ
 οὐκ ἔστιν ὅσον. ἀλλ' ἐπὶ
 πάντῃ καὶ εἰκοσι καταλόγῳ πο- 25
 γόνων συμπεριμένων, καὶ ἀνα-
 φερόντων εἰς Ἡρακλῆα τὸν Ἀμ-
 φικρύωνος, ἀτοπῶς αὐτῶς καὶ
 φαίνεται τῆς συμπεριλογίας, ὅτι
 δὲ ἂν Ἀμφικρύωνος εἰς τὸ ἄνω 30
 πᾶσι καὶ εἰκοσὶ τοιοῦτος ἦν
 οἷα συνέβαινεν αὐτῶς τύχη, καὶ ὁ
 συνέβαινεν αὐτῶς γὰρ, οὐ

tionē & rerum suarum attentione
 non minus illis pastoribus, talem esse
 necesse est moribus cinctum, sicuti
 in montibus loculamento caulas
 cinguntur. Cum verò audierit aliquē
 esse, qui terræ decem milia iugerum,
 vel amplius etiam possideat, eoq; co-
 pia admirabilia habeat, valde exigua
 sese audire putat, universum terrarum
 orbem intueri solitus. Illorum verò,
 qui laudando celebrant familiarum
 splendorem, perinde ac si generosus &
 nobilis ille sit, qui septem avos, eosq;
 omnes re lauta ostendere queat, om-
 nino laudem reputat eorum, qui he-
 beti & tenero visu præditi sunt, præ
 imperitiis non Valentium in universi-
 tatem semper remanentem respicere,
 nec colligere unicuique multa milia
 avorum maiorumque, & quæ nume-
 rari quidem nequeant, fuisse, in qui-
 bus tum divites, tum pauperes, reges
 & servi, barbari & Græci non raro infi-
 niti nulli non fuerint. Verum quod
 quinq; & viginti maiores enumeret,
 qui gloriantur & genus referant ad
 Herculem illum Amphitryonis fili-
 um, ei prorsus ridicula nimisque te-
 nuis commemoratio illa videtur.

Quod autem ab Amphitryone iam
 inde capite vicesimus quintus talis fu-
 erit, quemadmodum ei hæc fortuna
 contigit, sitq; etiam vel quinquagesi-
 mus ab illo, hoc nimirum fidet, ut
 qui

qui cum iudicio rationis rem & ex-
pendere, & animi mēte capti ac insen-
sati molliciem dispellere nequeant. In
hisce autem omnibus talis ab vulgo
hominū deridetur, partim quod fastu
& superbia laborare videatur : partim
verò quod quę ante pedes & mani-
festa sunt, ignoret simul, & in nullis nō
ambigat. Cæterum cum ipse aliquem
sursum, & ad res coelestes traxerit, &
quis voluerit ex hisce rebus excedere,
in quis ego te aliquo modo injuria af-
fecero, aut tu me, ad considerationem
tuum iustitię tūm iniustitię, & quid
quodque eorum duorum sit, & quid
ab aliis rebus omnibus, vel ab se mu-
tuo differant, vel ex eo, num tex, qui
permultum auri possidet, felix & be-
atus sit: vel de regno, summamque
de humana felicitate & miseria contē-
plationem ingredi cupit, quales nam
illę sint, & quò pacto hominis naturę
conveniat, illam quidem sibi compa-
rare, hanc vērò cane pejus & angue re-
fugisse, de hisce, inquā, omnibus quū
necessariò cogetur rationem reddere,
illum parvianimi hominem, acrem at
iudicia frequētantem, rursus sanè ra-
tionem similem & equivalentem red-
dit. Nam ab excelso loco suspensus
vertigine afficitur, & sublimis sursum
contuens præ delictudine, & graviter
angens animique pendens & perple-
xus, adhuc barbarica sonā risum non

διυναμίαν λογιζομαι τι καὶ
χαυνότητα ἀνθρώπου ψυχῆς αἰ-
παλλάττειν. ἐν ᾧ πασι δὲ τῶν
τοῖς ὁ τοιοῦτος ὑπὸ τῆς πω-
5 λαῖν καταγίγνεται, τὰ μὲν
ὑποφανεῶς ἔχει ὡς δοκεῖ.
τὰ δ' ἐν ποσὶ ἀγνοῶν τι καὶ
ἐκείνοις ὑπορῶν. ὅταν δὲ γὰρ
τίνα αὐτὸς ἐλευσὴν ᾶν, καὶ
10 ἐπαλήθευ τις αὐτῶν ἐκβῆται,
ἐκ τῶ τι ἰγώ σε ἀδικῶ, ἢ
σύ ἐμέ, τίς σκέψεται αὐτῆς
δικαιοσύνης τι καὶ ἀδικίας
τί τι ἐκείνου ἢ αὐτοῦ, καὶ τί
15 τῆς πάντων ἢ ἀλλήλων δια-
φύρεται, ἢ ἐκ τῶ εἰ βασι-
λὺς ῥυθμίζων κατηκμίνος πο-
λὺ χρεῖται, ἢ βασιλείας πεί-
ρει καὶ ἀνθρώπων ὅλας ἐν-
20 δαιμονίας καὶ ἀδελότητος ἐ-
πίσκειν, ποῖον τι τῆς ἐστὶν,
καὶ τὰ εὖ ὅταν ἀνθρώπου φύ-
σιν προσέκει τὸ μὲν κίεσθαι
αὐτῶν, τὸ δὲ ὑποφυγεῖν πο-
25 ρὴ πάντων τούτων. ὅταν οὖν
δὲν λέγειν διδοῖται πῶς συμ-
μετρεῖται ἐκείνους τὴν ψυχὴν, καὶ
δουλοῖ καὶ δαμινοῖ. πάλιν αὖ
τὰ ἀντίστροφον ὑποδιδάσκει. ἡ
30 λογιστὴν τὸ γὰρ ἀφ' ὑψηλῶν κρι-
ματικῶν, καὶ βλῆτων μετῴρων
αἰῶνι ὑπὸ ἀδυνάμει, ἀδυνατοῦν
ἵη καὶ ὑπορῶν, ὅτι βαρβαρίζουσι τὰ
τα

τα Θράταις μὲν οὐ παρήχει,
οὐδ' ἄλλω ἀπαιδευτῶ οὐδε
νί. οὐ γὰρ αἰσθάνονται. τοῖς
δὲ ἑαυτοῖς ἢ ὡς ἀνδραπό-
δοις ῥαφῆσι παῖσι. οὗτος δ'
δὴ ἑκατέρου ῥόπος τῆς ζω-
ῆς, ὁ μὲν πρὸ ὄντι ἐν ἐλευ-
θερίᾳ τε καὶ ἡσυχίᾳ τειθεα-
μένου, ὃν δὴ φιλόσοφον κα-
λεῖς, ὃ ἀναμίσχτον κηθεῖτο
δοκεῖν, καὶ οὐδενὶ εἶναι, ὅ-
ταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ δια-
κονήματα. οἷον γεγραμμένο-
ν μὴ ὁπισθήμενος συσκέψα-
σθαι, μηδὲ ἔξωθεν ἡδυνάμει
ἢ θῶπας λόγους, ὁ δ' αὖ
τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δι-
ναμίου τορᾶς τε καὶ ὀξείᾳ δι-
απορεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ
ἐπισταμένου ὅτι διέξω ἐλευ-
θερος, οὐδὲ γὰρ ἀρμονίαν λό-
γων λαβόντος ὁρῶν ἐμνή-
σαι, θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν
εὐδαιμόνων βίην ἀλγεῖν. οἷ-
μαι δὴ οὖν ἐπιθεοῖντο οἱ
ἀνδρες τοῦτοις πλείονα ἀν-
είρηνη καὶ παρὰ ἐλευθέρῳ καὶ
αὐτοὺς ἵσθαι. τὰ μὲν οὖν
κατὰ οὗτ' ὑπολέσθαι δυνα-
τόν. ὑπεραντίον γὰρ τὸ πρὸ ε-
ξαθρῶ αἰεὶ εἶναι ἀνάγκη. οὗτ'
ἐν θεοῖς αὐτὰ ἰδρῶσθαι. τὴν
δὲ δικτὴν φύσιν ἐτόνδε τὸν

quidem Thracibus ancillis, neque alii
cuiquam imperito præbet, (non enim
illorū sensu tanguntur, vel intelligen-
tia præditi sunt) sed illis omnibus, qui
præditi sunt intelligentia, & longe ali-
ter quàm mancipia educati sunt. At-
que hic utriusque vitæ modus & con-
ditio est. Alter quidem hominis reue-
ra & in libertate & otio educati, quem
Philosophum vocas. Cui vitio ver-
tendum non est, ut videatur fatuus &
nullius pretii esse, cū casu ad servilia
ministeria obeunda delatus fuerit. ut
exempli gratia, qui stragulum in unam
farcinam colligare nesciat, neque op-
sonium condimento jucundum gra-
tumque reddere, vel assentatorias ora-
tiones conficere possit. Alter verò
modus hominis est, qui istiusmodi
quidem omnia exactè celeriterq; con-
fecta dare possit: sed dextrè, ut liberū
hominem decet, amiciri ignorat, ne-
que etiam orationum concentu ac-
cepto, ritè veram tum deorum, tum
hominum beatorum vitam cantu ce-
lebrare didicit. Existimo igitur, si hisce
homines dicto audientes forent, pa-
cem & maiorem, & minora ipsis ma-
la fore. Itaque fieri nullo modo potest
ut mala prorsum percant & amputen-
tur. Etenim viro bono semper aliquid
contrarium esse necesse est. Neque ta-
men in diis ea statuere convenit. Ve-
rū naturam, morti obnoxiam, atque

hunc locum necessario circumueunt. Quamobrem etiam anniti oportet, ut hinc quam citissime illuc confugiamus. Fuga autem in eo sita est, ut pro virili nostra parte Deo similes fiamus. Similitudo autem illa est, ut cum prudentia iusti simul & sancti existamus. Sed enim istud haud ita facile est persuasum, non illorum causa, ac plerique ajunt, malum esse fugiendum, ac virtutem sequendam: horum gratia hoc quidem amplectendum, illud verò fugiendum esse, ne quo modo malus, sed ut bonus & honestus esse videaris: sanè namque ea sunt, ut mihi videtur, vetularum, quod dicitur, deliramenta ac nugæ. Quod autem verum est, ad hunc modum dicimus: Deus nullo omnino modo iniustus, sed, ut sic dicam, quam iustissimus est: nec quidquam ei similis est, quam ut quisque nostrum sit quam iustissimus. De hoc verè dicendo, viri acies & gravitas, itemq; vilitas, &, ut sic dicam, nullitas ac imbellia seu mollicies concipiuntur. Etenim hujus cognitio sapientia est & vera virtus. Ignorantia verò inscitia & manifesta pravitas. Reliquæ verò, quæ & potentia, & sapientia videntur, in civilibus quidem facultatibus existētes odiosæ & molestæ, in artibus verò sordidæ & illiberales sunt. Injusta igitur facienti ac irreligiosa & impia loquenti, vel facienti,

τόπον περιπολεῖ ὅζ' ἀνάγκης, διὸ ἐπειρᾶσθαι χρὴ ἐνθῆναι ἐκείνῳ φεύγειν ὅτι τάχιστα. φυγὴ δ' ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν. ὁμοίωσις δ' ἐδίκαιον καὶ ὅσιον μὲν φρονήσεως γνῶσθαι. ἀλλὰ γὰρ οὐ πάντες ῥάδιον ποιεῖται, ὥς ἕνα οὐχ ὧν ἕκαστος οἱ πολλοὶ φασὶ δέειν. 10 ἀνθρώπων μὲν φεύγειν, ἀρετὴν δ' ἐκείνῳ διώκειν. τούτων χάριν τὸ μὲν ἐκτινέσθαι, τὸ δ' ἐκείνῳ, ἵνα δὴ μὴ κενόσθαι, καὶ ἵνα ἀγαθὸς δοκῇ εἶναι. ταῦτα μὲν 15 γάρ ἐστιν, ὁ λεγόμενος ὁ γράων ὕψιλος, ὥς ἐμοὶ φαίνεται. τὸ δ' ἀληθὲς, ὧδε λέγομεν. θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀδίκος, ἀλλ', ὥς οἶδ' ἐγώ, δίκαιότατος. καὶ οὐκ ἐστὶν ἡμετέροις ὁμοιωτέροις οὐδέν, ἢ ὅς ἂν ἡμεῖς αὐτῷ γινώσκωμεν ὅτι δικαιοτάτος. περὶ τούτου ἐγὼ ὡς ἀληθῶς δεινότητος ἀνδρὸς, καὶ ἡ οὐδενεία τὰ ἐκείνου. 20 ναιδρία. ἡ μὲν γὰρ τούτου γνῶσις σοφία ἐστὶν ἀληθινή. ἡ δ' ἀγνοία, ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. αἱ δ' ἄλλαι δεινότητες τε δοκοῦσαι, καὶ σοφαί, ἐν μὲν 25 πολιτικαῖς δυναστείαις γιγνόμεναι φορτικά. ἐν δ' τέχναις, βάναιστοι. πρὸ οὗ ἀδικοῦντι ἐκείναις λέγουσι ἢ φράττοις μὲν.

μαρτῶ ἀρεῖς ἔχει, τὸ μὴ
 συγχαρῆναι δεινὸν ὑπὸ πανουργίας
 εἶναι. ἀγὰλλονται γὰρ
 τοὶ οὐκ οἶδον καὶ οἴονται ἀκού-
 εῖν, ὅτι οὐ λῆροί εἰσι γῆς ὁ-
 ἅλλως ἄχθῃ, ἀλλὰ ἀνδρες,
 οἷους δὲ ἐν πύλοις τοὺς σω-
 θησομένους. λιχτείον ὦν τ'
 ἀληθές, ὅτι τοσούτων μάλ-
 λον εἰσὶν οἷοι οὐκ οἴονται, ὅ-
 τι οὐχὶ οἴονται. ἀγνοοῦσι γὰρ
 ζημίαν ὑδικίας, ὃ δὲ ἥμι-
 στα ἀγνοεῖν. οὐ γὰρ ὅστις ἦν
 δεκαοῦσι πηχθαί τε καὶ θάλατ-
 ται, ὧν ἐνίοτε πάχουσιν οὐ-
 δὲν ἀδικούντες, ἀλλ' ἢ ἀ-
 δύνατοι ἐκφυγεῖν. παραδειγ-
 μάτων γὰρ ἐν τοῖς ὄντι ἐσά-
 των, τὰ μὲν θείου ἐδά-
 μονιστάτου, τὰ δὲ ἀθίου 20
 ἀθλιωτάτου, οὐχ ὁρῶντες
 ὅτι οὕτως ἔχει ὑπὸ ἡλι-
 θιόπιδος τε καὶ τῆς ἐχάτης
 αἰοίας λαμβάνουσι. τοὶ μὲν
 ὁμοιοῦμενοι διὰ τὰς ἀδίκους 25
 ἀπαρτίζονται, τοὶ δὲ ἀνομοιοῦ-
 μνοι. οὐ δὲ τίθουσι δί-
 κην ζῶντες τὸν νεκρὸν βί-
 ον ὃ ὁμοιοῦνται. ἰὼν δὲ ἐν
 πωμῇ, ὅτι ἂν μὴ ἀπαλλα- 30
 γῶσι τῆς δεινότητος καὶ
 τελευτήσαντας αὐτοὺς, ἐν-
 ἔνθ' ἔστι μὲν ὁ κακῶν

longè satiùs, adeoque tutissimum fue-
 rit nihil tribuere locūve dare suæ ver-
 futiæ, ut ab improbitate victus audias.
 Exsultant enim probro, sequè audire
 existimant, non se fatuos & insulos
 omninò esse, telluris alioqui pondera:
 sed istiusmodi homines, quales esse in
 civitate oportet, qui Rempubicam
 sunt conservaturi. Verum igitur dicē-
 dum est, eos tanto magis esse illibera-
 les, quales se non esse arbitrantur, eò
 quod non putent se tales esse. Igno-
 rant enim iniustitiæ damnum, quod
 minimè ignorare oportet. Nam dam-
 num non est, quod existimant, verbe-
 ribus contūdi, ac morte denique af-
 fici, quæ non rarò perpetiuntur illi,
 qui nulla in re quenuquam læserunt,
 sed quod fieri non potest, ut effugiāt.
 Etenim cū in rerum universitate
 constituta sint exempla, alterum qui-
 dem divinum, quod omnium beatif-
 simum est, alterum verò Dei omninò
 expers & prophanum, quod miserrim-
 um, non animadvertentes ita se rem
 habere, præ stultitia extremaque amē-
 tia eos fugit, se ei propter injustas acti-
 ones similes esse, illi verò, cui similes
 esse volunt, dissimiles. Cujus quidem
 rei gratia poenas luent, vitam ducentes
 similem planè ei, cui se similitudine
 conformant. Quod si autem dicamus,
 eos, nisi ab illa versutia desistant, vita
 defunctos, locum illum, qui malorum

expers purusque est, non accepturos, & malos hic semper habituros similitudinem vitæ transactæ, dum cum malis vivēt, ea, inquam, si dicamus, omnino ut molesti & malitiosi dicent se deliramenta quædam & ab omni mente aliena audituros. Et sanè dum fastu supra modum turgidi se vehementer sapere autumant, unum quid profectò ipsis usu venit, ut si privatim rationem eorū, quæ vituperant, & reddere, & accipere oporteat, velintq; masculè ac fortiter multo temporis spacio disputandi impetum sustinere, neq; timidè & ignavè sese fugæ mandare: tum etiam absurdè desinētes ipsimet sibi non placent, & sua propria dicta improbabunt, ac Rhetorica illa seu differendi ars aliquomodo elanguescit & exstinguitur, ut nihil à pueris differre videatur. Iam si hæc ita se habent, & vitatum diuiniorem, tum beatiorem videtur hominum illorum, qui in Philosophia ætatem agunt: nihil sanè aliud faciendum est, quàm Philosophiæ studium generosè amplecti.

CAP. XV.

POST hæc tali quadam affectione tantquam effigie naturam nostram adumbrabimus & exprimemus, tum de ratione bonæ institutionis, tum de ruditate & imperitia. Homines nāq; intueri tanquam in subterraneo domi-

καθαρὸς τόπος οὐ δέξεται. ἡ-
θάδε δὲ τὴν αὐτοῖς ὁμολύμπια ἢ
διαγωγῆς ἀεὶ ἔχουσι πακοὶ κακοὶς
ξυμῳγῆς. ταῦτα δὲ καὶ πασιάντα-
σιν, ὡς δεινοὶ καὶ πανούργοι ἀνο-
ήτων τινῶν ἀκούσονται. καὶ μάλα
δὲ ὑποβόκοι φρονῶντες ἐν μὲν
τοῖς αὐτοῖς συμβέβηκεν, ὅ-
τι αἱ ἰδίαι λέγονται δὲ δούται
τὴ καὶ δέχεσθαι, περὶ ὧν ψι-
γούσι καὶ ἐπιλήσονται ἀνδραγαθῶς
10 πολὺν χρόνον ὑπομείνας, καὶ
μὲ ἀνδρῶς φεύγειν, τό τε
αὐτοῦ. τελευτῆς οὐκ ἀ-
ρίσκουσιν αὐτοὶ αὐτοῖς, περὶ
ὧν λίγους, καὶ ἡ ῥητορικὴ ἐν-
15 ἴσην πῶς ἀπομεινται, ὡς
παίδων μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν.
Εἰ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ
ὁ βίος θωπότερος τε ὅτι καὶ ὑ-
δαμονέστερος φαίνεται ὅτι ἐν
20 φιλοσοφίᾳ ἀγαθῶν, οὐδὲν ἄλ-
λο χρὴ πράττειν, ἢ φιλοσοφίας
ἀντιλαμβάνεσθαι γυμνασίως.

Κεφ. ιε.

• ΜΕΤὰ ταῦτα δὲ ἀπειράσας
δεῖ πῶς τῶν παίδων τὴν
ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε
πείρει καὶ ἀπαιδεύσας. ἰδοὺ γὰρ ἀν-
θρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκί-
σθαι

σὺ σπηλαιώδει ἀναπιπταμένῳ
 πρὸς τὸ φῶς ἢ ἔσσοδον ἔχουσι
 μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπῆλαιον.
 ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὅλῃαι ἐν δεσ-
 μοῖς, καὶ τὰ σπῆλαια καὶ τοὺς αὐχίνας
 ὥστε μῦθεν τὲ αὐτοὺς εἰς τε τὸ
 προσθίον, μόνον ὁρᾶν, πάλω δὲ τὰς
 κεφαλὰς ὑπὸ τῇ δεσμῇ ἀδυνά-
 τως περιέχον. φῶς δὲ αὐτοῖς πυ-
 ρὸς ἀνῶθεν καὶ ἀπ' ὀπίσθεν χαίρει. 10
 νοι ὅπῃθεν αὐτῶν. μεταξὺ δὲ τὰ πυ-
 ρὸς, καὶ τῆς δεσμότητος, ἐπ' αὐτῶν δὲ
 παρ' ἥν ἰδεῖται τειχίον ὡκοδομημέ-
 νον, ὡς περ τοῖς θαυμαστοποιοῖς
 παρὸς τῆς ἀνθρώπου πόρεται ταῖς
 παραφράγμασι, ὑπὸ ἅντα θαύ-
 μασια δεικνύσιν. ἐπὶ τοῖς ὕδασι πα-
 ρὰ τὸ τοιοῦτον τειχίον, φέρονται ἀν-
 θρώπουσιν οὐκ ἴσμεν τε παντοδατὰ
 ὑπὸ ἵστοις τὰ τειχίον, καὶ ἀνδρείαν 20
 ἵα, ἢ ἄλλω ζῷα λίθινά τε καὶ ξύ-
 λινά, ἢ παντοῖα εἰργασμένα. οἶον
 εἰς τοὺς μὲν φθιγγόμενους, τοὺς δὲ
 σιγαλῆας τῶν παραφρόνων. ἢ δὲ
 ἄποποι εἰκόνα ταύτης ἢ τὸς δεσ- 25
 μώτας αἰὶονες θῆς ἢ ὁμοίους ἡμῶν.
 ἵες γὰρ τοῖς τοῖς παρ' ὧν μὲν ἐκ τῆς
 τε καὶ ἀλλήλων οἶον ἂν τι ἰσχυρὸν
 εἶναι ἄλλω, πάλιν τὰς σπῆλαιὰς ὑπὸ
 τῇ πυρὸς εἰς τὸ καὶ ἀντικρὺ αὐτῆς 30
 τὰ σπηλαίου προσπτεροῦσαι. ἢ
 δὲ ἄλλω. πῶς γὰρ ἢ ἀνιήταις
 γὰρ τὰς κεφαλὰς ἔχον ἡμεῖς κασι-

cilio speluncæ habente speciem, quæ
 longum introitum habeat, patentem
 lumen versus per universum specus.
 In eo ab prima pueritia homines in
 vinctis detineri cruribus & cervicibus
 reuinctos. Ita ut illi mancant tales, quo
 prorsum, quæque ante pedes sunt so-
 lum prospiciant, capita autem propter
 vinculum, quo astricti sunt, circumma-
 gere & flectere nullo modo queant.
 Lux aut, quæ ignis supra caput & pro-
 cul lucens atq; ardens ipsis facit, post
 tergum ipsorum est. Porro inter ignem
 illū & vinctos supernè via est, ad quam
 vide parietē exstructū, quemadmodū
 admirabilium prodigiorum authori-
 bus ante oculos hominum septa ac ta-
 bulata objiciuntur, in quibus sua admi-
 randa populo proponunt spectanda.
 Præterea vide ad hunc parietem homi-
 nes varia vasa ferentes eminentia supra
 hunc parietem, ad hæc statuas homi-
 num aliq; animalia tam lapidea, quam
 lignea & variis modis fabricata, quæ-
 admodum verisimile est hosce qui-
 dem, qui ea proferunt, palam eloqui,
 alios verò silentio premere. Absurdam
 verò hanc imaginem, ac vinctos illos
 absurdos fingi nobis similes esse. Nam
 illos primum quidem de seipsis, & de
 se mutuo puta aliud aliquid vidisse,
 quam umbras, quæ ab igne ipsis adver-
 so speluncæ accidunt. Nihil aliud. Quo-
 modo enim si coacti fuerunt in vita

capita tenere immobilia? Quid autem eorum, quæ circumferuntur, nonne omnia eodem se modo habent? Si igitur colloqui inter se mutuo & sermone uti possent, an non putas eos, quæ præsentia esse videmus, nominibus exprimere? omnino necesse est. At enim quid si ex adversa parte carcerem echo & repercussus sonus compleret, quum præteritum aliquis locutus foret, putâne aliud aliquid eos existimare, quàm umbram pertransientem esse, quæ loquatur? Nihil aliud. Plane igitur istiusmodi nihil aliud existimarent verum esse, quàm rerum præparatarum umbras. Ita omnino serces habet. Considera igitur quopacto isti ab illis vinculis solvantur, & quonam remedio ab illa insania curentur, anne natura talia illis contingant. Quod si quisquam solutus ac liberatus ab illis vinculis etiam cogatur confestim surgere ac cervicem circumagere atque incedere, tum etiam lucem versus oculos obtutumq; attollere, ea, inquam, omnia si sibi facienda essent, dolore afficeretur, & propter splendores illa intueri non valeret, quorum tum umbras videbat: quidnam ipsum dicturum autumas, si quis ei dicat, ipsum tunc meras nugas vidisse? Nunc autem 30 ipsis rebus, quæ verè sunt, cum paullo & propinquiores esse, & rectius videre, cum ad ea sit conversus, quæ ve-

μῆνοι εἶναι ὅλ' βίου; τὸ δὲ ἴ παραφροσύνῃ οὐ ταυτὲρ τῆτο; εἰ οὖν ὁμολογῶμεν οὐδ' εἶναι πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα ἡγῆ ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομάζειν ἄτερ ὀρώμεν; ἀνάγκη. τὸ δ' εἰ καὶ ἡ γὰρ τὸ δεσμοκτέλειον ἐκ τῆ κατ' ἀστικῆς ἔχει, ὅποτε τις τῶν πα-
10 ρόντων φθιγγέτω. οἷον ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγῆσθαι τὸ φθιγγόμενον, ἢ τὸ παροῦσαι σκιά; οὐδὲν ἄλλο. πάντα γὰρ δὴ οὖν οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλό τι νομίζουσιν τὸ ἀληθές, ἢ τὰς
15 τῶν σκιάων σκιάς. πολλὰ ἀνάγκη. σκόπει οὖν αὐτῶν λῦσιν τί καὶ ἴσται τῶν τι δεσμοῦ καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἷα τι ἂν
20 εἴη εἰ φύσιν τοιαύτην συμβαίνει αὐτοῖς. ὅποτε τις λυθείη καὶ ἀναγκάζοιτο, ὁμοίως ἀνίστασθαι τι καὶ περιάγειν τὸν αὐχένα καὶ βαδίζειν, καὶ πρὸς
25 τὸ φῶς ἀναβλέπειν. πάντα δὲ ταῦτα ποιεῖν ἀλγοὶ καὶ ὁμοίως τὰς μὲν μὲν ἀδυνατοὶ καθεστῶν ἐκείνη, ἂν τότε τὰς σκιάς ἴωμεν. τί ἂν οἷα αὐτοὺς ἴσταιν.
30 εἰ τις αὐτῶν λέγοι, ὅτι τότε μὲν ἰώρα φλυαρίας. νῦν δὲ μάλλον τὸ ἔργον ἐστὶ τὸ ὄντως, καὶ πρὸς μάλλον ὅσα τετραμμένως ὁρθῶς
ἴσται

τῶν βλίπτοι. καὶ δὴ ἐκαστον ἡ
 παρελθόντων δεικνύς αὐτῶν, ἀναγκα-
 ζοι ἐροῦν ὑποκρίνεσθαι, τί ἐστιν, ἐκ
 οἷα αὐτὸ ὑποκρίνῃ. ἢ ἂν ἐκ τῆς αἰτίας
 τότε ὁρῶμενα ἀληθεύσας, ἢ τὰ νῦν
 δεικνύμενα; πάντως δὲ ἡ σου. ἐκ
 πάντων πρὸς αὐτὸ τὸ πῶς ἀναγκα-
 ζοι αὐτὸ βλέπειν, ἀλλ' ἴδ' ὅτι ἂν τὰ
 οὐκ αἰσθητὰ, καὶ φύγεν ὑποκρίνομενον
 πρὸς ἐκείνα, ἃ δύναται καθορᾶν, 10
 καὶ νομίζειν ταῦτα τῶν ὀφθαλμῶν
 ἐκ τῶν δεικνυμένων. εἰ δὲ ἐκ τῶν ὀφθαλ-
 μῶν αὐτῶν βλέπειν, ὅρα ὅρα καὶ δὲ ἀνα-
 βάσας, καὶ ἀνάγκη. ἢ μὴ ἀνίη, πρὶν
 ὅτε λυσιτελεῖ εἰς τὸ πῶς ἡλίου φῶς, ἃ ἐκ 15
 ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν καὶ ἀνακα-
 λυφθῇ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ
 φῶς ἔλθοι, αὐτῶν ἂν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
 καὶ αἰσθητὰ, ὅρα ὅρα οὐδὲν αὐτῶν δὲ
 τῶν λεγομένων ἀληθῶν. ὥστε ὅτε 20
 αἰφνης αὐτοῖς προσβάλλουσι
 σκουμβείας δὲ οἱ μὲν δέοι' ἂν, εἰ
 μέλλοι τὰ ἀνωφύεσθαι, καὶ πρῶτον
 μὲν τὰς σκιάς ἂν ὁρᾶν καθορᾶν,
 καὶ μετὰ τὸ ἐκ τοῖς ὀφθαλμοῖς 25
 ἀνθρώπων, καὶ τὰ ἄλλων ἐκ τῶν
 ὀφθαλμῶν δὲ αὐτῶν, ἐκ δὲ τούτων τὰ
 ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν οὐ-
 ρανῶν ἡμεῶν ἂν ὁρᾶν θεόσωτον,
 προσβλέπων τὸ ἡμῶν ἄστρον τὸ 30
 καὶ σελήνης φῶς, ἢ μετ' ἡ-
 μέρας τὸν ἥλιον περὶ καὶ τὸ πῶς ἡλίου
 τελευτᾶτον δὲ οἱ μὲν τὸν ἥλιον

rius existunt. Adhæc si unumquemque
 præteritum ei ostenderis, isque co-
 gat interrogans respondere ea ita se ha-
 bere: an non existimas cum ambigere
 simul & judicare ea, quæ tum videbā-
 tur veriora esse, quàm quæ nunc of-
 tenduntur? Ita sanè. Igitur si etiam cum
 cogat lumen ipsum intueri, & præ
 dolore oculorum, quo afficitur, & fu-
 gere ab illis aversum oculis ad ea, quæ
 videre possunt, eaquæ ducere re ipsa
 manifestiora iis, quæ ostenduntur.
 Quod si hinc aliquis ipsum vi per as-
 censum asperum & præruptum traher-
 ret, nec remitteret prius, quàm in lu-
 men solis extraxisset, an non hoc ip-
 sum malè habiturum, isque ideo gra-
 viter indignaturus esset, se ita rapit? Et
 cum ad lumen pervenerit, tum oculos
 ejus splendore repletos habentem, o-
 mninò nihil eorum, quæ nunc vera
 dicuntur, videre possit? Itaque confes-
 sim, meo quidem judicio, opus fuerit,
 ut illis consuetudines objiciantur, si
 superna inspecturi sint. Et primum
 quidem umbras facilius intueatur: de-
 inde in undis cum hominum, tum re-
 liquarum rerum simulachra. Posterius
 verò ipsa, atque ex iis, quæ in cœlo sunt,
 ipsumque etiam cœlum noctu facilius
 contemplabitur, aspiciens & syderum
 & ipsius lunæ lumen, quàm si interdum
 & solem & solis lumen intueretur. Ad
 ultimum autem judico ipsum solem,
 qualis

qualis est, per se non in aquis, neque aliena sede ejus, quæ apparebunt, imagines intueri & suspicere posse, sed per se in sua, qualis est, regione. Et post hæc de eo collegerit, ipsum solem talem esse, qui & horas seu tempora anni & annos præbeat, quique omnia, quæ in loco aspectabili sunt, moderetur & gubernet, atq; illorum omnium, quæ ipsi videbant, aliquo modo autor sit. Certum quippe & conspicuū est, cum post illa tandem ad hæc venturum. Quid si ergo ipse memoria recolat primam habitationem, eamque, quæ ibi est, sapientiam, itémque eos, qui ibi tum sibi erant vincti, an non existimas cum se sic quidem beatum reputare ob mutationem loci, illos verò miseraturum? Ita profectò cenfeo. Honores autem & laudes, si quæ ipsis mutuum exhibebantur, & virtutum præmia illi, qui acutissimè cerneret, transiuntia, simulque in memoriam maxime reduceret, quæcumq; illis & priora & posteriora, quæque item progredi solcant; atq; ex hisce potentissimè ceu vaticinio colligeret, quæ ventura esset, putâne cum summè ea expetiturum felicesque judicaturum eos, qui apud ipsos in honore habentur potentiâq; præditi sunt? An ut sibi usua veniat illud Homericum,

*Agricola ut maluit alium foras peragros,
Ab quo vel tenui fiant mercede beati,*

οὐκ ἐν ἵδασιν, οὐδ' ἐν ἄλλοις
ἔστιν ἰδὲρα φαντάσματα αὐτῶν,
ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ
αὐτῇ χώρᾳ δύνει· ἂν καὶ ἰδῶν
5 καὶ διασπασθῇ ὁσὸς ὅστις. καὶ καὶ
ταῦτ' ἂν ἥδη συλλογίζοιτο περὶ
αὐτῶν, ὅτι οὗτος ὅστις ὁ τὰς τε ὁ-
ρας ἀνέχων καὶ ἐναισθητὴς, καὶ πάν-
τα ὁμαρτυροῦν τὰ ἐν τῇ ὁρασί-
ῳ τόπῳ. καὶ οὐκ ἔστιν ὁ σφῶς ἐ-
10 ἄρην, ἔρπονται πάντων αἰτι-
ας. δὴλον γὰρ, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν
μή' ἐκείνη ἐλθοι. τὸ οὐκ αἰσθη-
μιμώμενοι αὐτῶν τῆς ἀντιθέ-
15 οῦσας, καὶ τῆς ἐκείνῃ σοφίας, καὶ
τῇ τότε ἐκδοσμονίᾳ, οὐκ ἂν
οὐκ αὐτὸν μὲν ἐν δαμονίῳ τῆς
μεταβολῆς, τοὺς δ' ἐκείνῃ καὶ
μάλα. τιμαὶ δὲ καὶ ἔπαινοι, ἐ-
20 τῆς ἥσας αὐτοῖς τότε παρ' ἀλ-
λήλων, καὶ γὰρ τῇ ὁρῶντα κα-
δορῶνται τὰ παρόντα καὶ μεμνη-
νοῦνται μάλα ὅσα τὰ ἀρῶντα
αὐτῶν καὶ ἐκείνῃ ἐκείνῃ, καὶ
25 ἄμα παρῶντος, ἐκ ἐκείνῃ δὲ
δυνατὸς αἰσθητὴς ἀποκρίσθαι δυνάμεναι
μέλλον, ἔστιν δὲ οὐκ αὐτὸν ἐκείνῃ
μή, καὶ αὐτῇ ἔχειν, ἐκ ἐκείνῃ τὰς
παρ' ἐκείνῃς τιμωμένους, ἐκ ἐκεί-
30 δυνατὸν ὄντας; ἢ τὸ τὸ ὁμήρου
ἂν πεποιθῆναι, καὶ σφόδρα ἐκείνῃ
ἐκείνῃ ὄντας ἀποκρίσθαι ἀλ-
λῶ ἀνδρὶ παρ' ἀλλήλῳ, καὶ ὅτι
οὐκ

οὐ γὰρ ἀντιπαρατίθενται μάλλον, ἢ
 ἀντιπαρατίθενται τοῖς δόξασιν, καὶ ἐκείναις
 ζῆν. οὐ γὰρ ἔστιν οὐδὲν, πρὶν
 μάλλον ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται
 ἀντιπαρατίθενται, ἢ ζῆν ἐκείναις. καὶ τὸ δὲ
 δὴ ἐνόντος, εἰ ἀπὸ τοῦ τοιοῦτος
 καὶ ἀπὸ τοῦ τοιοῦτος εἰς τὸν αὐτὸν θάλασσαν
 καὶ εἰς τὸν αὐτὸν θάλασσαν, ἀρ' οὐ αὐτοῦτος ἀ-
 ντιπαρατίθενται, ὅτι τὸν οὐδὲν οὐδὲν
 ἐκείναις ἦσαν ἐν τῇ ἡλίου; 10
 μάλλον. τὰς δὲ δὴ οὐκ ἐκείναις ἐκ-
 εἶναι, ἀλλ' ἐν τῇ ἡλίου ἀντιπαρατίθενται
 ἀντιπαρατίθενται, ἀντιπαρατίθενται τοῖς
 ἀντιπαρατίθενται ἐκείναις, ἐν τῇ
 ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται 15
 τὰ ἐκείναις, οὐ γὰρ δὲ ὁ
 χρόνος, καὶ ἀντιπαρατίθενται ἐκείναις
 ἀντιπαρατίθενται, ἀρ' οὐ γὰρ ἀντιπαρατίθενται
 ἀντιπαρατίθενται; καὶ ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται
 ἀντιπαρατίθενται, ὡς ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται 20
 ἀντιπαρατίθενται ἦσαν τὰ ἐκείναις;
 καὶ ὅτι οὐκ ἀντιπαρατίθενται οὐδὲν πρὸς
 ἀντιπαρατίθενται, καὶ τὸν ἀντιπαρατίθενται
 ἀντιπαρατίθενται τὸ ἀντιπαρατίθενται, εἰς τὸν
 ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται, ἐν τῇ 25
 ἀντιπαρατίθενται; ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται
 ἀντιπαρατίθενται, ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται
 ἀντιπαρατίθενται, τῇ τῇ ἀντιπαρατίθενται 30
 ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται. τὸ δὲ τὸ πρὸς
 ἀντιπαρατίθενται ἀντιπαρατίθενται, τῇ τῇ ἀντιπαρατίθενται
 ἀντιπαρατίθενται, τὸ δὲ ἀντιπαρατίθενται, καὶ ἀντιπαρατίθενται

& quidam potius perpeti, quam illa op-
 pinari, eoque modo vivere. Sic & ego
 quidvis potius suscepturū arbitror, ut
 perpetiar, quam illō modo vitā ducere.
 Caterum & hoc expēde, si talis rur-
 sum in idem antrum descenderit, ac
 confederit in eodem loco ac sede, in
 qua antē, an non repente ex sole veni-
 ens, oculos tenebris repletos habitu-
 rus est? per omnem modum. Sin autē
 umbras illas cum discernentem con-
 tendere oporteat cum illis, qui semper
 vincti sunt, idque eo tempore, quo o-
 culi cæcutiunt, antē quam illi compo-
 siti, & acie sint præditi: an nō hocce tē-
 pus, si admodum exiguum fuerit, &
 minus quam consuetudo ferat, risum
 concitabit, deq; eo dicatur, ipsū oculis
 corruptum, posteaquam ad superiores a-
 scendit, venire, & non esse operæ preti-
 um, neq; id operam dādam ullo mo-
 do, ut ab inferis quis conetur ad supe-
 ros ascendere, eumque qui vinctum
 aliquem solvere, & sursum adducere
 avertatur; si quidem prehendi pote-
 rint in actu, confestim occidere. Om-
 ninō profecto occidendus ille sit. Hæc
 igitur imago universa abhibenda est,
 quā sincerē veterēq; iis, quæ dicta sunt.
 Sedem quidē & fundamentum, quod
 per visum conspicuum est, cæteris ha-
 bitationi si compararis. Ignis vetō,
 quod in ea est, lumen solis potentia,
 ascensum item ad superna, & specta-

culum eorum, quæ superas sunt ascensum animi ad locum, qui intelligentia percipitur, si isdem finieris, à vero non aberrabis. Hæc autem honesti forma, quæ & vix videri potest, in eo, quod animo cognoscitur, hoc patto vltima esse videtur. Quod si autem oculis comprehendatur, ratione colligendum est, eam omnibus omnium tum rectorum tum honestorum causam esse. quippe quæ in loco visibili lumen, eiusque dominum pepererit. Et in eo, quod mente & cogitatione complecti possumus, ipsa domina est, quæ veritatem mentemq; exhibeat. Hancque cernere oportere cum, qui vel publicè vel privatim prudenter & cum mente officium suum facturus est. Iam si hoc opus est bonæ institutionis adolescentiæ, apprehendenda etiam est Philosophia. Illis autem, quæ nunc videntur multis mortalium in primis studio & laboribus acquirenda, suas res habere iubendum esse, tanquam non habentibus vllum, quod quidem probari mereatur, ad felicitatem momentum.

CAP. XVI.

QUare si hæc verà sunt de illis tale quid cogitandū & expendendū est? Institutionē non esse talē, qualem eam nonnulli pronunciant. Ajunt autem se animo indituroscam, cui sciō-

τῆς ἀνα τὴν εἰς τὸν νοῦν ἐκείνου τῆς ψυχῆς ἀνοδόν τι-
θῆς, οὐχ ἀμνηστὴς τῆς ἀλη-
θείας. κατὰ δὲ τοῦ ἐτα φαί-
νεται, ἐν τῇ γινώσκῃ τελευ-
ταίως ἢ τῇ ἀγαθῷ ἰδέα καὶ
μόγις ὁρᾶσθαι. ὁφθαλμοὶ δὲ συλ-
λογιστὰ εἶναι, ὡς ἀεὶ παρὰ τὸν ἀν-
τὶν αἰτῇ ὁρᾶν τε καὶ χαλῶν
10 αἰτία. ἐν τῇ ὁρατῇ θῶς, καὶ
τὸν τοῦτο κύριον τιθεῖσα.
ἐν τῇ τῇ νοῦν, ἀπὸ κυρία
ἀληθείας ὁ νοῦς παραχομένη,
καὶ ὅτι δεῖ ταύτῃ ἰδεῖν τὸν
15 μέλλοντα ἰμφορώς ἀρᾶν, ἢ
ἰδέα ἢ δημοσίᾳ. εἰ δὲ τὸν ἐρ-
γον ὅτι τῆς παιδείας, αἰτία
λαμβάνεται καὶ φιλοσοφίας. τῆς
εἰ τὸν ἀκούοντων εἶναι περὶ
20 αἰουδᾶτων τοῖς πολλοῖς ἀ-
ρᾶν ὡς οὐδεὶς ἐχόντων
εἰς εὐδαιμονίας ῥοπὴν ἀξιό-
λογον.

Κεφ. 15.

25 **E**ΤΙ τοίνυν εἰ ταῦτα ἀληθῆ
δεῖ νοῦν περὶ αὐτῆς ταύτης
δε τι. τὴν παιδείαν οὐχ οἷον
τινες ἐπαγγαλλόμενοι φασὶν εἶναι,
ταύτῃ καὶ εἶναι φασὶ δὲ πού
οὐκ ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ

μπε

μὴς ἐντιθῆναι, οἷον πολλοῖς ὁφ-
 θαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες. ὁ δὲ γὰρ
 τὸν λόγος σημαίνει καὶ τὴν ἐν-
 τοῦσαι ἐκείνῳ δύναμιν ἐκ τῆ ψυ-
 χῆς, καὶ τὸ ὄργανον δὲ καὶ αἰστανθῆναι
 ἡκαστος, οἷον εἰς ἡμᾶς καὶ δυνάτον
 ἦν ἄλλως, ἢ ἐν ὅλῳ τῷ σώματι
 τίς ῥέπει κερδὲς τὸ φαεσθὲν ἐκ τῆ
 σκοτεινότητος, οὕτως ἐν ὅλῃ τῇ ψυ-
 χῇ ἐκ τῆ ἡγεμονίου περιεακτιῶν ἰο-
 εῖναι, ἵνα αἰεὶς τὰ ὄντα, ὅτι οὐκ ὄντος ἰδ-
 ομεν ὄντα ὡς αἰετὶ γίνονται ἀπα-
 ραίτως θεωμένη. τὸ δ' εἶναι φα-
 μέν τ' ἀγαθὸν τοῦτου τοίνυν αὐτῇ
 τέχνῃ ἀν εἶναι ὅτι ἀγαθῆς. τίνα ἰς
 ῥόποις, ὡς ῥᾶτα τίς ἀνυσίμων
 ταῦτα μετασφραγίσσεται, οὐκ ἐν
 ἐμποιοῦσιν αὐτῇ τὸ ὄραν, ἀλλὰ
 ὡς ἔχοντι μὲν αὐτὸ, οὐκ ὁρθῶς
 δὲ τετραμμένα, οὐδὲ βλέποντι 20
 τι, οἱ ἴδωσι τοῦτο διαμικρυνήσα-
 νται. αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀριταὶ
 κηλοῦνται ψυχῆς, καὶ διανοού-
 ουσιν ἐγγύς τι εἶναι τοῦ σώ-
 ματος. τῷ δὲ ἰδὲ οὐκ ἐνέσται κερ- 25
 ῖον, ὅτι οὐκ ἐμποιοῦσιν ἴδωσι τι καὶ
 ἀσκέουσιν. ἢ δὲ τῷ φρεσίν σφρα-
 γίδος μᾶλλον θεοῖς ἐν ἵνδς τῷ χάνει.
 ὡς ἵοικαν ἔσθαι, ὁ δὲ μὲν δυνάμει οὐκ
 δέσποει ἀπὸ πολλοῦ. ἵππῳ δ' ἐπὶ 30
 ἐκείνῃ, χρήσιμον τι καὶ ὠφέλι-
 μόν καὶ ἀχρηστον αὐτὸ καὶ βλαβερὸν γινώ-
 σκειν. ἢ ἔτι πᾶσι πᾶσι καὶ τῷ λογισμῷ

tia non inſit, quemadmodum ſicaciſ oculis viſum imponerent. Præſens verò oratio hanc cuiuſque animo inſeſſe vim potentiamq; ſignificat, & inſtrumentum, quo quiſque addiſcit, veluti ſi oculus non valeret aliter, niſi cum uni-verſo corpore ſeſe ex loco obſcuro ad id, quod clarum, lucidumque eſt,vertere: ita cum uni-verſa anima ab ipſa generatione vel potius ortu circum-agendum eſſe, donec ad id, quod eſt, atque ad ejuſ, quod eſt illuſtriſſimum valeat contemplari tolerare. Hoc autem bonum honeſtumque eſſe dici-mus. Hoc igitur illiuſ ars fuerit animi circumactionis. Quonammodo? ut quàm faciliſſimè ſimul expeditiſſimeq; convertatur, non ut illi viſum indar, ſed ut illo prædito, nec interim rectè converſo neque cernenti, quæ decebat videre, omnibuſ rationibuſ ac modis contendet. Reliquæ igitur, quæ animi vocantur virtuteſ, propè accedere vi-dentur ad corporeſ virtuteſ. Nam cum revera priuſ non inſint in animo, poſtea conſuetudine & exercitatione cõ-parantur & induntur. Illa autem vir-tuſ, quæ prudentia vel ſapientia dici-tur, præ omnibuſ maxime, uti videtur, divina eſt, quod vim quidem nunquã amittit. Ab ipſa verò circumductione utile & conducibile, rurfumque inuti-le & noxiuſ exiſtit. An nondum ex-pendiſſi animuſ tuuſ coruſ, qui dicun-

tur quidem mali, sed tamen sapientiā,
quā ea acriter videat, quāque acu-
te perspiciat omnia, ad quæ fuerit con-
versa, tanquam quæ maiore herique
visu nullo modo prædita: sed malitiā
servire coacta sit, ut quanto cernata,
cutius, tantò plura mala faciat. Quod
si ab pueritia statim illud de tali natura
ac ingenio radiculis recisum fuerit, &
circuncidantur etiam illa, quæ nativi-
tatis sunt cognata cœu laminas plum-
beas, quæ commellationibus, & id ge-
nus aliis voluptatibus ac odacitatibus
deliciisquæ si agnatæ fuerint, ad infer-
na animi obtutum convertunt & de-
primunt. Iam si ab illis recedens ani-
mus convertatur ad ea, quæ vera sunt,
& hæc ipsa animula eorundem homi-
num illa acutissimè intuebitur & dis-
tinguet, quemadmodū & illa, ad quæ
nunc conversa est. Nunc igitur, quan-
do huc venimus, qualenam etiam sit
philosophiæ opus & quā efficax res;
apparet, quantoque in pretio haben-
da sit, hinc omnino perspicuum exsi-
stet. Nam avellere ortum & generatio-
nē ab animo, & perpurpare eam vim,
quæ in illo potest rafflocinari, philoso-
phiæ maximè cōpetit. Hic igitur vitæ
modus optimus est, ut iustitiā & uni-
versam virtutem exerceamus, & mo-
riendo, hoc est, mortē meditando vi-
vamus. Hunc ergo modū sequemur,
si felicitatem verè cōsequi cupiamus,

των μὲν περὶ αὐτῶν, σοφῶν δὲ αἰς.
δουλοῦν μὲν βλέπει τὸ ψυχᾶριον
καὶ ὁρῶν διαφέρει πάντα, ἐφ' ᾧ τί-
θεται, αἰς αὖ φαίλιν ἔχον τὸ
5 ὄψιν, κακία δὲ παρασυσμένον ὑ-
πηρετεῖν, ὥς ὅσα αὖ ὀξύτερον
βλῖπῃ, ποσούτῃ πλείω κακὰ
ἐξαζόμενον, τῶτο μὲν τὸ τῆς
ἰσχυρῆς φύσεως, ἡ δὲ παιδὸς
10 οὐδὲς κοπιόμενον περιεμῆρηται
καὶ ἡμεῖς ἐν γυμνασίᾳ, ὡς περ μο-
λυβδίδας, αἱ δὲ ἰσχυρῆς τοῦ
παιδείας ἡδοναῖς τοῦ καὶ λυχνίας
προσφεύγει γινόμεναι, περὶ τὰ
15 κατὰ τὴν φύσιν τῆς ψυχῆς ὁ-
ψιν αὖ ἡ ἀπαλλοτρίωσι περιεμ-
φροῦν εἰς ἀληθινῇ, καὶ αἰσῶν αὖ τὸ
αὐτὸ τῶτο τῆς αὐτῆς ἀνθρώπου
ὁρῶνται ἰσχυρῇ, ὡς περ καὶ ἐφ' ᾧ
20 οὖν τίθεται. Νῦν οὖν δὴ ὅπου
τε ἰσταῖν θα γινόμεναι, καὶ τὸ
τῆς φιλοσοφίας ἔργον, ὁποῖον
ἔστι, φαίνεται, καὶ ὡς ἔστι εἰ-
μιον, αὐτόθεν ἔστι καὶ ἀδύνατον.
25 τὸ γὰρ περιεμῆρηται τὸ γένεσιν ἀπὸ
τῆς ψυχῆς, καὶ ἀναβαίνειν τὸ λο-
γίζεσθαι διανοητικῶς αὐτῆς εἰρη-
ρῆς, μάλιστα αὖτῃ προσήκει.
οὗτος οὖν ἀριστος ὁδὸς τῆς βίης
30 τὸ διακρίνειν καὶ τὸ ὅλιν ἀρετῆς
ἀποδοῦναι, ἐξ ἧς τὸ θῆναι. πύ-
τω οὖν ἰσχυρῆς, ἡ βουλομένη
ὄντως εὐδαίμων ἵκναι.

Κεφ. ιζ.

Εἰ δὲ δεῖ ἐξ ἑπο' ἡμ' ἀπαιτῶν
λόγων, ἐξ ἡμ' μέθων ἡμ' ἡρώων
ἡμ' τε ἀλλων ἐξ ἡμ' Πυθαγορεί-
ων ὑπομνήστω τοὺς ἀκούοντας,
ἐπὶ τὴν αὐτὴν παρακλήσιν, ἀρ-
χόμεθα ἐξ τούτου ἐν τεύθειν. ὁρθῶς
λέγονται οἱ καθ' ἑαυτοὺς δειόμενοι, εὖ-
δαίμονες εἶναι, καὶ οὗτοι ἡμ' ἀπερμέν-
τους ἔχοντων τὰς ἐπιθυμίας, δὲ
τὸς ὁ θείος. οὐ γάρ τοι θαυμάζοιμι
αὖν, εἰ Εὐριπίδης ἀληθὴ ἐν τοῖς
δεῖ λέγει, λέγων,

Τίς δ' αἶψα ἐν τῷ ζῆν μὴ βίησιν ἡρώων,
τὸ κατὰ φύσιν ζῆν;

Καὶ ἡμεῖς τῶν οὗτων περὶ αἵμα.
καὶ πρὸ μὲν σῶμα ἔστω ἡμῶν
σημα. τῆς δὲ ψυχῆς τῆτο, ἐν
ᾧ αἱ ἐπιθυμίας εἰσὶ, τυγχά-
νει ὅν, οἷον ἀναπεισθῆναι καὶ
μισαντιπείων ἀνὰ καὶ κατὰ.
καὶ τῆτο ἅρα τίς μυθολο-
γῶν νομῶν ἀνὰ ἴσως Σικι-
λικῶς τις. ἢ Ἰταλικῶς πα-
ράγει πρὸ ὁσόμεναι, δὲ τὸ
πῦρον τε καὶ πεισιν, ἀνόμε-
σι πῦρον τοὺς δὲ ἀνθρώπους, ἀ-
μνήτους. ἡμ' δὲ ἀνθρώπων τῆτο ἡ
ψυχῆς, οὗ αἱ ἐπιθυμίας εἰσὶ,
τὸ ἀκόλως αὐτῶν, καὶ οὐ τετρα-

Quod si autem & ab priscis tum
sermonibus, tum etiam fabulis
sacris cum aliorum, tum etiam Pytha-
goricorum auditores commonefaci-
endi & hortandi sunt ad eandem præ-
ceptiones, & hanc rem inde occipia-
mus. Rectè dicuntur, qui nullius indi-
gent, felices & beati esse, & illorum,
qui cupiditates habent inexplebiles,
gravem esse vitam. Neq; enim admi-
rer profectò, si illis versibus Euripides
vera esse ait, inquitens,

*Quis novus, mirum vivere, mori sit: mori
Rursus, ingredi vitam?*

Et nos revera mortui sumus. Ac cor-
pus quidem nostrum sepulchrum est.
Atque illa animi pars, in qua cupidita-
tes sunt, eodem planè modo se habet,
ac persuaderi simul, & recidere sursum
& deorsum. Atq; hoc vir quidam cō-
modus & scitus, Siculus fortasse aut
Italicus, ex illo hominum genere, qui
fabulas concinnant, hanc animi partē
adducens, ad nomen propter suasionē
& credulitatem (quod πῦρον & πει-
σιν Græcè dicitur) vocavit πῦρον,
id est, dolium, quod persuasioni facili-
aures præbent: insensatos verò, ἀνόμε-
τους) vocavit ἀμνήτους, id est, à sacris
alienos & non initiatos. Horum verò
profanorum partem illam animi, in
qua sunt cupiditates, quæq; intempe-
rans & incontinens est, & minimè so-

lida, assimilabat propter inexplēbile & insatiabilem cupiditatē dolio pertuso. Contrarium autē hic plerūq; mortalib⁹ ostendit, ut eorum, qui apud inferos sunt, id, quod non videtur, dicens, hi profani homines sint miserrimi, atque aquam ferant pertuso in dolio, vel alio istiusmodi pertuso cribro. Enimverò cribrum, inquit quemadmodum dicebat is, qui ad me dicere solebat, animum esse. Animum autem insensatorum cribro assimilabat, quasi perforatum, utpote qui propter incredulitatem & oblivionem continere non valeat. Hęc omninō quidem alicui penē absurda sunt: interim quod volo tibi ostendere, demonstrant evidentissimē, quemadmodum transferendum sit vitę institutum, quod inexplēbilitē & intemperanter se habet, in rationē vitę, quę moderata & decens, pręsentib⁹que semper satis superque cōtēta est, & persuadendum est beatiore esse temperantes intemperantibus. Agendum igitur & aliam dicam imaginem ex eodem, quo superior fuit prompta imago gymnasio. Nam expende, num idem de utriusque vitę, sobrii scilicet alicujus hominis, & intemperantis nepotis sentias, veluti exempli gratia, si duobus viris singulis multa essent dolia, & alteri quidem integræ incolumia ac plena essent, hoc vino, aliud melle, illud lacte, aliaque

ἰόν, ὡς τριημιμένοι ἐπὶ σίθους,
 ὅθι τὴν ὑποπλησίαν ἀπεικ-
 ασε. τοῦναντίον δὲ οὗτος τοῖς
 πολλοῖς ἀνθρώποις ἐνδείκνυ-
 5 ται, ὡς ἦν ἐν αἵου τὸ ἀει-
 δὲς δὲ λέγων, οὗτοι ἀθλιώ-
 ται εἰσὶν οἱ ἀμύνητοι, καὶ φο-
 ροῦν εἰς τὸ τριημιμένον σίθον ὁ-
 δῶν, ἐτέρω τοιοῦτο τριημιμένῳ
 10 κοσμίῳ. τὸ δὲ κοσμίον ἀεὶ λέ-
 γει, ὡς ἔφη ὁ σφὸς ἐνὶ λέγων
 τὴν ψυχὴν εἶναι. τὴν δὲ ψυχὴν
 κρακίνῃ ἀσείκασε τὴν ἡδὴ ἀ-
 νοήτων, ὡς τριημιμένῳ, ἃ τι
 15 οὐ δυναμίνῳ εἴγειν δι' ἀπι-
 σίας τὸ καὶ λήθῳ. ταῦτα ἐπι-
 ειπὼς μὲν ἔβη ὑπὸ τὴν ἄτοπ-
 ῶν, ὁ ἐγὼ βούλομαι σοὶ
 ἐνδείξασθαι, ὡς χρὴ μετὰ τοῦ
 20 ἀποτρίψαι πλῆσιν ἐκ ἀκολάστου ἑ-
 χοντος βίου ἐπὶ τὸν κοσμίον, ἐ-
 ποῖς αἱ παροῦσιν ἱκανῶς, καὶ
 ὅλα κοῦνται ἔχοντα βίον, καὶ πεί-
 σαι εἰς αἰμαμονετέρας εἶναι τοὺς
 25 κοσμίους ἡδὴ ἀκολάστους. φέρεθι
 οὖν καὶ ἄλλῳ εἰκόνα ἔπωσεν τοῦ
 αὐτοῦ γυμνασίου τῇ ὕμνῳ σκόπει καὶ
 εἰ τοιόνδε δοκεῖ περὶ τῆς βίαι-
 καίρου τῇ τι σάφρονος καὶ τῆς ἀπο-
 30 λῆσου οἷον εἰ δύνη ἀνδροῦν ἐκαστέ-
 ρῳ σίθῳ πολλοὶ εἶναι. καὶ περὶ μὲν
 ἐτέρω ὅμως ἐκ πληρεῖς, ὁ μὲν οὖν, ὁ
 δὲ μέλιος, ὁ δὲ γάλακτος, καὶ ἄλ-

λοι πολλοὶ πολλῶν. τὰ ματα δὲ
πάντα καὶ χαλεπὰ ἐκαστοῦ τοῦ-
των εἶναι, καὶ μὴ πολλῶν πρὸς
καὶ χαλεπῶν ἐκπορεύεσθαι.
ὁ μὲν οὖν ἑτέρῳ πληροσάμε- 5
νος μὴ πότε ἐπὶ χαλεπῶν, μηδὲ
τι φροντίζοι, ἀλλ' ἵνα τοῦ-
των ἡσυχία ἔχοι. τῷ δ' ἐτί-
ρω τὰ μὲν τὰ ματα ὡσπερ καὶ
ἐκείνῳ, δυνάτα μὲν πορίζε- 10
σθαι εἶναι. χαλεπὰ δὲ, τὰ δ'
ἀγνοῖα τριψυμένα καὶ σάθρα,
ἀναγκάζοιτο δὲ αἰεὶ καὶ ὑπὸ
καὶ ἡμέραν συμπαθεῖν αὐτὰ,
ἢ τὰς ἐχάτας λυποῖτο λυ- 15
πας. ἀρα τοιούτου ὄντος τῷ
βίου, οὐκ ἔστιν ἡδαιμονέσει-
ρος ὁ τοῦ κοσμοῦ, ἢ τοῦ ἀ-
κολάστου. Ὁ μὲν γὰρ τῷ ὡς
πλείστον ἐπιφέρει ἔχει τὸ ἡδαι- 20
μον, ἐν ᾧ πολλὰ ἀνάγκη καὶ
τὸ ἀπὸν εἶναι, καὶ μεγάλ' ἀτ-
τα τὰ τῶν ματα εἶναι ταῖς ἐκ-
ροαῖς. ἔπειτα οὐδὲν ἄλλο ὅστις,
ἢ χαλεπὸν τινα βίον διαζῆναι. 25
ὁ δὲ πεπληρωμένος εἰσάπαξ τῷ
αἰσίων ἀγαθῶν αὐτάρκειας αἰεὶ
διαμένει πάντα τὸ χρόνον.
τοιαῦτα τίς ὅστις ἔστι ἢ ἀρχαιοπρε-
πὲς παρὰ πολλοῖς ἐστὶ τῇ τῆς 30
ἀρετῇ ἐπισημῶς.

multa multis aliis liquidis humoribus.
Cujusque autem ex hisce dolii rari &
difficiles inventu sint liquidi humores
multisque & magnis laboribus com-
parabiles. Ceterum virorum alter post-
quam illa implevit, nequaquam super
infundat, nec illorum ullam amplius
curam, sed illorum quidē causa quie-
tem agat. Alteri verò illi humores, ut
& ipsi quidem parabiles esse poterunt,
sed tamen difficiles; quod vasa perfo-
rata & putrefacta sint, semper quē tam
noctu, quā interdiu dolia ipsa im-
plere cogatur, vel extremis doloribus
ac malis discrucietur. Itaque cum ta-
lis utriusque vita sit, an non felicior be-
atiorque vita ejus fuerit, qui modera-
tus & temperans est eo, qui immoder-
atus est juxta ac incontinens? Etenim
cui quā plurimum influit, habet id,
quod beatum est, in quo in primis ne-
cesse est, vitam etiam esse minimē vita-
lem, & perquam magna foramina ef-
fluxionibus patere. quod nihil aliud
est, quā vitam aliquam Charadrii,
hoc est, voraginis cuiuspiam ducere,
quæ nunquam expletur, quantumvis
multum influat. At ille semel reple-
tus propriis bonis semper permanet
per omnem vitam sua sorte conten-
tus. Talis est etiam hæc majoribus cō-
veniens addecentisque ad virtutis stu-
dium adhortatio.

HUic autem cognata est & alia accessio, quæ juxta rectâ rationem ab iis, quæ manifestè in corpore apparent, ad ea, quæ sunt animi tum bona, tum mala, transir, & ab malis quidem separat, & ab iis, quæ turpia sunt, abducit & quasi alienat nostram electionē ac voluntatem. Adhæc omni studio ac conatu hortatur, ut quæ honesta sunt amplectamur, nostrumque animum & cogitationem quocumque modo ad studia honestatis convertamus familiarēque reddamus. ut si, exempli gratia, corporis affectiones perpeffionesque fugiendæ sunt, ut & morbi: multo nimirum prius utique, quæ animi sunt affectiones, fugiendæ erunt. Injustitia animi morbus existens res est, quæ haberi videri nequit. Et si corpus iuxta sua proportionē cōstans perfruaturs nostræ animi perfectione, quum illud, quo vivimus, vitiosè se habeat secumque dissideat, rectè institui vita nullo modo potest. Transcēdamus autem etiam ad altera eodem modo. Quemadmodum enim corpora nostra ordine ornataque prædita, hoc est, officium suum facientia, optimè sese habent, contrā autem disturbata & officio non fungētia pessimè affecta sunt: ita animus quoque; turbatus & officio non fungens malè habebit: contra preclarè constitutus erit, cum

ΤΑΥΤΗ Δ' ὅτι συγγενὲς ἐστὶ
 λήψεως, ἡ καὶ ἀναλογίαν
 ὑπὸ τῇ ἐν τῷ σώματι φαινομένην
 μεταρῶν, ἐπὶ τὰ δὲ ψυχῆς με-
 λοβαίνοντα κακὰ τε καὶ ἀγαθὰ,
 καὶ ἥ μὲν κακὰν χωρίζουσα
 καὶ πρὸς τὰ αἰσχροὶ ἀλλοφει-
 οῦσα, καὶ ποταίρειαν ἡμῶν. ἥ δ'
 δὲ ἀγαθῶν ἀντιλαμβάνουσα
 παρὶ θένει παρακλιδουμένη,
 καὶ πρὸς τὰ καλὰ εὐκταῖσα
 ἡμῶν. τὴν διάνοιαν δὲ ἀπα-
 ρτος βόπου, οἷον εἰ τὰ παρὶ
 τῆς σώματος φύσις καὶ τὰ νο-
 σήματα, πολλὰ δὴ πού πορ-
 τερὰ τὰ τῆς ψυχῆς. ἡ ἀδικία
 νόσος οὔσα τῆς ψυχῆς ὑφ' ἐ-
 λπίον ὅτι τὰ ἔχουσι. καὶ εἰ τὸ
 20 σῶμα συμμέτρως διακείμενον
 ὑπόλευσιν ἡμῶν τὴν τελει-
 οτήτα τῆς ψυχῆς, ὅταν ἐκείνο,
 ὃ ζῶμεν, πλημμυλῶς ἔχη, καὶ ἐκ-
 σιάζῃ πρὸς ἑαυτὸ, οὐκ ἐνεσθ' ὅρα
 25 θῶς διαβιβῶναι. μετρίωμεν δὲ ἐ-
 πὶ θάτερον καὶ αὐτὸ βόποι. ὅ-
 πτε γὰρ τάδε καὶ κόσμου τὰ ἰ-
 μέτερα σώματι τυχούσι, χρῆσθαι
 αἰετῇ, ἀταξίαι, δὲ μοχθηρὰ, ὅταν
 30 καὶ ἡ ψυχὴ ἀταξίαι μὲν τυχούσα
 ἔσται πονηρὰ. χρῆσθαι δὲ καὶ τὰς
 καὶ κόσμου τινὸς ἐπιλαβοῦσα. ἐπὶ
 μὲν οὖν τῷ σώματι διορθῶν ὅτι τὰ
 ἐκ

ἐκ τῆς τάξεως τῆς κατὰ κόσμου
 γιγνομένης, ὑγεία, ἰσχύς. ἐπὶ
 δὲ αὐτῇ ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνο-
 μένη ἐκ τῆς τάξεως, καὶ τῷ κόσ-
 μου νομῶν, ἡ καὶ νόμος ὀνομασι-
 ται. ὡς περ γὰρ ἐπὶ ταῖς σώμα-
 τος τάξεσι τὸ ὑγιεῖν ἀποδίδω-
 μιν, ἔξ οὗ ἐν αὐτῇ ὑγεία γίνεται
 καὶ ἄλλη ἀρετὴ τῷ σώματι, οὕτω
 ἐπὶ ταῖς τῆς ψυχῆς κοσμήσεσιν 10
 ὁ νόμος λέγεται, ὅθεν καὶ νόμοι
 γίνονται καὶ κόσμοι. ταῦτα δὲ ἐ-
 σι διεκδοσύνῃ τὴν καὶ σωφροσύνην.
 οὐκοῦν οὐκ εἰσὶν, οἷς τι μίλει τὸ ἐ-
 σωφρῆναι τῇ ψυχῇ, πρὸς ταῦτα βλέ- 15
 ποντες, καὶ τοὺς λόγους προσεί-
 σονται ταῖς ψυχαῖς, οὓς ἀνὴρ λέγῃσι
 καὶ τὰς πράξεις ἀποσας, καὶ ὁ ἄνθρωπος
 εἰάν τι δίδῃσι, δάσσωσι, καὶ εἰάν τι
 ἀφαιρῶνται, ἀφαιρήσονται. πρὸς 20
 ταῦτα αἱ τὸν νοῦν ἔχουσες, ὅπως ἀν-
 αὐτῇ διεκδοσύναντες ἐν ταῖς ψυ-
 χαῖς γίνονται, αἰδομένη δὲ ἀπει-
 λᾶσθαι καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ ἐγί-
 γνηται. κακία δὲ ἀπέχει. τί γὰρ ὅφει- 25
 λος σώματι γὰρ κάμνειν, ἢ μοχ-
 θηρῶς διαχειμένῳ, ἢ σιτία πολλὰ
 δίδοντι, καὶ τὰ ἡδίστα ἀποδίδει, ἢ ἄλ-
 λου ὅτινα, ὁ καὶ ὁ νόμος αὐτῆς. εἰδὲ ὅτι
 πολλοὶ ἢ τὰν καλῶς καὶ ἀγαθῶς δέχον- 30
 τες λόγον, καὶ ἐλαττοὶ ὅτι ταῦτα οὐ
 γὰρ οἱ καὶ λυσιτελοῦν μὲν μοχθη-
 ραὶ σώματος ζῆναι ἀποθνήσκειν, ἀνὰ γ-

ordinis & officii estalicuius particeps.
 Itaque cum in corpore tale aliquid ac-
 cidit, ex ordine & ornatu legitimaque
 eius functione nomen existit, dicitur.
 que sanitas & robur. Rursum cum in
 animo aliquid existit, ex ordine orna-
 tuque nomen impositum est, legale &
 lex. Quemadmodum enim in ordina-
 tis illis functionibus corporis id, quod
 salubre est, attribuiamus, ex quo in ipso
 corpore sanitas existit, neque alia cor-
 poris virtus: sic in animi ornamentis
 lex dicitur, unde etiam legitimi sunt
 & ornati. Hec autem sunt iustitia simul
 & temperantia. Illi igitur, qui curam
 habent aliquam animi sui ad haec re-
 spicientes, etiam animis quascumque
 dicunt orationes omnesque actiones
 afferent, & si aliquid dederint minus,
 illud dabunt, & si aliquid auferunt, ab-
 latum sunt. Ad hoc semper animum
 intentum habentes, ut illorum iustitia
 quidē in animis hæreat: iniustitia ve-
 rō recedat, aliaque virtus subeat. Ma-
 litia autem & vitium eam in malārem.
 Quid enim proderit corpori egro pra-
 veque affecto: vel cibos multos dare,
 & iucundissimos vel potus, vel alia,
 quaecumque eos non juvent? Quan-
 doque minus vel contra minus, iuxta
 equam rationem ea sunt. Existimo
 namque homini non expedire, ut vi-
 vat corpore pravis humoribus infe-
 cto. Nam ita necesse est etiam pravē

vivere. Eaimvero medici ut plurimū cupiditates repleri, & cuncti qui famē premuntur, ut quantum volunt, ciborum capiant, vel qui sitiunt, itidem ad saturitatem bibant, modo quidem sani fuerint, sin autem acri fuerint, ut uno verbo dicamus, nullo modo quātur eveant, impleri sinunt. Idem in rebus animi se res habet, quamdiu illius constitutio prava adeoque insulsa atq; intemperans, iniusta & impia est, animus ab cupiditatibus arcendus nec iis permittendus erit, sed ea faciendū sunt, quibus ille melior reddatur, nihil enim ipso præstabilius est animo. Itaque arcere est ab iis, quos desideres punire, poena affici. Atque animo satius est, nulla poena affici, quam admodum plerique autumant, & temperantem moderatūq; esse multis modis melius est eo, qui nullo ornatu nulloque ordine præditus est. Quare omnino ante cōtrarios habitus iustitia & temperantia exercenda est. Atq; illud quidem nobis ira se habeat.

С А Р. XIX.

POterit verò etiā aliquis sigillationē ab illis bonis, quæ animi propria sunt, ad suum propositum facientia in super narrationem instituire, ostendēs id, quod in ipsis bonis perfectum & felicitatis proprium est. Quanto enim anima corpore purior est, tanto

300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811

Καθ. Γ. Α.

Δι' ἡμῶν δ' αὖ τινος καὶ κατὰ τὴν
 ὁποῦ ἦν τῇ ψυχῇ ἡ γὰρ οὐκ
 ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῶν προκειμένων δεῖ
 30 νύσας αὐτῶν τὸ πέλειον, καὶ κύριον
 ἐν ἐνδοξαμίαια ὅσον ἔδῃ ἡ ψυχὴ
 τῇ σώματος ἀπείχεται, παύσεται
 μάλ-

μάλλον ἐν ταῖς ἀγαθῶν αὐτῶν ὑπερ-
 χει. καὶ τὰ μὲν τῶ σώματος ἔσται οὐ
 καὶ ἀφρόνεια, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς
 τίμια καὶ σπουδαία. καὶ τὸ ἀγαθὸν οὐ
 οὐ τὸ αὐτὸ ἐστίν, ὅπερ τὸ ἡδύ. ὃ τῶ
 ἀγαθοῦ ἕνεκα παρὰ τὸν τὸ ἡδύ,
 οὐ τὸ ἀγαθὸν ἕνεκα τῶ ἡδέος. ἡ-
 δὺ δὲ ἔστι τὸ τοιοῦτον, οὐ παρὰ τὸν μόνον
 ἡδόμενα. ἀγαθὸν δὲ, οὐ παρόν-
 τος, ἀγαθοὶ ἐσμέν. ἀλλὰ καὶ 10
 ἀγαθοὶ τε ἐσμέν καὶ ἡμεῖς ὃ τὰ
 ἀλλὰ πάντα, ὅσα ἀγαθὰ ἔστιν
 ἀρετῆς τινος παρὰ τὸν μόνον. ἀλ-
 λὰ μὲν δὲ ἡ ἀρετὴ ἑκάστου
 καὶ σπουδαῖος καὶ σώματος 15
 ψυχῆς αὐτῆς καὶ ζώου πασιτός, ἡ
 τῶ εἰκὴ καὶ κάλλιστα παρὰ τὸν
 γινεται, ἀλλὰ τάξει καὶ ὁρῶ-
 νητι, καὶ τέλει, ἡ τις ἐκείνη
 παρὰ τὸν δίδεται αὐτῇ. τάξει δὲ 20
 τιταγμένοι τε ὃ κακοσυνήκων
 ἐστίν, ἡ ἀρετὴ ἑκάστου, ὡς φαί-
 νει τις σωφρόνως λογισόμενος.
 ἐν ἑκάστῳ γὰρ ὃ ἑκάστου οἰκίος
 ἀγαθὸν παρὰ τὸν ἑκάστου 25
 ὄντων. ὅθεν δὲ ὃ ψυχὴ πόσι-
 μον ἔχουσα τὸν αὐτῆς, ἀμεί-
 νων τῆς ἀκοσμήτου. ἀλλὰ μὴ
 ἡ πόσιμον ἔχουσα, κοσμία. ἡ
 δὲ κοσμία σώφρων. ἡ δὲ σώφρων 30
 ψυχὴ ἀγαθή. λέγω δὲ ὅτι, ὅτι
 ἡ σώφρων ἀγαθή ἐστίν, ἡ τοι-
 ναστίον τῇ σώφρονι παρὰ τὸν

etiam magis animi bona corporis pre-
 cellunt. Et corporis quidem facile, ut
 vilia, contemni poterunt: animi vero
 pretiosa & veneranda erunt. Bonum
 igitur & honestum cum eo, quod ju-
 cundū est, non est idē. Ac boni causa,
 quæ jucunda sunt, nō bona voluptatis
 causa facienda. Illud autem jucundū
 est, quo præsentē voluptate afficimur:
 bonū verò id est, cuius præsentia boni
 sumus: Enim verò boni sumus & nos
 reliquaq; omnia, quæcumq; bona sūt
 talia fiunt, virtute aliqua præsentis. Ce-
 terum virtus cuiusque rei, & corporis
 atque animi, itemq; cuiusvis animan-
 tis non temerē ac fortuito, pulcherri-
 meq; adest: sed ordine & recto modo
 atque arte, quæ singulis ex ipsis rebus
 tribuitur. virtus igitur cuiusque res est
 ordine constituta atq; ornamentum,
 uti aliquis prudēter ac moderatē rem-
 reputans dixerit. In utroquoque enim
 is, qui cuiusq; proprius est unū quod-
 que earum rerum, quæ sūt, bonum
 exhibet. Unde & animus suum ipsius
 ornamentum habens, præstantior est
 eo, qui ornatu caret. Quinimò ille, qui
 mundum habet, ornatus composi-
 tusq; est. Et qui talis, temperans &
 modestus est. Moderatus ergo animus
 bonus est. Itaque confidenter pronun-
 cio, si animus moderatus bonus est,
 necessariò sequi eum, qui contrario
 modo affectus est cum moderato cō-

παρασκευάζειν μάστιγα μὴ μὴ
 δέσθαι τῇ κολάζεσθαι. ἴαν
 δὲ διηθῇ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις
 τῶν οἰκείων ἢ ἰδιώτων, ἢ πό-
 λης ἐπιθετίον δίπλω καὶ κατα-
 κρίνῃ, εἰ μέλλει εὐδαίμων εἶναι.
 οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς
 εἶναι πρὸς δὲ βλέποντα διεῖξιν,
 καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὐτῶν
 συντίθεντα καὶ τῆς πόλεως, 10
 ὅπως δικαιοσύνη παρίσται, καὶ
 σωφροσύνη τῶν μακαρίων μέ-
 λοντι ἵσταται. οὕτως πράττειν,
 οὐκ ἐπιθυμίας ἑῶντα ἀκολά-
 σους εἶναι, καὶ ταῦτα ἐπιχει- 15
 ροῦντα πληροῦν ἀνήνυεν κακὸν
 λησὸν βίον ζῶντα. οὕτε γὰρ
 αἱ ἄλλαι ἀνθρώπων προσφι-
 λης εἰν ὁ ἑαυτοῦ, οὔτε δια-
 κοινοῦν γὰρ ἀδύνατος. ὅτε γὰρ 20
 μὴ ἐν κοινωνίᾳ, φιλίᾳ οὐκ
 αἱ εἰν. φασὶ δὲ οἱ σοφοὶ ἐ-
 οῦσθαι καὶ γῆν καὶ θεῶν καὶ
 ἀνθρώπων τὴν κοινωνίαν συμ-
 ἔχειν, καὶ φιλίαν καὶ κοσμίαν 25
 πάντα καὶ σωφροσύνην καὶ δι-
 καιότητα, καὶ τὸ ὅλον τῆτο ὅλ-
 ταῦτα κόσμος καλοῦσιν, οὐκ ἀ-
 ποτύχας, οὐδὲ ἀπολασίας. τὸ δὲ
 μὴ προσέχοντα ταῦτα λέλθοντες, 30
 αἱ ἐξόχης ἢ γυναικίαν καὶ ἰσ-
 θύους καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα
 δύνανται. ὅλ- πᾶσι γὰρ οἰεται.

leat, atq; hoc opus danda quàm maxi-
 mè, ne quo modo corripì poenâque
 affici cogatur. Quod si autem neces-
 sitas exigar, ut ipse, vel ex domesticis
 quispiam alius, vel ex privatis aut civi-
 tas castigetur, imponenda poena erit,
 & supplicium exigendum, modo felix
 & beatus futurus sit. Hic mihi quidem
 scopus esse videtur, ad quem in vita
 respiciendum sit, suaque omnia cò di-
 rigenda in urbe, ut iustitia adsit, & tē-
 perantia ei, qui beatus futurus est, ita
 ei agendum esse, non ut permittat, quo
 cupiditates intemperantes sint. Atque
 hæc dum conatur & in manus sumit,
 ut compleat inefficax malum, latro-
 num ritu vitam transigit. Neque enim
 cuiquam homini talis aliquis charus
 amatusque erit, neque ipsi Deo. Quia
 cōmunicare nullo modo potest. Nam
 cuicumque nulla est communicatio,
 cum illo nec amicitia esse potest. At sa-
 pientes dicunt cœlum & terram, deos
 atque homines communicationem
 continere ac complecti, & amicitiam
 mundiciemque vel venustatem, tem-
 perantiam & iustitiam, idque totum
 idcō mundum vocant, non confusam
 & indigestam rerum congeriem neq;
 intemperantiam. Ille verò, qui ad hæc
 animium non advertit, ignorat æquali-
 tatem Geometricam tam in diis, quàm
 hominibus plurimum posse. Arbitra-
 tur propterea aviditatem, & multa habē-

di studium illam exercendā esse: geometriā quippe negligunt. Itaque in genere vita beata ita se habet, eamque sequitur, ut quis mori potius eligat, quibus non est honestē vivendi potestas, quā liberos reliquosque posteros in infamiam deicere, & parentes omnesque majores dedecore afficere. Ei enim, qui suos dedecore afficit, vita vitalis esse non debet, ac tali nec hominum quisquam nec decorum amicus existit neque in terra nec subter terram mortuo. Oportet igitur unumquemque, si quid aliud etiam exerceat, hoc cum virtute exercere, scientem si ea absit, omnes possessiones & studia turpia ac mala esse. Neque enim divitiarum formam possidenti cum ignavia conferunt. Talis quippe alii, nō sibi ipsi dives evadit, nec corporis pulchritudo ac robur, ignavo ac malo cū adsunt, quasiq; cohabitant, decora esse videntur, sed indecora, quæque reddunt ea habentem magis illustrem, timiditatemque palam ostentant, atque omnis scientia ab iustitia aliisque virtutibus segregata nō sapiētia, sed nequiquā laudabilis solertia esse videtur. Quorum causa primū & ultimum semperque omni studio atque alacritate, quā maximē eniti oportet, ut quis virtutis gloria majores qui præcesserunt, superet & à tergo relinquat. Quod si hoc non possit, saltem hoc opera detur, ut suas virtutes

δὲν ἀσκήν. γαμψάσαι γὰρ αὐτὸν
 λουδοῖ. τὸ μὲν οὖν ὅλον τῆς ψυχῆς
 μένος ζωῆς περὶ οὕτως ἔχει. καὶ
 πάλαι δὲ αὐτὸ τὸ καλῶς αἰρεῖσθαι
 μᾶλλον τελευτᾶν, οἷς ἐστὶν ὄψις αἰ
 ζῆν μὴ καλῶς, περὶ παλαιὰς τε
 καὶ ἰσχυρὰς εἰς οὐκ εὖ καλῶς ἵσταται,
 καὶ περὶ τὰς παλαιὰς τὰς ἐπὶ αὐτῶν
 τὸ σφύρον γῆρας αἰχλῦναι. τὰς γὰρ
 10 τοὺς αὐτὰς αἰχλῦναι ἀβίωτον ἐστὶν,
 καὶ τὰς τοιούτων οὐτὶς ἀνθρώπων
 οὐτὶ παῶν φίλος ἐπάρχει, οὐτὶ ἐκ
 πρὸ γῆρας, οὐτὶ ἐκ γῆν τελευτᾶσαι.
 χρὴ οὖν σφύρον ἀνδρῶν, εἴαν τι καὶ
 15 ἄλλο ἀσκή, μὴ ἀρετῆ ἀσκήν, εἰδὲ
 ταῦτα τοῦτου λειπόμεθα ἀπαρ
 ῖστα καὶ κλήματα καὶ ἐπιτηδεύματα.
 αἰχλῶς καὶ κακῶς οὐτὶς γὰρ πλοῦτος
 κάλλος φέρει τὰς κειμήτων μὴ.
 20 ἀναδρία. ἄλλω γὰρ ὁ τοῦτος πλε
 τεῖται καὶ ἐχλῖται αὐτῶν. οὐτὶς σώματος
 κάλλος καὶ ἰσχυρὸς δειλὸς καὶ κακῶς
 ἐκμοικνίᾳ ἀρίστα φαίνεται,
 ἀλλὰ ἀπρεπὴ καὶ ἐπαφύστερον
 25 ποιεῖ τὴν γῆν, καὶ ἐκφαίνεται ἡ δει
 λία, πᾶσαι ἡ ἐπιστήμη χειρομ
 ἐν δικαιοσύνης καὶ ἡ ἀλλης ἀρετῆς,
 πεινυρία ἢ σοφία φαίνεται. ὡς ἐ
 ρεκα πρῶτον καὶ ὑστέρων καὶ ὀψ
 30 παλιός, πᾶσαι πάντως προδυμ
 ας πειράσθαι δεῖ ἔχειν, ὅπως μάλι
 στα μὲν ὑπερβαλεῖται τις τὰς σφ
 ὦν ἀπογόνους ἐκλείβει. εἰ δὲ μὴ, δ

πως ἴσται ὡτὲ καταθήσῃ τὴν
αὐτοῦ καλοκαγαθίαν· ἢ μὲν γὰρ
ἐν τούτοις νίκη τιμῶν φέρει.
ἢ δὲ ἡττα., ἐὰν ἡττῶται τις,
αἰσχύνει. μάστιγα δ' ἂν νική- 5
σθαι τις ἐν τούτοις, εἰ παρο-
σπαδάζαιτο τῇ τῆς προγόνων
δόξῃ μὴ κατὰ χρήσασθαι, μὴδ'
ἀναλῶσαι αὐτὴν μάτῳ καλῶς
εὐδῶς, ὅτι ἀνδρὶ οἰομένῳ τὶ εἶναι 10
οὐκ ἔστι αἰσχρὸν, ἢ παρέχειν
ἑαυτὸν τιμώμενον μὴ δι' ἑαυτοῦ,
ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων εἶναι
μὲν γὰρ ἡμᾶς γονέων ἐκγόνοις.
καλῶς θνητοὺς καὶ μεγαλο- 15
πρεπῆς, χρῆσθαι δὲ καὶ χρημά-
των καὶ τιμῆς θνητοῦ, καὶ
μὴ τοῖς ἐκγόνοις παραδίδδναι
αἰσχρὸν καὶ θανάστον. ὅπορτι δὲ
αὐτῷ κτημάτων τί καὶ εὐδῶς 20
εἴη. ἀφ' ἑαυτοῦ γὰρ ἀρρῶσαι δεῖ
πάντων τῆς ἀγαθῶν καὶ τῆς
εἰς ευκλείαν καὶ εὐδαιμονίαν
φειδόντων. πάλαι γὰρ δὴ τὸ μὴ-
δὲν ἄγει λεγόμενον, καλῶς 25
δοκεῖ λέγεσθαι. πρὶν γὰρ ὄντι εὖ
λέγεσθαι. ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς
ἑαυτὸν ἀνέστηται πάντα τὰ
κατὰ εὐδαιμονίαν σέβοντα ἢ ἐργα-
σάμενα καὶ μὴ ἐν ἀλλοῖς ἀνθρώποις 30
κίωρεται, ὅς ἂν ἢ εὖ, ἢ κα-
κῶς πράξειται πλανῶν ἢ ἀγ-
κάσαι, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, τὰ τε ἀε-

probitatēque cum virtutibus æqua-
lem constituat, quas ab maioribus ac-
cipit. Nam in illis victoria honorem
affert. At si quis ita vincatur, ut aliquis
nobis sit superior, hoc verò pudorem
& dedecus generat. Maximè autem
superaverit quis in hisce, si ita vitam
suam instituerit, ut maiorum gloria
non abutatur, neque insumat frustra-
q; erogat, probè sciens, viro se aliquid
esse existimanti nihil turpius esse, quàm
seipsum non per se, suarumque virtu-
tum respectu, sed propter maiorum
gloriam honorandum præbere. Ho-
nōres namq; parentum ex se natis ne-
potibus præclarus est magnificusque
thesaurus, uti verò cum pecuniarum,
tum honorū thesauro, & non tradere
etiam posteris, turpe parumque virile
atq; effœminatum est. Laboratautem
propriarum possessionum atque opti-
mæ famæ defectu. A se enim incipere
debent bona omnia, eaq; quæ ferunt
ad honestam nominis existimationem
simul & felicitatem. Enim verò jam
olim. diverbiū illud. *Nihil nimis*, pro-
bè dictum videtur. Revera enim benè
dicitur. Nam quicumque mortalium
ita se comperavit, ut ab ipso pendeant
omnia, quæ ipsi ad beatitudinem con-
ferunt, vel ad hoc proximè accedant,
nec ab aliis hominibus pendeat, qui si
vel benè vel malè agat, errare coactus
fuerit. Atq; illius res hoc nomine op-
timè

timē in vita constitutæ sunt. Hiciple fuerit, qui animo temperans, atq; hic qui fortis, adeoque prudens est. Hic, si contingant pecuniæ & opes ac liberi, atq; illa etiā pereant, proverbio maxime fidem habebit. Nam quia sibi ipsi fidit, nunquam vel nimis gaudere vel dolere videbitur. Tales autem nos & viros bonos esse cupimus, nec indignantes nimium, nec metu perterritos, si in præsentia vel vita decedere, vel aliud quid, quod in rebus humanis usuvenire solet, perpeti oporteat. Nam hanc sententiā firmiter retinere oportet, bonum quidē virum, quod temperans ac iustus sit, felicem beatumq; esse, sive is magnus ac robustus, sive parvus atque imbecillus, sive dives, sive etiam pauper sit. Sin autem Cinyra ac Mida divitiis magis abundet, sit verò injustus, ille & miser est & mœstè misereque vitam transigit. &

Haec quidem illam inquam, vel mente animo recorder.

Νέμεσον μὴ τι σὸς, νικῶν ἄλλοις χρόνῳ δακνῶν

inquit poeta, siquidem fecit ait, qui nō omnia, quæ bona dicuntur, cum iustitia administrat ac sibi paret. Ac talis hosticus existens propè stare & cominus confligere desideraverit. Injustus verò non audeat videre *causam suam*, *volentem*, nec currendo devicerit *Threiciam horam*, neque quicquam ex illis, quæ bona dicuntur, ei unquam obve-

σα παρῆσθαι αὐτῷ ζῆν, οὗτος ὅστις ὁ σάφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρῆος καὶ φρόνιμος. οὗτος γὰρ γινόμενων χρημάτων, καὶ παίδων, καὶ διαφθειρομένων μαλιστα ποιεῖται τῇ παρομοίᾳ. οὔτε γὰρ χαίρειν οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται ὅτι τὸ αὐτῷ πεποιθέναι. ταυτοὺς δὲ ἡμῖς ἀξιοῦμεν καὶ τοὺς ἀγαθὺς εἶναι, οὔτε ἀναγκαστούτας οὔτε φοβουμένους ἄγαν, εἰ δὲ τὰς δὴ ταῖς παρὸντι, ἢ ἀλλότῃ πάσχειν τὴν ἀνθρώπων. διατεταμένως γὰρ δὴ διαταύτῃ ἔχειν τὸ δοξαζαν, ὡς ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ σάφρων ὢν καὶ δίκαιος, εὐδαίμων ὅστις καὶ μακάριος. εἰάν τις μέγας καὶ ἰσχυρὸς, εἰάν τις μικρὸς καὶ ἀσθενὴς, καὶ εἰάν πλούσιος καὶ μὴ. εἰάν τις ἀδίκος καὶ Κινύρα τις καὶ Μίδα μᾶλλον, ἢ δὲ ἀδίκος, ἀβλήος τις ὅστις καὶ εὐκαρὸς ζῇ. καὶ,

Οὐτ' αἰ μετὰ μὲν,

25 φησὶν ὁ ποιητής, εἴπερ ὀρθῶς λέγῃ, οὔτ' αἰ ἀνδρῶν τιμῶν,

ὅς μὴ πᾶσι τὰ λεγόμενα καλὰ καὶ δίκαια σὺν τῇ παρῆσθαι καὶ ἐφ' ἧς καὶ θλίβει τοὺς ἀνδράσι καὶ σῶν. 30 γὰρ οὗτος ἰσχυρὸς, ἀδίκος δὲ ὢν, μὴ τολμᾷ ὁρᾶν φόρον αἰμαίνοντα, μήτε νικᾷ θλίβων Θρηάκας ἑορῶν. καὶ ἄλλοι αὖτε μετὰ τὴν λεγομένην ἀφ' ἧς

ἴσθαι

θῶν γίγναιτο ποτὶ. τὰ γὰρ ὑπὸ τῶν
 πολλῶν λεγόμενα ἀγαθὰ οὐκ ὁρ-
 θας λέγεται. λέγεται γὰρ αἷς ἀείρων
 μὲν ἐγκρίνται, δυνάτορον δὲ καὶ ἄλλος,
 εἴπον δὲ πολλοὺς. μυρία δὲ ἄλλα
 ἀγαθὰ λέγεται. καὶ γὰρ ὅξυ ὁρᾷ καὶ ἄ-
 κέως, καὶ πάλιν ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθη-
 σιῶν ἀναισθητῶς ἔχειν. ἴτι δὲ καὶ γὰρ
 ποιεῖν τυραννῆα, ὅτι ἀνέπιδυμῇ.
 καὶ γὰρ δὴ τέλος ἀπάσης μακαριότη- 10
 τος εἶναι, τὸ πάντα ταῦτα καὶ κλημῆ-
 νοι, ἀθανάτω εἶναι γηρύμωμον ὅτι ἰσχυ-
 ρα. ἃ δὲ ἐμὸς λόγος ἰδὼν λέγει, ὡς
 ταῦτα ὅτι εὐμπατα δίκαιοις μὲν
 ἐβόλους ἀνδράσιν ἀείρων καὶ ἡμῶν. 15
 ἀδίκους δὲ κακῶς εὐμπατα ἀρ-
 ξαμένους ὑπὸ τῶν ὀνείων. ὃ δὲ καὶ τὸ
 ὁρᾷ καὶ ἄκέως, καὶ τὸ αἰσθάνεται,
 καὶ γὰρ παράπτω ζῆν, μίσητον μὲν κα-
 κόν· τὸ εὐμπατα χρόνον ἀθανάτων 20
 ὅτι καὶ καὶ κλημῆνοι πάλιν ἰδὼν λεγ-
 ομεν ἀγαθὰ, πλὴν δικαιοσύνης ἐ-
 βόλους ἀπάσης· ἰλατῶν δὲ ἀνὰ ὅλ-
 γον δὲ ποιῶν χρόνον ἐπιζῶν. λέ-
 γων γὰρ δὴ σαφῶς τὰ μὲν κακὰ λε- 25
 γόμενα ἀγαθὰ τοῖς ἀδικοῖς εἶναι, τοῖς
 δὲ δίκαιοις κακὰ. τὰ δὲ ἀθανάτοις
 μὲν ἀθανάτοις ὅτι καὶ ἀθανάτοις δὲ κα-
 κῶς κακὰ. καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ ζῶν ἐ-
 βόλους, ὃ δὲ ἀθανάτους αἰσθάνεται, ζῆν. 30
 δὲ αἰσθάνεται, καὶ κακῶς ὡς καὶ ἀθανάτος
 ζῆν, καὶ εὐμφορῶν ἰαυτῶν. τὸ γὰρ
 αἰσθάνεται καὶ ἀείρων ὑπὸ τῶν

nict. Quæ enim vulgò bona appellantur, non rectè talia dicuntur. Etenim dicitur optimi esse rectè valere, secundo deinde loco, pulchritudo, tertio divitiarum infinita verò alia bona dicuntur. Etenim acutè cernere & audire, atque omnib⁹ sensibus ita affectu esse, ut iis cōmodè dextreque utamur, in ordine bonorū censentur. Ad hæc verò etiam efficere, ut quis tyrannidē exerceat, &c, quod volet, faciat. Et finē omnis beatitudinis esse perhibet, ut qui omnia hæc habeat, cū quàm citissimè immortalē existere. Mea verò oratio hæc ait, illa omnia iustis quidem ac piis viris, optimas esse possessiones: iniustis autē omnes esse pessimas, initio sūpto ab ipsa sanitate. Enim verò cernere atq; audire sensuq; aliquid percipere, & in universum vivere, maximū quidem malū est, toto tempore, immortalē esse, ac possidere omnia, quæ dicuntur, bona, excepta iustitia omniq; virtute. Minus verò fuerit, si talis quàm minimo tēpore supervivat. Manifestū n. dico, ea, quæ « mala dicuntur, in iustis bona esse, iustis « verò mala. Bona verò, bonis viris verè « bona esse, at malis cōtrà mala. Atq; ille, « qui iniuste vivit & cōtūmeliose, necesse « sariò etiam turpiter vivit. Quod si autē « turpiter, ergò etiam malè. Itaque etiā « injucundè vivit, & parum sibi utiliter. « Eandem enim ipsam jucundissimam optimamque ab diis vitam diei ajetes;

verissimè dicimus. Si igitur bona cum vita, quæ secundum virtutem traducitur, maximè coherent, tumq; revera bona sunt, & gaudere soli philosophic studio conjunctum quadrat, omnium causa oportet hanc vitam eligere eos, qui verè cupiunt felices esse & beatî. Quocirca existimò non esse inconcinnum nec inconveniens, hîc etiam exhortationem jam admotam adhibere per certas præceptiones explicationi ejus, quopactò vita sit instituenda, & maximè quæ interpretatio indicet hoc, non avulsas esse orationis partes ab ea, quæ tendit ad sapientiæ studium. Continentia enim & contigua sunt omnia inter se mutuo. Iuxta hanc igitur methodum ab preciosissimis præstantissimisque initium sumimus, primum quemadmodum Deus fit colendus. Ipse verò cultus numinis non est evēturus, nisi eo, qui colit, numini, quod colit, simili reddito.

CAP. XX.

CAeterum hanc similitudinem & parilitatem haud alia æquè ullares præbet, quàm Philosophia. Imò maximi sanè faciendum sit ab mentiendo esse alienum. Utenim quis se esse profiteatur veracem, tum in deos juxta divinant veritatem, tum in homines juxta humanā, præit nobis omnia tum divina tum humana bona.

βίον λέγεσθαι φασκόντες, ἀλλ' ὄψεται ἱεροῦν. εἰ πότῳ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς κατ' ἀρετὴν βίῳ μάλιστα συνήρηται, ἐν τότε ὅστις ἀγαθὰ ὄντως, καὶ τῆς χαίρειν, τῆς φιλοσοφεῖν μόνῃ συνάπτεται, πάντων ἵνεκα χρὴ τῶν τῆ βίον προαιρεῖσθαι. τὰς βουλομένους ὄντως εὐδαιμονεῖν. οἱ μὲν πότῳ οὐκ ἀνάρμοστον ἔστιν ἐνταῦθα καὶ ἡ δὲ τῶν θεῶν προφορὰν ἥδη πως συνιγγίζουσας εἰς τὴν ὑφήγησιν, τὸ πᾶς δεῖ βιοῦν. ἔτι μάλιστα ἐμφαίνουσας τὰς, ὡς αὐτὰ ἀπέπαυσται τὰ τῷ λόγῳ τῆς καὶ φιλοσοφίας μέρη. συνέλξει δ' ὅτι πάντα πρὸς ἀλλήλα. καὶ δὴ πούτῳ οὐκ ἔτι μέθοδον ὅτι τῆς τιμωρίας ἀρχόμεθα πρῶτον, ὡς δὲ εἰς διασέβειν ἀσκεῖν. αὐτὸς δὲ οὐκ ἀν' ἀπαργύρῳ, εἰ μὴ ἵνα ἀφομοιωσῶς τῆς διαπραχόμενης τοῦ διαπραχῶν.

Κεφ. x.

Tὴν δὲ ὁμιόματα πούτῳ καὶ ἄλλῃ τις, ἢ φιλοσοφία παρέχει. ἀλλὰ μὴ καὶ ἀψόδιον δεῖ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. τὸ ὅδ' ἀληθεύειν ἐπὶ πρὸς θεοὺς καὶ τὴν θεῖαν ἀλήθειαν, καὶ πρὸς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἀνθρώπινον, ἡγεῖται ἡμῶν πάντων τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀγαθῶν.

[illegible]

Cum autem veritas talis sit, ea tantummodo philosophiæ præsidio nobis contingit. Soli quippe Philosophi veritatis cupidissimi spectatores sunt. Proinde vim cuiusque legis, & quemadmodum iis utendum sit, quemque scire oportet. Hæc autem perdisci non possunt, nisi ab iis, qui virtutem calleant, ad quam tum vim, tum usum legum referimus. Porro virtutis studium & exercitatio sapientiæ studio comparatur. Itaque & ad hanc ipsam Philosophia dux est. Adhæc sciendum est, quopacto cum hominibus congregiendum ac vivendum sit. Hoc autem nemo rite teneat, qui non diligenter in omnibus actionibus, ejus attingens enumerationem defensionemque, cum dignitatem, tum etiam confusionem consideraverit. Qui norit ac possit omnium hominum mores singulorumque naturas, atque animi potentias ac rationes, secundum hæc omnia conjunctas judicio discernere. Atqui horum quidem nullum absque sapientiæ studio atque studio comparaturque. Atque horum causa utique utilis fuerit Philosophia. Quod si vero etiam homines instar belluarum immanes, fortitudinis lex, quasi certamine vincere atque expugnare præcipit & admonet, itemque feras maxime noxias mansuere facere & subigere, tum ad pericula promptè animoseque adjuvanda, eosque ad sustinendum assuefacere,

videamus etiā etque nos scientia aut
vis ad ea aptos & idoneos reddat. Cer-
tè nullam aliam, ut ego quidem judi-
co, reperiemus, quàm solam Philoso-
phiā. Ea enim meditatur, atq; omnes
nervos in hoc intendit, ut tolerans
sit ac mortē contemnat, item per om-
nem vitam temperantiam exerceat, &
ad labores generosè hortatur, volup-
tates verò prorsus negligit. Hæc igitur
sola manibus extentis apprehendenda
est iis, qui omnium divinatorum huma-
norumque bonorum participes esse
volūt. Nam ut simplicitè loquamur,
quodcumque quis volet actione ipsa
effectum dare ad præstantissimum fi-
nem, vel ad sapientiam, vel fortitudinē,
vel facundiam, vel ad virtutem sive
universam, seu aliquam illius partem,
ex hisce facile esse efficere, ac primum
quidem enasci oportere. Atque hoc
quidem fortunæ datum, partim colla-
tum esse jam ipsi homini, partim verò
ejus esse generis, ut homo bonorum
honestorumque cupidus fiat, ad hæc
laboris amans, & maturimè quasi-
summo diluculo discens, & multum
temporis cum illis conversans. Quod
si autem hisce aliquid absit, fieri non
potest, ut vel unum ad extremum fi-
nem effectum reddatur. Qui verò hæc
omnia habet, ei hoc, quicquid etiam
aliquis ex hominibus exerceat, incre-
dibile fit. Iam si hoc in aliis sciētiis re-

ιδωμεν ἐν πρὸς ταῦτα τις ἡμᾶς
ἐπιζητήσῃ ἢ δύναιμι παρασκευά-
ζει ἐπιτηδεύουσιν, οὐδὲ τι μὲν εἰς ἄλ-
λῃν, αἷς ἐγώ μιν, ἢ μόνη φιλοσο-
φία. αὐτὴ γὰρ δὲ θεμελιεῖται καρτερίῃ
ἐν τὸν θάνατον καὶ ἀφοροῖεν ἐγ-
κράτειράν τε ἐπιτηδεύειν δι' ὅλην
τὴν βίον. ἐν πρὸς μὲν ἑὸς πόνους
ἐγκαλεῖ γυναικίως, ἧς δὲ ἐδοναῖν
10 ἰσχυροῦσθαι πάσας. μένιν, ἀρε-
ταύτης ἀντιλαμβάνειν καὶ τὸν
βουλομένους ἧς θύειν ἐν ἀνθρώ-
πινων ἀγαθῶν πάντων μεγάλαι-
χαίρειν. αἷς γὰρ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὅτι εἰ
15 τις ἐθέλῃ ἐκτελεσάμενος εἰς τέλος
τὸ βέλτιστον, εἰάν τις σοφίαν, εἰάν-
τι ἀνδρείαν, εἰάντι τὴν γλῶσσαν, εἰάν-
τι ἀρετὴν ἢ τὴν σύμπασιν, ἢ μί-
ρος τι αὐτῆς, οὐκ ἔστι δὲ οἷον τι εἶναι
20 κατεργασάμενος, φύσει μὲν πρῶ-
τον δεῖν. ἐν τῷ μὲν τῇ τύχῃ ἀπο-
δεδομένον, τὰ δὲ ἐπὶ αὐτῇ ἢ δὲ πρὸς
αὐτὸν ἀνθρώπου, τὰ δὲ εἶναι ἐκείνου
μὴ τὴν γίνεσθαι ἧς καλῶν ἐν αἰ-
25 γασθῶν, φιλόπονον τε ἐν ποσει-
αίτατα μανθάνονται ἐν πολλοῖς
χρόνοις αἰσῶν συμματῶν τε ἀκούειν.
εἰ δὲ ἴσῃ ἀπίσται πάντων, ἐν τῇ αἰσῶν
τε δεῖν εἶναι εἰς τέλος τὸ ἀρετὴν ἐκ-
30 τελεσάμενος. ἡ χροῖος δὲ ἀπαντὰ καὶ
ἐν αὐτῇ πρὸς βλάβην γίνονται. τῷ δὲ
εἰν αἰσῶν τις ἧς ἀνθρώπων. εἰ δὲ εἴ
ἐπὶ ἧς ἀλλαν. ἰσχυροῦς. ὁρᾷ
τῷ το,

lectionem, si ex divite fiat pauper, & eo
 co, qui aliquid possedit, fiat & evadat
 nihil habens. Quo pacto igitur aliquis
 qui in sua possessione pecunias nō ha-
 beat, sed alio aliquo modo in homi-
 nes beneficia conferat, atque ea faciat
 non cum pravitate, sed cum virtute:
 Adhuc quo pacto is, qui donat, habeat
 dationem talem, ut nunquā deficiat.
 Hæc igitur res ita se habebit, si legibus
 juxta ac justitia adjuvetur. Hoc enim
 urbes atq; homines, ut simul habitent
 & inter se cœcant, efficit. Rursum igi-
 tur ex hisce quoq; eadem contingunt.
 Nam si rectum rerum omnium, quæ
 in vita eveniunt, usum ac mentis dis-
 tributionem, quam legem vocamus,
 Philosophia germane tradit, nihil eis
 aliud, qui perfectissimæ vitæ participes
 esse volunt, faciendum est, quàm verè
 philosophari. Atqui temperantissimos
 esse oportet omnes, idq; exlimiè. Talis
 autem in primis erit iste, qui pecuniis
 imperare novit, quibus omnes corripi-
 untur, quiq; vitæ parcetis non est,
 sed in regulis justitiæ studium ac dili-
 gentiam posuit, adhuc virtutem per-
 sequitur. Ad hæc enim duo plerique
 mortales intemperantes & incontine-
 tes sunt. Ob hanc autem causam ea
 ipsis accidunt, quod vitæ studiosi &
 cupidi sunt. Quandoquidē in hoc vel
 vita est, vel anima. Huic igitur parant
 eamq; expectant propter vitæ amorē

ἐὰν ἐν πλούτῳ εὖ τις γένηται, καὶ ἐν
 πενήτειᾳ μὲν ἐχρῶν. πῶς αὖ οὐδ'
 ὁ τις μὴ χρηματίζων τέμων, ἀλλὰ
 ἄλλω ὁ τι τὴν βροτῶν ὑπομοντικὴς
 5 αὖ ἐν αὐθροάπῳ, καὶ ταῦτα μὴ οὐ
 κακία, ἀλλὰ σὺν ἀρετῇ, καὶ σωφρο-
 νίᾳ δωρήμενος, πῶς αὖ ἐχρῶν τὸ δέσιν
 ἐν ἐλευθερίᾳ. ὁ δὲ οὖν ἔσται τὰ ποιεῖ
 τοῖς νόμοις τε καὶ τῇ δικαίᾳ ἐκείνῃ
 10 κροῖν. ἔτο γὰρ τὰς τε νόμους καὶ τὰς
 ἀνθρώπων τὸ σωνοικίξιν καὶ τὸ
 συνέχον εἶναι. πάλιν δὲ καὶ ἐν τῇ
 τῶν τὰ αὐτὰ συμβαίνει. εἰ γὰρ τὴν
 ῥῆθην χρῆσθαι πάντων. ἔτι τῇ βίᾳ
 15 παραγμάτων καὶ τῶν διαποιῶν,
 ἐν καλοῦμαι νόμον, φιλοσοφία πα-
 ροδίδωσι. ὑπάρχουσιν δὲ ἄλλοι δὲ
 κακίᾳ, ἢ φιλοσοφίᾳ ἀλλήλων
 τὰς βουλήμας ἀτελεστέας ζῶν-
 20 ῃς μέγα λαμβάνει. καὶ μὴ εἰρα-
 ριστῶν γὰρ δεῖ εἶναι πάντα ἀνδρα-
 διαφορίων. τοιοῦτος δ' αὖ μά-
 λιστα εἰ τις ὅτι χρημάτων πείσ-
 σων ἐστίν, πρὸς δὲ πάντας διαφ-
 25 θείρονται, καὶ τῆς ψυχῆς ἀφει-
 δῆς ἐπὶ τοῖς δικαίοις ἐπαινε-
 καὶ, καὶ τὴν ἀρετὴν μεταδι-
 κων. πρὸς ταῦτα γὰρ διό οὐκ ἐπι-
 σκεῖται ἀρεταίς αἰσῶ. διὰ τοιούτον δὲ
 30 ἵε ταῦτα πάχυνται, φιλοφρονέ-
 μεν, ὅτι τὸ τοῦ ζῶν ὅτι ἡ ψυχὴ
 ταύτης οὖν ἐπιδόνηται καὶ πο-
 θεῖσιν αὐτὴν ὅτι φιλεῖν τὸ ζῶν
 (κα)

alio moriatur. Ut reliquo vitæ tempore senii sit expertus, & immortalis, elig-
noscendum utique erit, in primis quæ
venia debebitur, qui animo parcit. post-
quam autem adest vitæ, quæ jam producta
& prolongata est, senii, tum hoc mor-
talibus deterius est, cum non adsit im-
mortalitas. Iamque incititia quoque
magna est, & consuetudo mala tum
sermonum, tum cupiditatum, cum cum
aliquo dedecore & infamia compara-
re: sed loco illius immortalis non fi-
eri, relinqui loco mortalitatis, quæ in
nobis est, æternam semperque viventem
largitatem & munificentiam. Si igitur
sola philosophia mortis curam con-
temptumque ingenerat, ad immorta-
lem & semper existentem vitam addu-
cit, & sermones semper manentes per-
docet, eosque, ut homines æmulentur,
assuefacit, eo nomine utique omnium
utilissima fuerit. Adhæc autem non ad
avaritiam cæco quodam impetu ru-
endum est, & robur tenacitatis nequa-
quam ducendum perinde, ac si virtus
foret, & legibus parere, timiditate effe-
ci. Pessima namque illa mens est, atque ex ea
omnia bonis contraria existunt, mali-
tia scilicet & noxia. Nam si homines
ea essent natura ac ingenio, ut non pos-
sent juxta unam vivere, (nempe inter se
convenerunt necessitati cedentes) omnia
autem quæ ad vitæ sustentationem perti-
nent, ab ipsis inventa sunt, tam quæ

πῆρ, εἰ μὴ ὅτι ἄλλου ὑποθά-
ναι, ἀγνοεῖν τὴν ἐν ἀθανάτω
τὸν λοιπὸν χρόνον, συγγνώμη
δὲ πολλὰ τῆς φειδομένης τῆς
ψυχῆς. ἐπὶ δὲ ὑπάρχον τῆς
βίῃ μηχανοποιεῖν τότε γῆρας
κακίον ἐν ἀνθρώποις, καὶ μὴ ἀ-
θάνατον εἶναι. καὶ ἡ ἀμαθία ἥδη
ὅτι μεγάλη ἐστὶ σωφροσύνη πο-
10 τῶν λόγων τε ἐστὶν αὐτομα-
των, ταύτης περιποιεῖν ἐπὶ
δυσχελεῖα. ἀλλὰ μὴ ἀθάνατον
εἶναι αὐτῆς λυπεῖσθαι εἶναι θῆκη
τῆς οὐσῆς εὐλογίας αἰνέσαι καὶ αἰ-
15 ζῶσαι. εἰ τὸν μόνον φιλοσο-
φία μάλιστα ἔμποιεῖ θάνατον
καταφρόνησιν, ἐπὶ δὲ τὸ
ἀθάνατον ἐστὶν αὐτῆς ζῶσαι
ἐπαρῆσαι, καὶ τοὺς αἰεὶ ὄντας
20 λόγους ἀναδιδάσκει, καὶ τοὺς
ζῆλοῦν ἐδίδει, πασάντων
εἶναι καὶ ὅσα τῶν φιλομαθῶν
εἶναι τὸν οὐκ ἐπὶ πλεονεξίας
ὁρμῶν δὲ, οὐδὲ τὸ κράτος τὸ
ἐπὶ τῇ πλεονεξίᾳ ἡγεῖσθαι ἀρετῆς.
25 τῆς δὲ τῶν νόμων ὑπακούειν, δειλίας.
πονηροτάτη γὰρ αὕτη ἡ διάφορα ὅτι
καὶ ὅσα αὐτῶν πάντα τὰ κατὰ τῆς
ἀγαθοῦς γίνεσθαι κακία τὴν ἐβλα-
βῆ. καὶ γὰρ ἴφους μὲν οἱ ἀνθρώποι
30 ἀδύνατοι καὶ ἔτι ζῆν, σωφροσύνη
δὲ πρὸς ἀλλήλους τῇ ἀνδρα-
γῶν. ὅσα δὲ ἡ ζῶσα ἀπὸ τοῦ εὐ-
ρησθαι

ρηται, καὶ τὰ τεχνήματα πρὸς
 αὐτὴν. σὺν ἀλλήλοις δὲ ἔχοντες
 αὐτοὺς, καὶ ἀνομία διαταῖσθαι,
 οὐχ οἶδον τε μείζω καὶ αὐτοῖς
 ζημίας αὐτὰ γίνεσθαι ἐκείνης, 5
 τῆς κατὰ ἡμᾶς διαίτης. διὰ ταύ-
 τας τοίνυν τὰς ἀνάγκας τὸν
 τε νόμον καὶ τὸ δίκαιον ἐμ-
 βασιλεύει τοῖς ἀνθρώποις, καὶ
 σὺδ αὖ μεταστῆναι αὐτὰ. 10
 φύσις καὶ ἰσχυρὰ ἐνδεσθῆναι ταύ-
 τα. εἰ μὲν δὲ γίνετο τις
 ἐξ ἀρχῆς φύσιν τοιάνδε ἔ-
 χων ἀβυσσὸς τοῦ χρεῖα, ἀ-
 νοσὸς τε ἐκ ἀπαθὲς, καὶ ἰσχυρ- 15
 οῦτος καὶ ἀδαμάντινος τότε σῶ-
 μα καὶ τὴν ψυχὴν, πρὶν τοι-
 οῦτω ἵσως ἂν τις ἀρκεῖν ἐνό-
 μισι τὸ ἐπὶ τῇ πλεονεξίᾳ πρὸς
 τοῖς τὸν καὶ τοιοῦτον πρὶν νόμον μὴ 20
 ὑποδύοντα δύνασθαι ἀθῶν
 εἶναι, οὐ μὴν ὁρθῶς ὁ τοιοῦτος
 οἰεταί. εἰ καὶ καὶ τοιοῦτος τις
 εἴη ὡς οὐκ ἂν γένοιτο, τοῖς μὲν
 νόμοις συμμαχῶν καὶ τῷ δίκαιῳ, 25
 καὶ αὐτὰ κελεύσων, καὶ τῇ ἰσχυρίᾳ χρά-
 μως ἐπὶ ταῦτα τι καὶ ταῦτοις
 ἐπαυρῶν, ἔτι μὲν ἀνιστάσθαι τοιοῦ-
 τος, ἀλλὰ δὲ καὶ ἀνδιαμύνην
 δοκεῖν καὶ αὐτὰς ἀπαιτίας ἀνθρώ- 30
 πους πρὶν τοιούτω φύσει πολέμιους
 καὶ ἐσθλὰς εἶναι, διὰ τὸ αὐτὸ εὐνοίας
 καὶ τὸ πλεονός, εἰ τίς ἡ δὲ δυνάμει

cumque ad eam ritè transigendam ar-
 tificia requirantur: atqui ut inter se vi-
 vant familiariter, simulq; contra legi
 præscriptum, id verò fieri nullo modo
 potest. Eo enim pacto majus ipsis dā-
 num inferetur, quàm si quisq; sigilla-
 tim vitā institueret. Itaq; propter hæc
 necessitates tam lex, quàm iustitia re-
 gis loco inter homines sunt, neq; ullo
 modo illa abesse ab iis, vel removeri
 possunt. Sunt enim illa forti ac valida
 natura colligata. Quod si autem mor-
 taliū quisquā à principio tali sit natu-
 ra formatus, ut corpus habeat, quod
 nec vulnerari, nec morbis corripì pos-
 sit, adeoq; nullis affectionibus obnoxiiū
 sit, ideoque corpore atq; animo sit ex-
 imius adeoq; adamantinus & ferreus,
 talli homini fortasse aliquis sufficere
 putet robur, ut in quavis re superior
 emineat. Nam talē, ut legi subdit, effi-
 ci non posse, quod damni omnino sit
 expert, nō sanè rectè existimatur. Ete-
 nim si quis etiam talis esse posset, qui
 non pugnaret cum legibus ipsaq; ius-
 titia, atque ea communiens & robo-
 re utens, tam ad ea, quàm iis similia
 confirmanda, ille quidem hac ratione
 persacilè servatus fuerit, alia autem ne
 quaquā incolumis permaneat. Omnes
 enim homines vidētur ei, qui talis na-
 tus est, hostiles constituti esse, propter
 ipsorum benè institutas leges et mul-
 titudinem, si arte vel potentia talem

virum superare, cumque in suam naturam trahere, eoque superior esse possit. Ita apparet et hoc ipsum robur seu potentiam, quod quidem verè robur & potentia est, per legem ac iustitiā conservari. Sine hisce verò ipsum jus seu iustitia per se eligenda est. Et natura ad eam natissimus, etsi quidem istorum nihil extrinsecus acquiratur, & accidat humani aliquot defectus: æquum tamen est, ut iustitiam exerceamus. quippe quæ sui natura omnibus est pretiosissima. Quia & æquum est ut hæc de bona legum constitutione, itemque legum neglectu, quantum inter se differant, perdiscere. Et quidem quod iuris ac legum bona constitutio res sit cum primis præclara: tam publice quā privatim, perturbatio verò & legum iurisque neglectus res pessima: (quippe ex ea confusione confestim nocumenta existunt) incipiamus ea exponere, quæ cum cōstitutione, in quales vigent, contingunt, quæque prius fiant. Fides quidem prima oritur ex re: pub. bene legibus fundata, quæ omnibus hominibus maximopere prodest, atque is status multorum bonorum causa est: pecunia enim ex ea fitior cōmunes. Atque ita quidem, etsi paucae fuerint, nihilominus tamen in circum-lum reductæ satis superque sufficiunt. Sine illa verò, etsi multæ fuerint, nunquam tamen suffecerint. Et fortuna;

ἰσθβαλλέσθαι αὐτὴν καὶ περιθρύαζε-
 τὴ τοιοῦτου ἀνδρός. οὕτω φαίνεται
 καὶ αὐτὸ τὸ κράτος, ὅπερ δὴ κρά-
 τος ἔστι, ὅτι δὲ τῷ νόμῳ, καὶ ὅτι
 5 τὴν δίκην σωζοῦσιν. χωρὶς δὲ
 πούτῳ αὐτὸ δι' αὐτὸ αἰρήθον ἔστι
 τῇ δίκῃ, καὶ φύσις αὐτὸς αὐ-
 τὸ πύχαιμι καὶ μηδὲν οὐκ.
 ἢ ἔξωθεν περιγίγνεται, καὶ
 10 ἰσθλατὶ μὲν τίνα συμβαίνει ἀν-
 θρώπων δικαιοπραγεῖν ἄξιον
 ὡς τῷ ὄντος πᾶσι τιμωρά-
 του, μαθεῖν τὴν ἄξιον ἐ ταῦ-
 τα περὶ τῆς νόμιμας τὴν καὶ
 15 ἀνομίας, ὅσον διαφέρειτον ἀλ-
 λήλοις. καὶ ὅτι μὴ νόμιμα
 ἄξιον εἶν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ,
 ἢ ἀνομία δὲ κακίστην. αἱ γὰρ
 παροχρήματα βλάβαι γίγνον-
 20 ται ἐκ τῆς ἀνομίας. ἀρξάμε-
 θα δὲ τὰ τῆς νόμιμας δη-
 λούν, ἅπερ γίγνεται πρότε-
 ρα. πρῶτον μὴ πρῶτον γίγ-
 νεται ἐκ τῆς νόμιμας μὴ
 25 γὰρ ἀφαιρούμεν τοὺς ἀνθρώ-
 πους τοὺς συμπαταί. καὶ
 ἢ μεγάλων ἀγαθῶν ταῦ-
 τ' ἔστι. καὶ γὰρ τὰ χρῆ-
 ματα γίγνεται ἐκ αὐτῶν.
 30 καὶ αὐτῶν μὴ, εἰάν καὶ ἀλλῶ-
 γα ἦ, ὅσα καὶ ὅμως κυκλού-
 μεθα, αὐτὸ δὲ ταύτης οὐδ' ἀν-
 ὁρῶν ἦ, ὅσα καὶ καὶ αἱ τὸ
 χαί

και δι' αὐτὴν τὰς ἀποκαταστάσεις
 τὸν, αὐτὴν ἀνασταίνει καὶ μὴ, ἀπὸ
 τῆς ἐκνομίας ταύτης ἀνθρώποις
 ἀποσφοδρώματα κυβερνῶνται.
 τοὺς τε γὰρ ἐπιτυχόντας ἀπὸ
 φελείας αὐτῇ χηρῶν, καὶ ἀπὸ
 παρβουλίας. τοὺς τε αὖ διαπαι-
 νωμένους, ὅτι πορεύονται ἐν τῇ
 ἐπιτυχύντων, διὰ τὴν ἐπιτυχύν-
 τῶν τὴν καὶ σέβειν, ἀπὸ τῆς
 τῆς ἐκνομίας, γίνονται. τὸν τε
 αὖ χρόνον ταῖς ἀνθρώπων ἀπὸ
 τὴν ἐκνομίας ἐκ μὲν τὰς ἀποκα-
 ταστάσεις ἀρχὸν γίνονται, καὶ
 δι' αὐτὰς τῆς ζωῆς ἐργασί-
 σιμον. φροντίζουσι δὲ τῆς
 ἀποκαταστάσεως ἀπὸ λαχόντων
 ἀνθρώπων. ἐν τῇ ἐκνομίᾳ, τῇ
 δι' ἡδίστης σπουδῆς, καὶ
 μάταιον γὰρ φροντίζουσι ἀπὸ τῆς
 τῆς αἰτίας, ἐργάζονται δὲ ἡδίστως,
 εἰς τὴν αὐτὴν τὸν ὕμνον τοῦτον,
 ὅτι ἀνάστασις, καὶ αὐτὴν ἐκ
 ἀνθρώπων, ἀφ' οὗ μὲν καὶ
 ἀλύτῃ μετὰ τῆς ἐργασίας
 εἰς αὐτόν. γιγνόμενους ἐκ τῆς
 αὐτῆς ἐκνομίας αὐτὰ ἀπὸ
 καὶ μὴ ἐπιτυχόντας ἀπὸ τῆς
 ἐκνομίας. οὐδὲ ἐκ τῆς ἐκνομίας
 γίνονται ἀπὸ τῆς ἐκνομίας
 ἡμῶν εἶναι ἀποκαταστάσεις,
 ἀλλὰ ἡδίστως φροντίζουσι μὲν
 ἀλύτῃ ἀπὸ τῆς ἐκνομίας ἀπὸ

rum, quæ in pecunias & divitias secan-
tur, aliæ sunt bonæ, aliæ verò malæ. Quæ bonæ sunt, ex bona Reipubl. cō-
stitutione, in qua leges valent, homini-
bus convenientissimè utilisimæque
gubernantur. Nā qui secunda fortuna
fruntur, ea utuntur, ut re tota & abs-
que ullis insidiis. Rursum, qui adversa
laborant, adiutantur ex illis, qui pro-
spera fortuna utuntur, idque propter
permissionem seu communionem si-
milis & fidem, quæ ex legibus benè fir-
mata constitutione sunt. Tempus ite-
gitur hominibus, propter bonum ne-
diceri in res, quidem otiosum existit
in actiones verò vitæ sustentandæ, a
divitiis. Verùm à cura longè ingratif-
sima homines omnino liberantur in
Republ. bonis legibus fundata, ac re-
iucundissimæ vacant. Nam rerum &
negotiorū cura iniucundissima est : a-
tionum autem multo iucundissima.
Rursum somno se deditibus, qui mor-
talibus est requies malorum, ab omni
remota mercede securi, quæ meditates
quæ malis molestiaque carent, cum capi-
piunt. Dormientes verò dulcemque so-
rnam capientes, aliæ quædam senti-
scire, quæ cum voluptate conjunctæ
sunt, & non ex improvisi timori ob-
noscentes reddi. Neque ex mutatione iu-
cundissima prastolari, quemadmodum
dies possit esse cognitus : sed iucunde
otio quidem doloribus vacuas red-

dere, dum actionibus vitæ intenti sint. Labores verò bonorum apprehensione subsidioq; , atque spe tum maxima, cui facile credatur, simul & quægrato animo expectetur, leniores reddere. Atq; illorum omnium Rempub. bonis & salutaribus legib. ornata causa esse, & quod hominibus maxima mala parat, nèpe quod bellum infert ad eversionem & subactionem infirmitatem, & hoc quidem multò magis illis, qui non juxta leges sua instituunt, advenire solet: minus verò illis, qui præclaris legum institutis utuntur. Et alia multa sunt in bonè cõstituta & legibus administrata Republ. bona, quæ etiam ex ea manant, & vitæ humanæ adminicula, iac solatium in omnibus difficultatibus præbent non exiguum. Quæ verò mala oriri, & in usum vitæ hominū exuridare solent, ubi non vivitur juxta leges, hæc ferè sunt. Solliciti quidem primùm homines fiunt ad opera, & curam gerunt ejus, quod in rebus, non autem in operibus minimè omnium curatum oportuit. Pecunias propter infidelitatem atq; inhospitalitatem, veluti in loculos recondunt, sed quæ non moriuntur. Atque eo modo ille cari sunt, etsi copiose foret. Et fortunæ malè juxta ac bonè sibi magis oportita subserviunt & obsequuntur. Fortuna. n. benignitas ac felix rerum successus tutus & firmus nō est in Repu-

ζωῆς περιουμύτος. τοὺς ἀδούτους, δὲ τῇ ἀντιλήψει ἀγαθῶν ἐλπίσιν ἐνπίστοις, καὶ ὡς προσδοκίτοις ἀνακουφίζοιται, ἂν πάντων τῇ εὐνοίᾳ αἰτίας ἦ, ὅτι τὰ κατὰ μέγεθος τοῖς ἀνθρώποις πορρίζον. ἀέλεμον ἐπιτερόμετον εἰς καταστροφήν καὶ δούλωσιν, 10 καὶ τοῦτο ἀνομοῦσι μὴ μάλλον ἐπὶ ῥαδίᾳ, εὐνομύτου δ' ἄσπετον καὶ ἄλλα δὲ πολλά ὅσον ἐν τῇ εὐνομίᾳ ἀγαθὰ, ἅπτερ καὶ ἀνακουφί- 15 μετα τῇ ζωῇ καὶ παραψυχῇ οὐ χαλεπὸν ὅξ ἐν τῇ γίγνεται τὰ δ' ἐκ τῆ ἀνομίας κατὰ διαβαίνοντα, τὰ δὲ ὅσον. * πῶς γὰρ μὴ 20 φράττον οἱ ἀνθρώποι πρὸς τὰ ἔργα γίγνεται, καὶ ἐπιμειλοῦνται τῇ ἀκαδεστίᾳ τοῦ παραγμάτων, ἀλλ' οὐκ ἔργων. τὰ τε χρήματα δ' ἀποστάν καὶ ἀμείβαν διαδυσχερρίζουσιν, ἀλλ' οὐ κινεῖσθαι. καὶ οὕτω πάντα γίγνεται ἰσὺ καὶ πολλά ἢ αἰετὶ εὐχαὶ αἰετὶ φλαῦραι 30 ἀγαθὰ, εἰς τήναιτιαν ὑπηρετοῦσιν. ἢ τι γὰρ εὐτυχία οὐκ ἀσφαλὴς ἐστὶ ἐν τῇ ἀνομίᾳ, ἀλλ' ἐπιβαλόμενα ἢ τι

ducit aliudē existere, quā ex negle-
ctu legum accupiditate habendi, is fa-
ctus est. Quippē cum omnes in uni-
versum ad nequitia proclives traducti
sunt, cum illud usu evenire solet. Ut .n.
homines sine legibus & iustitia vivat,
fieri nullo modo potest. Quamvis
hæc duo leges scilicet & iustitia ex
multitudinis seu plebis solata deficiat,
cum plane usu evenit, ut horū admini-
stratio & cura in unum transferatur.
Quomodo namq; alioquin unus gu-
bernatio, quæ monarchia Græcis dicitur,
in unum transferatur nisi legibus,
quæ multitudini non parum condu-
cunt, ex usu hominū communi exter-
minatis? Oportet enim hunc virū, qui
iustitiā creavit, & legem omnibus cōi-
muni cōducibilibū eodem edio libal-
tarius sit, ad amantissimū fore, si hæc del-
prædaturus sit ab hominum multitu-
dine, idq; unus ab multis. Sanè qui cari-
nalis est, ac reliquorum mortalium si-
milis, hæc nullo modo effectum dare
poterit. Ubi verò cōmunitas, quæ defel-
cerunt, constituerit, solus regimen sus-
ceperit. Quapropter etiā cum hoc usu
venit, nonnullos mortalium istud la-
cet. Quod si rigatur tantorum quidē
caussa maius, non ex lex contra tam in-
gens bonum legibus vincita Respubli-
ca est, non aliter felicitatē consequi po-
terimus, nisi quis legem ob oculos sta-
tuat vitæ suæ ducem. Hæc autem res cō-
ducit ad

ὅτι ἄλλου τοῦδε γίνεσθαι, ἢ ἐξ
ἀνομίας. ἢ καὶ πολιτικῆς, μω-
ρός ἐστιν. ἐπειδὴ γὰρ ἀπαντες
ἐπὶ κακίᾳ βίποισιν, τότε τὸ
πο γίγνεται. οὐ γὰρ οἶον τε ἀνθρώ-
πους ἀνὰ νόμων καὶ δίκης ζῆν.
ἔσται οὖν ταῦτα τὰ δυνάμει ἐν τῇ
κατὰ φύσιν ἐκλείπει, ὅτι νόμος
καὶ ἡ δίκη, τότε ἢ ἢ εἰς ἓνα ἀ-
ποχωρεῖν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦτων
ἐφελκύν. ὥς γὰρ ἂν ἄλλως
εἰς ἓνα μὲν ἀρχὴν περὶ τὴν
μὴ καὶ νόμου ὅμοιοι ὄντες τὴν
κατὰ φύσιν συμφέροντος; δὲ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τῶν, ὅς τὴν
δικὴν κατὰ φύσιν, καὶ τὸν νόμον
καὶ ὁμοῖον κοινὸν καὶ συμφέρον
ἐφαρμόζονται, ἀδιακρίτως γὰρ
ἴσθαι, εἰ ὑέλλει συλλήψαι ταῦ-
τα παρὰ τὴν πλῆθος τῶν ἀνθρώπων,
εἰς ὧν παρὰ πολλῶν σάρκι-
ται δὲ καὶ ὅμοιοι τοῖς λογικοῖς
ἡρωδῶν, ταῦτα μὲν οὐκ ἂν
δυνάμεται ποιῆσαι. ἡ ἀντιτῆτα
δὲ ἐκλελοιπότες κατὰ φύσιν, μω-
ταρχήσιν ἂν. διὸ καὶ γινώσκου-
μεν τοῦτο ἐνός καὶ ἀνθρώπων
λατῶν. εἰ τοῖσιν ποσούτων
μὲν αἰτία κακῶν ἐστὶν ἀνομία,
τοιοῦτον ἀσθὲν ἐν νόμῳ, σὺ καὶ ἄλ-
λως ἐστὶν τυχεῖν ἐν δαιμονίας, ἢ μὴ
τις νόμον ἡ γὰρ καὶ ὁμοῖον τῇ
ἐκ τῆς βίαιας τῆς ἐστὶν λόγος ὁρ-
ῶν,

θός, ἀροσάτω μιν, ἀδελφοί ποιεῖν,
 ἀπαρροισίω δὲ ἄμα, δὲ μὴ χρεῖς ἔσθαι
 τῶν πατρὶς κόσμων, καὶ ἐν πόλεσι, καὶ
 ἐν ἰδοῖς οἴκοις, καὶ αὐτῶν τῇ ἐκεί-
 νῃ ἀροσίσαι. εἰ ποῖναι τὸν ἑαυτοῦ
 τὸν λόγον περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν
 ὅντα, καὶ κακῶν καὶ αἰσχρῶν σύχ οἶδον
 τε ἄλλως μέθαι καὶ γίνεσθαι τελο-
 ῶσα, εἰ μή τις τελείως φιλοσοφῇ
 σφί. τοῦτων ἕνεκα φιλοσοφίαν μὲν 10
 σκηθεῖν πάντων μάλιστα τῶν ἀνθρώ-
 πινων ἐκτελεῖν δὲ μακρῶν.

Κιφ. κα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ Δ' Η ΞΟΠΟΙ ΕΙΣ ΎΠΟ-
 ΞΟΠΗΝ ΤΙΘΑΜΕΝ Τ' ΎΠΟ Τ' ΣΥΜ-
 ΒΟΛΩΙ. Τ' ΜΕΤ' ΙΔΙΟΙΣ ΟΝΤΑ Τ' ΑΙΡΙΣΤΩ-
 ΩΣ Κ' ΑΠΟΡΡΗΠΤΟΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ
 ΑΓΩΓΑΣ. ΤΩΝ Δ' ΔΗΜΩΔΗ ΕΚΟΙΝΟΙ
 ΠΡΟΣ ΕΚΙΝΑΣ. ΞΙΤΟΝ Δ' ΠΑΡ' ΑΜ-
 ΦΟΤΕΡΑ ΜΕΣΟΝ ΑΜΦΟΙΝ ΟΥΤΕ ΠΑΛ-
 ΙΑΠΑΤΙ ΔΗΜΩΔΗ, ΟΥΤΕ ΜΗΝ ΑΝΙΣΤΡΩ-
 ΠΥΘΑΓΧΟΡΕΩΝ, ΑΛΛ' ΩΔ' ΑΠΗΛΛΑΓ-
 ΜΕΝΟΝ ΟΛΟΧΗΡΩΣ ΕΚΑΪΕΡΟΝ, ΤΩ' ΩΔ'
 ΛΙΤΗΡΜΕΝΩ ΠΥΘΑΓΧΟΡΕΩΝ ΣΥΜΒΟ-
 ΛΩΙ, ΟΣΤΑ Δ' ΑΪΧΜΟΜΗΜΕΝΟΙΣΤΑ ΨΙΜ-
 ΦΑΙΝΗΤΑΙ, Κ' ΤΟ ΠΟΡΡΟΠΙΠΛΩΝ ΕΙΔΟΣ
 ΠΑΡΑΔΕΙΚΝΥΕΙ ΕΒΘΕΜΕΝΟΝ ΔΙΕΥΓΙ-
 ΧΑΜΕΝ ΕΞΕΓΗΣΘΗ ΠΟΛΙΤΕΥΣΙ Τ' ΕΡΕ-
 ΠΟΥΣΤΑΙΣ ΠΑΡ' ΕΙΣ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΝ.
 ΕΚ ΤΩΤΟΙΟΥ ΤΕ ΝΟΜΙΖΟΝΤΕΣ ΠΛΗΡΗ Ε-
 ΞΗΤΕΛΕΓΕΤΑΙ ΑΠΟ ΞΟΠΗΝ ΕΙΣ ΦΙΛΑ-
 ΣΟΦΙΑΝ ΕΓΗΣΘΗ ΤΑΣ ΕΝΤΕΛΕΣΤΕΡΑΣ

ratio est, quæ præscribit, quæ omnino
facienda sunt, simulq; veras, quæ faciē-
da non sunt, in universo mūdo, in urbi-
bus simul atq; ædibus privatis, tum u-
nicuiq; sigillatim erga seipsum. Quod
si igitur talē orationem, quæ sit de bo-
nis juxta ac malis, itēq; de malis & tur-
pibus aliter discere, etsi cognoscimus,
perficere nō possumus, nisi quis studiū
sapientiæ perfectè æmuletur, idcirco
præ reliquis omnibus studiis humanis
philosophia maximè exercenda est.

С А Р. XXI.

Vltimū modum quem ex iis sta-
tuimus, ut à viciis deterreamus,
ab symbolis sumimus. qui quidem
modus eius sectæ proprius, atque ita
arcanus est, ut ad alia instituta seu regu-
las vitæ duci trahique non possit: vul-
garem autem & communem ad ejus
sectæ vitas. Tertium verò amborum
utrinque medium, neque omninò
plebeium, neque palatū Pythagoricū:
sed neq; mutarum planè ab utroque.
Quæcumque enim ex symbolis, uti
vocantur, Pythagoricis nobis visa fue-
rint memoratu digna, & publicè ostē-
tant formam admonitionis publici
juris facientes, eorum interpretationē
admonitioni convenientem dare con-
stitimus. Ex tali cententes plenā per-
fectioremque adhortationem ad stu-
dium sapientiæ allatum iri iis, qui ea

lecturi sunt, & quidem magis, quàm si pluribus versibus adhortationem institueremus. Quatenus igitur extraneas aliquot solutiones, cãq; communes totius philosophiæ in eo inferem⁹, catenus judicandum est, hoc ipso separata esse ab Pythagorica voluntate.

Quatenus itidē maximè proprias horum viroꝝ de unoquoque opiniones admiscemus: catenus rursū id proprium quidem est Pythagoricorum, alienum verò ab reliquis philosophis, præclare fit ut illud statuatur. Latenter verò & clã, ut par est, illud nos ab æternis notionibus abducat. Adducet autem maximèque familiares reddet prædictis notionibus, & juxta hanc hærefin admonitionibus secundum artē disputatis, veluti quidam rpons & gradus est, quo ab inferiori sursum, & ex infimo in altum subvehit & mentem cujusq; eorum, qui germanè & sincere animum advertūt, adducit. Nam ad hoc etiam excogitata est philosophia, nempe ad imitationem & abstersionē eorum, quæ antè dicta sunt. Antiquissimienim, quique ejus cœvi fuerunt, & Pythagora usi sunt præceptore, non communi & plebeja aliisque omnibus consueta cum dictione, tūm etiam interpretatione effecerūt, ut intelligentiã ac mente comprehēdi queant ab iis, qui simpliciter audiunt, & ex insulku fortè in ea incidunt, quæ ne

μᾶλλον, ἢ ὅτι πλείονων σοίχων
σοιοίμην ἢ προφορῇ. καθὼς μὲν
οὖν ἔχει τοιαύτας τινὰς ἀπλούους ἐ-
κκοινὰς, ὁ δὲ σὺ φιλοσοφίας εἶτα.
5 ἔσμεν αὐτοῖς. κατὰ τὸ τοιοῦτον
αὐτῶν περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βου-
λήσεως. καθὼς καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν
ποτέρων περὶ τὰς ἀρετὰς ἐπὶ τῇ
δοξῇ ἀντιμαρτυροῦμεν, καὶ τὸ
10 πάλιν οἰκῆον μὲν Πυθαγορικῶν,
ἀλλότριον δὲ τῶν ἄλλων φιλοσό-
φων, καλῶς ἔχει τίθεσθαι αὐτό. λε-
ληθότος δὲ, ὡς εἶπες, ἀποπειρα-
ζομένη μὲν τὸ τοιοῦτον ἡμᾶς ἀπὸ τῶν
15 ἔξω τεχνικῶν ἰστοίων. προσάξει
δὲ καὶ οἰκειάσθαι μάλιστα ταῖς προ-
κειμέναις. καὶ καὶ τὴν δὲ τὴν αἴρε-
σιν τεχνολογοῦμένην παρακλή-
σασιν, οἷα τις γέφυρα ἢ κλίμαξ
20 πλάττειν αἶον, καὶ εἰς ὄψος ἐκ-
βάθους ἀνιμῶσα πολλοῦ, ἢ
ἀνδρῶν τῶν ἐκείνου τῶν γνη-
σίως προσεχόντων διάνοιαι.
εἰς γὰρ τοιοῦτο καὶ ἐμμελὲς καὶ
25 τὰ μέμνηται καὶ ἀπὸ μακρῆς τῶν
προλεχθέντων. οἱ γὰρ παλαιό-
τατοι ἔσονται συγχροήσαντες
καὶ μαθητεύσαντες τῶν Πυθα-
γόρα, οὗ τῇ κομῇ ἔστι δημιόδη-
30 καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπασίν ἐπαθή-
σκει τὸ καὶ ἱερηνεῖα ἐποιοῦντο
σωφῶς καὶ ἀνδραγαθῶς ἀπὸ τῶν ἀ-
ποκρίσεων, ὥς δαδρῶναι τοῖς ἐγ-
τυχούσιν.

πύχαινοι, ἀπακολούθη-
 τα περιώμενοι εἰδέναι, καὶ
 φραζόμενα ὑπ' αὐτῶν, ἢ ἄλλῃ
 κατὰ τὴν νομοθετικὴν ἰσχύαν
 τοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου ἔχουσιν
 θίαν μυστήριον καὶ πρὸς τοὺς
 ἀτελέσιμον ἔχοντες ἀπορήτων
 ἡπιοί. καὶ οὗτοι συμβόλοι ἐ-
 πίσηκον τὰς πρὸς ἄλλας
 διαλήξεις ἢ συγγραφάς. καὶ 10
 εἰ μὴ τις αὐτὰ τὰ σύμβο-
 λα ἐλπίδας διαπύξας καὶ ἀ-
 μάμας ὀξυγῆτος περιλάβοι γε-
 λῶσα ἢ ἐγραῶσθαι δόξει αὐ-
 τοῖς ἐντυχάνουσι τὰ λεγόμενα 15
 τα λήρου μετὰ καὶ ἀδολεσχίας.
 ὡς οὖν χρήματα ἀφαιρῇ, καὶ
 εἰς ἐπὶ πρὸς αὐτῶν ὀφείλει
 λαβὴν καταδολοῦ γίνεσθαι κα-
 τὰ τὸ ὁξυγῆτος τε πᾶσι, καὶ 20
 κατὰ τὸ ἀκρατικὸν ἀποδύσσο-
 μιν ἐκείνου σύμβολου τὰς ἐ-
 πιπλοῦς, μέγα τὰ πρὸς αὐ-
 τοῖς ἀπορήματα καὶ ἔχουσιν
 μίνα πρὸς τοῖς ἀποσπαστοῖς 22
 παραλειπόμεναι ἀνέχεται. ἵστα
 δὲ τὰ προδησόμενα. σύμβολα
 ταῦτα.

α. Εἰς ἱερὸν ἀπὸ τοῦ ἀποσπασ-
 σαι μηδὲν ἄλλο μεταξὺ βίω- 30
 τῶν καὶ πρὸς λήρη καὶ πρὸς πᾶσι.
 β. Ὅθεν πᾶσι τοῖς ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς
 ἱερὸν, ἢ ἐπὶ προσκυνήτοισι ὁ παρὰ πᾶσι

imitatione quidem exprimi possint,
 conabimur quasi argumentum statuere
 ea, quæ dicuntur ab ipsis: sed secundū
 legē latam ipsis ab Pythagora silentii
 indictionem, ne enunciētur mysteria,
 idē in gratiam eorum, qui rudiores
 sacris initiati non sunt, modos attinge-
 runt arcanos atque abditos, & per sym-
 bola considerant mutua inter se col-
 loquia, vel scriptiones. Et nisi quis ipsa
 symbola selecta exposuerit & inter-
 pretatus fuerit, atque enarrationē irre-
 prehensā comprehenderit, ipsis legen-
 tibus ridicula & audia videbuntur, quæ
 proferuntur, adeoque nugarum & fu-
 tilitatis plena. Ut igitur illorum usus
 appareant, & utilitas manifesta fiat, ad-
 hortationes reddemus cujusq; sym-
 boli variā solutionem, καὶ ὅξυγῆ-
 τος, hoc est, juxta utiles Reipubl. me-
 ditationes simul; & juxta ἀκρατικὴν
 καὶ hoc est, expositionem accuratiōrē
 & reconditam, qualis eruditis audito-
 ribus edi-soler, sollicitē caventes omis-
 sa a nobis expositione, ne quæ recon-
 dita apud ipsos ac silentio pressa sunt,
 ad alienos & subreptitios enūciemus.
 Sint autem, de quibus loquemur, hæc
 Symbola.

1. In templum prædicens adoratum,
 nihil interea, quod ad vitam facit, nec
 dicito, nec facito.

2. Perfunctoriē templum, ne in-
 greditor, neque adorato omnino, ne-

que si ipsissimas fores pratergrediaris.

III. Discalceatus nudisque pedibus sacrificato atque adorado.

IV. Publicas vias declinans per semitas ingreditur.

V. Ab eo, quod nigram candā habet, abstinet. Terrestrium enim deorum est.

VI. Linguam ante omnia contineto deos sequens.

VII. Ventorum spirantium sonum adora.

VIII. Ignem gladio ne fodito.

IX. Acetarium omne vas abs te removero & avertito.

X. Cum viro, cui onus impositum est, simul attollito: non autem simul auferto ab eo, quod depositum est.

XI. Dum calcem ieta pedibus subduntur, pedem dextrum ante afferto: In pelluvium autem sinistrum inferito.

XII. De Pythagoricis sine lumine ne loquitor.

XIII. Iugum ne transilito.

XIV. Peregrinationem instituentem domum ne revertitor, quippe furia simul comitantur.

XV. Ad solem conversus ne incito.

XVI. Dadlu vel facula sedem ne extergio.

XVII. Gallum alito quidem, ne autem sacrificato. Lunæ namque & Soli sacratus est.

οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐαῖς
παραλὼν γένοιο.

γ. Ἀνυπόδητος δάεχ' ἑρσο-
κύνει.

δ. Τὰς λαοφύρας οὐδαὶς ἐκ-
καίτοι· ἄλλ' ἢ ἡ βασιτεὺς βαδίζει.

ε. Μετὰνέρου ἀπὲρ χυ· χροῖαν
γὰρ ἔστι δαῖτα.

ς. Ἐλὼντος πρὸς ἄλλων κρά-
ιο τοι δαῖτα ἐπόμντος.

ζ. Ἀνέμων συνέσται τὴν ἡχοῦ
πρωκύνει.

η. Πῦρ καὶ χαίρη μὴ σπείλαι.

θ. Ο' ξίδα δ' αὖτ' αὐτοῦ αἰ-

15 πρὸς ροῖ παύσαι.

ι. Ἀνδρὶ ἱππικῇ διαμῆτω μὴ
φρὶον σπυρίσαι· μὴ συγκατα-
ροῖ δὲ δαυτοῦ διαμῆτω.

ια. Εἰς γῆν ὑποδάσιν· ἃ δ' ἔξω δα
20 πρὸς τὰς ὑμῶν μὴ.

ιβ. Περὶ Πυθαγορείων ἀνδρῶν
φωτὸς μὴ λήλει.

ιγ. Ζυγὸν μὴ καθίσταιν.

ιδ. Ἀποδὲ μὴ τ' οἰκίας μὴ ἐξ
πρὸς ἑρμῆ· ἑρμῆς γὰρ μὴ ἐρχεται.

ιε. Πρὸς ἡλίου τρεῖς μῆνας μὴ
οὐρεῖ.

ις. Δαυτοῦ δαῖτα μὴ δαυτοῦ
30 μῆντος.

ιζ. Αἰλὸν ὑμῶν ἔσται μὴ, μὴ
δὲ δ' αὖτ' αὐτοῦ καὶ δαῖτα.
εἶται.

ιη. ἑπὶ

- ιθ. Ε'πὶ χρίνικα μὴ καθίζου.
 ιθ. Γαμφάτῳ χον μὴ δὲν πα-
 ράβῃ χα.
 κ. Ε'ν ὁδῷ μὴ χίζεις.
 κα. Χελιδόνια οἰκίᾳ μὴ δέ-
 ζου.
 κβ. Διαψύλιον μὴ φέρεῖς.
 κγ. Θεοῦ τί πον μὴ ἐπ' ἔγλυ-
 φιδ' αὐτῶν.
 κδ. Παρὰ λόγον μὴ ὑπο-
 κρίζου.
 κε. Παρὰ θεῶν μὴ δὲν θύματα
 σῶν ἀπίσται, μὴ δὲν παρὰ θεῶν δὲ-
 γμάτων.
 κς. Α'χέτω γέλαται μὴ ἐ-
 χράται.
 κζ. Παρὰ θυτίαν μὴ ὄντα
 χίζου.
 κη. Δεξιὰν μὴ παρὰ τὴν ῥαδίως
 ἔμβαιε.
 κθ. Στεφάνων ἀναστὰς
 συνίλιπτε αὐτὸ, καὶ τὸν τύπον
 σιωσέσθης.
 λ. Καρδίαν μὴ βῶλε.
 λα. Ε'γκέφαλον μὴ ἔδω.
 λβ. Α'ποκαρμάτων σῶν καὶ
 ὑποουχισμάτων κατὰ πῦλιν.
 λγ. Ε'ρυθῖνον μὴ περὶ ῥαδά-
 βαίου.
 λδ. Χόρτα ἔχου, ὑπο' αὐτοῦ
 ἀναίλει.
 λε. Χρυσὸν ἐχέσθαι μὴ πηλοῖαν
 ζεῖν τεκνοποιᾶ.

- xviii. Choenici ne infideto-
 xix. Nihil eorum, quod curvos un-
 guis habet, gustato.
 xx. In via ligna ne seces.
 xxi. Hirundinem tecto ne accipi-
 to.
 xxii. Annulum ne gestato.
 xxiii. Dei formam & imaginem
 annulo ne insculpto.
 xxiv. Ad lucernam faciem in spe-
 culo ne contemplator.
 xxv. De diis nec de divinis oracu-
 lis nihil eorum, quae admirabilia, fi-
 dem derogato.
 xxvi. Ristu incontinenti ne concu-
 titor.
 xxvii. Ad sacrificia ungues ne pre-
 cidito.
 xxviii. Dextram ne cuius facile
 injicias.
 xxix. E stragulis surgens ea con-
 volvito, & figuram vel vestigium con-
 fundito.
 xxx. Cor ne edito.
 xxxi. Cerebrum ne comedito.
 xxxii. Excrementa tua & ungui-
 um praefegmina conspuito.
 xxxiii. Erythrinon seu rubicun-
 dum ne fulcipito.
 xxxiv. Olla vestigium, ne ab cine-
 re compareat, tollito.
 xxxv. Cum ea, quae aurum habet,
 ne congregitor ad liberos procrean-
 dos.

xxxvi. In primis honorato cum habitum tum & tribunal-habitu inquam & triobolum.

xxxvii. Ab fabis abstineto.

xxxviii. Malvam quidem in hortu tuo plantato, sed ea ne vescitor.

xxxix. Ab iis, quibus vita est animalis, abstineto.

SYMBOLORUM PYTHAGORICORUM EXPLICATIO.

Hæc omnia communiter quidem & adhortatoria sunt ad omnem virtutem: privatim verò singula ad unamquamque virtutem, & ad partes philosophicæ & disciplinæ alia aliter conveniant ac quadrent. Veluti continuo prima sunt adhortatoria ad pietatem divinamque scientiam.

SYM. I. EXPLICATIO.

Nam, quod ad primum attinet, in templum progressum adoratum divos, nihil inire à quod ad vitam facit, nec dicendum nec faciendum esse, servat sanctū numinis cultum, quatenus per se purus & sincerus est, immaculatum, ac purum, mundumque puro ac mundo conjungere assuefacit, & efficit ab rebus humanis in divinam religionem nihil asciscendum attrahendumque esse. Omnia enim ab ea aliena sunt, & contrario erga eam modo se habet. Idem verò etiam ad scientiam afferre, mul-

λς. Προτίμα τὸ ἅμα ἐβῆμα, τὸ σχῆμα καὶ βίωλον.

λζ. Κυάμων ἀπέρχου.

λη. Μολήχλω θαψύταί μιν, μὴ ἰδίῃ δέ.

λθ. Εἰ μύλῃαι ἀπέρχου.

Α Ν Α Π Τ Τ Ε Ι Σ

τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων.

10 Ταῦτα δὲ πάντα κοινῶς μὲν καὶ προσηπτικὰ ὅτι πρὸς πᾶσι ἀρρήν. καὶ ἰδίῃ γὰρ καὶ πρὸς ἐκαστὴν ἀρετὴν πρὸς μίαν τὴν φιλοσοφίας ἐμαθισιαν, ἀλλὰ ἄλλως πρὸς οἰκονομίας, ὁδὸν εὐθὺς τὰ πρὸς ταῖς ἐπιστήμαις, ἐν τῇ θείᾳ ἐπιστήμῃ δὲ παρακλητικὰ.

ΤΟΤ' ΠΡΩ'. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

Τὸ γδ', Εἰς ἱερὸν ἀπὸ πύλας προσκυῖσθαι μὴδὲν ἄλλο μεταξὺ βιωτικῶν μῆτε λέγειν, μῆτε πράττειν, τηρεῖ τὸ θείον, ἥ περ ὅτι καὶ αὐτὰ, ἀμυγῆς ἀχραντον. πᾶσι καθαρὰ τὸ καθαρὸν ἰδίῃ συνάπτεται, καὶ ποιεῖ μὴδὲν ἐφέλκεται ὑπὸ τῇ ἀνθρωπίνῳ εἰς τὴν θείαν ἀρρησίαν. πάντα γδ' ἀλλότρια ὅτι, ἐῖς ἑναιτίως πρὸς αὐτὴν ἔχει. τὸ δ' αὐτὸ πρὸς ἐπιστήμῃ προσφέρειν μέγα συμφέρον.

συμβαλλέται. οὐθὲν γὰρ δὲ πρὸς
τὴν θείαν ἐπιστήμην ἀποσφί-
ρειν τοιοῦτον, οἷόν ἐστιν ἀνθρώ-
πων ἁγρόνημα, ἢ βιωτικῆς φρον-
τίδος ἐχόμενον. οὐδὲν οὐκ ἄλ-
λο παρὰ πειλείσεται ἐν τούτοις,
ἢ τοὺς λόγους τούτους ἰσχυρὰ καὶ
τὰς θείας πράξεις μὴ συμμηνύ-
ναι τοῖς ἀνθρώποις αἰσάτοις ἢ δούσι.

ΤΟΥ Β. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

10

S Y M. I I. E X P L.

Τούτῳ δὲ σωαδὸν ὄζει τὸ εἶπε·
Τὸ ὁδοῦ πάρεργον οὐκ εἰσιπτήιον
εἰς ἱερὸν, οὐδὲ προσκυμητήιον τὸ
παράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θυ-
ραῖς αὐταῖς παρῶν γίνωσκον. εἰ γὰρ 15
ὁμοίως τὸ ὅμοιον φίλον τέθεικε καὶ
προσθήκερον, ὅτι καὶ ἀρχηγι-
κωτάτῳ οὐσίαν ἐχούτων ἡβ' ὄν-
των ἐν τοῖς ὅλοις προηγουμένῳ,
αὐτῶν δ' αὖ ποιῶντες ἢ θεραπεύαν. 20
εἰ δ' ἄλλου τις ἔνικα αὐτῶν ποιῶτο,
δι' ὅτερον οὕτω θήσεται, τὸ πεί-
τῳ προηγουμένῳ, καὶ ἀνατρέψει
ἢ ὅλῳ τάξιν ὅσας θεραπεύει· ἢ
ἐγνώσκει. ἔτι γὰρ τὰ τίμα ἀγα- 25
θὰ, οὐ δ' αὖ ἡβ' ἀνθρώπων χρη-
σίμων ἐν ὑπερβαίνει τῷ ὅλῳ, καὶ
ἐν τέλους μὲν τάξει τὰ ἡμέτερα,
ἐν προδιήκας δὲ μέρη τὰ κρείτ-
τονα, οὕτω ἔργα, οὕτω δ' ἀνοήεις 30
ματα.

tum conducit. Nihil enim tale ad divinam scientiam afferendum est, cuius generis est humana commentatio, vel vitalis vite cura impliciter teneri. Nihil igitur aliud hisce præcipitur ac monetur, quàm sermones sacros divinasque operationes ab hominibus instabilibus præditis moribus non esse commiscendas.

Huic consonum est & id, quod deinde sequitur, *Perfunctorie templum non ingreditur, neque omnino adorato Deum, neq; si spissimas fores prætergressus fueris*. Etenim si simile simili amicum simul atque ita gratum est, ut salutationem mereat, manifestum est, cum dii in rebus universis substantiâ maximè principem habeant, quæ primogenia sit, illorum cultum facere oportere. Quod si quis alius causa cum præstet, secundum sic statuetur, quod omnium sit primigenium, ac evertet ordinem universum cum totius cultus, tum etiâ cognitionis. Nam insuper pretiosa bona statuenda & æstimanda non sunt in posteriore parte, & quæ utilia sunt in rebus mortalium in priore, neque itidem res nostræ planè in ordine ultimo, et quæ præstantiora sunt nec opera nec commentationes loco accessi-
onis habeantur.

SYM. III. EXPL.

Verum adhortatio ad eandem rem etiam sumetur ab eo, quod deinceps sequitur. Nam illud, *Discalceatus nudis pedibus sacrificato adoratoque*, unum planè significat: oportere modeste ac moderate, non autem elate sese effendendo extra ordinem, qui in terra est, deos colere, & pro iis notitiam facere. Aliud verò illud est, oportere sine vinculis, eumque qui solutu facilis sit, cultum ac notitiam deorum præstare. Hæc verò symbolū nō in solo corpore præcipit perficiēda: verum etiā in animi operationibus, ut neque ab effectibus illæ occupentur, neque ab corporis infirmitate, neque etiam ab ortu & nativitate, quæ nobis extrinsecus agnata est: sed ut omnia habeant solutu facilia & prompta, ac parata ad decorum communicationem.

SYM. IIII. EXPL.

Aliud verò aliquid hisce simile ad eandem virtutem adhortans est tale symbolum. *De diis nec de divinis oraculis nihil eorum, quæ sunt admirabilia, fidem de-*
rogare. Satis enim superque hoc placitum decretumq; angustum et religiosum existit, itémq; exprimens decorū eminentiā & sublimitatem, nos quasi viatico instruens, & in memoriam re-
 30 ducens, non oportere ab nostra ipsorū

ΤΟΥ Γ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Ἡ δ' ἐπὶ τὸ αὐτὸ ποροβόπη καὶ ἀ-
 πὸ τῆ ἐξῆς γένοιτο αὖν. Τὸ γὰρ ἀνυ-
 πόδητος θύει καὶ προσκύνει, ἐν μὲν
 5 σμερναίνει, τὸ δὲ αὖν κοσμίως καὶ μετρί-
 ως, καὶ μὴ ὑπερβολῶς καὶ ἐν τῇ γῇ
 τὰ ἑωσὶ τῆς θύης διαπραπύειν, ὅτι
 ὑπὸ αὐτῆς γινώσκιν ποιεῖσθαι. ἑτε-
 ροι δὲ τὸ δὲ εἰς δεσμῶν χωρὶς καὶ ὑ-
 10 λυτον ὄντα τὴ διαπραπύειν καὶ γινώσκιν
 τῆς θύης ποιεῖσθαι. ταῦτα δὲ οὐκ
 ἐπὶ τῇ σώματι μόνου παραγέλλει
 τὸ συμβολαῖν διαπραπύειν,
 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ τῆς ψυχῆς ἐπερ-
 15 γειῶν. ὥς μήτε ὑπὸ παθῶν αὐ-
 τὰ κείσθαι, μήτε ὑπὸ τῆς τῇ
 σώματος ἀδυναμίας, καὶ ποιεῖν ὑπὸ
 ὅτι περιπεφυκῆς ἐξωθεν ἡμῶν γε-
 νίσιως. εὐλύα δὲ πάντα εἶχιν καὶ ἐ-
 20 πομα πορὸς τὴ μεμύσιν τῆς θύης.

ΤΟΥ Δ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Καὶ ἄλλο δὲ τι τέτοις ὁμοίᾳ εἰς
 τὸ αὐτὸν ἀρίστου ποροβόπον ἔστι τὸ
 ταῦτα συμβολαῖν περὶ θύης μη-
 25 δὲ δαυμασὸν ἀπίσει, καὶ δὲ πε-
 ρὶ θύης δογματίζων. ἵκανως γὰρ
 τὸ δόγμα τῶν συμβολῶν ὑπάρ-
 χει ὅτι φαίνεται τῆς τῆς θύης
 ὑπερβολῆς, ἐφοδίζον ἡμᾶς καὶ
 30 ὑπομνησκον, ὅτι οὐκ ὑπὸ
 τῆς ἡμῶν αὐτῆς συγκρίσεως
 χρῆ

ἡρὴ τε καὶ αἰρίδος, καὶ * ἢ θείας δύ-
 ναμιν, ἀλλ' ἡμῖν μὴ ἀτρεσμε-
 τικοῖς ὑπάρχουσι γυντοῖς τε καὶ
 φθαρτοῖς καὶ προσωκαίροις, ὑποκ-
 μένοις τῇ νόσων ποικιλίᾳ, καὶ οἱ 5
 κευ μικρότητι, καὶ τῆς ὅττι τὸ μέ-
 στον φορᾶς τῇ βαρύνει καὶ ὑπνω-
 δία καὶ ἐνδία καὶ πλεονασμῷ αἰ-
 λία τε καὶ ἀδυναμία, καὶ ψυχῆς πα-
 ραποδισμόν, καὶ τοῖς ἄλλοις εἰ- 10
 κὸς ἀμύχανα τινα καὶ ἀδύνατα
 ὑπάρχον, καίτοι πολλὰ ὁπ-
 περὶ τῆς φύσεως ἔχοντα ἔχαι-
 ρα. ἀλλ' ὅμως πάντῃ τῷ θ-
 ῶν ὑπολειπόμεθα, καὶ οὐτε δόνα- 15
 μιν τὴν αὐτὴν, οὐτε ἀρετὴν ἴσην
 πρὸς αὐτὸς ἔχοντα. γινώσκου οὖν
 θῶν διαφέροντας τῷ τοῖς ἰσχυ-
 ραῖς. οἷς πάντῃ δυνάμετον αὐ-
 τῷ. ὅλα τὰ δ' οὖν περὶ θ- 20
 ῶν καὶ ἐν ἀπιστεῖν παραγγέλλει.
 πρόκειται δὲ, μὴ περὶ θείων
 δογμάτων, τῷ τῇ Πυθαγορείῃ
 φιλοσοφίᾳ δακνόντων. ταῦτα γὰρ
 ὑπὸ μεθυσμάτων καὶ ἐπισήμων, 25
 θωρίας ἡσφαλισμένα ἀληθῆ καὶ
 διαψεύστα μόνον ὑπάρχον, ἀπο-
 δύνει παντοῖα καὶ ἀνὸς ἀσφαλτοῦ
 ἀχρησμένα. τὰ δὲ ἀληθῆ αὐτὰ εὐ-
 ναῖα καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἢ περὶ 30
 τῷ θῶν προξέπειν παραγγέλλει.
 ἐπιστήμην τοιαύτην καὶ ἡσυχίαν, δι-
 ἧς οὐδὲν ὑποσέσομεν τῷ λιγ-

collatione conjectari æstimarique di-
 vinam virtutem. Verum nobis quidē,
 utpote corporalibus existentibus si-
 mul & natis & corruptibilibus adeo-
 que momentaneis, morborumq; di-
 versitati subiectis, & domus parvitati,
 & oneris in medium aggravatione, &
 somnolentia, indigentia, abundantiaq;
 stoliditate & infirmitate animi que im-
 pedimento, atque aliis, uti conjicio,
 quædam existere difficilia, eaque im-
 possibilis. Atqui multa ita de natura
 eximia habemus: sed tamen omnino
 prædecorum eximiis donis multum à
 tergo relinquitur, & neque eandem
 habemus potentiam, neque virtutem
 cum ipsis æqualem. Notitiam igitur
 deorum hoc symbolum excellenter
 monet, tanquam qui ipsi omnia pos-
 sint. Ea igitur de causa præcipit & hor-
 tatur fidei de diis nihil esse derogandū.

Additur verò, neque de divinis dogmati-
 bus, nimirum quæ Pythagoricæ philo-
 sophiæ placent esse divina. Ea enim ab
 disciplinis & scientie speculatione sta-
 bilita & quasi cautæ vera & solum cer-
 ta, quasque ab mendacijs aliena exis-
 stere ostendent, ab omni parte etiam
 cum necessitate roborata & munita.

Eadem autem hæc etiam possunt ad
 scientiam eam, quæ de diis adhortati-
 onem instituendâ præcipit, referri, ta-
 lem scientiam comparandam esse, per
 quam nullo modo ab iis, quæ de diis

dicuntur, deficiemus. Et de divinis dogmatibus hæc eadem possunt admonere de iisdem, & hoc, ut per disciplinas procedamus. Hæc sola oculos reddunt, & lucem faciunt de omnibus rebus, quæ sunt ei, qui diligenter ista consideraturus & contemplaturus est. Ex participatione enim disciplinarum unum ante omnia constituitur, ne quis fidem derogat nec de natura deorum, neque de substantia, neq; potentia, neque etiam de iis, qui videntur prodigiosè loqui de doctrinis Pythagoricis iis hominibus, qui nondum rudimenta didicerunt, & illis disciplinis nondum initiati sunt. Itaque illud, *fidem ne derogato*, idem est, atque *exerceo atque illa comparato*, quorum præsidio fidem nõ sis derogaturus, hoc est, disciplinas & demonstrationes, quæ scientiam conferunt.

SYM. V. EXP.

Arbitror autem & hoc symbolum, quod continuo sequitur, eodem pertinere, *Publicas vias declinans per feminas ingreditur*. Nam & hoc popularē quidem & humanam vitam deserendam præcipit. Separatam verò ab hominum consortio ac divinam persequendam contēdit. Et opinioniones quidem communes ait oportere contēptui habere. Peculiares verò & arcanas plurimi esse faciendas. Ac voluptatem

μὴν περιθῶν, καὶ περιθῶ-
αν δογμάτων δύναται παραι-
νῆν τὰ αὐτὰ, καὶ τὸ διὰ τῶν
μαθημάτων χωρεῖν. ὁμῶς
5 γὰρ τὰ ἅπαντα μόνον ἐφωτοποιεῖται
περὶ τῶν ὄντων ἀπάντων τῶν
μέλλουσι σκέψασθαι καὶ κατό-
ψεσθαι αὐτά. ἐν γὰρ τῷ μα-
θημάτων μεταχρῆσθαι ἐν ἐπὶ
10 πάντων σωρίζεται, τὸ μὴ ἀ-
πιστεῖν, μήτι περὶ φύσεως θε-
ῶν, μήτι περὶ οὐσίας, μήτι
περὶ δυνάμεως. μήδε μή
περὶ τῶν Πυθαγορείων δογ-
15 μάτων τερατολογεῖσθαι δοκού-
ντων, τοῖς ἀναισχύτοις ἐμα-
θημάτων ἀμύνησις. ὥστε τὸ μὴ
ἀπίσκειν ἴσον ἔστι τὸ μετέρχου,
καὶ κατὰ ἐκείνην, δι' ἧς οὐκ ἀπ-
20 σήσῃς, τοῦτ' ἐστι μαθήματα ἐν
πιστημονικῇ ἐπαδείξει.

ΤΟΥ Ε. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Οἶμαι δ' ὅτι ἐν τῷ ὅλῳ τοῦ-
τοις εἰς τὸ αὐτὸ συντελεῖται. Τὰς
25 λεωφύρους ὁδοὺς ἐκκλίνων διὰ
τῶν ἀβραπῶν βαδίζει. καὶ γὰρ
κατὰ τὴν μὲν δημιώδη καὶ αἰσθε-
πίνῳ ζῶν ἀφῆναι παραγε-
γέλλει. τὴν δὲ χωρίσιν καὶ
30 θῆαν μεταδιώκειν ἀξιοῖ. καὶ τὰ
μὲν δοξάσματα τὰ κοινὰ, φησὶ
δὲ καὶ ἰδιότροφα. τὰ δὲ ἴδια καὶ
ἀπὸ ὁρί-

ἀπὸ ῥῶτα περὶ πολλοῦ ποιῶντες
καὶ τὴν μὲν πρὸς ἀνθρώπους φέ-
ρουσαι τέρψιν ἀτιμάζουσιν. τὴν δὲ
τῆς θείας βουλῆσεως ἐχρυσίνων
πραγαίαν περὶ πολλοὺ ποιῶντες, 5
καὶ τὰ μὲν ἀνθρώπων ἐθνήϊα, οἷς
δημιῶν. τὰς δὲ τῶν θεῶν θρησκείας
οἷς ἐσφίχουσιν τὴν δημοῦσιν
ζῶν ἀνταλλάττειν.

ΤΟΥ Σ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'. 10

Συγγενὲς δὲ ἔστι τοῦτω καὶ τὸ ἐ-
φεξῆς. Μετανοήσαντες ἀπὸ τοῦ. ἡθο-
ρίων γὰρ ἔστι. θεῶν. Τὰ μὲν
οὖν ἄλλα περὶ αὐτῶν ἐν ταῖς
περὶ συμβόλων ἐροῦμεν, ὅσα 15
εἰς προφῆσιν ἀρμυρίζει, πα-
ραγγέλλει τῆς οὐρανίας πο-
ρείας ἀντίχρῳ, καὶ τοῖς νο-
εροῖς θεοῖς συνάπτεσθαι, τῆς
τε ἐνύχου φύσεως χωρίζεσθαι, 20
καὶ περιάγεσθαι πρὸς τὴν αὐ-
λὸν καὶ καθαράν ζῶν θεῶν τε
θεραπεία χρηστῶς τῇ ἀρίστῃ, καὶ
μάλιστα τοῖς θεωτίστοις θεοῖς
προσηκούσιν. ταῦτα μὲν οὖν εἰς 22
θεῶν γινώσκον καὶ θρησκείας ποι-
εῖται τὴν παράκλησιν.

ΤΟΥ Ζ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Εἰς δὲ σόφίαν τὰ τοιαῦτα. Γλῶσ-
σος πρὸ τῶν ἄλλων κράτει θεοῖς ἐ- 30
πόμενος. πρῶτον γὰρ ἔστι σοφίας
ἔργον, τὸ τὸν λόγον ἐπὶς ῥέφειν εἰς
ἑαυτὸν, καὶ ἐδίξεν μὴ ἐξω προεῖναι

quidem, quæ ad homines fertur, nullo
honore afficiendam ac despiciendam.
Eam verò felicitatem; quæ cum divi-
na voluntate conjuncta est, plurimi fa-
ciendam. Et humanas quidem consue-
tudines relinquendas esse tanquā po-
pulares: deorū verò religiones, ut quæ
vitam popularē multis numeris vin-
cunt, comparandas.

SYM. VI. EXP.

Huic affine & cognatum est, quod de-
inceps sequitur. *Ab eo, quod nigram cau-*
dam habet, abscineto. Terrestrium enim
id deorum est. Reliqua igitur de eo di-
cemus in explicatione Symbolorū, quæ
cōveniunt ad adhortationē. Admonet
coeleste iter amplectendum, & diis in-
telligentibus adhærescendum, secedē-
dumque ab natura materiali, ac diri-
gendum iter ad vitam materia carentē
puramque, & deorum cultu optimo
utendum, maximèque primariis diis
conveniente. Hæc igitur symbola ad
deorum notitiam ac religionem faci-
unt admonitionem. Ad sapientiam
verò, quæ conferunt symbola, talia
sunt.

SYM. VII. EXP.

Lingua ante omnia contineto deos sequens.
Primum enim opus sapientiæ est ser-
monem in seipsum convertere, & af-
suefacere, ne foras progrediat, &

perfectus reddatur in seipso, & in cō-
versione ac cōsideratione ad seipsum.
Deindēque in eo consistit, ut deos se-
quaris. Nihil enim aliud mentem tam
perfectam reddit, quā in se conver-
sus deos simul sequitur.

SYM. VIII. EXP.

Illud verò, *Ventis spirantibus sonum ad-
ora*, divinæ quoq; sapientiz argumen-
tum signūq; est. Quippe innuit quē
admodū oporteat amare & diligere di-
vinarum naturarū & potentiarū simi-
litudinē. Cūq; fecerint consonatē ad
efficacitates ipsorū sermonū, cum ma-
gno studio honorādos & colēdos esse.

SYM. IX. EXP.

Quod verò sequitur symbolū, *ignem
gladio ne secato*, ad prudentiā adhorta-
tur. Excitat enim nobis notitiā conve-
nientē de eo, non oportere orationem
igni itaque plenam homini nec oppo-
nere ex acutam, nec cum eo contē-
dere. Frequenter enim oratione rudē
indocūm q; movebis & turbabis, per-
petierisq; gravia atque injucunda.
Dictis testis sit Heraclitus. *Nam ira
inquit, pugnare difficile. Quodcūque enim
usus poposcerit ut sis, id animo prodest.*
Atque hoc verē dixit. Multi quippe i-
ra gratificantes, suam ipsorum animā
permutarunt, mortēque amiciores
reddiderunt. Ex lingua autem conti-

τελειουῦνταί τε καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐν
τῇ πρὸς ἑαυτοὺς ἐπιστροφῇ. καὶ μὴ
ἐπὶ τοῖς τοῖς θεοῖς ἐπιδιδόναι. οὐ.
δὲν γὰρ ἄλλο οὐκ ἔστι τελειοῦν τὸ τοῦτο,
ἢ ὅταν ἐπιστροφόμενοι εἰς ἑαυτὸν τοῖς
θεοῖς συνακολουθεῖ.

ΤΟΥ Η. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Τὸ δὲ, ἀνέμων ἀνιόντων τὴν ἡχὴν
προσεύχεται, ὅτι αὐτὸ τῆς θείας σοφίας
ὅρα γινώσκουμεν. ἀνίσταται γὰρ,
ὡς εἶπεν ἡμεῖς οὐσιῶν καὶ δυνάμεων.
τῶν ὁμοιότητων ἀγαπᾶν. ὅταν ἐνερῶσι
τὸν συμφωνον πρὸς τὰς ἐνέργειας αὐτὸν λόγον, καὶ
μεγάλως ἀποδοῦν ἡμᾶν τε καὶ σέβειν.

ΤΟΥ Θ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

Τὸ δὲ, μαχαίρῃ ὑπὲρ τοῦ σπαλῆσαι,
φρονήσεως ὅτι ἀπαλαμπαινοῦν. ἐ-
γείρει γὰρ ἡμῶν τὴν ἐννοίαν πρὸς
ἐκούσαν περὶ τῆς μὴ δεῖν πρὸς
πλήρει καὶ θυμῷ ἀθροῦν πρὸς μᾶλλον
ἐπιτιθεῖται λόγον ἐπιθυμῶντος, καὶ
ἐρίζειν. πολλαῖς γὰρ κινήσεσιν τῶν
λόγων τὸ ἀμαθὲς καὶ ταπεινὸν ἐν τῇ
σὴ δεινῇ καὶ αἰετοῦ. μάρτυς τοῖς πε-
ρὶ τὴν Ἡρακλείτου. Θυμῷ γὰρ
φύσει, μαχεῖσθαι χαλεπὸν. ὅτι γὰρ
ἐν χρηστῇ γίγνεται φύσις ὁρᾶται.
καὶ τὸ αὐτὸ αὐτὸς εἶπεν. πολλοὶ γὰρ
χειρότεροι θυμῷ ἀπὸ πολλῶν
τῶν καὶ τῶν φύσιν ἐν τῇ φύσει φιλο-
τιμονεῖ ποιοῦσιν. ἐκ δὲ τῆς γλώσσης

σης κρατῶν, καὶ ἔτι ἡριμασίον, ὅτι μὴ νείκεος γίνεται φι-
λία σβαθυμίου πρὸς θυμὸν
καὶ, καὶ αὐτὸς οὐκ ἄφρον. ἔτι
δὲ τοῖς.

ΤΟΥ Ι. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τοῦτω δὲ συμμυρτυρί καὶ τὸ ἐξ ἡ-
τῆς ὁξείας ὑποστροφῆς ὑπὸ σπαν-
πρὸς ὃν γὰρ αὐτὸς τυχὴν πετραμύνει,
ἐπίληπτος ἔσται. καὶ τὸτο φρονήσι
χρησθῆναι παρακαλεῖται καὶ θυμῷ.
τὸ μὴ γὰρ ὁξὺ τῆς ψυχῆς, ὅπερ θυ-
μὸν καλοῦμεν, λογισμῷ καὶ φρο-
νήσεως ἐστῆναι. ἔτι γὰρ ὁ θυμὸς,
ἄσπερ λίβης πυρὶ θαλαπμυνοῦ 15
οὐδὲν εἰς τὸ ἐκρῶν γιγνέ-
μενον, ἀντίκεινται γινώσκου. καὶ οὐ-
κ ἐν νουμῷ καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυ-
χῇ ὑποστροφῶνται, καὶ τῇ ψυχῇ τὸ
θυμῷ ἐπιλαμβάνονται καὶ αὐτὰ 20
ἐκκλῆναι, ἄσπερ ἐκκλῆναι.
καὶ οὐκ ἀφῆναι καὶ τὸ ἐκκλῆναι οὐκ
ποῦτο, καὶ λογισμῷ ἀντίκεινται
καὶ.

ΤΟΥ ΙΑ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ. 25

Τὸ δὲ, φορτίον τινα κατατίθειναι,
συγκατατίθειν δὲ καὶ, εἰς αὐτὸ πρὸς
προσέτιναι, καὶ οὐκ ἐν αὐτῷ
πρὸς πρὸς καὶ ἐν πρὸς οἰ-
μηθῆναι ἐκκλῆναι. ὁ δὲ καὶ οὐκ
μὴ καὶ ἀντιπρὸς καὶ ἀντιπρὸς.
ἀλλ' ἐν τῷ οὐκ ἀντιπρὸς καὶ οὐκ ἀντιπρὸς

mentia, & dum sis tranquillus tacitu-
que, hoc accidit, ut ex contentione na-
scatur amicitia iracūdo igni extincto,
atque ipse non videberis esse mente
captus.

ΣΥΜ. Χ. ΕΞΡ.

Huic verò symbolo simul acsymmoni-
um reddit & hoc, quod deinceps se-
quitur, *Acetarium omne vas abs cere-
monia et avertito*. Ad quemcumque
enim conversum fuerit, reprehensione
incurrat. Et hoc prudentia utendum
esse, non autem ira, jubet. Illud enim a-
nimi acutū, quod iram vocamus, rati-
one prudentiāque privatum est. Bullis
enim ira, quemadmodum cacabus i-
gni calefactus, nihil ulterius existens,
in partes secans mentem. Animus i-
gitaliō abcedens tanquam ab omni
turbine remotus, in tranquillitate cō-
stituendus est, cum ira correptus pro-
pria frequenter, veluti res resonans atti-
gorit. Hoc igitur malum ac vitium ra-
tione comprimere necesse est.

ΣΥΜ. ΧΙ. ΕΞΡ.

Ceterum illud, *Perio onus simul impo-
nendum, non autem auferendum, quod de-
positum est*, ad fortitudinem adhortatur.
Etenim quicumque onus imponit, la-
boris & efficacitatis actionem signifi-
cat. At qui aufert, quietis & remissio-
nis. Itaque & hoc symbolum ipsis esse,

quod istiusmodi sensum habeat. Ne tibi ipsi, nec ulli alii remissionis animi molliisque convictus causa esto. Labore enim res, quaecumque utilis est, acquiritur. Herculeum autem philosophi Pythagorici hoc sibi symbolum esse dictitarunt, eo quasi consignantes ab magnis illius operibus. Quū enim in hominibus versaretur, frequenter ex igni atque omnibus rebus gravissimis revertebatur, *pigrum & capiens & expellens*. Ex actionibus enim & effecti-
onibus rectum officium advenit, non autem ex pigritia.

τροόν· δι' ἔχει ἐπιλογομένον· καὶ γί-
γνουσιν αὐτῷ μὲτε ἄλλω ρα-
θυμίας καὶ μαλθακῆς διαίτης αἰσ-
τιος· πόνω γὰρ πᾶν χρῆμα ἀλά-
σιμον· Ἡ' ῥά κλειον δὲ οἱ Πυθαγό-
ρειοι ἐφ' ἡμῶν τὸ δὲ σύμβολον εἶ-
αυτοῖς, ὑποσφραγίζουσι ὑπὸ
τῆς ἐκείνου ἔργων· ὅτι γὰρ ὁμι-
λαι καὶ ἀνδράποδος, πολλὰ
10 κίς ἐκ πυρὸς καὶ πάντων τῶν δεινῶ-
τάτων ἀπειροσὶ ὅκειον παραί-
εμνος· ἐκ γὰρ τῆς πρᾶξεως ἐργα-
ζομένη τὸ καθορθοῦν παραγίγνεται,
ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἀποκνήϊν.

SYM. XII. EXP.

15 ΤΟΥ ΙΒ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Porro illud, *dum calceamenta pedibus subducitur, pedem dextrum amica affertendū, in pellurviat, vero sinistrum inferendū esse*, admonet ad prudentiam activam. Bonas quidem actiones tanquam de-
xtras circumponendas symbolum ad-
monet. Pravas verò tanquam sinistras
deponendas omnino atque abjicien-
das.

Τὸ δὲ, Εἰς ὑπόδησιν τὸν δε-
ξιὸν πόδα παύριχα, εἰς δὲ πο-
δὸν πρὸν πὸν εὐώνυμον, εἰς τὴν
πρακτικὴν φρόνησιν παρακαλεῖ
20 τὰς μὲν πονοδάλαι παύριχα, εἰς
δεξιὰς περιτίθεισιν παρατίλλων
τὰ σύμβολον· τὰς δὲ φανύλας, οἷον
ἀεισιπράς ὑποτίθεισιν παρὰ πᾶ-
σι καὶ ἀπορρίπτειται.

SYM. XIII. EXP.

25 ΤΟΥ ΙΓ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

In primis verò illud, *De Pythagoreis sine lumine ne loquitor*, ad cohortandū
efficax est, ut mens sibi prudentiam
comparet. Ea enim lumini animi assi-
milata est, qui cum sit indefinitus, cū
30 definit & circumducit tanquam ex te-
nebris in lucem. Convenit igitur vel

Μάλιστα δὲ τὸ περὶ Πυθαγορείων
ἀνὰ φῶς καὶ ἀλάλει, παρακαλεῖ
κὼν ὅτι, εἰς τὴν καὶ φρόνησιν νοῦν·
οὗτος γὰρ τῆς φωτὸς ἵσκει τῆς ψυ-
30 χῆς, καὶ ἀείρεισιν οὐσίαν αὐτὴν ὀρί-
ζει, περιάγει τε ὡς περ ἐκ σκότους
εἰς φῶς, περὶ πάντων μὲν οὖν τῶν
ἐν τῇ

ἐν τῇ ζωῇ καλῶν ἡγεμόνα τοῦν
 πορίσασθαι προσήκει. μάστιγ
 μὲν οὖν περὶ τῷ Πυθαγορεί-
 ωι δογματῶν. ταῦτα γὰρ ἀ-
 νδρὶ φαιδρὸς οὐχ οἷον τί ἐστι
 γινώσκει.

ΤΟΥ ΙΒ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ, Ζυγὸν καὶ ὠφελείαν, δι-
 καιοπραγτεῖν παρακελεύεται, &
 ποροτιμῶν ἰσότητα καὶ μετρίότητα 10
 θαυμάσιος, ἐπὶ τὴν τελειοτάτην ἀ-
 ριστὴν μετρίωσιν δικαιούσιν, ἥς
 συμπληρωτικαὶ αἰλοῦνται, καὶ ἥς ἀ-
 νδρὶ τῷ ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, καὶ οὐ
 παρήρως αὐτὴν εἶδέναι χρὴ, 15
 ἀλλὰ διὰ θεωρημάτων καὶ ἐπι-
 στημονικῆς ἐκποδίσσεως. τὸτο δὲ
 οὐδὲ μὲν ἄλλης ἐργον ἐστὶ τέχνης
 εἶδέναι, καὶ ἐκείνης, καὶ οὐκ
 φιλοσοφίας τῆς καὶ Πυθαγόρας, 20
 ἥ τις ἐξαρίτως τῷ ἄλλων τὰ μα-
 θήματα πορίσεται.

ΤΟΥ ΙΒ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Εἰς ταῦτο δὲ φησὶ καὶ τὸ, ἀ-
 ποδημῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἐπὶ 25
 εἰρήνῃ, Ἐρινύες γὰρ μετέρχον-
 ται. καὶ γὰρ τὸτο εἰς φιλοσοφίας
 προξέπει, καὶ ἡ καὶ τοῦν αὐτε-
 πραγίας δηλοῖ τὴν καὶ προλήγει
 τὸ σύμβολον ἐπαργῶς, ὅτι φι- 30
 λοσοφῶν ἐπιβαλλόμενος, χάρι-
 εις πάντων πάντων σωμα-

maximè, ut mens omnium honesto-
 rum in hac vita dum præsetque statu-
 tur. In primis quidem in Pythagoricis
 dogmatibus hoc fieri necesse erit. Nā
 fieri nullo modo potest, ut hæc sine
 luce ullo modo intelligantur.

ΣΥΜ. XIV. ΕΞΡ.

Ἦoc ἀρετῆν, *Iustum non esse transfigen-
 dum*, iustitiam esse exercendam, & ex
 qualitate honore præ cæteris af-
 ficiendam, mediocritatemque admi-
 rabiliter, & iustitiam perfectissimam
 virtutem cognoscere iubet, cuius reli-
 quæ virtutes completivæ sunt, & si-
 ne qua reliquarum nulla est utilitas,
 neque oscitanter eam novisse oportet,
 sed per speculationes & demonstrati-
 onem quæ scientiam parit. Hoc autē
 scire nullus alius artis aut scientiæ o-
 pus est, quàm solius philosophiæ Py-
 thagoricæ, quæ præ reliquis eximie
 disciplinas honore afficit.

ΣΥΜ. XV. ΕΞΡ.

Eodem redit & illud, *Peregrinationem
 insituentem longam, ne revertitor*. Furia
 quippe simul comitatur. Hoc enim sym-
 bolum ad sapientis studium adhorta-
 tur, & actionem, quæ suapte sponte
 circa mentem versatur, indicat simul
 & prædicat, manifestè, philosophandū
 esse proponens hisce quasi verbis, se-
 paratè ipsum ab omnibus corporali-
 bus

bus, usque, quæ sensib⁹ percipiuntur, rebus, & verè mortis meditationem instituito ad ea, quæ animo ac ratione cognoscuntur, semperque in eodem statu & conditione permanent, per concordantes & consentaneas disciplinas, idque ne respiciendo quidem concedēs. Etenim peregrinatio, mutatio loci est, mors autem animi à corpore separatio est. Eodem modo autem Philosophiæ studio verè & sine sensuum sedibus ac corporalibus functionibus pura mentitendum, ut veritas, quæ in ipsis rebus est, comprehendatur intelligaturque, quæ quidē agnita est sapientia efficitur. Cæterum ubi aggressus sis Philosophari, ne convertitor, neque decessum transire ad priora, & quæ tecum connotata sunt, corporalia. Poenitentia enim multa ex hoc te assuectus, impeditum ad sacras comprehensiones idque ab ea, quæ in corporalibus existit, caligine. Poenitentiam autem Erinny^m transnominavit.

SYM. XVI. EXP.

Illud verò, *ad solem convertere* sus nomen, hoc admonet, nihil animale seu belluinum facere aggredere: sed Philosophæ cœli ac solis intuitus, & lux vernantis tibi dux esto, neque etiam unquam memento in Philosophiæ studio animo abiectio efficitur. Ad deos autē & sapientiam per cœlestium rectū cor-

σικῶν καὶ αἰσθητῶν, καὶ ὅτι τῆς θανάτου μελέτω σοφῶς, ἐπὶ τὰ νοήσια καὶ αἰσθητὰ ταῦτα, ὡς ἀσπύτως ἐχούσα, ἀμείστος πρὸς τὰ χωρῶν διὰ τὴν ἀπορροήν καὶ μαθημάτων. Σπουδαίᾳ μὲν γὰρ καὶ ἀσπύτως τὸ πνεύματι τοῦ σώματος ψυχῆς χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ σώματος. ὅπως δὲ τὸ φιλοσοφῆν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπὸ αἰσθητηρίων καὶ σω-
 10 καίμων ἐνεργῶν, καθαροῦ τὰς ἐν ἡμῶν εἰς καὶ ἀληθῶς ἐν τοῖς οὐ-
 σιν ἀμαθίας, ἥπερ ἐπὶ γινώσκει σοφία οὐσι. φιλοσοφῆν δὲ ὀφθαλμοῦ μὴ ἐπὶ σφύρου, μη-
 15 δὲ καὶ δίκου πρὸς τὰ πρὸς τὴν
 ρα, καὶ ἐν σωφροσύνῃ σοὶ δια-
 τελίσαντα σωματικά, μετὰ
 νοῖα γὰρ ἐν τούτῳ πολλὰ σοὶ
 παρέχεται ἐμποδίζοντα ὡς
 20 τὰς ὕμεις καταλήψεις τῶν
 περὶ τὰ σωματικά ἀχλύος.
 τὴν δὲ μετανοίαν ἐργάζου με-
 τάνοιαν.

ΤΟΥ ΙΘ. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

Τὸ δὲ, πρὸς ἥλιον τρεφόμενος
 25 μὴ ἄρει, καὶ τοῦ ἀπορρίπτει, καὶ δὲ
 ζῶντες ἐπὶ βάλλου σοφῶν, φιλο-
 σοφῶν δὲ τὸν οὐρανὸν ὁρῶν καὶ τὸν
 ἥλιον, φῶς τῶν σοφῶν ἀληθείας καὶ
 30 θῶ, καὶ καὶ ἐπὶ τῆς μέμνησιν ταπει-
 νούσθαι ἐν φιλοσοφίᾳ. ἐπὶ θῶς
 δὲ καὶ σοφίας διὰ τῆς τῶν οὐρανῶν
 ἐπιστά-

ἐπισκέψαι ἀνέρχου, καὶ φιλο-
σοφία ἐπιβαλλόμενος, καὶ πρὸς
ἐν αὐτῇ φωτὶ τῆς ἀληθείας
καθαίρων σεαυτὸν, καὶ ἔσας
πρὸς ἐπὶ τὴν τοιαύτω ἐπιτή-
δεωσιν, θεολογίας τὴν καὶ φυ-
σιολογίας καὶ σφαιρικῶν ἐπι-
γνωσιν αἰτιολογίας τὴν καὶ ἰσχυ-
ράν πάντα ταῦτα, μηκέτι ζώ-
εις τὴν ποίει μηδὲ βροχη-
ματώδεις.

ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΝ.

Τὸ δὲ αὐτὸ παραγγέλλει καὶ
Δαδίων θάκος καὶ ὑπόμνη-
σι. ΟΥΤΩΣ δὲ μόνον ἐπὶ κα-
θαρίων τὸ δαδίων, πρὸς τα-
χέως καὶ πλείους μετετελεσ-
θῆναι πρὸς, ὡς πρὸς τὸ λε-
γόμενον. θάκος, παρακαλεῖται
μαίνειν αὐτὸ, πρὸς μασσαί-
σιν ὑποβοηθητικὸν ὑπάρχει, καὶ
ἀντιμάχεται τῇ φθορᾷ ἐπι-
πλεονεκτήσει αὐτοῦ μολύνοντα τὸ
καλὸν καλῶν, ἀλλὰ
καλλίον καὶ κρείσσον, καὶ κα-
τακρίαν τὰ σοφίας ἰδίας τὰ
τῆς ζωῆς. Δαδίων μὲν
καὶ ὅτι τὴν εὐφροσύνην φιλο-
σοφία παραβέβληται. θά-
κος δὲ ὅτι τὴν χαίρειν
ταῦτα τῇ ζωῇ.

siderationem ascendito. Et sapientiae
studium aggredies, & luce, quae in ipso
est, veritatis, te ipsum repurgans con-
versusque ad istiusmodi studium atque
institutum, adhuc ad commentationem
rerum divinarum, ad disputationem
rerum naturalium, ad cognitionem
globosorum corporum, & redditionem
causarum, quae est supra haec omnia,
neque amplius quidquam animale nec
belluinum facito.

SYMBOLON XVII. EXPL.

Illud quod sequitur symbolum, *da-
dion seu oleo sedem ne extergis*, idem
admonet. Non enim solum, posteaquam
purgatoria est facula, eo quod celerim
plurimumque ignis particeps sit, quae-
admodum id, quod sulphur dicitur,
hortatur illud non esse inquinandum,
cum natura huiusmodi sit, ut in-
quinamenta omnia dispellat. neque re-
pugnandum esse naturali habilitati eius,
cum inquinamento conspurcatus,
quod natura inquisitionem prohibet
sed potius non esse coniungenda nec
commiscenda ea, quae propria sunt sa-
pientiae cum iis, quae sunt propria can-
tus animalium. Etenim facula propter
claritatem & lucem, quae praedita lucet
philosophiae comparatur. Sedes vero
comparatur, eo quod humilis sit,
zoodia, vel animalium cantui.

T T

SYM. XIIX. EXPL.

Iam illud symbolum, *Galbim alito quidem, ne autem occidito. Luna quippe & solis acer est*: consolat nobis nutriendum & corroborandum esse corpus, & non negligenda esse ea, quæ peritura sunt & corruptioni subjecta, quæ magna sunt indicia mundi unitatis & coagmentationis, simul & nature conjunctionis conspirationisque. Itaque hortatur universi contemplationem ac Philosophiam obviis ulnis suscipiendam esse. Quia enim natura tecta & recondita est de universo veritas, & satis superque investigatu difficilis, interrim homini tamen ea querenda & investiganda erit, idq; maximè per philosophiã. Nam ut id fiat per aliud ali-quod studium, revera fieri nullo modo potest. Hæc autem parva quædam luminaria ceu faces & scintillas ab natura accipiens, & quasi viaticum mutans ea ceu ignem excitat, & magna reddit, magisque conspicua per illius disciplinas efficit, ideoq; Philosophicæ opera danda fuerit.

SYM. XIX. EXP.

Hoc autem symbolum, *Chenici ne infideto*, aliquis acceperit magis esse Pythagoricum, ex hisdem, quibus supra dictum est, exorsus. Nam quia corporalitate (ut sic dicam) & animalitate, non

ΤΟΥ Ι. ΣΥΜ. Α'ΝΑ΄.

Τὸ δὲ, Ἀλκυονία βίβει μὲν, μὴ θύε δέ. μήτη γδ καὶ ἡλίω καθιέσθαι, συμβουλεύει ἡμῖν ὑποβιβῆναι καὶ σωματοποιεῖν, καὶ μὴ παρορᾶν ὑπολλύμενα καὶ διαφθειρόμενα τὰ τῆς τῆ κόσμου ἐνώσεως ἐ ἀλληλουχίας συμπαθείας τὴ καὶ συμ-
 10 πνοίας μεγάλα τιμήματα. ὥστε ποροβίπει τῆς τοῦ πα-
 τὸς θεωρίας καὶ φιλοσοφίας ἀν-
 τιλαμβάνεσθαι. ἐπὶ γδ ὑπο-
 κρυφος φύσις ἡ περὶ τῶ παρ-
 15 τὸς ἀλήθεια, καὶ διδύματα
 ἱκανὰς, ζητήσια δὲ ὅμως ἀν-
 θρώπων ἐ ἐξιχνώτεια, μά-
 λιστα δὲ φιλοσοφίας. δὲ γδ
 ἄλλου τινὸς ἐπιτηδεύματος
 20 ὅντως ἀδύνατον. αὐτὰ δὲ μα-
 κρά τινα ἐναύσματα παρὰ
 τῆς φύσεως λαμβάνουσα καὶ
 αἰσιν ἐφοδιαζομένη ζωπυρεῖ
 τελευτὰ καὶ μεγαθύνη, καὶ ἐναργί-
 25 σται διὰ τῆς παρ' αὐτὴν μαθημάτων
 ἀπειργάζεσθαι, φιλοσοφῆσαι ἀντὶ τῆς

ΤΟΥ ΙΒ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ΄.

Τὸ δὲ, ὅτι χοίρει μὴ καθίε-
 ζου, Πυθαγορικώτερον ἐ
 10 δέχεται ἂν τις, ἐκ τῆς αὐ-
 τῆς τοῖς ἀνθρώποις ὁρμώμενος.
 ἐπὶ γδ σωματότητι καὶ ζωῇ
 δια ε

δια καὶ οὐ χρίνικι μετρίτια ἔσται
ἢ τροφή, μὴ ἥρπαιε μίση δ-
μύνητος φιλοσοφίας διατέλει.
ἀλλ' εἰς ταύτῃ σαυτὸν δούς,
ἐκείνου μᾶλλον προνοῶ τῷ ἐν σοὶ
θεοειδέϊον, ὅστις ψυχὴν ἐκ πο-
λύ πρότερον τῷ ἐν ταύτῃ τοῦ ὄντος
τροφὴν οὐ χρίνικι, ἀλλὰ θεωρίαν καὶ
μαθήσιν μετρίται.

ΤΟΥ Κ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

IO

S Y M. X X. E X P.

Τὸ δὲ, Γαμψάνυχον μηδὲ
παράστρεφει, Πυθαγορεῶντι-
νον συμβουλιῶν, κοινωνικὸς ἴ-
δι καὶ μεταδοτικὸς, καὶ τοὺς
ἄλλους, ἑοικότερος ἔστι παρὰ
σκέπαι, διδόναι τε ἐκ δέχ-
σθαι ἀπακοήσας ἐκ ἀφθόνως
ἐθίζων. ἀλλὰ μὴ πάντα μὲν
λαμβάνειν ἀπλῶς, διδόναι
δὲ μηδὲν. ἢ γὰρ τῶν γαμψά-
νυχον φυσικὰ διοργανώσις λα-
βεῖν μὲν τάχιστα καὶ ραδίως
διδημιούρηται. ἀφῆναι δὲ ἢ
μεταδοῦναι οὐκέτι, διὰ τὴν
ἔντασιν ἀγέλων ὄντων τῶν ὁ-
νύχων. ὅν τροφὴν καὶ αἱ κραά-
ται πεφυκάσιν, ἐπαπαῖται μὲν
τάχιστα, ἀφῆναι δὲ δυσχερῶς, εἰ μὴ
τις ἀπὸ ὑπερπικλίνῃ αὐτὰς ἀνα-
στρέφωι, προσαρτηθεῖσιν δὲ ἢ
μὲν ὑπὸ τῇ φύσει τῶν χιρῶν, ἢ κα-
τὰ αὐτὴν διδῶμεν ἢ ἐκ δειχόμε-
θα καὶ τὸν κοινωνικὸν λόγον,

Illud, *nihil curvū, quod curvos ungues
habet, nutrit*, consalitaliquid, quod
magis est Pythagoricum, esto famili-
aris & lubens cum alijs, in primiti-
atnicis communicato & largitor, &
reliquos mortales, ubi tales sint, præpa-
rato, & dare atque accipere sine pravis
moribus atque affatim consuescens.
Verum ne omnia accipiant intatiabi-
les, nihil autem dent. Naturalis enim
constructio & apparatus curvos un-
gues habentium effectus est, ut celerri-
mè & facillè accipiant: ut autè dimittant
& cum alijs communicent, non æquè,
propter instantiam & contentionem,
unguibus existentibus incurvis. Què-
admodum etiam Crangæ natæ sunt
ad attrahendum quidem celerimè,
difficiliter autem remittendum. Nisi
quis igitur super eas incubuerit rever-
tens, manibus nobis à natura appensis,
ut per illas demus simul & accipiamus,
etiam orationem communicantem,

& digitis simplicibus & non incurvis
 ipsis agnatis, non imitandū in talibus
 ca, quæ curvos ungues habent, alio
 modo ab creatore fabrefacta: sed po-
 tius inter se mutuo communicandū
 & participandum adhortantes ad istius-
 modi, quale ab ipsis, qui rebus nomi-
 na inposuerunt, spectatū est, qui dex-
 tram manuum nominarunt honora-
 biliorem, non solū ab eo, quod acci-
 piat, sed etiam ab eo, quod sit compre-
 hensibilis in communicando. Iustē i-
 gitur agendum est. Ideoq; verō etiam
 Philosophandum. Siquidem retribu-
 tio quædam & remuneratio est iustitia
 remunerata permutatione, quod su-
 per est, & quod deest.

SYM. XXI. EXPL.

Illud verò, *in via ne scindito*, significat
 unum quidem veritatem, mendaciū
 verò esse multiplex. Ex eo autem ma-
 nifestum est, unumquodq; planē sim-
 pliciter dici, si quidem sanē dicatur. A-
 liud verò non unumquodq; infinitis
 modis. via verò philosophia esse vide-
 tur. dicit igitur, elige illam Philosophi-
 am, eamq; ad Philosophiam viam, in
 qua non sit scissio, neque in qua con-
 tradictoria dogmata stabiliās, sed con-
 sistuta & eadem sibi ostendet confit-
 mata efficace sciētia per disciplinas ac
 contēplationes, quod est, *Pythagorici-
 se modo philosopharis*. At potest hoc fa-

εἴ τῃ δακτύλῳ ἀπλῶν πῶς
 καὶ οὐκ ἀγκύλῳ αὐταῖς ὡροσ-
 πιφυκότων, οὐ μινητίον ἐν
 τοῖς τοιούτοις τὰ γαμψόνηχα, ἐ-
 5 τέρω ἔξω δημιουργηθέντα ὑπὸ
 τοῦ πάσαντος, ἀλλὰ μάλλον
 κινωτίον ἀλλήλοις, εἰ μεταλη-
 πτίον, ὡροβηπομένους εἰς τὸ τοι-
 οῦτον ὑπ' αὐτῇ τῇ τὰ ὁμόμα-
 10 τα τιθεμένων, οἱ τὴν δεξιάν τῇ
 χειρὶ ἐντιμωτέρως ἀνόμεσαν.
 οὐ μέντοι ὑπὸ τοῦ δέχοντος, ἀλλὰ καὶ
 ὑπὸ τοῦ δεικνύοντος ἐκείνου ἐν τῇ με-
 ταδόδῳ διανοῇ διακοσμητικῶν ἀρε-
 15 ῶν διὰ τὴν φιλοσοφίαν. ἀποβῆ
 γὰρ καὶ ἐκείνου ἀντιδοῦναι τὴν δικαιο-
 σύνην τὸ πλεονάζον καὶ ἐλλείποντις ἀν-
 ταποδοῦσαι δι' ἀντιδόσεως.

ΤΟΥ ΚΑ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'.

20 Τὸ δὲ, ἐν ᾧ καὶ καὶ ἡγεῖται, δηλοῖ
 ὅτι ἐν μὴν ἀληθείᾳ, πολυαχιδῆς
 δὲ τὸ ψεύδος. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ
 μὴν τινασσοῦ μοναχῶς λέγεσθαι,
 25 εἰπερ ὅμως λέγοιτο. τὸ δὲ τι οὐχί
 ἢ ἡ φιλοσοφία δοκεῖ εἶναι. λέγει οὖν
 ὅτι αἰροῦ φιλοσοφίας ἐκείνου, εἰ
 ἐπὶ φιλοσοφίας ὁδόν, ἐν ᾗ οὐ καί-
 30 σι, εἰδὲ ἀντιλεγόμενα δογματί-
 σις, ἀλλὰ ἰσῶτα καὶ αὐτὰ ἰαυ-
 τοῖς ὑποδείξει ἐκαστηνικῶν βιβαι-
 αθέντα διὰ μαθημάτων καὶ θεω-
 ρίας, ὅς ἐστι Πυθαγορικῶς φιλοσο-
 φῆ.

Φεῖ. δύναται δὲ. καὶ ἐπειδὴ ἡ δὲ
 τῆς σωματικῆς καὶ αἰσθητῆς χα-
 ρούσε φιλοσοφία, ἣ οἱ νεώτεροι
 κατακόρωε χρώνται, καὶ τὸν θε-
 ὸν, καὶ τὰς ποιότητες, καὶ τὴν ψυ-
 χὴν, καὶ τὰς ἀρετὰς, καὶ ἀπὸ τῶν
 πάντων τὰ ἐν τοῖς οὖσιν αἰτία κυ-
 ριώτατα, νομίζοντες σῶμα εἶναι,
 εὐολίθης ὅτι ἐστὶ εὐανάγκης,
 καὶ δηλοῦσιν οἱ τῆς δοκούτων τῶν
 λέγειν περὶ αὐτῆς ποικιλοτάτη
 ἐπιχειρήσις. ἡ δὲ τῆς σωματικῆς
 καὶ νοητῆς ἀλλων τὴν καὶ αἰδίων τὴν
 προχωρήσειν ποιουμένη τῶν τε ἀ-
 εὶ καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἐχόν-
 τω, καὶ οὐδέποτε, ὅσον ἐπ' αὐ-
 τοῖς, φθορὰν ἢ μεταβολὴν ἐπι-
 δεχομένην ὁμοίαν τοῖς ὑποκειμέ-
 νοις ἀδιάπτωτος ἐστὶ καὶ εὐσταθὴς
 ἰδραίας καὶ ἀκλινοῦς. ὁποῦ δὲ
 ὡς δημιουργός. συμβουλευε τοῖς
 νυν ἡμῖν τὸ παράγγελμα, ἐ-
 παιδαν φιλοσοφῶμεν καὶ τὴν δη-
 λουμένην ὁδὸν ἀνέωμεν, φύγειν
 μὴ γὰρ τῶν σωματικῶν καὶ πο-
 λυχιδῶν τῆς ἐπιβουλῆς καὶ ὑπο-
 δοχῆς, προσοικεῖσθαι δὲ αὐ-
 τῇ τῇ τῶν σωματικῶν οὐσίᾳ, τῇ οὐκ
 ἔστιν ὅτι οὐχὶ ἑαυτοῖς ὁμοίωσιν
 διατελούντων, διὰ τὴν ἐνυπαρ-
 χουσαν αὐτοῖς φύσιν αἰσθητῆς καὶ
 ἀδιάπτωσις.

cere. Et quia Philosophia, qua ju-
 niores ad satietatem uruntur, quæ per
 corporalia atque ea, quæ sensu perci-
 piuntur, pergit, & Deum & qualita-
 tes & animum ac virtutes, simpliciter
 quæ loquendo, omnia, quæ in rerū na-
 tura sunt, causarum momenta maxi-
 mē præcipua, corpus esse existimant,
 proclivis ad lapsum & conversu facilis
 & confutabilis est: ac ostendūt illi, qui
 videntur aliquid dicere de ea diversis
 finē, aliquos conatus. Verū illa phi-
 losophia, quæ non est rerum corpora-
 lium, quæq; in rebus sita est, quæ men-
 te percipiuntur, nec versatur circa ma-
 terias, simulque in rebus consistit æter-
 nis, progressum efficiens tum eorum,
 quæ semper circa eadem & consimi-
 liter se habent, & nunquam, quantum
 in ipsis situm est, corruptionē vel mu-
 tationem recipiūt, subjectis similia, ea,
 inquā, Philosophia firma immunisq;
 à lapsu & stabilis est artifex, stabilis &
 immobilis demonstrationis. Præceptū
 igitur hoc nobis cōsulit, posteaquā Phi-
 losophemur, & ostensā viam perficia-
 m⁹, ut insidias corporaliū, & eorū, quæ
 in multas partes scissa sunt ac susce-
 ptionem refugiamus. Ipsam enim fa-
 miliariter adjungi corporum substan-
 tiæ, cui nunquā similibus sibi ipsis vi-
 ventibus licet adjungi, propter eam,
 quæ ipsis à natura adest, veritatem, &
 quæ ab lapsu libera est, stabilitatem.

SYM. XXII. EXP.

Illud symbolū, *hirundinem cecito ne accipito*, consulit, animo ignavum & non continenter laborum amantem, neque scēta principem constantem ac scientē ad dogmata tua ne suscipito, requirētia continentem atque intentissimam attentionem & laborum tolerātia, propter trāsmutationem, & involūcra variatū, quæ in ipsis sunt, disciplinarum. Virtutē autem imagine scordix & intercisione temporum, hirundine, quod anni hæc pars aliqua nobis adveniat, & quasi ad exiguum temporis spaciū apud nos quasi hospitetur, plurimo autem tempore ab nobis abcedat, & conspici à nobis nequeat.

SYM. XXIII. EXP.

Iam illud, *annulum ne gestato*, consequenter accipimus in admonitionem ex placito Pythagorico, hoc pacto. Postquam vinculi more annuli circumdati sunt gestantibus. Annulus hoc proprium habet, ut non præfocet, neque ullo incommodo afficiat, sed aliquatenus coarctet, & afficiat perinde, ac si agnatus & domesticus foret. Tale autem vinculum etiam corpus anime existit. *Annulum igitur, ne gestato*, verē philosophari cōsequenter, & idem, ac separa animum ab circumposito

ΤΟΥ ΚΒ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ, Χελιδόνα οἰκίᾳ μὴ δέχου, συμβουλευθεὶς ῥαθυμον καὶ μὴ διπλοῦς φιλοπονοῦντα, μὴδὲ ἐπιμοχθον αἰρητικὸν καὶ γνώριμον εἰς τὰ δόγματα τὰ σα μὴ ἐπιδέχου. δομένα συμπαχῶς καὶ εὐπνοῦτα, πλεονεξίας, καὶ περιποιρίας διὰ τοῦτο ἐν αὐτοῖς ποικίλων μαθημάτων ἑξαλλαγὴν καὶ περιπλίκειαν. εἰκόνα δὲ ῥαθυμίας καὶ ἑγκοπὴν χρόνῳ χελιδόνα χρηστῇ, ὅτι μέρος τι τῆ ἐν αὐτῇ, αὐτῇ ἐπιφοιτᾷ ἡμῖν καὶ ὡσαννὴ ἐπιξενεῖται πρὸς βραχὺν καιρὸν. τὸ δὲ πλεῖον ἀφίσταται καὶ ἀφανὲς ἡμῖν ὑπάρχει.

ΤΟΥ Κγ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ, δακτύλιον μὴ φόρει, ἀκολούθως τῷ Πυθαγορικῷ ἀρῶσκειν εἰλημὴν εἰς τὴν παρὰ κλησιν, οὕτως. ἐπεὶ δισμῦ ἑξ ὅπου ἀντίκεινται τοῖς φοροῦσιν. ὁ δακτύλιος ἴδιος ἔχει τὸ μὴ ἄρχειν, μὴδὲ κακοῦχειν, ἀλλὰ πᾶσι ἀρμόζειν, καὶ προσφυῶς ἔχειν. δισμὸς δὲ τοιοῦτος τις καὶ τὸ σῶμα τῇ ψυχῇ ὑπάρχει. τὸ οὖν δακτύλιον μὴ φόρει, ἀκολούθως φιλοσοφεῖν ὡς ἀλλοθῶς, καὶ χαίρει τῷ περιχειμένῳ δισμῷ τῇ

μοῦ τὴν ψυχὴν. μάλιστα γὰρ θα-
νάτου, καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀ-
πὸ σώματος ἢ φιλοσοφία. τὴν
δοξα Πυθαγορικὴν μέντοι συμ-
δὴ μεγάλη τὴν ἀφίστασθαι ἑαυ-
τὴν διὰ τὸ νοῦ ὑπὸ σωματι-
κῶν πάντων, καὶ περὶ ταῖς νοη-
τὰ καὶ αἰνὰ διὰ τῆς θεωρητι-
κῶν μαθημάτων καταγυγιου-
ναι, ἀλλὰ καὶ ἀπόλλυσι παντὶ τῷ
ἀμώρηματι, καὶ ἀνδουλὰ καὶ
κωλυσιεργίᾳ τῷ φιλοσοφεῖν παρε-
σχολήματα, φοβὰς τε καὶ βάλ-
λυσας, καὶ πληθύνει ἀκαίρους δεσ-
μῷ βίονος τὸ σῶμα καὶ ἀλασμβά-
νισας, νοσηνομίας τε καὶ ἀρχολίας
ἀδιαλείπτως ἐμποιούσας.

ΤΟΥ ΚΕ. ΣΥΜ. ΑΝΑ.

Τὸ δὲ, Θεὸν τύπον μὴ ἐπιγλυφ-
σακτυλῶ, καὶ τὴν ἐκβολὴν χεῖρα
ἐνδοῦαι ὑποφωτῇ καὶ τῷ τοῦ
φιλοσοφῆ, καὶ ἀσπαίτους πρὸ
παιδὸς ἡ τοῦ θεοῦ ὑπάρχειν. τὸ
γὰρ κυριώτατον ῥίζωμα τῆς Πυθαγο-
ρικῶν δογματίων, τοῦ τίς ἐστιν εἶδος
καὶ τῆς σχιδῶν ἡρτῆσαι, καὶ ὅφ-
αί χρι τέλους κρατύνεται. μὴ νό-
μιζε δὲ μορφαῖς αἰνῶνς κεχρησθῆ,
δοῦναι εἰς σωματικά. μὴ δὲ ὑποσ-
τάσεισιν ὑποσάσει ὕλην, καὶ οἶον
δεσποδὶ οὐκ ἔστι σῶμα, ὡς περὶ τὰ
αἰνὰ ζῶα. αἰδὲ σακτυλοῖς ἐκφυγεῖν
ἰόντες δὲ σμῶν δι' αἰσῶν σακτυλοῖν

vinculo. Philosophia quippe medica-
tio mortis est, & separatio animi ab
corpore. Magno igitur studio hanc
Pythagoricā Philosophiam accedito,
quæ se ipsam per mentem ab omnib⁹
corporalibus segregat, & circa ea, quæ
mente percipiuntur, & materiæ expe-
tia sunt, per disciplinas contemplativas
occupatur: sed & tuā peccata in diver-
sum retrahentia, & opera prohibentia
ad Philosophandū destrue, carnis oc-
cupationes, atque nimias ciborum in-
gurgitationes, repletionisque intem-
pestivas vinculi instar corpus compre-
hēdentes, & morborum agmina ac
negotia sine intermissione ingeneran-
tes.

SYM. XXIV. EXP.

Hoc verò, Dei formā & imaginem an-
nulo ne insculptis, juxta sententiā præ-
dictam adhortatione utitur tali, Philo-
sophare, & ante omnia deos ducito in-
corporeos esse. Nam hoc symbolum
præcipuum præ cæteris Pythagorico-
rum dogmatum seminarium est, hoc
est, ex quo omnia penè coaptata sunt,
& à quo usq; ad finem firmantur. Ne
puta verò eos formis, quæcumq; sint
corporales, visos esse, neq; recipere ma-
teriali substantiā & corpore, quasi mate-
riali vineulo, quemadmodum reliqua
animalia. Sculpturæ verò quæ sunt in
annulis, vineulum per ipsum annulū
in-

indicant, & corporalitatem speciemq;
sensu comprehensibilem, & quasi cu-
juspiam ex animalium parte speciem
aspiceret per sculptum aspectum, ab
quo separandum præcipue est genus
decorum, tanquam quod sit æternum
& sola mente comprehensibile, idem
eodemq; modo semper sese habens.
quemadmodum in oratione de deo
proprie plenissimeq; quasi de arte dis-
seritur.

SYM. XXV. EXP.

Iam hoc symbolum. *Apud lucernam in
speculo faciem ne contemplare*, ut magis
Pythagoricum consulit illud, Philo-
sophare, non accurrens, non imagina-
tionibus, quæ sub sensus cadunt, quæ
quidem lucem aliquam ad compre-
hensiones efficiunt. Siquidem lucernæ
formam habet, & nequaquam natu-
rale necque verum est: sed potius simi-
lis est facultatibus, quæ scientiam effi-
ciunt, quæque in mente & cogitatio-
ne versantur, ab quibus splendidissima
quædam puritas, & quæ à lapsu remo-
tissima est, in animi oculo constituitur
ex universis, quæ mentis sunt & mente
percipiuntur, itemque ex horum con-
templatione, non autem ex corpora-
libus & sensui subiectis. In continenti
quippe ea fluxu et mutatione esse, fre-
quenter indicari est, nullo modo sta-
bilia et eadem, sibi quæ similia existere,

ἐμφαίνουσι, καὶ τὴν σωματο-
πλάτῃ τότε αἰσθητὸν εἶδος, καὶ
ὡς ἂν ἡ τὸς τῶν ἐπιμέρους
ζώων διατρεφύμενος προσβλεψίως,
ἥς χειρὶς μάλιστα τὸ τῶν
θεῶν ἡγήσεται, ὡς αἰδούν τε
καὶ νοητὸν, καὶ κατὰ τὰ αὐ-
τὰ, καὶ ὡσαύτως αἰεὶ ἔχον.
ὡς ἐν τῷ περὶ θεοῦ ἰδίῳ
καὶ πληρέστατα τεχνολογῆται.

ΤΟΥ ΚΙ. ΣΥΜΒ. Α' ΝΑ.

Τὸ δὲ, περὶ λύχνου μὴ ἐ-
σοπλίζου, Πυθαγορικώτερον
συμβουλεύει, τὸ, φιλοσόφει,
μὴ προσβλέπον, μὴ ταῖς κατὰ
αἰσθησιν φαινομέναις, αἱ τι-
νις φῶς μὲν τι περὶ τὰς κα-
ταλήψεις ποιῶσι. λυχνουδὲς
μὲν τοι, καὶ οὐχὶ φυσικόν,
ὡδὲ ἀληθές, ἀλλὰ μάλλον
ταῖς κατὰ τὸ νοητικὸν ἐπι-
σημονικαῖς, ἀφ' ὧν λαμπρο-
τάτη τις ὕψις, καὶ εἰδιάπ-
λαιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὅμι-
μα συνίσταται, ὅς ἀπείκασται τῷ
νοημάτων καὶ νοητῶν, ὃ δὲ πε-
ρὶ ταῦτα θεωρεῖται, ἀλλ' οὐκ ἐκ
τῶν σωματικῶν ἢ αἰσθητῶν. ἐν
σώματι γὰρ ταῦτα ῥίσι καὶ
μεταβολῇ πολλαῖς ἡδονα-
σθη, κατ' οὐδένα ἔσπον μόνιμα
καὶ τὰ αὐτὰ αὐτοῖς ὑπάρχοντα,
ἢ καὶ

ἡ καὶ βεβαία ἐπιστημονικὴ κα-
τασκευὴ κατάληψιν καὶ ἐπίγνω-
σιν, ὡς ἐκεῖνα.

Τὸ δὲ, Περὶ θεῶν μηδὲν
θαυμάζον ἀπίστω, καὶ δὲ περὶ
θεῶν δόγματων, προῖπει με-
τίσθαι καὶ κλῆσθαι ἐκεῖνα τὰ μα-
θήματα, ἀοὺκ ἀπιστοῦς. οὐκ ἔστι
περὶ θεῶν καὶ περὶ θεωνομασίῳ,
ἔχον τὰ μαθήματα, καὶ τὰς ἐπισ- 10
μονικάς ὑποδείξεις.

ΤΟΥ ΚΣ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ.

Τὸ δὲ, Ἀχέτω γέλωτι καὶ
ἐχθρῶν, δηλοῦν κρατοῦ καὶ πα-
θῶν. ὑπομνησθε δὲ σμυτὸν 15
τοῦ ὀρθοῦ λόγου, μήτις ἔσθαι
τυχῆαις ἐπιχαινοῦ, μήτις συμ-
φοραῖς συμπαπνοῦ, ἐν οὐδε-
τέρῳ μεταβιλλῆς ἔννοιας ὑπολο-
γίζομενος. τὸν δὲ γέλωτα ἰσχυ- 20
ρῶς παύσῃ καὶ παύσῃ ἐν νόμῳ,
ὅτι νόμος μάλα καὶ σαφὴς κα-
τασκευάζεται, ὡς περὶ τι ἐπὶ ἀνθρώπου ἀ-
πάρχων καὶ ἐπὶ φλογμα μέλει
προσώπου καὶ διατίστας. 25
ὥς δὲ παραγγέλλει, ἐπεὶ δὲ
ἀνθρώπου ἰδίον καὶ τὸ αὐτοῦ
λα ζῶν, οὗτος. ἄρῃζονται γὰρ
ταῖς ζωαὶ αὐτὸ γλαστὸν ἐπὶ, δη-
λοῦται ὑπὸ τῆ παραγγέλλας, 30
τὸ μὴ ἐπιμένειν καὶ ἀντιβλέπειν.

ut etiam firmam scientiamque appre-
hensionem & cognitionem, quemad-
modum illa, insinuat.

Symbolum illud, de diis neque divinis
oraculis nihil eorum, quae admirabilia, si-
dem derogato, admonet ad eas & cō-
parandas esse illas doctrinas, quibus
non sis fidem derogaturus. Nullo mo-
do de diis & de divinis dogmatibus
habeas disciplinas, & scientificas do-
monstrationes.

ΣΥΜ. XXVI. ΕΞΡ.

Illud verò, *Risu incontinenti ne concu-
titor.* ostendit affectiones esse vincēdas.
Tibi verò ipsi rectam rationem in me-
rioriam reducio, neque secunda for-
tuna inderis neque calamitatibus ani-
mo collabar frangarisque, in neutro
cogitationē mutationis reputans. Ri- 20
sum verò prae omnibus affectibus no-
minavit, quod solus maxime conspi-
cuae significatur veluti quiddam, quod
inconstitutum & inflammatio usque
ad faciem affectus & constitutionis.
25 Fortassis autem admonet, quia homi-
nis risus hic proprius est, prae reli-
qua animalia. Definiunt igitur quidā
ipsum animal esse, quod ridere possit.
Ostenditur ab præcepto non constan- 30
ter, & non nisi obiter et hospitum in-
star humanitati immorare: sed impi-

tationem Dei pro virili compara philosophando, & hoc idiomate linguæ quæ proprietate hominū cū aliis rebus inducens, et præferens id, quod cum ratione conjunctum est illi, quod risibile ponitur in discrimen & differentiam cum reliquis animalibus.

ἀνθρώπων ἡμῶν, ἀλλὰ μὴ
 μνησικ. 29. καὶ τὸ εὐματὸν καὶ
 φιλοσοφῶν, καὶ τὸ ἰδιώματος τῆ-
3 ῥου ἡμῶν. ἀνθρώπων ὑπεκχωρῶν
 ποροκρίνων τὸ τὸ λεγόντων τῶ
 λατικῶν διὰ τὴν καὶ διαφορὰν
 πρὸς τὰ λοιπὰ ζῶα.

Sym. XXVII. Exp.

ΤΟΥ ΚΥ ΣΥΜ. Α' ΝΑ'.

Illud, in sacrificiis unguens ne praeiudico,
de amicitia praeceptum est et admonitio.
domesticorum enim et nos sanguine
contingentium alii quidem genere
proximo sunt fratres & nati et paren-
tes, similes partibus seu membris no-
stris, quibus ablatis praebent non me-
diocrem dolorem & mutilationem,
veluti digiti, manus, aures, nasus, et his
similia. alii vero ex multo intervallo
nos attingentes et quasi accolentes,
veluti sobrinorum patruorumque fi-
lii, affinium soboles, vel tales aliquot
assimilantur nostrum cuiusque parti-
bus, quibus praefectis nullus dolor ad-
est, perinde ac crinibus, unguibus & si-
milibus praefectis. volens igitur illos
cognatos indicare alio tempore negle-
ctos tibi eos per defectionem, vel elō-
gationem, unguibus usus est, dixitque
ne abjicito omnino illos, sed sive sa-
crificiis, sive etiam alio aliquo tem-
pore neglectos tibi ipsi eos adducito
et domesticam familiaritatem reno-
vato.

Τὸ δὲ, παρὰ θυσιᾶ· μὴ ὄνυχιν
 10 ζου, περὶ φιλίας ἔστι παροξυσμικόν.
 ἢ γὰρ οἰκείων καὶ παρορμώντων ἡ-
 μῖν ἔξ αίματος, οἱ μὲν ἐργασαμένοι
 εἰς τὸ ἀδελφόν, καὶ τέκνα, καὶ γονεῖς,
 15 οἰκότες τοῖς μέρεσιν ἡμῶν, ἅπερ
 ἀπαρτίζονται ἀλλήλους· καὶ πα-
 ροξυσμικὴ πολλώτερον, οἷον δάκτυλοι,
 χεῖρες, ὥτα, ῥίνα, καὶ τὰ ὅμοια. οἱ δ'
 ἔξ ἀπὸς ἑκείνου πολλοὶ παρορ-
 μοῦνται, οἷον ἀντιμέδαι καὶ πα-
 20 ραδελφὸν γαμβρὸν ἰδεῖς, ἢ ποιῶ-
 ντι τίς τις ἐοικασιν ἐκείνῳ ἡμῶν ἰδὲς
 μέρεσιν, ὧν τευνομένων ἀλλήλοισι
 οἰδεῖν μάλιστα ἐργασίαι, οἷον θείξαι,
 καὶ ὄνυχιν ἐπὶ τοῖς ὑπόδοις βουλόμενος
 25 ἢ καὶ εἰς τὴν σὺν ἡμῶν δαλῶσαι
 τὴν περὶ τὴν ἄλλων χρόνον ἡμελη-
 μένως· διὰ τὴν ἀπόστασιν τοῖς ὄνυ-
 ξιν ἐχρήσατο καὶ ἔπει, μὴ ἀποτίθε-
 σο παρὰ πᾶσι τούτοις, ἀλλ' εἰ καὶ
 30 θυσιᾶς, καὶ ἢ καὶ ἄλλων χρόνων πα-
 ροξυσμικῶς ὄντας προσάγαγῃ ὡ-
 πύς σάντα, καὶ αἰανίου τὴν οἰκει-
 ότητα.

Teū

ΤΟΥ Κ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

ΣΥΜ. XXIIIX. ΕΞΡ.

Τὸ δὲ, διζῶν, μὴ συνεκράδισ-
 ας ἐμβαλε, μὴ ὄρεγαι ραδίας, ρα-
 σί, διζῶν, ταύτης μὴ ἀνάσσει,
 μηδὲ ἀκμῆν ἐπιχέρας διζῶν ὀρε-
 γων τοῖς ἀνεπιτηδείοις. Εἰς ὅρα φε-
 ρίς, ἐτι δὲ διὰ παιδὸς ἀμύτων
 καὶ διδασμάτων, ἀπολλοῦ χροῦ
 δακρυμαίνουσιν ἀξίους ἐξ τῆ μετα-
 λαβείν ἰσχυρατίας τὴ καὶ συντα-
 πρὸς σιωπῆς, ὅτι ἄλλας βραδύνει,
 μόρας δίδοται.

ΤΟΥ Κ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ, σεφιδῶν ὁξαναδς
 σιωπασταύτα, ὅτι τύπον συμ-
 φόρῃς, τὸτο παραγέλλει, ὅτι φι-
 λосоφῆν ἐπιβαλλόμενος νοησῶς,
 λοιπὸν καὶ ἀσωμάτοις προσοικεῖν
 σκαυδόν. ἐκ τούτου δὲ μαθίας ὕ-
 πε καὶ ευκλειδούς σπότους ὁξανα-
 σάμῃος μηδὲν σιωπαστῶ σκαυ-
 τῶ σκαυδόν, εἰς τὸ δὲ φιλοσοφί-
 ας ἡμεροειδῆς, ἀλλὰ πάντα τὰ
 τῷ ὕπνῳ ἐκείνῳ ἔχῃ δὲ ἡμέρας τῆς
 σκαυτῶ ἐκκαθαίρει καὶ ὁξανατίζει.

ΤΟΥ Α. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ, καρδίας μὴ βῶνα, ση-
 μαίνει τὸ μὴ δεῖν τὴν ἔννοιαν
 τῆ σιωπῆς καὶ τῆ συμπίνοιας
 διασπᾶν. καὶ ἐτι μᾶλλον τὸ,
 μὴ ἴσθι βράσκων, ἄλλα

Illud symbolum, dextram ne cuius fa-
 cile injicias, ne præbe facile, inquit, dex-
 tram, hoc est, ne abstrahe, neque dex-
 tram conare subvehere, præbens in-
 doneis & ineptis et factis non initiatis
 & prophanis. Adhuc verò per disci-
 plinas simul & doctrinas non multo
 tempore exploratis, ut digni reputen-
 tur esse, quo participes fiant simul et
 temperantiz et quinquennii silentii, &
 reliqui experimenti, dextra vix datur.

ΣΥΜ. XXIX. ΕΞΡ.

Illud aut, e stragulis surgens ea con-
 vino, et figuram vel vestigium confundi-
 re, hoc monet, quod philosophari ag-
 gressus in posterum is, quem mente &
 cogitatione percipiuntur, itemque in-
 corporea sunt, te ipsum familiare red-
 dito. Itaque ubi ex somno inscitiz, &
 tenebris noctis similibus exsurrexeris,
 nihil corporeum tibi ipsi simul attra-
 he ad lucem sapientiz studii, quæ dici
 similis est, sed omnia vestigia illius so-
 ni expurga atque ex memoria tua ex-
 tere.

ΣΥΜ. XXX. ΕΞΡ.

Illud verò, cor ne edito, significat non
 oportere unitatem totius & conspira-
 tionem convellere. Atq; etiam num
 potius innuit hoc, ne esio invidus, sed

humanus & familiaris. Ex eo verò adhortatur Philosophandū esse. Ex sciētiis enim atq; artibus sola Philosophia alienis bonis non invidet, nec ob ea dolore tangitur, neque gaudet in malis proximi, cum natura cognatos ac familiares & similiter affectos cōmuniterq; subiectos consecuta fuerit, omnesque homines similiter habentes, futurum improvifum declarans, quo circa eos precipit esse tales; ut cōmiseratione tangerentur, seque mutuo amarent ac diligant, quemadmodum cōvenit animali, quod verè & cōmunicans & ratione praditum est.

SYM. XXXI. H X P.

Huic verò simile est & illud *corobramus comedio*. Etenim hoc ipsum instrumentum est sapiendi longè præstantissimum, unde ratio existit, qua regimur. Indicat igitur non oportere res probè judicatas & disciplinas conviciis dilacerare, neque arrodere. Pulchre itaque fuerint consilia, quæ cum animo atque accuratè considerata fuerint, idque principe ratione animi adhibira, eodem planè modo atque illa, quæ scientia jam comprehensa sunt. Non enim per instrumenta formæ animi ratione carentis, hoc est, per cor & jecur: sed per puram partem animi rationalem talia spectare sunt. Quapropter inconsiderata stultitia est illis

φιλόνοτος καὶ κοινικός. ἐν δὲ τούτου φιλοσοφῆν παραινῶ. μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστήμη καὶ τυχῶν οὔτε ἐπιλυτεῖται, ἀγαθοῖς ἀλλοφίους, οὔτε ἐπιχειρεῖ κακοῖς τοῖς φίλοις ἀτιφύει συγγενεῖς καὶ οἰκίους ὁμοιοπαθεῖς, καὶ πρὸς ἑαυτὴν κείμενος τὴν, ἀπροβλεπὸν τοι τὸ μέλλον ἐχρῆται τοὺς ἀνθρώπους πάντας ὁμαλῶς ἀπεφαινοῦσα, διότι οὐ συμπιθεῖς, καὶ φιλαλλήτους παραγγέλλει, κοινωτικὴ γὰρ ἀληθῶς καὶ λογικὴ ζωὴ.

ΤΟΥ ΛΑ. ΣΥΜ. Α' ΜΑ'.

Τούτῳ δὲ ὅμοιον καὶ τὸ, ἐγκέφαλον μὴ ἔσθαι, καὶ γὰρ αὐτὸς οὗτος ἡγεμονικὸν ὅστις τὴν φρονεῖν ὀργανον. αἰνίττειται οὐδὲν αὐτῷ βιβουλομένηα πράγματα καὶ δόγματα διασιλαῖν, μὴ δὲ διαδάκνειν. καλῶς δ' αὖ ἐν βιβουλομένηα τὰ διὰ φρονεῖν, καὶ τὰ κατ' αὐτὸ τὰ νοεῖν ἡγεμονικοῦ σωσισκεμμένα ἴσον τῇ ἐπιστημονικῇ. οὐ γὰρ διὰ τῆς αἰσθητικῆς ψυχῆς εἶδους ἀρχαίων, καρδίας καὶ ἥπατος, ἀλλὰ διὰ τῆς καθαροῦ τῆς λογισκοῦ τὰ τοιαῦτα ἐκταράσθαι. διότι οὐ βουλή τὸ ἀντικείμενον αὐτοῖς.

αὐτοῖς, σέβασθαι δὲ μᾶλλον κτ.
 λυοί τὸ σύμβολον τῆς ἡμῶν φρε-
 νῶν πηγῆς, καὶ τὸ τοῦ νοῦν
 ἀπορρεχόμενον ὄργανον, δι' οὗ
 θεωρεῖται τὸ καὶ ἐπιστήμιον, καὶ
 τὸ συνόλον σοφίαν πτάμε-
 θα, καὶ ὡς ἀλλοθὺς φιλο-
 σοφοῦμεν, καὶ μὴ συνείχεαι,
 μηδὲ ἀφανίζεν τὰ δι' αὐτοῦ
 ἔχον.

ΤΟΥ ΑΡ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'

Τὸ δὲ, ὑποκαρμάτων σῶν
 καὶ ὑποουχημάτων κατὰ π-
 τυ, λέγει τοῦτο, ἀκατα-
 φρόντα τὰ σύμφυτα μὲν σοι, 15
 ἀψυχότερα δὲ πρὸς, ὡς πρὸς τι-
 μωτέρα τὰ ψυχικότερα, οὐ-
 τω δὲ καὶ ἐπειδὴ φιλοσοφεῖν
 ἐπιβάλλει ἀποτίμει μὲν τὰ ὅσα
 ψυχῆς καὶ τοῦ ἀνδρὸς αἰσθητήρι- 20
 ον ὑποδεικνύμενα, ὅσα δὲ θεω-
 ρηματικῆς ἐπιστήμης, καταφρό-
 νει δὲ καὶ κατὰ πᾶσα ἡμῶν ἀνδρ-
 νοπτικῶς φαιδρὸς δοξαζομένην
 ὅσα ἡμῶν συμφορῶν ψυχῆς αἰ- 25
 σθητήριον, ἀ' ἡμῶν ἐν τῇ τοῦ
 αἰδιότητι ἀπαμύρτῃ.

ΤΟΥ ΑΥ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ'

Τὸ δὲ, Ἐρυθρίων μὲν ἀπορρε-
 λαμβάνει, φαίνεται πρὸς τὴν 30
 τὴν ὀνόματος ἐτυμολογίαν ψ-

se opponere & quasi referire. Symbo-
 lum autem hoc potius habet colen-
 dum hunc animorum fontem, atque
 instrumentum proximum, quo men-
 te aliquid colligimus, & cuius benefi-
 cio ipsam speculationem simul & sci-
 entiam, & ut summam dicam, sapi-
 entiam comparamus, & ipsa verè
 philosophamur, & sine quo nec con-
 tinere, neque è conspectu auferre, quæ
 ab ipso fiunt vestigia, possumus.

ΣΥΜ. XXXII. ΕΞΡ.

Symbolū verò illud, *Exurgementa*
una & unguium præsemina conspicio,
 hoc dieit, illa facile contemnuntur,
 quæ quidem tecum nascuntur, sed ab
 animo aliena sunt: quemadmodum
 pretiosiora sunt illa, quæ animo con-
 junctiora: sic etiam posteaquam ani-
 mum adjeceris ad philosophandum,
 ante omnia quidem cole, quæ per ani-
 mum ac mentem sine sensuum instru-
 mentis demonstrantur per scientiam
 speculativam. Contemne verò ac cō-
 spice illa, quæ sine mentis lumine vi-
 detur nudè per ea, quæ nobiscum na-
 ta sunt, sensualia, quæ nequaquam pa-
 tia sunt, ut assequantur mentis æterni-
 tatem.

ΣΥΜ. XXXIII. ΕΞΡ.

Illud, *Erythrionum ne suscipio*, videtur
 ad nudam nominis Etymologiam

collatum esse. Etenim inverecundum & impudentem hominem ne suscipito, vel è contrario, stolidum & attonitum, & ubique ac quaque in re supra modum erubescens & animo colapsus & ab mente & firma cogitatione. Idcoque subintelligitur illud, Ipsa talis ne esto.

SYM. XXXIV. E X P.

Illud autem, *Olla vestigium ab cinere, ne compareat, colliso*, significat confusionis & denitatis, quod est corporaliū, & quæ sensibus percipiuntur, demonstrationum obliviscendum esse ei, qui animum adjicit ad philosophandum, utendum verò esse potius demonstrationibus, quæ mente percipiuntur.

Cinis verò loco pulveris istius, qui est in abacis, accipitur, in quo demonstrationes simul absolvuntur.

SYM. XXXV. E X P.

Ceterum cum ea, quæ aurum habet, ne congruatur ad liberos procreandos. Non facinoræ dicit, sed sceleris ac philosophiæ, cui est multum, quod corporale sit, & deorsum ferens in gravitatem. Omnium enim eorum, quæ in terra sunt, gravissimum est aurum, & quod persequitur lationem eam atque onus, quod in medium sese fert, quod

ἀλλοσιάζειν verò vel commiscere, non

ἀλλ' συμβιβλῆσθαι, ἀπηνυθίσαι πῶτα γὰρ καὶ ἀναιχμυτῶν καὶ ἐπιδίχου αἰθέρων, ἢ ἐκ τῆς ὑπέρτατης καταπλήγας, ἐς ἐς παρὰ κατὰ ἑσθλοὺν ἐρυθρεώδη καὶ ταπεινέμενον ὑπο' ἰσίου καὶ ἀδυνόους διατοίσε. διὰ δὲ τοῦτου νοεῖται, τὸ, μὴ αὐτὸς τοιοῦτος ἔσθαι.

ΤΟΥ ΑΔ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Τὸ δὲ, χρῆσθαι ἴχνος ὑποσποδοῦ ἀφάνιζε, σημαίνει συχύσεως καὶ παχύτητος, ὥστε ὅτι σωματικῶν καὶ αἰσθητῶν ὑποδείξεων ἐκλειθάνεσθαι, φιλοσοφεῖν ἐπιβαλλόμενον, νοήσας δὲ χρῆσθαι μάλλον ὑποδείξεσιν. ἢ δὲ σποδὸς ἀντὶ τῆς κοινῆς τῆς ὅπῃ τοῖς ἀβαζὶ παρὶληφθῇ, ἐφ' ἧς αἱ ὑποδείξεις 20 συμπεραίνονται.

ΤΟΥ ΑΔ. ΣΥΜ. Α'ΝΑ.

Χρυσὸν δὲ ἰχρύνει καὶ πλησίαζε δὲ τεκνοποιεῖ, οὐ γυναικὶ λέγει, ἀλλ' αἰρίσιν καὶ φιλοσοφίᾳ, ἥτις ὅτι πολὺ τὸ σωματικὸν καὶ κατάφορον εἰς βαρύτητα. πάντων γὰρ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς βαρύτερον χρυσὸς, καὶ τῆς ὅπῃ τὸ μέσον 30 φορὰς διωκτικόν, ὅπερ βάρους σωματικοῦ ἴδιον. τὸ δὲ πλησιάζειν, οὐ μόνον συγγένεσθαι

πιδαι, ἀλλὰ καὶ σωτηρί-
ζειν αὐτὸν, καὶ πλουσίον καθε-
στῆναι.

ΤΟΥ ΑΓ. ΣΥΜ. ΑΝΑ΄.

Τὸ δὲ, *προτίμα τὸ χῆμα καὶ βῆμα*, τὸ χῆμα καὶ βίωβολον, πα-
ραγγέλλει τὸτο. φιλοσόφει καὶ μα-
θήματα μετῴζει μὴ παύσας, καὶ
δὲ ἐκ τῆς, ὡς περὶ διαβάθρας ἐστὶ
τὸ προκείμενον χώρει. κατὰ πῦν 10
δὲ τῆς προτιμωμένης καὶ περι-
βουμένης τοῖς πολλοῖς, καὶ προ-
τίμα τὴν Ἰταλικὴν φιλοσοφίαν ἢ
τὰ ἄλλα κατὰ αὐτὰ θρωον-
σαι, ὅτι ἰωνικῆς ὁ τὰ σώματα προ- 15
ηγουμένως ἐπισκοπούμενης.

ΤΟΥ ΑΓ. ΣΥΜ. ΑΝΑ΄.

Τὸ δὲ, *κράμων ἀπέρχου*,
συμβουλεύει φυλάττειν πᾶν
ὅσον ἐμφθαρτικὸν τῆς πόρος 20
θεοῦς ὁμιλίας, καὶ τῆς θείας
ματικῆς.

ΤΟΥ ΑΓ. ΣΥΜ. ΑΝΑ΄.

Τὸ δὲ, *μολόχην μεταφύττει*,
μὴ ἔχει δὲ αἰνιγίζεται μὴ, δ. 25
τι σωφροσύνης καὶ ἡλικίας τὰτοι-
μῶτα, καὶ παρατηρεῖν ἀξιοῖ τὸτο.
πρόσκειται δὲ τὸ, μεταφύττει, ἵνα
ἐπιστῇ τῇ αὐτῇ φύσει, καὶ τῇ πόρος ὅτι
ἡλιον διαδόσκει, συμπαθεία, καὶ ὅτι 30
καὶ, μηδὲ ἐπίμνησιν μόνον ἔχει, ἀλλὰ

modò cum aliquo rem habere, verū
etiam admove re semper & propè as-
sistere est.

ΣΥΜ. XXXVI. ΕΞΡ.

Illud aut, *in primis honoratæ cum ha-*
bent cum & tribunal habent, inquit, &
tribolum, hoc admonet, philosphare
& disciplinas adito non oscitanter, &
percas, quasi per gradus ad propositū
secede. Consue verò, quæ majore in
pretio, & plerisque antiquius haben-
tur. Et ante omnia in honore habe
philosophiam Italicam, quæ incorpo-
rea per se spectat, præ philosophia Iō-
nica, quæ corpora primo loco con-
templatur.

ΣΥΜ. XXXVII. ΕΞΡ.

Deinde hoc, *A fabis abstineto*, consti-
lit cavendum esse, quidquid corrupti-
onem & exitium inducere potest col-
loquio cum diis, & divino oraculo ac
præscientiæ.

ΣΥΜ. XXXIIX. ΕΞΡ.

Hoc verò symbolum, *Malvam qui-*
dem in horto tuo transplantato, sed ea ne
ovesitor, innuit quidem cum sole talia
converti, ut & hoc cupiat observare. ad-
ditur verò *transplantato*, h. est, insiste-
ius naturæ & contentioni versus solē,
& naturæ consensui. ne jurato, neque
huic soli inharere, sed mentem cogi-
ratio.

tationemque transfer, & quasi ad ejusdem generis plantas & holera transplantato. Et ad animalia, quæ non sunt ejusdem generis, itémq; lapides ac fluvios omnesque simpliciter naturas ne transferas. Fœcundum enim reperies & multiforme. Mirabiliter verò copiosum & affluens, quod designat mundi unitatem & conspirationem, quasi qui ab radice & dimissore malvæ cum imperu trahat. Non solum igitur non comedere, neque è medio tolle tales observationes: verùm etiam augeto & copiosiores ritu transplantantis efficitò.

SYM. XXXIX. EXP.

Potò illud, *Ab iis, quibus vita est animalis, abstineo*, ad justitiã adhortatur, atque omnem honorem ejus, qui cõsanguineus & cognatus est, & ad similibus vitæ susceptionem, & ad alia istiusmodi plura. Itaque hisce omnibus simul & symbolis conspicua facta est forma adhortatoria, habens multum cum veteribus moribus commune, & quod Pythagoricum est. Verùm quia per omnia, quæ vim habent admonendi, progressi sumus, hic etiam orationes, quæ tendunt ad adhortationem, definamus & intermittamus.

FENIS

Libri Secundi Iamblichi Chalcidensis;

qui concipit protrepticam.

τὴν ὁρίσται μεταβίβαζι, καὶ ὡς
ἀνὶ μεταφύσει, καὶ ἐπὶ τὰ ὁ-
μογενῆ φυτὰ καὶ λάχανα. ἔτι
τὰ καὶ ὁμογενῆ δὲ ζῶα ἢ δὴ,
καὶ λίθους, καὶ ποταμούς, καὶ
πλάτας ἀπλῶς φύσιν. πολυ-
χρουν γὰρ ἄρσενος ἔστι πολυτρό-
πον. θαυμασίως δὲ διαφέρεται
τὸ τῆς τῆς κόσμου ἐνώσεως καὶ
συμπενοίας σημαντικὸν, ὡς περ
ἀπὸ ῥίζης ἔστι ἀφ᾽ ἑᾶτος τῆς μολε-
χης ὁρμώμενος. οὐ μόνον ἐν μὴ
ἔδει καὶ δὲ ἀφ᾽ ἑνὶ τὰς τοιαύτας
παραληρήσεις, ἀλλὰ καὶ αὐξήσει καὶ πλη-
θοποιήσει δίκλῳ μεταφύσει.

ΤΟΥ ΑΘ. ΣΥΜ. Α' ΝΑ.

Τὸ δὲ, *Εμφύχων ἀπίχου*, ἐπὶ
δικαιοσύνῳ προφέρει, ἔστι
σα τὴν τῆς συγγενεῶς τιμὴν, ἔτι
τῆς ὁμοίας ζωῆς λαμβάνει, καὶ
πρὸς ἑτέρας τοιαύτας πλείονα.
Διὰ πάντων δὲ οὐ τοῦτων
φαιρὸς γίνεται, καὶ ὁ διὰ τῆς
συμβολῆς προφεπτικὸς τύπος
ἔχων πολὺν ὁ ἀρχαιοφρόνων καὶ Πυ-
θαγορείου. Ἀλλ' ἐπὶ διὰ πάν-
των ἐκτελέθειται καὶ τῆς προ-
φεπτικῆς, ἐν ταύτῃ καὶ παύει-
ται τοῦ εἰς παρακλήσιν εἰσε-
λαβεῖν.

Τ Ε Α Ο Σ

• Ἐκ τῆς λέξης
I A M B A I C H O Y.

Θ Ε Α Ν Θ Υ Σ

Uxoris B R O N T I N I Metapontini,
sapiensis & singulari animo præstantis fœminæ

EPISTOLÆ TRES:

UNA CUM

M Y Æ uxoris Milonis Crotoniatæ I.

ITEM Q.

M E L I S S Æ I.

ET

P Y T H A G O R A E L

Græcè quidem jam olim aliquoties:

AT NUNC

Græcè & Latine primùm editæ

AB

IOAN. ARCERIO THEODORETO
Frisio.

REPORT

ON THE PROGRESS OF THE
RESEARCHES OF THE

COMMISSIONERS OF THE

ROYAL SOCIETY

IN THE YEAR 1845

BY

THE

SECRETARY

TO THE SOCIETY

AND

THE

COMMISSIONERS OF THE

ROYAL SOCIETY

ΘΕΑΝΟΥΣ

ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ
προσηγορεύεται,
Ἐπιστολαὶ τρεῖς.

Α.

ΘΕΑΝΟΥ ΕΥΒΟΥΛΗ

χαίρειν.

ὦ φίλτατε ἀντιφύγι.

Α' Κοίω σε τὰ παῖδια βου-
φραῶς ἀγαπῶ. ἔστι δὲ ἀγα- 10
θῆς μετὰ οὐχ ἡ ἀρετὴ καὶ οὐ
τὴν ἐπιμέλειαν τῶν παίδων, ἀλλ'
ἡ ἀρετὴ τὸ σωφρονεῖν ἀγαθῇ.
βλέπει οὖν μὴ οὐ φιλοῦσης, ἀλλ'
κατακλυθῆς ἔργον ποιῆ- 15
σης. συνῆσθαι μὲν γὰρ ἡδονὴν
παισιν, ἀκλῆσαι αὐτοὺς, καὶ
γὰρ ἡδονὴν νόμιμον συνήθους. ἡ
δουλή; χρὴ οὖν, ὃ φίλη, τὴν
σοφὴν τῶν παίδων, μὴ δὲ 20
εὐφροσύνην ἔχειν. ἡ δὲ εὐφροσύνη
τῆς φύσεως ὅσῃ, ὅταν φιλή-
δονοι μὲν τοῖς ψυχαῖς, ἡδονῇ
παθεῖς δὲ τοῖς σώμασι γί-
νεται καὶ τοῖς μὲν, φρονε- 25
τικοί, τοῖς δὲ, κατὰ φύσιν.
οἱ δὲ οὐκ ἀρετὴν τὰ φοβε-
ρὰ γυμνάσειν τὰ φοβερὰ,
καὶ λυπηθῆναι, καὶ ἀποθνήσκειν
δύνανται. ἵνα μὴ τῶν παίδων ἡ δού- 30
λα τούτων, καὶ περὶ τὰς ἡδονὰς
λίγνα, εἰ περὶ τὰς ἀνὴρας ἐκτε-
ρα. ἀλλ' ἵνα τὰ καλὰ πρὸ πάντων

THEANUS,

qua Pythagorica sapientia filia appel-
lata fuit,
Epistolæ tres.

I.

THEANO EUBOLÆ

Salutem dicite.

De educatione liberorum.

AUDIO te parvulos delicate mol-
literq; educare. Bonæ aut matris
officium est, non ut liberorum curam
ad voluptatem habeat, sed ut eos ad
temperantiam educet ac formet. Vido
igitur ne officium non amantis, sed a-
dulantis matris facias. Nam voluptas
cum liberis nutrita prodigos &
intemperantes efficit. Quid enim ju-
venibus jucundius, quam voluptas,
cui familiariter assueverint, esse potest?
Itaque, mea amica, puerorum alimo-
nia & educatio perversitatem habere
non debet. Perversitas autem natu-
ra est, quum animis quidem volup-
tati fuerint cupidi, at corporibus tales
sint, ut & titillentur libidinibus, iisque
indulgeant: atque his quidem labores
fugiant, illis vero molliores reddantur.
Illi autem, quos alimus & educamus,
ad ea, quæ extimescant, exercendi sunt,
sive sint tristitia afficiendi, sive ad labo-
res assuefaciendi. Ne horum vitiorum
fiant mancipia, & voluptatibus diffu-
ant, & ad labores tardi pigrique eva-
dant: Sed ut, quæ honesta sunt, ante

omnia in honore pretiōq; habeant, ab illis quidem abstinentes, in hisce verò permanentes. Neque ut cibis refectantur, & voluptatibus sumptibúsque profusis vivant, itémque turpibus puerorum & impudentibus lusibus intemperantes effcito. Et ut omnia tum dicant, tum pro libitu omnia agant studeantq; permittito. Adhæc meas tuas quidem, si lachrymarint, magno autem hoc studio agas, ut rideant, & si nutricem pulsent, et si tibi ridenti maledicant: & æstate quidem frigus, hyeme verò calorem præbenti, multamque molliciem, quorum liberi pauperum quidem nihil attentant, atque aluntur quidem facilius: sed non minus crescunt, multoque etiam se melius habent. Tu verò veluti Sardapali progeniem natos nutrias, marium naturam voluptatibus delicatam reddens frangensq; . Quid enim quis faciat illi puerulo, qui nisi celerius edat, ploret: & si comedat, quæ delicata sunt opsonia querit: & si calor est, languet et remissior est, sin autem frigus, corruiat et se præcipitat: et si aliquis corripiat, rebellat ac reuerberat: & nisi ad lubentiam & voluptatem ei obsequaris, tristatur, & nisi delicietur, indignatur, ac totum tempus in voluptate consequenda male collocat, & molli- ter circumactus in summa turpitudine vivit: Studiosè autem diligenterq;

των τιμῶσαι, ὧν μὴ ὑποχρέ-
μναι, τοῖς δὲ ἐμμέλονται. οὐ-
δὲ πλοσυμονικὰ μὴ ταῖς ἑο-
φαῖς, πολυτελῇ δὲ ταῖς ἡδο-
σιν, ἀπόλασθαι δὲ ταῖς ἀνιδίω
παιδαῖς αὐτὰ ποιεῖν· καὶ πᾶν
μὴ λίσσιν, πᾶν δὲ ὑπερηφαν-
εῖν ἰσχυρῶς. ἵτι δὲ φοβούμενόν
μὴ ἢ κλαίῃ, φιλοτιμουμένον
τοῦδ', ἢ καὶ γὰρ, καὶ τὴν ἑοφὸν
παῖν, καὶ οὐ κακῶς εἴπῃ γα-
λῶσαν. καὶ τὰ μὴ θέρους ψυ-
χρῶς, τὰ δὲ χειμῶτος καὶ μακρο-
πέχουσαι. καὶ πολλὰν χλιδὴν, ὧν
οἱ πενιχροὶ γὰρ παῖδες οὐδε-
νός περὶ αὐτῶν, καὶ ἔριπονται
μὴ ῥᾶπον, αὐξάνονται δὲ οὐχ ἥτ-
τον. ἀνέχονται δὲ ὧν πο-
λὺ κρείσσον. σὺ δ' οἷον Σαρδα-
πῶν πάλαι γονεὶν τιθῆναι τὰ τέκ-
να, τὴν ἑστὴν ἀρρίκων φέσιν θρυ-
πλοῦσα ταῖς ἡδοκαῖς. καὶ γὰρ
ὧν ποικίλῃ τις παιδίον, δὲ
ὧν μὴ τὰ χροὶ φαῖν κλαίει καὶ
ἰδίῃ, τὰ τετραπλῶς ὧν ὕψιν
ἔντεϊ. καὶ καὶ μακροῦ, παρὶται
καὶ ψυχρῶς ἀνωμαλίζεαι. καὶ
ἐπιστῆναι τις, ἀντιμάχεται
καὶ μὴ πρὸς ἡδονῇ ὑπερηφαν-
ῶν λυπῆται· καὶ μὴ μεσᾶται,
δυσκολαίνει· ἐκ παροχολοῖ πρὸς
ἡδονῇ καὶ βαταλίζεται πει-
σόμενος. ἐπιμαλᾶς δὲ, ὧν
φίλη.

φίλη, ἰδὺν ὅτι τὰ παταλαῖνα
 ἤν' ἀπαφίωμι ὅταν ἀκμάσῃ πρὸς
 ἀνδρας, ἀνδράποδα γίνεταί, τὰς
 ποιούται, ἡδονὰς ἀφαιρεί, καὶ ἔξο-
 φὰν αὐσπράν μὴ ξυφιδράνῃ σου 5
 οὔσα, ἐξ ὧσα καὶ λιμὸν ἐδίδως
 ἐπιγχεῖν, ἔτι καὶ ψύχος ἐδάλπος
 καὶ αἰδὼς ἢ ἄπο' ἧς συνεπείκων ἢ
 ἧς ἐπικατῇ. οὕτω γὰρ ἐψημα
 ἔξ' συμβαίνει τὰ καὶ ψυχὴν ἀ- 10
 ναπεινόμενα ἢ ἐπιπεσόμενα, οἳ γὰρ
 πάντοι, φίλη, προῦποσφαί τινος
 τοῖς παῖσιν εἰσι τελευτησάμε-
 νος ἀριστ', αἷς ἐμβαφίης δαποχρῶν
 τως, τῇ τῆς ἀρετῆς βαφῇ οἴκει 15
 ὅττοροι φέρουσι. βλέπειν οὖν, φίλη,
 μὴ καδάπῃ ἧς ἀμείλιαν αἰ
 πακοφοφούμεναι τὸν καρπὸν ἐλ-
 λείπουσι, καὶ ὑπὸ τῆς ξυφῆς οἱ
 παῖδες ὑβρεῖται καὶ πολλῆς ἀ- 20
 χρεῖονται καὶ γρηθήσωσι.

ΘΕΑΝΩ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗ,
 καί σοι.

πρὸς τὴν

Ζηλοτυποῦσαν παρὰ μυστηρίῳ. 25

Εἰς, δις.

Ἡ Κοινοὶ τὴν τῇ ἀνδρὸς σου
 παρὰ νοίαν, ὅτι τὴν ἐταί-
 ραν ἔχει. σὺ δὲ, ὅτι ζηλο-
 τυποεῖς αὐτόν. ἐγὼ δὲ, ἀφί- 30
 λη, πολλοὺς ἔγνωκα τῆς αὐτῆς
 ἰόσου. θηρεύονται γὰρ, ὡς ἴσται,

mea amica, istiusmodi voluptates tol-
 le, cōscia eos pueros, qui in deliciis vo-
 luntantur, ubi in justam aetatem adole-
 uerint, mancipia exsistere: atque ita e-
 ducationem institue rigidam & se-
 veram, non delicatam, & sine eos fa-
 mem ac sitim, adhuc frigus et calorē,
 pudorēque, quo à coactancis vel pre-
 ceptoribus afficiuntur, ferre. Ita enim
 generalia quoque esse contingit, quæ
 ad animum excitantur aut intendun-
 tur. Labores namque, amica, sunt libe-
 ris prima colorum quasi quædam fun-
 damenta præstringentia virtutis, quæ
 perfecta futura est, quibus intincti satis
 superq; virtutis tincturam familiarius
 fecunt. Vide igitur, amica, ne quem-
 admodum illæ vites, quæ vel malum
 nutrimentum attrahunt, vel malignè
 aluntur, fructu deficiunt, liberi quoq;
 præ deliciis, contumelia, multaque
 inutilitate malitiam progenerent.

AD EAM,

qua zelotypia laborabas,

Consolatoria II.

THEANO NICOSTRATÆ

Salutem dicis.

Αὐdivi viri tui stultitiam & deli-
 cationem, quod habeat concubi-
 nā seu meretricē. Tu autē quod amo-
 ris neglecti suspicione icta cum hinc
 persequeris. Ego verò, mea amica,
 multos, qui eodem morbo correpti
 essent, novi. Illos enim hæc femina, uti

videtur, venantur, atque ipsi ab hisce
detinentur, ac mentem non habent.
Verum tu parvo animo prædita es no-
cteque, diēque, & misere discruciaris, con-
traque cum nescio quid moliris. Vide
ne feceris, mea amica. Virtus enim u-
xoris est, non viri abservatio, sed συμπε-
ριφορὰ, hoc est, socialis circumlatio.
Hæc autem, quæ simul fit, circumlatio
nihil aliud est, quam simulare ignoran-
tiam. Deinde cum meretrice quidem
ad voluptatem consuecit: cum con-
juge verò ad utilitatem congreditur.
Utile autem mala non miscere cum
malis, nec amentia amentia inducere.
Nonnulla peccata, amica, reprehensa
magis quid irritantur, at silentio præ-
terita potius cessant. Quemadmodum
ignemajunt extingui, si non moveatur.
Nam si eum, qui te vult videri celasse,
reprehendis, sceleris integumentum
tolles, & aperte palamque peccabit. Tu
autem amicitiaque viri non in honesta-
te sitam ducēs. Hoc namque commu-
nionis gratia requirit. Existima igitur
illum, dum quidem ad scortum com-
meat, remissum fore & torpidum, tibi
verò convicturum adesse. Erte quidē
ex animo ac sponte, illam verò vitio et
quali ex morbo amare. Hujus verò tē-
pus breve est. Nam aliquando simul
quoque illū satias habebit, & malū illud
subitò ad summum veniens stabit &
cessabit. Etenim vir haud admodum

ὑπὸ τῆς γυναικὸς πύττει, &
κατέχεται, καὶ οὐκ ἔχουσι νοῦν.
σύ δὲ ἄθυμος εἴ καὶ νύκτα
καὶ μεθ' ἡμέρας, καὶ ἀδημοεῖς
καὶ μετὰ τι κατ' αὐτὴν, μὴ
σὺ γὰρ ὡς φίλην. γαίμετες γὰρ ἀρε-
τὴν ἔστι οὐχ ἡ παρατήρησις τ'
αἰδρότης, ἀλλ' ἡ συμπεριφορὰ.
συμπεριφορὰ δὲ ἔστι τὸ φέρειν
ἀγνοίας. εἴθ' ἵταίρα μὲν πρὸς
ἡδονὴν ὁμιλεῖ. γαίμετ' δὲ πρὸς
τὸ συμφέρον. συμφέρον δὲ κα-
κοῖς κακὰ μὴ μίσγειν, μετ' ἡ
παρανοία παρανοίας ἐπαγαγεῖ.
ἵνια δὲ ἀμειρήματα, φίλην,
ἐλεγχόμενα μὲν ἐπιπλήιον ἔρε-
ξι, οὐκ αἰσχροπραγίας δὲ παύ-
εται μάλλον. αἵς τὸ πούρησον.
χίρα φασι σβέννυσθαι, εἰάν γὰρ βου-
λόμενόν σε λελυθῆναι δοκεῖν, ἐλίσ-
χουσι, ἀφαιρήσας δὲ παρακάλυμ-
μα τὸ παθεῖς, καὶ φανερώς ἀμειρή-
σεται. σύ δὲ τὴν φιλίας ἡγῆ τὴν
αἰδρότης οὐκ ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ.
ἔτι γὰρ ἡ χάρις τ' κοινωνίας. νό-
μιζε οὖν πρὸς μὲν τὴν ἵταίραν
ραθυμύσοντα πορεύεσθαι ἐκεί-
νον, σοὶ δὲ συμβώσασθαι πα-
ρεῖναι. καὶ σὺ μὴ φιλεῖν κατὰ
γνώμην, ἐκείνου δὲ πρὸ πά-
θος. βραχύς δὲ ὁ ταύτου και-
ρὸς. ἀμα γὰρ ποτε ἔχει καὶ
κόρον, καὶ παύεται ταχὺ καὶ
παύ-

παύεται. ὀλιγρόν τι γὰρ ὁ και-
 ρὸς ἔστι πρὸς ἑταίρας ἀδελ-
 φή. σφύδρα κακῇ. τί γὰρ
 ἔστι μεταυώτερον ὑπιδουμένης ἀ-
 παλαιούσης ἀδίκου; διδ-
 κῇ μοῦν τὸν βίον καὶ δια-
 βάλλει τὸ ὕσχημον αἰδέσ-
 σεται ποτε. οὐδείς γὰρ ἐπι-
 μένει φρονεῖν αἰθαρήτων βλά-
 βη. καλούμενος οὖν ὑπὸ τῆς
 πρὸς σε δικαίῳ, καὶ τὰς
 περὶ τὸν βίον ἐλαττώσεις ὁ-
 ρῶν, αἰδέσεται ποτέ σου,
 καὶ τὴν ὑπὸ τῆς καταγνώ-
 σιας ὕβρις οὐ φέρον, πα-
 ρὰ μεταγνώσεται. σὺ δὲ,
 φίλη, ζῆθι οὐχ ἑταίραις
 ὑπεκρομένη, τῇ μὲν εὐτα-
 ξίᾳ πρὸς τὸν ἀνδρα διαφέ-
 ρουσα, τῇ δὲ ἐπιμελείᾳ πρὸς
 τὸν οἶκον, τῇ δὲ σωμα-
 λαγῇ περὶ τὰς χερμίναις,
 τῇ δὲ φιλοστοργίᾳ περὶ τὰ
 τέκνα. οὐ ζήλατυπητίον οὖν
 σοὶ πρὸς ἐμὴν. πρὸς γὰρ
 τὰς ἐνάρτους ἐκτείνει τὸν
 ζῆλον, καλόν. ταυτὴν δὲ πα-
 ραίτητον ἐπιμελείαν ταῖς δι-
 αλλαγαῖς. τὰ γὰρ καλὰ ἡ-
 ὄν καὶ παρ' ἐχθροῖς ὕμνοι-
 ον φέροι, φίλη. καὶ μόνος
 καλοκαγαθίας ἔργον ἐστὶν ἡ
 τιμή. ταύτη γὰρ καὶ

deploratus, exiguo temporis spatio a-
 nimum meretrici adjectum habebit.
 Quid enim vanius stultiusque est cu-
 piditate illa, quæ re injusta perfruitur?
 Quapropter etiam dum rem familiarē
 minuit, & honestatem decentiāque
 calumniatur & traducit, re ipsa aliquā-
 do sentiet. Nemo quippe, qui quidem
 sana mente præditus est, in malo ac vi-
 tio, quod sponte sua suscepit, perseve-
 rat. Vocatus igitur ab jure, quo erga te
 tenetur, cernensque rerum ad hanc vi-
 tiam pertinentium imminutiones, ali-
 quando tempus erit, quò tui sensu af-
 ficietur, nec despicientiæ ferens con-
 tumeliam, subito resipiscētia ducetur.
 Verùm tu, mea amica, vivito, ut ne-
 quaquam scortis respōdeas, cum mo-
 destia quidem erga virum, cura verò
 erga donum, mutua conciliatione a-
 pud eas, quæ tuo contubernio utun-
 tur compositæque vivunt, & amore
 atque indulgentia erga natos multum
 differas. Itaque non est quod zeloty-
 pia & æmulatione in illā efferaris. Ze-
 luma namque atque æmulationem er-
 ga eas, quæ virtutibus & fortitudine
 conspicua sunt, extendere, præcla-
 rum est. Seipsam verò conciliationi-
 bus mutuis commodam præbere
 convenit. Siquidem boni mores,
 ô amica, etiam apud hostes bene-
 volentiam ferunt, & solius hone-
 statis opus est honor. Per hunc enim

uxori

uxori quoque possibile est, ut viri auctoritatem quasi obtineat, & amplius honoretur, quàm colendo & obsequiis hostem captando. Abs te igitur diris devotus magis pudore suffunditur. Citius verò in gratiam tecū redire vollet, & amore te magis tenere majoris affectu prosequetur, cū sibi factus fuerit conscius, se tibi gravem intulisse injuriam, & dum considerat diligentē rei familiaris administrationem, similique incredibilis tui erga se amoris experimentum capit. Quemadmodum autem graves corporis labores jucundos somnos efficiunt: ita amantium iræ & dissidia conciliationes amiciores ferunt. Tu verò etiam consilia affectuonis oppone. Illo enim ægrotante te quoque adhortatur, ut doloribus ægrotes, ac peccante impingentēq; circa decorum, te quoque circa ornatum peccare, eoque similiter rem familiarem & domesticam graviter comminueris, te quoque, quod utile est, comminueris. Ab quibus in ipsum tu quoque ejusdem cum ipso ordinis facta, atque ipsum poena afficiens te ipsam quoque punire videbere. Si enim deserta abieceris, nimirum ab alio viro à priori libera sollicitabere. Et si ipse similiter frustratus & repulsam passus fuerit, rursus ab alio tētabere. Nam adolescentibus & ætate minoribus foeminis viduitas ferenda non est, quàm ut sola perma-

δυνατὶν ἀνδρὸς ὀξουσίαι καὶ
θάπτει ἔχειν γυναῖκα, καὶ τιμᾶ-
σθαι πλείω ἢ διαπραύειν τὴν ἰχ-
θρὸν· καταράμνος οὖν ὑπὸ σὺ,
μᾶλλον αἰχρύνεται· τάχον δὲ
διαλλαγῆται θελήσῃ, ἀποπα-
θείσῃ δὲ φιλοστοργήσῃ σωμα-
τικῶς τὴν ἀδικίαν τὴν ἐκ σὺ,
καταποῶν τι τὴν προσοχὴν ἐπὶ
τῷ βίῳ, καὶ πεῖραι τὸ σαργῆς
λαμβάνων τὸ σπρὸς αὐτόν. ὅσ-
περ δὲ αἱ κακοπαθεῖσαι τῷ
σώματι ἡδύαι τὰς ἀναπαύ-
σεις ποιῶσιν, οὕτως αἱ διαφο-
ραι τῶν φίλων οἰκειοῦνται τὰς
διαλλαγὰς φέρουσι. σὺ δὲ καὶ
τὰ βουλευόμενα τῷ πατρὶτι
ἀντίθεις. νοσοῦντος γὰρ ἐκείνου
καὶ σὺ παρακαλεῖς νοσῆναι τὰς
λύπαις. ὁ ἀμάρταντος πε-
ρὶ τὸ εὐχμεῖν, καὶ σὺ περὶ
τὸν κόσμον ἀμάρτανει· καὶ κα-
ταβλάπτοντος τὸν βίον, καὶ σὺ
καταβλάπεις τὸ συμφέρον. ἀφ'
ὧν ἐπ' αὐτὸν συντιτάχθαι
δόξεις, καὶ κολαζομένη ἐκείνου
καὶ σεαυτὴν κολάζεις. εἰ γὰρ καὶ
ἀφαιμένη πορεύσῃ, ἑτέρου ἀ-
εὶ περιεθήσῃ ἀνδρὸς τῷ προ-
τέρου ἀπαλλαγίστα· καὶ ἐν-
θις ἀμάρτη τὰ ὅμοια, πα-
λιν ἄλλου. οὐ φορητὴ γὰρ ἡ
αἰς χρεῖα, ἢ μόνη μὲνεις ἀπ'
ἀνδρὸς

ἀνδρὸς οἰόντιρ' ἄλγυζ'. ἀλλὰ
 ἀμολήσῃς τῷ οἴκῳ, καὶ καταφ-
 θαρῇς τὸν ἀνδρα; ἰπυδίου τοῦ ἀ-
 ραβίου συνδιαίρεση τῇ βλά-
 βῃ. ἀλλ' ἀμυνῇ τὴν ἰταίραν, 5
 περὶς ἔσονται σε φυλαττομένη.
 καὶ ἀμύνῃ, μάχιμός ἐστι οὐκ
 ἱπυδίου τοῦ γυναικός. ἀλλὰ πάλιν
 ἐσθμύρει μάχῃς πρὸς τὸν ἀν-
 δρα. ἔτι πλῖον; αἱ γὰρ μάχαι 10
 ἐλαιοδωρίαι τὴν μὲν ἀπολαύσας
 οὐ παύουσι, τὴν δὲ διαφορὰν
 πάλιν προκαταίει αὐξάνουσι. (τ) δὲ
 βουλεύσῃ τὴν πατ' ἐμῆν; καὶ
 φίλην. (ζ) λοτυπία καὶ τὴν ἡ Τεα. 15
 γυνὴν ἰδὶδῃς δευμάτων ἔχου-
 σα σύνταξις, ἐν οἷς παρρησι-
 ασι Μένειν. ἀλλ' ἀσπερ τῆς νό-
 σου τῆς ὁφθαλμοῦ ἀπέχῃ δὲ
 τὰς χεῖρας, οὕτω καὶ σὺ τὸ πρὸς 20
 τοὺς χεῖρας τὴν προσποίησιν.
 διακαρτεροῦσα γὰρ, θάττον τὸ
 πρὸς σβίσας.

ΘΕΑΝΩ' ΚΑΛΛΙΣΤΟΙ Γ.

πρὸς

Διγαλακῶν προσηλίας,

ὑποδιδασκάλου.

ΤΑΙΣ ΝΕΩΤΕΡΑΙΣ ὅμηρ' ἢ μὴν ὅ-
 ουσία ὡς τὰ τῷ νόμῳ δίδο-
 ται τῷ οἴκῳ ἀρχὴν ἀμα τῷ ἴμῳ 30
 ἀπαι. ἢ δὲ διδασκαλία παρὰ τῆς
 προσβυτίου ἀπαιτῶν ὀφείλει
 πρὸς τῆς οἰκονομίας ἀπαιτῶν

neas à viro remota, quasi nondū con-
 jugii jugum experta. Sed negliges do-
 mum, & virum corrumpes? vitæ igitur
 gravis & permolestie detrimentum
 simul discriminabis. Sed meretricem
 ulcisceris? Atqui circumfisset & obfi-
 debit te observata. Et si ulta fueris, pug-
 nax est foemina, quæ crubescere desinit.
 Atqui quotidie cum viro suo pugna
 institnere, pulchrum. Quid tum postea?
 Etenim pugne & convivia intem-
 perantiam non sedant, sed dissidium.
 quanto plus progressionibus promo-
 veris, tanto plus fovebis atq; alēs. quid
 autem? consilium aliquod contra il-
 lum captabis? Nequaquam, mea ami-
 ca, poteris. Zelotypiam & æmulationem
 in amore edomare Tragedia do-
 cuit fabularum habens constructionē,
 in quibus Medea leges violavit. Ve-
 rum quemadmodum ab oculorum
 vitio seu morbo manus abstinere o-
 portet: ita tu quoq; à malo, quod sus-
 tines, secerne, quod tibi vendicas, jus.
 Nam tolerans citius malū resingues,

THEANO CALLISTOI III.

DE

Ancillarum prefectura,

Hortativa.

POTestas vobis junioribus ab lege
 data est, ut simul ac matrimonium
 contraxistis, servis imperetis. Doctrina
 verò ab senioribus obviare debet, de
 domus administratione semper ad-

Y Y

hortantibus. Probè namque, quæ ignorantur, prius discere debet, ac seniorum consilium saluberrimum maximeque appositum ducere. In hisce enim tenellus virginis animus alendus est. Primus autem domus magistratus est fœnitis impetium ancillarum. Est autem, amica dilecta; res maxima in servitute benevolentia. Illa enim possessio una cum corporibus neutiquam emitur: sed commodi & intelligentes eam domini postea generant. Iustus verò usus hujus causâ est, ne propter laborem deficient, & propter indigentiam oneri impares viribus frangantur. Naturâ namque homines sunt. Nonnullæ autem heræ lucrum reputant, sed quod à lucro longè alienissimum est, si ancillæ in molliore pessimoque habeantur, eos quidem operibus gravent, ab necessariis verò reprimant, de inde lacra, quæ oboli pretium habeant, acquirentes suppliciiis nascuntur non vna specie malevolentiz pessimisque insidiis. Tibi verò in promptu & parato sit demensum ciborum in numerū lanificii laboribus, qui quotidie exantlantur. Atque ad vitæ institutionem ita quidem agito. Ad ordinis vetò confusiones, quod tibi decorum est, non quod illis conducibile, subministrandum est. Iuxta dignitatē enim ancillæ honorandæ sunt. Nam quod crudele est, non feret exande-

νούντων. καλῶς γὰρ ἔχει ἀπὸ τοῦ
ρον μαυθαίνειν, ἃ μὴ γινώσκῃται,
καὶ τὴν συμβουλὴν εὐκλειστοτάτῃ
ἐπισβυτέρῳ ἡγιάσθαι. ἐν τούτοις
γὰρ παρὰ τοσοῦτον δέει νῦν
ψυχῇ ἀρχὴν δέδεικται πρὸς
τὴν γυναικὸς ἀρχὴν. διεσπαιμένη
δὲ δὲ, ἃ φίλη, κάμῃσιν ἐπὶ
δουλείᾳ εὐνοίᾳ. αὕτη γὰρ οἱ συν-
10 ἀγορεύεται τοῖς σώμασιν ἢ
κρίσεως, ἀλλὰ ὅς τις ἐκ τούτων
αὐτῇν αἰ συστολὴ δεινότερα.
δικαία δὲ χάρις αἰτία τοῦ
τοῦ, ὥστε μήτε ὅλα τὸν κόπον
15 κάμῃσιν, μήτε ἀδυνατεῖσιν διὰ
τὴν ἡδύτητα. εἰσὶ γὰρ ἀνθρώποι
οἱ τῇ φύσει. ὥστε δὲ κέρδος
τὸ ἀκέρδιστον ἡγοῦνται, τὴν
τῇ διεσπαιμένην κακὰ καὶ βα-
20 ρύνουσαι. μὲν τοῖς ἔργοις, ὥστε
καλλόμεναι δὲ τῶν ὑποκειμένων
εἶτα ὀβολομαχίᾳ κέρδη ποιεῖται
οὕτως, μεγάλης ζημιῶνται
τιμῆμασι, δυστοίαις ἔτι
25 βουλήσι κακίσταις, οὗ δὲ πρὸς
χειρὸν ἔσω τὸ μέγιστον τῇ σι-
τίῳ πρὸς τὸν δεῖσθαι δὲ ἐλ-
κρύλας τοῖς ἐφ' ἡμέρας πόρῳ καὶ
πρὸς μὴ τὸ δάσιν αὐτοῖς, πρὸς
30 δὲ τοῖς ἀταξίαις, τὸ σφί. πρὸς
οὐτὸ καίνας συμφορὰν ἔχοντες
πῶς τιμῶν μὲν γὰρ δὲ διεσπαι-
ται τὸ καὶ ἀξίαν, τὸ μὲν γὰρ αἰμῶν

οὐκ εἶσθ' ὅτι θυμὸς χάριν τὸ
 δὲ μυστοπύργον οὐχ ἥτιον ὁ
 λογάτης βραβύει. εἰς δὲ π
 ὑποβολὴ τῆς κυρίας ἡ δὲ δι-
 σπασιὼν ἀνίκτος ἡ, ἔχου- 1
 σίον μὲν ἀράσις. τὸ γὰρ ἀλλό-
 γιον ἢ χρεῖαι, ἀλλοφροῦσθαι ὅ-
 τ' κυρίας. ἔγω δέ σοι γνώμην τῇ
 δὲ ἀρτίστος, καὶ δ' ἢ γνώσῃ τὸ
 μὲν ἀλαθὲς ὃ ἀμάρτιας, ὥστε 10
 τὸ τῆς καταγιώσεως δίκαιον,
 τὸ δὲ ἡδ' ἡμάρτυμέναν μίγα-
 θου, ὥστε τὸ κατ' ἀξίαν
 τῆς πολεσίως. διαποτικῇ δὲ
 καὶ ἡ γνώμην χάρις ἐφ' ἡμέρ- 15
 αὶ τῆς ζήμιας ἀπαλλάττουσι.
 οὕτω δὲ τὸ πρέπον ἐπὶ τῇ
 οἰκίᾳ βότου διαφυλάξει.
 ἔπειτα γὰρ, ὃ φίλη, ἐπ' αἰ-
 μύκτος τῇ μασιζουσι τὰ ἡδ' 20
 διασπασιὼν σώματα, θρη-
 σῶμαι διὰ ζῆλον ἢ θυμόν,
 οἷον ὑπερημετογραφούμεναι τ'
 ὑποβολὴν τ' ἀνικίας. αἱ μὲν γὰρ
 ἀνελώθησαν χρόνῳ διαπονοῦ- 25
 μαι, αἱ δὲ, φυγῇ τ' σωτηρίαν.
 ἐπορίσαντο, τινὲς δὲ ἐπαύσαν-
 το τῇ ζῆν αὐτοχρὶ θανάτῳ με-
 λαςσασθαι. ὁ λοιπὸν ἢ τ' διαπο-
 νῆς μόνωσις ὁδυρομένης τ' οἰκίαν 30
 ἀβυλίαν, ἔρημον μέανειαν ἔχει.
 ἀλλ', ὃ φίλη, ἴσθι μακάρι-
 νη τὰ ὄργανα, ἀφρονεῖ μᾶλλον

scētia gratiam: ratio verò & cogitatio
 non minus mali odium, seu præmi-
 um quodpiam parat. Quod si autem
 nimia & modum excedens malitia
 vinci superarique nequeat, cum pub-
 lica auditione exterminandæ sunt. Nam
 quod alienum est in usu & alienæ do-
 minæ fiat. Sit autem hujusce rei tibi
 sententia palmaria, primi quæ sub-
 sellii, juxta quam intelliges quid peccati
 veritatem cum iustitia condem-
 nationis: magnitudinem verò eorum
 quæ cōmissa sunt, ut pro merito pœ-
 nam exigas. Herilis autem etiam hæc
 mens gratia est in damno, quod com-
 missum est, discedens. Sic verò deco-
 rum in propriis moribus servabis.
 Nonnullæ enim, mea amica, ab crude-
 litate ætæ etiā flagris ancillarum cor-
 pora cadunt, æmulatione vel exan-
 descentia belluarum ritu ferocientes,
 veluti commentariis inscribentes om-
 nem modum excedentem amarulen-
 tiam. Nam aliæ tempore consumptæ
 fuerunt laboribus confectæ, aliæ fuga
 sibi salutem sunt affecutæ. nonnullæ
 verò vivere desierunt propriis mani-
 bus mortem sibi consciscentes. Et ad
 ultimum heræ desolatio suam teme-
 ritatem ac stultitiam, lugentis desertæ
 pœnitentiam habet. Verum vide sis,
 ὃ bona, ut imiteris instrumenta Musi-
 ca, quæ quo fuerint magis remissa, eo
 magis vocem edunt, quo verò magis

intenduntur, eo magis erumpunt. Et enim in ancillis planè idem usu evenit. Nimia quidem relaxatio dissonantiam obedientiæ, quæ superioribus debetur, ingenerat: at necessitatis intendit naturæ dissolutionem parat. Et hac in re mentem intendere convenit. In omnibus autem modus optima res est.

M Y I A E P i s t o l a .

M Y I A T H Y L L I D I

salutem dicit.

Cum liberorū mater facta sis, hoc te admoneo. Nutricem selige, quæ commodissima & munda sit. ad hæc verò etiam quæ pudibunda, non autem quæ somno, nec certè etiam quæ temulentix dedita sit. Talis namq; censetur optimè convenire ad liberorum hominum natos enutriendos. Siquidem etiam lac altile & bene nutritium habeat, nec facile, ut cum viro congregiatur, induci expugnarive poterit. In hoc enim magna et potissima pars sita est, magisque in omnem vitam evidens & primaria existit, in ea, quæ ad bonæ indolis foetus educandos futura sit nutritia. Faciet enim omnia, quæ bona sunt, oportuno tempore, & ad mammam atque ubera, & cibum dandum, non cum vagient, sed cum providentia quapiam adhibebit. Nam ita infantē ad sanitatem ducet,

ἀνεμένα, ἐκρήτίζεται δὲ μάλλον
ἐπιτηδύμια. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν δου-
κων αὐτὸν. ἢ μὲν ἀγαν ἀνέσει
δυσφυσία ἐμποιοῦσα τῆς σφί-
δαρχίας, ἢ δὲ ἐκλίπαις τῆς ἀνδ-
ρας, δὲ λύσει τῆς φύσεως, καὶ ἐπὶ
ἐκείνου δὲ ἴσως. μέγροι δ' ἐπὶ
πατρὶν ἀείσονται.

Μοίας Ἐπιστολή.

IO. M Y I A Θ Y A Λ I A I

καίρειν.

Γενόμενα πάλιν παίδων,
τάδε παρακλή. τιθόμαι μὲν
ἐκλήξαμαι τὴν ἐπιτηδευομένην
καθάρσιν, ὅτι δὲ καὶ αἰδέ-
μονα, καὶ μὴ ὑπὸν ποροποιε-
μένην, μὴ δὲ μὲν μύδα. ἀπαι-
δεῖ γὰρ αὐτὸν κρείσσειν κρατίστα ποτ-
τὸ ἐκφύγειν ἐλδιδίους παίδας.
ἐάν γὰρ γὰρ ἐξοφίμω ἔχη, καὶ
μὴ ταῖς πρὸς ἀνδρα καίταις ἐ-
νέκατ' αὐτῶν. μεγάλα γὰρ μέ-
ρις ἐν ταῖς καὶ πρῶτα, καὶ
προκαταρτίσκατες ἐς ὅταν τὴν
βιοτὴν πέλοι ἐν τῇ ξηφοίσα
ποτῶ καλοῦ ξηφοίμω. ποιήσας
γὰρ πάντα καλὰ ἐν ταῖς ποτε-
οικίαις καὶ τὸν τιθέντα καὶ
μαζὸν καὶ ξοφάν δόμω, καὶ κατ' ὅ-
ἐπιτιθεῖται, ἀλλὰ μετὰ τινος πρηνό-
ας. οὕτω γὰρ ἐς ὑγίαν ἄξει τὸ
βρί.

βρέφος. μὴ δὲ αὐτὰ θάλει
καθ' οὗδεν νικῆται, ἀλλ' ὀπύ-
ται τὸ νοσηρὸν ἀναπαύσιος ἔ-
ροι ἔχει. οὐ μικρὸν γὰρ ἄκος τῆς
παιδὸς προσοίσι. ἔσω δὲ μήτ' ὀ-
ργίλη τιθῆναι, μήτε ἐπὶ βλάσ-
σος, μήτε ἐν ταῖς τῆς σιτίων
λήψεσιν ἀδιάφορος ἀλλὰ τιτα-
γμένῃ καὶ σάφει. διωκτῆς δὲ
ὄντων μὴ Βάρβαρος, ἀλλὰ Ἑλ-
ληνίς. αἰεὶσαν ἰδὼν καὶ τῷ γά-
λακτος χρησάσας πιμπλάμενον
τὸ παρὸν, οὕτως ἐς ὕπνον ἔ-
πηται. ἀδεία γὰρ νήσιος ἀνείσι,
καὶ ἐκείνης αἰτίας δὲ σίτα. 15
σις. αἱ δὲ καχ' αἰτέραν δόμιν
χρῆ, ἀπλουσάται. οἷον δὲ
τοπαράπαν ἀπέχεσθαι τῆς δύ-
ναμιν ἰχυρὰν ἔχειν, ἢ κατ-
τὸ πάντων μετὰ δίδωμιν τῶν κρᾶ- 20
σι δέλειον γαλακτωδές. τὰ
δὲ λουφὰ μὴ ποιεῖν συνηθῆ.
αἱ γὰρ τῆς πανίωσι καὶ ὑ-
κράτων χρᾶσις, ἀμείνων.
κατὰ ταῦτα δὲ καὶ αἷρ ἐπιτά- 25
δεος θάλλπους καὶ βίλους ἔ-
χων τὰν συμμείβαν. καὶ οἰκ-
σις δὲ μήτε ἀγαν περὶ πτω-
μῆα μήτε ἀγαν κατὰ στεγός.
οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ὕδωρ μήτε 30
ὑπερβολικὸν μήτε ὑποπαραγινώσκον.
καὶ σωματικὰ δὲ οὐ βραχέα, ἀλ-
λά προσηπ' οὐσα τῆς χειρὸς ὑ-

ne, quum pusiones volet somnum
capere, vincatur: sed quo tempore re-
cens natus requietis animum ac desi-
derium habet. Non parvā enim puero
sanitatē hoc modo afferet. Sit verò
nutrix nec iracunda, nec linguæ & ef-
frenati oris, neque in cibis sumendis
vulgaris & indifferens: sed stata et tem-
perans. Potentioribus verò existenti-
bus, nec Barbara sit, sed Græcanica. Si
recens natus infantulus commodo
lacte repletus ita in somnum vertatur,
optimum quoq; fuerit. lucunda nam-
que pusionibus quies, & talis illorum
nutritio atq; alitura facillimè digeritur.
Quod si autem etiā aliam conferre o-
porret, dāda talis est, quæ sit quātm sim-
plicissima. Vino verò in universū ab-
stinere debet, nimirum ut robustam
habeat potentiā, vel si rariusculè erit
propinandum, temperatione lacteum
sit lactisve calorem habens & vesper-
tinum. Balnea ne sint assidua & conti-
nētia. Rarorum enim & benè tem-
peratorum usus præstantior est. Eodē
modo etiam aēr ille idoneus & com-
modus est, qui habet calidi & frigidi
bonam temperaturam. Domus quoq;
sit neq; nimis ventis pervia illq; expo-
sita, neque nimis constricta & obscura.
Imò verò etiam aqua sit, neq; dura, h.
est, cum laboribus hausta, nec quæ fa-
cile sursum adducatur. Et vestes stra-
gulæ non asperæ, sed quæ benè cōcin-

nè corpori advolvuntur. In hisce namq; omnibus, quod proprium est, non aut quod sumptuosum natura desiderat. Hac igitur in præsentiatu non inutile fuerit tibi subscripsisse ac probasse educationes spei, vel juxta eam, quæ jam exposita est, quàmque, suavi educationem, factas. Faxit autem Deus Opt. Max. ut rursus ex educatione infantis tuas expectatas admonitiones etiam aliquando referas.

MELISSÆ Epistola.

MELISSA CLARETÆ

Salutem dicit.

Ultrò mihi videris multam habere honestatem. Quia enim dedita opera studiosèq; aliquid audire avcs de honesto uxoris ornatu, bonam præbes spem te in virtute velle canescere. Operteret igitur modestam & liberā conjugem accuratè cum silentio viro legitimo, verum non sumptuosè completā ornatamq; esse. Decet autem eam esse veste candida amictam mundamq; & simplicem, at non sumptuosam nimisq; luxuriantem. Vitare enim debet illa pellucida & subpurpurea, itémq; auro intertexta vestimēta. Illa nāq; meretricibus ex usu sunt, ut plures ad se pelliciant. Illius verò foeminæ, quæ uni viro suo placere studet, mundus & ornatus sunt mores, non aut vestes. Valdè quippe pulchrum est foeminam liberā

αριστεως. ἐν ᾧ αἱ γὰρ τῶν τῶν τοῦ οἰκῶν αὐτοῦ φύσις ἐπιποθεῖ, ἀλλ' αὐτὸ πολυτελής. ταῖς ταῖς αὐτῶν τῶν παρόντος οὐκ ἀχρεῖον ὑπογράφαι τοι τὰς ἐλπίδος ἐκφοφῆς ἢ κατὰ ὑφ' αὐτὸν γινόμεναι. Θειὰ δὲ συλλαμβάνοντος ὑπὸ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν αὐτοῦ τὰς ἐνδεχομένας καὶ ποταρῶν κίαι κομῶμεν ὑπομνάσθαι.

Μελίσσης Ἐπιστολή.

ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΛΑΡΕΤΑ

χαίρειν.

Αὐτομάτως ἐμὰ φαίνεται πλεονα ἢ καλῶν ἔχειν. τῶν γὰρ ἐπιποθεῖται τῶν ἐξελίγειν τὴν ἀσχηπερίλυταις ἐκφοφῆς καλὰν ἐλπίδα διδοῖ, ὅτι μέλλεις πολυτελὲς καὶ ἀρετῶν. χρὴ ἂν τὰν σώφρονα καὶ ἐλευθέρην τῶν κατὰ νόμον ἀνδρὶ ποτὶ ἡμῖν ἀσυχία κακαλωποισμέναι, ἀλλὰ μὴ πολυτελῶς. ἡμῖν δὲ τῶν ἐξελίγειν λαοκρίματα ἐκαθάριον καὶ ἀφελῆ, ἀλλὰ μὴ πολυτελῆ καὶ περιεργὰ. παραστήσει γὰρ αὐτὰν τῶν διαυγῆ ἐδιαπύρφυρων, καὶ τὰ χρυσοπασατῶν ἐνδυμάτων. ταῖς ἐτίραις γὰρ τὰς χρησίμας ἀρετὰς τῶν πλεόνων θύρα. τὰς δὲ ποτὶ ἑα τῶν ἰδίων ὑπερβασταῖς ἑκακῶς, ὁ δὲ ὁ πῶς πῶς λει, καὶ αἱ σοφαί. εὐμορφον γὰρ ἀνελῶ.

ἰδὲ θέραι ἡδ' ἐσθ' πρὸς αὐτῶν ἀνδρῶν,
ἀλλ' οὐ τοῖς πλησίον. ἔχουσ' δ' ἀν-
τὶ τὰς δ' ἑμὸς ἐρύθνημα μὲν στα-
μεῖον αἰδοῦς· ἀντὶ φύκος, κα-
θακαζάθια δ' ἐν κοσμήτηται, 5
ἐν σωφροσύνῃ ἀντὶ χρυσῶν καὶ
σμεράγδων. οὐ γὰρ ἐς τὰν τὰς
ἐσθ' αὐτοῦ πολυτέλειαν, φιλοκα-
λεῖν δεῖ τὰν γλιχομένην τῇ
σωφροσύνῃ, ἀλλ' εἰς τὰν οἰκονο- 10
μίαν τῆ οἴκου. ἀρεσκύν δ' ἐπὶ
ἐσθ' αὐτῶν ἐπιτελείας ποιοῦνται
τὰς ἐκείνων θελήσεις, αἱ γὰρ τὰ ἀν-
δρὸς θελήσεις νόμος ὁφείλει ἀ-
γραφὸς εἶναι κοσμία γυναικί, 15
ποτὶ δ' ἐν χρῇ βίῳ αὐτῶν. νο-
μίζον δ' ἐπὶ ἀρεσκύν ποτιπνέουσι
αὐτὰ καλλίστην ἐν μεγί-
στῃ τῇ ἐσθ' αὐτῶν. πιστὸν γὰρ χρῇ
τῇ τὰς ψυχῆς καλλεί τ' ἐν πλε- 20
ον μᾶλλον, ἢ τῇ τὰς ὁφείλει ἐν
τῇ χρηματικῇ. τὰ μὲν γὰρ φθό-
ρος ἐν νοῦσος παραίρεται, τὰ δ' ἐν
μέχρι θανάτῳ παρῇντι ἐπι-
ταγμένα.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Πυθαγόρου ἱερονί.

Α'σφαλὴς ὁ ἐμὸς βίος καὶ
ἡσύχος· ὁ δὲ σὸς, κατ' οὐ-
δὲν ἐμὸν προαπελάζει. μέτριος αἰ- 30
νήρ ἐν λεπτοδὲς Σικελικῆς βα-
πτίς οὐ δεῖται. πᾶσι τ' ἔχει Πυ-
θαγόρας ἱκανὰ τὰ καθ' ἡμέραν, οὐ

suo ipsius marito oblectari, non autem
aliis. Argumentum verò habeas fuci
loco in facie ruborem: honestatem &
modestam vultutatem ac temperantiā
loco auri & fulgentium smaragdorū.
Non enim in luxum profusionemq;
vestis eam, quæ moderationis & casti-
monix amans est, elegantix esse studi-
osam convenit: sed in domus & rei fa-
miliaris dispensationem elegantē esse
addecet. Eā verò suo viro placere, quæ
ipsum voluntatem perfectē faciat. Si-
quidem viri voluntates lex non scripta
esse bene ornata modestaq; foemina
debet, ad quam eam vivere oportet.
Sedq; dotem unā secum longē pulcher-
rimam maximamq; ad virum attulisse,
modestiam compositosq; mores,
existimare debet. Nam animi pulchri-
tudini atq; opibus potius, quā oris
& pecuniarum credendum est. Oris
formam invidia & morbus delibant
& auferunt: pecuniarum verò species
& decōr solum ad mortem usq; ho-
mini adfunt.

PYTHAGORÆ EPISTOLA.

Pythagoræ Hieronī Syracusano.

Vita mea tuta & quieta est: tua ve-
rò nulla in parte mihi appropin-
quat nec convenit. Vir moderatus &
pauper Siculae mensæ non indiget. Py-
thagoras, quocumq; locorum venerit
omnia quæ quotidie sufficiunt & quæ

tum satis est, habet. Dynastæ verò se in famulitium dare ejusve contubernio uti grave & permolestum est ei, qui non assuevit. Magnum & à periculo remotum est habere, quod sibi ad vitam frugaliter exigendam sufficiat. Siquidem ille suis contentus animus, nec æmulos aut invidios habet, nec sibi ab cuiusquam insidiis, quæ tendi poterunt, metuit. Quo nomine etiam vitam Deo proximè degere videtur. Bona dispositio atque habitus non profeminatur rei Veneræ usu, nec cibis, qui hauriuntur: sed venit ab indigentia, quæ ad viri virtutem ducit. Variæ autem & intemperantes voluptates infirmorum hominum animos in servitutem adiungunt. Multo verò maximè illæ, quibus tu fruëris. Quare cum te ipse etiam illis dedideris (pendes enim ab ipsis) etià servari non poteris. Nam oratio tua, quam profers, iis, quæ damnosa sunt, contraria non est. Ne igitur Pythagoræ voca tibi convicturum. Neque enim medici simul cum ægris decumbere volunt.

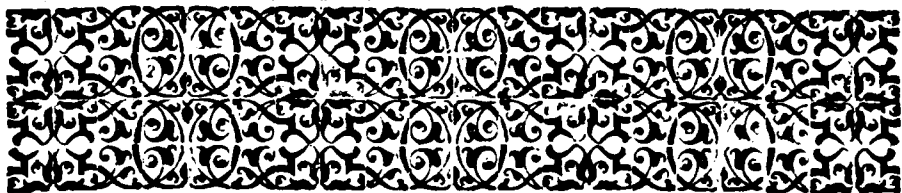
Επιστολήν Πυθαγόρου, Μήνι, Μελίσσῃ.
ἔκ Πυθαγόρου

FINIS.

ἀν ἤλθῃ. *Θραππέα δὲ δυνάστην βαρὺ καὶ ἐπαχθεὶς πρὸς μὴ εἰδωμένω. μέγα καὶ ἀσφαλὲς αὐτάρκεια. οὕτως γὰρ ἔχει τὸν φθονήσοντα, ἥτε ἔπιβουλεύεται. διὸ καὶ δοκεῖ ἐν ἡγυαῖσιν τοῦ διαγωγῆ. Διδασκαίει ἀγαθὰ οὐ φρονέεται ὑπὸ ἀφροδισίων, οὐδὲ ὑπὸ ἐρίων μάταιων, ἀλλ' ὑπὸ ἐνδοκίᾳ ἀγορεύει πρὸς ἀνδρὲς ἀρετῆν. ἡδοῖται δὲ ποικίλαις καὶ ἀκρατεῖς δουλεύονται ψυχὰς ἀδυνάτων ἀνθρώπων. πολλοὶ δὲ μάλιστα οὗ ὑπολαίβουσιν. διὸ ἐπιπιδέως σκεπτόντες εἰς τὰ τοιαῦτα, αἰσχροῦ γὰρ καὶ οὐ δύνανται σωζέσθαι. λόγος γὰρ ὁ παρὰ σὲ οὐκ ἐναντιοῦται τοῖς ἀσυνφόροις.*
20 μὴ οὖν κἀκεῖ Πυθαγόραν συμβιβάζοντά σοι. εἴδεις γάρ οἱ ἰατροὺς αἰρουμένους τοῖς τοσοῦτοις συμφοραῖς.

Τῇ τ' Θιαιῶτι καὶ Μήνι καὶ Μελίσσῃ
ἔκ Πυθαγόρου ἐπιτολή

ΤΕΛΟΣ.



Benevolo candidoque Lectori.

VT non nescias, benevole lector, quid à nobis in hoc opere præstitum sit, sic paucis accipe. Vt si sumus unico duntaxat exemplari, quod olim ex alio, pulchrè quidem manu descripto, sed perquam mendofo, è bibliotheca Clarissimi Doctissimiq; viri Antonii Perrenotti Granvellani Cardinalis profecto, ipsimet manu propria descripsimus. Nec nos fugit, quàm periculosa res sit alex, unico exemplari ceu anchora, existimationis suæ periculum, velut in subito coortate tempestate, hoc tempore credere ac committere. Sed nos hîc publicæ utilitatis majorè, quàm privati honoris rationem habendam putavimus. Intereâ sensum quàm potuimus proximè proprièq; expressimus. Si tamen in non paucis gravissimi Philoſophi mentem non satis sumus assecuti, eius nobis ab hominibus doctis veniam datum iri speramus. Præsertim um aliis adminiculis omninò fuerimus destituti. Solùm Petreius Tiarahomo ad unguem doctus, paucula quædam eaq; levia, in libro de adhortatione ad philosophiam correxerat. Et quædam etiam benignè nobiscum commuincavit ex Vaticana (ut opinor) descripta, iteq; candidè nonnulla indicavit vir Clarissimus Theodorus Cantarus. Porro quæ hic noster ex Platone, cujus longè fuit studiosissimus, in hosce commentarios transcripsit, ea fideliter omnia addidimus & indicavimus & emendavimus. Textum Græcum itè infinitis in locis gravissimè fædatur, quàm potuimus accuratissi-

mē ex ingenio castigavimus, eaq̃ autori subjecimus. Quod si tamen
 non omnia vidimus, (quis enim tam Lynceus unquam fuit, ut in
 tantis tenebris, inquit Marcus Tullius, nihil offenderit, nusquam
 incurrerit?) sed multa nos fugierunt: si satis non est, hominis, abs
 quo nihil humani alienum est, confessio, utiq̃, satis esse debet,
 quod ingenio, studio & industria assequi potuimus, à nobis ap̃b̃uac
 in medium collatum. Nosq̃, authorem tam eximium, et si non prorsus
 emaculatum, etiam cum proprii nominis dispendio in lucem e-
 mittere maluisse, quàm plurimorum eruditorum exspectationem
 diutius fallere. Habuit illum in sua quidem possessione quondam
 Io. Alex. Brassicanus, uti scribit in editione Salviani, habuerunt
 alii: sed nemo, quod sciam, illi hætenus admolitus est manum. Hoc
 ergo effecero, quod Pausaniæ, Straboni, Dioni, Athenæo, & infi-
 nitis aliis contigit, uti posteaquam mutili, sordidati & malè habiti
 lucem aspexissent, doctissimorum hominum commiseratione tan-
 dem emaculati, & pristino nativoq̃ nitori omninò restituti sunt,
 idem nostro huic aliquandò etiam accidat. Nimirum optimæ ac
 fidelissimæ matris exemplo, quæ præclarissimum fœtum in lucem
 edit, & quod potest, confert: sed quod non potest, nutricibus, pæ-
 dagogis ac præceptoribus, ut conferant, mandat. Quare æquos le-
 ctōres etiam atq̃ etiam rogatos & observatos volo, ne nostrum stu-
 diū ac conatum suggillare aut reprehendere velint, uti quibusdam
 hodie nimis familiare esse videmus, qui nihil, nisi quod ipsi faciunt,
 rectum putant: sed comiter potiùs corrigant, nosq̃ quorundam a-
 micè admoneant, cuiusq̃ studium, utroque quod aiunt, pollice lau-
 daturus. Interdum etiam asteriscos, ubi vel defectus aliquis, vel
 mendum esse videbatur, notavimus, & lacunas aliquot reliquimus.
 præsertim ubi non potuimus nos satis expedire. Iam quantis labo-
 ribus & vigiliis omnia nobis constiterint, experietur, quisquis in
 confi-

conſimilibus unquam periculum facturus eſt. Tantum igitur abeſt,
 ut ab oſcitantia vel negligentia vel mala denique fide nobis dica
 aliqua ſcribi debeat, ut omnes, qui hæc lecturi ſint nobis æternam
 potiùs debituri ſint gratiam, quod vel informem vel deformem
 partem edere, quàm illum ſupprimere maluerimus. Quod ſi, uti ſpe-
 ro, obtinero, ut reliqua ejusdem authoris, quæ apud me jam con-
 ſecta habeo, publici itidem juris haud gravatè ſimus facturi, ani-
 mus addetur. Indicem rerum omnium memorabilium in fine quoq;
 adjecimus. Vale lector, & hiſce nobiſcum fruiere.

I. ARC. THEODORETI NOTATIONES

*aliquot pauca in vitam Iamblichi Philoſophi,
 auctore EUnapio Sardiano ſcriptam.*

Pa. 1. v. 6. *Εὐναπίου γυνίαν* cliſo articulo ꝑ
 leg. cenſeo.
 v. 8. *Εὐγίαν* de meo addidi, quod ita ſemper
 Iamblichus ipſe patriâ notes, & Epitheton *εὐ-
 γίαν* ſine ſubſtantivo *Εὐγίαν* putem non poni.
 v. 18. *προκίαν* alii *βίαν*, rectius, meo
 judicio, Iunius, *κίαν*. Quod verò Eunapius
 addit de orationis perſpicuitate & ſermonis
 puritate, & reliqua, docti nullo modo admiſe-
 rint tale de eo iudicium. Siquidem orationis
 ſtructura iuxta, ac res, Platonicæ plade ſimilis
 exiſtit. Quo nomine illum Proclus etiam in
 Commentariis in Platonem non raro *δὲ* vo-
 care ſolet.
 Pag. 3. v. 21. Iunius interpres pro *καὶ ὁ*
καὶ ὁ emendat & vertit. Verùm erudi-
 tiſſima piſſimaque memoriæ Ioveris Guliel-
 Cæſarius nov. Iect. lib. 8. cap. 17. rectius, ut mi-
 hi quidem videtur, *καὶ ὁ* *καὶ ὁ* *καὶ ὁ* ſcri-
 b. cnd. putat.

Pag. 4. v. 3. Interpres *καὶ ὁ*, non procul
 hinc verit. Ego, recens mallem. ſignificat e-
 nim *καὶ ὁ* verſ. 2. pro *καὶ ὁ* vel *καὶ ὁ* leg-
 go. ut & interpres videtur legiſſe.
 v. 7. vel *καὶ ὁ* vel *καὶ ὁ* leg.
 v. 12. *καὶ ὁ* legit Commel.
 v. 20. *καὶ ὁ* legend. putarem. Si qui-
 dem articulus. declarat ſœmininum aliquid
 deſſe.
 Pag. 6. v. 80. Plato de eo graviter diſputat in
 Phædonæ.
 Pag. 7. v. 21. Diſtum illud Theologi etiam
 meminere, & in prin. D. Hierony.
 IN IULIAN.
 Pag. 11. v. 22. Quod de Homero dicit Iulia-
 nus, non Proteoſed Vlyſſia ſcribendum, quem
 talem fingit ſtatim initio *καὶ ὁ*.
 Pag. 12. v. 14. Homerus hoc dicit *καὶ ὁ*.
 Pag. 14. v. 28. *καὶ ὁ* interpres reddi-
 dit, ſuguraret, ego cum pace malſe, ſomniare.

v. 32. pro *συναγμίς* Iamblichus fortē scripsit *συναγμίς*. eoq; converti iago vestitus, recte an secus, candidus lector iudicet.

Pag. 35. v. 1. pro *ὁ δὲ τῆς αὐτῆς συμ. αὐ. τῆς π. αὐ.* iudicandum.

v. 15. *ἡδίστα* scribend. puto.

v. 16. pro *καλῶς προσεχῆς*, scribere malim *προσεχῶς*.

v. 20. *αὐτοχρῆδι* una dictione posui, quod disjunctim legebatur, sed sine sensu, in exemplari nostro manu descripto. Sequentia penē ad finem usq; capitis non vacabit mendis, quae tamen tollere non potui. Sensem tamen mihi non malē videor reddidisse.

Pag. 38. v. 4. pro *ἡπερῆτο*, *ἡπερῆτο* lego, uti paullo pōp. 30. v. 2. legitur.

v. 24. *ὁδὸς δὲ τοῦ* lego.

Pag. 39. v. 2. *ἐπ' ἀβαν* scribendum. ut & v. ult. *ἀβαν*.

v. 6. pro *ἀντίπρωτος*, *ἀντί πρῶτος* lego.

v. 10. *ἐν ἀποστασί* legebatur, fortē *ἐν ἀποστασί* legendum.

v. 21. pro *πᾶντα* fortē *πᾶντα*.

Pag. 40. v. 1. pro *μαλίστα* fortē rectius scripseris *μαδίστα*.

Pag. 41. v. 2. *καλῶς* scrib.

v. 5. post *καλῶς*, *καλῶς* vel simile desideratur. & *καλῶς* pro *καλῶς*.

v. 21. in Manus. *ἐκείν* *μύγος* numero unitatis legch.

Pag. 42. v. 10. Scribo *πενήμις*.

v. 14. post *ἀντίπρωτος* suspicor aliquid deesse. fortasse *ὅτι* *ἐν* *ἀποστασί*, sententiam plenam reddet. Equidem putome sensum utcumq; expressisse.

v. 26. Non satis constat oratio, quae se bene habebit, meo iudicio, si legatur, *πλεονεξία* *πλεονεξία* &c. vel simile. Illud verō *ἀντίπρωτος*, quod statim sequitur, itidem mendosum est. fortē non male legetur *ἀντίπρωτος* vel simile. Itē *ἐν ἀποστασί*.

v. 31. *ἐν ἀποστασί* scribendum.

Pag. 43. v. 7. Fortē *ἀντιπρωτος* rectius scribatur, quā *ἀντιπρωτος*, quod an inveniatur subdubito.

v. 9. Orationem imperfectam esse, cui non potuerim mederi, asteriscus nota.

Pag. 44. v. 26. pro *ἐν*, *ἐν* leg. iudicarem.

Pag. 45. v. 4. *ἐν* legebatur. Locus mihi insinabilis. unde nec germanum illius sensum exprimere potui.

v. 19. pro *δύοις*, quod posui, *δύοις* legeba-

tur.

Pag. 46. v. 15. *ἐν ἀποστασί* lego.

v. 18. pro *ὁμοίως*, *ὁμοίως* scribend. cenfeo. Error manifestus ex vitiole pronuntiatione. Fuit enim civitas hoc nomine in Sicilia. Quid autem sibi veit *Ταρομῆς*, quod statim sequitur, fateor me ignorare. Putavi aliquando *Ταρομῆς*, quae & ipsa ejusdem regionis civitas fuit, legendum, Acquis & candidus lector dijudicet, vel melius quid afferat.

v. 20. *ἀντιπρωτος* *ἀντιπρωτος* *τῆς* *κατὰ*, quod monstruosum quid, mutavi in *ἀντιπρωτος* *τῆς* *κατὰ*, ut infra cap. 27. quoque legitur. Id quod & vidit vir doctus, & amicus noster Theodorus Canterus.

v. 23. Locum esse mendosum indicare volui per asteriscum. Mendum est in *ταῖς ἀποστασί*, quod nihil est. olim mutaram quidem in *ἀποστασί*, ut quā minimum recederem ab scriptura nostra: sed nunc potius *ἀποστασί* suspicor legendum.

Pag. 47. v. 4. una dictione *ἐν ἀποστασί* legend. & mox v. 6. *ἐν ἀποστασί* *ταῖς* *κατὰ*, fortē rectius scribitur.

v. 11. *ἀντιπρωτος*, converti imperitiam, quod aliud non occurreret satis aptum. interim notum etiam pueris, eo significari non tam inscientiam quā crassitudinem quampiam, qua quis nec vult, nec potuit aliquid didicere.

v. 14. Nescio satis, an illud, *ἀντιπρωτος*, integrum sit. verti, quod visum est convenire.

Pag. 48. v. 10. pro *ἐν ἀποστασί*, vide num scribendum sit *ἐν ἀποστασί*.

Pag. 49. v. 5. pro *πλεονεξία*, quae nihili planē vox est, *πλεονεξία*, uti pag. 62. v. 16. & alias legitur, scribo. Significat eum adolescentes adhortatum esse, ut senes maximē revererentur, idque multis rationibus.

v. 23. *ἐν ἀποστασί* *ἐν ἀποστασί* verti, ingressus causa, rectius fortē, invitamentū, vel incitamentū causa dixissem. Lector, quod malit, eligit.

Pag. 50. v. 6. pro *ἐν ἀποστασί*, *ἐν ἀποστασί* suspicor leg.

v. 15. pro *ἐν ἀποστασί* legebatur *ἐν ἀποστασί*, Imperitus scriba piocul dubio, quod per abbreviationem *ἐν ἀποστασί* scriptum repererat, non intelligens, in *ἐν ἀποστασί* perpecciam mutavit.

v. 22. *πλεονεξία* cenfeo scrib.

v. 26. stellulam posui, quod *ἐν ἀποστασί* putem. Meretē propter obscuritatem, ex qua non poterat expdire, non parum torfit. quod igitur converti, a quo animo lector accipiet.

v. 29. τὸν ὄνον, legi & converti παρόντων.

Pag. 51. v. 1. ὡς ἔχον, ὅτι leg. videtur, quamquam ne sic quidem mihi satisfacio.

v. 29. ἀπορίαν, ἐμὴν τοῖς νωπύροις, ut ad præcedentia referatur.

Pa. 51. v. 1. pro δὲ αὖτις. audacter διαστῆ, vel δεύτω ἐχλιδέτω lego expressi quidē, ut mihi videtur, sensum in versione: sed ingenue fateor nondum didicisse me, quid sibi velit numerus millenarius.

v. 31. αἰδ' ἵνα τὸ leg. censeo.

Pag. 53. v. 12. pro ἀπορίαν vel ἀπορίαν, leg. ποσὶν ἄν.

v. 33. Locus valde mendosus, καὶ τῶν ἄλλων, nescio quid sibi velit. Sic quoque sequitur p. 54. v. 1. ἀπορίαν τῶν ἐκείνων, quisquiliæ & portenta. mutō in πωτὶ ἡμέτερον, & καὶ ejiciendum & ἐκ μᾶς leg. censeo. Sensum utrumque mihi videor expressisse.

Pag. 54. v. 27. pro Μυσῶν, μυσίων, hoc est, locum Mysis sacratum, vel Musarum sacrarium, uti converti, omnino puto scribendum, uti pag. 58. v. 2. etiam legitur.

Pa. 55. v. 6. Quid si legatur ἐκ δυνάμεως numero multitudinis, ut ad substantivū ἵνα referatur?

v. 29. φάσιν ἄν.

Pag. 56. v. 5. προέμενοι verti, propositi subsidium est & mox, quod obscurum esse fateor, nec mihi quoque satisfecit. interim non accurabat melius.

v. 17. μέδεται, conjunctim malè legebat, quod ita mutavi, ut impressum est.

Pag. 57. v. 14. perperam κρατύνει & δυνάμει & v. 20. αἰδῶται legebatur in manu. Porro alibi Pythagoram ad illud Hesiodi οὐ βέγ. καὶ ἡμέτερον ἔρπον παίδας & ὁ αὐτὸς πάλιν τοῖς etc. etiam pueris notum esse potest.

Pag. 58. v. 11. ἀδυνατήτων, accusandi, non gignendi casu scribendum. referendum enim est ad ἑρκαλίαν.

v. 26. Πυθίαν, ut in argumento seq. capitis, legend.

Pag. 59. v. 11. pro ὅδῃ, τὸν δὲ leg. cœfuerim. Sic v. 5. intrepide pro παύσας, πῶσας, & infra v. 27. pro Αἰγύπτῃ, ἱερὰ posui.

v. 21. ὡς αὐτὸς ὁ δὲ scrib. videtur ut P. 61. v. 6. Quod autem sequitur de purgatione, ab mendo mihi suspectum est. Vnde factum, ut mihi in versione non satisfecerim. Ἀφ' οὗτος forte pro sacrificium reddendum erat, sed ne sic quidē obscuritas tolleretur, itaq; assensu potavi.

Pag. 60. in argumento id. cap. ὡς, mutavi in ὡς τὴν. Sic p. 61. v. 2. καλὰ ἀγαθόν, quod scriptum erat, in καλὸν ἀγαθόν.

Pag. 61. τὸ δὲ δαίμονος, forte scribend. est enim τὸ, πρῶτον verbum activum.

Pag. 62. v. 13. Totus ille locus mihi intricatus visus. itaque equi bonique consulendum quod verti. Mihi certe nondum satisfeci.

Vers. 19. πρὸ Νέστωρ legeb. in manus, sed sequentia ὕπνα.

v. 33. post διδωμένῳ, puto deesse vel γαρνέτω, vel γυνάτω, ut respondeant cæteris.

Pag. 63. v. 5. Δαδόνι scribend. & pro Διάφω, quod scriptum erat, mutavi Διάφω.

v. 20. ἀρὴν πρὸς γυναικὶν scribendum videtur vel ἀνδρῶν πρὸς ἀρῶν πρὸς γυναικῶν Ἀφροδίτης. Quod de Vlyssē & Galypiō subditur ab Iamblichō, pulcherrime apud Hom. describitur ὁδὸς. i. sic loquētem, ἀδύνατος τ' ἄνδρ' ἱερὰ ἑμεῖος πρὸς ἰδίδωται, σὺ δὲ λαχόν. &c.

Pag. 64. v. 7. scribe ἔστιν. perperam enim a scribæ vitio coaluit cum ἄ. aliquando putavi ἔχον scribendum: sed prius, quod dixi, & converti quoque, præfero.

v. 12. Quod Iamblichus hic de celebri illa Græcæ panegyri, cui Pythagoras vitam humanam similem fecit, scribit, etiam Cicero expressit lib. 5. Tuscul. Quæst. non procul à principio.

v. 27. Vide lector, num pro δῆ, δὲ leg. sit.

Pag. 65. v. 4. post προσημαζόνι scribæ vitio ἄσθῃ, vel simile omisissum reor.

v. 7. forte scribend. ἄν, pro ἄν.

v. 20. Locus mendis non vacat. Vitiumq; restituetur ac sanabitur, si legas ἀχολογία, & c. deinde ἐτὰ ἄλλα, ἃ ἂν ἄνθρωποι τὴν καλὰ.

v. 33. initio 17. capit. ἐρεῖται suspicor scrib. proclivē fuit imperito scribæ omittere in fine v.

Pag. 66. v. 2. pro ἐλάνθη, ἐλάνθη Πυθαγόρας fortasse scribend. Et licet Græca parum sint ista, tamen sensum mihi non inconcinne expressisse videor.

v. 8. post μεμνημένοι, ubi asteriscum posui, μεμνημένοι rursus omisissum puto.

v. 18. pro ἐκ τῶν, quod posui, αὐτὸν legebatur. & mox v. 21. ἐκ παλαιῶν leg. item pro παλαιῶν, ἀνέμων, quod nihil vocabulum est, legebat. sic pro δὲ αὐτῶν, ἃ δὲ αὐτῶν repositi.

Pag. 67. v. 6. vide num. αὐτὸν μεμνημένον leg. sic pro τῶν, ut caput & præcipuum corpus quasi à cauda fuerint revulsæ. Alioqui si articulus est, pro eo, τῶν indubitato scrib.

v. 12. καὶ διασπείων conjunctim puto leg. non disjunctim ἀλλὰ σπείων.

v. 27. pro πολλὰς emenda πύλας.

Pag. 68. v. 3. in argum. cap. 14. ὡς αἱ, & mox v. 5. εὐοικῆς scribe.

v. 18. ἀποφιλέει, & v. 22. οὐκ αἶψα, & v. 23. ἐμμελίται legebatur in Manus. versus item erat valde mendose scripti, quos tamen proclivē & facile fuit bene correctos dare, praesertim cū habeantur Ιαμβ. & statim in principio. Eos converti, non ut majestatem & leporem Homeri, (quod nondum puto eququam licuisse, nedum mihi) sed ut sensum utcumq; exprimerem.

v. 56. Locum illum corruptissimum sic me sanasse puto, legendo, ἰσορῦμνος περιδύκων ἐν Μυκήνας ἐν Τρηνάς & c.

Pag. 69. v. 2. τῷτο ἀσπίδου παρασέμεν legend. suspicor.

v. 7. ἰανὺς scribe. ut & v. 52. ἀνὰ, & mox πρὸς αὐτὸν πατήρ.

v. 32. Lego ἀφαιγισμοὶ vel ἀφαιγισμοί, vel deniq; ἀγισμοί & v. penult. λόγος αἶψος, fortē λόγος, vel, ut posui, λόγος.

Pag. 70. v. 21. ὁμιλίῳ leg.

v. 24. Locus foedē corruptus, quem ita fortē non male restitui, ἐν τοῖς αἵματι, vel ἐν τοῖς αἵματι, τῶν, διὰ τὴν ἐν τῇ τοῖς αἵματι. Quod si verō hic, ut & alibi non raro, auctoris mentem non satis assequor, vetustati, quae hunc elegantissimum auctorem ita miserē nobis mutilavit, utiq; ascribendum erit.

Pag. 71. v. 3. συντεταγμένων malim leg. & v. 9. ἐπὶ τῇ, pro χρώματι ἑπὶ τῇ. Sic mox pro ἑπὶ τῇ, ἑπὶ τῇ fortē rectius. Difficile fuit & hinc commodum aliquem sensum elicere.

v. 18. ἀποτακτοῦ leg. suspicor. Sed ὑπὸ καὶ ὑπὸ πᾶσι cetera.

v. 31. καὶ συμπαρομοῦ copulatē scribe.

Pag. 72. v. 14. ἀνυφορῶσι nihili vox est, & lego ἀνυφορῶσι, vel ἀνυφορῶσι. Interea, & illa perobscura manent. Unde factum quod me non expeditam satis feliciter ductum verborum sequens. Et patet verbum aliquod desiderari, quod tamen propria auctoritate infarcire nolui. Leior, aequi consulat.

v. 23. ἀποφθιγγίαν perperam in manus. legabatur.

v. 24. lego ἀλλὰ τινεμένης πύλας ab ἀπὸ πύλας vel ἀπὸ πύλας ab ἀπὸ.

Pag. 73. v. 4. pro ἑπὶ τῇ ἐν πύλας leg. iudico, ut carmen conficit. Sic v. 10. πύλας, &

v. ult. Empedocl. καὶ τῷτο Porro illud Latine, ut potui, converti.

Pag. 74. v. 8. κλάσας legabatur, in nostro manus. fortē rectius κλάσας legetur. Sed nihil desinio.

v. 15. lego ἑπὶ τῇ. Sic Thucyd. lib. 1. dixit, καὶ ἑπὶ τῇ δὲ χύμα, cum dolore & damno accipere. V. 21. rationem perfringerent, ut Cicero dixit animos perfringere. Fortē tamen rectius ἑπὶ τῇ, id est exercitationibus animi leg. & vertendum, ut referatur ad ἑπὶ τῇ. Nam nonnulli cibi gravant rationem, nonnulli proritant ad impuritates. Hoc ergo praefere.

v. 18. pro ἑπὶ τῇ, ἑπὶ τῇ scribendum statuo. Et sic convertito. Mendum ex vitioso enunciatione natum, meliori tollendum est.

v. 25. ἀνὸς veli necessarii in ἀνὸς, & pro δόξας δὲ quod s. vers. est δόξας τὴν puto leg. porro ἀνὸς ἀνὸς & ἀνὸς ἀνὸς, meo iudicio non sunt genuina nec germana. Vetti tamen quod potui.

v. 31. pro ἑπὶ τῇ, vel ἑπὶ τῇ. i. e. eos, vel ἑπὶ τῇ leg. videtur. Interea autem, quae sequuntur usque ad v. 10. pag. 75. tam mihi visa sunt confusa & hiulca, ut commodum & germanum sensum ex illis elicere nequiverim. Reddidi tamen quod visum est convenire.

Pag. 75. v. 12. asteriscus gravem affectionem indicat, cui nescio an potuerim medicinam afferre. Conabor tamen. Putavi aliquandō δὲ ἀνὸς, μὲν, nunc δὲ ἀνὸς ὅπως leg. suspicor. Nihil desinio.

v. 17. πρὸς ὡς fortasse leg. Interea tota illa periodus mihi suspecta est.

v. 26. Illud, ὡς ἑπὶ, nescio quid sibi velit. Quid si verō ὡς ἑπὶ, legas? verum & hic locus cum iis, quae sequuntur, obscurus est, & in vertendo, ut ingenuē fatear, non parum mihi exhibuit negotii.

Pag. 76. v. 14. Locus ille Platonis, quem citat noster Iamblichus, habetur παλαιῶ. pag. 77. v. 3. Basilicē editionis.

Pag. 77. πύλας pro πύλας existimarem leg. valdē salutare est, quod hic ab Pythagora scribitur factum.

Pag. 78. v. 3. οὐκ αἶψα perperam legabatur, ut supra p. 77. v. 28. ἀποφθιγγίαν pro ἀποφθιγγίαν, & familia ex vitiosa pronuntiatione nata.

v. 9. pro πύλας, πύλας leg.

v. 23. ἑπὶ τῇ per duplex s. scrib.

Pag. 79. v. 8. Asteriscus posui post τῇ, quod

putem

simus usi) mea infarcirem , & pro verbis gravissimi philosophi venditarem.

Pag. 87. v. 1. ἀλλοι γάρ una dictione leg. & v. 2. αἱ κριταὶ.

v. 18. μηδὲ ἀλατρεῖν, imperfectum esse videtur.

v. 24. συμβαλὺς ἀγαθὸν existimo scrib. sic v. seq. ἡ γὰρ ἀλάτρεξ disjunctim.

v. 29. illud, αἱ ἐρεῖς mendosum est, & lego αἱ ἐρεῖ. & mox v. 31. τὸ δὲ αἱ & legi & converti, pro τὸ γὰρ.

Pag. 88. v. 5. ταῦτα ἰδίῳ scrib. censeo.

v. 23. Quod hic de panis fractiōe dicitur, si mendo vacat, ingenuē me non intelligere fateor. Ideoq; & versio nostra subobscurior existit, licet ductum verborum sim secutus. Interea quod hic dicitur, & pag. seq. v. 1. videtur fortē ritum fidelium Christianorum taxare.

Pag. 89. v. 30. pro Αἰῶνι, quod in nostro ut erat exemplari, ita etiā reliqui, putarē Αἰῶνις, legendum, ut gentilitium. Sic enim patronymicum formatur apud Stephanum in Αἰῶνις.

Pag. 90. v. 2. pro αἱ ἀργυρεῖς, videtur ἀργυρεῖς, potius scribend. ut & verti.

v. 6. in manus legebatur τῶν τῶν. Πυθαγόρου, quod an rectē, uti edidimus, mutatum sit, iudicat alii.

v. 26. in manus erat ἔγωγε, quod omnino in ἔγωγε mutandum censui. Sic v. penult. αὐτῶν in αὐτὸς mutavi.

Pag. 91. v. 2. pro αἱ, & substitui, ut necessarium relativum.

v. 12. ἀπομαρτύνει, & leg. & interstinguendum videtur.

v. 25. fortē μὲν τῷ ὁρᾷ scrib. ut quesi viderint simul, & audierint, quod intus solent dari.

Pag. 92. v. 9. perperam ibi legebatur Πυθαγόρας, & v. 16. ἀνοήτως. proclivis enim lapsus ab α in η, propter similitudinem literarum, quae scribam fecellit.

v. 9. Abaxidis meminit etiam Plato in Charmide, Pausan. in Laconicis, & Strabo lib. 7. geographiae, sed meminerunt doctores.

v. 23. scribo & interpretor ἡγῶμαι, & mox, v. 25. ἀπομαρτύνει, ut quod sequitur, αὐτὸ γὰρ.

v. 30. Illud περιεβόη κριταί, nescio an germanum sit. in manus scriptum erat κριταί, vestigia primae scripturae ferē indicare videntur, ut sagacioribus ingeniis veram & genuinā lectionem evadendi occasionem relinquam, fortē non malē αἱ κριταὶ κριταί legentur.

v. 33. Fortē rectius pro ἀπομαρτύνει futurum ἀπομαρτύνει cōvenit. sic ἀργυρεῖς fortē melius.

Pag. 93. v. 14. pro αἱ, quod posui, ἀλλοι legebatur. an rectē mutari, docti iudicent. & pro ἀπομαρτύνει δίδου, scrib. legebatur ἀπομαρτύνει.

v. 22. Vide an non potius βεβαίον αὐτῶν scrib.

v. 25. Post γοίμην asteriscum posui, quod putem aliquid deesse. sententia plena erit, si addatur κριταί.

v. ult. ταῦτα τελεῖματα ἱεροῦ scribendum censeo. fuerat fortē per abbreviationem scriptum, ut & supra p. 90. v. 26. ἔγωγε.

Pag. 94. v. 25. βεβαίον lego pro βεβαίως,

v. 27. διργον, vel διργον nihil sunt voces, fortasse δ' ἔργον leg. vel διργον.

Pag. 95. v. 7. Stellula notat defectivam esse orationem. In versione quidem utcumque supplevi defectum: sed Graeca attingere non sum ausus.

v. 30. αἱ pro αἱ scribe. Quae hic αἱ τῷ ἔγωγε, late ab Iamblichō scribuntur, obiter quoque attinguntur ab A. Gellio lib. 1. cap. 9. ut supra quoque annotatum est. vide pag. 84. v. 31.

Pag. 96. v. 27. Putavi aliquandō pro ἀπομαρτύνει legi posse ἀπομαρτύνει, sed minori mutatione fortē non malē legas ἀπομαρτύνει. Sic v. penult. ἰπποκρίτων legeb. quod mutavi in ἰπποκρίτων.

Pag. 98. v. 11. ἀπομαρτύνει per duplex αἱ scrib.

v. 14. illa ἀπομαρτύνει &c. mendosa sunt. Non malē putem legi ἀπομαρτύνει ἢ ἀπομαρτύνει, vel, ἀπομαρτύνει ἢ ἀπομαρτύνει: vel denique ἀπομαρτύνει ἢ ἀπομαρτύνει.

v. 18. pro αἱ interpedē substitui, quod in textu est αἱ.

Pag. 99. v. 5. συννοήσας, quod hic de denis convivis dicitur, ex quibus constabant συννοήσας Pythagorae, meminit etiam Euseb. in Lucid. 8. p. 190. v. 26.

v. 12. Illud μὲν nescio quid sit. μὲν legend. suspicor. quod quid sit, ex nostra interpretatione constare potest, in qua Suidam secutus sum. Sic v. 8. malē scriptum erat συννοήσας, pro συννοήσας, quod reposui. & v. 30. συννοήσας, quod in συννοήσας mutavi.

Pag. 100. v. 11. quod hic est κριταί infra p. 137. v. 13. rectius κριταί scriptum est. & v. pen. ἀπομαρτύνει legebatur in nostro manus.

Pag. 101. v. 16. μᾶλλον ἢ legebatur.

Pag. 103. v. 1. post ἀπομαρτύνει, vel διργον

180

vel *δυνατο* vel *ἡξιωμα* putarem addendum. Suidas author est Anaximandron Milefium juniorem Pythagorica symbola interpretatum esse, Quæ utinam exstarent. Sic Simplicii dicuntur & omne in aliqua Biblior. sepulti esse commentarii.

v. 8. καὶ αὐτὸν συχρονισμὸς legitur in manu. nostro.

Pag. 104. v. 7. Illa verba καὶ ἀμύνει ἐξ ὧν sunt sine mente soni nihilque significantes. Lego *καταμύνει ἐξ ὧν*, vel, ut minimum à scriptura recedamus, *ἀμύνει ἐξ ὧν*.

v. 15. In manu. *ἑκατοστής* erat, quod putavi propter dativum *χρημῆς* etiam in dativum mutandum.

Pag. 105. v. 15. τὰ δ' ἐν τῇ ἰδοικαδίζετο legendum suspicor. Sic v. 10. *τεταγμένον* scriptum erat, quod mutavi in *τεταγμένους*.

v. 28. *μωτισμὸν* lego. & v. seq. pro *ἀγνοῖαν*, *ἀγνοῖαν* scribend.

Pag. 106. v. 28. καὶ τὴν συγγινῶν legendum cenfeo.

Pag. 107. v. 5. post *συνίζονται* aliquid abesse videtur, quod in versione complevi, *ἐκ ἀπύχονται* fortè, vel simile. alioqui locus est bene difficilis & perplexus.

v. 8. *καταδραμῶν* lego sine augmento τὰς. v. 10. *οὐτ* confidenter quidem mutavi in *ἐτας*: sed illud *μάχης*, ut minimè germanum, mutare & convertere non potui. Quid si autem τὰς *μαλάχης* legas? Quanquā non video, quomodo malva possit esse nuncia & *συνδύριον* coelestium affectuum erga humana. Itaque hic *ἐπὶ χυμ*

Pag. 108. v. 8. primo verbo cap. v. *ψιλλὸν* à capite avulsim esse. certo certius est. Itaque pro *πυλάμβαν*, *κατελάμβαν* posui. Sic v. 15. pro *Μωυσεῖς ἰσθρῆναις*, *ἰσθρῆναις* reposui sententia manifestè hoc expoliente. Similiter v. 16. pro *ὡς τρεῖς*, *ὡς ἰσθρῆναις* vel *ἰσθρῆναις* disjunctim scripsi.

Pag. 109. v. 11. *πονηδοναὶ* leg. Quod autem hic narrat lamblichus, meminerunt etiam Soparti vel Marcellinii in Hermogenem olim an. 1509. ab Aldo edita commentaria (quæ mei iuris facta sunt ex Erasmi bibliotheca cum consullis aliis.) Pag. 338. Quod mihi indicavit vir doctiss. & Clarissimus Theod. Cantemus Ultrajectinus, amicus meus.

v. ult. *ἐπαλάμει* *ἐποπορῶν* etc. Sententia illa mihi suspecta est, & me, ut ingenuè fatear non satis intellecta. Nōdum enim scio, quomodo

do superioribus conveniant, Pythagoram ad corvos relegatum, itaque verborum ductum secutus reddidi, quod potui.

Pag. 110. v. 13. *Ναπυθῆς ἄχων λόγους*, legebatur in nostro manuscripto. Sed portenta verborum correxī ex Homeri *ἰδυν*. d. uti edita sunt.

Pag. 111. v. 14. *ἐπαδῶν* quod legebatur, mutavi in *ἐπαδῶς*, necessariò uti existimo. & mox.

v. 17. *παύσειται ἐν σοφίᾳ* quod verti crudelitatem disciplinam, in eruditricè vel eruditionem sapientiam mutandum est.

Pag. 112. v. 5. *δότερας ἔχων* mutavi in *ἔχῃ*. Porro quæ hic à lamblichō narrantur, pulcherrimè etiam Macrobius expressit lib. 2. cap. 1. in omnium Scipionis. & meminit eorum Plutarch. in lib. de Musica.

v. 10. *ῥαυτῶν ἐνδῶν* pro quod *ῥαυτῶν ἐνδῶν* non malè puro me substituisse.

v. 10. & 16. pro *ἐκόντων*, *παύονται* utrobique legendum statuo. ῥαυτῶν enim aliud significat.

v. 16. *συνδύριον* leg. suspicor. Nam quod in textu est, nullum locum habere potest.

v. 14. *ὄγκον ὕδρῳ τῷ* lego. Sic v. 30. fortè καὶ *κατάμωτα* rectius.

Pag. 113. v. 1. *Διόγηναις* disjunctim lego. & v. 14. pro *ἐπαλάμει*, *ἐπαλάμει* magis placuit.

Pag. 114. v. 17. Altericui mendum indicato. Nec est integrum illud *ἐπαγῶν* putavi aliquando, cum exhiberem hunc authorem *ἐπαγῶν* legendum esse: verum nunc mutata sententia *ἐπαγῶν* scrib. cenfeo. quod postea aliquoties sequitur.

v. 13. *ἀμύνει καὶ ἐπὶ τρεῖς* statuo legend. vel *ἀμύνει τὴν καὶ ἐπὶ τρεῖς*.

Pag. 115. v. 4. *χρημῆς ἀπὸ τῶν τῶν δ' ἀποκατῆς* scribendum iudico.

v. 8. *τῶν δ' τῶν*, non *τῶν* lego.

Pag. 116. v. 7. *ἐπαδῶν* legebatur, quod indicare volui, si fortè cui minus placeat quod in textu positum est, &c. Nam mihi hæc planè visa sunt esse ænigmata.

Pag. 117. v. 10. *τυπὸν ἄλλο* fortè, ut referatur ad substantivum *τῶν*.

Pag. 118. v. 13. Quid si pro *ἐτας*, *ἀπορῶν* legas v. 29. *ἐποπορῶν* *ἐποπορῶν* cat. pro eo ego substituendum puto *ἐπαγῶν*.

Pag. 119. v. 9. Illa verba, *ἐπὶ τρεῖς* etc. mihi suspecta sunt. Omnino puro scrib. vitia bis posita non necessario. Quale ut redundantiā expurganda esse iudico.

potui, simulque quod convenire judicavi.

v. 30. ἡ ἀποκατάστασις, mihi quoque integrum non est. Levi mutatione judicarem ἀποκατάστασις, quod in versione expressi, eò node scribendum.

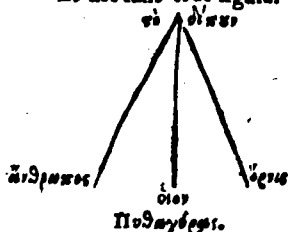
Pag. 130. v. 5. Proconcessu per duplex scribi debet. Meminit ejus A. Gell. lib. 9. cap. 4.

Pag. 132. v. 12. pro πολλοῖς, πολλοῖς, rectè legi posse statuo. Sic quoque mox v. 14. Καταπαύσας cum a leg. in penultimo, teste Stephano.

v. 19. Locus mihi suspectus est. Puto scribendum ἐν παλαιῇ καὶ ἑ. Nam quorsum alioqui profectus est ad funus curandum? Nili de μεταψυχῆς loquens, intelligat cum Midas fuisset, idco eò profectum, ut illius sepulchrum videret, & funus curaret.

Pag. 133. v. 8. numeris devinctum carmen esse, res ipsa loquitur.

Et hinc talis erat figura:

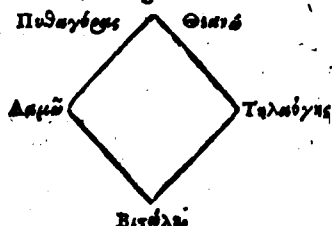


v. 14. ἀκονίς una dictione scribe.

Pag. 134. v. 12. καὶ ὅς, εὐφραστὴς lego, non, &c. Lacunam sequenti stellula signatam replere non potui, ne conjectura quidem, quod alius exemplaris ope ac subsidio esse destitutus.

v. 31. ἀποκατάστασις scribendum, & mox v. seq. ἀποκατάστασις legebatur, quod quidem in vertendo sum secutus, sed ὅπως reposui, & sic vertendum fuerit, si verè quidem sit &c.

Pag. 135. v. 7. Βιτάλις leg. Hic in margine hæc erat ἀποκατάστασις & figura:



v. 12. ἀποκατάστασις οἱ εὐφραστὴς, nihili voces sunt, legendum suspicor ἀποκατάστασις Δαμῶν.

v. 16. ἀποκατάστασις scribe.

v. 18. ἀποκατάστασις hic putarem leg. nihili enim commune est iræ cum sacris. Interea locus manet obscurus. unde & statum, quod non verterim, & mox. v. 20. ἀποκατάστασις lego.

Pag. 136. v. 20. ἀποκατάστασις leg. suspicor. v. 26. καὶ τὰ ἵνα δὲ δόγματι suspectum est, quid si verò δόγμα δὲ δόγματι scriberetur?

v. 28. ἀποκατάστασις leg. Nam cum ante in manus esset. ἀποκατάστασις, ut mendosum mutavi, & in textu posui, quod legendum videbatur.

v. 31. pro Εὐφραστὴς, supra p. 130. v. 14. ubi eadem fabula commemoratur, atque Εὐφραστὴς vocatur, Εὐφραστὴς scribendum.

Pag. 137. v. 31. pro ἀποκατάστασις, puto ἀποκατάστασις scribendum, facile enim per imperitum scribam tres dictiones in unam potuerunt coaluisse. Et hoc supra habetur, pag. 130. v. 22.

v. 16. ἀποκατάστασις &c. Horum supra quoque meminit p. 100. v. 14. porro illud ἀποκατάστασις vitiosum esse stellula notavi. Legi & verti olim ἀποκατάστασις maritis. Sed illud ut poeticum nunc repudio & ἀποκατάστασις legendum duco.

v. 27. ἀποκατάστασις perpetui, opinor, scriptum est, & pro eo, ἀποκατάστασις leg.

Pag. 138. v. 9. ἀποκατάστασις habet noster liber manuscriptor, quod mutandum erit vel εὐφραστὴς, ut scriptum est, vel εὐφραστὴς leg. idem videtur referri, sed suppresso, qui hoc fecit, nomine, supra pag. 133. v. 23. Sic quod hic εὐφραστὴς μίλλων perpetui scriptum erat, ex eodem illo loco καὶ εὐφραστὴς, & εὐφραστὴς leg. judico & quod præcedit εὐφραστὴς, ut & ante p. 133. v. 10.

v. 19. In libro manus. legitur, quemadmodum & inferius cap. 29. p. 147. v. 19. εὐφραστὴς, quod quia in aureis Pythag. carminibus Ναιμὰ legitur, sic visum fuit mutandum. quatenus utrumque possit subsistere.

v. 31. ἀποκατάστασις legendum suspicor.

Pag. 139. v. 5. ἀποκατάστασις mutavi audacter in ἀποκατάστασις, vitium scilicet ex vitiosa pronuntiatione natum.

v. 31. χαλκιδίως legitur quidem constanter, uti & converti: sed non dubio quin legendum sit χαλκιδίως uti infra p. 144. v. 20. nolui tamen contextui inferere, antequam non probarim omnia hæc mea eruditis & doctis. Nam nihil habent opinor commune Chalcidenses cum Aegyptiis & magis.

v. 13. vocabulum ταλθύρης, mihi idem suspectum est, etsi in versione retinuerim. Non enim memini me legere aliquid de morte, quæ

in Eleusine contigit, & nescio quid ex ea potuerit disci ab homine sapiente. Itaque elisa v. quæ temere citrepsit, τολῆς ut & paulo antè puto scribendum. Nam per vulgata sunt hæc fana, quæ Eleusine regionis Atticæ oppido in honorem Cæteris & Proserpinæ instituta erant, & alio nomine *ἑρμῶρεον* vocabantur. Illorum meministi præ cæteris Pausan. in Phocicis.

v. 14. Similiter & illud *ἰδὲν* mihi suspensum est. quanquam non habeam aliud, quod magis germanum illi substituiam. Invenire enim fortè aliud, ut *ἰδὲν*, vel simile: sed quid hoc me juvaret? Itaque quia non possum aliter, malo errorem indicare, quàm tollere. Sic mox lego *καὶ τὸ τῆς* &c.

v. 27. *ἔφερότῃ δὲ τὸν δυνάμει*, ἔπειτα, lego *δὲ τὸν δυνάμει*, uti mox pag. seq. v. 1. *δὲ τὸν δυνάμει* itidem legend. cisi *ἡ τολῆς*; ita posset dici, cum inde videatur *δυνάμει* venisse.

Pag. 140. v. 9. *Πύρρι* ruffam converti, fortè rectius fulviam & igneam colorem referentem dixissem. Sic v. 11. *τὸς λαγυμῶς*, vel animum, vel sensum communem rectius forsitan reddidero.

Pag. 141. v. 9. *κρίματι* legeb. in nostro manu descripto.

v. 19. Asteriscis notare volui locum mutilum esse, quæmque ut ingens fatar, nondum intelligo, verùm ut chironium hulus sanare non potui, ita spero Chironem aliquem fove, qui sit sanaturus. Converti ut potui, nō satis intellecta. Quæ itidem sequuntur de prima substantia animæ obscura itidem visa, & ut parum bene intellecta parum bene reddidi, sic boni consilium non carpendum *οὐκ ἔστι*.

Pag. 143. v. 13. *τὸν τῶν τῶν* legebatur, quod putavi in *τῶν τῶν* mutandum referre ad substantivum *τῶν τῶν*.

Pag. 144. v. 6. *ὁ πῶλος* vel *ἐπὶ πῶλος* suspicio leg.

v. 20. pro *ἀναφύει* & v. seq. *φῶς*, non dubitavi scribere *ἀναφύει* & *φῶς* & v. 23. pro *φύλας* *φύλας*.

Pag. 145. v. 22. *τὸν τῶν ἀπονομή*, in *ὅτι* te. Et opinor me mutasse.

Pag. 146. v. 4. *ἡ τῶν τῶν* κλῆσις, leg. id est, vocabulū vel vox. locus obscurus. & v. 10. *ἡ τῶν τῶν* τῶν τῶν κλῆσις, quoad sensum quidem rectè: sed parum latine, quod imprudenter excidit. Itaque mallet; quod non antè esset diligentissimè perscrutatus, pro eo posuissè.

v. 16. *καὶ τὸν τῶν τῶν* βραχυτέρον, in nostro manu. omnino perperam opinor legebatur, quod ita, ut expressum est, mutavi, facile enim talis vocum transpositio per scriptoris incuriam vel oscitantiam fieri potuit.

v. 20. *χρῆματι*, ita eleganter sermones vocat Iamblich. qui veluti manibus fiant utiles sunt, haud absimiliter ac Iul. Pollux lib. 2. Hippocratem *χρῆματι* dicit, quod altera manu mutilus esset, & aliàs *Γραβὶς χρῆματι* & *χρῆματι* & c. dicuntur.

v. 21. Illud *πῶλος* hic planè mendosum est. putavi aliquando *πῶλος* vel *πυλῶς* legendum esse: fortasse rectius *πυλῶς* quis legat. quanquam ne sic quidem persanatus esset locus, quem quia non intellexi, etiam veterè nolui, magnum spicilegium veris Aristarchis relicturus.

v. 27. *παρόντι ἡμῶν* legebatur, quod aliquoties, ut & hic candide annotare volui, ut si quis ex priscis vestigiis scripturarum nobis certiores lectiones effingere possit, eas ut proferrat.

Pag. 147. v. 5. *ἐπιφύλας* vel *ἐπιφύλας*, *ἐπὶ* nihil esse vocabula suspicio. Itaque lego, *ἐπὶ* *ἐπιφύλας*, *ἐπὶ* &c. Sic *ἐπὶ*, *ἐπὶ* lego, quod statim sequitur *ἐπὶ* *ἐπὶ* non intelligo. in vertendo sum utcumque secutus corruptam lectionem, quod tamen nulli modo probō. fortè *ἐπὶ* *ἐπὶ* ut porticum illius urbis Italici innuat legendum. Sic *ἐπὶ* *ἐπὶ* *ἐπὶ* *ἐπὶ* planè suspicio leg.

v. 30. Illis notis [] inclusa etiam infra habentur cap. 34. hoc eodem libro. pag. 204. v. 7.

Pag. 148. *πῶτος* pro *πῶτος* legendum esse, ipsa sententia evincit. Licet postea, ubi hæc repetita sunt, idem sit error.

v. 7. *ἀποφύλας* legendum esse, extra controversiam est. Cibi enim propriè dicuntur *ἀποφύλας*, non *ἀποφύλας*. sic & pag. 150. v. 18.

Pag. 149. v. 30. *ἐπὶ* & *ἐπὶ* leg. censo.

Pag. 150. v. 6. *ἐπὶ*, quod prius legebatur in *ἐπὶ* mutavi, cum manifestè ad Italiā referatur. Sic v. 26. pro *ἐπὶ* *ἐπὶ* substituendum puto.

Pag. 152. v. 22. *ἐπὶ* *ἐπὶ*. Sic & v. 25. *ἐπὶ* *ἐπὶ*, non *ἐπὶ* ut hic legitur. Sic quod v. 30. pro *ἐπὶ*, *ἐπὶ* leg. putarem. Quamquam id totum valdè involutum & obscurum est.

Pag. 153. v. 2. Cum sequentibus, oratio in

Græcicis involuta & obscurior quàm par est, effecit, ut in Latinis non potuerit esse dilucidior & appetitior, præsertim cum malis mederi non quiverim.

v. 28. Hoc dictum aliter refertur ab aliis.

v. ult. ἀνδρα ὅτι μοι mihi suspectum est. Quid enim virilis vita commune habet cum temperantia? & an non illa ætas maximè quàm obnoxia est gravibus vitiis? Itaque pro ἀνδρα ὅτι mallem ἀνδρα. Iustitiz enim temperantia, & huius illa comes est, idque in omni ætate.

Pag. 154. v. 17. Qui hic Timaratus, suprà p. 123. v. 17. Timares, & qui hic mox Ἑλικίων, eadem p. v. 24. Ἑλικίων scribitur. Vtrum alteri præferendum sit mihi incertum. Hoc solum constat Timarem & Helicaonem postea inveniri in Catalogo Pythag.

v. 10. ποτὶ μὲν; perperam in nostro Manus. habebatur. & quod de Heraclito sequitur valde perturbatum est.

Pag. 155. v. 7. pro πῶτον, πῶς legend. censo; & v. seq. Τράλλη, vel Τράλλες καὶ ἄλλοι πολλοὶ exultimo leg.

v. 23. Tota illa periodus, cuius initium est, ἀχρεὶς δὲ valde cōfusa & perturbatè scripta erat in nostro codice. atq; ita quoq; factū, ut confuse à nobis sit reddita, & pene nō intellecta. Sic igitur interlinguo Græcā δύνει, ὡς ἐστὶν ἐν, καὶ πρὸς τὸ ἀνδραπαιῶν γένος ὅτι καὶ ἡ ἀνδραπαιῶν, & μὴ ἀνδραπαιῶν αὐτῶν, & c. ut hic germanus sit sensus: Nō nocēbit verò etiā sigillatim adiciēs, quomodo de Deo cogitandum esse definierit, nimirum Deum esse, atq; ita erga humanum genus affectum, ut res mortalium intueatur, easque curet. Atque hoc Pythagorici perutile esse putabant, quod ab illo didicerat. Sicque plana erit ex verbis ipsis sumpta sententia.

Pag. 156. v. 4. ὁ δὲ πρὸς τὸ ἀνδραπαιῶν, quod erat in manus. mutandum fuisse in ἀνδραπαιῶν, quod posui in textu, puer etiam videat.

v. 26. ἀνδραπαιῶν. Ἀνδραπαιῶν est, ubi nullus est magistratus, vel etiam nullus illius reverentia. Vide de hac Plat. τὸν. 18. statim in principio. vult. νομομαχίας legebatur, quod nō dubitavi in νομοτομίας mutare.

Pag. 157. v. 12. ἐκ τῶν in ἐκ τῶν mutandum statuo, ut accusativus referatur ad infinitivum ἀπαῖν, quod est, v. 20.

v. 20. Responsum illud Pythagoræ prius mihi suspectum est: vel saltem ita intricatum, ut non satis sibi affectus, quid hæc sibi velint.

Vnde non nimis versionem nostram quoque intricatam esse.

Pag. 158. v. 1. pro ἑρμῆτα, ἑρμῆτα scribendum esse, nemini puto dubium fore. Inter cæ non me extrico ex obscuritate, quæ loco inhæret.

v. 5. ὡς ἀπὸ, muto in, δι' ὅτι.

v. 18. ἀνδραπαιῶν leg. censo. Porro quæ sequuntur v. 25. alterisco notavi, quod commodum ex illis sensum elicerem non potuerim.

v. 31. pro ἀνδραπαιῶν, ἀνδραπαιῶν legebatur.

Pag. 159. v. 16. ἄνδρα legebatur. Vtrum ego referens ad præcedens ἀνδραπαιῶν lego.

Pag. 160. v. 5. ἑρμῆτα pignendi casus in dandi mutandos & τῶν νομῶν leg. puto.

v. 9. ἑρμῆτα posui pro ἑρμῆτα, quod erat in manus, inter cæ totus ille locus non omnino emaculatur hac ratione.

v. 15. pro ἀνδραπαιῶν, ἀνδραπαιῶν, & pro ἀνδραπαιῶν v. 27. ἀνδραπαιῶν forte rectius legas.

Pag. 161. v. 2. συμπαρεστῶν videtur potius scribendum. & v. 6. ἀνδραπαιῶν scriptum erat. Sententia illa tamen implicita & obscura nihilominus manet.

v. 13. Locus mendosus, & qui me non parum torset, δι' ὅτι καὶ, nihili vocabulum est. Quid si pro illo ἀνδραπαιῶν, vel potius ἀνδραπαιῶν legas? Sic mox, v. 32. ἀνδραπαιῶν, ἀνδραπαιῶν scribend. videatur. Locus mihi nō parū negotii exhibuit.

Pag. 162. v. 15. pro ἀνδραπαιῶν lego ἀνδραπαιῶν τῶν.

v. 15. φερμένους τὸν νόμον. Sic semper cum his noster, sic Diog. Laert. lib. 1. Sic Plin. lib. 7. cap. 51. Apuleius lib. 2. Florid. in fine. A Elianus Var. hist. lib. 4. περὶ πενυθ. vocant. Solus Cicero lib. 1. Tulci. Quæst. Syllum vocavit.

v. 21. ἀνδραπαιῶν leg. Historiz meminerunt autores modo nominati, & pro ἀνδραπαιῶν, quod in contextu posui, ἀνδραπαιῶν leg. & pro ἀνδραπαιῶν, iidem ἀνδραπαιῶν scriptum erat.

v. 28. ἀνδραπαιῶν Iamblichus eadē analogia & modo format, ac ἑρμῆτα iussu & præceptiones vocant. Græc.

Pag. 163. v. 1. Qui hic constanter ἑρμῆτα scribitur, postea in Catalogo Pythagoræ eorum ἑρμῆτα legitur scriptus.

v. 30. Esi hæc ita scripta essent in nostro manus. ut contigua essent quæ de Lyside commemorata sunt, cum abstinencia τῶν ἀνδραπαιῶν, atque ita etiam converterentur: tamen non coniungenda

jungenda esse suspicor. Itaque ut non pertinentia ad orationem E Uryphemi, sic lego, ut plenam ~~immediatam~~ ponam post ~~immediatam~~ ^{ἐκ τῆς ἀρχῆς} germanam esse lectionem putō. Ideoque sic essent Latina legenda: Exploratio. Atque ab animalibus, quæ vita prædita sunt, atque aliis multis abstinendum esse leges tulit &c.

Vult. *ἐπιστολὴν* vel *ἐπιστολὴν* legend.
censet. Idem pag. seq. v. 1. *παρὰ φύσιν* non
ut supra pag. 152. v. 25. *παρὰ τὸ διακριν* leg. *πο*
*νο*uimus. Similiter perperam p. 164. v. 4. *καὶ*
leg. *eb*.

Pag. 165. v. 7. *ἀνέμῳ* &c. Illa periodus non
 omnino mihi *menda* vacare videtur, quam
 tamen fanare non potui. Latinam reddidi,
 prout putabam convenire. vide suprà pag. 74.
 & quæ ad eam annotavimus.

v. 15. *arguere*, necessario tñ iñ, mutanda fuit
in *sermone* un supra p. 74. v. 35. ubi hæc eadem
tractantur.

v. vit. φασί, ὡς in φασί, ὡς πάντα παῶι τυχεῖν.
 νικῶν καὶ ἐδῶν vel ὁμῶς leg. existimo.

πάγ. 166. λέχον προ λόχου τριβε.

v. 15. δι' φωνῆς nihil significat. Fortè non ma-
jor scribetur cō φειφανεσάντη χρεῖν, uti & cō-
verti.

v. 18. $\eta\alpha\iota\epsilon\tau\iota$ leg. $\rho\upsilon\tau\alpha\omicron$

pag. 167. v. 6. $\alpha\lambda\epsilon\gamma\iota\sigma\mu\epsilon\iota$, & v. seq. $\sigma\alpha\iota\tau\alpha\iota$,
- $\lambda\epsilon\gamma\sigma\alpha\iota$.

Pag. 168. v. 15. "vz" ⊗ vitiosè legebatur, quod
confidenter id "vzv" ⊗ mutandum putavi.

V. 29. byd. *Nay* *q̄* *q̄* *q̄* & c. valde perturbatū ibi
erant scripta. Itaque responsum illud Myllii
perperam quoque editum nimis properatione.
Id itē ego corripo. Ego verō ne huius tibi
causam exponam, fabas potius conculcare ele-
gero.

Pag. 169. v. 3. ἡμῶν ἰσχυροὶ καὶ ἐπ' ἰσχυροὺς ἐκ-
 suspicor, pro illo ἰσχυροί.

v. 6. Oratio eiusdem a leg. iudico. Quod hic noster de Timothea tradit, item ab Anaxarcho quoque factum tradit Cicero lib. 2. Tuscul. quasi. & Val. Max. lib. 3. cap. 3. Itemque Diog. Laërt. in vita Anaxarchi.

17 v. l. *dupplicato, legere mallet.*

v. 26. pro ad vlt. et si hoc in versione expref-
ferim, praestat totasse scribere ad vlt. quod irri-
tum & illegitimum significat. Quanquam hic
marginio in margide repperim, annotata, quae ve-
terem lectionem confirmare videantur, quae

tamen in contextum non putavi referenda. Erant autem hæc. ταῖς γὰρ μετὰ τὴν συνειρήνην ἰσχυροῦς ἔθνοι, ταῖς πολλαχίδας δὲ ὑδάτων. Quæ qualiacumque sunt lectorem non volui celare.

pag. 170. v. 4. *quod legebatur, mihi*
quidē visum fuit in *Agrippam* mutandum, sed ta-
men si ab eruditiss. rejectū fuerit meliori prola-
to, sanē hoc utroq.; quod ajunt, pollice laudabo.
pag. 171. v. 8. *Macturibus* per *conferib.* Sic pag.

præc. v. 28. & ἦν; quod erat in manus, in ὧν
vel ἐν αἰσ; mutandum fuit. ad eundem modum,
quod seq. v. 2. erat ἡμετέρας, in pluralem ἡμῶ-
νων; necessario mutavi. Sic v. 10. τὸ πνεύμα.

v.17. *ἄν' αὖτ' ἀρχήν*, perperam legeb. accu-
sandi catu. Quod hīc Archytæ tribuitur ab no-
stro, idē Diog. Laërt. & alij etiā Platonī tribuūt.

Pag. 171. v. 1. ἀντικειμένη τε καὶ ἀπονεμένη omni-
 nō leg. puto, Nam illud ἀπὸ λαλῶν hic planè ni-
 hil significat. v. 6. etiam perperam ἐλθὼν lege-
 batur.

v. 28. ἐν τῷ κρυπτῷ. Illud falsum est. Nam vul-
gò nec iudicium adest, nec ratio. Itaque & ma-
le suspicatur & sentit. Rectius ergo illius con-
trarium κρυπτός legend. Bene enim scire & ju-
dicare, caucis datum.

Pag. 178. v. 12. Asteriscum ibi olim defectus
 iudicii posui. Nam post βάλωνος putabam ἁ-
 φρονίας, vel simile quid abesse, ut sententia foret
 plena: sed etiam restringi ad illa, quæ habētur
 suprà v. 9. ἁφρονίας καὶ γλαυκῶν, posse videantur:
 tamen adhuc in priori sententia permanco.
 Interea verissimum est, quod de adolescentiā
 hīc dicitur. Quippe in ista sententiā est, in quam
 omnium scelerē atque in fordes consistunt. Vnde
 sanctus Socrates, apud Plato, in Euthyphr. v. 295
 ὅ, ἵπποι, ἐν τῇ νύκτι πρὸς τὸν ἐπικυλάδην, ὁ δὲ
 ἑνὸς τῶν τῶν ἄλλων ἀποστρέφεται ἀπὸ τοῦ
 πρὸς τὸν ἄλλου πρὸς τὸν ἐπικυλάδην, ὅτι δὲ τὸ
 βάλωνος, &c.

v. 15. pro *ἀνδραπόδου*, *ἀνδραπόδου* malleu.

Bagii. s. 29. 18^{av}, et si in versione retinac-
 ium, tamen mihi meritò suspectum fuit. putavi
 aliquando 25^{av}, at nunc 17^{av} legendum judi-
 carem, nimirum ut accipiatur pro 12^{av}, vel
 14^{av}.

pag. 176. v. 28. Illud ~~inagnum~~ nihil voca-
bulum est. Itaque putavi aliquandò, ut quàm
minimum recederem à vestigiis scripturæ, ~~non~~
~~perinde~~ leg. sed dubito, an non potius ~~inagnum~~
legendum sit, ut ~~inagnum~~ ~~inagnum~~. Quinquã
quia ~~inagnum~~ adest ~~inagnum~~, non malè quadrabit.

β λαγρόν etiam παρρησίᾳ adfit. Sicque vertendum esset, vel praesentia quorundam, quae &c. Sic v. 30. pro οἰκονομίας, idem δὲ κινητός lege. pag. 177. v. 15. αἰετὶς hic legebatur, pro quo necessarii αἰετῶν ponendum esse sum arbitrarus, facile enim scriptore oscitante & imperito syllaba γν omitti potuit.

v. 17. pro οἰκιστῶν, οἰκιστῶν legendum esse, nemini planè dubium esse poterit.

pag. 178. v. 22. pro μετακρίσι, vide lector, an non potius μετακρίσις legend. sit, sicuti mox v. 31. eo vocabulo utitur. In versione vulgatam lectionem, etsi illa minus placeret, secutus sum, quod temerè nō putem quidquam mutandum.

v. 31. λαοπύγος numero multitudinis fortè legere praestat, ut sequentibus respondeat.

pag. 179. v. 5. pro πέποις, in manus legeb. τόποις, quod ita mutandū censui. Sic v. seq. ex mala pronūciatione vitiosè scriptū erat, ἐκπέποις.

v. 12. προφίρις, & Graecè posui, & Latine bonum reddidi. puto namque illo significari eam praestantiam, quae in progeneratione, ut in feminibus & plantis, ab prima bonitate nequaquam degeneret.

v. 18. γένοντι in manus legebatur, quod in subiunct. mutandum censui.

Pag. 180. v. 10. Planior, meo iudicio, sententia foret, si legeretur. κρῆνται γὰρ εἰναι καὶ ἐν φερού. Talibus enim flagitiis impedimenta multa cuī repagula obijci, bonum atq; utile est. Vulgatam porrò lectionem aliter convertere non potui, si cui ea magis placeat.

v. 25. πρὸ τῶν πλ. Cum hūc praeeptionibus, quas Pythagoras suis valde salutariè proposuit de conjugio, liberorum procreatione, concordantiaque educatione, idque omninò cum probro & dedecore plerorumque Christianorum, planè conveniunt cum iis, quae divinitus differuntur apud Platonem in fine dial. 6. & 7. de legibus.

v. 28. βόσκοντες, quod numero multitudinis in Manus legebatur, in singulare βόσκοντα, abscissa scilicet v. quae perperam adjecta erat, mutavi, ut convinceret cum participio βόσκοντες, quod sequitur.

v. 32. pro ἐννομιᾶν, ἐννομιᾶν praefeream. Nam et si quae Grammaticis ἐννομιᾶν vel possess. sive vocatur, saepe pro suis ἐννομιᾶν & primitivis usurpētur, ut pro νόμῳ νόμοις & pro ζῳῆν ζῳῆν, & cetera id genus: nescio tamen an, quod poetis licuit, etiam apud oratores &

Philosophos sine substantivo aliquo positum reperitur.

pag. 181. v. 1. pro ἱερο, quod in nostro legebatur, non dubitavi ἱεροῖς substituere, sicuti & mox v. 5. legitur.

v. 9. σιωπῆς compositum pro simplici σιωπῇ legendum iudico. nisi quis, pro essentia, vel, ut sic dicam, existentia accipere malit.

v. 18. γένοντι pro indicativo modo, γένοντα γένοντι scribi mallem.

pag. 184. v. 1. illud δὲ θῆς, suspectum habeo. Legendum autem videtur ὁδῶς, ut & converti. Sic v. 5. ἐκπεποιῖς τὴν Πυθαγόρην addito articulo legend. puto.

v. 10. οἷος ἀνὸς ἀνὸς ἀνὸς, si mendosa non sunt, mihi obscura sunt visa.

v. 18. ὅς τις γὰρ καὶ αὐτῶν. forte δὲ (καὶ καὶ αὐτῶν δὲ θῶμας, ὅς τις ἀνὸς ἀνὸς ἀνὸς, rectius legetur. Alioquin non dissimulo, me hic non parvam lacunam repperisse, & eam replere haecenus nō potuisse. crit spero aliqui feliciori nobis snyderen natus, qui hoc poterit, si nostra conjectura improbetur.

v. 26. pro ἐκλήσας, ἀπλήσας per ψιλὸν in medio scrib. statuo. & pro ἀνμῆρθε μοι, quod prius erat, interpede φερῶν in textu ponere non dubitavi. contagia enim pessilentia quae φερῶν & fructuū corruptiones quae φερῶν, timentur. pag. 185. v. 2. pro ἀνμῆρθε, quod perperam leg. in nostro manus. ἀνμῆρθε, legend. est enim ἀνμῆρθε them.

v. 5. αὐτῶν ἐκπῶς pulchrè & eleganter hoc Lamblichus Homero imitatus, dixit. Sic Terent. quoque in Phormione Act. 3. Scen. 2. non veritus est dicere, ad imitationem Graecorū, ne quid suat suo capiti. Vide in χιλ. Eras. παρρησίᾳ capiti ne quid suat suo. Et Pet. Nann. τρυμν. lib. 2. Misc. 19.

v. 6. Μόρσιος, id est, μορσιώτης, ἡ μορσιώτης, id est, Hesyck. interpretatur, vel μορσιώτης, id est, ὁ μορσιώτης, ut scholasticus Homerum & hic Lamblichus secutus est: Sic enim τ' ἀνδρ' in principio statim Apollo fingitur Attille in ἀλλοτρίῳ,

ὅς τις μορσιώτης ἐστὶν οὗτος μορσιώτης.

v. 19. καὶ ἴστω pro καὶ ὅτι omninò legendum videtur.

v. ult. Quod Pythagoras dixit, ὁδὸν ἀνμῆρθε, id imitatus videtur Plato, cum aliàs saepe, tum de eo gravissimè differens in hac lib. 2. ἀνμῆρθε, & in epinomo. Inter cetera imitatus Homerum

Homenum taxat, qui dixerit *Ιαμβλ. Deum esse*
ταμίαν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν τε. & Ιαμβλ. ο. θεὸς πάντων
 posito esse *ὁ δὲ οὐδὲν*, qui pleni bonis & ma-
 lis, illa hominibus, prout vult, distribuit. Nam
 aliena non sunt ab eo, quod dixit facer quidam
 vates, *ὅτι ἐστὶν ἡμεῖς ὁ πᾶν, ὃς ἄνθρωπος ἐστὶν ἡμεῖς.*
ἡμεῖς.

Pag. 186. v. 14. Quod hic Iamblichus *ἡμεῖς*
αὐτοὶ dicit, alii *αὐτοφρονεῖν* vocant, quod nō-
 dum videtur quoque agnovisse hic noster. Ho-
 merus *Ιαμβλ. ο.* & aliis *αὐτοφρονεῖν* καὶ τὸν μὲν
 dixit. Porro recte Pythagoras distinxit *ὁ δὲ οὐδὲν*
θεῖος & *αὐτοφρονεῖν* λόγος quia potest in animo
 concipi oratio, quæ non proferatur: & contra
 alia proferri temerè, quæ in animo concepta
 non sūt.

v. 26. & 30. *ἡμεῖς αὐτοὶ* exaratum in manus. nec
 mo non videt mendum ex vitiosa pronuncia-
 tione esse.

Pag. 187. v. 6. *κατασκευασμένος ἡμεῖς*, itidem
 mendosum suspicor, ac legendum *κατασκευασμένος ἡ-*
μεῖς.

v. 9. pro *παρὰ τοῖς, παρὰ τοῖς* vix dubitarim le-
 gendū esse. Equidē non dubitari ita converte-
 re. Nam quis hic locus esse potest *τῇ παρασκευῇ*?

v. 16. *προσδοκία δὲ οὐκ ἔστιν* in manu. meo
 iudicio, & malè scripta & distincta, hoc modo
 ut edita sunt, corrigenda putavi.

Pag. 188. v. 4. *τῇ Πυθαγορῇ καὶ Α' β' α' ε' δ' ζ' η' θ' ι' κ' λ' μ' ν' ξ' ο' π' ρ' σ' τ' υ' φ' χ' ψ' ω'.*
 potius legi. suspicor.

v. 26. *αὐτοφρονεῖν*. malè dandi casu legi, &
αὐτοφρονεῖν gignendi leg. puto.

v. 29. *δὲ οὐκ ἔστιν* hic non gloriam videtur significa-
 re, ut reddidi: sed opationem potius, & *αὐ-*
τοφρονεῖν non salutem, sed conservationem. Illa e-
 nim, quæ ipsi per rectam rationem videbantur,
 quasi ferra tecta conservata volebant.

Pag. 189. v. 14. *ἀποδοκία*, quod in nostro ma-
 nus. codice legebatur, in *ἀποδοκία* mutand.
 celsui. Nam vulgata enunciatio non distinguit
 inter *α* & *ε*. & suprà p. 15. v. 31. ita quoque habetur
 eademque præcepta ibidem tradita leguntur.

v. 27. Ita legi atque interpretatus sum, ut im-
 pressum est. Verum fortè, *μὴ γινώσκεις γινώσκοντες ἡ-*
μεῖς, rectius legi posset. Sed docti iudici-
 cent.

Pag. 190. v. 4. pro *ὁ δὲ οὐδὲν*, *ὁ δὲ οὐδὲν* conium-
 ac adverbialiter leg. censeo. Sic enim po-
 tius loquuntur Græci.

v. 13. Hæc eadem fusiùs etiam tractantur su-
 prà p. 74.

v. 28. *ἡμεῖς αὐτοὶ* ut & suprà p. 74. v. 25. & p.
 165. v. 15. perperam legebatur. pertinaces enim
 sunt errores. porro hæc ab v. 20. usq; ad finem
 pag. pene omnia eodem modo leguntur su-
 prà pag. 165. v. 10.

Pag. 191. v. 20. *τὸν αὐτοφρονεῖν*, perperam, opinor,
 legebatur in nostro exemplari manu descripto.
 v. 29. *αὐτοφρονεῖν* puto scribend. neutra enim
 pluralia semper verbum asciscunt singulare.

v. ulti. *δὲ οὐκ ἔστιν*. Illud hoc loco genuinum non
 est. Puto igitur *δὲ οὐκ ἔστιν* leg. ab *δὲ οὐκ ἔστιν*, frango.
 juxta illud, qui ē nuce nucleum esse vult fran-
 git nucem, vel potius *δὲ οὐκ ἔστιν*, id est, nuda positi-
 one. Sequitur enim continuum *ἀποδοκία*. Et si
 prius sim in versione secutus.

Pag. 192. v. 12. *δὲ οὐκ ἔστιν* *δὲ οὐκ ἔστιν* *δὲ οὐκ ἔστιν*
δὲ οὐκ ἔστιν dissolutæ. Haud tamè habeo, quo vin-
 ciam. Facilius namque indicatur malum, quàm
 tollitur. Itaq; quod potui, converti. Leviculum
 est quod sequitur, *πᾶν δ' ὅτι*, ubi legebat. *δὲ οὐκ ἔστιν*.

v. 20. *ὁ δὲ οὐκ ἔστιν*. ceremonias verti. Alioqui
 non me fugit, quæ sint *τῇ παρασκευῇ* apud au-
 thores significationes, quas doctis. Budæus
 collegit & indicavit in suis comment. potius-
 sem sacra, initia, & elementa reddidisset ma-
 lai ceremonias, tanquam rerum celestium *τε-*
λεστές.

Pag. 192. v. 31. *γινώσκοντες καὶ κατασκευασμένοι*. Illa
 non videntur esse satis integra. nec tamen vi-
 deo quomodo sanem. Interim sensum, etsi sub-
 obscurè, me reddidisse puto. fortè pro *κατασκευ-*
ασμένοι, κατασκευασμένοι, legend. sit.

Pag. 193. v. 9. in argumento cap. 33. *ὁ δὲ οὐκ ἔστιν*
πᾶν δ' ὅτι, mutavi in *ὁ δὲ οὐκ ἔστιν πᾶν δ' ὅτι*. Agit
 enim in toto capite Iamblichus, quomodo a-
 micimus in omnes extenderint Pythagorici.

v. 15. *δὲ οὐκ ἔστιν*. Illa usque ad pag. sequen-
 tis v. 11. *καὶ οὐκ ἔστιν*, continent valde longum *ὁ δὲ οὐκ ἔστιν*
πᾶν δ' ὅτι, & præterquam quod perturbatissimè
 in nostro exemplari, & mendosissimè scripta
 ac distincta essent, dictiones aliquot sublimes,
 quibus usus est Iamblichus, exhibuerunt mihi
 non parum negotii in vertendo. Quare nemini
 mirum videbitur. si & nostra perturbata &
 confusa sit oratio. Quanquam ut illam ob-
 scuritate vitarem, totam illam complexione
 verborum in aliquot periodos dispectui.

Nec eo tamen inficias, quin illa, *αὐτοφ-*
ρονεῖν, conciliabas, confringebat, mo-
derabatur, consuevit, quæ de meo addita
 sunt, etiam omitti possint, ut orationis mem-

bra quam minimum luxentur. Docet namque Pythagoram, ut legilatorem & inventorem tradidisse deorum erga homines, doctorem inter se, atq; omnium ordinum hominū cum inter se mutuo, tum erga belluas, imò verò etiam corporum cum animis simul & corporibus amicitias esse debere, perinde ac sit *æquas* & consensus in elementis & cœlestibus corporibus.

v. 30. ἀπὸ αἰθέρος gignendi casu leg. putarem.

Pag. 194. v. 15. pro *conuersione*, *inueni*. lego & conuerto. quàm verò optandum foret, hanc amicitiaz tuleram, quæ inter Pythagæcos planè admirabilis exstiter, hodie inter Christianos ita eminer, ut possit dici, de numero est Christianorum, Catholicorum &c.

pag. 195, v. 1. Hesych. ἀρουχὴν interpretatur ἐπιπόλαιον ἔλεος, deducitur ab Them. ἀρούρω, i. exulcero.

v. 4. ἀμφότεροι μὴ, μὴ ἄλλοι μὴ τοῖσι &c. leg. Hęc
 omnia ad v. 21. pag. 194. usque ad ἡχρῶς ἐκείνη
 versus 30. huiusque pag. habentur ad verbum su-
 pra ad pag. 190. v. ult. usque ad τοῦτο· μὴ οὐκ
 paginx 102. v. 7. Nec putandæ sunt otiosæ esse
 istiusmodi repetitiones, quod pro ratione πρ-
 οεινῶν sæpe iisdem sit usus Pythagoras, ὅς
 καὶ τοῖς τοῖς ἀπὸ τοῦ ἑκός, uti vulgato dicitur
 pro verbo ἀπὸ Græcos.

v. 32. Locum asterisco notare volui, quod mihi saltem mutilus & vitiosus videatur, certe illud ἀεὶ ἰσχυρὸν germanum non est, & reliqua πρὸς ἑκαστὸν intacta reliqui, vel conversa boni consulenda.

Pag. 196. v. 3. pro *dympuorū* forte illius cō-
struū *dympuorū* rectius legetur. Sed ne sic qui-
dem totus ille perfunctus erit locus, qui ideo
alium Aesculapium necessario quoque prae-
stolabitur.

ν. 17. *προτιμώμεν* equidem malleμ *πρότιμω*, non enim circumfleſtendæ ſunt alienæ & noxiæ amicitix: ſed planè amputandæ erunt.

v. 30. ἀποδοῦναι adverbialiter leg. suspicor. & ἀποδοῦναι quod & inter σφάλματι.

Pag. 197. v. l. pro ἡμετέροις, quod erat in manu-
 scriptis, sententia exigente ἐκείνοις leg. ut mox v.
 9. vide Prover. apud Eras. Dionysius Corinthi.

7.3. *нѣтъ*. Illa etiam supra habentur, p. 191.

τ. l., Mox v. 7. ἀπαθείας, legi quod ante ἐπιθείας.

v. 11. φωίλας. Sic supra hunc nominavit p. 121.
v. ult. & semper nominat noster Iamblichus.

Sic Suffridus Petrus homo pederudius scribit
se reperisse in veteribus libris, dum emendat
Cicer. officia Cæterum M. Tullius lib. offic. 3.
& Val. Max. lib. 4. cap. 7. Pythiam vocant. qui
rectius, aliorum est judicium. Historici vero,
quam nosset ex Aristoxeno commemorat, in-
dem auctores locis jam dictis, & Cicero Tus-
culan. quest. 1. & Lactantius lib. 5. cap. 17. sup-
pressis nominibus meminerunt. Insigne amo-
ris & fidei exemplum, cujusmodi raro sanè, at-
que haud scio an simile quisquam in sacratione
amoris & fidei vinculo conjunctis hominibus
perueniat.

v. 23. Nescio an non pro simplici ~~capit~~, po-
tius ~~capit~~ scribendum sit. Sic reliqua, quæ
sequuntur, valdè erant mendosè descripta. quæ
cum leviuscula sint, piget annotare.

198.v.3. pro *diduxit*, suspicor *diduxit* ab *Id-*
blichio scriptū fuisse. Sic v.13. *idē* (v. à *deservit*;
legend. puto. Deinde *deservit* (v. *idē*)
legebatur, quæ infinita particip. mutanda
censui.

v. 26. *συνέπλοται* legendum censeo. & mox v. 30. *δολοθῆναι*. Suprà v. 17. *πεπραται* *μυλιδ-*
πρωτοι etiam legebatur. & pag. 199. v. 3. *πὸ τοῦ*
τοῖσιν.

pag. 109. v. 11. επικρίειν π λαβῆν ἡθάρως
judico leg. videtur enim hoc, aut simile aliquod
verbum desiderari.

v. 16. σκευή τις φίλοι εἰσι ἀλλήλοις existimō
scribendum.

v. 21. Vide num ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ leg. sit vel ἡγή-
μενος. priorem lectionem vel conjecturam ego
secutus sum, licet altera videatur praefenda.
v. ult. τὸν αὐτὸν ἀποστόλου. μάλα βίαιον. forte

non male quis legat, & v. seq. pro iis iis, c. m.
v. seq. substitui.

Pag. 200. v. 2. pro *καρμίνος*, quod nihil significat, *καρμίνος* puto leg. Similiter v. 4. *καρμίνος* legend.

v. 24, *ἐκείνην*, uti v. 8. antè rectè *ἐκείνην*. Si-
militer notum etiā pueris, non *παθαρὰ*
λόγον, ut in nostro habebatur, sed *ἐκείνην* *λόγον*
leg. esse, uti edidimus.

Par. 202 v. 8. in argumento capitis 34. post
φιλοσοφίαν, ἔσται inferendum statuo.

v. II. ~~re~~ *re* ~~my~~ *my* ~~ph~~ *ph* ~~ne~~ *ne* ~~s~~ *s* adverbialiter scribendum
iudico.

Pag. 203. v. 17. Existimarem illos genitivos
 ἴσδαι, mutandos esse in τῶν δι' ἡλλην, ἵνα δι' Αἰ' αὐ-
 λον, Nam si referas ad Πρῶτον & Ε' ἑμῶν.
 quomo-

καὶ Cas verbum, quod statim sequitur.

v. ult. *disce & curro*. Et si hic locus postea inter errata emendetur, tamen quia nimia propterantia non tam typographicas operas, quam nostros semiles caligantesque oculos fugit, hic quoque indicandam putavi, legendum esse, *formae egrossi & elusati suorum, pro, foris con-*
ei & obtruncati porriunt. non enim perierunt, sed vi & robore quasi terientes pererrunt veluti densum hostium agmen, & foribus effragis foras auferunt, uti postea dicitur.

Pag. 209. v. 29. ἡ ἀποστολὴ τοῦ σκεπτικισμοῦ. sine τῇ &
max φάσει τῇ ἐκείνῃ scrib. videtur.

Pag. 210. v. 4. Illud *exymis* mendosum est.
 Videnum *exymis*, vel *exymis*, potius scriben-
 dum sit.

v. 13. Illam stellulam tollit, & locum sanabit
pagina 162. v. 15. ubi hæc ipsa historia descrip-
ta est. Lego igitur. *ἐπορεύθη δὲ τῆς τῆς ταλίας το-*
σκαυφῆς (ὡς αὐτὴν περιπατῶν, vel περιπατῶν, ut hic
habetur.

v. 29. Ibi prius ~~aliquando~~ legeb. quod in infinitivum non male mutandum curi.

- Pag. 211. v. 14, post ὁμοίαν, ἀφαιρούσῃ, vel simili-
le verbum inferendum autumo.

v. 25. pro Ἀδὸν, quod A Eolicè dicitur, Ἀδόν, existimo legend. Neque enim noster, ut nec Plato, ille lingua scripserunt.

P. 12. v. 9. in scripto hoc legebatur. *ἡνὶ δὲ πατρὶς
ἀδελφῶν καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οἱ δὲ πρὸς τὸν
ἡγούμενον ἔσταντο.* Sed ex mala pronuntiatio-
ne vitiosa facile fuit corrigere.

v. 26. omnis erat in manufact. & vers. seq. m.
xpi dñi legend. puro.

Pag 113. v. 2. *De iurib. & legib. in manus. Sed ego accusandi casum nominandi casui praeferendum duxi.*

7.7. et tunc copulatus. Clavicornis. Ale. pu.
10. ut sit oratio copulata.

v. 21. Homeri locus, qui allegatur hîc, existat
 ὁδῶς. ξ. Solum pro λίαν, quod in fine secundi
 versus est, Homerus θυμὸν habet.

Pa. 214. v. 2. ἀποδείκνυται. A Pythagora ergo didicit Socrates solem orientem adorandum esse & huc referendum A dagium, quod ex Plutarcho exponit Eras: *Plures adorant solem orientem, quam occidentem.*

v.6. ἀπερβύλας τιν in manus. nostro legitur.

v.8. Valde salutare fuit, quod suis prescrip-
sit, quid mane, & quid item vespere facien-
dum esset. Idem dicitur in aureis carminibus.

Consule ad hanc, quæ doctissime luculentissime-
mèq; habet Eras. ad Proverb. Quo transgressus.

v. l. Locus valdè interpolatus, & qui medicam manum requirat, quam nos illi præstare non posuimus. Itaque manus abstinuimus nec convertimus.

v. 32. Pro ἐβέβηλην, quod posui, perperam scriptum fuisse in manus. ἐβέβηλην, nulli non notum.

Pag. 215. v. 3. ἡλλοτριωμένης omnino leg.
ni referas ad νόμος. & v. seq. ἐχέον habebatur,
quod accentus declarat debere esse genitivum
pluralem, uti edidi.

v. 16. πρὸ ἀφλύνειν τοὺς πατέρας, *lego* ἀφ-
καλύπτων. Nam quid effect ἀφλύνειν, μὴ κα-
ταλύειν;

υ.20. συνήσαντες ἑκατὰ πολλῶν διηγομάτων, legend.
 συρίστοι.

v. 23. $\kappa\theta\lambda\omega$ legend. esse constat ex pag. 207.
& c. nisi fuerit binomius, uti fuisse apparet ex
pag. 208. v. 10.

v. 26. *peragitur in leg. judico, vel de expun-*
endam.

Pag. 216. v. 19: ποταμός λαβὼν, millies obvium
 in Homero. pro ἰμφορίσκου, ἰμφορίζου lego.
 & mox v. 17. ἀλλυμαρχιδ. Deinde ὡς τοῖς ἀν-
 χησιν, quod tamen cum cæteris, quæ conti-
 nuosequuntur ejus est generis, ut putarim non
 esse attingenda. cõstat gravẽ fuisse accusationẽ.

Pag. 117. v. 5. pro tñr, tñr leg: suspicor. alioqui
nescio, quem locum hic habere possit con-
iungere.

v. 12. Illud fluvii nomen procul dubio germanum non est. Quis enim audivit, vel legit unquam hujus nominis fluvium? Itaque facile adduci poterò, ut credam Teutheuta legend. esse, quod Strabo lib. 8. Geograph. 8.

v. 16. pro *hæc* *in* confortè rediis *in* *ye* *sa* *u* *m*,
quo usus est supra p. 184. v. 8. Aliud est enim *ye*
sa *u* *m* & aliud *ye* *sa* *u* *m*, uti puto. Deinde post
ye *sa* *u* *m* aliquândi decisse videtur, deserta fuerine
scilicet, vel simile. Sic quæ proximè præcedunt
obscura sunt.

Pag. 2 i s. v. s. *αὐτὸν* legere malle. Sic v.
 8. *ἀντιφύλακται*, augmento manifestè omis-
 & pro *φύλα* putarem *φύλαξ* leg. esse, ut
 sequitur mox v. 12. & pro *δοξαριστοῖς*, *δοξα-*
ριστοῖς substituit.

v.13. *phænomena* integrum non videtur. Ego participium masculinum in foemininum *phænomena* mutandum censerem. Interea non diffiteor

fitior dubia dabit à me quoque conversâ, imò
ne intellecta quidem.

Pag. 219. v. 3. Quid significet hoc quidem lo-
co *ἡμετέρας μεθ' ἡμᾶς*, me planè fugit. Itaque
pro *μεθ' ἡμᾶς*, *μεθ' ἡμᾶς* rectè existimarem legi
posse. In versione tamen veterem lectionem
non temerè mutandam putavi.

v. 6. *ἀγορεύει* titidem mendosum est. Lego,
ἀγορεύει, vel *τὴ ἀγορῇ* ut proverbiale fuerit
eo tempore, *ἢ τὰ δὲ ἴσα ἐπὶ Νίνου*. De Nino
Assyria, & de Ninoc Cariz urbibus. apud
Strab. & Stephan. legitur. de Ninone verò ne-
gry quidem reperias. Itaque vide an non po-
tius alterutrum legendum sit.

v. 16. *Ἐν τῇ μετῆς*. Hic adverbium *χρονῶν*,
ἢ ὁμοίῳ puto.

v. 18. *ἡμετέρας* adverbium copulativè leg. suspicor.

Pag. 220. v. 6. pro *ἡμετέρας*, vel *ἡμετέρας*, ut in
nostro exemplari legitur, *ἡμετέρας* vel *ἡμετέρας*, ut
praefert. pag. v. 33. leg. puto.

v. 9. *Προμήμας* ἢ *Προμήμας*, *Μέμας* ἢ
Προμήμας existimo leg.

v. 17. *ἡμετέρας*, portentum verti. Ceterum
leg. videtur, *ἡμετέρας*, vel *ἡμετέρας*. Quod
posterius est in versione sim fecutus, tamen
prius magis germanum suspicor. & *ἡμετέρας* ἢ
ἡμετέρας, pro, *deserit enim vita*, quod impressum est,
mallem, defecisse cum vitæ necessaria. Nam
an vita apud Latinos, perinde ac apud Græcos
βίος, pro vitæ necessariis accipitur, ambigo.
Quamquam Terentius ubi, cum dicit, *enimproba
vita erat*, pro vitæ necessariis usui passè videat-
ur, & Donatus vitæ alimentæ etiā dici auctor sit.

v. 30. *ἡμετέρας* cum praeposit. lego, ut
ante *ἡμετέρας* dixerat.

Pag. 221. v. 10. *ἡμετέρας* legeb. corruptè. Ceter-
um in hisce nominibus permagna est varie-
tas, quod valdè oscitanter descripta & cogno-
mentis propriis nominibus sæpè posita essent.
Itaque antè, quàm ad numerum virorum
c c x i x, quem ponit Iamblichus, pervenire
potuerim, illa non pauca tace tulerunt. Veni-
am tamen precor, si ubi adhuc ut homo erra-
vi. nec sperem hoc mihi fore fraudi, praefertim
cùm in plerisque ingenio divinandum esset.
Suppeditavit quidem ex sacra Vaticana opi-
nor descriptum Catalogum paulò meliorem
D. Canterus, sed is nondum ad omnia reme-
dium suppetebat.

v. 11. Canteri scriptum habebat *Κροτωνίδης*,
quod noster *Κροτωνίης*. Sed posterius praefero,

Quamquam utrumque patronymicum auctore
Stephano dicatur. Deinde idem habet *ἡμετέρας*,
quod noster *ἡμετέρας*, uti edidi.

v. 17. In nostro manus. erat simplici *ἡμετέρας*.

v. 18. pro *Ἀγίας*, *Ἀγίας* fuit, vel *Ἀγίας*
leg.

v. 21. pro *Βροτῶν*, *Βροτῶν*, ut antè aliquo-
ties annotatum, perperam, nonnulli *Βροτῶν*.

v. 22. Locò *Ἀγίας*, *Οφιδίας* legitur in
Vatic.

v. 25. *Ζεφειδης* & *ΕΥΡΕΩΝ*, & v. 28. *Οφιδίης*
& *ΕΥΡΕΩΝ* aliàs Cant. Catalogus & v. 29.
pro *Μισθίας*, *Μισθίας*, & pro *Προκλῆς*, quod
in nostro legeb. ex illo in *Προκλῆς* mutavi. v.
32. *Προκλῆς* simplici *π*. & v. ult. *Δακλῆς* in nostro
erat.

Pag. 222. v. 4. pro *Ἀγίας*, *ΕΥΡΕΩΝ* ibi le-
gitur. & v. 6. pro *Ἀγίας*, *Ἀγίας*. & v. 8. *Κρο-
τωνίης*.

v. 14. *Οφιδίης*, *Σαυρίας* Catal. Cant. & v.
6. *Προκλῆς*, & *Βροτῶν*.

v. 19. *Μισθίας* leg. *Μισθίας*, *Γομφίος*,
v. 21. *Μισθίας*, *Διοκλῆς*. v. 22. *ΕΥΡΕΩΝ* non *ΕΥ-
ΡΕΩΝ* *Τυρηνίης* unius nomen suspicor, ut cog-
nomeniū à patria additum sit propter discrimen
alterius cuiuspiam hoc nomine. & tum
reddendum est Tyrrhenus.

v. 33. pro *Ἀγίας*, *ΕΥΡΕΩΝ*, *ΕΥΡΕΩΝ*, &
verè *Προκλῆς* *Ζαλευκῶν* leg.

Pag. 223. v. 1. *Κροτωνίης*, & pro *Οφιδίης*, *Οφιδίης*.
& v. 2. *Οφιδίης* ἢ *Ευκλῆς* suspicarer leg.
fuit notat ille, cuius exstat etiam nomen tra-
statulus *Οφιδίης* *Προκλῆς*. Nam & ille
Lucani nomen praefert. Cant. catalogus legit
Οφιδίης ἢ *Οφιδίης*.

v. 7. pro *Λακωνίης*, *Λακων* subistituendum. no-
tatur enim proprium viri nomen, non *Λακωνες*
populi. & sic sacra Vatic. sic *ΑΥΡΕΩΝ*.

v. 10. *Ἀγίας* v. 12. *Ἀγίας* & v. 13.
Κροτωνίης *Σαυρίας*, prius nomen, alteri
à patria cognomentum est.

v. 19. pro *Δεφίης* Canteri scriptum habet
ΕΥΡΕΩΝ.

v. 23. post *Κροτωνίης* in nostro exempl. erat
Προκλῆς, quod exterminavimus, quod antè
Sicyoniis fuerit hoc nomine.

v. 27. Quatuor illa nomina media *Αφιδίης*
Κροτωνίης, *Κροτωνίης*, *Τυρηνίης*, *Ναυτιλῆς*,
Ἀγίας, *Νικηφόρος*, *Πρόκλος* cognomentis
ornat Iamblichus, ut ab aliis iidem nominibus

distingatur. Quæ omnis nomina veniunt ad numerum cxxix. Verum major existit difficultas in inveniendis nominibus fœminarum quæ numero duotaxat secundum Iamblichum fuerunt xvi. Consulendus de nonnullis etiam magnus ille Clem. Alexandrinus *ερωμ. δ.*

Pag. 223. v. ult. pro ΕΥ μύλλια, Cant. scriptū habet Η μύλλια ἢ Κροτωνιάς. Ego verò γυνὴ ἢ Μελίη ἢ Κροτωνιάς, cuius inter Crotoniataras, ceu maximè nobilis, & alibi nonnullis Iamblichus meminit, legend. suspicor.

Pag. 224. Pro Φίλες, Cant. Φιλύς, & lego ποτὶ Διουδῆν vel Διουδῆς θυγάτηρ Κλειφροῦ vel Αἰδρεοῦ ἢ Κροτωνιάς.

v. 1. Εν δαίαν ἀδελφὴ Οὐκίλη καὶ Εὐκίλη. in mendosissimis habeo, nec commodus nec germanus ex illis à me sensus elici potuit, iudicent autem docti & eruditi, an non commodè legi possit ex illis vestigiis Βυῖς Διουδῆς vel Βῆα Αἰδρεοῦ ἢ Λοκρῶ γυνή, καὶ ἀδελφὴ Οὐκίλη καὶ Οὐκίλη ἢ Διουκρῶν. Nam inter Locrenses celebrem fuisse Adicum ex superioribus evidenter patet. Et ut Mq̄s fuit, cuius, ut Theanus, extant adhuc aliquot perelegantes epistolæ in volumine Epist. apud Aldum impressarum, sic potuit esse fœmina nomine Βῆα vel Βύα. Verum nihil habeo præter conjecturam, quâ

candidè propono, & spero toleratum iri, donec quid melius fuerit productum. Et pro Lucanæ, in versione Lucanorum legendum.

v. 5. Ante Θανὼ Canteri Catalogus habet Κροτωνιάς Λακωνία, γυνὴ Κλειφροῦ τῷ Αἰδρεοῦ γυνή.

v. 8. Deest ibi nomen proprium fœminæ, quâ restituo ex Canteri scripto Αἰδρεοῦ Αἰδρεοῦ τῷ Ταρσυνίῳ θυγατρί.

v. 10. pro Τυρσινῆς equidem Τυρσινίς lego, vel ut Cant. Τυρσινίς legendum. videtur fuisse conjux Tyrseni Sybaritæ. Sic pro Συβαριτῆς, Cant. habet Αἰδρεοῦ.

v. 11. Et hoc nomen corruptum est. Legendū ex Cant. Catalogo Νιστάδης ἢ Λάκων. Facile enim ultima proprii nominis syllaba (s) potuit accrescere principio cognomenti Λακωνίης.

v. 12. pro Βιῶ, idem scriptum legit Βυῶ. Ultimo asterisco addo ex Suida, ut numerus quem Iamblichus ponit iustus sit & completus, (sunt enim hæc nomina revera sexdecim) Αἰγυγία, Μαδύτεια, Πυθαγόρεως, Μεγάλη, καὶ Θανὼς Σπεία, Φιλόσοφος Πυθαγορείης. Iudicent docti & tolerant, donec, quod magis germanum est, inveniant. Atque hic nobis castigatioem in hunc librum modus ac finis esto.

Castigationum & notarum

I O. A R C. T H E O D O R E T I

in lib. primum Iamblichi de vita Pythagoræ
& Pythagoreorum

FINIS.

ERRATA SIC CORRIGENDA.

Pag. 3. v. 15. *οὐκ ἔστι*. pag. 4. v. 13. *μὴ* *μὴ*. pag. 5. v. 3. *ἐπιδείκνυσθαι*. v. 14. *τὸ* *κρηττόν* cum artic. p. 3. v. 18. *ἐν* *ᾧ* *ἔπειτα*. p. 14. v. 16. *ἐπὶ* *ταῖς*. v. 19. *educator*. p. 15. v. 12. *περὶ* *τῆς*. p. 16. v. 3. *Ἰσχυροῦ*. 18. v. 15. *παραίτων*. 27. v. 1. *γινώσκω*. 28. v. 6. *Ἀπὸ* *ἄλλων*. 29. v. 19. *ἐκ* *πᾶν*. & v. 28. *Pherecydæ Syrio*. 30. v. 12. *ἐν* *ῥήματι*. 36. v. 4. *ἀποφύλαττον*. 39. v. 27. *ἐπὶ* *τοῖς* *ἄλλοις*. 40. v. 23. *eam*, quæ dicitur in cuncta, *αὐτῶν*. 44. 24. *ἔργον*. 47. 13. *οἰπαρ*. 30. *μόνοι* *τὸ* *ἔργον*. 56. v. penult. post *πᾶν* punctum. 61. 21. *scribe*, ut magis amentur diligentiusq; 64. 13. *ἐκ* *πᾶν*. 24. *perspiceret*. 65. 27. *scribe*, tenderet. 68. 12. *ἐσθλὰ*. 70. 1. *pro nobis scribe* notis. 72. 10. *ἐς* *ἃς*. 12. *διεργασίῃ*, *ἐν* *ᾧ* *πᾶν*. 76. 1. *teneantur*. 77. 19. *καλοῦσθαι*. 85. 3. *περὶ* *ματῶν*. 10. *τὰ* *ἑπὶ* *αὐτῶν*. 87. 28. *πᾶν*. 90. 15. *ἐν* *ταῖς*. 91. 7. in Lat. accepisset. 98. 28. aut concertatione. 104. 28. *Sacrifica*. 110. 24. in Lat. *dela*, jam. & 30. *ab diurnis* *urbat*. 111. 26. *Pythagoræ sapientiam scribe*. 112. 10. post *ἐν* *ταῖς* *dela* punctum. 116. 13. *ἡ* *τῶν*. 122. 2. *Ἀρχὴ*. & in Lat. *Archy*. 129. 22. *scribe*, arte hoc sibi paret, expuncta scientia. 133. 23. *οὐκ* *ἔστι*. 135. 7. *Βιτάλη*. 137. 4. in Lat. commemorasse. 138. 10. *ἡ* *τῶν*. & 11. *ἐν* *ταῖς*. 21. *ἡ* *τῶν*. 146. 24. *tumoribus*. 147. 15. in *ἑσθλὰ* *dela* jota subsl. 152. 22. *ἐν* *ταῖς*. 154. 26. post *πολλὰς*, & *cives*, comma pon. & 27. in Lat. idque per. 155. 14. *ἐν* *ταῖς*. 27. *ἐν* *ταῖς*. 28. *ἐν* *ταῖς*. 156. 16. *arbitrabantur*, tanquam. 18. *ἐν* *ταῖς*. 158. 4. *ἐν* *ταῖς*. & 6. in Lat. *Ad alterum*. 161. 7. *statuebant*. 162. 16. post *Syrium*, interponere, præceptorem suum. 164. 2. post *naturam*, colon. & 34. *Luxuriosis cibis*. 165. 10. *παρὰ* *ταῖς*. 166. 3. & *quali*. 29. *Quumque* *inermes*. 167. 14. *ἡ* *τῶν*. 168. 12. *Myllia*. 28. *Ego* *verò*, ne hujus tibi causâ exponam, fabas potius conculcare elegero, *scribe*. 169. 5. *ἡ* *τῶν*. 173. v. penult. *ἡ* *τῶν*. 175. 16. *τὸ* *ἑπὶ* *ταῖς*. 177. 19. post *ἡ* *τῶν* *dela* punctum, & in Lat. post *parare*, *pono* comma. & mox deleto puncto post *esse* *de* *ἡ* *τῶν* *itemque* *poculis*, *scribe*. 179. 16. *τὸ* *ἑπὶ* *ταῖς*. 32. post *ἡ* *τῶν* *dela* punctum. 183. 9. *ἐν* *ταῖς*. 184. 6. *ἐν* *ταῖς*. 185. 1. *ἐν* *ταῖς*. 32. post *ἐν* *ταῖς*, comma. et sic quoque in Lat. 31. post *malorum dela* dixit. 190. 12. *πᾶν*. & 13. *τὸ* *ἑπὶ* *ταῖς*. (sine *vi*). 195. 4. *ἐν* *ταῖς*, *ἡ* *τῶν*. &c. 196. 4. *atq;* *actione*. 30. *ἀποφύλαττον*. 197. 3. *omnibus*. 14. *τὸ* *ἑπὶ* *ταῖς*. 28. *ei* *insidiat*. 198. 15. *ἡ* *τῶν*. 199. 25. *ἡ* *τῶν*. 201. 3. *contemta*. 28. *amicitiæ*. 29. *respicebat*. 203. 19. *natum*. 204. 4. *ἡ* *τῶν*. 206. 27. *usu* *venisse*. 208. v. ult. *foras* *egressi* *eluctatq;* *fuerunt*. *scribe*. 210. 16. *efficit*. & 27. *defecerit*, præsertim post. *caquam*. 214. 13. *ἐν* *ταῖς*. 217. 6. *reprobata*. 218. 20. *Dinarchus*. 222. 21. *ἐν* *ταῖς*. 224. 12. *ἐν* *ταῖς*. In Epistola ante notas p. 2. 21. *obsecratos*.

Reliquæ minuta cum distinctionibus benevolus lætor facile ipso per se corriget.

EXCUDEBAT ÆGIDIUS RADÆUS
ORDINUM FRISIÆ TYPOGRA-
PHUS FRANEKERÆ, ANN. M. D.
XCVIII. XVIIIL CAL. SEPTEMB.

IOAN. ARGERII THEODORETI CASTIGATIONES ET NOTAE

IN LIB. II. IAMBlichi CHALCIDENSIS

de Pythagoreorum protrepticis orationibus ad Philosophiam.

TITULUS huius libri indicat quasi epitomen tradi Cōmentariōrū, quæ scripta fuerunt ab illis viris, qui Pythagoræ philosophiam sectati sunt, quibus homines ad sapientiæ studium excitare voluerunt. Sanctus superior liber merè fuit Historicus, quippe qui continet descriptionem vitæ ipsius Pythagoræ & Pythagoreorum, eorundemque studia atque exercitationes: ita hic merè quoque Philosophicus est, & mediā depromptus Philosophia, continens peculiarissimas adhortationes & saluberrima præcepta, quibus ad sapientiæ adyta, quatenus quidem eam Philosophi naturæ & ingenii luce cōpertam habere potuerunt, homines exfucitate, & à corpore ad animum atque usum rationis adducere studuerunt. Quod si verò hæc ad illā personam referas, quæ πρὸς τὴν verā & æterna Dei sapientiā est, maximum procul dubio ad vitam salutariter instituendam momētum habitura sunt. In fine leguntur Symbolorum Pythagoræ ἀναπύξεις, longè doctissimæ, quæ huc etiam non parvum calcar adhibere videntur. Quod in calce libri à quodam minio ascriptū erat, hic in vestibulo ponere volui, quod ad libri commendationem non parum faciat. Erat autem huiusmodi: θαυμαστὸν ἔστιν ὅτι τὸ λόγον, γέγοντα πάσης γυναικὸς διαρίας, καὶ δεξιῇ ἰχθίᾳ πικρὸς ὠφέλιμος. Id est: Admirabilem hunc librum in lucem extulit omnis cognobilis contemplationis ac demonstrationum plenum, validas habentem assensionēs.

In titulo προτρεπτικὰς λόγους reddidi adhortatorias. Poteram Græcum retinuisse, ut D. Tertullianus vocabulum apologeticū usurpavit, & plerique Latini infinita, quæ Græcica essent, retinuerūt: poteram item vocabulo magis Latino, *adhortatrices*, usus fuisse: verum quia non ignobilis nec indoctus mehercle: sed magni nominis & eruditōis scriptor, Gētianus Hervetus

in Clementis Alexandrini protreptico vertendo, eo ante me usus est, equidem non video, cur ab eo magis abhorreere debuim.

Pag. 1. v. συμμιγνῶν converti, quæ requiri & necessaria esse videbantur, in quo secutus sum Suidam, qui συμμιγνῶν inquit nō modo πρὸς αὐτὴν μετὰ μαθημάτων: verum etiam addit, καὶ τὰ εἰρηναῖα καὶ τὰ ἀρετικὰ.

v. 14. pro ἀσμανθίας, ἀσμανθίας lego. Etsi autem illud nihil planè significet, tamen in contextu fidei testandæ causā relinquere volui.

v. ult. αὐτῶν legend. non αὐτῶν, quod hoc sit loci, illud temporis adverbium, atque huic loco potius quadret. Ponetur ergo in textu pro restā, statim.

Pag. 2. v. 3. Asteriscum ibi posui, quod oratio sit imperfecta, ac planè ὑποδύας leg. existimē, ut τὸ οὐ. omisissim.

Sic v. 1. perperam in manuscripto legeb. αὐτοῦ.

v. 19. καὶ τὰ ἀνδρώπια leg. censeo. Hic minio marginē ascriptū erat, οἱον Στωϊκῶν Αἰχμαδικῶν, καὶ τὸ ἄλλων. Et suprà v. 13. παρορμήσει male legebatur.

Pag. 3. v. 4. Defectivam esse orationem puto, nec eam ita scriptam, ab Iamblichō, uti legitur: sed scribæ oscitatione & incuria verbum simul & articulum omisissim esse reor, atque ita legendum esse, προτρεπτικὸν καὶ τὸ Πυθαγ. ἀνδρ. καὶ τὸ γυν. ἰχθί. τὸ πικρὸν. Sic v. 7. vitiosè in manuscripto, ut opinor, legebatur, καὶ ἰχθί. καὶ π. præced. v. penult. καὶ χέρι καὶ itidem scriptum erat, augmento verbi in conjunctionem imperitè mutatio.

v. 31. ψυχὴ ζωτικὴ καὶ, τὴ ταύτης ἀρετὴν ἡπὶ τὸ ζῆν, legend. & interpungend. Porro aucca illa sententia citatur à Stob., λόγ. α. καὶ προορίσας. Et respondent omnia, nisi quod verba, quæ p. 4. v. 5. sunt, paullo aliter legit, ἀπὸ τῆς

μαθρίας ἀγνῆς γένης &c. Sed nostram lectionem praefero.

Pag. 4. v. 2. Quemadmodum hic virtus cum auro praeclarè conjungitur, & rursus utrumque rubigine copulatur: sic Plato similiter disputat in Hippia maiore ἡ ἀρετὴ πλεονεξία. Et Hierocles ad vocabulum χερνύω.

v. 7. ἀρετὴ μοῖς mihi suspectum est. Et si eam παρὰ μοῖς is sit, qui aliā etiam Græcè κατὰ μοῖς dicitur: tamen nescio an reperiatur. Olim putavi ἀρετὴς potius leg. unde ita etiam convertit: sed fortè ἀρετὴν; germanum est, quam eadem sit ἀρετὴς omnium. Intelligit ἀρετὴν & moram, quæ fraudi & detrimentis est iis, qui vitii se semel manicarunt. Consecutus enim transit in mores, & naturæ ut inquit M. Tullius, vim obrinet.

v. 16. κατὰ μοῖς ἢ κατὰ νότον. Mihi mendosum est. Certè confusa & obscura constructio verborum, quam reddidi, ut potui. Græca equidem sanare non potui, nisi legatur, κατὰ μοῖς ἢ κατὰ νότον.

v. 18. καὶ ἐκαστοῦ. Lego, καὶ ἐκαστοῦ ἐκαστοῦ. Locum hunc citat Stobæus λόγ. μα. Venetæ editionis.

v. 21. Quod hic scriptum est ἐκαστοῦ, apud eundem Stobæum λόγ. μα. ubi hæc citata sunt, ὑποκρίνεται. Verum ego hic nostram lectionem præfero.

v. 31. Nescio an non potius, ἐκαστοῦ legendum sit, reliqua confusa & obscura, quæ reddidi, ut potui. Fortè ἐκαστοῦ ἢ ἐκαστοῦ, non ἐκαστοῦ. vel, ἐκαστοῦ ἢ ἐκαστοῦ, καὶ ἄλλοι σπουδαῖον, hoc est, si optabilis est sensum bonitas & præstantia, multo magis, &c.

pag. 5. v. 13. πρὸς τὸν quod legebatur, in πρὸς mutandum censui.

v. 22. ἐκαστοῦ, vel veggendum, qui optimū natus est fundum. Qui enim optimum consecutus est, is à bonè excolto præstantissimos fructus præstolabitur.

v. 31. Hic τὸν legebatur pro τὸν, quod meo iudicio germanum à me positum est. Lapsus facilis fuit scribæ propter affinitatem litterarum τὸν & τὸν.

pag. 6. v. 4. Pro παρὰ μοῖς, nominandi casus παρὰ μοῖς præferendus hoc loco est. Dicit autem Iamblichus germana esse illa carmina, non Pythagoræ, uti hæcenus creditum est, sed Pythagoreorum, ut & Gellius vult lib. 6. cap. 2. qui illa ex præcepto suo hausierant,

Fortassis Philolaus Tarentinus, cuius meminit suprâ in catalogo noster Iamblichus, & cap. 31. pag. 172. illorū & author & editor est, ut doctus Camerarius ex Laërtio etiam ostendit, & antecessum Ioannes Picus, Comes Mirandulanus. Iam versum, qui ab Iamblichō adducuntur, sensum reddidi ex versione Petrei Tiaræ hominis longè doctissimi, prout illa superioribus annis unâ cum Phocylide & Theognide à me edita est.

pag. 7. v. 2. ἡ ἀρετὴ γένεσις &c. aureum est dictum, quod desumptum est ex Theæteto Platonis, uti postea plenius adducetur ab Iamblichō, in versione Deicognitio, non Deorum dicere volui, quod ita Platonem, quem hic sequi malui. Et Hierocles θεοποιεῖς οἱ πρὸς τὸν θεόν ἀρετὴν ἀνδραγαθίαν ἐκαστοῦ, &c.

v. 10. τὸν ἐκαστοῦ ὅφελος. potius legendum censo.

Et v. 6. legebatur, ἐκαστοῦ copulam dubitativam in articulum foeminiū mutavimus.

v. penult. ἀρετὴν legebatur, & propter præcedentia ita iudicavimus mutandum. Sic etiam quod erat, in ἐκαστοῦ mutavi.

pag. 8. v. 1. pro συμβαίνει, συμβαίνει rectius legendum esse suspicor, ut similis cum superioribus modus servetur.

v. 6. pro ἐκαστοῦ ἰδιότητος in nonnullis exemplaribus legitur apud A. Gell. libr. 6. cap. 2.

v. 8. Hic ἐκαστοῦ scriptum erat, quod rursum in ἐκαστοῦ mutavi.

Et v. 11. μὴ, quod perperam scriptum est, in μὴ mutandum puto.

v. 19. οἱ πρὸς μέγαν omnino numero multitudinis legendum suspicor, in textu tamen, ut & multa alia, retinere volui, ut si quibus diviniore ingenio præditis aliud possit videri, hoc ut candidè in medium proferant.

v. 21. pro ἐκαστοῦ, vide num ἀρετὴν potius legendum sit. Nam certè bonum omne per se eligendum est.

v. 23. in carmine, pleraque exemplaria edita, ut & noster manuscriptus ἐκαστοῦ legunt, quod et si minusculum, tamè indicare placuit, & Iamblichus statim ita, καὶ τὸν ἐκαστοῦ, καὶ τὸν ἀρετὴν, scribendo, legisse videtur.

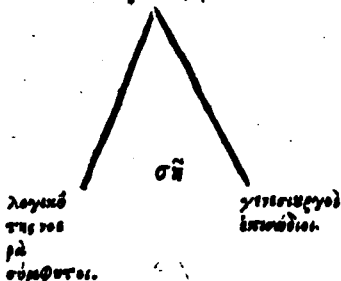
v. 24. omnia exemplaria, quæ quidem vidi, & hic ἀρετὴν & καὶ τὸν ἐκαστοῦ habent, quæ præfero.

v. 27. ἡμῶν τὴν ψυχὰς suspicor potius leg.

pag. 9. v. 5. illa planè congruunt cum iis, quæ differuntur elegantissimè apud Platonem in Phædone pag. 32. v. 16.

v. 23. ἰσθδὲξ. Hic erat hæc apodixis.

ἡ ἀδελφότης φέρει



v. 27. ἄλλοι δὲ φέρειν legendum putarem.

pag. 10. v. 5. ἐπιπάθεια mihi suspectum est. ἐπιπάθεια verò quid sit ex Polluce & maxime ex Suida constare potest. Sed non video quomodo hic locum habere possit. Vide lector an non ἐπιπάθεια legendum sit. Ingenuè autem fateor me locum hunc nō satis esse assecutum, nec libuit accuratè inquirere, quod mæror mihi alacritatem studiorum eripiat.

v. 8. περὶ τῆς γυναικὸς, vel περὶ τῆς γυναικὸς legendum suspicor.

v. 20. pro παύσεως non pauca exemplaria legunt λυσιμίας non item malè.

v. 27. rectissimè μεμνημένον legetur. Nam nostrū illud μεμνημένον meo iudicio hic otiosum est. Divina enim felicitas quomodo potest Deo exosa esse?

pag. 11. v. 5. pro ἡ δὲ ἡγέομαι, ut referatur ad δαίμονα.

v. 8. περὶ τῆς μεμνημένης statuo legendum uti v. penul. μεταστῆναι dicit.

v. 23. omnia exemplaria edita habent hic γένος.

pag. 12. v. 5. θάνατος περιόδου potius legendum videtur.

v. 21. Archytas quædam citantur à Stobæo, & quædam item edita sunt ab Henr. Stephano cum Diog. Laertio: verum hæc, quæ hic ab Iamblichō adducuntur, nuspiam alibi adhuc reperio.

pag. 13. v. 4. καὶ γυναικεία, uti postea p. 14.

v. 27. rectè legendum. Dorica enim Dialecto scripsit, ut & reliqui Pythagoræi, Archytas. & paulo ante v. 2. manuscript. habet, ὁρίται.

v. 6 post αὐτὸς δὲ παύσεως punctum. πᾶσι τοῖς ἡμῶν καὶ τοῖς αὐτῶν potius leg. suspicor.

pag. 1. v. 25. ἡ δὲ ἡγέομαι, & v. ult. ἡ δὲ ἡγέομαι sine particula δ, quæ otiosa videtur, legendum puto.

pag. 16. v. 1. ἡ δὲ ἡγέομαι legeb. in manu. & fortè ut communius hoc recipiendum illud ut Acolici ἀποτίνας repudiandū, nisi referantur alius scriptoris verba. Et ἐπιπάθεια mihi γυναικεία non videtur, si legam τοῖς παύσεως vel ἐπὶ τῆς παύσεως, equidem quid promovero, non video.

v. 7. φέρειν γένος fortè leg.

v. 9. καὶ διαφέρει τὰ ὅντα scribe. vel τὴν φέρειν καὶ διαφέρειν.

v. 14. φέρειν sine αὐτῷ fortè leg. Locus me nō parum tōsit, idè quæ veri quod potui retinendo vulgarem & scriptam lectionem.

v. 20. ἐπιπάθεια ὁρίται legebatur, verum alterum ur super vacanum & inutile eieci.

pag. 18. v. 29. ἀφαιρεθῆναι legend. judico.

v. 17. μέντοι καὶ καὶ ἂν ἐπιπάθεια, meo iudicio, si mendo vacant, perobscura sunt, fortè ἀντιπαρὸν leg.

pag. 20. v. 8. pro ἐπιπάθεια putavi aliquando ἐπιπάθεια scribendum, nunc autem potius ἐπιπάθεια statuo leg.

v. 17. Illam præclaram sententiam Archytas tractat etiam Platonius. & citat Clemens Alexand. Strom. β. Simulque Theodoretus λόγ. γ. p. 89. ἡλλῶ. παθ.

pag. 22. v. 10. ἡ δὲ ἡγέομαι παρὰ μ. legendum suspicor.

v. 19. καὶ ἀποκρίνας, omninò legendum puto, & in versione nihil inconsequens scrib. illa enim docent, quæ consequuntur, maximè.

pag. 23. v. 4. ὡς ἡγέομαι. vel, ἡδὲ.

pag. 24. v. 15. ἀποκρίνας πρὸς ἡμᾶς simpliciter legebatur. Ego καὶ quod videbatur desiderari, addidi de meo, ut omninò necessarium.

pag. 26. v. 2. Διαφέρειν hæc postea cap. 7. p. 44. v. 10. iterum tractatur ab Iamblichō.

v. 15. ταῦτα δὲ ἐστὶ παραπλῆξιν τοιαύτη διαμελέω, lege atque interpung. atque ita in versione restitui, huic verò similis talis divisio est.

v. 21. vide an potius ἐπιπάθεια, pro ἐπιπάθεια leg. sit.

pag. 27. v. 35. ἡ δὲ ἡγέομαι τὰ δὲ ὁρίται. Illa omnia cum sequentijs ubi quæ ad v. 5. pag. sequi.

defuncta sunt ex priore Alcibiade Platonis pag. 225. edit. Basilic. haud tamen ad verbum necque ordine Platonico.

v. 27. αὐτὸ ἴσχυται legitur apud Platonem.

Pag. 28. v. 16. Et hæc ex Platon. dialogo i. ἴσχυται. defuncta sunt, ubi debetur in principio statim Dialogi. Quanquam Iamblichus & hic non plane secutus est verborum, quæ sunt apud Platonem, ordinem. In versione forè secutus su Ficinum.

v. 20. pro πάντων ἐκ πάντων, Plato habet conjunctim πάντας.

Pag. 29. v. 7. ἁλλήλων δυνάται leg. apud Platonē. & mox φύγειν ῥῆ τὸ ἁπλοῦς, idem Plato, cujus verba finiūt v. undecimo ubi ὅγμω collocāda.

v. 16. τρία τριχῶ. Illa quoque omnia usque ad pag. 31. v. 14. Iamblichus ex sine Timæi Platonis sumpsit, pro ψυχῶν, Plato habet ψυχῶν.

v. 21. καὶ ἴσχυται καὶ πᾶσι leg. Plato. & v. 27. πρὸς ἄλλα συμμίστρως, item in Platone legitur. Et si nostra lectio omnino repudianda non sit.

Sic v. ult. συγγήμων, si annotari meretur.

Pag. 30. v. 3. οὗτις ἐκ τῶν αὐτῶν ἡ φιλοσοφίας εἰσιπύχεται, καὶ ταῦτα ἀποδοῦναι σφὶς ex Plat. leg. & v. 8. ἁλλήλων Plato.

v. 9. pro τῶν ἐκ, in vulgatis editionibus Platonis perperam, opinor, v. 5 legitur.

v. 12. αὐτὸ γυμνασίου exemplaria Platonis edita.

v. 17. ἀδελφῶν φόνος nominandi casu Plato.

v. 21. ὁ μὲν κακοσχημῶν, & statim v. 23. αὐτῶν & v. seq. πάντες πάντας rectius meo iudicio in Plato. legitur.

v. ult. Et si omnia exemplaria Platonis habeant, ut hic nosker Iamblichus ἀποδοῦναι, & quidem ita verterit, ut puto, Ficinus, quod & ipse retinui: tamen propter ἀποδοῦναι suspicor non esse germanum, sed pro eo ἀποδοῦναι potius esse leg. iudicent eruditi.

Pag. 31. Dubito an hic debeat esse huius capituli ut & superioris quinti sectio, cum continenter illa verba in Timæo Platonis habeantur.

v. 5. ἐξ ὁδῶν, & v. 8. τὸ κατὰ Plato.

v. 14. ὅ γὰρ δὲ, hæc usque verba Platon. attulit Iamblichus.

v. 17. οὗ γὰρ τὸ θυμὸν εἶναι τὸ λῆτον suspicor legendum. Hic ascriptum erat παντοδαπὸν θυμὸν ἰπιδυμῶν Δίας θυμὸς.

Ἀδελφῶν ἰπιδυμῶν.

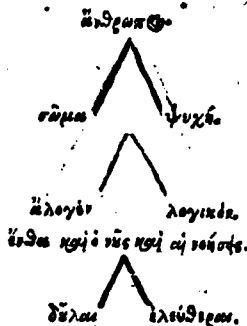
v. 25. πολὺ μᾶλλον τὸ αὐτὸ leg. cenſeo.

Pag. 32. v. 13. καὶ αὐτὸ τῶν ἰπιδυμῶν, vel τὸ αὐτὸ ἰπιδυμῶν leg. suspicor.

Pag. 33. v. 23. τετραμμή, nominandi casu leg. puto.

v. ult. negativam οὐκ redundare existimo.

Pag. 34. v. 10. Hic margini ascripta legebatur hæc:



Pag. 35. v. 20. ἰσχυται αὐτῶν αὐτῶν scribendum puto. Sic v. 23. τὸ δὲ ἄλλο prapositio non conjunctionis esse debet.

Pag. 36. v. 9. θυμὸς οὐδὲ πᾶς, ejecto ὅ planè ocioso, volante ὅ aliquid desit.

Pag. 37. 6. οὐκ ἐστὶν αὐτῶν, obscure dictum, ut planè metu ambenè à me redditum.

v. 8. ἐκ ψυχῶν planè legendum cenſeo, non τῶν.

v. penult. ὅ δὲ πρὸς τὴν ψυχὴν, πρὸς τὴν ψυχὴν leg. rem leg.

Pag. 38. v. 9. τὸ ἀφαιρῶν leg.

v. 19. ἀδελφῶν nominandi casu converterim. & v. 23. τὰς πρὸς τὸν πολυμῶν scribo.

Pag. 39. v. penult. pro ποικίλων, vide num ποικίλων potius legen.

Pag. 40. v. 2. θυμὸν λαβὼν ἐκ τῶν leg. videtur, uti mox v. 27. & pag. 41. v. 14. & c. v. 11. ἀποδοῦναι legendum suspicor. Quanquam si illud axioma, quod vulgo jacatur, verum est, unius generatio est alterius corruptio, ἀποδοῦναι subsistere poterit. Sed noster philosophus non fuit tam delirus, ut hoc tueretur.

v. 24. Nècio satis an locus sanus sit. Quia verò mihi dubius est, cum asterisco notavi.

Pag. 42. v. 19. post ἀποδοῦναι, καὶ πρὸς τὴν, vel simile, omisſum putarem. Et sequentia videntur non vacare mendis. Quæ quia tollere non potui, imò ne scilicet quidem ex his somnionum elicere,

dicere, asterisco notavi, lacuna etiam relicta, ut
nobis melior aliquis inter eos illa spectet.

v. penult. $\tau\delta\tau\delta$, vel $\tau\tau$ leg. existimo.

- Pag. 43, v. 1. *evile*® legebatur in nostro man-
scripto, nomen scilicet pro adverbio, ut ac-
gentus declarabat.

v. 9. *pro iφιδύς, ego vel àφιδύς, vel potiùs àφιδύς, leg. iudico.*

v.31. pro *χρήσιμὸν* τε vide num *χρήσιμους* τὸ
leg. sit.

Pag. 44. v. 10. Hæc supra etiam tractantur p.
26. v. 3.

pag. 45, v. 18. ~~ingr~~ legatur.

Pag. 46. v. 4. ἡ τὴν ἀποκρίσιν, obscurum nec
integrum esse puto, forte ἀποκρίσιν rectius
scribetur.

Pag. 47. v. 10. *πάλιν* ἐν τῇ *ῥήξει* imperfe-
 ctus. *figatur* ἡ *ῥήξις* τοιαύτη τὴν βέλτιον
 fortasse non male fuerit oratio, certe perfectior
 erit. Hoc est mihi placuerit in versione, tamen
 in contextum referre nolui, ne meis *ὑποθέσει*
 gravissimum philosophum temerarem, solum
 indicare volui ut si quis quid rectius istis norit,
 candidus impetiat, si non, his mecum utatur.

v. 23. *ἄτι πάτις*; leg. cenſeo non it̃. Sic v. 25. *τὸ δ' ἄτι*; quod legebatur indubit̃ter in *ἁίῃ* firmum. tandum cenſui.

v. 31. *regi* in *duarum*, ut *converti*: sic legendum puto.

Pag. 48. v. l. φρεσὶς ἡμῶν ⊕ suspicor rectius
legi.

Pag. 49. v. 12. Locum mendosum habeo & pro *ἡμαρτιῶν* τὸ πρὸς ἐμὸν, *ἡμαρτιῶν* τὸ πρὸς, *ἡμῶν* &c. recte legi posse conjicio.

v. penult. et si *ajpér* probatum sit, & rectè ita dicatur, tamen propter gerundivum, ut sic dicam, quod præcessit, vide an non potius etiam *ajpérén* leg. sit.

Pag. 50. v. 5. Illud *συμφαρόν* mihi planè
 suspectum est, putavi aliquando inter exscri-
 bendum *συμφαρόν* legendum. Vei dñm nunc po-
 tui cum *Τιὰρ συμπαρόντος*, ut convenientius
 magisq; appositum praefero. & mox v. 7. per-
 peram *ἔχ* indicat. mod. pro Optat. *ἔχ* legat-
 ur, quod vel puer videat.

v. 18. $\alpha\lambda\lambda'$ πάλιν τοῖς αὐτοῖς βίον, fortè legendum,
& sic in Latino ponendum foret, talem vitam.

Pag. 52. v. 10. *οκνηροφίαν*. Helychius Grammaticus idem esse dicit, quod Græci alias *οκνηροφίαν* vocant, perelegans per oēm modum vocabulum, quo usus est Plato in Phædo, & in

frā p. 77. v. t. citatur ab Iamblichō, tractum ab Apollodoro pifiorē, à quo etiam *μεινίστης περὶ μέλλουσι*, ἡμετέστηται, originem cepit. Ceterum sententia est insignis & imo in pectore rēponēda magnorū admīratoribus, ut omāibus mortalibus quæ statim sequuntur, ea quæ hominib. magna videntur, meram esse *σκιαγραφίαν*, & infāti Ixionis in morem nubere: pro lūce ē & umbram pro corpore amplectantur, atque hominem nihil esse, nihil quē itidem in iebus mortalium esse stabile. Robur, amplitudinem, formam, risum esse, &c.

v. 21. Ἰλλα πῶι ἀνέδοξιν ἔταψ τινὰ πλὴν ὅψα δ-
νεκτ, planē suspecta καὶ ὑπελάμβανον sunt, nec tamen
tam sum Lynceus, ut hīc videam, quo pacto, quo pacto
medicam nomen admoveam. Iuravi aliquan-
do ita scribendum, πῶι ἀνέδοξιν ἔταψ τινὰ πλὴν ὅψα
κατὰ κτλ., ὅς δὲ καὶ τοῦ ὁμοῦ ἐξ ὧν συνέ-
κει καὶ κτλ. Quo cū nonndum quid habeam me-
lius, ἰπῆκα. Quia autem idoneum sensum ex il-
lis verbis colligere non potui, lacunam reliqui,
ut docti illam majori nobis perspicacitate pol-
lentes repliant.

v. 23. *ῥημῶς* &c. Divina planè sunt hæc nostri Philosophi, quæ utinam legerent, quia Chryso- Theodor. Salvanum cum aliis sanctissimis patribus nolunt, *τὰ ἴσα* respuunt, qui circa hæc nimis quàm infantiunt.

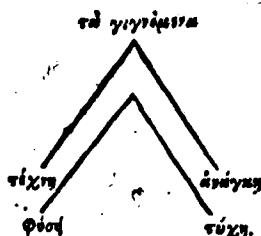
Pag. 53. v. 3. τελειῶς λήγουσας. Quod hic di-
 citur de sacrificiis, & mox quoque, quod vete-
 riores dicebant olim de porcis, nescio quid si-
 bi velint. Non dubitem, quin Simplicii Com-
 mentarii hæc, ut reliqua omnia falsi superque
 exponant, atque enodent, interea vero super sensum
 verborum utunquæ me reddidisse spero.

v. 11. De poena qua afficiebant, quos ceperant pradoes Hetrusci, meminit etiam Val. Max. lib. 9. cap. 2. Et Mezentii excusita poena quam miscis inferebat, legitur A Encid. 8. hisce versibus.

Mortua quin etiam iungebat corpora vivis,
Componens manibusq; manus atque oribus
ora.

Pag 54. v. 9. Hic meo iudicio *defectiva* est
 oratio. Quare post *disertus* & *Solus*, vel simile
 aliquod verbum omisissum putarem, quod in
 versione quidem expressi, sed in contextum
 inferre non fui ausus.

Pag. 55. v. 17. *Hic in margine hæc notata*
crant.



v. 32. τὰ δὲ μέγας. τὰ δὲ καὶ παρὰ τὸν ὅλον, omnino leg. puto.

pag. 57. v. 10. θεῶν δὲ τὸ εὐκαὶν. Apophthegma est præclarissimum, quod hic Pythagoræ tributum est ab Iamblichio. Verè enim in hoc nati sumus, ut coelum ceu veram patriam nostram intueamur. Quò respexit ille, qui dixit,

Os homini sublimis aedis, coelumque videre

Insiit, & erectos ad sidera tollere vultus.

Et Rex ille prophetes ac Psalter, ἵερὸν τὰς ὀφθαλμοῖς καὶ εἰς τὰ ὄρη (ad excelsa librorum prophetarum scilicet ac legis, inquit D. Hieronymus) δὲ θεῶν ἔξω ἡ βουλή καὶ μὴ. Et D. Basilii in Liturgia αἰὶν χαλκῶν τὰς κερυθίας, &c.

pag. 58. v. 1. τὸ τὸ ψυχῆ articulo mascul. quod in neutrum mutavi legēb. & v. 11. pro καὶ φρεσίνων omnino καὶ φρεσίνων legend. statuo. Non enim edidit sumus, ut contemnamus & discamus, sed uti sæpè jam indicavit, ἐν τῇ φρεσίνων καὶ μάθον.

v. 17. ἡ τῆς ψυχῆ planè legendum suspicor, quia oratio est dubitativa.

v. 26. pro τὸ ψυχῆ legendum cenfeo, τὰ δὲ ψυχῆ.

v. 31. Mendosum est illud ἐξερτά, muto autè in ἐξερτά. & vocabulo finali δὲ τῆς legi utrobique, ut ex versione pater.

pag. 59. v. 6. ἀπὸ τῶν δὲ δὲ ἀλλο, plenum esse excelsissimum, atque ita scriptum fuisse ab Iamblichio. Deinde quod continenter sequitur, τὸ τῆς οὐκ εἰς ἀπὸν οὐχ ἔστιν παρὰ vel παρὰ. Nam particulam negativam hic planè omnissam suspicor.

v. 28. ἑσπερὶ τὸ πῶς. Minos, Rhadamanthum, Aëacum & Triptoleum ob iustitiam, quam coluerunt, iudices apud inferos, juxta poetarum fabulas datos innuit, de quibus in fine Apol. Plato, & passim poetæ Græci & Latini. Horat. lib. 4. Carmin.

*Cum semel occideris, & de te splendida Minos
Fœcis arbitria,*

Hic annotatū erat minio, διπλοῦν τὸ ὄνομα, ὅτι τῆς οὐκ ἀποκρίνεται τῷ ὄνομα.

pag. 60. v. 11. ἰλαίμει δὲ ἀντὶ legend. puto. v. 21. post ἀμείδι vide lector, num μάλα ἀταπεινὸν ἢ οὐκ omnissum videri possit. Mihi certe ita placuit, ut in versione poluerim. Oratio enim est ceteroqui planè defectiva.

pag. 61. v. 25. Articulum accusandi casu τὸ πῶς lego.

v. 30. ἰλὲν quod in manuscripto erat, necessariò in οὐκ mutandum putavi. & v. 31. ὅτι τῶν rectius fortè legetur. Nam τῶν, quod perperam legebatur, hanc nostram conjecturam confirmat.

pag. 63. v. 15. παρὰ τὸν ὅλον, legabatur, quod non dubitavi in αἰμῶν vel αἰμῶν mutare.

v. 19. ἡ μὲν ἀπὸ τῆς καὶ λαμβάνομαι, vel, ἡ μὲν καὶ τὰ μὲν λαμβ. leg. iudico. Sic v. 28. iudem malè ὅτι τῆς legebatur, cum sit accusativus participii.

pag. 64. v. 19. pro βλίσκοις, vide lector an non potuiss. in prima persona βλίσκοις p̄sticendum sit. & v. 25. similiter articulum neutrum in masculinum τὸ χεῖρῶν mutandum potius censuerim.

pag. 65. v. 20. τὸ δὲ ἐφ' ὃ, sententia illa tota mihi suspecta & planè mendosa est. Torsi me multum diuque, ut commodum sensum eruerem: sed fuisit. Itaque lacunam reliqui, ut sicilimentum præberem post me melluris.

pag. 66. v. 30. ὅτι δὲ fortè. Etsi dativus τῶν non malè quadrare videatur.

pag. 68. v. 5. παρὰ τὸν ὅλον legabatur, ut & converti. quanquam τῶν edidi, ut puto legend. sicque vertendum, eadem omnis.

v. 7. ὑπερχει. Optandi modo mallet.

v. 24. ἀπὸ τῶν τῶν existimarem potius leg. ut suprà v. 14. φῶ τῶν.

v. 29. pro ἀφαιρέσει, quod nihil sonat, ἀφαιρέσει vel ἀφαιρέσει leg. suspicor.

pag. 69. v. 1. σύντομος ἀπὸν scrib.

v. 20. ὅτι δὲ καὶ cum copula scrib. & ἵδ' adverb. hortandi, non verbum est.

v. 22. ἀντιπῶντος, Totus hic locus ex Platonis Dialogo, qui Phædo inscribitur, haud tamen ad verbum desumptus est. Habentur autè non procul à principio Dialog. pag. Basil. edit. 24. v. 50. Atque hæc prima de morte allegantur ab Theodoro παρὰ ἰλ. λόγ. τ. p. 118. in quo mirum est eruditiss. ejus interpretem Zen. Acciaolium

Accisolum nonnullum reddidisse, in eo sunt
distrimine, cum sit idem, quod *δουλέν*. Minus
autem mirum, si nos aliquoties in gravioribus
& obscurioribus sexagenarii caligemus. Por-
ro quod rectius τῷ ἰσῷ in Platone, vel in nostro
codice videbitur, item divinitatem lectionum
fidelissimè indicaturus sum.

v. 27. ἴπ. Illa olim per dubitativam particu-
lam, ἄνε, secutus notitium exemplar, conver-
ti: sed Platonem sequens, malo scribere, quate-
nus verò moriantur, & quatenus morte, &c.

v. 28. ἄλλοι ἐσσι ex Plat. scrib. & illa εἰς οἷν ὁμο-
τα Iamblichus sunt verba, non Platonis, quem
admodum quidem hodie editum habemus.

pag. 70. v. 2. ἰσῷ ἐστὶ legitur in Platone, &
statim v. 9. ἐστὶν in Platone. Sed idem est & hoc
& illud.

v. 17. Plato rectius *μὴτις αὐτῷ*, & v. 20. ἀφί-
σταται αὐτῷ, & v. 18. ἡ τῷ τοῦτο legitur.

v. 25. ἢ ἄλλοι ἀνθρώπων est in Platone, & v.
27. πολλοὶ ἀνθρώπων, quod & præfero tā multis
datis. Contra mox v. 27. pro ἰσῷ iudem recti-
us ἢ datus in Plat. est.

pag. 71. v. 23. pro ἀπονογγάζει, quod Iambli-
chus hic habet, in Platone legitur ἀφίσταται. &
mox v. 14. ὃ nec est in Platone, nec hic locum
habere puto.

● v. 18. πῶς τοῦ ἀλλήλων legendum ex Platone.
& v. 22. οὐκ ἔστι αὐτῷ & v. 29. κρινοῖς δύνα-
ται & v. 30. αὐτῷ καὶ, & quæ sequuntur v. 31.
μάλιστα δὲ ἴσῳ, usque ad pag. 72. v. 4. ἄλλῃ, non
sunt quidem Platonis verba, sed tamen ab
Iamblichio ex Platonis sensu petita.

pag. 72. v. 18. ἰσῷ ἐστὶ legitur in Platone pag.
25. v. 42. sed nostram lectionem præfero. Et v.
30. τοῦτο αὐτῷ λέγειν, ὅτι κινδυνεύει τοι est in
Platone.

pag. 73. v. 13. post ἡμᾶς, in Platone additur
non inane adjectivum πολλῶν.

v. 19. pro *χρητῶν*, Plato habet *χρημάτων*,
quod nostro præfero.

pag. 74. v. 4. αὐτῷ τὰ ἀρχαῖα, legitur in Pla-
tone, rectissimè.

v. 6. φρονίς est non malè legatur, in Plato-
ne tamen φρονήσεως legi indicare volui.

v. 11. δύστηνός ἐστι in Platone, & v. 16. ζῶ-
μεν ὅπως οἱ itidem legitur in exemplari Plato-
nis. v. 22. ἡ τῷ τοῦτο πῶς ἐστὶν leg. Sic v. 29. ὅτ
μὴ ἢ ex Platone scrib. duco.

v. 30. ἡ καὶ φρονίς διττὸ ἐμβαίνει, paulò post
sequitur in Platone pag. 26. v. 20. & τὸ χαρίζεσθαι

ἐπὶ μάλιστα τοῦ σώματος πῶς ψυχῇ &c. ut
ἐπὶ αὐτῷ interiectum otiosum videri possit.

pag. 75. v. 2. Illa istis notis [] inclusa ex Pla-
tone inferenda putavi, ut piena foret sententia.
Omissionis causam existimo præbuisse oscita-
ti scriptori κρινοῖς ἀνθρώπων præcedens & subsequens.
Iudicet æquus & eruditus lector. Sic postea u-
bicumque illæ notæ occurrunt, è Platone addi-
ta à nobis intellige.

v. 12. μήτοι οἱ φιλόσοφοι Plato.

v. 24. καὶ ἡ σφραγισμένη &c. etsi eodem modo
quo hic citata sunt, habeantur apud Platonem,
tamen haud satis sciò, num germana sint. fortè
alterum, quod non necessàrio relativo adest, o-
tiosum est.

v. 22. ἰδιότης itidem apud Plat. est.

pag. 76. v. 4. *μεγίστην κρινοῖς* rectius Plato. & v.
seq. *μολίζοντες κρινοῖς*. Sic v. 7. καὶ δὴν ἀνδρείου.

v. 9. κρινοῖς ἰσοπρόσμενον ἡ δειλίαν in Pla-
tone legitur multò rectissimè.

v. 12. σφραγισμένη Plato, quod si tamen ἡμῶν
retinendum est, tunc σφραγισμένη ponendum. & v.
15. τὸ πᾶσι τὸ δὲ geminato articulo ex Plato. &
hic legendum contra articulum τὸ οὐκ ἐστὶν Pla-
to v. 24.

v. 26. ἰδιότης τῇ lege ex Platone & v. seq. σ-
φραγισμένη, per multum enim differunt, quod in
Platone, & quod in nostro est.

v. 28. ἄλλαν ἢ non est in Platone, minime ta-
men otiosa. & v. 31. καὶ μάλιστα ex eodem corpu-
lavi.

pag. 77. v. 5. τῇ ἰσῷ ἢ lege ex eodem Plat.

v. 7. Quæ hic inserui itidem ab scriba meo
iudicio fute ommissa, occasione φρονήσεως, quod
præcedit & sequitur, eoque interiecta non sciri-
pserit.

v. 22. αὐτῷ καὶ ἀπὸ τῆς legitur in Plato.

v. 28. Carmen constabit si legatur πολλὰ
ἀπὸ τῆς φρονήσεως παύροις δὲ βαλάνχοις. Sed de eo
Erat. in χιλ. Et hæc hæc tunc ab Iamblichio ex
Platone adducta citantur itidem ab Ioanne
Stob. λόγ. β.

pag. 78. v. 7. ἄλλα τῶν. Hæc rursus Iam-
blichus sumptit ex eodem Dialogo, habentur
que pag. 82. v. 50.

v. 21. καὶ τῶν Plato.

pag. 79. v. 2. Hic in nostro exemplari ἄλλῃ.
Θεῶν vitiosissimè legebatur, quod vel puer vide-
at. In Platone id est καλῶς, sed utroque mo-
do legitur hoc verbum.

v. 28. ὅς ἐστι φιλῶς φιλοῦς est in Plat.

habent, & interpretes Platonis omnes, quos & ipse sum secutus, vertunt, ridet. Interea non est pretereundum gravissimum longeq; Christianiss. scriptorē Theod. Abū. in ad. ill. qui est de martyribus, pag. 113, cum hunc locum citat, legere, *απ' αὐτῶν τοῦ Λαοῦ*, ab ipso Lao, ut & reddidit doctissi. Accius (forte *Λαίου* leg.) *ἀλλ' οὐ τόν, οἱ καὶ οὐ ἄλλος διαδύναται*, quas candidē indico, *ισχυρ.* Doctis censuram deferō.

pag. 18. v. 2. *ἀνὴρ* in *ἀνὴρ* reddidi, quod vocabulum est à Gallis videti possit tractum, tamen ab illis ante me observatum est, hoc ab Latinis habere. Utitur enim sensati vocabulo aliquoties non postremus Latinitatis scriptor Iulius Firmicus Maternus.

v. 14. *ισότις* *αὐτῶν* legebatur, notatam lectionem ex Platone posui.

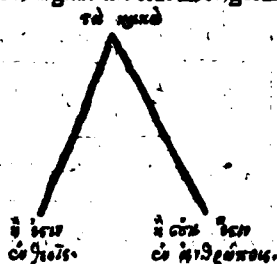
v. 18. *ισότις* hic nostrum exemplar, quae vulgaris editis Platonis, quae hic *οἱ βασιλ. pro ἵ* habent.

pag. 89. v. 4. *προβαίης*, quod in nostro majus non *Προ* habet *ισχυρ.* v. 6. *ὁ ζῶν* nō est in vulgaris exemplaribus Plat.

v. 18. *ἰσχυρ* lege ex Platone. & v. 20. quid si *ἰσχυρ* unico vocabulo tñ in Platone, quam hic *ισχυρ*, hoc est, *ισχυρ* legamus?

v. 29. Et hoc cum sequentibus citata ab Theodoro *ισχυρ*. *ἰσχυρ*. Serm. ult. pag. 162.

pag. 90. v. 18. *ἡ δὲ ἐκείνη ἐλαφὴς ἀδία* &c. præclara illa est sententia Platonis & planē divino hominē digna. hic erat hæc figura.



pag. 91. v. 3. *ἡ δὲ αἰσὶ γῆς ἄλλος ἄλλος*, sic constanter habent omnia, quae quidem vidi exemplaria Platonis, & sic interpretes, quos & ipse secutus sum, legerunt. sic & Eras. in adagio *ἄλλος ἄλλος*, interea etiam, atq; etiā videndū, an non juxta Petrei Tiaræ doctissimi hominis conjecturam potius legi utrobique debeat, *ἡ δὲ ὁ μὲν αἰσὶ γῆς ἄλλος ἄλλος*. Frequenter e-

nim apud illum poetam cuius dicta oraculi vice habuit Socrates, & seculum prius, obvium est illud, *ἄλλος ἄλλος*.

pag. 92. v. 4. Plato communiter hic habet *οἱσῆς*, quod tamen lexicum est. Deinde quod sequitur v. 7. *ἡτοιμασέν τε*, non est Platonis sed Iamblichii.

v. 24. *ἡτοιμασέν τε*. Hæc omnia ad verbum, penē ad finem usque capitis, mutatus est Iamblichus ex principio statim septim. dialogi de Rep. quæ ille dexteritē, ut omnia, ad suū institutū accommodavit. Nos inde pleraque in nostro exemplari vitiōse descripta sanavimus.

pag. 93. v. 13 pro simplici compositum *μακροδυναμίας* in Platone legitur.

pag. 94. v. 2. post *ἡτοιμασέν τε* hic erat lacuna, quam nullo negotio complere & tollere proclive erat ex Platone, addendo *ἡτοιμασέν τε*, &c. Et v. 5. in nostro manuscriptor. erat *ἡτοιμασέν τε*, quod in *ἡτοιμασέν τε* ex Platone mutavi. Sic *ἡτοιμασέν τε* in nostro codice aberat. Item *ἡτοιμασέν τε* evēgigō sequitur in Platone, atque ita legēdum iudico.

vult. in manuscr. *ἡτοιμασέν τε* erat, quod ex eodem loco ita mutavi.

pag. 95. v. 4. *ἡτοιμασέν τε* in nostro, quam Platone potius legendum suspicor.

Sic v. 25. *ἡτοιμασέν τε* copula nō est in Platon. codicibus, eamque otiosam habeo. contra *ἡτοιμασέν τε*, quod est v. 19. ex Platone adieci, & v. 19. *ἡτοιμασέν τε* liber manus.

pag. 96. v. 7. *ἡτοιμασέν τε* in nostro, *ἡτοιμασέν τε* noster manus. habet, si cui hoc magis placeat.

v. 31. Homericus locus, quem Plato, quemq; hic noster allegant, est: *ἡτοιμασέν τε*.

pag. 97. v. 5. *ἡτοιμασέν τε* habebat noster manus.

v. 19. Platonis exemplar. omnia habent *ἡτοιμασέν τε*, & quod v. 21. in nostro erat *ἡτοιμασέν τε*, ex Platone mutavi in *ἡτοιμασέν τε*, modi enim respondere debebant.

pag. 98. v. 3. Hic verba Platonis paucissima immutata sunt ab nostro Iamblichio, & pro *ἡτοιμασέν τε*, quod v. 5. est, Plato habet *ἡτοιμασέν τε*, si quidem hoc annotari meretur.

v. 18. *ἡτοιμασέν τε* nō est in nostro, omnino suspicor.

v. 25. *ἡτοιμασέν τε* non male quidem legitur in nostro manuscrip. interim quia Plato subdit statim post illa verba *ἡτοιμασέν τε*, quæ sunt v. 26. *ἡτοιμασέν τε*, videndum an non ita quoque scripserit noster Iamblichus.

v. 26. pro *ἡτοιμασέν τε* Plato habet *ἡτοιμασέν τε*, p. 436.

v. 42. unde & hæc desumpta sunt ὁμοίως, & οὐχ ὅτι τινος ἀπαρχῆς.

pag. 99. v. 1. ὁμοίως ὁμοίως in Plato. est, quod in versione sectus sum.

v. 4. ἡ δὲ δὴ δὴ δὴ, & v. seq. ἡ δὴ δὴ, similiter v. 8. τὸ δὴ δὴ idem.

v. 14. ὅτι τοῦτο Plato. & v. seq. itidem una dictione ὁμοίως, ut rectè legitur infra v. 31. v. 17. in subjunctivo ὁμοίως ὁμοίως tam hic quam in Platone malim.

pag. 100. v. 3. ὁμοίως τοῦτο nostrum exemplar, at Plato ὁμοίως, forte utrumque ταῦτα πάντα leg. & v. 11. τὰ δὴ μάλιστα ἐν τῷ ἱερῷ lectus in Platone legitur.

v. 19. post ἔδ in manuscripto nostro erat lacuna, quam proclive erat tollere ex Platone, cum inde hæc petita essent.

pag. 101. v. 2. ὅτι δὴ legebatur in nostro libro manu descripto, quod ita necessario mutandum putavi, ut edidimus, quo sententia foret perspicua.

v. 7. ἡ δὲ δὴ λέγονται. Hæc cum sequentibus haud tamen ad verbum desumpta sunt ex Gorgia Plat. p. 320. v. 21.

v. 16. ἡ δὲ δὴ τὸ δὴ δὴ est in Platone, penè Apostolicam vocem videor mihi audire, excepto quod nec peccatum nec peccata tollentem mihi intellexit.

v. 23. Quod hic est Σικελίης, id in Platone est Σικελίης, perperam, ut opinor. & v. 26. πρὸς τὸν παῖδα ex Platone inserui, alioquin in nostro non erant.

v. 28. pro ἡ δὴ δὴ, Plato habet ἡ δὴ δὴ, quod præferendum est.

pag. 102. v. 2. ἀπολαύων est in Plat. cujus hic verba referuntur. In nostro verò manuscripto erat ἀπολαύων, eoque puto Platōnem & Iamblichum usos.

v. 7. ἀπολαύων δὴ τῶν, cum Plat. malim.

v. 20. pro δὴ δὴ ἀπλῆς, in Plat. legitur ἀπλῆς, & v. seq. sine præposit. ἀπλῆς, & in sequentibus nonnihil à Platone variat noster Iamblichus.

pag. 103. v. 16. ὁμοίως τοῦτο ὁμοίως ὁμοίως est in Plat.

v. 22. ὁμοίως τῶν legitur in Platone, sed in nostro manuscripto est ὁμοίως, quod secutus sum in vertendo. Sin autem Platonis lectio retinenda est, vertendum erit, multa quoque effluere necesse est. Et libens fatebor me errasse.

v. 25. χαρῶν δὴ βίον, consulendum adagium apud Ἀράβιον Charadium imitans. Quid

intelligatur puto me satis in versione expressisse. Ἐὐστάθιος χαρῶν alicubi τῶν φανερῶν esse dicit, ἀπὸ χαρῶν atque inde venire χαρῶν, v. seq. perperam in nostro codice scriptum erat adverbialiter πρὸς χαρῶν, cum sit particip. præteritum.

pag. 104. v. 5. contra pro ὁμοίως, vide an non potius legendum sit adverbialiter ὁμοίως. & max. v. 18. ὁμοίως, centies leg.

v. 18. sic παλαιοὶ in Plat. ὁμοίως, ὁμοίως esse dixit, quem hic sequitur.

v. 11. pro ἀπολαύων, ἀπολαύων legendum scribendumque iudico.

v. 26. ὁμοίως τὸ ταῦτα, illa usque ad v. 20. p. 106. philosophus noster ex Platonis Gorgia p. 324. v. 4. & deinceps desumpsit, ac paululum immutata suo instituto, accommodavi.

pag. 105. v. 19. pro ὁμοίως, quod male leges in nostro, ex Platone ὁμοίως a per repositum est.

v. 25. ὁμοίως τὸ ταῦτα hic rectè in eundem locum habere posse, tamen in ὁμοίως τὸ ταῦτα Plato malo legere ἀπλῆς.

pag. 106. v. 13. ἀπλῆς τῶν est in Platone.

pag. 107. ab v. 1. usque ad 10. hæc figura erat appicta.

ὁμοίως, ὁμοίως,	τὸ δὴ.
παρὰ καὶ τὸ δὴ.	καὶ τὸ δὴ ἀπλῆς τῶν ἀπλῆς.
ὁμοίως.	ἀπλῆς.
ταῦτα καὶ τὸ δὴ.	ἀπλῆς ἀπλῆς.

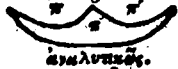
v. 1. καὶ τὸ δὴ ἀπλῆς τῶν τὸ δὴ δὴ &c. Hæc itidem noster ex Platónico Gorgia sumpsit, dialogo solum mutato in continentem orationē. Habentur autem p. 325. v. 25. & deinceps.

v. 11. ἀπλῆς τῶν τῶν, est in Plat. & v. 14. ἀπλῆς τῶν. Item v. 17. ὁμοίως τῶν ἀπλῆς τῶν, & max. v. 20. ἀπλῆς τῶν τῶν. ταῦτα καὶ τὸ δὴ, absque π. Sic v. 27. τὸ δὴ τῶν, legit Plato.

pag. 108. v. 7. Oratio in nostro Eclipticæ & plena

pag. 116. v. 1. Fortè in ἐγνων non ὑποτακτι.
 πρὸς λογ. ἰδιωτῶν, licet in hoc converterim.
 v. 9. pro ἐγνων omnino suspicor παρεμυλῶ,
 ut & converti, leg. hic erat hoc notatum.

φιλοσοφία. ἐμοίμ(ς) δὲ, διανοήματα.



ἀναλυτικῶς.

v. 20. Oratio parum vineta & copulata. Le-
 go itaque κατεργασμένη καὶ συνταγμένη. Notanda au-
 tem hic series, quam posuit Philosophus noster,
 α. φιλοσοφία. β. ἐπιστήμη. γ. φιλοσοφία. δ. παιδεία. ε.
 γνῶσις. Quibus omnibus in philosophia dispen-
 da opus est.

pag. 117. v. 10. Locus vitiosus est. suspicor
 autem ita legendum esse, αὐτῶν ἢ τῶν αὐτῶν δὲ
 &c. ut v. 13.

pag. 118. v. 20. συνταγμένη τὴν αὐτῶν legend. ju-
 dico.

pag. 120. v. 10. τῶν τε τῶν πάλαι, καὶ τῶν
 ἀδελφῶν τε &c. defensiva oratio est, & in fine
 συνταγμένη αὐτῶν ποιῶ, legend. statuo.

v. 23. Et hic post μάλιστα, ἔγωγε addendum pu-
 to.

p. 121. v. 12. συνταγμένη hic legebatur, male ut
 opinor.

v. 3. φεβὴ αὐτῶν, potius in presenti legendū
 putarem.

v. 14. ἴσως ἂν ἴς fortè rectius legatur.

v. 27. ἀντιπρὸς φιλοσοφίᾳ lego vel ἀντὶ φι-
 λοσοφίας, & mox v. 29. locum mendosum asce-
 nsis notavi, & converti ut potui. Postquam aut
 Latina jam edita essent, cogitavi an non ἀνα-
 δῶ πρὸς φιλοσοφίᾳ, legendum sit. iudicet e-
 tuditus lector.

v. ult. ἢ ἢ μὴ ὑποτακτι αὐτῶν, plenè fortasse
 legendum fuisse tamen ne sic quidem locus sa-
 tis fuerit persanatus. Sunt enim mihi omnia,
 quae sequuntur, suspecta, quominus mirum vi-
 debitur, si nobis quoque in versione non planè
 constemus.

pag. 122. v. ult. fuit tempus quo putavi pro-
 ἡγήσας, ἀπὸ τῶν potius esse legendum. Sed nunc
 mutata sententia veterem editionem, ut non o-
 mnino improbandam retinco.

pag. 123. v. 24. ἢ εἴς ἢ γὰρ potius scrib-
 i. puto.

pag. 124. v. 2. post ἀδελφῶν, διανοήματα γενη-
 τῶν fuisse existimo.

v. 9. ἀντιπρὸς in ὑποτακτι legendum
 censco. Sic & v. 10. συνταγμένη.

pag. 125. v. 1. καὶ τ, nomen aliquod substan-
 tivum hic omissum videtur. Itaque vel ἑλπίς, vel
 πλῆτος addendū statuo, & mox αὐτῶν ἀναδῶν
 καὶ τῶν ἀναδῶν ἢ τῶν ἀναδῶν legendum iu-
 dem suspicor.

v. 5. pro ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἀφ᾽ ἑαυτῶν lego. & pro ἀντι-
 πρὸς, quod erat in manuscripto, vel ἀντιπρὸς
 ἀντιπρὸς vel ἀντιπρὸς ἀντιπρὸς, quod in auctu posui,
 leg. Hoc & doctissimus Tiara vidit.

v. 23. ἴσως legendum potius suspicor, ut sit
 relativum ἴσως. Recenset septem utilitates ἰα-
 βλῆχους, quae ex ἰσως contingunt. Sic contrā
 septem gravissima incommoda, quae ex ἰσ-
 μῆχους.

pag. 126. v. 3. ἴσως π. ἀντιπρὸς lego, quod
 est minutulum sit, tamen notare volui.

v. 10. Hic in manuscripto legebatur ἀναδῶν,
 quod ita mutandum esse, ut edidimus, vel pu-
 cis manifestum est.

v. 14. vocabulo truncato asteriscum apposui.
 Cum Tiara & hic vel ἀναδῶν vel ἀναδῶν
 ματα scrib. statuo.

v. 19. non ἀπὸ τῶν aut ἀπὸ τῶν: sed ἀπὸ τῶν ο-
 τινὸν scribendum iudico. potè illud ἀναδῶν
 quod est v. 23. nescio an satis sit germinum.

v. 25. ἀναδῶν, ἴσως, elegans vocabulum,
 cuius simplice utitur sanctior & certior hoc
 nostro philosophus, Rom. 2. v. 5. quod Oecu-
 menius interpretatur ἀναδῶν.

pag. 127. v. 1. ἀναδῶν rectius scribi posse
 puto, & v. 7. alterutrum συμβαίνει cificiendum
 est.

v. 15. ἀναδῶν mihi suspectum est, fortè pro-
 co, ut ego quidem puto, non malè legas ἀνα-
 δῶν. πῶς πᾶν ἴσως ἢ ἀπὸ τῶν sine te legem.

v. 17. pro καὶ συμβαίνει, Tiara plz memos.
 συμβαίνει legere malebat, ego συμβαίνει, pra-
 feco.

v. 31. pro ἢ καὶ, ἢ καὶ legendum esse, neminem
 puto fore, qui dubitaturus sit.

pag. 129. v. 15. τ. ἀναδῶν leg. & v. 19. in latino
 vulgare & communem ad ejus lectae vitas,
 πρὸς, scilicet, vel referimus. & mox mutatum
 vel liberum verti potuisset, genus enim vitae
 mixtum intelligitur.

v. ult. pro ἴσως ἴσως legendum esse ab ἰ-
 φῆχους them. nemo non videt. Mendum ex vitis
 oia natum enunciatione, quae αὐτῶν & αὐτῶν, & αὐ-
 tem modo pronuntiantur, idque valde absur-
 dū.

dc. Quamquam illud nostrum etiam possit to-
lerari.

pag. 130. v. 1. ἡ δὲ ἀλυσὶς πλὴν τῆς ἐξουσίας legendū
ἐστίν.

γ. 13. ἀλλὰ θένεις ὁ ἄνθρωπος τὸ λογ. γυφο.

v. 17. pro ~~περὶ~~ ~~αὐτῶν~~ forte scribendum ~~περὶ~~ ~~αὐτῶν~~. Sed edita lectio neutiquam improbanda.

v. 2. 2. *τὴν* *inde* omnino legem. suspicor. sic
& *Tiara*, & quod sequitur v. 2. 4. *μαχαρῶς*,
quod reddidi, ex cogitata est, symbolica scilicet
philosophia, planē de symbolis accipiendum est.
Sic si minus placet *ἀμπαρῶν* abstersionem red-
dere, ut planē non videtur hic congruere, sub-
stituatur, expressionem, quasi effigiei cuiuspi-
am. nam *ἀμπαρῶν* idem esse aliquando, quod
ἐμπαρῶν, unde *ἐμπαρῶν* venit, Suidas in *ἀμ-
παρῶν* locuples testis est, & post illud etiam
ex variis authoribus diligentissime observavit
in suis Commentar. Græc. Linguz doctissimus
Budeus.

v. 32. pro *ἀνέρας*, *ἐνόντα* omnino legendum
esse, ipse sensus convincit.

pag. 131. v. 9. πρὸς ἄλλους cum Tiara, vel πρὸς
ἄλλῃς leg.

v. 1. Vide in vita Pythagoræ pag. 104. v. 7.
& ad illa nostras notas.

V. 20. pro ἀγορευτῶν, ἀγορευμάτων placet legendum esse statuo. De hisce ἱστορηματικὰ ἀγορευμάτων vide quæ habeat Cicero in principio lib. 5. de finibus bono. & malo. itemque quæ dodifsimè annotavit in suis Græ. linguæ commentariis Buzius.

v. 15. ἴσγο παρενδύεις, pro ἀνενδύεις, quos alienos & subprepositos verto. Suidas namque παρενδύειν ἀλλότριοι interpretatur. unde hoc παρενδύεις potius, quam ἀνενδύεις dicendos collegi. postea tamen etiam pag. 138. v. 16. ἀνενδύεις utitur, & παρελλοιπότες non παρελλοιπότες cum augmento scribendum esse etiam Grammatica nos docet.

v. 17. *rimada* Clemens Alexandr. *scop.*
 author est Alexandrum quendam in hac Py-
 thagoræ symbola commentaria scripsisse. Sic
 et Androcydus testatur Iamblichus lib. 1. p.
 134. v. 1. Quæ non dubito quin etiâ viderit Iam-
 blicus, ut ex illorum hæc sua potuerit concin-
 navisse. Quemadmodum et Pythagoræ vitam
 ex Heimippo *historico* historico, cujus lo-
 sephus contra Appionem lib. 1. meminit. Pul-
 chro autem ordine hæc construxit, quæ veni-

pag. 132. v. 9. Nec hoc symbolum cum eo
quod sequitur est apud alios. Item symb. IX. &
XI. cum XII. & c. Nam quæ deinceps annotan-
da videbuntur, postea indicabimus.

v. 29. illud *δαδῖς* valde me torisit & hic & postea. Etia habet *λαδῖς* Suidam secutus. Sed ex Diog. Laertio *ιλαδῖς* legendum esse pronuntiat. Est autem *ιλαδῖς* *ὑποχρηστικὸν ἱλαδῖς*, ut ex Athenæo docet EUSTATH. scribēs in ἰδους. 2. ad versum *οὐ λαυδῖς ὑγερὶ ἱλας*. Itaque scribendum *ιλαδῖς ἱεργῶν δὲ δῆμιασος* & vertendū simpliciter oleo sedem, &c.

pag. 133. v. 3. pro παρτίμῃ, postea in ἀντί-
 ξη cū παρτίμῃ, quod magis probo.

v.4. vel $\chi\iota\zeta$ legendum. vel $\chi\iota\zeta$: Erasmus
habet $\chi\iota\zeta$.

v. 10. Totum hoc symbolum ita leg. statuo,
 παρὰ λυχνίη ἐκπεριζή, postea perperam ite-
 dem legitur αὐτὴ λυχνίη.

v. 12. ~~Summarum~~ postea legitur, atque ita hic scribendum.

y. 23. pro europaei existimo euegatus vel
euegatus leg.

v. 26. ἀποκαθάρσας vcl ἀποκαρσας legendum existimo.

v. 28. pro *ipso* postea legitur *pro*. Suidas & Laertius legunt *ipso*, putarem tamen *ipso* scribendum. Verum de hisce postea plura.

pag. 234. v. 2. 3. Illud *amoris* mendosum est,
& nihil significans. putavi olim inter scriben-
dum *amoris*: at nunc mutata sententia *amoris*
legendum esse iudico. Cogita autem Christia-
ne, quisquis es, & bene tumina hæc quatuor
Pythagoræ ethnici hominis aures planè sym-
bola sacris operaturus.

pag. 135. v. 12. *πάρεργον*. Idem dixit præclard
profecfo Agatho, ut refert Athenæus itatim in
principio lib. 5. etiam atque etiam cavendum
efle, ne τὸ πάρεργον ἴσως αἰς ποικιλίαν. τὸ ὕ-
ἴργον, αἰς πάρεργον ἐκ ποικιλίας, primum. n. no-
bis efle debet Dei cultus, τὸ δῖον τὸ βίοντι:

illis Eras habentibus, quod autem retinuerim, dicitur & veterem faculam studio à me factam, quod non temere putem in authoribus pro nostro arbitratu omnia & mutanda, & nostra insulcenda.

v. 26. ἰδὲ καὶ τὰ ἱερὰ copulatē. Ceterum illud ἱερὰ non dicitur, quod sibi velit. Legitur quidem postea aliquoties ἱερὰ, quod & hic expressi: sed necdum ita me satis quoque existimo promovisse. Nescio enim quomodo cum oleo quadreat vel ἱερὰ, vel ἱερὰ, nisi ad animalitatem, non tantum avium referat.

pag. 146. v. 2. ἀλλ' ἐν τῇ, Nec hoc symbolum apud alios repperi. Eras, solum refert inter symbola, ἀλλ' ἐν τῇ μὴ ἀπὸ τοῦ λουπῶ, unde autem habeat non addit. Suspico idem esse cum hoc, quod tamen illo plenius rectiusque effertur.

v. 20. ὅτις ἀδύνατον legebatur, quod necessarium & recte me putavi mutasse in ὅτις, nisi quis malit cum Tiara ἡ πῶς legere.

v. 28. Diog. Laertius & Suidas ἐπὶ χοίτην μὴ καὶ χοίτην dicunt. Erasmus χοίτην μὴ ἐπὶ χοίτην. Omnium interpretationes cum hac nostra discrepant.

pag. 147. v. 9. perperam hic in manu scriptū erat καὶ τὸ v. 14. ἰδὲ καὶ μεταδεδωκός legimus cum copula καὶ, quae iisdem aberat in manu scripto.

v. 25. pro ἀφ' ἑνὸς ἀφ' ἑνὸς, vel ut mox v. 28. ἀφ' ἑνὸς cum Petr. Tiara leg. existimo.

v. 26. pro ἀφ' ἑνὸς olim putavi οἱ ἑνὸς feribendum. Sed ἀφ' ἑνὸς getmanum esse puto, de quibus Aristoteles de hist. Animal. lib. 4. cap. 2.

pag. 148. v. 1. ἀπλῶς ἀπλῶς, simplices digitos converti, quod aliud non occurreret vocabulum. Alioqui non ignoro Galcho & medicis τοῖς ἀπλῶς dici rectas seu leves, qui aliās ἐπὶ τῇ ἰδὲm vocantur, quae contrariae sunt crispis: sed an simplices cōstruam sit incurvis dubio, forte rectos & leves melius convenisset, quàm simplices.

v. 15. ἰδὲ καὶ τὰ ἱερὰ legebatur, quod in καὶ τὰ ἱερὰ, ut editum est, visum fuit mutandum.

v. 16. φιλῶντες leg. judico.

pag. 149. v. 1. ὁδὸς καὶ. Ecliptica est oratio, puto vel addendum ὅτις καὶ, vel subintelligendum.

v. 15. ἰδὲ καὶ τὰ ἱερὰ, scribendum, ἀπλῶς, ut & congerito, Interea non difficeat mihi, hic in vertendo non parum operosi exhibitum, propter hyperbata & orationem valde implenam, unde ignoscent lectores, quod displicebit.

v. 27. ὅτις ἀδύνατον legebatur, quod displicebit, legend. suspiror.

pag. 150. v. 2. D. Laert. & Suidas illud sic effertur ἀφ' ἑνὸς ἀφ' ἑνὸς, Clementis Alex. ἐν τῇ καὶ τῇ καὶ τῇ καὶ τῇ, propius accedens ad hunc nostrum. Verum interpretatio Iamblichii magis symbolica & magis Pythagorica est.

v. 20. Erasmus addit τῇ καὶ τῇ, nec unde habeat, dicit, quod nostrum hic non agnosce-re videmus. Interea verò utinam interpretamentum hoc divini Philosopheri hodie gurgites & voragines patrumque suorum, & heliopes abdomini nati, ad ὁδὸς καὶ τῇ, ut sanctus ille τῇ καὶ τῇ inquit, postquam sacratio-ra audire recusant, semper ob oculos habe-rent.

v. 22. πρὸς ἑλῶνις ἑλῶνις legebatur. Tiara putat ἑλῶνις leg.

pag. 151. v. 11. & 12. ἀμάρτυρα & ἀμάρτυρα carnisdū audio, penē coelestes aliquot voces mihi audire videtur.

v. 19. Hoc symbolum Diog. & Suidas effertūt & ex illis Eras. ἐν τῇ καὶ τῇ καὶ τῇ καὶ τῇ. Sed eodem edit res.

v. 32. ἰδὲ καὶ τὰ ἱερὰ leg. suspiror.

pag. 152. v. 12. Hoc symbolum apud nullos alios reperiri, & παρὰ λουπῶν mihi videm leg. esse, suprà ad pag. 133. v. 10. indicavi.

pag. 153. v. 4. Hoc symbolum suprà in symbolorum catalogo est ordine XXV. At ab Iamblichio symbolo I V. est explicatum. Noli tamē hic quoque, prae-termittere, quod in nostro exēpla, & legeretur, & exegesis haberet, licet succincta, tamen aliam, quàm quae superius tradita est.

v. 13. καὶ τὰ ἱερὰ perperam in manu scripto legebatur, itaq; mutavi in τὰ ἱερὰ, sic enim de more novum symbolum aspicaturum loqui solitum videmus. Nec hoc est apud quenquam alium. Interpretamentum planē dignum philosopho summo.

v. 27. ἰδὲ καὶ τὰ ἱερὰ leg. suspiror, ut referatur ad masculinum ἱερὰ, quod praecessit. Sic & Tiara & v. 29. ἱερὰ καὶ τὰ ἱερὰ.

pag. 154. v. 9. Nec huius symboli memine-re tunc

primi, ita bona fide damus, placeant. Nostra vero tantisper tolerentur, donec ea alii cum auctore sexagenario de ponte deiciant. Nam hanc sortem multos video subiisse, qui superioribus aliquot seculis varios in omni literatura Græcæ canonicos auctores ad posteros transmississent. Cui me eximere nullo modo volo. Iam si hæc grata fore cognovero, equidem reliquos ejusdem auctoris libros, quos apud me penè confectos

habeo *οὐδὲ μαθηματικῆς ἐπιστήμης, καὶ ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης Νουμάχου*, si vita suppetet & otium in literis concesserit Deus *ἀριθμῶν*, publici juris facere non detrectabo. Tuum verò erit, candidissime lector, ea in bonam accipere partem, & sicubi à nobis, ut pluribus aliis intentis & hominibus erratum est, illa comiter emendare. Ac nobis hic castigatiorum nostrarum finis esto.

Castigationum & notarum IOA. ARC. THEODOR.

in λόγῳ ἀποτρεπτικῷ

IAMBlicHI CHALCIDENSIS.

F I N I S.

IOAN. AR CER. THEO.

Brevēs aliquot in superiores hæscē epistolās

NOTATIUNCULÆ.

IAMBlicHUS suprā in vita Pythagoræ, Theanus & Myia Pythagoricarum sceminarum honorificè meminit, idèò hæscē illarum epistolās subjicere volui, ut in speculo quasi cerni possit, quantoperè illud, quo Pythagoras floruit, seculum sapientiam, atque illam Philosophiæ partem, quæ est de moribus, excoluerit, ut nobilissimæ sceminx etiam palam illam profiteri non dubitaverint. Cæterum Theanus meminit magnus ille Clemens Alexandrinus lib. 1. *εὐνομίας*. hisce verbis, *Θεανὸς, ἰνquit, τῆς Κροτωνίδης ἀφ' ἧς γυναικὸς φιλοσοφίας καὶ ποιήματα γέφυκ.* Sic & Plutarchus illam semel atque iterum allegat in libello, cui titulus est, *γυναικὰ παρασίματα*. Suidas tres hoc nomine fuisse scribit. primam Pythoniæ filiam, Pythagoræ magni uxorem, quæ præcreavit Telaugen, Mnescarchum, Myiam & Arignoten, eamque dictam fuisse Creticam Philolopham. Hanc & Iamblichus agnoscit lib. 1. p. 125. v. 12. Alteram Locram lyricam poetriam. Tertiā Metapontinam uxorem Carysti vel Crotonis, vel Brōtini Pythagoræ, Quæ ipsa scripserit de

Pythagora, de virtute Hippodami Thurii, admonitiones muliebres, & Pythagorica Apophthegmata. Iamblichus lib. 1. de vita Pythagoræ cap. 27. pag. 135. disertè Theanus cujusdam meminit, quæ fuerit sapiens & virtute præstabilis scemina, uxor Brontini Metapontini. Atque hujus hæscē suspicor esse Epistolās (si quidem sint *γνήσιαι*, & non ab aliquo Christiano illarum studiosiore effictæ) utpote quæ *παρασώτες γυναικῶν*, de quibus dixit Suidas, contineant. Porro hæc Theanus, Myia, & Melissa Epistolās primus olim Venetiis edidit Aldus Manutius, & postea H. Steph. cum, Diogene Laertio, fidelissimi typographi, & iidem viri longè doctissimi. Eas, quales quales sunt, nunc etiam conversas, quod non sciam ab quoquam hæcenus fuisse tentatas, dare volui. quod te, humanissime lector, in bonam partem accipere par est.

Omnes verò hæc Epistolæ prorsus *ἰδιῶται* sunt. Prima autem Theanus succinctè & graviter utilissimum tractat argumentum, de liberatione, maximè primæ ætatis educatione. De

qua postea Plato & Aristoteles copiose scripserunt. Post omnes vero longè eruditissimum & elegantissimum tractatum reliquit Plutarchus Chieroneus.

pag. 164. v. 17. *πυγμαλίζει* pulchrum verbum ab *πυγμα* cadavere, quod ab *πύττω*. Vt utro etiam Ecclesiasticus & plane divinus scriptor D. Cyrillus aliquoties. Ejus dictum quodpiam citatur ab aliis, in quo hoc verbum usurpat. Quod quia elegans est & plane aureum, non pigror hic quoque adducere. *οἱ ἐπιχαλροῦντες* inquit, *ἐπὶ πύμασι νιτίζων, ἰαυτὸς πυγμαλίζω*. hoc est, qui calibus aliorum gaudent, non sunt immunes à ruina, sed cadunt ipsi.

v. 32. *βαταλίζω*, de isthoc verbo vide in Proverb. apud Eras. in *χιλ*. *Βαταλ* est,

pag. 165. v. 1. *παλινάλλα* converti in deliciis voluntatur. Uritur eo verbo etiam sanctissimus Apostolus 1. Tim. 5. 6. D. O Eucumenius interpretatur *τροφῶντα, καὶ οὐ τροφῆ μόνῃ προσήχοντα*.

v. 12. *προῦπεσφαί* ab *προσφω* thermate id est prætingo venit. Vnde *εὐφώτης*, quo usus est magnus ille Synesius in Orat. prima de regno ad Arcadium. Libenter autem Pythagorici tinctorum utebantur vocabulis, uti videre est in Epistola Lydis, quæ legitur etiam in vita Pythagoræ p. 81. v. 2. *ἐνυψωτὰ βάψιμα*. &c.

IN II. EPISTOL.

SECUNDA Epistola est *παρρηγορητική*. Consolatur enim Nicostratam quandam zelotypia, morbo foeminis tantum non familiari laborantem. Habet autem multas egregias sententias & præclara dicta. verumque *παρρηγορικός*, non modo *γυμναστικός*, verum etiam, quæ viris in communi vitæ usu convenire queant.

pag. 166. v. 15. *ἔτρεψεν ἀποφορέν*. Fortè Terentius huc respexit, dum inquit in Andria hunc senatim, Amantium iræ amoris integratio est. Sic enim ibi legendum esse repugnantem ipso etiam Donato contendit doctissimus Muretus.

IN EPIST. III.

TERTIA Epistola est *ἀντιπαραπονετική*, & ipsa multis saluberrimis *γυμνασίοις* & præceptionibus referta. Nec

ea solum qualia esse debeant famulitia describitur, verum etiam quales in illa & heros & heras esse conveniat *καὶ ἰατροῦ*, sanctè proponitur. Christiani hic aures arrigant, & audiant, quid hic foemina Ethnica ab nostrum unoquoque, qui illis utimur, requirat. Nam & hodie hoc hominum genus penè mancipiorum instar habetur.

pag. 171. v. 23. *ὑπομεταλογισθῆναι*. Pulchrū verbum, quod tamen hæcenus equidem apud nullum aliū repperi, an verò benè expresserim, aliis judicandum relinquo. Simile est *ἀρετῆς* vel *ἀρετῆς ἀξίον* apud sanctissimum vatem, in cantico graduum *ψαλμῶν*. quod 72. interpretes reddiderunt. Et Apollinarius etiam in carmine retinuit, *ἐν ταπεινῷ*. Quod in Hebræo tamen est, araverunt aratores, & sulcos profundissimos duxerant, estque meo judicio magis appositum. Nam quod ibi est arato liras & sulcos ducere, hoc hic flagris & scuticis lineas ducere, & quasi commentarios servorum corporibus ita inscribere, ut turpes & cruentatæ vibices relinquantur.

pag. 172. v. 7. *μήτερον ἐπὶ πᾶσι ἄρετον*, videatur esse alicujus poetæ hemistichium, & expressit eleganter Horatius lib. 1. Sat. 1.

Est modus in rebus sunt certi denique fines.

Quos ultra citraque nequit consistere rectum.

Clem. Alexandrinus Cleobulo dicit tribui lib. 1. *εὐφω. μέτρον ἄρετον*.

IN MYIAE EPISTOLAM.

MYIAE Suidæ quoque tres fuerunt. Prima fuit Thespiace Lynica. Altera Spartiatis, utraque poetria. Tertia Samia, magni Pythagoræ ex Theano conjugis filia. Hanc & Clemens Alexandrinus lib. 4. *εὐφωδον* agnoscit. Quæ verò ex illis hujusce epistolæ author fuerit, si quidem & hæc ex veterissima illa officina prodiiit, (jure namque dubitari possit, cum nullus veterum, quod sciam, ullam harum omnium mentionem fecerit) hæcenus, mihi saltem, incertum est. Solum ex nostro Iamblichio omni exceptione majore scriptore, Milonis Crotoniatæ uxorem fuisse assero. Epistola perelegans est, & scripta Doricè, docens quales, & quibus moribus prædicas esse conveniat nutrices, quæ necessitate urgente eligendæ erunt.

pag. 173. v. 15. *ὕψιστος ὁ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ*

στρώς cibatio est propriè, si ita loqui fuisset ausus, ab verbo cibo, quo usus est Columella. Aliturz vocabulum verbo τριφῶντι τροφή ad unguem responderet, quo ex Gellii. lib. 12. cap. 1. & hic & in Pythagora uti malui.

IN MELISSAE EPIST.

DE Melissa nihil dum hactenus repperi, nisi quod Diogenes Laertius in vita Terpedri Melissæ meminit, quæ fuit illius viri conjux. Sed Eustathius accuratissimus Homeri interpres & commentator scribens alibi in Ἰλιάδ. μ. cujusdam Melissæ sapientis feminae mentionē facit, quam quidam laudans, inquit, ὡς μελιδόει ἀφ' ἧς τὸ τριφῶντι τὸ βραχὺν κατὰ δύστην φωνὴ δ' ὁμιλία τὴν χορηγίαν. Porro Epistola hæc Doricè iidem scripta, & sapiente femina dignissima reputanda est. Agit autem de honesto & verosceminarum ornatu, haud aliter de colloquens, ac D. Petrus τοῖς τ' ἀποστολῆς παρὰ τῶν δόμοις scribit, epist. prior. cap. 3. v. 3. ἀνὴρ ὁ ἔχει τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀντιλήψιν, ὁ δὲ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀρετὴν καὶ ἐλπίδα καὶ ἀντιλήψιν δίδωκε.

pag. 175. v. 3. ἱερὸν μὲν Hesychio auctore est ἱερὸν ἢ λειψῶν ἱερὸν δὲ μόνον. Quod aliàs etiam anchusa dicitur, quæ femina præsertim cada-verosa & deformes faciem pingunt, ut coloratiores videantur. Eustathius in Ἰλιάδ. η. scribens ab ἱερὸν, rubefacio deducit. Suidas interpretatur τὸ χερῶν, καὶ ἀνδρῶν προσώπων περιφύεσθαι, οἷον οὗτοί ἐστι λειψῶν ἰσχυροὶ τε καὶ ἀβροὶ καὶ ἰσχυροὶ τε καὶ ἀβροὶ ἐπὶ τῷ προσώπῳ οἷον ἱερὸν καὶ ἀβροὶ καὶ μελιδόει καὶ ἰσχυροὶ. Sic Thucydides lib. 2. ἱερὸν καὶ πρῶτον, & Synes. παρὰ τῶν ἱερῶν μὲν dixere.

IN PYTHAG. EPIST.

ET hæc epistola olim ab Aldo cum Buiti Romani epistolis, & postea Lutetiz atque alibi edita fuit. Eam verò Pythagoræ germanā omnino esse suspicor, et si illius Laertius in vita Pythagoræ non meminerit.

pag. 175. v. 31. λιπὸν δὲ Pythagoræ egenus & pauper est, cui tamen nihil ad vitam ducendam desit, juxta illud Flacci, pauper enim non est, cui rerum suppetit usus.

LECTORI S.

CUM Bonæ. Vulcanius, amicus noster, idemque homo longè doctissimus atque humanissimus intellexisset, me Iamblichi Philosophi editionem adornare. idq. præfixa authoris vita ab EUnapio descripta, misit ad me, ut sunt candidè & aperte Mæsa-rum janna, suas aliquot in illam castigationes. Verum cum hæc tardius, editis scilicet omnibus, venirent, non idè abjiciendas putavi: sed hic in calce post nostras in ejusdem προτελευταίας castigationes curavi adjiciendas. Maxime quod in utrumque librum suum idem quidam mihi hactenus ἀνώνυμος, (celatur enim ejus nomen) homo bene, uti apparet, doctus, post priorem librum jam omnino quidem absolutum, at in alterum inter excusandum, (commelino, cujus hæc sumptibus edebantur, potissimum auctore frustillatim submisisset, quæ ipsa etiam lucem videre volui, ne quem sua laude fraudarem.

IN IAMBlicHI vitam

ab EUnapio Sardiniano scriptam.

Pag. Commelinianæ editionis 21. v. 20. pro
αὐτῷ, αὐτῇ.
v. 22. ἡδὺν pro ἡδύνη.
pag. 22. v. 22. τὸ σῶμα δὲ τοῦ.
pag. 25. v. 2. εἰς ἧ τ' αὐτὴν γράφοντων,

v. 4. ἀπὸ τῶν πρῶτων, hoc est, ἐν τῶν πρῶ-
τοις.
pag. 26. v. 2. εὐχλοῖν αὐτῇ.
pag. 29. v. 25. pro ἰδῶν, εἰς ἰδῶν.
v. 26. ἀπαρτῶν.

pag. 30. v. 29. πολλὰ δοῦν leg.
 pag. 33. v. 23. προμηάτων, μυημάτων leg.
 pag. 34. v. 13. (ἰσώτερον ἢ ἄλλων ἔργων ἐπι-
 στήσοι αὐτὸν, καὶ τοῖς πολλοῖς ἀγαθῶν) &c. leg.
 v. 29. προ ἐπὶ μὲν, (ἐπὶ οὗτοι εἰ μὲν λαμβάνουσι βραχὺ.)
 v. 33. οὐδὲν ἔστι συμβαίνει.
 pag. 38. v. 24. προ οὐ λαμβάνειτο ἀπὸς ἐδιδάχτο
 pag. 39. v. 9. φιλομαθείας.
 v. ult. ἔχ' ἀμβλας puto.
 pag. 42. v. 9. λειπεργιών leg.
 v. 10. παθόμενοι leg.

v. 27. Locus mendo carere, nec quicquam de-
 fesse videtur. Intelligo χάρεν ἐφόρου ἔχουσας,
 fertilem virorum literis deditorum, ab οἷον.

pag. 43. v. 7. servanda vox ἀκρομαπύς. Nā
 passim illa apud Iamblichum reperitur, & op-
 ponitur τοῖς μαθηματικῶσι. Locum verò integrū
 puto hoc sensu: Multi verò eorum, qui ipsum
 audire (ἀκρομαπύς hos vocant) una ejus o-
 ratione, quam vix ingressus Italiam primam
 eorum toto populo habuit, permoti, plures, in-
 quam, quam bis mille homines doctrinæ ejus
 sese dedidere.

pag. 55. v. 11. ὑπολαμβάνουσιν αὐτὸς ἔφην leg.
 pag. 60. v. 8. pro ἰσὺ ἀγαθῆς τιμῆς ἀγαθῆς τῆς
 οὐκ ἐπὶ αὐτῷ leg.

pag. 62. v. ult. πρὸς αὐτὸν διδομένῳ νόμῳ,
 τῷ ὃ πᾶσι &c. Ita ex 10. hist. Timæi supplē-
 dus locus, cujus fragm. apud Laetium.

pag. 66. v. 2. οὐκ ἐπὶ, pro ἐλκετο leg.
 pag. 67. v. 15. προσημιλύνει αὐτὸς τοῖς γινώ-
 σκει leg.

v. 20. καὶ αὐτὰ τοῖς οὐκ ἐπὶ αὐτῷ.
 pag. 68. v. 25. pro ἰσὺ, ἰσὺ, vel αὐτῷ, ni-
 mirum ἢ ἰσὺ leg.

v. 36. αὐτὸς ὁ δὲ Μυηάτης οὐ Τελεῖταις λαφύ-
 ροις &c. & πῶς, τότε ἀπὸ τοῦ περιέμῳ οὐ
 πᾶσι, &c.

pag. 69. v. 32. vocem ἀφρομαπύς retinendam
 puto, nam ei respondet ψυχῶν ἰσχυμάτων, &
 quod sequenti p. v. 19. dicitur οὐκ ἐπὶ αὐτῷ
 πᾶσι.

pag. 70. v. 14. vox ἐνχαμάτων retinenda est,
 utitur simili p. 110. v. 30. αὐτῷ ἐνχαμάτων, διὰ δ-
 ὁρῆς π.

pag. 71. v. 9. οὐκ ἐπὶ αὐτῷ & οὐκ ἐπὶ αὐτῷ.
 v. 17. συνάδεις.

pag. 72. v. 10. οὐκ ἐπὶ αὐτῷ legend.

pag. 73. v. 30. ἢ ἀπὸ Μυσίας.

pag. 74. v. 33. ἀν συνεισέτασιν πῖ: hac enim voce
 alibi aliquoties utitur.

pag. 75. v. 2. φιλέων legen. idem requirunt pra-
 cedentia p. 72.

v. 5. οὐκ ἐπὶ αὐτῷ & v. 10. ἀπὸ Μυσίας leg.

v. 12. ἀπὸ τοῖς νόμοις, leg. per leges ex æquo
 & bono, sanbque judicio latas.

v. 17. ἀπὸ συλλήβδων πᾶσι πρὸς αὐτὸν ὃς οὐκ ἐπὶ αὐτῷ
 πῖ ἐπὶ αὐτῷ ἐπὶ αὐτῷ leg.

v. 27. ἐπὶ αὐτῷ ἐπὶ αὐτῷ leg.

pag. 76. v. 5. ἀπὸ Μυσίας ἐπὶ αὐτῷ leg.

pag. 78. v. 1. οὐκ ἐπὶ αὐτῷ non ἐπαλύντο.

pag. 85. v. 7. ἀπὸ πᾶσι, leg. evincit id quod
 sequitur, καὶ αὐτὸν λέγει. Vide p. 88. 89. & 90.

pag. 86. v. 20. pro ἰσὺ ἐπὶ αὐτῷ, leg. οὐκ ἐπὶ αὐτῷ.

pag. 87. v. 23. Ita dispungendum, ἐπὶ αὐτῷ
 συμβαλὲ. ἀπὸ αὐτῷ οὐκ ἐπὶ αὐτῷ, &c.

pag. 92. v. 23. ἀπὸ πᾶσι ἀπὸ πᾶσι leg.

v. 33. ἢ ἀπὸ πᾶσι ἀπὸ πᾶσι vide p. 94. v. 23. &
 p. 131. v. 18.

pag. 93. v. 3. ἐπὶ αὐτῷ pro ἐπὶ αὐτῷ leg.

v. 25. pro ἐπὶ αὐτῷ, ἀπὸ πᾶσι leg.

v. 33. πᾶσι ἐπὶ αὐτῷ, ἢ οὐκ ἐπὶ αὐτῷ.

pag. 94. v. 5. ἀπὸ αὐτῷ ἀπὸ αὐτῷ leg.

v. 13. ἐπὶ αὐτῷ leg.

v. 25. ὅτι αὐτῷ αὐτῷ ἀπὸ αὐτῷ ἀπὸ αὐτῷ τὸ
 δῶν.

pag. 96. v. 11. αὐτῷ ἐπὶ αὐτῷ ἐπὶ αὐτῷ leg.

apparet ex illo quod sequitur v. 14. ἐπὶ αὐτῷ.

pag. 100. v. 11. pro ἐπὶ αὐτῷ, ἀπὸ πᾶσι leg.

pag. 101. v. 14. ἢ οὐκ ἐπὶ αὐτῷ.

pag. 102. v. 7. ἀπὸ πᾶσι ἀπὸ πᾶσι leg.

pag. 105. v. 16. ἀπὸ πᾶσι ἀπὸ πᾶσι leg.

pag. 106. v. 27. ἀπὸ πᾶσι ἀπὸ πᾶσι leg.

pag. 107. v. 20. pro ἐπὶ αὐτῷ, ἐπὶ αὐτῷ leg. De
 hac enim Columella scribit, Et malachis prope

sequitur quæ vertice solem.

pag. 109. v. ult. ἐπὶ αὐτῷ ἀπὸ πᾶσι.

pag. 112. v. 10. locus est integer, uti & v. 24.
 & 32.

v. 16. συνάδεις leg.

pag. 113. v. 1. ἀπὸ πᾶσι leg.

pag. 115. v. 4. ἀπὸ πᾶσι. Ita dixit p. 113. v. 10.

πρὸς αὐτῷ.

v. 8. ἀπὸ πᾶσι ἀπὸ πᾶσι, i. remissionem ἐπὶ αὐτῷ.

Pag. 118. v. 13. ἢ τῷ ᾧ θυμῷ leg.
 Pag. 119. v. 9. ὅτι μετὰ τούτοις ex praecedenti-
 bus repetitum delendum est.
 v. 17. καὶ ῥημῶσι τὰ φῶτα leg.
 v. 29. ἐπιτερεῖν ἐν αὐτοῖς. nimirum τῶν κρίσεων.
 pag. 121. v. 5. χρυσίου ἔχουσιν. ut v. 8.
 v. 14. ὡς εἰς τὸ πᾶν leg.
 pag. 127. v. 9. ἀσβεβασμῶντι χιτῶν ἀπαυσις.
 pag. 129. v. 13. δὲ τὸ ὁμολογεῖται ὡς εἰς τὸ πᾶν
 γὰρ δὲν ἔστιν nisi placeat quod pag. 39. v. 23. legi-
 tur, δὲν ὁμολογεῖται παρὰ τῷ πᾶσι τὸ ἀγαθόν
 αὐτῶν.
 v. 25. τὸ παρὰ τῶν θῶν ἐνδεδόκει ἐστὶ. καὶ ἵσως ὅ
 τῷ αὐτῷ παραμύθου αἴτια δόκει ἔσθαι τῷ οἰομένῳ
 θῶν αἴτιον τοῖς θῶν ἐνδεδόκει θάτερον τούτων. καὶ θά-
 τερον. Vide seq. pag. v. 26. Ita apud Cicero-
 nem & dii sunt & divination non est.
 pag. 130. v. 9. πολλὰ δὲ καὶ αὐτὰ πρῶτον τῶν
 τοῦτον δὲ τῶν δευτέρων μυθικῶν ἀπομνημονεύειν,
 ὡς ἔστι, &c. leg.
 pag. 131. v. 1. Leg. ἐπὶ αὐτῶν ἐστὶν ἀπλοῖον. A-
 pud Stobzum.
 pag. 132. v. 12. ὡς εἴη πᾶσι λέγει.
 pag. 133. v. 22. πρὸς αὐτοῖς, nempe Πυθαγορέων.
 v. 26. πρὸ ἐπιμνησιν, ἐπιμνησις leg.
 pag. 134. v. 11. παρὰ θῶν.
 pag. 136. v. 31. ἢ καὶ αὐτῶν. supra p. 130. v. 12.
 ΕΥΖΥΤΩ.
 pag. 137. v. 16. Προῖτα δὲ τὰ τοιαῦτα κρινά,
 λίαν leg. Vide p. 100. v. 13. Vbi μακρότατος nar-
 rantur, Apuleius certe lanæ vestem ab Orphico
 & Pythagora profanatum fuisse narrat, Diog-
 tamen Laertius id negat.
 v. 17. pro ἀκρότης, ἀκροατικῆς.
 pag. 139. v. 12. χαλδαίων, hos enim audivisse
 videtur licet p. 149. v. 20.
 pag. 141. v. 3. χιτῶν τὸν ἐνδόντα. & v. 25.
 Locus videtur mutilus. Cur enim (septrum Io-
 visis Cyparissin) narrant non additur. Diog. tale
 quid dicit ἀπὸ τῶν αὐτῶν καὶ εἰς τὸν κυμαίνοντα, ἀφ'
 τοῦ τῷ Διὶ ἐκείνῳ ἐνταῦθα πεποιθῶς. In Py-
 thagor.
 pag. 144. v. 6. pro ἰσχυρῶν. ἐπιπλοῖον.
 v. 10. ἀφ' οὗ Νύκτα προδίδως leg.
 pag. 146. v. 21. ἀπὸ Πυθῶ καὶ &c. pauld ante
 dixit ἀποφασίζων.
 pag. 147. v. 14. anne hoc παρὰ τοῖς ἑστίους habe-
 ret? ἢ ἄλλῳ ἐπὶ φιλότῳ, ἰσότης, φιλότης. [ἀπὸ
 παρὰ τῶν Pythagoras, φιλικῶς ἰσότης Laert.]
 ἢ ὅτι τῷ νόμῳ ἰσότης. [Pythagoram quendam
 primum Cœlum mundi nomine designasse ic-

statum Laert.] ἢ ἰδὲ ὅτι τῷ φιλοσοφίᾳ [nimirum
 ἰσότητος, cuius & ipse nominis primus autor fu-
 it, quod quàm late patentem includat sapienti-
 am vidend. p. 144. v. 25.] ἢ καὶ τῷ Στάθῳ, Καί-
 τῳ [non jam occurrit quid sibi velit] ἢ τὸ ἀφ'
 βιβασμῶν, [vel ἢ ὅτι τῷ ἀσβεβασμῶν] τῆς ἀ-
 πύου.

pag. 154. v. 11. pro ἔδῃ ἰσότης, leg. ἔδῃ ἰσότης.
 praecedunt ἰσότης αὐτῶν θῶν.

pag. 155. v. 23. Ita distinguendum, προσδίδως.
 τὸ ἀφ' οὗ αὐτῶν ἐστὶ τὸ ἵσως ὡς ἐστὶ τῷ καὶ πρὸς τὸ &c.

pag. 157. v. 26. καὶ ἐκείνῳ.

v. 29. pro λόγῳ ἀποδοῖται, λόγῳ ἀπαυσις
 τῶν. Apparet ex iis, quæ seq. pag. v. 3. & 4. di-
 cuntur.

pag. 160. v. 9. pro ἡγῶτα leg. ἔχοντα.

v. 27. pro ἀσβεβῶν ἀν δαυτῶν ἀν ἀσβεβῶν

pag. 161. v. 13. δυσωποῖον.

v. 31. pro ἰσότης, ἀν ἰσότης.

pag. 163. v. 30. prava interpunctio tenebras
 offudit, ἐνδεδόκει, καὶ τὸ ἐμφύχον ἀπὸ χιτῶν
 ὁμοῦται, ἀφ' οὗ αὐτῶν &c.

pag. 164. v. 1. παρὰ θῶν.

pag. 169. v. 6. anne pro συμβύζα, συμβεῦζα-
 (α)?

pag. 172. v. 28. pro κακῶν, καλῶν leg.

pag. 175. v. 29. potest & ἰδῶν, ἰσότης legi.

pag. 178. v. 17. ἢ ἰγνύται. Propositum id re-
 quirat.

v. 22. pro μωτικῶν, anne leg. μωτικῶν. v. 31.
 μωτικῶν facit.

pag. 179. v. 6. pro ἐπιφύλαξ, ἐπιφύλαξ.

pag. 180. v. 10. καλὸν πρὸ καλῶν π.

pag. 183. v. 9. ἀπλοῖον.

pag. 185. v. 6. αὐτῶν αὐτῶν, leg.

pag. 186. v. 28. καὶ αὐτῶν τῶν καλῶν.

pag. 187. v. 6. pro κατεργῶν leg. κατεργῶν-
 τας.

v. 12. καὶ ἢ εἰς θῶν.

pag. 190. v. 4. ἀπλοῖον ex pag. 170. v. 22.

pag. 192. v. 17. ἀφ' οὗ αὐτῶν ἐστὶ καὶ κακῶν ἢ
 καλῶν.

pag. 195. v. 3. Supplendus locus ex p. 101. v.

14. εἰς τὸ δὲ καλῶν ἢ καλῶν &c.

v. 29. ἀπλοῖον αὐτῶν.

v. 31. ἀν ἀφ' οὗ.

pag. 196. v. 30. ἀπλοῖον.

pag. 199. v. 21. pro ἐφύλαξ, ἐφύλαξ.

pag. 207. v. 24. ἀπλοῖον καλῶν.

pag. 208. v. 30. ἐφύλαξ, ἐφύλαξ, nimi-
 rum καλῶν.

pag. 209. v. 3. pro τῇ πολλῶν & v. 7. τῶν πολλοῖν legeat τῶν πόλεων, injuriam sibi publice utilitati operam dantibus illatam vindicare à civitatibus Italix & Siciliæ debuisse, meriti judicantur. Quod quum non fieret, invitos servare noluerunt. Confirmat hanc nostram lectionem, quod pag. 123. scribitur, ἡμῶν τῶν πόλεων αὐτῶν βύλων. & quæ nunc est, ferri non potest.

V. 26. *ἄλλοις* usque ad *προβυρίων* aut
hic redundant, aut aliquid post hæc deest.

pag. 21 o. v. 23. pro σωσιπλιων, σωσιλίπιν
lcc.

Վ. 28. Դե ծնածնունդիս լիցի մեծախնայ, աղոց, ղցի
ծնածնունդիս.

pag. 21 l.v. 22. ἐτύγχανεν πλεονεξῶν ἱπποκῆψ.

v. 25. τ' οἰκίᾳ leg.

pag. 212. v. 28. in xlviii. ut mox p. seq. v. 1.
in xlviii.

pag. 213.V.13.2η ἀπὸ τὰς ἄλλας

παρ. 24. v. 20. ὁπως δ' ἀρχὴ ἐπιβλήῃς αὐτῷ, pro
ὅλως ἀπ' αὐτῆς. ut ita putem vertendum, quo vero in
quolibet vitæ suæ momento aliquod ipsius
præceptum daret Pythagoras, sub vitæ finem
præcipit, ne blasphemiam seu detractionem aut
calumniam [in aliquem] proficiat.

pag. 116. v. 17. Oligarchicum esse Pythagoram inter accusationis capita recensentem, qui accusationem instituerant. ideoque celeberrimum bellum quasi indixisse puto hoc dici propter repulsas concubinas p. 56. v. 22. quod ipsi electionis magistratum per sortes faciendū auctoritas primi fruisse. contentiones enim fuerant

ପ୍ରାୟ ୧୫ କରୋଡ଼ ଟଙ୍କାରେ ଏହି ଶିଳ୍ପ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ।

pa. 215. v. 7. praterea tyrannidis studium atq.
affectionem suorum animis imprimere, hoc
ipso, quod saepius inter adhortationes occinere
consequeretur, praestare ut quis vel unum solum
diem taurus, quam per totam vitam vacca vel
bos existat &c. Locus, ni fallor, integer est va-
ria accusationis capita complectens modos res
atq; distinguatur.

ν.21. ὅς παῖς. ἐκτελείας : τυραννίδ.

pag. 217. v. 5. pro *ta*, leg. *tu*, ut hic sit sensus: Illis itaque qui se pro virili ne audirent, [ali-
osve audirent] prohibuerunt, ut pro se dicant,
minimè permittendum esse.

Plin. lib. 3. cap. 10. meminit fluvii cir-
ca hæc loca qui Targines.

у 17. Пушман, ут р. 58. в. 26.

v. 31. παρὰ τὴ πόλει leg.

pag. 218. v. 5. *πρὸς τὸν*. An *πρὸς τὸν*? qui ad
sententiam hanc ferendam à tribus, quas nomi-
nat, urbibus mitti erant. Videatur Polyb. lib. 2.

v. 12. συναφισγνάσκω, & v. 13. & φάσκει.

requirunt hoc, quæ præcedunt & sequuntur.
pag. 219 v. 3. $\mu\epsilon\theta\delta\omicron\varsigma$ de Methodo dogmati-
corum Medicorum hanc vocem accipiendam
arbitror.

v. 8. *Ninon*. Accusatorum Pythagoræ & Pythagoricorum alter hic erat cum Cylone p. 215. 28. Proverbiū forsan sensus, 'Ninoniscalumnia quibus falso petierat Pythagoram deprehendi & mendacii coargui.

pag. 220. v. 2. $\alpha\lambda\lambda'$ $\pi\acute{\iota}\lambda\alpha\gamma\epsilon\iota\sigma\tau\alpha\iota$, an $\alpha\lambda\lambda'$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\iota}\zeta\alpha\mu\epsilon\tau\alpha\iota$?

IN ПРОТРЕПТИКА.

PAG. I.V. 14. pro *πρωμυθίας*. lcg. *πρωθυμίας*.
ita pag. 3.v. 27.

pag. 3. v. 31. ψυχῇ ζῶντας. hoc sensu, cum anima vivamus, ejus nos virtute seu presentia re. τὰ vivere, & oculis videntes eorumdem etiam presentia acutum cernimus, dicendum seu fatendum est. Oculi videre, virtus oculi, bene videre. Animæ vivere: virtus animæ, bene vivere. Atque hæc eò tendunt, ut qui τὰ εὖ ζῆν appetit, in quo beatus est, τὰ τὸ ψυχῇ ἀεὶ τῶν excolat.

pag. 4. v. 16. leg. puto. βλαβερὰ μάλιστα τοῦ
 φθὸς καὶ φθορίας σώματι. κτήσεως ὅ[ν]τιναιμιρὺν ἀ-
 φθορίαν] τῇ τῶν ψυχῶν ἀφαιρέσει καὶ ἐπι-

vel $\alpha\lambda\theta$ $\pi\alpha\sigma\tau\epsilon\varsigma$ $\tilde{\nu}\iota$ $\sigma\alpha\iota\epsilon\iota\lambda\upsilon$.

pag. 13. v. 6. post $\alpha\lambda\theta$ $\sigma\tau\epsilon\varsigma$ finis oration. Archyt α , incipit Iamblich explicatio, $\pi\alpha\lambda\upsilon$ $\iota\pi\iota\sigma\tau\eta$ $\mu\epsilon\iota\sigma\tau\eta\varsigma$ $\sigma\alpha\tau\alpha\upsilon\delta\alpha$, &c.

pag. 14. v. 72. $\tilde{\sigma}\tau\alpha\delta$ $\tilde{\alpha}\iota$ $\epsilon\iota$ $\sigma\iota$ $\tilde{\alpha}\iota$ $\circ$ $\tilde{\alpha}\iota$ $\circ$, legend. & quide $\tau\delta$, $\epsilon\iota$, v. 8. & v. ult. pag. 13.

pag. 15. v. 18. $\iota\pi\iota$ $\pi\alpha\lambda\lambda\delta$, leg. $\iota\pi\delta$ $\pi\alpha\lambda\delta$ aut quid simile.

v. 25. pro $\tilde{\sigma}$ $\sigma\alpha\tau\epsilon\varsigma$ $\circ$ leg. $\tilde{\sigma}$ $\iota\delta$ $\circ$, quemadmodum $\sigma\alpha$ $\tau\delta\varsigma$ $\iota\sigma\tau\alpha\iota$ pag. seq. v. 1.

pag. 16. v. 3. $\pi\alpha\delta$ $\tilde{\sigma}$ $\pi\epsilon\iota\tau$ leg. Hoc officium atq; opus sapientiae mihi videtur, ad quod [Doticē pro $\pi\tau\delta\varsigma$ $\tilde{\sigma}$] & conditus & constitutus est homo, atque ad quod instrumenta & facultates varias a Deo accepit.

v. 9. $\kappa\alpha\iota$ $\eta\alpha\mu\tilde{\iota}$ $(\alpha\gamma$ $\tau\alpha$ $\tilde{\sigma}\iota\tau\alpha$ legend.

pag. 19. v. 2. pro $\sigma\alpha\phi\iota\alpha\varsigma$, an $\sigma\alpha\phi\iota\alpha$?

v. 17. $\mu\epsilon\iota\sigma\tau\eta$ $\tilde{\eta}$ $\kappa\alpha\iota$ $\iota\pi\iota\sigma\tau\eta$ $\tilde{\sigma}\tau\alpha$ $\tilde{\alpha}\iota\alpha$. Sapientiam (id est, primam philosophiam, quam Metaphysicen nunc indigitant) scientiam ex omnibus unam esse, quae nihil (non demonstratum) praesupponat, utpote quae omnium, quae sunt, principia inquirat.

pag. 20. v. 15. $\tilde{\alpha}\nu\alpha\lambda\upsilon\sigma\iota\varsigma$ $\pi\epsilon\tau\delta\upsilon\mu\epsilon\tilde{\nu}\mu\delta$ $\circ$ leg. vidr.

pag. 22. v. 10. $\tilde{\tau}$ $\pi\alpha\theta\epsilon\mu\alpha\tau\sigma$. hic deest $\epsilon\iota\mu\pi\alpha\upsilon\tilde{\sigma}\iota\lambda\alpha$ vel $\tilde{\alpha}\nu\alpha\gamma\epsilon\iota\sigma\iota\tau\alpha$ v. 14. $\mu\epsilon\tilde{\delta}$ $\tilde{\iota}$ $\tilde{\alpha}\nu\alpha\lambda\lambda\alpha\delta$ $\iota\tau\alpha$ $\sigma\omega\mu\alpha\gamma\tilde{\nu}$ nam nihil consequens inducentibus demonstrationibus, nullae minus $\iota\pi\iota\sigma\tau\eta$ $\mu\epsilon\iota\sigma\tau\eta$.

pag. 23. v. 4. $\epsilon\iota$ $\tilde{\alpha}\nu$ $\mu\alpha\iota\sigma\iota\tau$ legem.

v. 14. $\tilde{\eta}$ $\tilde{\delta}$ $\tilde{\nu}$ leg.

pag. 26. v. 21. anne $\pi\epsilon\tau\sigma\eta\gamma\mu\tilde{\iota}\mu\alpha\varsigma$? pag. 22. v. 28. per vocem $\alpha\lambda\theta$ $\sigma\tau\epsilon\varsigma$ $\tilde{\nu}\iota$ idem dicit.

pag. 27. v. 17. Hic locus ita distinguendus: $\chi\alpha\tau\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\alpha\pi\alpha\tilde{\nu}\iota\varsigma$ $\iota\pi\iota$ $\alpha\upsilon\tau\delta\varsigma$ $\tilde{\eta}\kappa\alpha\sigma\tilde{\tau}$, $\tau\delta$ $\iota\alpha\upsilon\tilde{\delta}$, $\tilde{\alpha}$ $\iota\sigma\tilde{\tau}$ $\tilde{\alpha}\nu\tilde{\delta}$. Separata haec tria sunt: ipse quisque, Quod ipse est, &c. Quod ejus, quae ipse est, unt. Ipse quisque est Anima ejus, Ipsius verò, Corpus & quae corporis sunt. Ejus verò quod ipse est, res illae sunt, quas corporis (quod ipse est) gratia parare solemus. Ac qui, quae corporis sunt, cognoscit, quae Ipsius, non Ipsum se cognoscit. Ideo quæcietiam Medici, quæ tales sunt, nec exercitorum Magistri seipsos cognoscunt. Qui verò a thuc ex remotiori veluti loco ex iis, Quae ejus, quod ipsum est, illa quae circa corpus sunt, cognoscunt, ut ii, qui ista procurant, Agricola, alique opifices, tantum sanè abest, ut ipsi se cognoscant, ut nec, Quae ipsum sunt cognoscant, atque idcirco etiam artes hae illiberales esse putantur.

pag. 19. v. 28. in primis autem princeps ani-

ma species, quae pro Dæmone, (hoc est, natali genio) animique dedit Deus, quae nos à terra versus illam nostram in caelo cogitationem, subvehit (pro $\alpha\lambda\theta$ leg. $\alpha\lambda\theta$) utpote quæ haudquaquam terrenum: sed caeleste germen sumus, hæc, inquam, in primis excolenda est.

pag. 31. v. 1. proinde quum hæc ita habeant, cuiuslibet officium est corruptas circa generationem in capite suo periodos universi circumlationibus & harmoniis perceptis iurium corrigere, ac Mentem ei, quod Mente intelligitur (pro $\tau\delta$ $\tilde{\tau}$ $\tilde{\nu}$ legem. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ $\tau\delta$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$) secundum pristinam naturam adsimulare: idq; facienti est vitæ, quæ pro presenti futurique $\alpha\upsilon\tau\circ$ Deus optimam homini proposuit finem obtinere.

pag. 33. v. 10. anne leg. $\tau\delta$ $\mu\epsilon$ $\tilde{\alpha}\pi\lambda\upsilon\tilde{\nu}\tilde{\sigma}\iota\varsigma$ $\tilde{\alpha}\nu\alpha\gamma$ vel $\tau\delta$ $\mu\epsilon$ $\tilde{\alpha}\nu$ $\tilde{\lambda}\iota\sigma\theta\tilde{\iota}\varsigma$ $\tilde{\alpha}\nu\alpha\gamma$. Itemque quod pueris magillit, tanquam magistratus quispiam præficiuntur, nec prius illos suæ ac liberæ potestatis esse velimus, quam in ipsis veluti in civitate quadam statum & republ. constituerimus, ipsis quæ custodem similem (qualis nempe lex est $\delta\alpha\mu\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\phi\tilde{\rho}\nu\iota\mu\alpha\varsigma$) ac Præfectum, qui in ipsis sit (Mentem nempe ipsorum recte educatam institutamque, qui Deus est cuiusque suus Pythagoræ p. 53. v. 31.) dederimus, tumquæ liberos dimittimus. Quod Xenophon l. Cyropæd. & Rom. 16. aut 17. aetatis anno faciebant, data ipsis pro prætexta virili & libera toga.

v. 23. an $\pi\epsilon\tau\epsilon\tilde{\alpha}\mu\mu\iota\tilde{\sigma}$?

pag. 34. v. 2. diligenterque cavens, ne quid in ea (vitæ ac veluti Rē alicujus publi. in se constitutæ,) propter divitiarum abundantiam vel inopiam subvertat: dumquæ id caveat, ita cum pro virili guber.

pag. 35. v. 13. $\iota\alpha\upsilon\sigma\tau\epsilon\varsigma$ $\tilde{\nu}\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\tilde{\nu}$, deesse puto $\tilde{\iota}\pi\epsilon$ $\kappa\alpha$ vel $\chi\tilde{\alpha}\rho\iota\iota$.

v. 20. $\alpha\iota\delta$ $\tilde{\alpha}\lambda\lambda\alpha$, vel $\tilde{\alpha}\lambda\lambda\alpha\varsigma$ $\tau\tilde{\iota}\lambda$. Ancillis verò similes reliquæ, quæ propter aliud (quam ipsam cognitionem, actionem nempe velopus, cognitioni incumbunt.

v. 13. $\tilde{\delta}$ $\tilde{\alpha}\lambda\lambda\alpha$, ut v. 19. δ $\alpha\upsilon\tau\tilde{\iota}\varsigma$ & v. 22. $\tau\delta$ δ $\alpha\upsilon\tau\tilde{\iota}$. quia id quod liberum est, eo quod non est tale, præstantius est.

pag. 37. v. 5. pro $\tilde{\tau}$ $\tilde{\nu}$ $\tilde{\alpha}\sigma\pi\alpha\sigma\tau\iota\varsigma$, $\tilde{\alpha}\nu\iota\sigma\pi\alpha\sigma\tau\iota\varsigma$ vel $\tilde{\alpha}\nu\iota\sigma\pi\alpha\sigma\tau\iota\varsigma$, uti in vita Pythagoræ p. 40. v. 2. locus tamen ne sic quidem integer est.

v. 12. $\tilde{\delta}$ $\tilde{\eta}$ $\tilde{\alpha}\nu$ $\tilde{\chi}\tilde{\alpha}\rho\iota\iota$ $\sigma\upsilon\gamma\chi\tilde{\alpha}\rho\epsilon\iota\varsigma$ leg. Atque id solum bonum revera tale est, quod eripi non potest, quod Boni in sese notitiam habere concedunt, $\tau\delta$ $\tilde{\tau}\tilde{\alpha}\tilde{\sigma}$, nihil in proximis habet quo re-

feratur:

feratur sed propter istas Enallagas, similiâque alia quædam EÜnapium de autore hoc dixisse puto, illum *εὐναπίου ἐκ τῶν αἰνῶν χάρων*, hiulca enim subinde ejus oratio est.

pag. 38. v. 19. *ἀνδράποιοι ἀφελγὲ*. cum hominibus differimus.

pag. 40. v. 3. *θυμῶσι λαις*. ita mox v. 27.

v. 8. Scientia potius est (quàm rerum inordinatarum, atque indefinitarum,) quemadmodum probus homo potius est patius quàm pravus.

v. 11. pro *ἀφελγὲ* leg. *ἀφελγὲ*.

pag. 41. v. 1. non enim hæc ex numero eorū, quæ finita sunt, existunt.

v. 28. estne verò regula ulla aut determinatio quæpiam qualem exactius dignoscere queamus, quàm vir prudens est?

pag. 42. v. 19. *ἂ μὲν ἀνδραποιοὶ; γὰρ ζῆν, ἀλλὰ μὴ τοῦ* (non, τὸ, ut legitur) *ζῆν ἢ γλῆχεα, καὶ τῆς τῶ πολλῶν αὐτῶ ἀνδραποιοῦ δόξης, ἀλλὰ μὴ τῶς πολλῶν ἀνδρῶν ταῖς αὐτοῦ* (nimium ἀνδραποιοῦ δόξης, καὶ τὰ &c.) Annon servile prorsum vitæ quidem te, vitæ verò bonæ (felici) nequam cupidum esse: ac temulorum (vulgi) opinionē sequi, ac potius ut multi tuā sequantur exigere: vel, quumq; multi tuam non dignentur sententiam sequi, te vulgi iudicium probare.

v. penult. τὸ γὰρ *τῶ* lego, *μὴ* *μυθῶ* *αὐτοῖ* (lego *παρὰ*) *τῶ ἀνδραποιοῦ γυγνόμεναι* τῶς &c. quod enim, licet præmia nulla, oð quæ continuos quis labores sumere velit, ad hominibus iis, qui philosophiæ studiis animum adpellunt, constituta sunt, unde & magnam temporis partem aliis artibus impendere necessum habeant: nihilominus tantula ejus parte, quàm in hujus studio veluti decurant, ad exactæ ipsius cognitionis metam perveniant, id verò signum, &c.

pag. 43. v. 11. eos qui in illa versantur, jucundè id facere.

v. 25. distinguendum, *τοῖς δ' αὖ περὶ αὐτὸ γινόμενοι* *ἀπὸ τῶν τοῦ φρονεῖν* &c. Intellexit ex hisce. Sap. & Scientia.

v. 29. distingue *ὡς ἀνδράποιοι αἰνοῦν τὸ τῶν χερσῶν* *σμοῦν* &c. sine hisce prudentia, Scientia] atque ad vitam insuper utilia sunt.

pag. 44. v. 17. in anima quid est, quod ratio est, quod natura præest & de nobis judicat. Est itidem quod sequi & subijci natum est. [pars nempe, quæ Animosa, quanquam voluptuaria dicatur.]

pag. 45. v. 3. *ψυχῆς* *τὸ* (i. e. nempe) *λόγος* *τῶν* *αἰνῶν* *βιολῶν* *ἐν*. in anima verò [hoc

est, inter animæ partes] melius est id, quod Rationem habet.

v. 6. distingue *σφάπτον*. *Ἡ περὶ αὐτὸν ἐστὶ ἀρετὴ τῶν τοῦ μέγους*. Hujus igitur partis virtus, quæcumque illa tandem sit, omnium maximè, tum omnibus simpliciter, tàm nobis necessariò eligenda est.

v. 26. *καὶ τῶ λόγος* *κίεον*, lego, *καὶ λόγος καὶ τοῦ πτωχότητος*, vide pag. præc. v. 15.

v. 31. pro *ἐμπροσθεν* lego *συμπροσθεν*.

pag. 46. v. 14. Norunt illud propter quod etiā alterum eligendum. melius & magis eligendum est, ut voluptas magis, quàm quæ voluptatē sanitas, quàm quæ salubria sunt. Hæc enim illorum effectiva dicuntur: prudentiæ igitur, quàm præstantissimi eorum, quæ in nobis sunt facultatem dicimus, nihil præferendum: siquidem habitus cum habitu comparandus sit.

pag. 47. v. 11. *πλήν ἐν τῶ* leg.

v. 21. *ἐν ἐν τῶ ὁρῶν ἀγαπᾶμεν* *ἐν* *αὐτὸ* &c. leg. adhæc si amamus visum propter se, &c.

pag. 48. v. 5. *ἐν πολλοῖς τοῦτο τῶ φρονεῖν* &c. si [veritas] magis inest sapientiæ [quàm opinionem rectæ] magis scilicet appetenda est sapientiæ quàm rectæ opinio.

v. 12. *ὡς ἀνδραποιοῦ τοῦ ζῆν* &c. porro quod vivit ab eo, quod non vivit, sensu discernitur, & hujus præsentia, hujusque facultate vitæ definitur, eoque sublato vivere operæpretium non est, eò quod vita propter sensum eligatur. Ex sensibus autem visus idè præcellit, quòd is omnium clarissimus existat.

v. 16. quæ per corpus vel corporis ministerio cognoscit.

v. 22. & quia ea cognoscere potest anima, idè sensum eligimus, &c.

pag. 50. v. 12. Itaque omnes quantulumcūque prudentiæ sensu percipiunt, illiusve habere gustum possunt, reliqua omnia præ isthac nihili ducunt. Ideoque nullus nostrum, aut ebrius aut puer per omnem esse vitam expeteret.

v. ult. *φύσις* *γὰρ* *ἡ* *μὴ* lego. fugit enim, quæ nihil in iis cognoscit, tenebras: atque omne quod clarum aut perspicuum non est natura, delectatur luce & claritate.

pag. 52. v. 1. *ἐν αὐτῶν* *αὐτῶν*. ejusque hunc sensum esse puto: Quod si quis non omnem vitæ modum ferendum arbitretur [i. e. *δυσμόως* aut fecus] ridiculum etiamnum non &c. Ridiculum in parandis opibus, non tantum spectare, ut *σὺς* *τὸ* *ζῆν* *μῶν* sufficiant, quod eo solium

solum contenti non simus; in paranda vero sapientia non co niti, ut τὸ καλὸν ζῆν etiam nobis adsit.

v. 17. παρὰ τὸ μηδὲν ἀμελεῖν (videtur deesse ὀργάνου ἕως &c. Et pulchra quædam nobis esse videtur, eo quod exacto visu destituamur. Htenim &c. videbat, in quemnam vel tantillum obtutum defigere sustineret, conspecta com-
muni, ex quibus constat & fecunditate & malitia.

v. 29. ἀλλὰ διὰ τὸ ἡμετέρον. At propter nostram, opinor, imbecillitatem & vitæ brevitate hoc ipsum multum esse videtur.

v. 32. leg. ἡ τοῦτο φανερὴ πολλῷ ἵς ἂν ὦν οἱ &c. Quis igitur beatum scire putet, dum ad illa respicit, ex quibus primò statim omnes in potestatem veluti constituti, quemadmodum i, qui mysteriorum interpretes adfirmant.

pag. 55. v. 1. ἵνα τὸ τοῦ. Ita mox scripius.

v. ult. τὰ δὲ μόλις ἢ παντοῦ.

pag. 57. v. 22. ἵνα τὸ τοῦ τῆς leg.

pag. 59. v. 23. distingui, ἀδύνατον ἂν δὲ ἵνα ὦν οἱ &c.

pag. 60. v. 1. ὅτι δὲ ἵππος leg.

pag. 61. v. 20. ἢ ἀσάφους ἀσάφους, leg. id requirit quod sequitur v. 31. καὶ ἀσάφους, &c.

pag. 64. v. 1. ἀμείβεται δὲ καὶ τὸ ἵππος leg.

v. 20. ὁποῖον δὲν δύναιτο, ἢ δὲ θάλασσαν λαγόν, ἢ τὸ πῶς, ἢ τὸ πῶς, &c. leg.

v. 35. ἢ χερσὶν ὅτι τὸ ἵππος, &c. leg.

pag. 65. v. 1. pro ὅτι πῶς leg. τὸ πῶς. ita pag. 46. v. 18.

v. 2. ὅτι ἵππος καὶ γοῦν ἢ ἀμείβεται ὅτι ἀγαθὸν ἵππος, ἢ πῶς ἀμείβεται leg. veluti sanitatem magis quàm salubria bonum esse dicimus: atque illud quod natura sua per se expetendum, quàm illud, quo tale quid efficitur, nobis ve acquiritur. hoc tamen videmus de utrisque predicari dicere, quod bonum sit alterutrum, iam nimis de utrobque, quàm de virtute, virtutem contra hæc distingui in præcedentibus videre est.

v. 20. veriti posset hic locus sic. Nam qui recte atque exactè re aliqua utitur, id habet, ut illa & ad illud, ad quod producta est, & eo modo, quo debet, utatur.

pag. 66. v. 1. hic locus sic legendus videtur & distinguendus. ἢ τὸ ζῆν ἢ τὸ ζῆν γὰρ πῶς πῶς ἢ τὸ ζῆν. ἀλλὰ ἐπὶ πῶς ζῆν (non ἔστι) μάλιστα. Quod si cunctis animanti vivere idem quod esse existit, manifestum etiam est, prudentem magis ac præcipuè vivere idque illo potissimum

tempore, quando agit & contemplatur id, quod ex omnibus quæ sunt, maximè scibile aut cognobile existit. [quod maximè sciri atque cognosci potest, quod nimirum maximè est. nam essentia & cognitionis gradus apud Platonicos mutuo sibi respondent.

v. 19. ἢ τὸ πῶς, ut v. 15.

pag. 68. v. 5. πῶς leg. ἢ πῶς τὰ ταῦτα, gaudeant vel omnia hæc simili.

v. 9. ἀπὸ τὸ ψυχῆς leg. & v. 15. pro ἀπὸ τὸ, ἀπὸ τὸ, ut pag. præc. v. ult.

pag. 69. v. 20. pro ἵππῳ δὲ, ἵππῳ δὲ leg. Hæc autem usque ad pag. 77. v. 32. ex Plat. Phædone descripta sunt.

v. 27. pro ἵππῳ θάλασσαν καὶ ἵππῳ θάλασσαν ἢ, ex Platone legendi.

pag. 70. v. 18. καὶ αὐτὸ Plato. & ante, οὐκ ἔστι ὅλας idem.

pag. 71. v. 18. τότι ἀλλὰ ex Pla. leg. & v. 22. αὐτὸ καὶ αὐτὸ, ut mox v. 30.

pag. 72. v. 1. ἀλλὰ ὅτι id requirit v. 8. ἵππῳ, & v. 15. αὐτὸ καὶ αὐτὸ, & v. 31. καὶ αὐτὸ τοῦ.

pag. 73. v. 19. pro καὶ αὐτὸ apud Plat. καὶ αὐτὸ τὸν.

pag. 74. v. 16. καὶ ὅτι ἢ ὅτι ὅτι ὅτι, Plato ἵππος ὅτι ὅτι, hoc autem dicit propter illa, quæ ex Gorgia cap. 17. citata leguntur, ita ut oppositum hic menti Platonis irrepserit. Hanc enim vitam quam vivere nobis videmus ὅτις scilicet revera vitam esse passim negat.

v. 29. θάλασσαν ἢ apud Plat. & ἀμείβεται ἢ τὸ τὸν non ἔστιν.

pag. 75. pro μόνον, μόνον, Plat. & v. ult. pro ἀμείβεται, ἀμείβεται.

pag. 76. v. 17. pro δὲ, δὲ leg. & v. 9. pro ἀλλὰ, πῶς apud Platonem ἄρα, et hoc dicendum susceperat v. 1. hujus pag.

v. 25. ἢ ἢ δὲ ἢ δὲ τὸ τὸ leg. & v. ult. videndum legi debeat ἢ ὅτι. Ita enim apud Plat. legitur, atque ita deinde sæpè loquitur.

pag. 77. v. 5. καὶ αὐτὸ. ex Plat. leg. & v. 18. καὶ καὶ αὐτὸ πῶς, ita apud Plat. sed pendet à præcedenti ὅτις. Itaque quum illud in præcedentibus mutatis in ὅτι, & hic leg. καὶ αὐτὸ πῶς.

pag. 78. v. 4. hæc rursum ex Phædone post multa de animalium immortalitate interiecta.

v. 12. ἀμείβεται Plato.

pag. 79. v. 14. ἀλλὰ ὅτι Plato.

v. 21. αὐτὸ καὶ ὅτι & v. 23. common post ἀλλὰ, & v. 25. αὐτὸ ὅτι.

pag. 80. v. 8. καὶ ἢ λογίζεσθαι.

eodicem Erasmi. in quo scriptum *Λαδία* (quod pro *λαδία* accepisse videtur) verterit. Oiko ne abst. istam quidem. Interpretationem minime probandam apparet.

v. 27. τῆς *ζωδίας* leg. Sic enim loquitur p. 146. v. ult. hancque vocem p. 141. v. 20. alia simili voce interpretatur *βοσκιατοδίας*, quod hic *ζωδίας*, appellans.

pag. 146. v. 5. Quod hic *σφαματοποιῶν*, id pag. 180. v. 14. *αὐθόνοον*, *πληθονοῦν* videtur vocare.

pag. 147. v. 1. *τοῦ ἐχέοντος καὶ τῆς ψυχῆς*, Annē *καὶ τῆς ψυχῆς* quasi dicat, quum corpus & illud animus, quod corporeum magis est, Chœnici idcirco comparetur, quod quemadmodum Chœnici frumentum, itidem alimenta huius necessitate instar modii cuiusdam dimetiamur. Pythagorā hoc symbolo monere voluisse in corporis cura non esse consensendum, ad quod verē homo in homine est, nutriendum excolendumque, id est, philosophandum esse.

v. 26. pro *καθάρσις* leg. *καθάρσις*, Nam *καθάρσις* & *καθάρσις* species quædam squissimum sunt Aristot. 4. de hist. animal. C. 2. Vide Gesnerū de piscibus cap. de squillis. verte, Nisi quis eas inverfas resupinet. Nobis verò quum manus à natura adaptata ac corpori veluti appensa sint, ut percas & demus & accipiamus id quod communicationis ratio exigit.

v. ult. *τῆς χειρὸς* leg. puto. nam *αὐθόνοον* ne *σφαματοποιῶν* quidem, multo minus *αὐθόνοον* per manus dare que accipere recte dici possit, mus.

pag. 148. v. 7. *κατακτείνω*, & v. 9. *ταῦτο* leg. v. 28. *ὅτι ἐχέοντες*, quemadmodum quod sequitur *δογματίζω*.

pag. 149. v. 10. *ὅτι δὲ δογματίζω* & *αὐθόνοον* leg. puto.

v. 12. *ὅτι δὲ ταῦτα ἀφαιρῶντες* &c. leg. & v. 28. *τὸν ἀφαιρῶντα*, resugiamus, ipsi verò re-

rum corpore desitutarum substantiæ nos adiungamus ac familiares veluti reddamus, quæ nunquam non sibi similis existit, propter eam, quæ ipsi à natura adest, veritatem atque immutabilitatem.

pag. 150. v. 8. pro *συγχῶς*, *συγχῶς* nimirum *σφοδρῶς* leg.

v. 13. lego *ἐνθυμῶν*, socrōdix ac intercessio- nis temporum hirundinem, quod anni hæc parte aliqua nobis &c.

v. 24. *περὶ τῆς ψυχῆς*, *ἐνθυμῶν* &c. leg.

pag. 151. v. 1. pro *κατακτείνω* leg. *κατακτείνω* nimirum *κατακτείνω*, ad remotiorem aliquam vocem relati- vum referre lamblichorum non est.

pag. 152. v. 12. leg. ex pag. 133. v. 10. *κατακτείνω* &c. leg. & ita legit Brasicanus,

v. 15. alterutrum mihi delendum.

pag. 153. v. 8. pro *αὐθόνοον* leg. *αὐθόνοον* &c. leg. Ita Brasicanus vide symb. 4.

pag. 156.

pag. 154. v. 29. *ἀλλ' ἐνθυμῶν*, vel *ἐνθυμῶν* &c. leg. sed ad sacrificia, quamvis alio tempore illos si relinquitur advocato &c. Mutillum hoc symbolum vel potius ejus interpretationem descripsit Brasicanus.

pag. 157. v. 8. pro *συγχῶς* lege *συγχῶς*, idque misallor, requirit *τὸ πᾶν* &c. leg.

v. 14. *κατακτείνω*, recte legit interpretes *κατακτείνω*, nam illam lectionem requirit *κατακτείνω*, *κατακτείνω*.

pag. 158. v. 12. pro *κατακτείνω*, *κατακτείνω* leg.

pag. 159. v. 10. pro *κατακτείνω*, *κατακτείνω* leg. quam le- ctionem requirunt, quæ sequuntur, *κατακτείνω* &c.

pag. 160. *κατακτείνω*, *κατακτείνω* &c. leg.

pag. 174. v. 28. pro *αὐθόνοον* leg. *αὐθόνοον*, ita

etiam mox pag. seq. v. 4.

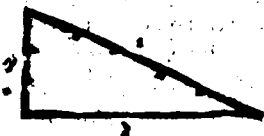
Omissa in vitam Pythagoræ.

pag. 68. de vita Pythagoræ v. 36. Locus hic ex Cyrillo in Iulianum, q. iam quo idiomate &c. emendari posset, si quidem is Græcè non mendosus haberetur. Citat autem hunc locum ex Porphyrio de vita Pythagoræ quod *μεγεθυον* & *οφθαλμ* esse puto.

pag. 126. v. 35. pro *Νιρσος* πδπ &c. lego *Νίρ-
δος* πδπ & *πδλαμ* &c. Nektus enim Thessaliæ flumen est: Neathus autem & Alarus ad Crotonem Strabo 6. & Plinius Cyrrillus 3. in Iuli-

anum Causum dicit. Et sanè circa hæc loca Ca-
suentum flumen Plin.

124. ibid. v. 9. Hic depictam habent notæ tri-
angulum *ισοσκελ*, atqui non æquilatèro, quæ
Pythagoram hic dixisse narrat lamblich: sed re-
ctangulo conveniunt, quale & requirunt adscri-
ptæ lateribus numerorum notæ γ. δ. Hypote-
nusa trianguli recti quinque, & altero latere 3.
partium datis reliqua latera 4. petita esse appa-
ret ex propo. 47. Euclid. 1. Elementor.



ERRATA SIC EMENDANDA.

P. 3. v. 11. *οικονομ*. p. 5. v. 1. *σκακπ*. 6. 2. nequaquam opponens. 9. 12. *ἔχοντες*. v. 16. *φύγον*.
12. 29. diversissimus. 17. 21. *τὸ δλ*. 26. 1. talis. 29. 12. *δύο*. v. 32. *αἶμα*. 30. 13. *ρβ*. 36. 3.
μυθ. 24. *καθ*. 38. 8. *ἀπλοῦτα*. 45. 3. *τὸ λδ* & *ἔχον*. 46. 14. *βίλπον* *ἔτι*. 50. 29.
διψιδ. 56. 23. *κατασ*. 61. 9. Et quidem multo magis illis. 69. 20. *ἰδι*. & 52. *συγ* & *κατα*.
70. 27. *αἰσιν*. & 27. *αἰμ*. 77. 10. *κατα* & *ἔχον*. & 19. Et qui constituerunt. 79. 14. *δ*.
κα. & in Latino, aures: non, res quæ sunt. 81. 31. *διδ*. 84. 5. *κατα* & *ἔχον*. & 10. *κα*.
βίλ. 87. 5. *κατα*. & 13. *κατα*. 94. 24. attollere. 105. v. ult. *αἰσιν*. 106. 3. *κατα*.
& 8. *κατα*. & 20. *τὸ κα*. 111. 28. comparavit. 114. 26. *κατα*. 119. 27. *κατα*.
122. 5. *κατα*. 126. 5. leviores. 127. 10. *αἰσιν*. 129. 2. vetat. 131. 12. *κατα*. 136.
28. angustum. 137. 24. *κατα*. 140. 5. quam ceteri in se. & 14. ipforum sermonem. & v.
ult. linguæ. 141. 23. *κατα*. 142. 21. pigrum exousans & expell. 144. 6. *κατα*. 147. 4. *κατα*.
151. 31. Sícula. In *notis*, p. 26. col. 2. 22. *κατα* & *αἰσιν*. 27. col. 2. 36. 14. *κατα* & c. 37.
c. 230. *κατα*. & 31. *κατα*. 32. col. 2. 11. quotæque. 39. col. 1. 34. Sed *κατα*. 45. c. 2. 31.
profanatam.

INDEX

rerum & verborum copiosissimus

in hſce duos lib. I AMBLICHI CHALCIDENSIS
de vita PYTHAGORÆ & protrepticis orationibus.

A

Ab animalibus abſtinendum eſſe lib. 2. pag. 160.
v. 17.
Abaris Scythæ Hyperboreus imperitus rerum
Græcanicarum 1. 92. 14. ut doctus à Pytha-
gora ibid. v. 20.
Abaris ſacerdos Apollinis apud Hyperboreos
1. 92. 30. & 127. 17.
Abaris ſacra è Græcia in patriam avertit 1. 92.
33. aurum otioſum Deo reponit ibidem &
131. 19.
Abas Pythagoram Deo ſuo ſimilem fecit.
93. 3. dat ſagittam Pythagoræ ibidem 10. &
127. 16. & 131. 29.
Abaris manet in templis ſine cibo & potu 131.
31.
Abatis Hyperboreus multa præclara facinora
edit 1. 127. v. ult.
Abaris Æthrobates diſtus 1. 128. 7. peſtem præ-
dixit 1. 31. 19. Lacedæmoniorum muros pur-
gat, ut nunquam poſtea laborarint ibidem
131. 25.
Abaridis hiſtoria multa fabuloſa continet 1.
130. 5.
Abaris tractabat conſecta ſacra 1. 136. 5.
Abaris vir ſapiens 1. 33. 23.
Abſona & abſurda expetunt pueri viri & ſo-
minæ & c. 1. 37. 8.
Abſtinendum iis, quæ nigram caudam habent,
2. 139. ſymb. 6.
Abſtinentiæ tempus Pythagoreis præſinitum 1.
107. 10.
Abſtinentia vini præcipitur 1. 165. 15.
Abſtinentia ab animalibus & cibis nonnul-
lis 1. 190. 18.
Acetarium vas removendum 2. 141. 9.
Acolæſtus æroſi contrarius 2. 108. 27.
A'νυπαρχὸς qui 1. 34. 31. & 85. 7.
A'νυπαρχὸς auditores 1. 43. 7.
A'νυπαρχὸς multa habere prudentiæ argum-
tum 1. 85. 14.
A'νυπαρχὸς & ſύζη non poſſunt in eodem eſſe 1.
130. 2.
A'νυπαρχὸς quæ 2. 131. 21.

Acutè videre & audire bonum 2. 113. 6.
Adamantinus qui leges ex hominibus tollit 2.
128. 18.
Adamantinus & ferreus homo 2. 123. 16.
Adoleſcentiæ bona inſtitutio tradenda viri-
tati 1. 173. ult.
Adoleſcentia viriorum ſentina pueritiæ & vi-
rilis ætatis 1. 174. 13.
Adoleſcentia maximæ curæ indiget 1. 174. v. ult.
Adverſarii pugiles ſuos non lædere, ſed vincere
cupiunt, 1. 57. 25.
Adulatione ut reſcilibetali abſtinebant Pythago-
rei 1. 191. 6.
Adulterina & inceſtuosa amputanda eſſe 1.
180. 15.
Ægri convaleſcunt ſine cognitione cauſæ qua-
re faciendum 1. 90. 25.
Ægyptii & Chaldaei de literis Pythagoram do-
cent 1. 144. 20.
Ægyptii ſacerdotes præceptores Pythagoræ 1.
139. 11.
Ægyptiorum interpretes doctiſſimi 1. 144. 13.
Ænigmatica omnia Pythagorica eſſe 1. 206. 30.
Æolica lingua colores habet accētus, 1. 203. 2.
Æolica lingua ab Acolo, poſt Doricam vetu-
tiſſima 1. 203. 30.
Æqualitas juſtitia principium 1. 111. 12.
Æra temperatum querebant Pythagorei 1.
97. 17.
Ætate minimus legebat 1. 99. 26.
Ætatum diſtincta ſed omnium ſimilis eſſe
debet cura 1. 173. 25.
Æternorum peritos reddit philoſophia 2.
4. 31.
Affectiones humanæ in infinitum eunt 1.
177. 25.
Agmen 30. virorum in inſidiis ab Dionyſio col-
locatum 1. 166. 5.
Agni & recens nata non immolanda Pytha-
goræ 1. 138. 3.
Alcæi vitam Pythagoras hæreditate accepit 1.
153. 1.
Alcæus Lacedæmonie ſapientiæ ſtudio inſignis
obiit 1. 153. 5.

Alcæon discipulus Pythagoræ 1. 103. 16.
 Aleiptici libri alius cuiusdā Pythagoræ 1. 40. 15.
 Alterum jactus quis, 1. 98. 14.
 Ambrosia & nectar philosophiæ speculationes 2. 4. 25.
 Ambulationes ut instituerint Pythagorei 1. 98. 26.
 Amentia simile omnem existimationem & opinionem spernere 1. 173. 2.
 America fugienda 1. 47. 14.
 Amicitia communis & privata erga quosque exercenda 1. 75. 3.
 Amici nunquam inimici, & hi ut subito amici fiant 1. 51. 12.
 Amicitiam vacare debere pugnis & certaminibus 1. 100. v. ult. & 101. tota, & 194. 22.
 Amicorum omnia communia 1. 94. 27.
 Amicitias externas morose admittebant Pythagorici 1. 169. 16.
 Amici Pythagoræ malebant mori, quàm ab illius scitis discere 1. 189. 5.
 Amicitia universalis Pythagoricorum 1. 193. 15. usque ad v. 12. pag. sequent.
 Amicitiam non esse temerè contrahendam 1. 196. 14.
 Amicitia exercita erga ignotos à Pythagoreis 1. 199. 6.
 Amicitia bona in animo omnia 1. 201. v. pen.
 Amici ut numen colendi, reliqui habendi ut pecudes 1. 216. 5.
 Amicos quos vocemus 2. 51. 13.
Amphix non esse gravius majusve malum 1. 156. 25.
 Anaxagoræ dictum mentem nostram Deum esse 2. 54. 1.
 Anaxagoras vivebat ut cœlestia contempleretur 2. 57. 17.
 Anaximander Physicus cum quo Pythagoras 1. 31. 18.
 Ancæus quis 1. 26. 26. Coloniam deduxit 27. 15.
 Anchitus abfurso juvene occidendus per Empedoclem liberatur, hic à furore, ille à cæde 1. 110. 4.
 Anchitus discipulus & intimsus scelerator Empedoclis 1. 110. 20.
 Androcydus scripsit in symbola Pythagoræ 1. 134. 1.
 Animalia nobiscum ex iisdem elementis 1. 107. 2.
 Animal impuri non valdè sapientiæ studio de-

diti possunt maculare 1. 107. 8.
 Animalia Pythagoras non sacrificabat, nec reliqui contemplativi 1. 137. 30.
 Animalia non esse cadenda nec edenda 1. 152. 12. & 163. 30. & 164. 3. 2.
 Animal relictum & neglectum in malitiam delabatur 1. 175. 10.
 Animalia non esse maculanda, nec illis dei numen honorandum 1. 61. 13.
 Animalia *ἄλογα* doceri & mitigari 1. 66. 7. & 106. 20.
 Animalia quæ maculanda 1. 88. 5. non sacrificanda 106. 9.
 Animalia quæ non lædunt, non attingenda 1. 99. 20.
 Anima hominis in quæ animalia non ingreditur. 1. 88. 3.
 Animas esse immortales 1. 155. 6. & 186. 32.
 Anima melior cum Deo habitat 2. 82. 14.
 Anima cum sit immortalis ejus cura habenda 2. 85. 10.
 Animus philosophi volitat per universum mundum 2. 85. 10.
 Animæ immortalis nihil satius, quàm ut optima sit 2. 82. 16.
 Animi ornatus legale & lex 2. 105. 5.
 Animi primum opus ratiocinari 2. 65. 23.
 Animis omnium disciplinæ infundi non debent, ut januis divi foriorum 1. 104. 29.
 Animi sapientia ex petibilibus 2. 36. 5.
 Animula mali quanto acutius cernit tanto peior est 2. 100. 6.
 Animi purgatio Pythagoræ 1. 75. 1.
 Animus à vitis liber à somno & insomniis liber 1. 76. 1. colendus præceptis 83. 3.
 Animus moderatus bonus 2. 107. 30.
 Animus post corpus, & post animum prudentia præstantissima 2. 58. 1.
 Animus purus ecu templum donatiis, disciplinis ornandus 2. 5. 12.
 Animus gubernat corpus, & hoc gubernatur 2. 56. 3.
 Animus post deos divinissimus & propinquissimus 2. 28. 17.
 Animus habens imperium honorandus præstantissimus 2. 28. 25.
 Animus corpore præstantior, animo mens & ratio 2. 45. 3.
 Annulus non esse gestandum 2. 158. 28.
 Annulus habens Dei signum non gestandus 1. 213. 38.

Annulus non induendus cum efferetur funus,
vel locus impurus aditur 1,21,4.
Annus vicissimus ætatis rei vengeræ expers esse debet 1,179,7.
A'νóλoι, ἀνύτοι, dolium 2,101,27.
A'νoπiαs incommoda gravia 2,126,20.
Antrum Pythagoræ extra urbem in quo Philosophiæ vacabat. 1,41,12.
A'νoia Pythagoreorum 1,74,25, & 165,15. & 190,29.
A'νoδiδeις quibus adhibebantur 1,90,30.
Apollo & Æsculapius cum Pæone docent, quibus cibus utendum 1,179,7.
Apollinis oraculum de liberatione tyrannidis Phalaridis 1,187,27.
Apollinis ara incruenta in Delo 1,40,24, & 47,31.
Apollo, cupido Φιλοδορῆς ἀνδρῶν puerili specie pingebantur. 1,59,26.
Apollonius scriptor 1,211,30.
Apopthegmata Pythagoreorum ex sacrificiis petita 1,129,30.
Apopthegmata Pythag. ut oracula Apollinis inimitabilia & prisca 1,207,5.
A'φopθiγi omnes fugiunt 2,49,24.
Apopthegma Pythagoræ verè oraculo divino simile 1,47,7.
Aquila supervolans vi quadam ad Pythagoram tracta, 1,67,14.
Aquiminario nec balneo utendum esse 1,86, vult.
Ara incruenta vel ἀνύμικτος 1,106,16.
Arcana dogmata Pythagorei tacita servabant 1,191,12.
Archippus incendio elapsus fugit Tarentum 1,208,31. & 209,14.
Archemórus scéltor Pythag. 1,60,2.
Archytæ dictum, videri particularia facilia cognitis universalibus 1,145,30.
Archytæ poema de dogmatis Pythagoreorum 1,221,5.
Archytas peccantes felices dixit, quod iis fratus esset, 171,15.
Archytas Tarenti manet in Italia reliquis excellentibus 209,24.
Archytas Hieronis tyrannide Philosophia abstinuit 1,221,31.
Archytas scriptor de sapientia, Fragmentum 2,12,21.
Archytas senior Pythagoræ discipulus 1,103,13.

Artifex Proconneus 1,130,4.
Aristæus Damophontis natus annos centum, 39. interpretatus est Pythagoram 220,5.
successit Pythagoræ 219,28.
Aristæus Pythagoreus 1,103,14.
Aristocrates Pythagoreus 1,123,21, & 154,20.
Aristoteles de philosophia Pythagorica scripsit 1,44,14.
Aristoxenus scriptor 1,196,31. & c.
Arithmetica scientia multa vera Pythagoræ reddebat 1,136,19.
Artes naturæ imitamenta 2,34,28.
Artes circa corpus versantur 2,40,20.
Artes corporis, Medicina, institutio, agricultura 2,27,24.
Attica lingua nimis luxurians in coloribus 203,30.
Attica lingua unde nominata 204,1.
Atheos omnis miserrimus 2,94,20.
Avaritiæ mater multorum malorum 1,82,26.
Avaritiæ & tenacitatis robur non est virtus 2, 122,23.
Auditores Pythagoræ intra sindonem vel cortinam 1,91,23.
Augusta omnia in Pythagora 1,93,8.
Avium amatores ut generosæ sint aves curant 1,181,20.
Aurea carmina Pythagoreorum sunt 2,6,5.
Aurum gerant meretrices non liberæ feminæ 1,165,4.
Aurum non inficitur rubigine, nec virtus vitiis turpatur 2,4,2.
Aurum collectum sociis distribuit Pythagoras 1,94,22.
Aurum omnium terrestrium gravissimum est 2,158,28.
Auspicia per numeros 1,94,32.
A'Υπoίcιoι Pythagorei probant 2,8,8.
A'Υπoίcιoι δoγμoιs in animo Pythagoræ 185,15.
Autochthones honoratiores advenis 1,49,15.

B

Balneis non esse utendum 1,87,8.
Balneis utebatur Pythagorei ab ambulatione 1,99,2.
Báλuovci artes ex Plat. 2,28,4.
Beate vivere in quibus situm 2,44,4.
Beatorum locus 2,81,20.
Beati qui re nulla indigent 2,101,8.
Beati quomodo erimus 2,78,8.

Beatus facit philosophia 2, 131.
 Belluarum ritu homines procreare 182, 2.
 Belluina natura sub divina subicitur 2, 32, 8.
 Bellua multorum capitum quæ in homine 2, 9, 25.
 Belluinum nihil committendum 2, 144, 27. & 145, 10.
 Bellum gerendum cum *æropia* 1, 100, 7, & 153, 24.
 Bellum seu Mars subministrator & legislator cædium 1, 164, 5.
 Bellum scelestæ res & nefaria Pythagoreis 1, 164, 4.
 Benè loquendum & sentiendum de Deo, de heribus monebat Pythagoras, & de parentibus & benè meritis 1, 100, 3, & 6.
 Benè faciens beatus est 2, 108, 23.
 Bestiæ variæ cupiditas & ira 2, 31, 15.
 Bibere cum voluptate & jucundè differunt 2, 66, 11.
 Bini ternive ambulant Pythagorei 1, 98, 30.
 Bipedes homines & aves & quid tertium 1, 133, 7.
 Bitula uxor Telaugis Damonis filia 1, 135, 7.
Bionia non curanda Deum accedenti 2, 134, 1, symb.
 Bona à Deo pendunt ad felicitatem docentia 2, 84, 3.
 Bona virtuti ad hærentia verè bona sunt 2, 114, 4.
 Boni viri virtute se ornant non alieno ornatu 2, 121, 15.
 Boni viri non negliguntur à Deo 2, 84, 1.
 Boni causa jucundū faciendum non contra 2, 107, 6.
 Bono non utendum ad mala 2, 119, 14.
 Bonorum divisio secundum Pythagoreos 2, 22, 20. & 26, 20.
 Bonorum divisio rectè valere, pulchritudo, divitiarum 2, 113, 4.
 Bonorum sanctorum communio 1, 101, 18.
 Bonum quid 2, 107, 9, 10, 11, 12.
 Bonum nomen cupientes philosophabuntur 2, 29, 14.
 Bonum à Deo solo petendum 1, 89, 24, & 129, 4.
 Bos Tarentinus non vastavit amplius segetes nec fabas, 1, 66, 20.
 Bores non esse immolandos 1, 138, 4.
 Boulagoras rex ita scholam Pythagoricam post Mæmarchum 2, 20, 10.

Brevia dicta Pythagoræ ad omnem vitam utiles 1, 100, 29, & 102, 10.
 Bryllon discipulus Pythagoræ 1, 103, 12.
 Bubulcus Pythagoræ non novit bovinè loqui 1, 66, 18.
 Bubulci pastores felices quod mulgeant multum lactis 2, 86, 25.

C

Cædem animalium abominantur Pythagorei 1, 163, v. ult.
 Cædem animalium esse præter naturam 1, 64, 2.
 Cædes hominum abominabilior Pythagoreos terrebat ab omni bello 1, 164, 4.
 Calcei dextro subdendi prius, in pelluvium sinister inferendus prius, 2, 142, symb. 12.
 Calumnia acutior est gladiis acutissimis 2, 120, 32.
 Cambyfes abducit Pythagoram in Babyloniam 1, 16, 30.
 Cantibus absque verbis Pythagorei ægros sanabant 1, 111, 10.
 Cantus vel concentus deorum è sepulchro Philolai ipso meridie exauditus 1, 130, 6, & 137, 1.
 Canum amatores curam habent ortus & nutrimenti catulorum 181, 14.
 Carmelus mons 1, 33, 28.
 Carmina Musica contra animi perpeffiones 1, 108, 27.
 Carmina contra iram & excandescentiam 1, 108, 10.
 Carmina ad dolores animi pellendos Pythagoræ 189, 20.
 Carnis elus varius, 1, 178, 15.
 Carnibus animalium deo sacris abstinebant Pythagorei 1, 99, 15.
 Carnalis & infirmus homo 2, 128, 22.
 Carnosum esse inæqualis vitæ argumentum 1, 170, 6.
 Castor & Pollux, Hercules & Iupiter omnium concentus 1, 142, 1.
 Catane urbs accipit leges 1, 46, 17.
 Catuli & pueri eodem modo institui debent 176, 1.
 Cauconicæ uris mo rtem prædixit Pythagoras 1, 132, 14.
 Cauponari disciplinas 204, 27 & c.
 Causa cur mali sint homines 1, 182, 2.
 Causas honorandas esse quod solem videamus 2, 26, 31.
 Cedro & cypresso & c. deos honorandos esse 1, 140, v. ult.

Cenchrius 1, 105, 14.
 Celtica seu Gallica sacra 1, 139, 16.
 Cerebrum non esse edendum 2, 116, 18.
 Cerebroquare abstinendum sit 1, 107, 13.
 Certamen Olympicum Iovi consecrat Hercules 1, 51, 8.
 Certamina coronata ab pueris eduntur 1, 59, 30.
 Certamina ex vera amicitia profliganda 194, 22.
 Chaldaei Pythagoram in religione formant 1, 139, 12.
 Chaldaei & Aegyptii in theoremati Pythagoram docent 1, 144, 20.
 Charadrii vitam vivere 2, 103, 24.
 Charondas Cataneus legislator Siciliæ 1, 46, 20.
 Charondas discipulus Pythagoræ 1, 103, 11. & 123, 14 & 154, 16.
 Chærogætos λόγος 1, 146, 20.
 Chæos maris 2, ex Plat. 85, 1.
 Chænici non esse insidendum 2, 146, 28.
 Chromaticum genus Musices 1, 116, 25.
 Cibi, quibus alimur, multum ad rectam disciplinam conferunt 1, 105, 10.
 Cibi status & turbas creantes vetiti Pythagoreis 1, 105, 15.
 Cibi suaves, sumptuosi & conditi apponuntur in epulis 1, 164, v. ult.
 Cibidelicati servis ad tormentum apponebantur 1, 165, 3.
 Cibis delicatis & luxuriosis abstinendum esse 164, 33.
 Cibus animatorum, ut rationem lædentibus interdixit Pythagoras, 1, 74, 15, 16.
 Cibus prophanis abstinebant Pythagorei 1, 105, 22.
 Ciborum insurgitationes & intempestivæ repletiones fugiendæ 2, 151, 13.
 Ciborum abundantia corpori noxia 2, 4, 15.
 Ciborum parsimonia & paucitas 1, 24, 25, & 165, 16. & 190, 29.
 Cibus & potus & quies moderata Pythagoreorum 1, 148, 5. & 204, 12.
 Cinis pro pulvere abacorum accipitur 2, 158, 17.
 Cinyra ditior 2, 112, 21.
 Circinus non fallit visum 1, 122, 3.
 Cives ut cum externis victuri 1, 75, 11.
 Clades & interitio multorum Pythagoreorum 209, tota.
 Clinix factum egregium 1, 171, 21.
 Clinias Tarentinus Proxo Cyrenæo rebus com-

minuto suscepta peregrinatione succurrit, 200, 26.
 Cnossus mons Cretæ imminet 1, 93, 31.
 Cœli spectabulum pulchrum 1, 65, 6.
 Cœli potentia quanta 186, 6.
 Cœleste iter amplectendum 2, 139, 17.
 Cœlitus omnia gubernari Pythagoras dixit 184, 13.
 Cœlum ut intueretur natus Pythagoras, 2, 57, 10. & 58, 14.
 Cœna Pythagoreorum ante solis occasum ab soluta 1, 99, 11.
 Cœna peracta libationes fiebant 1, 99, 23.
 Cœne tempore libabat diis Pythagoras 1, 137, 24.
 Cœnobii viri 1, 43, 3. & 84, 20.
 Cognati præbent Pythagoreis invidiæ initia, 215, 5.
 Cognita & aperta chara 2, 51, 16.
 Cognitio Dei, virtus sapientia, & felicitas nos deo similes reddunt 2, 7, 2.
 Columna & Cippus erigebatur fucis discipulis Pythagoræ 1, 79, 18.
 Colloquium cum diis & divina oracula nihil debet corrumpere 2, 159, 20.
 Commentarii Pythagoreorum sapientia & veritate pleni 1, 142, v. penultim. & 143, 5, totaque pag.
 Comitia de se statui & agi 212, 14.
 Commentarii & scripta Pythagoricorum 1, 103, 20. &c.
 Comitare utendum erga cœvos 1, 74, & 165, 21.
 Commestiones cum tibicinis, boni & philosophi ignorant 2, 84, 24.
 Commiscere & congregi quid 2, 159, 10.
 Communia omnia Pythagoras & Plato habuerunt 1, 151, 24.
 Communes scientiæ à Pythagora traditæ 1, 146, 10.
 Communicatio ubique, ibi & amicitia est 2, 109, 21.
 Communio bonorum ex *ἀντιμία* 2, 124, 28.
 Communio bonorum apud Pythagoricos 1, 78, 3.
 Communio bonorum inter amicos 1, 45, 13.
 Communio bonorum inter Pythagoricos 1, 84, 18.
 Concilium res sacra 1, 58, 2.
 Concordia & consensus in Repub. ingens bonum 1, 55, 5.

Conclave inijucundum somnum capientibus
 in *Arripit* 2, 128, 22.
 Concordia & vitæ integritas pellunt tyrannū.
 187, 30.
 Concubinæ jussu Pythagoræ deseruntur 1,
 58, 22.
 Congressus fornicarum cum viris qualis esse
 debeat 1, 61, 17.
 Conjugati magis semetipso amabunt quàm pa-
 rentes 1, 61, 21.
 Conspuenda quæ magis sunt in pretio, quàm
 philosophia 2, 159, 10.
 Consuetudine & exercitatione induuntur disci-
 plinæ & oculi animi 2, 99, 16.
 Contemplationibus vacantes à superfluis &
 injunctis cibis abstinerebant 1, 106, 6.
 Contradictoria non esse stabilienda 2,
 148, 29.
 Controversia inter nonnullos decisa à Pytha-
 gora 1, 127, 25.
 Contumelia, delicæ, contemptus legum ad in-
 iustitiam sollicitant 1, 153, 20.
 Convivæ libabant antè quàm cibum caperent,
 & sacrificabant 1, 99, 8.
 Convivia Pythagorica decem hominibus con-
 stabant 1, 92, 5.
 Cor non esse edendum 1, 107, 12, & 2, 158, 27.
 Cor & cerebrum duces & scilicet & sedes sapi-
 entiarum & vitæ 1, 107, 15.
 Corpora mortuorum non esse exurenda 1,
 141, 10.
 Corporalia non possunt doceri 1, 145, 9.
 Corporalia sunt in perpetuo fluxu & mutati-
 one 2, 152, 28.
 Corpore excedentes Pythagorei non metuant
 1, 192, 23.
 Corporea & materialia eadem, & quia corrup-
 tionem obnoxia existunt, ideo non sunt 1,
 145, 5.
 Corpore inani cibum petere naturale esse
 177, 9.
 Corpore pleno exinanitio expetitur 177, 11.
 Corporis robur quomodo pararent Pythago-
 rei 1, 98, 15.
 Corporis quatenus habenda cura 2, 26, 25.
 Corpori ægro nihil prosunt cibi potiusque 2,
 105, 25.
 Corporum exercitatio Pythagoreorum 1,
 98, 10.
 Corporum studium pravis amicis confertur 1,
 52, 25.

Corpus carcer & vinculum 220, 21.
 Corpus animo annexum servituti causa 2, 26, 8.
 Corpus reliquissimum sit 2, 11, 33.
 Corpus per se existit segregato animo, & a-
 nimus per se 2, 70, 2.
 Corpus impedimento est animo conjunctio 2,
 73, 3.
 Corpus bella, seditiones & pugnas facit, 2,
 73, 16.
 Corpus nostrum est sepulchrum 2, 101, 17.
 Coxam auream ostendit Pythagoras Abari
 Hyperboreo 1, 127, 15, & 131, 14.
 Credendum illis quæ ad Deum adducunt, 1,
 130, 13.
 Crangæ attrahunt faciliè, sed non dimittunt, 2,
 147, 27.
 Creophilus præceptor Pythagoræ 1, 29, 38.
 Creophilus Homeri hospes & amicus 1, 31, 15.
 Creusa Etechei filia 1, 209, 11.
 Criminis delationem non esse in alios torquen-
 dam 1, 131, 26.
 Crotona civitas *iniquitatis* 1, 42, 29.
 Crotona urbs firmatur legibus 1, 46, 16.
 Crotoniatarum urbs ab Crotone per impruden-
 tiam cæso nomen habet 1, 58, 16.
 Crotoniatarum foeminae supplices Pythagoræ
 1, 125, 15.
 Crotoniatæ à pellicibus & scortis liberati 1,
 125, 2.
 Crotoniatarum urbs direpta tempore Bulago-
 nis 220, 12.
 Crotoniatæ viri laudantur ab uxoribus 1,
 63, 18.
 Cujus causa aliquid fit, id præstantissimum o-
 mnium 2, 57, 24.
 Cumæ quæ aurum habet non esse congregien-
 dum 2, 158.
 Cupiditas qualis & quid 176, 25.
 Cupiditas specie maxime multiplex 177, 1.
 Cupiditas maxima cura & exercitatione eget
 - ibidem v. 5.
 Cupiditates quales in futuris discipulis confi-
 derandum 1, 77, 8.
 Cura pecuniarum & rei familiaris non debet
 præcipua esse 2, 26, 31.
 Cursationibus utebantur Pythagorei 1,
 98, 11.
 Cursum rectum ex mala causa ad finem non
 posse teneri 1, 59, 15.
 Curvos ungues habentes non alendi 2, 147,
 sym. 20.

Cyclo-

Cyloni Sybaritarum principi monumentum
& cippus datus 179, 21.
Cylon quis 207, 28. repulſam paſſus à Pytha-
gora hoſtis gravis factus, ibidem & ſeq. pag.
215, 24.

D

Damæ Pythagoræ filię monumenta 1, 135, 5.
Telaugis ſoror v. 5.
Damonis & Pythiæ exemplum 1, 22, 1, &
197, 11.

Damna metuunt avari 2, 121, 5.
Dandum non minus quam accipiendum 2,
247, Symb. 20.

Dei imago non geſtanda in annulo 1, 87, 12.
Dei cognitio ſapientia & vera virtus 2, 90, 25.
Delphica & Dodonæ oracula per ſerminas
1, 63, 7.

Delubra & nemora petebantur ab ambulat-
ris Pythagoricis 1, 97, 18.

Demonſtrationes, quæ mentis ſunt, in pretio
eſſe debent 2, 158, 15.

Democedes cum adoleſcentibus Plateas ſecel-
ſit 217, 23.

Dentes non rumpendi & quare 1, 145, 3.
Deo omnia facilia 1, 131, 3. & hoc deum dixiſſe
v. 7.

Deo quis cohabitabit 2, 77, 25.
Deo proximus quàm feliciffimè vivit 2, 84, 5.
Deo ſimiles prudentes, juſti, ſancti, 2, 90, 6.
Deorum nomine in jurando non abutendum
1, 55, 3, 2, & 138, 7.

Deorum ubique recordabatur eoſque honora-
bat Pythagoras 1, 137, 21.

Deos laudibus celebrandos eſſe ſemper mo-
nebat Pythagoras 1, 137, 21.

Daymo animi carminibus tollendi 189, 20.
Deucalion Promethei filius 203, 15.

Deucalionis munus Græca & Æolica linguæ
203, 17.

Deum non eſſe malorum cauſſam 1, 185, v. ult.

Deum videre ab ſpecula 2, 21, 10.

Deum ſequi univerſa hominis vita 1, 28, v. ult.

Deum eſſe & intueri ac curare res humanas
utile eſſe cogitare, 1, 155, 25.

Deus invocandus in re aggredienda 1, 25, 5.

Deus ſummus rex & Dominus 1, 89, 22, &
119, 10.

Deus bona non dat iis, quos odit 1, 89, 27, &
129, 15.

Deus omnipotens 1, 130, 31.
Deus ſuperfluis & corruptibilibus non affici-

endus 1, 140, 30.

Deus in nobis non diſcerendus 201, 22.

Deus principium, medium & ſinis 2, 20, 17.

Deus & natura nos crearunt 2, 157, 8.

Deus hominem conſtituit ad cognoscendū &
contemplandum dixit Pythagoras 2, 58, 14.

Deus juſtiſſimus 2, 90, 18.

Deus non adorandus perſonæ toriæ 2, 135, Sy. 2.

Deus in annulo non geſtandus 2, 151, 19.

Deus incorporeus 2, 151, 22.

Dexter calcceus prius induendus 1, 86, 30.

Dextra accipi uxores 1, 87, 18.

Dexteram non cuivis, ſed ſolis Pythagoricis in-
jiciendam 214, 32.

Dextra nulli facile injicienda 2, 155, 2.

Dextra manus honorabilior altera 2, 148, 10.

Dii unde tales 1, 86, 6.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Diaſiſis Ariſtotelica de Pythagora 1, 44, 16.

Discentis officium est pendere ab ore præceptoris 173, 10.
 Disciplina crudित्रix Pythagoræ 1, 11, 25.
 Disciplinas tradébant & mores emendabant Pythagorei 1, 98, 1.
 Disciplina animo indenda, ut cæcis oculis visus 2, 99, 1.
 Disciplinas in honore habere 2, 37, 18.
 Disciplinas non esse conviciis dilacerandas 2, 156, 22.
 Discipuli Pythag. futuri observabantur, quomodo vixissent cum parentibus, amicis, etc. 1, 77, 2.
 Discipuli Pythagoræ somno se dantes liberi ab insomniis 70, 20, etc.
 Discipuli Pythagoræ quasi everticulo doctrinam Pythag. capiebant 1, 82, 19.
 Discrimen hominis cum animalibus 186, 11.
 Dispensatores bonorum communium apud Pythagoreos 1, 78, 5.
 Discitur quod memoria retinetur 1, 148, 30.
 Divina maxime contemplanda 2, 81, 17.
 Divinandiis in pretio Pythagoreis 1, 147, 27.
 Divinationibus exercebantur Pythagorei 1, 129, 23.
 Divitiæ et opes contemnendæ 190, 30.
 Divitiæ violentæ malæ 2, 4, 12.
 Divitiæ cum ignavia non dant formam 2, 110, 19.
 Diuturnum aut longi temporis nihil in rebus humanis 2, 52, 28.
 Docere et discere utrinque debet convenire 1, 162, 6.
 Dolia duo diversa 2, 102, 30, et p. seq.
 Dolio vel cribro aquam ferre miserimum 2, 102, 8.
 Dolum pertusum intemperantes 2, 102, 2.
 Domicilium subterraneum et spelunca 2, 92, v. ultim.
 Domus nec fundatur nec subsistit sine magistratu 1, 161, 29.
 Domi suæ procreandum 1, 87, 19.
 Dorica lingua præstantissima 202, 33, & 203, 5.
 Dorica lingua antiquissima 203, 8, & 28.
 Duplex bonorum portio redibat ad reiectos à Pythagora 1, 78, 22.
 Duris & crudelibus jura reddere interdixit Pythagoras 1, 83, 9.

E

Echecrates quis fuerit 209, 30.
 Echemythia 1, 95, 16.

Expositio cur indicata 1, 74, 18. & 190, 20.
 Expositio Pythagoræ prima exploratio 1, 95, 27.
 Expositio 1, 103, 30. & 165, 10. & 190, 20. & 191, 14.
 Echo 2, 94, 7.
 Eclipsis in speculo vel pice perforata commode cernitur 1, 72, 25.
 Egentes in urbibus libenter in aliorum res involant 1, 157, 20.
 Elagabalus forma duodecim sedilia habebat 206, 20.
 Eleusiniæ deæ Ceres & Proserpina 1, 80, 24.
 Eleusinia sacra varia in variis locis 2, 139, 13.
 Elicion Pythagoreus 1, 123, 24, & 155, 19.
 Elixa non esse assenda & quare 1, 140, 7.
 Eloquentia sapientiæ fortitudo in bonis usurpanda 2, 119, 10.
 Empedocles discipulus Pythagoræ 1, 103, 14.
 Empedocles miracula facit 1, 137, 31.
 Empedocles alexanemos dictus 1, 128, 4.
 Empedocles rerum naturalium mentionem facit 1, 150, 17.
 Empedoclis sententia et carmen de Pythagora 1, 72, 32 et 73.
 Empsycha fugienda 1, 106, 7.
 Enausmia dictus Pythagoras, quod aliis etiam *ἐμψυχία* et *ἐμψυχισμός* 1, 44, 7.
 Enchiridion *ἐνχίριον* 186, 14.
 Enunciator secretorum Pythagoræ perijt in mari 206, 18.
 Epaminondas audivit Lyfin, quem patrem vocat 209, 21.
 Epicharmus abstinnuit à philosophia per Hieronem tyrannidem 221, 3.
 Epicharmus Doricam linguam optimam iudicat 202, 33.
 Epicharmi sententiæ 1, 150, 24.
 Epimenides discipulus Pythagoræ 1, 103, 25.
 Epimenides edit miracula 1, 127, v. p. ult.
 Epimenides vulgò vocabatur Catharicus 1, 128, 6.
 Epimenides Pythagoricus furiis et diis invocatis insidiatores suos sustulit 188, 10.
 Epode unde dicta 1, 111, 14.
 Epodis utebantur Pythagorei ad morbos pellendos 1, 148, 17, et 204, 25.
 Epulæ publicæ delicata et opipara habent 164, v. ult.
 Erythrinum abstinnendum 1, 107, 26.
 Erythrinum non esse suscipiendum 2, 119, 30.
 Eryxidas Chalcidensis quo tempore stadium vicerit

vicerit 1,47,25.
 Esoterici discipuli Pythagoræ qui 1,78,12.
 Est de numero Pythagoricorum vulgare dictū 194,16.
 Eubulus Melenius Nausithum Tyrrenum servavit à prædonibus 1,122,4.
 Eunomias & anomis differentia discenda 2,124,15.
 Euphrosia ingentia cōmoda 2,124, & 225, tota.
 Eurymenes Syracusanus insidiarum dux 166,5.
 Eusephani Syracusani & Lydis historia mirabilis 1,163, tota.
 Eurytus discipulus Pythagoræ 1,109,12. & 220,31.
 Eurytus ex pastore in sepulchro canentem audivit 1,130,15. & 136,31.
 Exartysen Institutionis species 1,69, v. ult. & 110,24.
 Exemplum præclarum, pacta & conventa esse servanda 1,110,13.
 Exemplum hospitis & Pythagorici scribentis in tabula & morientis 199, tota.
 Exercitationes salubres & pie Pythagoreorum 1, toto cap. 10, 95, 10.
 Exoterica quæ 2,1120.
 Expedita facilis ad sapientiam perveniendi 2,43,7.
 Exploratio & probatio discipulorum Pythagoræ 1,76, v. ult. & 77. & 95,21.
 Expurgamenta & unguum præsegienda conspuenda 2,157,13.
 Externi ad Pythagoræ sectam accedebant 202,23.
 Externorum amicitias non facile admitterant Pythagorici 169,16.
 F
 Fabis abstinendum 1,107,28. & 2,159,18.
 Fabula de tribus foeminis uno oculoutenibus 1,62,12.
 Fabularum authores & poetas reprehendit Pythagoras 186,3.
 Facienda per quæ quis melior reddatur 2,106,14.
 Facies in speculo ad lacernam non contemplanda 2,152,12.
 Factio vel διαφθορά ab ædibus refecanda 1,47,15.
 Fato vocante bonus libenter moritur, 2,83,15.
 Fatui non sunt Pythagorei credentes, sed fidem denegantes, 1,130,27.

Fatum ejusque necessitatem docuit Pythagoras 186,27.
 Felices & beati prudentes & sapientes 2,24,28.
 Felices à Deo & prudentia gubernantur 2,41,2.
 Felicitas res optima 1,86,1.
 Femur aureum Pythagoræ 2,131,14.
 Ferocitatem quæ vitia sequuntur 1,96,25.
 Ferrarii fabri officina numeros dedit Pythagoras 1,112,7.
 Ferro aque igni omnia immoderate amputanda, 1,164,30.
 Festo die nec capillus tonsendus nec præsecandi ungues 1,140,24.
 Fides ex amicitia non tollenda siue ledatur, siue seria agantur 1,101,28. & 195,18.
 Fides ex sapientia existit 2,124,24.
 Figmenta n. uka Pythagoræ ad emendationem suorum 1,147,12.
 Flagitiosum, præstat mori quàm vivere 2,4,23.
 Fluctus marini & fluviales miscunt à Pythagora 1,227,29.
 Foemina Theano dicta quomodo sacrificia præstabit 1,125,10.
 Foeminae bene & honestè loqui debent 1,61, v. ult.
 Foeminae sacrificaturæ modestæ erunt, ut exaudiantur 1,61,5.
 Foeminae non pugnabunt cum viris, sed tum se putabant vincere, cum superantur à viris 1,61,44.
 Foeminae mutant pretiosas vestes Pythagoræ instinctu, 1,63,12.
 Foeminae eorum habenti & δὲν πλυννίζον 1,87,7.
 Foeminis Crotoniatarum quæ dixerit Pythagoras, & quo modo diis sacrificandum sit 1,61,1.
 Foetus ut vitalis sit quomodo parentibus curandum 182,8.
 Fons æternæ naturæ & radix 2,138,21.
 Fons animarum ratio, quæ sapientiæ instrumentum, colendus 2,157,3. & c.
 Forma & amplitudo risus sunt 2,52,15.
 Fortis vir quis 2,108,10.
 Fortis fortitudinem amat 2,42,2.
 Fortitudinis maximum præceptum, animum vincitum ab infantia liberare 192,8.
 Fortitudo debellat homines belluarum instar immanes & truculentas ferar 2,114,27.
 Fortitudo necessaria civibus 2,55,5.
 Fortitudo Pythagoricorum 1,182,15.

Fortuitu quadam fieri 2, 34, 26.
 Fortuna adversa non disjungit amicitiam 1.
 102, 1, & 195, 24.
 Fortuna ut instabilis meretrix 2, 4, 10.
 Fortunæ communes esse debent 2, 15, 1.
 Fortunatis in insulis nullius rei usus quam Ag-
 rophagi regi Danegir 2, 59, 18.
 Fructus terræ quotannis, philosophiæ verò
 quovis anni tempore provenit, 2, 5, 17.
 Fugere à corpore oportet, ut Deo similes fia-
 mus 2, 90, 4.
 Fundi cura, ut optimus fiat, ita animi cura ha-
 benda, ut bonos fructus ferat 2, 5, 21.
 Furibundo gladium tradere, & malo potenti-
 am idem 2, 4, 20.

G

Galli candidi non sunt capiendi 1, 87, 18.
 Gallihoras indicant 1, 87, 20.
 Galli non immolandi 1, 1, 38, 2.
 Gallinaccorum viscera accommoda ad æro-
 phagis 1, 136, 10.
 Gallum alito non autem occidito 2, 146, 2.
 Galatæ docent suos liberos animorum æterni-
 tatem 1, 155, 8.
 Gallus mensis supplicator 1, 87, 20.
 Gallus foli facer 1, 136, 17.
 Gamphonycha seu carvos ung. res habentia nō
 alenda 2, 147, 11.
 Garulitatem in suis observabat Pythagoras
 1, 77, 7.
 Gaudemus familiaribus 2, 51, 11.
 Gaudium philosophicum verum gaudium
 2, 114, 6.
 Gelotopius & ladens conviciis, & pugnax
 sermo fugiendus 1, 154, 3.
 Generationis præcepta 1, 179, 10.
 Genus referens ab Amphitrione ridetur à
 philosopho 2, 87, 27.
 Geometriæ peritus Pythagoras 1, 144, 15.
 Geometriæ inventio prima apud Aegyptios
 1, 144, 7.
 Geometria unde dicta 1, 144, 13.
 Geometria quomodo inventa 1, 91, 12.
 Geometria vocabatur à Pythagora historia 1.
 91, 18.
 Geometria æqualitas multum potest in diis &
 hominibus 2, 109, 31.
 Getarum legislator 1, 155, 3.
 Gloriam veram cupientes qui faciunt 1, 57, 32.
 Gloriam commendandam esse 1, 90, 20.

Gloria majores præcellere debemus 2, 110.
 v. ult.
 Gnesii & Zelotæ Pythagoreorum 1, 84, 15.
 Gnomæ numeris astrictæ germanæ Pythago-
 reorum 2, 6, 3.
 Gnemologia Epicharmi 1, 150, 21.
 Gæcia universa admirabatur Pythagoram 1.
 41, 30.
 Græcia magna 1, 43, 27.
 Græci & Barbari propter unius incontinentiæ
 poenam subeunt 1, 32, 1.
 Grandines discusse Pythagoras 1, 127, 26.
 Gravedines capitis cantilenis pellebantur à
 Pythagoreis 1, 38, 7.
 Griphi Pythagoreorum 2, 6, 31.
 Grues apud Crotoniatis testes 1, 121, 15.
 Guttur tributus voci & pronunciationi &c. 2.
 15, 29.
 Gymnastæ naturæ periti esse debent 2, 61, 3.

H

Habitudo corporis bona res pretiosa & bona.
 180, 7.
 Habitum bonum corporibus parentibus cibis
 utebantur Pythagorei 1, 105, 15.
 Hæresis & philosophia 2, 158, 24.
 Hæresis Pythagorica extincta Aristoxeno au-
 thore 2, 10, 4.
 Hæresis bonorum & decentium actionum 1.
 125, 1.
 Harmonia disciplina Pythagoræ 1, cap. 26 in-
 tegro 111, 25.
 Harmonia res pulcherrima 1, 85, 32.
 Hellenem Iove natum Babyloniorum sacra
 tradunt 2, 103, 20.
 Hematiline quæ vestes 1, 100, 13.
 Hemicychium Pythagoræ domus postea Sa-
 miorum conciliabulum 1, 41, 3.
 Hemitollon quid 1, 114, & 115.
 Heraclitus Ephesius quid scripserit 1, 154, 25.
 Heracliti dictum elegans 2, 140, 26.
 Hercules pigritiam expellebat laboribus 2.
 142, 11.
 Hercules Crotoniatarum divus quare, 1, 50, 7.
 ult. & deinceps.
 Hercules Crotoniatarum conditor quando 1.
 58, 9.
 Herculeum symbolum 1, 142, 5.
 Herculis exemplo & fortitudine Pythagoras
 Phalaridem scitavit 1, 18, 17.
 Herculis aëquifatur octavo die mensis & quare
 1, 140, 2.

1, 140, 2.
 Hercules septimestris orus 1, 140, 3.
 Hermotimi dictum 2, 53, v. ult.
 Heroum Pythagoreorum multorum ab Dionysii satellitibus trucidatorum cretum 167, 32.
 Hieronis Tyrannis noxia 1, 221, 2.
 Himera civitas Siciliæ legibus firmata à Pythagora 1, 46, 18.
 Hippasus quis & qualis 1, 85, 5, & 91, 2.
 Hippasus cur perierit in mari 1, 9, 1, 7.
 Hippasus discipulus Pythagoræ 1, 103, 17.
 Hippobotus & Neanthes historici 165, 27.
 Hippodamas laudat Salaminium poetam 1, 86, 3.
 Hippomedon A Eneus Pythagoreus, 1, 89, 30.
 Hirundines tædo non accipiendas 2, 150, 2.
 Hirundo imago socordiz, & iniercio temporum 2, 150, 12.
 Homeri carmen de Euphorbo Panthi filio catarum à Pythagora 1, 68, 25.
 Homeri carmen de Eumæo 2, 13, 21.
 Homeri & Hesiodi selectis vocabulis Pythagoras utebatur ad emendationem animi 1, 109, 7, & 148, 23.
 Homicida apud inferos habent iudicium 1, 141, 22.
 Hominum socordia & negligentia in profeminandis liberis 1, 87, 27.
 Hominum mores, naturas, virtutes novit philosophia 2, 115, 20.
 Homines atque legibus & iustitia vivere non possunt 2, 128, 6.
 Homines corporales & corruptibiles momentanei &c. 2, 137, 3.
 Homines à primis annis vinculis impediti in spelunca 2, 93, 4.
 Homines solem dñi intueri non possunt, sic nec Deum 1, 52, 22.
 Homines malos esse res verissima est 1, 86, 2.
 Homines pravi unde 1, 86, 3.
 Homo animal quod ridere possit 2, 153, 29.
 Homo animal & variis cupiditatibus 2, 156, 5.
 Homo servari nequit sine magistratu 1, 196, 47.
 Homo cum homine non debet belligare 1, 196, 6.
 Homo multis artibus indiget ad salutem 2, 163, 3.
 Homo animalium omnium pretiosissimum

quæ moventur 1, 17, 4.
 Homo animalium omnium sapientissimus 1, 15, 18, et deinceps.
 Homo cur factus 2, 17, 20.
 Homo planta non terrestris sed coelestis 2, 30, 1, et 36, 17.
 Homo constat ex animo et corpore 2, 34, 30.
 Homo nihil est 2, 52, 12.
 Homo etsi brevis ævi, mente tamen penè Deus est 2, 53, v. penult.
 Honestas puro honesto servatu facilis 1, 59, 10.
 Honestas domina luminis veritatis & mentis 2, 98, 13.
 Honesti forma vix videtur 2, 98, 6.
 Honesti forma visa causa omnium honorum 2, 98, 8.
 Honestum & utile simul considerandum 1, 76, 17, et 20.
 Honorandus habitus et tribunal, habitus et tribulus 2, 159, 5.
 Honores et gloriæ inenarrabiles sunt absconditatis 2, 12, 23.
 Hukrationibus Pythagorei medicamenta adhibebant 1, 148, 14.
 Humana omnia et fortunæ bona ne flocci quidem facienda 1, 183, 22.
 Humanitati non obiter immorandum 2, 153, v. ult.

I

Iberia Respublica 1, 139, 16.
 Ignavo forma & robur nihil profans 2, 110, 84.
 Ignem gladio non esse fodiendum 1, 91, 32, et lib. 2, 140, symb. 9.
 Ille vir, cuius dicitur Pythagoras dictus 1, 91, 9.
 Illusiones & imaginationes in somnis fugiendæ & cibi ed præstantes 1, 105, v. ult.
 Immortalitate absente æctum grave malum 2, 122, 6.
 Imperans melior est, cui imperatur 2, 44, v. ult.
 Imperitia vel æmulus ab animo resecanda 2, 17, 11.
 Imperitiores mortui habebantur Pythagoreis 1, 21, 29.
 Impii poenas dant in subterreanis locis 2, 82, 29.
 Impletio & saturitas noxia corporibus 1, 180, 32.
 Importunitas juniori cum seniore cavenda 2, 160, 55.

- Impuri in cœno jacent post mortem 2.77.24.
 Inæqualitatis audientium Pythagoram causæ 1.90.10.
 Inceptio debet esse à diis 1.126.24.
 Incellus & corporis motus observabatur à Pythagora 1.77.15.
 Incontinentia & lascivia Crotoniatarum à Pythagora sublata 1.125.23.
 Incorporalia animo cernuntur 1.146.3.
 Indignis sermones eliminantes pellebantur ex ædibus ut mortui 2.06.3.
 Indoctus debet ea discere, quæ nescit 173.9.
 Inepti disciplinæ ut externi arcebantur à Pythagora 1.97.5.
 Infamia vita nostra depurganda 1.154.1.
 Infelicitas veram amicitiam non tollit 1.102.2.
 Ingenio et arte fiunt, aut à natura oīi 2.54.19.
 Ingressus in hanc vitam, qualis natus nostris esse debeat, diligenter videndum 1.181.8.
 Inimicitia in consummate malis 195.31.
 Injuria affici præstat, quam hominem interficere 1.159.2. et 1.121.
 Injustitia morbus animi 2.104.18.
 Injustitiæ damnum minimè ignorare oportet 2.91.18.
 Inficitia res malæ 2.122.8.
 Inficitia somnus et tenebræ 2.155.20.
 Inficitia nefandissima et morosissima res 176.7.
 Insidiæ gravissimæ in Pythagoreos, quibus multi exusti 208.30.
 In somnis cum patre loqui, quid notet 1.
 130.22. et 137.8.
 Insomniis Pythagoræ discipuli non inquietabantur 2.111.3.
 Infomniorum imagines falsæ 2.44.v.ult.
 Instituens alios retinet dum dat 1.53.17.
 Institutio amicis confertur, qui adsunt usque ad mortem 1.21.27.
 Institutio discriminat homines à bestiis, Græcos à Barbaris 1.53.27.
 Institutio puerorum studiosè excolenda 1.9.8.
 Institutionis cura optima, quæ homines emendat, 2.65.24.
 Instrumentalia subsidium auditis 1.111.v.ult.
 Integerrimus mos viri, qui pulchri præceptis ostendit 1.45.4.
 Intemperantia unius potuit duces exercitus perdere 1.72.6.
 Intemperantia et avaritia matres malorum filiarum 1.82.2.
 Intemperantiæ omnibus innatæ et avaritiæ varii indices 190.22.
 Intemperantia omni suos abstinere docuit Pythagoras 205.v.ult.
 In tenebris absque lumine non esse dicendum 1.87.9.
 Intra privatos parietes docebantur Pythagorici 191.23.
 In via nescindito 2.148.20.
 Invidus animus 192.30.
 Invidia à primis annis Pythagoreos secuta 212.5.
 Invocatio dei et preces parant divinam felicitatem 2.10.27.
 Ionica philosophia spectat corpora primo loco 2.159.15.
 Ionica lingua ab Iove Xuthi filio nomen habet 203.v.ult.
 Ionica lingua colores profundius habet 203.1.
 Iovis sceptrum cypressinum 1.141.25.
 Ira bullit instar cacabæ calefacti 2.141.15.
 Ira ratione et prudentia privata 2.141.13.
 Ira et omnes perturbationes ab amicitia abesse debent 1.101.9. et 194.31.
 Ira, dolor, reliquæque summovebantur à medio 190.2.
 Ira coercenda 191.4.
 Ira repugnare difficile 2.140.26.
 Iræ oblivione conspeliendam esse 1.121.28.
 Iræ & reliqua vitia concoquebant & medicina pellebant Pythagorei 170.25.
 Iræ & exandescentiam carminibus tollebant Pythagorei 189.23.
 Irati neminem cadebant Pythagorei 170.28.
 Isthmica certamina ab pueris celebrari solita 1.60.1.
 Italia magna Græcia à Pythagora & ante eum ignota clara evasit 1.150.5.
 Italia auctor Pythagora omni sapientia plena 150.5.
 Italæ urbes sparsim à Pythagoreis habitatae, & bonis præceptis fundatae 1.123.2.
 Italiam liberat Pythagoras ab omni factione 1.46.30.
 Italica philosophia spectat incorporea 2.139.13.
 Italiotæ impudici Pythagoreos causerunt, lapidibus obruerunt, inepultos abjecerunt 1.102.2.
 Lucundum non est idem quod bonum 2.107.5.
 Lucundum quid 2.107.1.
 Iudicium animorum utile esse ad terrorem injustitiæ inveniendum 1.119.2.
 Iudicium

Iudicium esse apud Platonem 1,55,26.
Iugum decem millia possidens Philosopho di-
ves non est 2,87,5.
Ianonis templum apud Crotoniatas 1,58,27.
Iurare per tetradyn 1,147,20.
Iunioribus non esse injuriā inferendam 1,60,19.
Iuniores monendos esse 1,101,17. & 195,5.
Iurisjurandum Pythagoricum 1,138,19.
Iurejurando adacti filii & filiarum uxores, ne arca-
na eliminarentur 211,25.
Iurisjurandi religiosi observatores Pythagorei
 1,133,14. & 138,7. & 16.
Ius & iustitia per se expetendæ 2,124,6.
Iusjurandum pium esse debere 1,55,37. &
 141,17.
Iusta & pia faciens iustus & pius est 2,
 108,10.
Iustissimum esse sacrificare 1,85,27.
Iustissimus deo similis 2,90,21.
Iustitia ubique necessaria 1,55,32.
Iustitia in animalia servanda 1,106,13.
Iustitia iniustitiæ pariceps 1,124,1.
Iustitia remunerans 2,148,16.
Iustitia homines inter se conficiat 2,120,10.
Iustitia erga beneficos & bene de nobis meri-
tos 1,160,15.
Iustitia & prudentia rerum verum usum præ-
stant 2,23,25.
Iustitia efficit ut pecuniis recte utamur 2,27,2.
Iustitia & temperantia 2,105,13.
Iustitia & temperantia beato adesse debent
 2,109,12.
Iustitiæ principium 1,151,12.
Iustitiæ præmia apud inferos, prudentiæ, in in-
fulis fortunatis 2,59,30.
Iustitiam exercendam esse 1,159,13.
Iustitia remota omnia corporalia bona noxia
& mala 2,113,20.
Iustus quis 2,108,8.
Iustus audeat stare in acie, iniustus minime 1,
 112,29,30,31.
Iustus iuste vivere expetit 2,41, v. ult.
Invenem amorem insanientem Pythagoras Mu-
sica restituit 1,109,20.
Invenies servari volentes seniorum & recte vi-
ventium sententias adherescant 173,15.

K

Karadepo, quid Pythagoreis 1,96,22.
Katana, quid sit, apud Pythagoreos 1,
 204,10. & 204,18.

L

Labore paratur res utilis 2,142,4.
Labores multos Pythagoras exantlavit 182,29.
Labores necessarii in disciplinis discēdis 1,74,3.
Lacedæmon pestilentia à Pythagora liberata
 1,93,12.
Lacedæmon frequenter peste laborabat 1,
 93,26.
Lacinius latro Herculem injuria effecit 1,58,21.
Laminæ plumbeæ naturæ recidendæ 2,100,12.
Largitas æterna & semper vivens 2,122,14.
Latini, id est, Italia legit sacra Pythagore 1,
 139,17.
Latronum ritu vitam transigere 2,109,17.
Laud res facia 1,18,29.
Lectioes à cœna Pythagoreorum 1,99,25.
Lectum perentes cantilenis ab mentis turba-
tionibus Pythagorei liberabantur 1,110,30.
Legatis Sybaritarum quid responderit Pytha-
goras 1,157, et 158.
Leges Græciæ antiquæ erant, rem habendam
non esse cum matre, filia et sorore 1,180,7.
Leges esse debere in vera amicitia, et quas
 106,12.
Leges Ephesios prefocasse dixit Heraclitus 1,
 154,26.
Leges intelligentes & civiles ferre 1,154,38.
Leges similes medicinæ et potiores judiciali
caussa 1,154,8.
Leges Pythagorice in Græciam translatæ 1,
 150,15.
Leges anxie servatæ ab Pythagoreis 1,123,1.
Legibus obedientiam reddendam post supre-
rum numen dixit Pythagoras 1,156,21.
Legibus parere non est timiditatis argumen-
tum 2,124,26.
Legibus succurrendum et cum contemptu le-
gum pugnandum 1,100,7. et 153,24. et
 189,12.
Legislator bonus 2,62,25.
Legislatores naturæ periti esse debent 2,61,7.
Legislatores philosophia indigent 2,61,15.
Legislatores similes diis honores consequun-
tur 1,154,23.
Legum iustitia quæ jubet faciendâ & vetat fu-
giendâ 1,154,5.
Lenciippus discipulus Pythagoræ 1,103,16.
Leges magistratus & dominus 2,41,22.
Lex regula 2,41,25.
Lex optima quæ 2,62,25.
Lex quid & quod ejus officium 2,120,55.

- Lex & iustitia instar regis inter homines 2,
123, 8.
- Libamen non esse bibendum 1, 87, 12.
- Libamenta infundebantur ab pincerna abun-
tibus 1, 99, 30.
- Libandum ad aurem capidis 1, 87, 10.
- Libare ante mensam Iovis Servatoris pocu-
lum &c. 1, 141, 28.
- Libello titulus, *Sacer sermo* 216, 2.
- Liberti relinquendi qui post nos Deum colant
1, 86, 28, & 88, 16.
- Liberos homines non ad monebant, nec servos
verberabant Pythagorci 1, 170, 30.
- Libertas Pythagoræ in dicendo faciendoque
incredibilis 183, 18, & 185, 20.
- Libidines reprimentibus cibis utebantur Py-
thagorci 1, 105, 18.
- Lignum commodum quæri ad fingendum
Mercurium 205, 16.
- Lingua à scemina prænuorsa dentibus expulsi-
tur in os tyranni, 1, 169, 7.
- Lingua omnium difficillimè domatur 1, 169, 23.
- Lingua patria utebantur Pythagorci 202, 18.
- Lingua continenda Deum sequenti 2, 134, 30.
- Linguarum contentia difficile opus 1, 77, 31.
- Linguam continendam esse docuit Pythago-
ras 1, 74, 20, & 190, 22.
- Lini versuum initium 1, 130, v. ult.
- Litagus dux seditionum periit 218, 20.
- Loca honorabilia & sacra eligeant Pytha-
gorci 1, 97, 28.
- Locrenses virgines in templo Minervæ cæ-
duntur 1, 52, 15.
- Loculamento & capla pastores, mœnibus re-
ges cinguntur 2, 87, 3.
- Locus purus malis non excipit 2, 92, 1.
- Loisage* non debent vigere nec graviter puni-
ti 1, 59, 4.
- Loisage* cum morali & *φυσική* omnesque opti-
ma discipulæ traduntur ab Pythagora 1,
143, 20.
- Λίον* & *πρόβατος* & *αἰὲς* & *κόβρος* 186, 14.
- Loti cibum capiebant Pythagorci 1, 99, 3.
- Lotionibus utebantur Pythagorci post ambu-
lationes 1, 99, 2.
- Lucani festabantur Pythagoram 202, 24.
- Lucri vice malis esset, si mors liberaret ab o-
mnibus malis 2, 82, 9.
- Luctus utebantur juniores Pythagorci 1, 98, 12.
- Luctu & lachrymis prohibentur & argentum
Pythagorci 1, 91, 1, & 197, 3.
- Ludus vel auditorium Pythagoræ 1, 110, 12.
- Lumen adsit de Pythagoreis loquentibus 1,
142, 26.
- Luminaria parva & faces veritatis habet natu-
ra 2, 146, 22.
- Lumine remoto de rebus Pythagoricis non lo-
quendum 1, 104, 30.
- Luna putatur inhabitari ab genio 1, 49, v. ult.
- Lustrationes & sacrificia decorum Pythagoras
nuntiabat 1, 132, 4.
- Lux studii sapientiæ dici similis 2, 155, 23.
- Luxuries vitiosa 2, 122, 24.
- Lyncei visus peracutus 2, 12, 19.
- Lyra utebatur Pythagoras in discipulis emen-
dandis 1, 21, 2.
- Lyra usus apud Pythagoreos cum canu 1, 108,
18, & 109, 3.
- Lyfis Thebas migrat & diem suum claudit
209, 22.
- Lyfis cum Atchippo incendio elabuntur
208, v. ult.
- Lyfis proficiscitur in Græciam 209, 16.
- Lyfis ad Hipparchum scribit 280, 1. Objur-
gat Hipparchum v. 2.
- Lyfis discipulus Pythagoræ 1, 103, 16.
- Lyfidis & Euryphami historia 1, 162, 32.
- M
- Magi docuerunt Pythagoram religionem 1,
139, 12.
- Magi exurebant mortuorum cadavera 1,
141, 11.
- Magistratus idem esse debet omnibus 1, 55, 1, 8.
- Magistratui absque iurejurando quomodo cre-
dendum 1, 56, 2.
- Magistratus suis subditis prodesse debet 1,
57, 30.
- Magistratus talis sit, qualis cupit videri 1,
58, 1.
- Magistratus est iusta domus & Reipubl. con-
sistit 1, 152, 10.
- Magistratus talis esse debet, cui nec reluctari,
nec contradicere potest 1, 55, v. penult.
- Magistratum ut Deum semper intueri & ob-
servare homines 1, 156, 17.
- Magistratus rerum pretiosissima 1, 161, 6.
- Magistratus juxta debet esse ad subditos 1,
162, 1.
- Magistratus est præscribere ut omnes sint
dicto audientes 1, 155, 6.
- Magistratu ignorato nihil sanum esse 1, 161, 25.
- Magna non sunt minimi, & minima non ma-
gni

gaificianda 2, 83, 21.
 Maja Dorice avia dicitur 1, 63, 4.
 Majorum gloria non abutendum 2, 111, 8.
 Mala animam corpori affigunt & infibulant 19, 2, 38.
 Mala bona sunt injustis: at justis mala: & bona justis bona, injustis mala 2, 113, 26.
 Maledicta fugienda 1, 154, 1.
 Maleficium tetrum & magnum inter parentes & liberos discordiam ferit 1, 157, 12.
 Malitia & noxa unde veniant 2, 124, 29.
 Malleorum differentia aliquid dedit Pythagoras 1, 112, 38.
 Malva transplantanda, sed non edenda 2, 149, 24.
 Malva convertitur cum sole 2, 159, 26.
 Malus igni ferroque non sustinet vitiorum sectiones 1, 74, 11.
 Malus ac pravè agens miser 2, 108, 25.
 Manè cubitu surgentes ab gravedine ignavia: quæ carminibus Pythagoras liberabat 1, 79, 30 &c.
 Mane proponendum quid interdum faciendum, & vesperti quid actum, recolendum 2, 4, 8.
 Manus datur ad accipiendum & dandum 2, 147, 30.
 Manusfactio ira non indiget 1, 141, 8.
 Manusfactus & tranquillus fuit bonis Pythagoras 183, 7.
 Mantica præpeditentia vetita Pythagoricis 1, 105, 28.
 Mathematica quibus adhiberi solita à Pythagora 1, 90, 31.
 Mathematicæ criminosa: divinæ & utiles 19, 2, 10.
 Mathematici qui apud Pythagoram 1, 84, 32.
 Matheseos peritus Pythagoras 1, 144, 15.
 Matres & filias attingere valde nefarium 1, 82, 19.
 Matrimonia illegitima Pythagoras apud Crotoniatas abrogavit 1, 169, 25.
 Matutinae ambulationes Pythagoreorum ubi & quales 1, 97, 13. sic et vespertinae eodem lib. 98, 27.
 Mazæ usus apud Pythagoreos 1, 99, 12.
 Medendi ars seu medicina maximè exulta à Pythagoreis 1, 147, 27.
 Medicina sanitatis non morborum causa 2, 55, 10.
 Medici sua ignorant 2, 27, 28.
 Medici naturæ periti esse debent 2, 61, 5.

Medicina res sapientissima mortalium 1, 85, 32.
 Meditatio mortis philosophorum 2, 75, 14.
 Melièrè contra solem 2, 144, 25.
 Melanuro abstinendum 1, 107, 24.
 Melicertus cecrator 1, 60, 3.
 Meliora in nobis dominantur deteriora servant 2, 28, 20.
 Meliora non minimi nec vitiosa maximi facienda 2, 83, 21.
 Meliores & magis concordēs Siculo Apollō dixit liberatum in tyrannide 187, 30.
 Mellis usus apud Pythagoreos 1, 98, 18.
 Memoria mater omnis sapientiæ 2, 150, 1.
 Memoriam valdè exercebant Pythagorici 1, 149, 1.
 Mendacia à sponsonibus abesse debere 1, 162, 29.
 Mendacium ab eo, qui Deo similis esse vult, alienum erit 2, 114, 26.
 Mendacii non debet esse in amicitia, ut salva sit 1, 101, v. penult. & 193, 21.
 Mens superat animam 2, 12, 26.
 Mens supremæ dignitatis est, & oculus ac vis optimarum rerum 2, 72, 30.
 Mens omnia videt et audit 192, 14, et lib. 2, 8, v. penult.
 Mens nostra Deus est 2, 53, 32.
 Mensurarum excogitatio Pythagoræ tonos in Musica repperit 1, 126, 6.
 Mente præditus Deo assimilatur 2, 36, 21.
 Mente spoliatus homo obbrutescit 2, 36, 19.
 Mentis animique divini conjunctio 201, 25.
 Merces scientiæ non reprehendenda 2, 59, 25.
 Mercurium non exculpi ex quovis ligno 205, 16.
 Metetrices aurum gestant, non liberæ formina 1, 165, 5.
 Messenii adjugebantur Pythagoræ 202, 24.
 Metapontini domum Pythagoræ sacrarium Ceteris fecerunt 1, 153, 15.
 Metapontini vicum Pythagoræ Musarum domicilium fecere, 1, 153, 16.
 Metapontinorum votum 1, 151, 31.
 Methodo utitur lamblichus non vulgari nec Pythagorica, sed media 2, 2, 26.
 Metrodorus Thyræ filius 202, 25.
 Mida Jitior improbus pauper & miser est 2, 112, 22.
 Milio utebantur Pythagorici 1, 105, 19.
 Milium diis offerebat Pythagoras 1, 137, 29.
 Mille

Mille viris apud Crotoniatis quæ differuerit
 Pythagoras 1,54.19.
 Milo Crotoniatis Pythagoricus 2.21.20.
 Miltiades Carthaginiensis Possidem Ægeum
 periclitantem servavit 1.12.16.
 Minervæ nativitas & ortus 2.50.25.
 Minus agens, minus peccat, & minus peccans
 beator 2.24.10.
 Minos Iovis filius Pythagoras imitatur 1,47.17.
 Miraculum Pythagoræ de piscibus extractis &
 non mortuis 1.48.10.
 Mnemarchus Pythagoreus Aristæ successit
 220.10.
 Mnesarchus & Pythais Pythagoræ parentes
 1.27.30.
 Mnesarchus Apollini templum dicat Samum
 reversus 1.29.20.
 Molon discipulus Pythagoræ 1.103.15.
 Monarchia quomodo enigatur 2,128.12.
 Monochorda instrumenta 1.116.1.
 Monumentum repulsis excitabatur, ut mortuis
 1.78.23. & 79.18.
 Moralia docuit Pythagoras 186.18.
 Morbi & corporis mala semina esse intempe-
 rantie 186.1.
 Morbi fugiendi 2.49.v. ult.
 Morbi corporis fugiendi multo magis animi
 1.104.15.
 Morbus à corpore rescandus, 1.47.10. &
 1.20.
 Mori honestè præstat, quàm turpiter vivere
 2.110.5.
 Moribus confusus & turbidis Pythagoras in-
 fundebat Sina 1.81.25.
 Mori meditantur viri philosophi 2.69.25.
 Moriendo sanctè & iustè vivendum, ut beati-
 fimus 2.100.31.
 Morositas vitiosa 2.32.21.
 Mors quid 2.69.30. & 75.8. & 144.6.
 Mortalis vitæ loco immortalis eligenda 2.12.3.
 Mortem non esse formidandam Zamolxis do-
 cuit 1.155.13.
 Mortem omnino non eximescebat Pythago-
 ras 187.17.
 Mortis meditatio vitæ animæ 2.9.5.
 Mortis meditatio philosophia 2.144.25.
 Mortuos vestibus albis funerari religiosum fuit
 Pythagoræ 1.141.14.
 Motus dulcissimus ex dissimilibus & differen-
 tibus sonis 1.71.20.
 Motus corporis & animi duo 1.124.5.

Multiceps pecus 2.31.27.
 Multitudine civium bonorum deum gaudere
 1.55.10.
 Mundus unde sit dictus sapientum iudicio 2.
 109.28.
 Musarum domicilium angiportus Pythagoras
 1.153.19.
 Musica decente utebantur Pythagorici ad mor-
 bos pellendos, 1.148.20. & 169.28.
 Musica Dorica optima 202.v. penult.
 Musice & cantus contra cupiditates animi ma-
 las 1.108.v. ult. & 170.12.
 Musica utilissimam vitæ correctionem efficit
 Pythagoras 1.111.16. & 112.13. 114.115. 116.
 Musice prima institutio per sensus 1.69.20.
 Musice confert sanitati 1.108.19.
 Musices medicina 1.108.15.
 Musice verno tempore utebantur Pythagorici
 1.108.16.
 Musice non minima scientiarum Pythagoræ
 1.147.25.

Musis sacrum festum fore, si in Musarum loco
 Pythagoræ interficerentur 219.16.
 Muta omnia & cæca præter mentem, quæ omnia
 videt 192.20.
 Mya uxor Milonis Crotoniatæ 224.6.
 Myllii & Timyche exemplum de virtutibus
 Pythagoricis 1.165.28. & 168.3.
 Myllæ Crotoniatæ in memoriam reductum
 Midam Gordii fuisse 1.132.18.
 Mysteria deorum Pythagorica arcana sine scri-
 pto posteris tradebantur: 195.18.

N

Natura quævis non est apta philosophia
 205.20.
 Natura sunt plantæ & animalia 2.54.24.
 Naturæ contemplator Pythagoras 2.57.11.
 Navem vento secundo navigantem submer-
 sum iri prædixit Pythagoras 1.128.21.
 Navem adnavigantem optantibus, mortuum
 vehere prædixit Pythagoras 1.132.2.
 Ne quid nimis proverbium 2.111.25.
 Nectæa ceratamina à pueris fiebant 1.60.1.
 Nemo diuissimus delirans & furens cupit esse
 2.49.19.
 Nepenthes solvit iram & dolorem 1.110.13.
 Nereus Doridem Oceani filiam in uxorem
 duxit 203.10.
 Nestus fluvius salutat Pythagoram dicēs, Sal-
 vo Pythagora, 1.127.5.
 Nicomachus scriptor 210.6.
 Nihil

Nihil esse purum atque integrum in rebus 1.
123, 30.
Nihil temere neque inconsiderate faciendum
214.6. & 19.
Nino Orator 275, 23.
Ninone hæc non sunt acta proverbium
219, 8.
Ninus author dimetiendi accretamenta ac decre-
menta Nili, 1, 144, 20.
Ninus urbs quando condita 219, 10.
Nobiles philosopho non sunt, qui septem avos
computant 2, 87, 12.
Nepotismas non esse salutes 1, 116, v. ult.
Numen divinum irascitur, Pythagoræ arcano-
rum enunciatoribus 206, 15.
Numerum cuncta decet 1, 147, 2.
Numerorum natura incredibilis 1, 65, 11.
Numerus Pythagoricæ theologiæ 1, 134, 23. &
135, 30.
Numerus impar divinus dextram, par & qui
dissolvi potest, sinistram notat 1, 142, 17.

O
Obsecrationibus abstinebant Pythagorei &
quare 191, 4.
Oculus quasi sol animæ 2, 13, 8.
Oculus divinus & oculi carni 1, 76, 15.
Oculus reddunt & lucem faciunt divina ora-
cula 2, 138, 5.
OEconomici Pythagoreorum 1, 78, 6.
& 79, 29.
Officina fabri quid dederit Pythagoræ 1,
112, 7.
Officium rectum paratur actionibus non defi-
dia, 2, 142, 13.
Oleo sella non sunt abstergendæ 2, 145, 14.
Oleis crudis & coctis utebantur Pythago-
rei 1, 99, 14.
Oleum sapientiæ confertur 2, 141, 28.
Ολυσσιν cum sanitate potior πολυφυία cū
morbo 2, 4, 14.
Olla vestigium in cinere non esse relinquen-
dum 2, 158, 10.
• Olympicum certamen variis de causis aditur 2,
60, 4.
Olympicum certamen 1, 54, 2.
Ολυσσιν quid & quale 1, 43, 14.
Omnia facienda ut virtutis & prudentiæ in
hac vita participes simus 2, 82, v. penult.
Omnia reducenda ad unum, & unum ad mul-
ta 2, 21, 2.

Omnia numerosæ scitæque constituta & orna-
ta 1, 85, 17.
Oræ quæ propriè Pythagoræ 1, 144, 32, etc.
Onus non esse simul tollendum 1, 87, 4.
Onus simul imponendum non auferendum 2,
141, 26.
Opiparus apparatus ciborum refecandus 1,
47, 13.
Opportunitas colloquendi, adveniendi &c. diversi,
1, 160, 17.
Opportunitas temporis 1, 161, 3.
Οψιμότης in nonnullis laudabilis 179, 27.
Opsonium condire non novit philosophus 2,
89, 15.
Optimus qui per se, deinde qui alios audit 1,
57, 15.
Optimum vitæ genus cum pessimo collatum
185, 25.
Optimus & potentissimus debet regnare 2,
41, 20.
Optimus qui pluribus utilis 2, 119, 25.
Oracula Delphica & Dodonæa per fecminam
significari 1, 63, 6.
Oracula divinis fides non est deroganda 2,
136, fymb. 4. & 133, 5.
Oraculum Amæ de Colonia 1, 27, 15.
Oratio seu liber Pythagoræ de diis 1, 135, 15.
Oratio Pythagoræ gravis ad Phalaridem
185, tota.
Ordo disciplinæ Pythagoricæ 1, 84, tota &
deinceps.
Ordo corporis, & ornatus sanitas & robur 2,
105, 2.
Ordo est virtus rerum omnium 2, 107, 15.
Orientem solem adorandum esse 214, 1.
Ornatus animus præstantior eo, qui ornatu ca-
ret 2, 107, 26.
Orphei imitator Pythagoras 1, 138, 24. Consi-
militur Orpheo colit deos Pythagoras, ibi-
dem.
Orphei in feras imperium Pythagoræ quoque
fuisse 1, 67, 25.
Orpheus usus lingua Dorica 204, 6. Antiquis-
simus poetarum ibidem.
Orpheus perspicuum exemplum theologiæ tra-
dit 1, 134, 24.
Orphica sacra 1, 139, 10.
Orphici numeri de Deo 1, 135, tota.
Onum & ignavia è vita exterminanda 1,
57, 7.

Παράδοξος, correctiones & admonitiones Pythagorae erant, 1, 201, 21.
Παράδοξος, 1, 171, 21 & 191, 8.
Παράδοξος *ισοφύλα*, 1, 13, 2.
Παρόντι ignorant sua, 2, 27, 30.
Palpebrae plures in homine, 2, 56, 25.
Panc optimo Pythagorae utebantur, 1, 98, 17.
Pancem Pythagorae non esse frangendum statuebant, 1, 88, 22, & 31.
Pancem si nuli frangere uno praeside barbarici Pythagorae, rursus fidelium torreturatur, 1, 89, 2.
Parentes honorandi ut maximorum bonorum auctores, 2, 51, 8.
Parentes quam plurimi faciendos liberis, 1, 49, tota.
Parentibus debet honorum post summum nomen, 1, 156, 20.
Pariendum non esse in templo, & causa, 1, 140, 20.
Parmenides Elates, 1, 150, 18.
Parthenis mater Pythagorae, postea Pythais quare, 1, 118, 27.
Pastor pascens super Philolai monumento & sepulchro canentem audivit, 1, 130, 16, & 136, 32.
Patres concesserunt, ut liberi conjugatos potius, quam parentes amant, 1, 61, 21.
Patria Pythagorae visa, quae docibilia haberet ingenia, 1, 42, 26.
Patriam reliquit ob tyrannidem Pythagorae, 182, 31.
Peccata indivisum trahentia destruenda, 2, 151, 11.
Pecuniarum cura & gloriae & honorum non habenda, 2, 83, 18.
Pecuniarum amantes quare, 2, 121, 2, & tota p.
Pecuniae imperans sapientiae studiosus, 2, 120, 23.
Pecuniis & gloriae majorum uti, & non tradere nepotibus, turpe, 2, 111, 18.
Pecuniae corporis causa comparantur, 2, 16, 27.
Pecuniae penuria cogit praeter iustitiam facere, 1, 152, 25.
Pediculus in templo non occidendus, 1, 140, 28.
Pejorandum non esse nesci dei nomine abutendum, 1, 11, 8, 7.
Pellices pelluntur, 169, 26.
Penelope telam retexere, 2, 81, 12.

Perculum gravissimum, qui animae curam negligit, 2, 82, 6.
Perisio Thuria columna crecta in auditorio Pythagoraeorum, 1, 79, 20.
Percussiores sunt in loco impiorum ubi puniuntur, 1, 58, 14.
Peregrinatio loci mutatio est, 2, 144, 6.
Perisio *Chorici* templum nec ingrediendum nec deus adorandus, 1, 104, 23.
Perturbationes, vitia animi, amores monstruosos &c. Pythagoras Musica tollebat, 1, 70, tota.
Pessimus qui ipse nec videt nec audit alios, 1, 57, 18.
Pestilentias depulit Pythagoras, 1, 127, 25.
Pestis non salus amicitiae, contentio, 194, vult.
Phalaris blasphemus in deos, 184, 9.
Phalaris, extinctus quae die Pythagorae & Abaridi periculum induxit, 188, 5.
Phalaridis tyrannis crudelissima exarsit in Pythagoram & Abaridem, 183, 20, & 184, 5.
Phanto quis, 209, 30.
Pharmacutice minus probabatur Pythagoraeis, 1, 148, 12.
Pherecydes Syrius *Φερεκύδης* perit, 1, 168, 28, & 210, 10.
Pherecydes Syrius praeceptor Pythagorae, 29, 28, & 162, 15, historia.
Philolaus tres libros Pythagorae primus edit, 172, 14.
Philolaus discipulus senis Pythagorae, 1, 103, 20, & 130, 17.
Philomachus verus qui, 2, 81, 3.
Philosophia contemplationis imitatio est, 1, 65, 22.
Philosophia & cultus conjuncta à Pythagora, 1, 139, 8.
Philosophia primum à Pythagora vocitata amor sapientiae, 1, 144, 26.
Philosophia plus praestat, quam agricultura & parentis. hos facere quod vivamus, Philosophiam ut bene vivamus, 265, 25.
Philosophia cupiditas & comparatio scientiae, 2, 25, 12.
Philosophia concordiam praestat, 2, 27, 10.
Philosophia sola rectum iudicium habet, 2, 39, 23.
Philosophia perceptu facilis, 2, 43, 22.
Philosophia suppetit perfectam virtutem & purgationem a nemi, 2, 78, 10.
Philosophia liberat à vinculis humanis, 2, 81, 25.
Philosophia ducit ad ipsam veritatem, 2, 81, 28.
Philosophia dux ad virtutem, 2, 115, 23.
Philosophia

- Philosophia tolerantiam meditatur, mortis contemptum, temperantiam docet, voluptates contemnit 2, 116, 5, 6, 7, 8, 9.
- Philosophia mortis meditationem, contemptum, vitam æternam affert 2, 122, 15, & c.
- Philosophia non spectat corporalia, sed corporum expertia 2, 149, tota.
- Philosophia mortis meditatio & separatio animi à corpore, 2, 151, 1.
- Philosophia sola non invidet bonis, nec malis aliorum gaudet 2, 156, 4.
- Philosophie laus 2, 155, tota.
- Philosophie majorem curam adhibendam, quam parentum & agriculturæ 205, 22.
- Philosophie donum non debet perdi propter offensam numinis 211, 13.
- Philosophi leges firmæ, actiones rectæ et bonæ 2, 62, 30.
- Philosophi philosophantur soli veritatis 2, 155, 3.
- Philosophos corporaliū oblivisci debet 2, 158, 13.
- Philosophus solus exactissimas imitationes sequitur 2, 62, 10.
- Philosophus non est circa voluptates occupatus 2, 70, 8.
- Philosophus ignorat an homo an pecus sit 2, 85, 30.
- Philosophus ridiculus differens de hisce rebus, et nugator, ex Platone 2, 86, 7, et 21.
- Phyllis insula 1, 27, 2.
- Phytias et Damon 1, 122, 1, et 197, 11.
- Phygiū melos 1, 109, 19, et 23.
- Phylogonon, Pythagoras 1, 77, 17.
- Phytius et Theocles Pythagorei 1, 123, 24, et 154, 20.
- Picentini accedebant scilicet Pythagoricæ 201, 24.
- Pietatem hauserunt ab Orpheo Pythagorei 1, 134, 20.
- Piscibus non utebantur aut raro Pythagorei 1, 99, 16.
- Pius erga deos quis 2, 108, 8.
- Placentæ mellitæ sacrificabantur diis 1, 137, 29.
- Placentæ, liba, coctilia, immolanda forminis, quæ propriis manibus fecerint 1, 61, 31.
- Plantarum domesticarum ac fructuosarum non esse lædendam 1, 100, 1.
- Platonis & Archytæ amicitia 1, 122, 1.
- Platoni inferi qui 1, 118, 32.
- Poenitentia Erinnydes sunt Pythagoricæ 2, 144, 18.
- Pœones canebantur à Pythagoreis 1, 108, 22.
- Pœtæ sensus obusos esse ajunt 2, 71, 6.
- Politica fugiebat Pythagoras 1, 42, 20.
- Politici & Oeconomici Pythagoreorum 1, 78, 6.
- Politicis Pythagoras præcepit abstinere 1, 44, 20.
- Polition lineæ tres 1, 106, 35, & 138, 1.
- Polycrate tyrannidem exercente Pythagoras Athenis in Italiam venit 2, 90, 13.
- Polycratis tyrannis pepulit Pythagoram 3 annos natum 1, 31, 1.
- Polymnastus qualis 209, 30.
- Pons & gradus expositiones symbolorum 2, 130, 19.
- Porscu gradus docendi & demonstrandi 2, 3, 14.
- Postmeridiano tempore quid facerent Pythagorei 1, 98, 20.
- Potentiores laudabat, & iis bene precabatur Pythagoras 137, 19.
- Prazurum & magna spes virtutis 2, 82, v. ult.
- Praznotix per numeros 1, 94, v. ult.
- Prazxiatorem & planum Pythagoram non fuisse 1, 24, 16.
- Preces quid faciant 1, 61, 1.
- Primi urbium in Italia Pythagoræ familiaris 1, 90, 15.
- Principium vitæ diuini totius 1, 146, 25.
- Problemata à Pythagoreis non proponebantur 1, 90, 4.
- Procacitas vitiosa 2, 32, 21.
- Prodigia, omnia & c. deo charis hominibus contingere 1, 67, 20.
- Promissa servanda sine mendacio 1, 162, 28.
- Psephis semen quid 1, 179, 12.
- Proprium aliquid nemo Pythagoreorum possidebat 1, 151, 25.
- Proti & Clinie amicitie exemplum 1, 122, v. ult.
- Proms Cyrenzus depauperatus erigitur à Clinia Farentino 200, 28.
- Providentia divina omnia contingunt 1, 133, 32.
- Providentiæ divinæ non esse reludandum 1, 124, 38.
- Providentiam divinam esse quibus probeatur 124, v. penult.
- Prudens deo & hominibus facit decentia 2, 108, 5, & 12.
- Prudens felix & beatus 2, 108, 29.
- Prudens expetit ut prudens sit 2, 42, 5.

- Prudentia & sapientia externa bona utilia reddit 2, 24, 2.
 Prudentia bonorum omnium res optima est 2, 42, 10.
 Prudentia propter pecunias non navigat ad columnas Herculis 2, 42, 16.
 Prudentia maximè expetenda 2, 50, 3, & 12.
 Prudentia & sobrietas necessaria 1, 94, 28.
 Pueri Deo acceptissimi sunt 1, 50, 18.
 Pueri tempore siccitatis à Deo pluviam deprecantur 1, 50, 20.
 Pueri stato tempore & moderatè alendi 1, 75, 12.
 Pueri, virgines in laboribus & exercitationibus alendi 1, 79, 20.
 Puertitia bene instituta ad adolescentiam transmittenda 1, 73, 2.
 Punctiones quæ sunt ferro & igni 1, 90, 14.
 Puritas corporis & animi servanda Pythagoricis 1, 105, 29, &c.
 Putco turbido coeno pura aqua infusa perit 1, 81, 26.
 Pyrrha Deucalionis uxor Epimethi filia 1, 3, 16.
 Pythagoras publice docens gratus: privatim verò, civilis 2, 2, 8.
 Pythagoras vivens *divus*, mortuus *ille vir* nominabatur 2, 13, 20.
 Pythagoræ proximè attingentes seditiones 2, 13, 9.
 Pythagoras nec leges hominibus nec oracula reddit 2, 126, 1.
 Pythagoras Apollo habitus 1, 126, 2, & 131, 11.
 Pythagoras novit quis fuerit animus, unde venerit, & quid egerit 1, 126, 31.
 Pythagoras tertius bipes 1, 133, 8.
 Pythagoras omnis sapientiae peritus 1, 144, 4.
 Pythagoras quondam fuit Euphorbus Panthi filius 1, 68, 19.
 Pythagoras instrumentis Musici & voce cæli harmoniam imitabatur, 1, 72, 1.
 Pythagoras ex naturali fonte solus orationem mundi intelligebat 1, 72, 5.
 Pythagoras dignus doceri & discere 1, 72, 8.
 Pythagoras divinus vir tinctorum morum animos suorum præparabat 1, 81, 8.
 Pythagoras rerum divinarum & humanarum peritissimus erat 1, 81, 17.
 Pythagoras suo nomine non compellabatur 1, 91, 10, & 138, 14.
 Pythagoras omnes docuit præ ratione cuiusq; capius 1, 92, 10.
 Pythagoras venit forma humana propter bonum hominum, 1, 94, 17.
 Pythagoras politice disciplinæ inventor 1, 123, 30.
 Pythagoras dux & princeps philosophiæ post deos 1, 26, 18.
 Pythagoras quomodo Iovis filius reputatus 1, 28, 8.
 Pythagoras à prædicendo dictus Sidone natus 1, 28, 30.
 Pythagoras variis disciplinis imbuatur à variis præceptoribus, 1, 29, 26.
 Pythagoras bene moratus & honoratus etiam adolescens 1, 30, 5.
 Pythagoras Dei filius visus, 1, 30, 12.
 Pythagoras instar genii habitus 1, 30, 26, & 43, 28, &c.
 Pythagoras Samius comatus dictus 1, 31, 1, & 44, 12.
 Pythagoras in divis habitus 1, 31, 4.
 Pythagoras cum Memphisiticis sacerdotibus agit 1, 32, 2.
 Pythagoras Thekæti iudicio angelus coelestis, 1, 32, 10.
 Pythagoras de statuis, de cultu divino, & providentia respondit 1, 34, 1.
 Pythagoras sobrius, frugalis, pauci somni, cibi &c. 1, 32, 21, &c.
 Pythagoras venit in Italiam Olymp. 62, 1, 47, 23.
 Pythagoras venit ex Ionia & Samo 1, 90, 12.
 Pythagoras non suo nomine sed *Samovcca* vocabatur apud Crotoniatis 1, 60, 29.
 Pythagoras colitur ut Deus 1, 35, & 43, 27, &c.
 Pythagoras cum Mocho ejusque posteris in Ægypto agit 1, 33, 5, &c.
 Pythagoras totum triduum & tres noctes sine somno, cibo & potu transigit 1, 34, 26.
 Pythagoras in Babyloniam ad magos proficiscitur 1, 36, 23.
 Pythagoras 22 annos in Ægypto astronomiæ & Geometriæ studuit, 1, 36, 26.
 Pythagoras natus 56 annos rediit Samum 1, 37, 17, &c.
 Pythagoras Eratocles filius qualis, & ejus ætatis libri 1, 40, 15.
 Pythagoras maximum Dei munus 1, 44, 2.
 Pythagoras Astronomus, Arithmeticus, Geometrus, iisque artibus admirandus 1, 41, 23.
 Pythagoras philosophans extra urbem in locis remotis vitam solit 1, 42, 11.
 Pythagoras virtutum exemplar animi oculos efficebat:

efficiebat inter Græcos 7, 45, 6.
 Pythagoras peregrinans in Italia & Sicilia quid fecerit 7, 46, 9.
 Pythagoras rogatus à Sybaritis ut se Apollinē diceret 1, 157, v. penult.
 Pythagoras Pherecydem curaturus accedit 1, 162, 22.
 Pythagoras Pherecydi exequiarum iusta solvit ibidem 162, 24. & 210, 15.
 Pythagoras apud foeminas Crotoniatis efficit, ut multas vestes afferrent in templum Iuonis 1, 63, 26.
 Pythagoræ egregium apophthegma in ridendū reditum animarum ab inferis 1, 158, 10.
 Pythagoræ ad Thaletem & Biantem profectio 1, 30, 30.
 Pythagoræ & Pythagorica philosophia à Deo 1, 27, 8.
 Pythagorici sacra faciunt, ut Apollo ex tripode reddat oracula 1, 139, 25.
 Pythagorici aliquot in Myllonis sedibus exusti 208, 27.
 Pythagorici creverunt rursus ad trecentos 212, 23.
 Pythagorici & Pythagorici ut Attici & Atticiz 1, 84, 10.
 Pythagorici politici & in imperando periti 1, 122, v. ult.
 Pythagorici abstinuerunt à vestigalibus 1, 123, 5.
 Pythagorici calamiis petiti in Republ. administranda 1, 123, 7.
 Pythagorica omnia symbolis erant involuta 206, 28.
 Pythagorica philosophia ac secta diu neglecta 1, 26, 5.
 Pythagorici nec tristes nimis nec hilares, sed semper medium tenebant 170, 10.
 Pythagorici ita erga se mutuo affecti, ut bonus pater erga suos natos 171, 31.
 Pythagorici suas facultates communes habuerunt 1, 43, 25.
 Pythagoricorum monumentorum nihil existabat ante Philolaum 172, 12.
 Pythii Apollinis templum Crotonæ 1, 78, 26.

Q

Quæ faciendæ & non faciendæ sint collineant ad cœlestis numen 7, 89, 8.
 Quæ Pythagoras cum Abailæ Hyperboreo egerit dixeritque 1, 94, 25.

Quæ homines vulgò admirantur non faciunt ad felicitatem; 2, 98, 20.
 Quæstus ex Geometria quomodo ceperit 2, 91, 15.
 Quantum quis pedibus valeat, proverbium 108, v. ult.
 Quercinis Deus honorandus 1, 140, v. ult.
 Qui admittantur ad sacra Pythagoræ honesti scilicet 3, 739, 21.
 Quidam esu iustè juraturus tria talenta potius pendere voluit, 1, 733, 25.
 Quidam mento aureo statuz furto sublato obiit 1, 132, 27.
 Quies malorum nobis agnatorum & notitia vitæ felicioris 2, 11, 10.
 Quisquæ Pythagoreus ad se reversus conquebat & sanabat vitia sua 190, 6.
 Quod præst in homine collineat ad ea, quæ sunt animi 2, 26, 22.
 Quomodo affecti esse debeant, qui dabunt operam procreationi 180, 25.
 Quomodo Pythagoras Crotoniatis juvenes ad senum reverentiam hortatus sit 1, 49, tota.

R

Raro Venere utendum 179, 31.
 Ratio recta quæ distat non quæ voluptas, labor, peccatum, sequenda 189, 1.
 Ratio animi instrumentum 1, 44, 19.
 Rationi animi repugnare stultitia est 2, 156, v. ult.
 Rationis iudicium luxantia abijcienda 1, 165, 7.
 Recidenda noxia in amicitia 196, 27.
 Recordatio prioris vitæ hortatio ad disciplinā 1, 68, 12.
 Recordatio Pythagoricorum quotidiana quæ & qualis 1, 149, 7.
 Rectè sentire paucis datum 172, 29.
 Rectum honestumque non aliundè, quàm à deo querendum 1, 89, 14.
 Rectum iudicium hominibus veram felicitatem confert 2, 37, 15.
 Regias amicitias etiam respuebant Pythagorici 169, 17.
 Regula non fallit oculos 1, 112, 3.
 Reipublicæ forma optima 1, 124, 20.
 Relinquendi salvi qui ex honesto & casto matrimonio nati 180, 18.
 Reliquæ scientiæ sunt quasi venationes bonorum 2, 25, 24.
 Repetebant quæ didicerant Pythagorici, rebus-

que honestis vacabant	1.98, v. ult.
Reprobatio amicitia quæ probanda	1.102, 5.
& 195, 26.	
Repulsa passis discipulis Pythagoræ quid fieret,	1.78, 20.
Rerum bonarum nihil verecundia dignum est	1.142, 4.
Res communis non debet legibus dissolvi	215, 17.
Responsis deorum deditus Pythagoras	1.
137, 26.	
Republicæ in Italia & Sicilia optimè constituta	1.123, 11.
Republica vergit in deterius	209, 28.
Reverentiæ & timoris dei in Pythagora argumentum	1.138, 7.
Revolutiones circulares etiam cæteris hominibus patefactæ,	1.44, 22. & c.
Rex non debet præteriri, ut ejus loco subditus colatur	1.89, 14. & 129, 6.
Rhegi collegium habuerunt Pythagorici	209, 25.
Rheginicæ urbes probè à Pythagoreis constituta	1.123, 20.
Rheginorum legeslatores qui	1.154, 21.
Rhegium legibus fundatur, & servitus pellitur ab Pythagora	1.46, 17.
Rhetorica distinguitur	2.92, 15.
Risus incontinentis abesse debet	2.153, 13.
Risus homini proprius est	2.153, 25.
Risus observabat Pythagoras	1.77, 5.
Ritus patrios servandos, ceteri deteriores	1.
156, 30.	
Robor risum esse	2.52, 14.
Robor, pulchritudo, sanitas, fortitudo à nullis contemnitur	1.53, 10.
Romani sectabantur Pythagoram	202, 25.
Rubor nimis malus	2.158, 5.

S

Sacra sua non enuntiabant Pythagorici externis & prophanis	1.191, 25.
Sacrificia non debent esse sumptuosa, ne semel videamur defuncti	1.61, 15.
Sagittæ inequitans Abaris fluvius & maria transiit	1.128, 10.
Sagitta utilis in anxietate Pythagoræ	1.93, 13.
Sagitta ab Abaride Pythagoræ donata quem habuerit usum	1.93, 15. & 131, 16.
Saleucus discipulus Pythagoræ	1.103, 12.
Saltationibus etiam utebatur Pythagoras	1.

109, 2.

Salus Pythagora dicit Nestus fluvius	1.127, 7.
Salutaria pharmaca, quibus Pythagoras tollibat omnes perturbationes	1.70, tota.
Samius Comatus Pythagoras dictus	1.31, 1.
& 44, 12.	
Samii Aegyptiacam formam disciplinarum non appetebant	1.37, tota.
Sanctificationes animi inventæ à Pythagora	1.69, 31.
Sanguis non voluntariè effusus in templo, quomodo excipiendus.	1.140, 15.
Sanguis res pretiosissima	1.140, 16.
Sanitas expectanda	2.50, 1.
Sapere virtutis opus	2.47, 2.
Sapientia excepta omnes res nugæ & deliramenta	2.54, 6.
Sapientes perfectè vivunt	2.65, v. ult.
Sapientes solum septem inventi,	1.54, 5.
Sapientia scientia veritatis error	1.144, 29.
& 145, 6.	
Sapientes nihil habent inexpectatum	170, 15.
Sapientiæ magnæ scire quibus cibis utendum sit	179, 3.
Sapientia eminet in omnibus	2.12, 24.
Sapientia sola beatos reddit	2.25, 9.
Sapientia longissimè remota, ut præsentia videt	2.145, & 20, 30.
Sapientia omnium rerum principia invenit	2.
19, 5.	
Sapientia non versatur circa definita, sed ad universa se extendit,	2.18, 30.
Sapientiam verè talem esse, quæ occupata sit circa pulchra & æterna	1.65, 15.
Sapientissima res numerus	1.85, 28.
Sapientissimus & veracissimus quis	2.20, 6.
Sapientissimus quisque esse debet	2.25, 7.
Σαπientes φησὶ ὅμνη μαγνὰ	2.52, 10. & 77, 12.
Scientifica contemplatio	1.75, 5.
Scientia absque justitia calliditas est	2.110, 26.
Scientia cum scientibus perit in Pythagoreis non enuntiatis	210, 24.
Scientia rerum humanarum quid efficiat	2.
7. 6.	
Scientia efficitur omnibus bene quamur	2.
23, 29. & 25, 4.	
Scientia dux consensus & concordia	2.27, 10.
Scientia reliquæ venationes & præparationes bonorum	2.25, 22.
Scintilla aliquot obscuræ scientiæ Pythagoricæ conservata	211, 7.

Sectiones

Scilicet ones quæ sunt ferro & igni in vitiis 1.
 74.8. & 190.14.
 Sectiones & ustiones quomodo curarent Pythagorici 1, 148.15. & 204.23.
 Secunda fortuna omnes amant uti 2, 22.16.
 Securitas & subsidium ex *σὺναις* 2, 125.102.
 Seditio fugienda in urbibus 1, 47.14.
 Semen vitiosum existit ex prava temperatura 181.3.
 Semina quædam sponte, quædam arte proveniunt 2, 56.3.
 Seminarium Pythagoricorum dogmatum quod 2, 151.24.
 Senes prædebant lectioni 1, 99.27.
 Senes moneant à libarionibus 1, 99. v. ult.
 Sensualia conspuenda quæ lumen mentis non habent 2, 157.25.
 Sensus bifariam dicitur 2, 64.7.
 Sententia vel *νόμος* res potentissima 1, 85. v. ult.
 Sententiæ Pythagoricæ 1, 100.29.
 Sepeliendi ratio quæ Pythagorici 1, 118. & 119. totis.
 Septem sapientum sapientiz similis *ἐξουμαν-
αὶ* 1, 86.14.
 Sepulchra & illorum ratio 1, 86.13.
 Sepulchrum erigebatur, qui indignis enuntiassent arcana 206.10.
 Sermones vel *λόγος* purgare animum, ut cum gaudio servemus audita 206.1.
 Sermonis Dei natura consecrantur cor & cerebrum 1, 107.17.
 Sexus foemininus natura religiosus 1, 62.28.
 Sicilia penitus liberatur à servitute per Pythagoram 1, 46.31.
 Sicilia liberatur tyrannide 1, 17.35.
 Sicula mensa rejicienda 1, 80. 10.
 Silentii præcepta ducebant ad mentis moderationem 1, 169.20.
 Silentium observabat Pythagoras in discipulis 1, 77.5.
 Silentium quinquennale indicabat suis Pythagoras 1, 77.28.
 Simulachra divorum erecta 1, 138.28.
 Sol princeps omnium syderum 2, 12.27.
 Sol in sua regione melius perspicitur, quam in undis 2, 96.2.
 Sol omnia gubernat 2, 96.8.
 Sole orto & lecto non surgendum 2, 13.30.
 Solitaria, quæta & tranquilla loca perebant Pythagorici ambulantes 1, 97.15.

Solus peregrinatus est Pythagoras 182.27.
 Somni incitæ vestigia expurganda 2, 35.25.
 Somni brevitatis præcepta a Pythagora 1, 74. 26. & 165.16. & 190.30.
 Somni Pythagororum præfagi & vaticini 1, 70.29.
 Somnus jucundus in *σὺναις* 2, 125.22.
 Somnus requies malorum 2, 125.23.
 Somnus *ὑπνὸς* 1, 111.5.
 Sophistæ fontes doctrinæ juvenibus turbidos reddunt 1, 81.13.
Σοφιστής animi scientia & virtus 2, 28.5.
 Sortilegiis intentus Pythagoras 1, 137.27.
 Speculativa prudentia vitæ humanæ conducit 2, 60.31.
 Speluncæ in qua homines detinentur, descriptio 2, ab p. 92. v. ult. usque ad p. 98. 1. 6.
 Sperandum contra spem 1, 131.1.
 Sphæra cum duodecim quinquangularibus à quo inventa 1, 91.5.
 Spithagus quid narret de Archyta 1, 171.5.
 Spolia Euphorbi suspensa in templo Iunonis Argivæ 1, 69.1.
 Spondiacum carmen Pythagoræ 1, 109. 11. & 23.
 Stateram non esse transcendendam hortatio est ad iustitiam 1, 164.7.
 Stateram non esse transiliendam 2, 143.8.
 Statuæ deorum cum Orpheo in ære formatæ à Pythagora coluntur 1, 138.28.
 Stragulæ vestes albæ & mundæ Pythagoreis 1, 100.2.
 Stragula unde constabant 1, 100.13. & 137.14.
 Stragulum colligare nescit philosophus 2, 89.13.
 Stragula convolvenda ne vestigium appareat 2, 55.15.
 Studia et noti seu familiares futurorum discipulorum Pythagoræ 1, 77.10.
 Studium philosophiæ accipit primum locum cum voluptate 2, 43.11.
 Studium philosophiæ non utitur instrumentis nec locis, sed ubique veritatem amplectitur, 2, 43.17.
 Subititios sapientes divites, bonos, fortes homines non recipiunt 2, 118.28.
 Submersis pueris græus in testimonium vocata 1, 121.21.
 Subterranea loca iudicii 2, 82.29.
 Suere alicui mortem 185.5.
 Superiori non esse conviciandum 2, 14.23.
 Supplicium

- Supplicium juxta leges 186.9.
 Supplicationibus abstinebant Pythagorici & quare 191.5.
 Suppurato bonum est uri 2.4.21.
 Surgentes cubitu se non statim in turbas ingerunt 1.97.25.
 Sybaridis legati 1.125.25. & 1.77.12.
 Sybaridis serpentem multos occidentem Pythagoras depulit 132.5.
 Sybarim urbem subegerunt Pythagorici 213.1.
 Sybaris urbs Siciliae stabilitur legibus 1.46.16.
 Syllus Pythagoreus bene sancteque juraturus abstinuit, 1.138.8.
 Symbola Pythagoræ optimè instituunt 1.102.21.
 Symbola sine expositione anicularum deliramentis, exposita oraculis similia 1.104.8.
 Symbola simpliciter posita ut aniles fabulae 191. v. ult.
 Symbola exposita admirabilem utilitatem præbent 192.3.
 Symbola pons & gradus 2.130.19.
 Symbola cur inventa 2.131. penè tota.
 Symbolis sibi mutuo loquebantur Pythagorici præsentibus externis 191.27.
 Symbolorum scribendorum origo 211.18.
 Symbolum scriptum in tabula ab Pythagoreo solvit hospiti alterius decedentis expensas 199. & 200.25.
 Symmetrus & miscellaneus accessus 1.17.18.
- T
- Talenta tria promittuntur, qui Democedem tollant 217.28.
 Tantalus Homericus 205.8.
 Taurominitanus juvenis ab Pythagora à furore liberatus 1.109.14.
 Taurum esse præstat uno die, quàm seculum bovem 216.25.
 Taurus Tarentinus abstinuit à fabis instinctu Pythagoræ 1.67. tota.
 Taygetus mons gravem aërem facit Lacedæmoniiis 1.93.28.
 Telaugis scriptum 1.135.1.
 Telauges quis & ejus vir 1.135.9.
 Telluris pondera 2.91.5.
 Temperans amat temperantiam 2.42.3.
 Temperans & mascula vita amplectenda à primis annis 1.153.31. & 1.89.15.
 Temperamentum ciborum & potuum somni-
- que & quietis modus 1.148.4.
 Temperantes & sani esse debent, qui liberi dabunt operam 180.27.
 Temperantia, justitia, fortitudo, veritas, vera animi ornamenta 2.83.11.
 Temperantissimi pecuniis imperant, vitæ non parant 2.120.23.
 Temperantiæ experimentum 1.51.20.
 Tempa petebant maximè Pythagorici 1.97.30.
 Templum ingrediendum cum veste munda 1.140.5.
 Templum ad dextram ingrediendum ad laevam exeundum 1.142.10.
 Tempore Pythagoræ unus sapiens 1.54.7.
 Tempus magnum bonum 1.57.9.
 Ternarium numerum divinam esse Pythagoræ inventum 1.139.26.
 Terræmotus Pythagoras prædixit 1.127.24.
 Terræmotum è putco prædixit Pythagoras 1.128.19.
 Tetractys vel quaternio Pythagorica 1.138.20. & 147.10. & 20.
 Teuthes fluvius 217.12.
 Thales Milesius admirator Pythagoræ 1.31.28.
 Thales cœlum suspiciens & in fossam incidens ridetur 2.85.17.
 Thextetus Pythagoricus 1.154.19.
 Theano Brotini uxor prudens & præstans forma 1.125.5. & 220.1. & 224.5.
 Theano Pythagoræ conjux 1.125.12.
 Themis honestatis dea apud decem 1.55.25.
 Theocles Pythagoreus 1.123.24.
 Theologia Pythagoræ à quo scripta dabitur 1.134.32.
 Theologia Pythagoræ ab Orpheo putatur profecta, 1.135.20. & c.
 Theorides Metapontius Pythagoreus 1.220.31.
 Theaurus magnificus majorum gloria 2.11.15.
 Thestoris Possidoniatis liberalitas erga Thymaridem 1.204.10.
 Thetis Achillis mater filia Nerei 203.13.
 Thrax ancilla ridet Thaletem in fossam prolapsam 2.85.18.
 Thura à feminis adolenda diis, non animalia 1.61.12.
 Thus adolebat Pythagoras 1.137.28.
 Thymarides discipulus Pythagoræ 1.103.17.
 Thymaridæ Tarentini navigantis votum & dictum 1.134.10.
 Thymaridis Parii depauperatio 207.10.
 Thymedia

Thymedia quærebatur ab Pythagorice 1,
97, 18.

Thyrenorum seu Thufcorum sævitia in pira-
tas 2, 53, 11.

Thyrigeri multi pauci Bacchi 2, 77, 18.

Tibiardum sonus lascivus, multitudini conve-
niens, illiberalis 1, 109, 6.

Timarces Locius 1, 123, 17.

Timaratus vocatur idem 1, 154, 17.

Timychia Pythagorice femine fortitudo 1,
168, tota.

Timychæ tormenta Dionysius iussit inferri
169, 1.

Timycha linguam præmorfam tyranno in os
expulit 169, 8. & 182, 21.

Tinctores prius expurgatos sordibus pannos
tingunt 1, 81, 1.

Tonitru, hominem terram contingere debere,
monet 1, 142, 5.

Tralliani suos liberos docent animarum esse
immortalitatem 1, 155, 8.

Tres partes seu species animæ 2, 19, 16, ex Plat.

Triennium explorationis in discipulis Pytha-
goræ 1, 77, 20.

Triobolum numerabat quotidie cuidam juve-
ni Pythagoras 1, 39, 7.

Triobolus honorandus 2, 159, 6.

Tubera & exulcerationes in amicitia abesse
debent 1, 102, 14.

Tydas scholam Pythagoræ accepit à Boulago-
ra 220, 13.

Tydas pauper & exul obiit 220, 18.

Tyrannide urbes liberavit Pythagoras 182,
vult. & 187, 20.

Tyrannis ex sola æmilia oritur 2, 127, 24.

Tyrannum favientem in officio continuit Py-
thagoras 1, 187, 22.

V

Vaticiniis deditur Pythagoras 1, 137, 26.

Venatione non occupabantur Pythagorici 1,
100, 15.

Veneri die sexto sacrificandum 1, 139, 27.

Ventis spiritibus sonum esse adorandum
ymb. lib. 2, 140, 8.

Venti vehementes sedantur à Pythagora 1,
127, 26.

Vera dicens maximè vivit 1, 65, 28.

Verecundi esse debebant discipuli Pythagoræ
1, 85, 32.

Verecundia simulationis expers 1, 74, 30, &
163, 19.

Verisimilitudines non esse Pythagoricæ
1, 88, 25.

Veritas solo oculis divino videtur non carna-
li 1, 76, 18.

Veritas occultata in parvis dictis à Pythago-
ra 1, 146, 30.

Veritas præcipuum animi opus 2, 46, 6.

Veritas Deo & hominibus grata 2, 114,
18, &c.

Veritas philosophiæ beneficio contingit 2,
115, 2.

Veritas investigata difficilis 2, 146, 15.

Veritas uniformis, falsum multiplex 2,
148, 21.

Verno tempore Pythagoras suavi modulami-
ne utebatur, 1, 108, 16.

Veste, in qua nemo indormierat, utendum
templum ingressuris 1, 140, 7.

Vestibus utebantur candidis & puris Pythago-
ra 1, 100, 20. & 137, 12.

Vestis nigra & fulva præcipiebatur Pythago-
ra 1, 140, 8.

Vestis fulva testatur aequalitatem & iustitiam
animi 1, 140, 11.

Vetularum deliramenta 2, 90, 15.

Via publica non ambulanda 1, 86, 32.

Via publica declinanda ut per semitas eatur 1,
104, 29. & lib. 2, 136, ymb. 5. exposcit.

Viam in forum vel curiam ignorant boni 2,
84, 16.

Victoria honesti gloriam affert 2, 111, 3.

Videntia animalia quæ 2, 63, 28.

Villosa pellibus utebantur Pythagorici 1, 100,
14. & 137, 16.

Vinci ab honesto turpe 2, 111, 4.

Vini abstinencia studiis necessaria 1, 74, 25.

Vinum fugiendum 1, 106, 9.

Vinum Pythagorici non bibebant interdum
1, 98, 19.

Vinum vesperti bibebant Pythagorici 1, 99, 12.

Vir bonus temperas & iustus, beatus, 2, 112, 16.

Viri erga uxores quales esse debeant, 1, 75, 15.

Virtute bene vivitur 2, 33, 2.

Virtutis studium philosophia comparatur 2,
115, 10.

Virtus cum paupertate præstat divitiis cum
violencia parvis 2, 4, 28.

Virtus non venit à pecuniis, sed hæ ab virtute
2, 83, 27.

Virtus ut casta & continens matrona 2, 4, 9.

Virtus velut sacrosanctum delubrum 2, 4, 4.

Vitus princeps reliquorum sensuum 1, 12, 26
& 13, 18.
Vita humana similis celebritati Olympiaca
1, 64, 12.
Vita humana composita esse debet ad Deum
sequendum 1, 85, 11.
Vita felix & beata 1, 124, 30.
Vita Pythagoræ consona pietatis operibus, quæ
perfecta 1, 117, 5.
Vita continens, laboriosa &c. 129, 44.
Vita recta & sana uti 2, 27, 5.
Vita bisariam dicitur 2, 63, 26.
Vita nostra mors, & mors vita 2, 101, 14.
Vitz cupidi & phœuxis 2, 120, 30.
Vitz humanæ brevitatis & imbecillitas 2, 52, 30.
Vitia animi, ut ira, dolor, voluptas, turpis vo-
luptas, non patiuntur aliquem placide
quiescere 1, 76, 2.
Vivere non debet qui suos pudore afficit 2,
110, 10.
Vixit magis qui vigilat, quam qui dormit 2,
65, 6, & 66, v. ult.
Mysses moluit Penelopea relinquere 1, 63, 23.
Mysses immortalitatem à Galypso accipere re-
cusavit 1, 63, 12.
Vnctionibus utebantur Pythagoræ 1, 98, 11.
Vngues in sacrificiis non prædicendi 1, 154, 9.
Vniversilibus probè cognitis particularia faci-
lia 2, 145, 28.
Vocis Pythagoræ vis ad ipsas feras allabebatur
1, 67, 28.
Voluptas pellenda 189, 14.
Voluptas primum, deinde contumelia, tertio
perniciem exterminanda 1, 153, 30.
Voluptas inprimis fugienda Pythagoræ 1,
176, 8. *
Voluptas quæ venit ab philosophia sincera est,
2, 4, 28.
Voluptate nihil magis fallit, & ad peccandum
allicit 1, 176, 10.
Voluptates malæ 1, 87, 25.
Voluptates omnes aspernantur, ut deliri sint,
2, 49, 25.

Vites coagmentantur ex domibus 1, 152, v. ult.
Vites confusas ex servitute liberavit Pythago-
ras 183, 3.
Vrba ex Apulia sæviens à Pythagora repressæ,
docta, pasta, cum iurjurando dimissa 1, 66, 5.
Vitionibus & sectionibus non adhibebant phar-
maca Pythagoræ 1, 148, 15, & 204, 21.
Virus rei Veneræ tardus & moderatus, bonus
179, 27.
Virus bonorum rectus requiritur 2, 33, tota.
Vulcani nativitas & ortus 1, 50, 26.
Vulgi opinioni non esse adhærescendum 1,
172, 25.
Vulgus insanit, pueros bene instituens, & ado-
lescentes suæ libertati relinquens 174, 10.
Vulneribus in anteriori corporis parte acceptis
mori pulchrum, contra; si contra 1, 87, v. ult.
Vxores nemo persequitur 1, 87, 16.
Vxores magis amandæ ac diligendæ, quam
parentes 1, 61, 22.
Vxores castæ ab Vesta acceptæ exemplar 1,
56, 30.
Vxores in conspectu deorum nubunt 1, 56, 25,
& 87, 17.
Vxores domos non inficiunt adulterinis foeti-
bus 1, 56, 23.

X

Xenon, peregrinis linguis & moribus impro-
batus Pythagoræ 202, 21.
Xenophilus Chalcidensis qualis 209, 32.
Xouthus Hellenes donum 203, 21.

Z

Zaleucus Locrus legislator Sicilia 1, 46, 21,
& 123, 17, & 154, 17.
Zamolxis discipulus Pythagoræ 1, 103, 15.
Zamolxis famulus Thrac 1, 154, 32.
Zamolxis ad Getas profectus illis leges dedit
1, 155, 3.
Zamolxis deus habitus 1, 155, 17.
Zonæ in ædem Aesculapii delapsæ 1, 121, 2.

INDEX

*illustratum Pythagoreorum,**qui sunt in TAMBLICHI lib. 1. p. 121. 122.**et 223. iuxta regiones.*

AEGEI. VI

Crito, p. 223, 6.
 Eucelthon 223, 6.
 Hippomedon 223, 5.
 Polyctor 223, 7.
 Timosthenes 223, 5.
 Thrasyladus 223, 6.

CARTHAGINENSES IV.

Anthen 222, 26.
 Leocritus ibidem.
 Milniades ibid.
 Odus ibid.

CATANI VI.

Charondas 223, 27.
 Chrysippus Tyrhenus ib. 28.
 Lyrannus ibid. v. 30.
 Lysicles Corinthius ibi. v. 27.
 Nauisitheus Atheniensis ib. 29.
 Neocritus Ponticus. ibidem.

CROTONIATA XXIX.

Aegon 221, 12.
 Agas v. 18.
 Agelas v. 13.
 Aemon ibid.
 Agylus v. 18.
 Alcmæon v. 20.
 Antimedon v. 17.
 Boutius v. 15.
 Bryas v. 16.
 Cleophron v. 19.
 Cleosthenes v. 13.
 Damocles v. 20.
 Dymas v. 12.
 Ecphantus v. 14.
 Epiphyllus ibidem.
 Eratus v. 15.
 Euandrus v. 16.
 Hippostatus v. 12.
 Hipposthenes v. 19.
 Itanzus v. 16.
 Leophron v. 18.
 Menon v. 10.
 Milo ibidem.
 Millias v. 17.
 Onatus v. 19.
 Phyciadas v. 14.

Rhodippos v. 16.

Silios v. 13.

Timæus v. 14.

CAULONIENSES V.

Callibrotus 223, 18.

Dicon ibidem.

Drymon v. 19.

Nastas ibidem.

Xentas ibidem.

CYRENAI IV.

Aristangelus 223, 24.

Melanippus v. 23.

Prorus ibidem.

Theodorus v. 24.

CYZICENI IV.

Buthrus 223, 26.

Hipposthenes v. 25.

Pythodorus ibidem.

Xenophilus v. 26.

LACEDÆMONII IV.

Abaris Hyperboreus v. 9.

Anthocharidas v. 8.

Cleanor ibidem.

Eurycrates ibid.

LOCRI X.

Adicus 221, 32.

Eucetes ibidem.

Euthenus ibidem.

Gyptius v. 31.

Philodamus v. 32.

Sofistratos ibidem.

Sthenonidas ibidem.

Timares v. ult.

Xenon v. 31.

Zalcucus v. 33.

LUCANI VI.

Ceramibus 223, 3.

Dardaneus v. 4.

Malias ibidem.

Occlus v. 2.

Ocylus ibid.

Orclandrus 3.

METAFONTINI XL.

Aeneas 224, 23.

Agelarchus v. 27.

Ageladmus v. 25.

Alcias v. 27.

Aliochus v. 31.

Alopecus v. 32.

Antimenus v. 31.

Ardstadas v. 22.

Aristeas v. 24.

Aristomenes v. 16.

Arytus v. 28.

Astyus v. 33.

Brontinus v. 21.

Chilas v. 23.

Dacydas v. 33.

Damamenes v. 23.

Damotages v. 31.

Eiriscus v. 22.

Empedocles Acragatinus 222.

v. 2.

Epiphron 221, 28.

Euandrus v. 25.

Euphemus v. 30.

Euphemus v. 26.

Glycinus 221, 7.

Lacrates 221, 33.

Lacritus v. 31.

Laphaon v. 24.

Leocydes v. 39.

Leon v. 22.

Megistias v. 29.

Melisias v. 24.

Parmenides Elcates 222, 2.

Parmiscus 221, 23.

Proclus v. 30.

Pyrrhon v. 32.

Rhexibius ibid.

Thrasco v. 28.

Thrasymedes v. 30.

Xenocides v. 25.

Xenophantes v. 27.

PARII X.

Aetius 221, 27.

Alcimachus 28.

Amoctus v. 30.

Dexitheus v. 28.

Dinarchus v. 29.

Eumaridas v. 30.

Meton v. 29.

Phanectes	v. 27.	Melissus	19.	Asteas	7.
Timæus	v. 29.	SICYONII IV.		Brias	18.
Timefianax	v. 30.	Demon	ibidem 22.	Cænias	7.
PHLIASII IV.		Poliadas	21.	Carophantidas	20.
Diocles	227. 10.	Softhenes	22.	Clearatus	15.
Echecrates	ibidem.	Softratus	ibidem.	Cleon	ibid.
Phanton	v. 27.	SYBARITE XII.		Clinagoras	9.
Polymnastus	v. 20.	Deonax	222. 23.	Clinias	17.
POSIDONII VII.		Diocles	ibidem.	Dicæarchus	20.
Athamas	222. 33.	Empedus	ibid.	Dinocrates	12.
Bathylaus	223. 1.	Euanor	21.	Echecrates	13.
Cranius	ibidem.	Euzus	24.	Eftizus	6.
Myes	ibidem.	Hippafus	22.	Euandrus	18.
Phædo	ibid.	Mencstius	23.	Eurymedon	8.
Proxenus	222. 33.	Metopus	21.	Euthymus	10.
Simus	ibidem.	Polemarus	24.	Iccus	14.
RHEGINI XI.		Proxenus	21.	Leonteus	15.
Aristides	223. 10.	Timafius	24.	Lyfibiis	12.
Aristocrates	v. 12.	Tysfenus	25.	Lycon	6.
Athofion	v. 12.	SYRACUSANI. III.		Lyfis	ibidem.
Colas Scelinuntius	v. 13.	Darron	223. 15.	Mimnomachus	19.
Demosthenes	v. 10.	Leptines	ibidem.	Pætion	13.
Euthycles	v. 13.	Phintias	ibidem.	Philolaus	4.
Ellicaon	v. 16.	TARENTINI XLIII.		Philonides	11.
Hipparchydes	12.	Abroteles	222. 18.	Phrinychus	15.
Mnefibulus	11.	Achmonidas	19.	Phrontidas	16.
Optimus	13.	Acoufiladas	13.	Piserrydus	17.
Phytius	12.	Arceas	8.	Pisicrates	14.
SAMII VI.		Archomachus	18.	Polcmarchus	16.
Archippus	223. 16.	Archippus	9.	Sicas	20.
Glorippus	17.	Archytas	v. 5.	Smicheas	16.
Hcloris	ibid.	Aristippus	v. 5.	Theodorus	5.
Hippon	ibid.	Aristoclidus	16.	Zopyrus	9.
Lacon	16.	Arytus	4.		

INDEX NOBILIMUM FOEMINARUM.

Abrotelia	224. 8.	Clezchma	13.	Philtes	2.
Babelyma	v. 12.	Echecratia Phlialia	9.	Pisirronde	11.
Bio	17.	Lasthenia	7.	Theano Brontini uxor	5.
Byne	2.	Mysauxor Milôis Crotoniatæ	11.	Timychauxor Myllii	223. 2.
Chilonis	3.	Nistadusa	11.	Tyrænes	109.

F I N I S.

EXCUDERAT AEGIDIUS RADAEUS ORDI-
 NUM FRISIAE TYPOGRAPHUS FRANEKE-
 RAE, ANN. M. D. XCVIII. X. CAL. DECEMB.